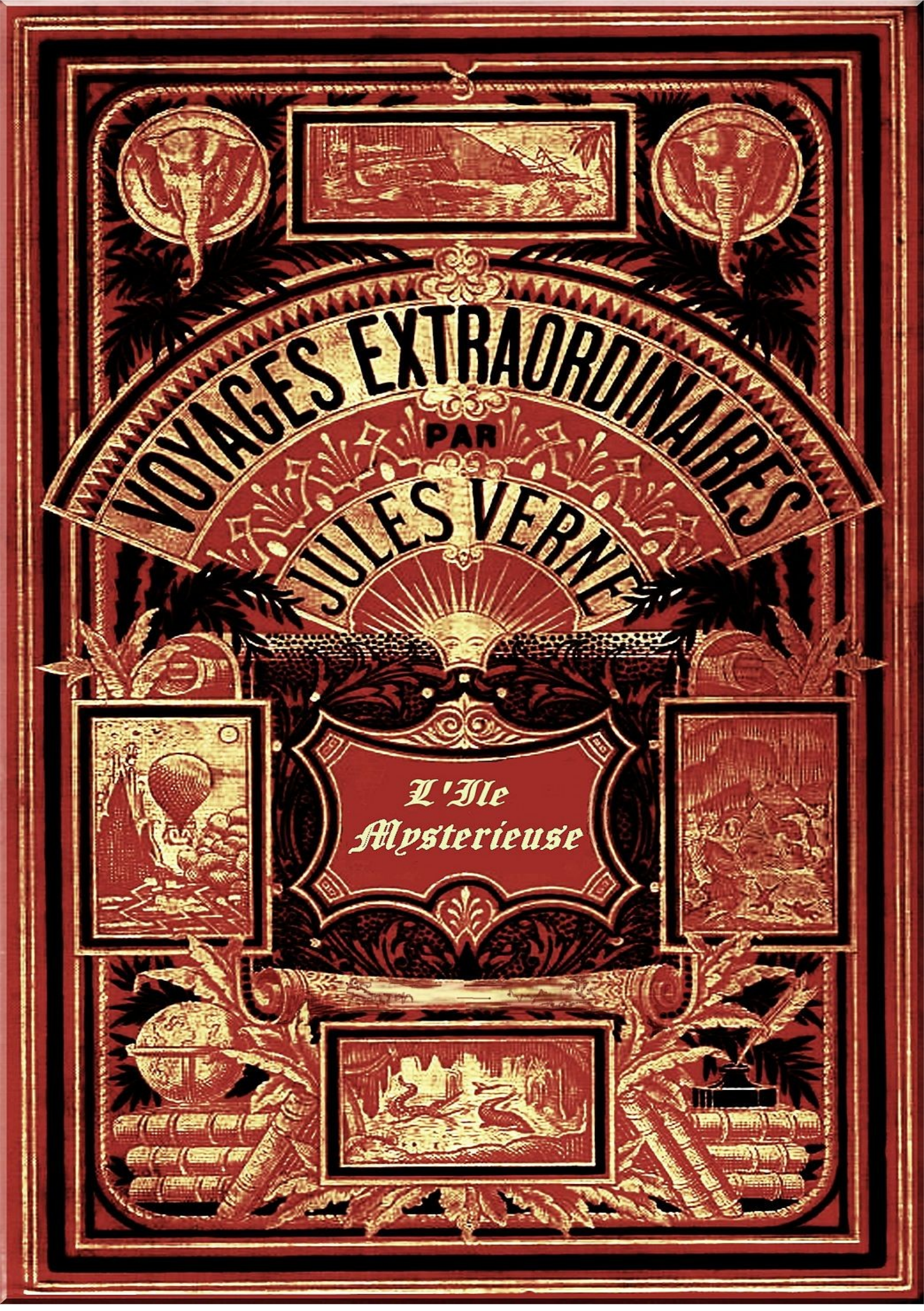

VOYAGES EXTRAORDINAIRES
PAR
JULES VERNE
L'Ile
Mysterieuse

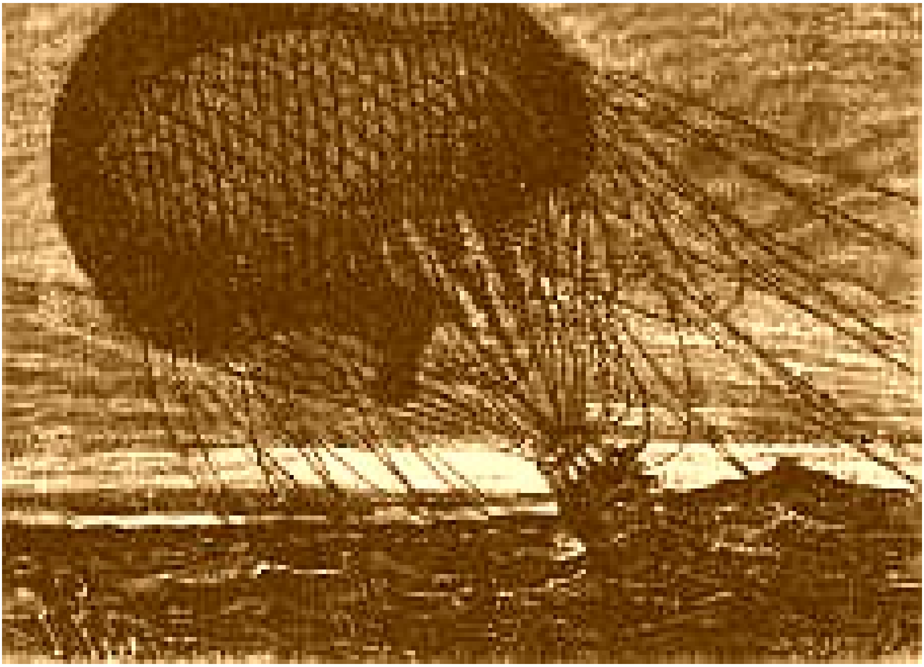
JULES VERNE

Insula Misterioasa

Illustratii originale de Jules-Descartes Férat (1874)

L'ILE MYSTERIEUSE
PAR
Jules VERNE
154 Dessins
par J. FERAT

PARTEA I - NAUFRAGIAŢII VĂZDUHULUI
CAPITOLUL I

Uraganul din 1865. Strigăte în văzduh. Un balon luat de o trombă. învelitoarea sfîşiată Cît cuprinzi cu ochii, numai mare. Cinci călători. Ce se petrece în nacela balonului. Un ţărm în zare. Deznodămîntul dramei.

— Urcăm ?
— Nu ! Dimpotrivă ! Coborîm.
— Mai rău, domnule Cyrus, ne prăvălim !
— Pentru dumnezeu I Atunci ce aşteptaţi ? Aruncaţi din lest[1] !
— Uite. Am golit şi ultimul sac !
— Balonul se ridică ?
— Nu !
— Parcă aud un clipocit de valuri !
— Sîntem deasupra mării !
— Nu pot fi nici cinci sute de picioare[2] pînă la ca !

---

[1] Lest — greutatea suplimentară cu care se încarcă baloanele nedirijabile. Cu ajutorul ei se potriveşte înălţimea la care pluteşte balonul. (N.T.).
[2] Picior — măsură de lungime egală cu 0,31 m. (N.T.)

Atunci o voce puternică sfîşie văzduhul şi răsunară cuvintele:
— Aruncaţi toate greutăţile !... Tot! Şi fie ce-o fi ! Aceste cuvinte răsunară în văzduh deasupra uriaşei întinderi de apă a Pacificului în ziua de 23 martie 1865, către ora patru după-amiază.

Fără îndoială că nimeni n-a uitat îngrozitoarea vijelie dezlănţuită la mijlocul echinoxului din acel an, dinspre nord-est, şi în timpul căreia barometrul a scăzut pînă la şapte sute zece milimetri. Uraganul a bîntuit fără întrerupere de la 18 pînă la 26 martie. A pricinuit pagube deosebit de mari în America, Europa şi Asia, pe o zonă de o mie opt sute de mile, ce străbătea oblic ecuatorul, întinzîndu-se de la a treizecişicincea paralelă nordică pînă la a patruzecea paralelă sudică. Oraşe dărîmate, păduri dezrădăcinate, ţărmuri pustiite de munţi de apă, care se năpusteau ca puhoaiele în timpul fluxului, sute de vapoare aruncate la mal — aşa cum anunţa agenţia Veritas — regiuni întregi devastate de trombele care sfărîmau totul în calea lor, mii de oameni ucişi pe uscat sau înghiţiţi de mare; acestea au fost semnele lăsate de îngrozitorul uragan. A depăşit cu mult ravagiile uraganelor care au pustiit atît de îngrozitor Havana şi Guadelupa, unul la 25 octombrie 1810, celălalt la 26 iulie 1825. Ori, chiar în clipa în care atîtea catastrofe se produceau pe uscat şi pe mări, o dramă, nu mai puţin impresionantă, se desfăşura în văzduhul răscolit.
Într-adevăr, un balon, purtat ca o minge în vîrful unei trombe, străbătea spaţiul cu o viteză de nouăzeci de mile pe oră[3], prins în vîrtejul coloanei de aer. El se îmvîrtea de parcă ar fi fost prins de un adevărat vîrtej aerian.
Dedesubtul extremităţii de jos a balonului se legăna o nacelă. În ea se găseau cinci călători, care abia se desluşeau în mijlocul aburilor groşi, amestecaţi cu apă pulverizată, ce se tîrau la suprafaţa oceanului.
De unde venea acest aerostat care părea o adevărată jucărie căzută pradă groaznicei furtuni ? Din ce parte a lumii pornise el ? Fireşte că nu se înălţase
În toiul uraganului care bîntuia de cinci zile şi ale cărui semne prevestitoare se văzuseră în ziua de optsprezece. Dacă socoteai

[3] Nouăzeci de mile pe oră = 46 m. pe secundă sau 166 km pe oră. (N.T.)

că balonul nu putuse străbate mai puţin de două mii de mile în timp de douăzeci şi patru de ore, s-ar fi putut crede că el venea de foarte departe.
Oricum, călătorii nu puteau să măsoare în nici un fel drumul străbătut, lipsindu-le orice punct de orientare. Şi ciudat lucru, deşi tîrîţi în mijlocul furtunii, nu-i simţeau totuşi violenţa. înaintau în spaţiu descriind o mişcare de rotaţie, fără ca vreunul din călători să simtă măcar că se învîrtesc în aer, sau că se deplasează în direcţia orizontală, deoarece le era cu neputinţă să străbată cu privirea pîcla groasă care se aduna sub nacelă. De jur împrejur, numai ceaţă. Şi atît de deşi erau norii, încît nu era nimeni în stare să-şi dea seama dacă e zi sau noapte. Cîtă vreme balonul plutise la mare înălţime, nici o rază de lumină, nici un zgomot din ţinuturile locuite de oameni, nici chiar mugetul oceanului nu putuse desigur să străbată pînă la ei prin această imensitate întunecată. Numai coborîrea bruscă le dezvăluise primejdia care-i ameninţa, plutind deasupra valurilor. Totuşi, uşurat de obiectele grele — muniţii, arme, provizii — balonul se înălţase din nou spre păturile superioare ale atmosferei, atingînd o înălţime de patru mii cinci sute de picioare. Dîndu-şi seama că plutesc deasupra valurilor mării şi socotind că era mai puţin periculos să. înfrunte primejdia înălţimilor decît să navigheze în apropierea mării, călătorii aruncaseră peste bord, fără cea mai mică şovăire,, chiar obiectele cele mai necesare şi căutau să nu mai piardă nimic din gazul fluid, acest suflet al aparatului, care-i menţinea deasupra abisului.
Călătorii petrecură noaptea în prada unei îngrijorări care cu siguranţă că ar fi doborît pe alţi oameni cu firi mai puţin rezistente. Apoi se făcu iar ziuă şi o dată cu venirea ei se observă o tendinţă de slăbire a uraganului. încă din primele ceasuri ale zilei de 24 martie, s-au ivit unele semne ce prevesteau că vremea se va mai linişti. O dată cu zorile, norii au prins să capete forme mai desluşite, începînd să se ridice în înaltul cerului. În cîteva ore, tromba se lărgi şi se rupse. Vîntul trecu de la uragan la vijelie, adică iuţeala cu care se mişcau păturile atmosferice scăzu la jumătate. Era încă ceea ce marinarii numesc „un vînt de trei pînze", totuşi, ameliorarea tulburărilor intervenite în elementele naturii era foarte mare.

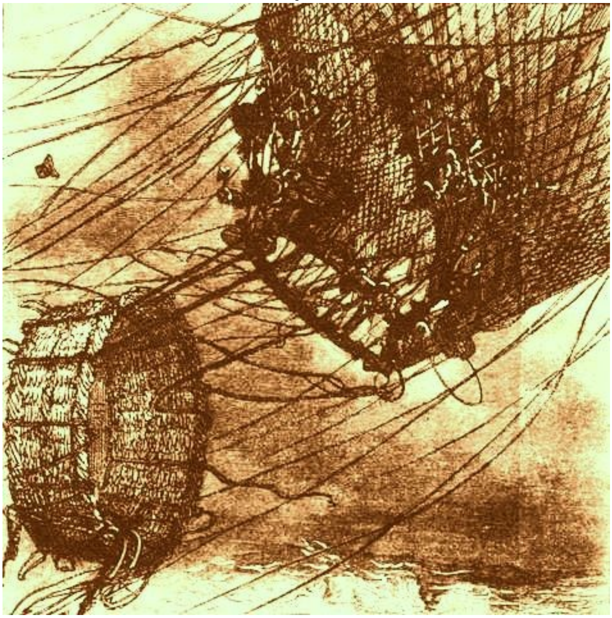
Către orele unsprezece, păturile inferioare ale atmosferei se limpeziseră simţitor. Atmosfera căpătase acea claritate umedă, care se vede şi chiar se simte după trecerea marilor meteori. Uraganul nu părea să se fi îndepărtat spre vest. Mai curînd părea să se fi destrămat pe loc. Poate că, după ce s-a frînt tromba, el îşi găsise descărcare în valuri de electricitate, aşa cum se întîmplă cîteodată cu taifunurile din Oceanul Indian.
Dar cam pe la aceeaşi oră, s-ar fi putut constata din nou că balonul cobora încet, afundîndu-se neîntrerupt în păturile inferioare ale atmosferei. Părea chiar că se dezumflă cu încetul, iar învelitoarea lui parcă se lungea întinzîndu-se, forma lui sferică schimbîndu-se într-o formă ovoidală.
Pe la amiază, aerostatul mai plana doar la înălţimea de două mii de picioare deasupra mării. Avînd o capacitate de cincizeci de mii de picioare cubice[4], este evident că se putuse menţine vreme îndelungată în aer, fie că atinsese înălţimi mari, fie că-şi schimbase drumul după o direcţie orizontală.
Călătorii aruncară acum ultimele obiecte care mai îngreuiau nacela: puţinele alimente pe care le păstraseră, totul — pînă şi micile obiecte pe care le aveau în buzunare. Apoi unul din ei se urcă pe cercul de care era prinsă plasa, căutînd să lege mai bine supapa de închidere a aerostatului.
Se vedea limpede că balonul nu se mai putea menţine la înălţime mare din pricina lipsei de gaz l
Aşadar, călătorii se simţeau pierduţi !
Într-adevăr, sub aerostat nu se zărea nici un continent şi nici măcar o insulă, nici un punct de aterisaj nu se arăta, nicăieri o suprafaţă solidă pe care să se poată prinde ancora.
Vedeau doar imensitatea oceanului, ale cărui valuri continuau să se ciocnească cu aceeaşi violenţă ! Vedeau oceanul, ale cărui limite erau invizibile, chiar pentru ei, care îl dominau din înălţimi, şi a cărui întindere se vedea acum pe o rază de patruzeci de mile Această întindere de ape, lovită fără milă, biciuită de uragan, li se înfăţişa ca o cavalcadă de talazuri dezlănţuite, deasupra cărora o mînă nevăzută părea să fi aruncat o nesfîrşită reţea de creste înspumate ! Nici un ţărm, nici un vapor în zare !
Trebuia deci, cu orice preţ, să împiedice coborîrea aerostatului, pentru ca acesta să nu fie înghiţit de valuri. Şi bineînţeles că cei

---

[4] Aproximativ 1700 m.c. (N.A.)

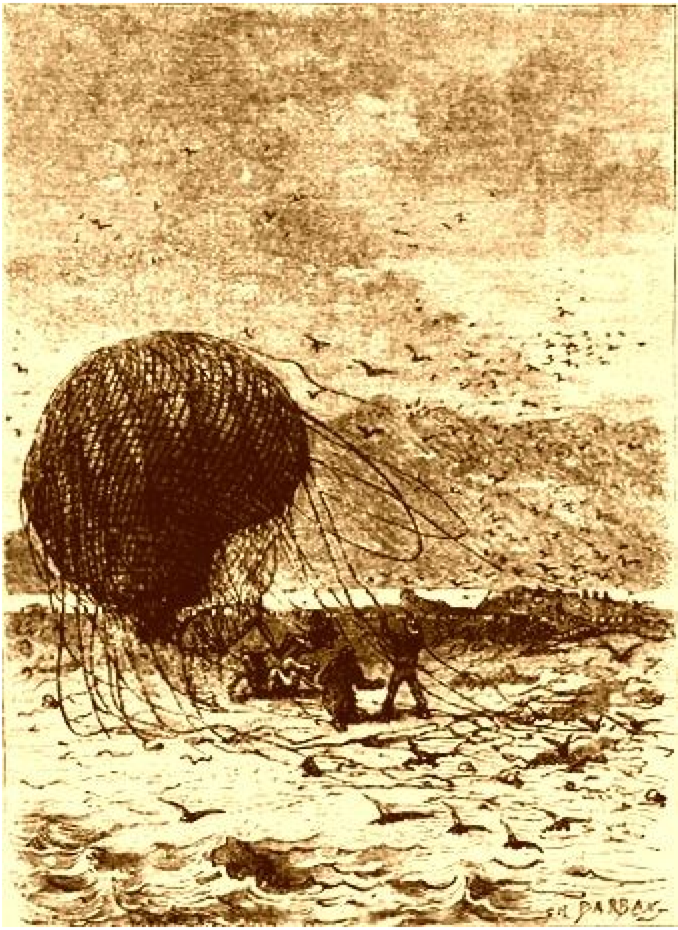
ce se aflau în nacelă se îndeletniceau cu această operaţie urgentă. Dar cu toate sforţările lor, balonul cobora mereu, deplasîndu-se totodată cu mare viteză în direcţia vîntului, adică de la nord-est la sud-vest.
Nenorociţii se aflau într-o situaţie îngrozitoare! Ei nu mai puteau stăpîni aerostatul şi toate încercările lor erau zadarnice, iar învelitoarea balonului se dezumfla tot mai tare. Gazul se scurgea neîntrerupt şi nu aveau cum să-l oprească. Balonul cobora tot mai repede şi pe la ora unu, la amiază, nacela se afla doar la şase sute de picioare deasupra oceanului.
Şi într-adevăr, scurgerea gazelor, care ieşeau printr-o spărtură a balonului, nu mai putea fi oprită.
Uşurînd nacela de toate obiectele pe care le purtase, pasagerii nu făcuseră decît să prelungească cu cîteva ore călătoria lor prin văzduh. Dar inevitabila catastrofă putea cel mult să fie amînată, şi dacă nu se ivea vreun ţărm înainte de căderea nopţii, călătorii şi balonul erau sortiţi să piară în valuri.
Încercară şi ultima operaţie ce le mai rămînea de făcut în asemenea clipe.
Cei ce se aflau în aerostat erau fără îndoială oameni plini de energie, care ştiau să privească moartea în faţă, fără să murmure. Ei erau hotărîţi să lupte pînă în ultima clipă şi să facă totul pentru a întîrzia prăbuşirea. Nacela balonului nu era decît un fel de coş împletit din nuiele, care nu putea să plutească pe valuri, iar călătorii noştri nu aveau nici un mijloc s-o menţină la suprafaţa apei, dacă ar fi căzut.
La ora două, aerostatul nu mai era decît la patru sute de picioare deasupra valurilor.
Atunci răsună o voce bărbătească, vocea unui om cu inimă neînfricată, căruia îi răspundeau glasuri tot atît de hotărîte:
— S-a aruncat totul ?
— Nu ! Mai avem zece mii de franci în aur! În clipa următoare, un sac greu căzu în mare.
— Urcă balonul ?
— Puţin, dar în curînd va coborî din nou !
— Ce mai aruncăm ?
— Nimic!
— Ba da !... Nacela !
— Ne agăţăm de plasă şi dăm drumul nacelei.

Era într-adevăr singurul mijloc ce le mai rămăsese ca să uşureze aerostatul. Oamenii tăiară frînghiile care legau nacela de cercul de la baza balonului şi aerostatul se înălţă din nou cu două mii de picioare.
Cei cinci călători se urcară în plasă, deasupra cercului, şi cercetară cu privirea abisul de sub ei.
Se ştie că aerostatele au o mare sensibilitate statică. Este de ajuns să arunci obiectul cel mai uşor, pentru a pricinui deplasarea lor în direcţie verticală, deoarece aparatele plutitoare funcţionează asemenea unei balanţe de precizie matematică. Astfel stînd lucrurile, era firesc ca un balon uşurat de o povară destul de mare să se urce brusc pînă la o înălţime considerabilă, lucru care se petrecu şi în cazul de faţă.

Totuşi, după ce se menţinuse cîteva minute în echilibru în zonele superioare ale atmosferei, aerostatul începu să coboare din nou. Gazul se scurgea prin spărtura pe care n-aveau cum s-o repare. Călătorii făcuseră tot ce le stătuse în putinţă. Nici o putere omenească nu-i mai putea salva. Le mai rămăsese doar tăria de a-şi aştepta în linişte sfîrşitul.
La ora patru, balonul coborîse din nou şi se afla numai la cinci sute de picioare deasupra apei.
Pe neaşteptate răsună un lătrat puternic. Era cîinele care-i întovărăşea pe călători şi care se căţărase şi el în plasă alături de stăpînul său.
— Top a zărit ceva ! strigă unul dintre pasageri, Curînd se auzi o altă voce, care strigă:
— Pămînt! Pămînt!
Balonul, tîrît de vînt fără încetare spre sud-vesf, străbătuse din zori o distanţă destul de mare, desigur cîteva sute de mile, şi

chiar în acea direcţie se ridica ţărmul destul de înalt, pe care-l zăriseră călătorii.
Dar pămîntul acesta se afla la o depărtare de încă vreo treizeci de mile în direcţia vîntului, cale de cel puţin o oră, presupunînd că balonul nu va fi tîrît de curenţi în altă direcţie. încă o oră ! Dar oare nu va pierde balonul cu mult înainte şi gazul ce-i mai rămăsese ?
Iată întrebarea chinuitoare pe care şi-o puneau. Călătorii desluşeau cît se poate de bine peticul de pămînt pe care trebuiau să ajungă cu orice preţ. Dalei nu ştiau ce reprezintă acel pămînt, dacă este un continent sau o insulă, fiindcă nu prea ştiau înspre ce par-te a lumii îi tîrîse uraganul 1 Totuşi, trebuiau să ajungă pe ţărmul acel'a oricum ar fi fost el, locuit sau nu, primitor sau neprimitor.
Pe la orele patru după-amiază, se vedea bine că balonul nu se mai putea menţine în aer. Atingea din zbor suprafaţa apei, iar crestele valurilor uriaşe muiaseră de cîteva ori partea de jos a plasei, îngreunînd-o. Aerostatul nu se mai putea înălţa decît lăsîndu-se pe o parte, ca o pasăre lovită într-o aripă.
După o jumătate de oră, ajunseră la o milă de ţărm, dar în balonul turtit, dezumflat, cu suprafaţa brăzdată de cute groase, mai rămăsese doar foarte puţin, gaz, în partea superioară. Călătorii, agăţaţi în plasa, deveniseră o povară prea mare pentru el şi în curînd, pe jumătate cufundaţi în apă, începură să fie biciuiţi de valurile furioase ale oceanului. Pe neaşteptate, învelitoarea aerostatului se transformă într-o pungă în care sufla vîntul, făcînd-o să plutească asemenea unei corăbii pe care o împingea vîntul din spate. Poate că astfel aveau să atingă în sfîrşit ţărmul.
Ajunseră la cîţiva metri de ţărm, cînd patru strigăte de groază izbucniră deodată. Deşi nu mai părea în stare să se ridice, balonul, lovit de un val uriaş, făcu un salt neaşteptat, ca şi cum ar fi fost uşurat deodată de încă o parte din greutate. El se ridică din nou la o mie cinci sute de picioare, unde întîlni un curent de aer, care îl făcu să plutească aproape paralel cu coasta, în loc să-l mîne direct spre uscat. După alte cîteva minute, balonul se apropie din nou de coastă şi se prăbuşi în sfîrşit pe nisipul ţărmului, departe de mal, unde nu mai ajungeau valurile.

Ajutîndu-se unul pe altul, călătorii izbutiră să iasă din ochiurile plasei. Balonul, uşurat de greutatea lor, fu luat din nou de vînt şi dispăru în larg, ca o pasăre rănită care, adunîndu-şi ultimele puteri, mai încearcă să zboare odată.
Nacela adăpostise cinci călători şi un cîine, totuşi balonul aruncase -pe ţărm numai patru persoane.
Probabil că cel care lipsea fusese luat de valul ce lovise plasa, uşurînd astfel balonul, căruia îi îngăduise să se mai ridice o dată în aer, pentru a se lăsa după cîteva clipe pe ţărm.
De îndată ce. simţiră pămîntul sub picioare, cei patru naufragiaţi, care meritau pe deplin acest nume, gîndindu-se la cel care lipsea, începură să strige toţi deodată:
— Poate că încearcă să înoate spre ţărm ! Trebuie să-l scăpăm! Să-l salvăm!

CAPITOLUL II

Un episod din timpul Războiului de Secesiune. Inginerul Cyrus Smith. Gédéon Spilett. Negrul Nab. Pencroff marinarul. Tînărul Harbert. O propunere neaşteptată. Intîlnire la ora zece seara. Plecare pe timp de furtună.

Călătorii zvîrliţi de uragan pe ţărm nu erau nici aeronauţi de profesie, nici amatori de expediţii aeriene. Erau nişte prizonieri

de război, care avuseseră îndrăzneala să fugă în împrejurări cu totul neobişnuite. De o sută de ori fuseseră pe punctul de a pieri ! De sute de ori ar fi putut să-i prăvălească în abis balonul lor sfîrtecat. Totuşi le fusese hărăzită o soartă neobişnuită, şi de aceea, în ziua de 20 martie, după ce fugiseră din Richmond, capitala Virginiei, se aflau la şapte mii de mile de acest oraş, citadela separatiştilor în timpul cruntului Război de Secesiune, asediat în acea vreme de trupele generalului Ulysse Grant. Călătoria aeriană a fugarilor noştri ţinuse cinci zile.
Iată de altfel şi împrejurările neobişnuite în care s-a produs evadarea prizonierilor, evadare care trebuia să se sfîrşească cu catastrofa ^descrisă mai sus.
În acelaşi an, prin luna februarie 1865, mai mulţi ofiţeri ai generalului Grant căzură în mîinile duşmanului, în cursul uneia din încercările neizbutite ale generalului de a cuceri oraşul Richmond. Ei au fost închişi în oraş. Unul dintre prizonierii cei mai de vază aparţinea statului major federal şi se numea Cyrus Smith.
Originar din Massachussets, Cyrus Smith era inginer de profesie, un savant emerit, căruia guvernul Statelor Unite îi încredinţase în timpul războiului direcţiunea căilor ferate, rolul strategic al acestora fiind deosebit de însemnat. Adevărat american de Nord, osos, slab şi deşirat, inginerul părea să aibă vreo patruzeci şi cinci de ani. începuse să încărunţească şi îşi rădea barba, lăsîndu-şi numai nişte mustăţi stufoase. Avea unul din acele capete minunate, cu profil de medalie, cu ochii scăpărători, o gură ce trăda preocupări serioase, în totul — înfăţişarea unui adevărat savant. Cyrus Smith era unul dintre inginerii aceia care ţineau să-şi înceapă meseria mînuind ciocanul şi cazmaua, întocmai generalilor care-şi începeau cariera ca simpli soldaţi. De aceea, pe lîngă iscusinţă şi inteligenţă, Cyrus Smith mai poseda şi multă îndemînare. Muşchii lui erau deosebit de puternici. Adevărat om de acţiune şi gînditor totodată, făcea totul fără efort, influenţat probabil şi de marea sa vigoare trupească. Acest om era înzestrat cu o voinţă căreia nimic nu i se putea împotrivi. Foarte bine pregătit, dovedea mult simţ practic, era foarte descurcăreţ şi avea temperament militar, ca să vorbim în limbajul militar francez. Stăpîn pe sine în orice împrejurare, el îndeplinea în totul cele trei condiţii, care laolaltă determină energia omenească: agerime a minţii şi a trupului,

impetuozitatea dorinţelor şi putere de voinţă. Deviza lui ar fi putut să fie aceea a lui Wilhelm de Orania în secolul al XVII-lea: „N-am nevoie să nădăjduiesc pentru a întreprinde ceva, şi nici de izbîndă ca să continui să perseverez".
În acelaşi timp, Cyrus Smith era însăşi întruchiparea curajului. Luase parte la toate luptele din timpul Războiului de Secesiune. A început ca voluntar, sub conducerea lui Ulysse Grant şi s-a luptat la Paducah, la Belmont, la Pittsburg-Landing, la asediul Corintului, la Port Gibson, la Rîul-Negru, la Chattanoga, la Wilderness pe Potomac, vitejeşte, ca un soldat demn de generalul său, care spunea: „Nu-mi număr niciodată morţii". Şi, de sute de ori, Cyrus Smith ar fi trebuit să fie dintre cei pe care cumplitul Grant nu-i număra, dar în aceste lupte, în care nu se cruţa niciodată, a fost ajutat de noroc, pînă în clipa cînd a fost rănit şi luat prizonier în cursul bătăliei de la Richmond.
În aceeaşi zi, o dată cu Cyrus Smith, căzu în mâinile sudiştilor şi un alt personaj însemnat. Este vorba de Gédéon Spilett, cunoscutul reporter al ziarului New-York Herald, care fusese trimis să urmărească peripeţiile războiului, chiar în primele rînduri ale armatelor din Nord.
Gédéon Spilett făcea parte din familia acelor ciudaţi cronicari, ca Stenley şi alţii, pe care nu-i sperie nici o greutate cînd e vorba să obţină, în timpul cel mai scurt cu putinţă, o informaţie pentru ziarul lor. Ziarele Statelor Unite, 'cum ar fi New-York Herald, constituie adevărate forţe şi delegaţii lor sînt reprezentanţi pe care te poţi bizui. Gédéon Spilett era în primele rînduri ale acestor delegaţi.
Om bine înzestrat, energic, prompt şi gata oricînd să acţioneze, Spilett străbătuse lumea întreagă. Soldat şi artist, însufleţit cînd era vorba să dea un sfat şi hotărît la fapte, el nu se dădea în lături de la nici o greutate, de la nici o oboseală şi nici o primejdie, atunci cînd ştia că poate să capete informaţii, în primul rînd pentru el, apoi pentru ziarul său. Era un adevărat erou al curiozităţii, al informaţiilor, al ineditului, al necunoscutului, al imposibilului. Era unul dintre acei observatori neînfricaţi, care scriu sub ploaia de gloanţe, îşi redactează cronicile în bătaia obuzelor şi pentru care orice pericol constituie o adevărată fericire.
Luase parte şi el la toate luptele, mergînd în primele rînduri, cu revolverul într-o mînă şi cu carnetul în cealaltă, iar creionul nu-i

tremura cînd explodau obuzele lîngă el. Spilett nu avea obiceiul să ocupe neîncetat firele telegrafice cu telegrame, potrivit năravului celor care vorbesc chiar şi atunci cînd n-au ce spune, dar fiecare însemnare a sa era scurtă, limpede şi precisă, menită să lămurească o problemă însemnată. Pe lîngă toate aceste daruri, era înzestrat şi cu mult simţ al umorului. Astfel, voind să-şi păstreze cu tot dinadinsul locul la ghişeul telegrafic, pentru a fi primul care să comunice ziarului său rezultatul bătăliei de la Rîul-Negru, Gédéon Spilett telegrafie, timp de două ore, primele capitole ale Bibliei. Ziarul plăti două mii de dolari, dar avu mîndria de a fi primul care să publice această informaţie.
Gédéon Spilett era înalt. Avea cel mult patruzeci de ani. Faţa îi era încadrată de favoriţi blond-roşcaţi şi privirea vioaie ca a unui om deprins să observe îndată orice amănunt. Era vînjos şi se călise, trăind în regiuni cu clima cea mai diferită.
De zece ani, Gédéon Spilett era prim-reporter al ziarului New-York Herald, căruia îi trimitea toate cronicile şi desenele lui, deoarece mînuia tot atît de bine creionul, ca şi penelul. în momentul în care fusese prins, Spilett descria cîmpul de luptă, căutînd în acelaşi timp să-l şi schiţeze. Ultimele cuvinte scrise în carnetul lui spuneau: „Un sudist este gata să tragă asupra mea

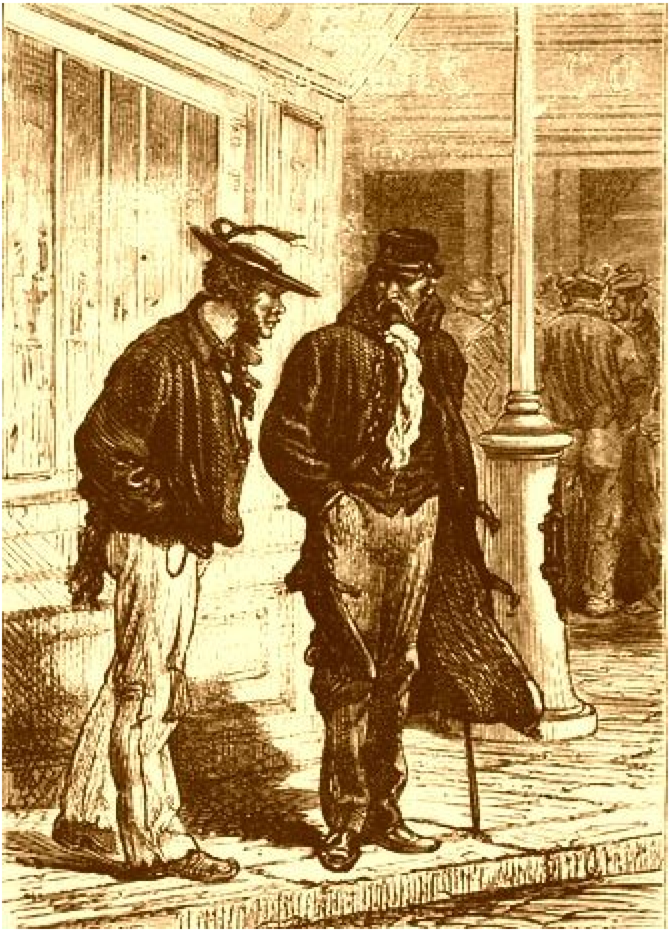
şi..." Dar Gédéon Spilett, norocos ca de obicei, scăpă fără nici o zgîrietură.
Cyrus Smith şi Gédéon Spilett, care se cunoşteau cel mult din auzite, fuseseră transportaţi în acelaşi timp la Richmond. Rana inginerului se vindecă repede şi în timpul convalescenţei îl cunoscu pe reporter, între eroii noştri se legă o strînsă prietenie. în curînd, şi unul şi altul nu mai aveau decît un singur gînd: să fugă, să regăsească armata lui Grant şi să lupte din nou în rîndurile ei pentru unitatea federală.
Cei doi americani veniţi din Nord erau hotărîţi să se folosească de orice prilej ca să fugă... Dar cu toate că puteau circula în voie prin oraş, orice încercare de evadare părea cu neputinţă, deoarece oraşul Richmond era păzit cu străşnicie.
Între timp, izbuti să ajungă la Cyrus Smith servitorul său, care-i era devotat cu trup şi suTlet. Viteazul acesta era un negru născut pe moşia inginerului. Părinţii lui fuseseră sclavi, dar Cyrus Smith, aboliţionist[5] convins, îl eliberase de multă vreme. Robul, devenit om liber, n-a vrut să-şi părăsească stăpînul; îl iubea pînă la sacrificiu. Tînărul acesta de treizeci de ani, zdravăn, sprinten, îndemînatic, inteligent, blînd şi liniştit, întotdeauna zîmbitor, îndatoritor şi bun, se numea Nabucodònosor, dar nu răspundea decît la numele prescurtat şi familiar de Nab.
Aflînd că stăpînul său este prizonier, Nab veni fără să stea pe gînduri, tocmai din Massachussets. Sosit la Richmond, izbuti să pătrundă în oraşul asediat mulţumită şireteniei şi dibăciei sale, nu fără să-şi fi pus de vreo douăzeci de ori viaţa în pericol. Nu se poate descrie bucuria lui Nab şi a lui Cyrus Smith în clipa revederii.
Dar dacă Nab izbutise să pătrundă în oraş, nu însemna că tot atît de uşor puteau să plece, deoarece prizonierii federali erau supravegheaţi îndeaproape. Trebuia o întîmplare neobişnuită, pentru a încerca o evadare cu oarecari sorţi de izbîndă şi prilejul acesta nu numai că nu se ivea, dar era şi greu să-l provoci.
Între timp, generalul Grant îşi continua energicele operaţii militare. Plătise scump victoria de la Pittsburg-Landing. Forţele lui, reunite cu cele ale lui Butler, nu izbutiseră să obţină nici un rezultat în lupta pentru oraşul Richmond, aşa că nimic nu-i îndreptăţea pe prizonieri să creadă într-o eliberare grabnică.

---

[5] Aboliţionist — partizan al desfiinţării sclaviei. (N.T.)

Reporterul, căruia plicticoasa captivitate nu-i dădea prilejul să scrie nici un articol interesant, îşi pierduse răbdarea. Ajunsese să fie stăpînit de un singur gînd: să iasă din Richmond cu orice preţ. Făcuse chiar cîteva încercări, dar întîmpinase piedici de neînvins.
Totuşi, asediul continua; dacă prizonierii doreau cu orice preţ să scape pentru a se întîlni cu armata lui Grant, unii dintre asediaţi nu erau mai puţin grăbiţi să fugă pentru a putea să reia legătura cu armata secesioniştilor. Printre aceştia din urmă se număra şi un oarecare Jonathan Forster, sudist îndîrjit. Adevărul era că şi secesioniştii erau blocaţi în oraş tocmai ca şi prizonierii federali. Armatele nordice îi împresuraseră. Guvernatorul oraşului Richmond nu mai putea să intre în legătură de multă vreme cu generalul Lee. Şi trebuia să-i comunice cît mai grab-. nic situaţia oraşului, pentru ca armata chemată în ajutorul asediaţilor să vină cît mai curînd. Acestui Jonathan Forster îi veni atunci ideea să zboare cu balonul peste liniile duşmanului şi să ajungă astfel la lagărul secesioniştilor.
Guvernatorul încuviinţă încercarea. Un aerostat special construit fu pus la dispoziţia lui Jonathan Forster, care urma să plece cu alte cinci persoane. Călătorii luau cu ei arme, pentru cazul cînd ar fi fost nevoiţi să se apere în clipa aterizării, şi alimente, pentru cazul cînd ar fi siliţi să facă o călătorie aeriană mai lungă. Plecarea fusese hotărîtă pentru ziua de 18 martie. Folosind vîntul de nord-vest şi călătorind în timpul nopţii, aeronauţii socoteau să ajungă în cîteva ore la cartierul generalului Lee. Dar vîntul de nord-vest n-a fost o adiere oarecare şi încă din ziua de 18 se putea observa că se va transforma în uragan. Curînd, vijelia se înteţi într-atît, încît trebui să se amîne plecarea lui Forster, socotindu-se prea primejdioasă pornirea aerostatului şi a călătorilor în mijlocul elementelor naturii dezlănţuite. Balonul, care fusese umplut cu gaz chiar în piaţa principală a oraşului, aştepta deci acolo prima clipă de linişte, spre a se avînta în văzduh, iar lumea din oraş devenea tot mai nerăbdătoare, văzînd că situaţia atmosferică rămîne neschimbată.
Zilele de 18 şi 19 martie n-au adus nici o îmbunătăţire a situaţiei. Dimpotrivă, era chiar din ce în ce mai greu de ferit balonul pe terenul unde era.ancorat, deoarece rafalele îl culcau deseori la pămînt.

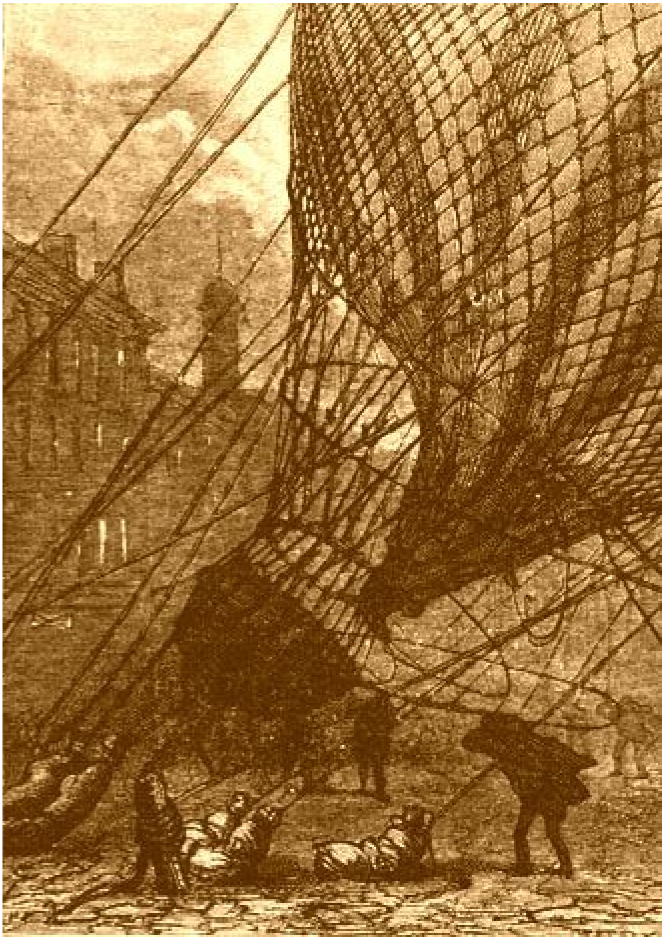
Trecu şi noaptea de 19 spre 20. Spre dimineaţă, uraganul deveni şi mai puternic. De plecare nici nu se mai vorbea.
În ziua aceea, inginerul Smith fu oprit pe stradă de un necunoscut. Era un marinar pe care-l chema Pencroff. Omul părea să aibă vreo treizeci şi cinci sau patruzeci de ani, era bine legat, ars de soare, cu privirea vioaie, clipea mereu din ochi şi avea o înfăţişare simpatică. Acest Pencroff, american din Nord, cutreierase toate mările globului şi trăise toate aventurile care pot ieşi în calea unei fiinţe omeneşti. E de prisos să spunem că era întreprinzător de felul lui, gata oricînd şa rişte orice şi că încetase de mult să se mai mire de ceva. Pencroff venise la Richmonci pe la începutul anului, într-o chestiune de afaceri, însoţit de un băieţandru de vreo cincisprezece ani, Harbert Brown, din New-Jersey, fiul fostului său căpitan, un orfan pe care-l iubea ca pe propriul său copil. Fusese surprins şi el de asediu în oraş şi imobilizat acolo, spre marele lui necaz. Pencroff era stăpînit şi el de acelaşi gînd: să fugă cu orice preţ. Cunoştea faima inginerului Cyrus Smith din auzite. Ştia că omul acesta hotărît era cuprins de nerăbdare şi ardea de dorinţa de a scăpa. în acea zi se apropie deci de el fără şovăire, adresîndu-i-se direct:

— Domnule Smith, nu v-aţi săturat de această şedere în Richmond ?
Inginerul se uită cu luare-aminte la omul care-i vorbise astfel, şi care se grăbi să adauge în şoaptă:
— Domnule Smith, nu vreţi să fugiţi ?
— Cînd...? răspunse repede inginerul, căruia desigur că îi scăpase fără să vrea răspunsul, căci nici nu avusese măcar timp să se uite mai bine la necunoscutul care i se adresase.
Totuşi, după ce-şi aruncă privirea-i pătrunzătoare asupra feţei deschise a marinarului, inginerul nu se mai îndoi de cinstea lui.
— Cine eşti ? întrebă el scurt, Pencroff îl lămuri cine era.
— Bine, răspunse Cyrus Smith. Cu ce propui să fugim ?
— Păi, cu leneşul acela de balon care zace degeaba în piaţă. S-ar părea că pe noi ne aşteaptă !...
Nu mai adăugă nimic, căci inginerul înţelesese totul. Apucîndu-l pe Pencroff de braţ, îl duse la el acasă.
Acolo, marinarul îşi expuse planul, care era de fapt foarte simplu. Se cerea doar să-ţi pui viaţa în primejdie. E drept că uraganul atinsese culmea violenţei, dar un inginer îndrăzneţ, şi priceput cum era Cyrus Smith ştia desigur să conducă un aerostat. Dacă el, Pencroff, s-ar fi priceput, n-ar fi şovăit să plece, luîndu-l bineînţeles şi pe Harbert cu el. Văzuse el destule în viaţa lui, ca să nu se mai sperie de un uragan !
Cyrus Smith asculta în tăcere cuvintele marinarului; doar ochii îi străluceau. Se ivise în sfîrşit prilejul şi nu era el omul să-l scape. Planul nu era absurd, ci numai foarte primejdios. Deci, puteau să-l încerce. Deşi balonul era păzit, nu era cu neputinţă să se apropie noaptea de el, să se furişeze în nacelă şi să taie apoi legăturile care-l ţineau pe loc ! Bine-înţeles că puteau să moară, dar pe de altă parte aveau şi sorţi de izbîndă. Şi de n-ar fi fost vijelia asta... Dar de n-ar fi fost furtuna, balonul ar fi plecat demult şi prilejul atît de căutat nu s-ar mai fi ivit.
— Nu sînt singur... încheie Cyrus Smith.
— Dar cîte persoane vrei să iei cu dumneata ? întrebă marinarul.
— Două: pe prietenul meu Spilett şi pe servitorul meu Nab.
— Trei, prin urmare, răspunse Pencroff, cu Harbert şi cu mine vom fi cinci. După cîte ştiu cu, balonul trebuia să transporte şase persoane.
— Atunci ne-am înţeles. Plecăm ! spuse Cyrus Smith.

Prin acest „Plecăm !", el îşi lua un angajament şi în numele reporterului; acesta nu era omul care să dea înapoi, dimpotrivă, încuviinţă fără nici o rezervă planul, de îndată ce-i fu împărtăşit. Se miră doar că nu se gîndise şi el la un lucru atît de simplu. Cît despre Nab, el îl urma pe inginer oriunde.
— Atunci, pe deseară, spuse Pencroff. O să ne învîrtim toţi cinci pe acolo, aşa, ca nişte gură-cască !
— Pe deseară la ora zece, răspunse Cyrus Smith. Facă cerul ca vijelia să nu se potolească decît după plecarea noastră.
Pencroff strînse mîna inginerului şi se întoarse acasă, unde îl lăsase pe tînărul Harbert Brown. Curajosul băiat cunoştea planul marinarului şi aştepta cu oarecare îngrijorare rezultatul convorbirii cu inginerul. După cum se vede, toţi cinci erau oameni hotărîţi să se avînte în vîltoarea văzduhului, în plin uragan.
Uraganul nu se potoli, astfel încît Jonathan Forster şi tovarăşii săi nici nu se gîndeau să-l înfrunte în nacela care se putea sfărîma uşor. Fu o zi îngrozitoare. Inginerul se temea de un singur lucru: ca nu cumva să se rupă în bucăţi aerostatul, care era legat de pămînt şi pe care vîntul îl culca mereu. El se învîrti timp de cîteva ore în piaţa aproape pustie, supraveghind aparatul. Pencroff făcu acelaşi lucru, cu mîinile în buzunare şi căscînd prelung din cînd în cînd, ca unul care nu mai ştie cum să-şi omoare timpul. Şi el se temea că se va rupe balonul, sau chiar că va fi smuls din legături şi purtat de vînt.
Veni şi seara. Noaptea se lăsa întunecoasă şi pîcle groase ca nişte nori se tîrau la suprafaţa pămîntului... Cădea o ploaie amestecată cu zăpadă. Era frig şi un fel de ceaţă apăsătoare plutea deasupra oraşului. Părea că vijelia puternică impusese combatanţilor un fel de armistiţiu şi că tunul fusese redus la tăcere de tunetele groaznice ale uraganului. Străzile oraşului erau pustii. Chiar şi paza pieţii unde se zbătea aerostatul devenise zadarnică pe o astfel de vreme. Într-adevăr, totul părea să ajute fuga prizonierilor; dar călătoria asta, în mijlocul vînturilor dezlănţuite !...
— Urît flux! îşi zise Pencroff, îndesîndu-şi cu pumnul pălăria pe care vîntul încerca să i-o smulgă. Dar las' c-o să ne descurcăm noi!
La ora nouă şi jumătate, Cyrus Smith şi tovarăşii săi pătrunseră prin diferite puncte în piaţa cufundată în întuneric, deoarece

vîntul stinsese felinarele cu gaz. Uriaşul aerostat, aproape cu totul culcat la pămînt, nici nu se mai zărea. Pe lîngă sacii de lest, legaţi de sforile plasei, nacela mai era fixată şi de un cablu puternic, trecut printr-un inel îngropat în caldarîm; cealaltă jumătate a cablului era adusă peste bord. Cei cinci prizonieri se întîlniră lîngă balon. Nu-l văzuse nimeni şi era atît de întuneric, încît nici ei nu se puteau vedea unul pe altul.

Fără să scoată o vorbă, Cyrus Smith, Gédéon Spilett, Nab şi Harbert luară loc în nacelă, în timp ce Pencroîf dezlega, unul cîte unul, sacii de lest. Totul se isprăvi în cîteva clipe şi marinarul se urcă lîngă tovarăşii săi.
Aerostatul nu mai era reţinut decît de a doua jumătate a cablului şi mai rămînea doar ca Cyrus Smith să dea ordinul de plecare.
în clipa aceea, un cîine sări în nacelă. Era Top, cîinele inginerului, care, rupîndu-şi lanţul, îşi urmase stăpînul, Cyrus Smith voi să gonească bietul animal, temîndu-se de o greutate suplimentară.
— Eh ! Unde merg atîţia, treacă şi el ! spuse Pencroff, aruncînd afară încă doi saci cu nisip.

Apoi, marinarul dădu drumul cablului şi balonul se înălţă pieziş şi pieri în înălţimi, izbind cu nacela două hornuri, pe care le dărîmă în iureşul plecării.
Uraganul se dezlănţui în acele clipe cu o violenţă înfricoşătoare. Inginerul nu se putu gîndi la o aterizare în timpul nopţii, iar cînd se lumină de ziuă, pămîntul nu se mai vedea, din pricina ceţei. Abia peste cinci zile zăriră într-o clipă de înseninare imensitatea mării care se întindea sub aerostatul împins de vînt cu o viteză nemaivăzută !
Ştim că patru din cei cinci oameni plecaţi în ziua de 20 martie au fost zvîrliţi în ziua de 24 martie pe un ţărm pustiu, la mai mult de şase mii de mile depărtare de ţara lor[6].
Călătorul care lipsea, acela în ajutorul căruia se grăbeau în primul rînd să alerge cei patru supravieţuitori ai balonului, era tocmai conducătorul lor, inginerul Cyrus Smith.

CAPITOLUL III

Seara la orele cinci. Unul este dat lipsă. Deznădejdea lui Nab. Cercetările se îndreaptă spre nord. Insula. O noapte tristă şi plină de griji. Ceţurile dimineţii. Nab înoată. Pămînt În zare. Trecerea canalului prin vad.

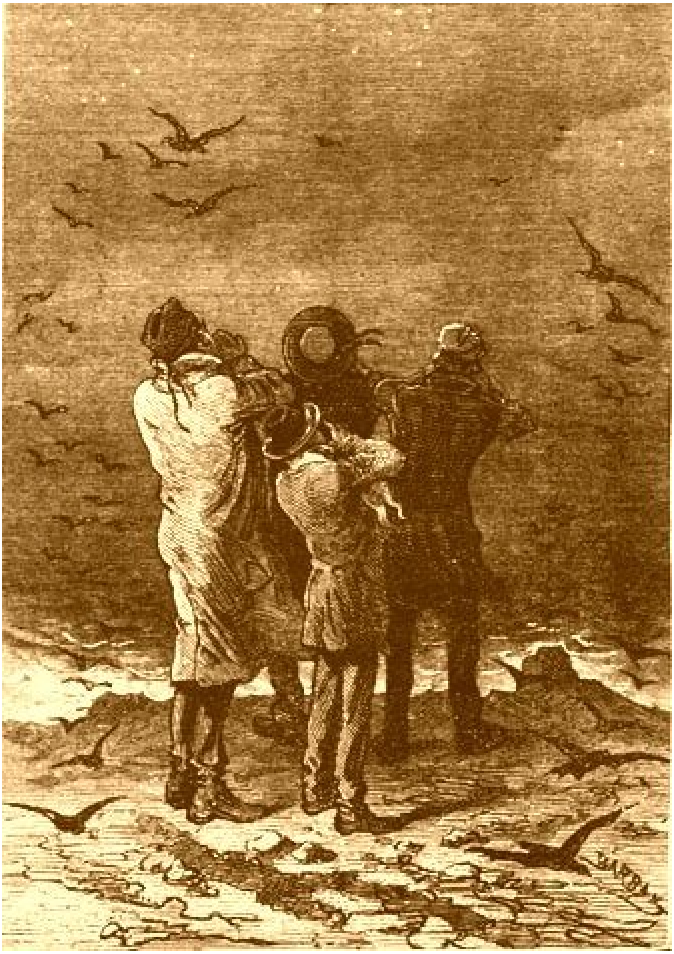
Inginerul fusese smuls de valuri dintre ochiurile destrămate ale plasei. O dată cu el dispăruse şi cîinele. Credinciosul animal sărise din propriu imbold în ajutorul stăpînului său.
— Înainte ! strigă reporterul.
Şi toţi patru — Gédéon Spilett, Harbert, Pencroff şi Nab — începură cercetarea, uitînd că erau sfîrşiţi de oboseală.
Bietul Nab plîngea de furie şi desperare la gîndul că pierduse tot ce-i era mai scump pe lume.
Nu trecuseră nici două minute din clipa în care . dispăruse Cyrus Smith pînă la aceea în care acostaseră tovarăşii lui. Puteau deci nădăjdui că vor sosi la timp spre a-l salva.
— Să-l salvăm ! Să-l căutăm ! strigă Nab.
— Îl căutăm, Nab, răspunse Gédéon Spilett, şi-l vom găsi !

---

[6] În ziua de 5 aprilie, oraşul Richmond a căzut în mîinile lui Grant, revolta separatiştilor a fost înăbuşită şi Lee se retrăgea spre vest, în timp ce cauza unităţii statelor americane triumfa. (N. A.)

— Îl vom regăsi oare în viaţă ?
— Desigur, Nab !
— Ştie să înoate ? întrebă Pencroff.
— Da ! răspunse Nab. De altfel îl are şi pe Top. Auzind mugetul valurilor, marinarul dădu însă neîncrezător din cap.
Inginerul dispăruse în dreptul părţii de nord a ţărmului, la o jumătate de milă de locul unde acostaseră naufragiaţii. Dacă izbutise să ajungă cît mai aproape de acea parte a litoralului mării, locul respectiv ar fi trebuit să se afle la cel mult o jumătate de milă de locul unde se aflau naufragiaţii.
Se făcuse aproape şase. Ceaţa se lăsase din nou, ceea ce făcea noaptea foarte întunecoasă, Naufragiaţii se îndreptară spre nord, rnergînd de-a lungul coastei răsăritene a pămîntului pe care se nimerise să fie azvîrliţi de furtună, ţinut necunoscut pentru ei, a cărui poziţie-geografică nici n-o puteau bănui.
Călcau pe un teren nisipos, presărat cu pietriş, lipsit de orice fel de vegetaţie. Solul foarte inegal, accidentat, era pe alocuri ciuruit de gropi mici care îngreuiau mersul. Din aceste găuri ţîşneau la tot pasul nişte păsări mari, care zburau greoi de colo pînă colo, dar pe care nu le vedeau desluşit din cauza întunericului. Alte păsări mai sprintene se ridicau în stoluri, trecînd ca nişte nori. Judecînd după ţipetele lor stridente, marinarului i se părea că sînt goelanzi şi pescăruşi, care se luau la întrecere cu vuietul mării.

Din cînd în cînd, naufragiaţii se opreau, scoteau strigăte puternice şi ascultau dacă nu se aude vreo chemare dinspre apele oceanului. Socoteau pe drept cuvînt că dacă s-ar fi aflat în apropierea locului unde ar fi putut să cadă inginerul, ar fi ajuns la urechile lor cel puţin lătratul lui Top, presupunînd că Cyrus Smith n-ar fi fost în stare să dea nici un semn de viaţă. Dar nici un strigăt nu se auzea în afară de vuietul mării şi clocotul talazurilor care se spărgeau de ţărm.

Alicul grup îşi continua drumul, cercetînd cele mai mici cotituri ale litoralului.
După ce înaintaseră vreo douăzeci de minute, cei patru naufragiaţi dădură în calea lor de o fîşie de valuri spumegînde, dincolo de care nu se mai zărea pămîntul. Se aflau la extremitatea unei limbi ascuţite de pămînt, de care se izbeau cu furie valurile.
— Asta-i un promontoriu, spuse marinarul. Trebuie să ne întoarcem rnergînd pe partea dreaptă şi astfel vom ajunge să simţim din nou pămînt sub picioare.
— Dar dacă inginerul este acolo ? răspunse Nab, arătînd oceanul, ale cărui talazuri uriaşe şi înspumate se zăreau prin întuneric.
— Atunci să-l strigăm !

Şi toţi deodată scoaseră un strigăt răsunător, dar nu primiră nici un răspuns. Aşteptară o clipă mai liniştită şi strigară din nou. Nici de astădată nu răspunse nimeni.
Naufragiaţii se întoarseră, urmînd latura opusă a promontoriului şi păşind pe acelaşi teren nisipos şi accidentat. Totuşi, Pencroff observă că litoralul începe să se transforme aici într-un povîrniş stîncos şi înclinat. El trase concluzia că partea aceasta a lercnului formează o pantă destul de lungă, ajungînd pînă la creasta înaltă a unui masiv ce se profila nedesluşit în umbră. Pe ţărmul acesta păsările erau mai rare. Şi marea era mai puţin zgomotoasă, mai puţin zbuciumată şi se părea chiar că valurile se potolesc. Zgomotul talazurilor ce se spărgeau de mal de-abia se auzea. Probabil că partea aceasta a promontoriului forma un mic golf în semicerc, apărat de capul ce înainta în mare, oprind curenţii din larg.
Continuînd să înainteze în aceeaşi direcţie, naufragiaţii se îndreptau spre sud, depărtîndu-se tot mai mult de partea de ţărm pe care s-ar fi putut să se afle Cyrus Smith. Cale de o milă şi jumătate, litoralul nu avea nici un fel de cotitură care să le îngăduie să revină spre nord. Totuşi era cu neputinţă ca vîrful promontoriului, pe care călătorii noştri îl înconjuraseră, să nu fie legat de pămînt. Cu toate că erau istoviţi, naufragiaţii mergeau curajoşi mai departe, trăgînd mereu nădejde să găsească o cotitură bruscă, care să-i readucă pe calea cea bună.
Mare fu dezamăgirea lor cînd, după ce străbătuseră cale de două mile, se pomeniră din nou în faţa mării. Se aflau de data aceasta pe un cap destul de înalt, format din stînci alunecoase.
— Sîntem pe o mică insulă, spuse Pencroff, pe care am cutreierat-o de la un capăt la celălalt !
Observaţia marinarului era adevărată. Naufragiaţii noştri nu fuseseră zvîrliţi pe un continent, ci pe o insulă mică, a cărei lungime nu trecea de două mile şi care era desigur destul de îngustă.
Oare această insulă aridă, pietroasă, lipsită de vegetaţie, care părea să adăpostească doar cîteva păsări de mare face parte dintr-un arhipelag mai important ? Iată o întrebare la care nu găseau răspuns. Călătorii balonului zăriseră pămîntul de la înălţime şi prin ceaţă, aşa că nu-şi dăduseră bine seama de întinderea lui. Dar lui Pencroff, ai cărui ochi de marinar erau

obişnuiţi cu întunericul, i se părea că zăreşte spre vest o masă nedesluşită, care ar fi putut să fie o coastă înaltă.
Prin întunericul ce domnea, nu puteau însă să-şi dea seama cărui sistem, simplu sau complex, îi aparţinea insula pe care se aflau. Nu puteau să plece de . pe ea, fiind înconjurată de apă, aşa că se văzură nevoiţi să amîne pe a doua zi căutarea inginerului care, din păcate, nu dăduse nici un semn de viaţă pînă la ora aceea.
— Nu dovedeşte nimic tăcerea lui Cyrus, spuse reporterul. S-ar putea să fie leşinat sau rănit, în imposibilitate de a răspunde în clipa de faţă. Dar nu trebuie să pierdem nădejdea !
Reporterul fu de părere să aprindă într-un punct oarecare al insulei un foc, care să servească drept punct de orientare inginerului. Zadarnic însă căutară naufragiaţii lemne sau ierburi uscate. Pe insulă găsiră numai nisip şi pietre.
E uşor de înţeles durerea lui Nab şi a tovarăşilor săi, care erau atît de legaţi de curajosul Cyrus Smith, cînd îşi dădură seama că nu puteau întreprinde nimic pentru a-l salva. Trebuiau să aştepte ivirea zorilor. Poate că inginerul izbutise să se salveze singur şi atunci îşi şi găsise un adăpost undeva, pe coastă, sau dispăruse pentru totdeauna !
Orele treceau anevoie, chinuitor de lungi. Se lăsase un frig pătrunzător. Naufragiaţii sufereau cumplit, dar fără să ia în seamă lucrul acesta, nici nu se gîndeau să se odihnească o clipă. Uitînd de ei, cu gîndul numai la conducătorul lor, nădăjduind mereu, oamenii umblau de colo pînă colo pe ostrovul pustiu, întorcîndu-se mereu spre capul de la nord, punctul cel mai apropiat de locul catastrofei. Trăgeau cu urechea, strigau, căutau să prindă vreo chemare desperată. Vocile lor răsunau desigur destul de departe, căci atmosfera se mai liniştise şi o dată cu furtuna se potolise şi vuietul mării.
Într-un rînd, li se păru chiar că aud un fel de ecou care răsfrîngea strigătul lui Nab. Harbert îi atrase atenţia lui Pencroff asupra acestui fenomen, adăugînd:
— Aceasta ar putea dovedi existenţa unui ţărm destul de apropiat, aşezat înspre apus.
Marinarul dădu din cap în semn de încuviinţare. De altminteri ochii săi nu-l înşelau niciodată. Şi de vreme ce el zărise, oricît de şters, profilîndu-se un ţărm, era sigur că acel ţărm există.

Dar ecoul îndepărtat fu singurul răspuns la chemările lui Nab, imensele întinderi ce cuprindeau tot. răsăritul insulei rămînînd cufundate în tăcere.
Totuşi, cerul se însenina cu încetul şi către miezul nopţii se iviră primele stele. Dacă inginerul ar fi fost alături de tovarăşii săi, ar fi observat de îndată că stelele nu semănau cu acele din emisfera boreală. Într-adevăr, Steaua Polară nu apărea pe acest nou orizont, constelaţiile zenitului nu erau acelea care se vedeau în mod obişnuit în nordul noului continent, iar la Polul Austral strălucea Crucea Sudului.
Trecu şi noaptea. Către orele cinci, în dimineaţa zilei de 25 martie, înălţimile se luminară uşor. Zarea mai era întunecată, iar o dată cu lumina zilei care abia mijea, o pîclă deasă se lăsă deasupra mării, astfel că nu se mai putea vedea decît cel mult la douăzeci de paşi. Trîmbe de ceaţă deasă se desfăşurau, tîrîndu-se greoi.
Vremea le rămînea potrivnică. Naufragiaţii nu puteau deosebi nimic în jurul lor. Nab şi reporterul cercetau oceanul, în timp ce Harbert şi marinarul răscoleau cu ochii partea de apus a insulei. Dar nicăieri nu se zărea vreo urmă de pămînt.
— Ce are-a face ? spuse Pencroff. Chiar dacă nu văd ţărmul, îl simt... simt că se află acolo... sînt sigur, tot atît de sigur cum ştiu că nu mai sînt la Richmond !
Curînd ceaţa prinse să se destrame. Fusese doar o pîclă trecătoare, care vestea timp frumos. Soarele începu să încălzească straturile superioare de aer şi căldura lui pătrunse pînă deasupra insulei.
Şi, într-adevăr, pe la şase şi jumătate, trei sferturi de ceas după răsăritul soarelui, ceaţa începu să. fie din ce în ce mai străvezie. Se aduna tot mai sus,; pe măsură ce se risipea jos. Curînd se arătă privi-: rilor întreaga insulă, ce părea să fi coborît pe neaşteptate dintr-un nor, apoi se contura în zare şi marea, întinzîndu-se nesfîrşită spre răsărit şi mărginită spre apus de o stîncă înaltă şi abruptă.
Da ! Era pămînt în zare. Acolo îşi puteau găsi cel puţin deocamdată un adăpost. Insula era despărţită de coastă printr-un canal larg de o jumătate de milă, prin care vuia un curent.
Iată însă că, urmînd doar imboldul inimii, unul dintre naufragiaţi se avîntă de îndată în mijlocul curentului, fără să se sfătuiască cu tovarăşii săi, fără să fi spus un cuvînt. Era Nab care se grăbea

să atingă partea de nord a ţărmului din faţă. Zadarnic strigă Pencroff după el, nimic nu putea să-l oprească. Marinarul se întoarse apoi spre reporter, care se pregătea să-l urmeze pe Nab, şi-l întrebă:
— Vrei să străbaţi canalul ?
— Desigur, răspunse Gédéon Spilett.
— Ar fi bine să aştepţi, crede-mă, spuse marinarul. Nab este în stare să-şi salveze şi singur stăpînul. Dacă ne-am avînta în canal, s-ar putea să. fim tîrîţi în larg de curentul care pare deosebit de puternic. Dacă nu mă înşel, sînt curenţii refluxului. Priveşte, marea a şi început să se retragă de pe ţărm. Să avem deci răbdare şi cred că după ce scad apele vom găsi un vad...
— Ai dreptate, răspunse reporterul. Să ne răzleţim cît mai puţin cu putinţă...
Între timp, Nab lupta din răsputeri împotriva curentului, căutînd să-l taie pieziş. La fiecare mişcare a.braţelor apăreau deasupra valurilor umerii lui negri. El se depărta extrem de repede de ţărmul de la care plecase şi se apropia de coasta opusă. îi trebuise mai bine de o jumătate de oră ca să străbată jumătatea de milă ce despărţea mica insulă de coastă şi nu izbuti să iasă la ţărm decît la cîteva mii de picioare de locul de unde plecase. Nab ieşi pe uscat la poalele unui bloc înalt de granit, se scutură cu putere şi dispăru de îndată după un grup de stînci care înaintau în mare cam în dreptul extremităţii de miază-noapte a insulei.
Tovarăşii lui Nab urmăriseră cu adîncă nelinişte îndrăzneaţă lui încercare şi după ce dispăru în dosul stîncilor, ei îşi întoarseră privirile spre pămîntul pe care se aflau şi unde aveau de gînd să se adăpostească. Între timp mîncaseră din scoicile care se găseau din belşug pe nisip. Era cam sărăcăcios prînzul lor, dar tot era ceva.
Coasta ce se zărea în faţa lor forma un golf larg, care se termina în partea de sud printr-un cap ascuţit cu o înfăţişare sălbatică, pe care nu creştea nici un fel de vegetaţie. Acest cap se unea cu litoralul, urmînd o curbă capricioasă şi sprijinindu-se pe stînci înalte de. granit. Spre nord, dimpotrivă, golful se lărgea mult, mărginit de o coastă rotunjită, care se întindea de la nord-vest la sud-est, terminîndu-se printr-un cap alungit. Deschizătura golfului putea să măsoare vreo opt mile.

La o jumătate de milă de ţărmul acesta era situată insula, care ocupa o fîşie îngustă din apele oceanului, semănînd cu o balenă uriaşă. Partea cea mai largă a insulei nu avea mai mult de o jumătate de milă.
Ţărmul care mărginea insula începea cu o întindere nisipoasă, presărată cu bolovani de stîncă negricioşi, pe care refluxul tocmai îi descoperea încetul cu încetul. Pe planul al doilea se ridica un fel de barieră abruptă şi dreaptă de granit, măsurînd cel puţin trei sute de picioare şi care se întindea pe o lungime de trei mile. În dreapta, această cortină de piatră se isprăvea printr-o suprafaţă netedă, tăiată parcă de mîna omului. Dimpotrivă, în partea stîngă, deasupra promontoriului, un fel de mal rîpos, alcătuit din conglomerate de rocă şi de pe urma prăbuşirilor de teren, descreştea într-un fel de povîrriiş alungit, care se contopea cu stîncile de la capul meridional al golfului. Pe platoul superior al acestei coaste nu se zărea nici un copac. Părea să fie un podiş neted, asemănător aceluia care domină Cape-Town la capul Bunei Speranţe, dar de proporţii reduse; cel puţin aşa apărea văzut de pe insulă. Totuşi, în partea dreaptă, îndărătul suprafeţei netede a stîncii, se zărea şi verdeaţă. Se vedea destul de bine o masă nu prea desluşită de copaci mari, care se întindea în depărtare cît puteai cuprinde cu ochii. Verdeaţa aceasta îndulcea priveliştea posomorîtă din pricina paravanului colţuros de granit.
În sfîrşit, în fund de tot, deasupra platoului, un pisc alb, aşezat la nord-vest, la o distanţă de cel puţin şapte mile, strălucea în bătaia soarelui. Era creştetul unui munte acoperit cu o căciulă de zăpadă.
Ar fi fost greu de spus dacă era ţărmul unei insule sau ai unui continent, dar stîncile care ţîşneau, schimonosindu-se parcă, în stînga, spuneau oricărui geolog, fără şovăire, că sînt de origine vulcanică, atît de ciudat erau îngrămădite...
Gédéon Spilett, Pencroff şi Harbert cercetau cu luare-aminte acest ţinut, unde s-ar fi putut să fie siliţi să trăiască ani îndelungaţi, poate chiar pînă la sfîrşitul zilelor, dacă nu se afla cumva în calea vapoarelor.
— Ei, Pencroff, ce spui ? întrebă Harbert.
— Ce să spun ?... răspunse marinarul... Văd şi bune şi rele, ca peste tot. Vom vedea noi. Dar uite, începe refluxul. Peste trei ore, vom încerca să trecem dincolo şi odată ajunşi pe ţărmul

celălalt, vom căuta să ne descurcăm şi să-l găsim şi pe domnul Smith.
Peneroff nu se înşelase în socotelile lui. Peste trei ore, marea se retrăsese, descoperind mai peste tot nisipurile de pe fundul albiei canalului. între insulă şi coasta din faţă rămăsese doar o fîşie îngustă de apă, prin care, desigur, aveau să poată trece cu uşurinţă.
Pe la ora zece, Gédéon Spilett şi cei doi tovarăşi ai săi îşi scoaseră hainele, pe care şi le aşezară pe cap, întrînd apoi în canalul a cărui adîncime nu depăşea cinci picioare. Harbert, pentru care apa era prea adîncă, îl străbătu înotînd ca un peşte. Ajunseră uşor pe malul opus. După ce se uscară la soare, cei trei naufragiaţi îşi îmbrăcară hainele pe care le feriseră de apă şi se aşezară la sfat.

CAPITOLUL IV

Scoicile lithodome. Gura râului. Hornurile. Cercetările continuă. Pădurea de conifere. Provizia de combustibil. În aşteptarea refluxului. De pe înălţimea coastei. Pluta cu lemne. Întoarcerea la ţărm.

Reporterul hotărî că cel mai potrivit lucru era ca marinarul să-l aştepte pe loc, unde urma să se întoarcă şi el după ce-şi va fi isprăvit cercetările. Apoi, fără să piardă o clipă, porni de-a lungul litoralului, în direcţia în care o luase şi Nab cu cîteva ore mai înainte. Curînd, reporterul dispăru după o cotitură a ţărmului, grăbit să ştie ce i se întîmplase inginerului.
Harbert ar fi vrut să-l întovărăşească.
— Rămîi aici, băiete, se împotrivi marinarul. Trebuie să pregătim un adăpost şi să vedem dacă putem face rost de o mîncare mai săţioasă decît scoicile astea. Prietenii noştri trebuie să mai prindă puteri la întoarcere. Fiecare cu munca lui
— Bine, Pencroff, sînt gata să-ţi ajut, răspunse Harbert.
— Ei, aşa îmi placi ! zise marinarul. O să ne descurcăm noi. Trebuie să lucrăm cu rost, băiete ! Sîntem obosiţi, ne este frig, sîntem flămînzi. Prin urmare trebuie să găsim un adăpost, să facem foc şi să ne procurăm de-ale mîncării. Lemne sînt în pădure, ouă — cîte vrei prin cuiburile de pe aici, mai rămîne să căutăm un adăpost.

— Bine, răspunse Harbert, am să caut o peşteră printre stîncile astea, şi pînă la urmă găsesc eu vreun cotlon în care să ne adăpostim. Chiar aşa, răspunse Pencroff. Ia-o din loc, băiete !
Şi iată-i mergînd împreună la poalele uriaşei faleze, pe această plajă descoperită în întregime de reflux. Dar în loc s-o ia spre nord, coborîră spre sud. Pencroff observase la cîteva.sute de paşi mai la vale de locul unde acostaseră o despicătură îngustă în stîncă şi după părerea lui aceasta trebuia să reprezinte revărsarea unui rîu sau pîrîu. Ori, acest lucru era important pentru ei pe de o parte, fiindcă voiau să se stabilească în vecinătatea unei ape dulci, iar pe de altă parte, fiindcă s-ar fi putut ca Cyrus Smith să fi fost împins de curent spre locurile acelea.
După cum am mai spus, faleza avea o înălţime de trei sute de picioare, dar blocul de stîncă care o forma era compact peste tot, astfel că baza lui scăldată de valuri nu prezenta nici cea mai mică crăpătură care să fi putut sluji drept adăpost vremelnic. Era un perete vertical, format dintr-un granit foarte tare, pe care nici marea nu izbutise să-l roadă. Aproape de culme, se rotea în zbor o lume întreagă de păsări acvatice, palmipede mai ales, cu ciocul lung, îngust şi ascuţit la vîrf, foarte zgomotoase şi părînd prea puţin speriate de prezenţa oamenilor care, fără îndoială, le tulburau pentru prima oară singurătatea. Printre palmipedele acestea, Pencroff recunoscu un fel de goelanzi şi nişte pescăruşi mici şi lacomi, care îşi făcuseră cuibul în scobiturile granitului. O singură împuşcătură cu alice în mijlocul furnicarului de păsări ar fi făcut minuni. Dar pentru a trage, ai nevoie de puşcă şi din păcate nici Harbert, nici Pencroff nu aveau puşti. De altminteri, păsările din jurul lor nu prea erau bune de mîncat. Chiar şi ouăle lor aveau un gust foarte neplăcut.
Dar Harbert, care se îndepărtase puţin spre stînga, semnală în curînd nişte stînci acoperite cu alge, pe care marea avea să le acopere din nou peste cîteva ore. Pe aceste stînci, printre ierburile de mare, lunecoase, ce le acopereau, mişunau nişte scoici bivalve[7]; care nu erau de dispreţuit pentru oameni flămînzi căci. Harbert îl strigă deci pe Pencroff, care sosi în grabă.
— Dar astea sînt scoici bune de mîncat ! strigă marinarul. Vor înlocui tocmai bine ouăle, de care ducem lipsă.

[7] Scoici bivalve — alcătuite din două capace. (N.R.)

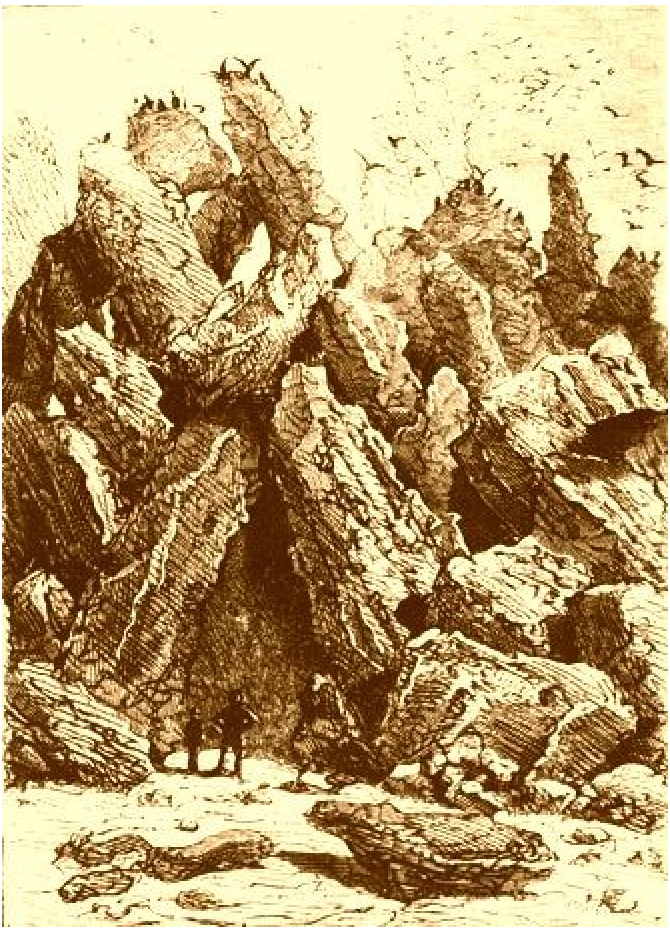
— Nu sînt simple scoici, răspunse tînărul Harbert, care examinase cu toată atenţia scoicile prinse de stînci, astea sînt lilliodomi.
— Mă rog, de mîncat se mănîncă ? îl întrebă Pencroff.
— Desigur.
— Atunci, hai să mîncăm lithodomi.
Marinarul putea să aibă toată încrederea în părerea lui Harbert. Băiatul avea multe cunoştinţe în domeniul ştiinţelor naturii şi vădise întotdeauna o adevărată pasiune pentru acest studiu. Tatăl său îl încurajase, trimiţîndu-şi băiatul să urmeze cursurile celor mai buni profesori din Boston, care îndrăgiseră copilul acesta deştept şi muncitor. Mai tîrziu, cunoştinţele lui de naturalist aveau să se dovedească a fi în multe rînduri foarte folositoare. De altfel, el nu se înşela nici acum.

Lithodornii descoperiţi erau un fel de scoici lungăreţe, care formau nişte ciorchini strîns lipiţi de stîncă. Făceau parte din specia aşa numitelor „moluşte perforările", care fac găuri în pietrele cele mai tari şi ale căror cochilii sînt rotunjite la capete, lucru neobişnuit la celelalte scoici.
Pencroff şi Harbert mîncară o cantitate destul de mare de lithodomi care tocmai atunci îşi deschideau valvele la lumina

soarelui. Le mîncară, ca pe stridii. Scoicile erau pipărate la gust, aşa că nu se puteau plînge că nu aveau la îndemînă sare şi piper.
Deocamdată, îşi potoliră foamea, dar nu şi setea, care spori din pricina scoicilor pipărate. Trebuiau să găsească negreşit apă dulce. După toate probabilităţile, nu putea să lipsească într-o regiune atît de accidentată.
După ce se îngrijiră să se aprovizioneze cu o cantitate mai mare de lithodomi, umplîndu-şi buzunarele şi batistele, Pencroff şi Harbert se întoarseră spre interiorul insulei.
Două sute de paşi mai încolo, ajunseră la falia prin care, după părerea lui Pencroff, trebuia să curgă un rîuleţ. în acest loc, faleza părea spintecată de un cutremur violent. La poalele ei se formase o mică albie, al cărei fund cobora destul de abrupt. Aici, la vărsare, rîul măsura vreo sută de picioare lărgime, iar malurile aveau o înălţime de-abia de vreo douăzeci de picioare. Rîul dispărea apoi între pereţii de granit, care se lăsau tot mai jos pe măsura ce se depărtau de revărsare, apoi, la vreo jumătate de milă în interior, rîul făcea o cotitură bruscă şi dispărea într-un desiş.
— Aici apa, acolo lemnul! zise Pencroff. Ei, Harbert, ne mai lipseşte doar locuinţa.
Apa rîului era limpede. Marinarul îşi dădu seama că în clipa de faţă marea fiind în reflux, valurile nu ajungeau pînă acolo şi deci apa trebuie să fie dulce, Odată stabilit acest lucru, care era deosebit de important, Harbert porni să caute peştera în care să se adăpostească. Dar totul era zadarnic. Faleza se înălţa vertical, netedă, fără nici o spărtură.

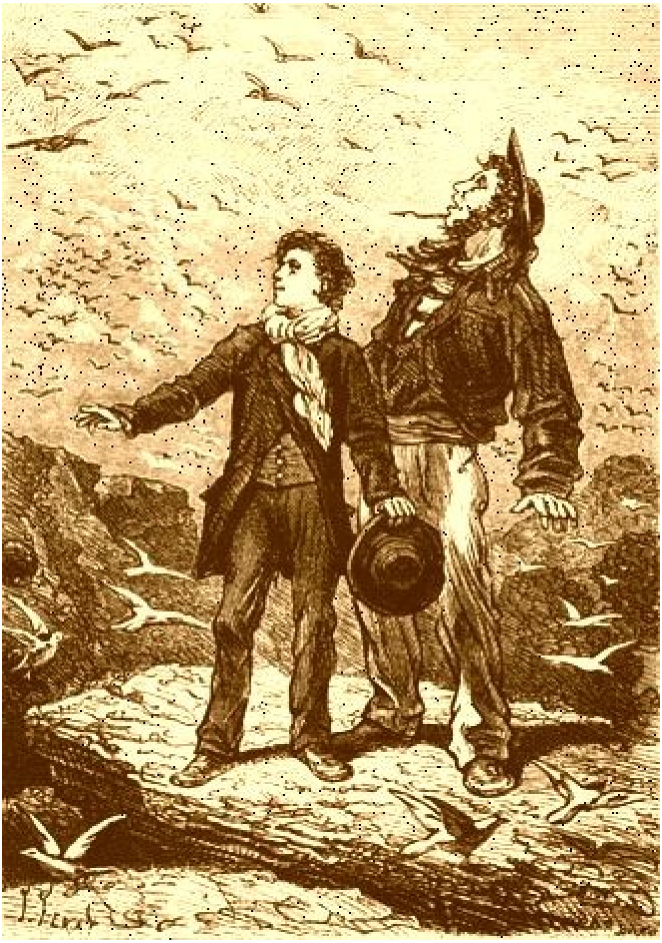
Totuşi, chiar la revărsarea rîului, la adăpost de apele fluxului, cîteva surpături de rocă formaseră nu o grotă, ci o îngrămădire de stînci uriaşe, de felul acelora care se întîlnesc numai în ţinuturile granitice şi se numesc hornuri.
Pencroff şi Harbert pătrunseră adînc între stînci, străbătînd un fel de galerii în care păşeau pe nisip şi unde lumina pătrundea prin golurile căscate printre roci, dintre care unele doar printr-o minune se mai ţineau în echilibru. O dată cu lumina străbătea însă şi vîntul, producînd un adevărat curent de coridor, care aducea cu el tot frigul aspru de afară. Marinarul îşi dădu însă repede seama că va fi destul să izoleze cîteva porţiuni din aceste coridoare, sa astupe cîteva deschizături cu un amestec de pietriş şi nisip, pentru ca hornurile acestea să poată sluji drept locuinţă. Planul lor putea fi reprezentat geometric prin semnul tipografic & care insemna et cætera prescurtat. Izolînd bucla superioară, prin care pătrundeau vînturile de sud şi vest, naufragiaţii puteau folosi desigur partea inferioară a hornurilor.

— Cred că am găsit ce ne trebuie, spuse Pencroff, şi dacă mai dăm vreodată de domnul Smith, sînt sigur că el va şti să amenajeze labirintul acesta.
— Îl vom regăsi, Pencroff, strigă Harbert, dar vreau să găsească o locuinţă cît de cît confortabilă cînd se va întoarce din nou printre noi. Cred că vom izbuti să realizăm aceasta, dacă vom putea

aşeza o vatră în coridorul din stînga, lăsînd o deschizătură prin care să iasă fumul.
— Vom izbuti s-o facem, băiete, răspunse marinarul, şi cred că aceste hornuri, sau mai bine zis „Căminul" acesta, ne va fi de mare folos. Dar să ne facem mai întîi o provizie de lemne, pe care le vom folosi şi la astuparea deschizăturilor, prin care văd că fluieră vîntul ca la el acasă.
Harbert şi Pencroff părăsiră hornurile şi cotiră, luînd-o de-a lungul malului stîng, în susul rîului, care curgea destul de repede, tîrînd după el bucăţi de lemn uscat. Probabil că fluxul — care tocmai începuse — împingea apa înapoi pe o distanţă destul de mare. Marinarul se gîndi să folosească fluxul şi refluxul, pentru a căra obiecte mai grele.
După un sfert de ceas, marinarul şi băiatul ajunseră într-un loc de unde rîul cotea brusc la stînga, urmîndu-şi apoi cursul printr-o pădure cu copaci minunaţi. Copacii aceştia erau verzi, cu tot anotimpul înaintat. Ei făceau parte din familia coniferelor, care este răspîndită în toate regiunile globului pămîntesc, de la cele cu climă rece, pînă la cele tropicale.
Printre coniferele acestea, tînărul nostru naturalist descoperi cîteva specii de „deodari", arbori foarte răspîndiţi în zona Himalaiei şi care împrăştiau o mireasmă foarte plăcută. Alături de copacii aceştia frumosi.
— Desigur, desigur, — spuse el, — inginerul nostru este în stare să se descurce şi în împrejurări în care alt om ar pieri !...
Totuşi, marinarul continuă să cerceteze ţărmul cu şi mai mare atenţie. În faţa ochilor lui se întindea plaja mărginită la dreapta gurii rîului de nişte stînci de care se spărgeau valurile şi care ieşeau din apă semănînd de departe cu nişte balene. îndărătul acestora, marca strălucea în Wataia soarelui. Spre sud, zarea era închisă de un promontoriu ascuţit, din pricina căruia Pene-roff nu putea să vadă dacă ţărmul se prelungeşte în această direcţie, sau dacă se îndreaptă spre sud-est sau sud-vest, ceea ce însemna că aci coasta lua forma unei peninsule foarte alungite. La extremitatea de nord a golfului, litoralul forma o linie curbă, care se prelungea pînă departe. Acolo, ţărmul era jos, neted, fără faleză, mărginit de bancuri mari de nisip pe care refluxul le dezgolise,
Pencroff şi Harbert îşi întoarseră apoi privirile către apus. La o distanţă de şase sau şapte mile se ridica muntele cu vîrful

înzăpezit. De la poalele lui şi pînă la o depărtare de două mile de ţărm, se vedeau mari întinderi împădurite, străbătute ici, colo de zonele verzi ale coniferelor. De la marginea pădurii şi pînă la coastă se vedea un platou larg, înverzit, presărat cu copaci aşezaţi la întîmplare. La stînga lui, se întrezărea din cînd în cînd prin luminişuri sclipirea rîuleţului care şerpuia capricios şi întortochiat, părînd că revine la poalele muntelui de unde probabil că izvora. Rîul începea să curgă printre doi pereţi înalţi de granit, chiar din locul unde marinarul îşi lăsase pluta. Pe malul stîng, pereţii de granit rămîneau netezi şi abrupţi, pe malul drept, dimpotrivă, ei pierdeau puţin cîte puţin din înălţime j masivul se schimba în stînci răzleţe, stîncile în bolovani, şi bolovanii în pietriş, pe măsură ce înaintau pînă la extremitatea limbii de pămînt.
— Sîntem oare pe. o insulă ? murmură marinarul.
— În tot cazul, pare să fie o insulă foarte mare răspunse băiatul.
— O insulă, oricît de mare ar fi ea, tot insulă rămîne, spuse Pencroff.
Dar întrebarea, atît de importantă pentru ei, nu se putea lămuri pe loc. Răspunsul trebuia amînat pe altă dată. Orice ar fi fost, insulă sau continent, pămîntul acestui ţinut părea să fie roditor, oferea privelişti plăcute şi produse variate.
— Trebuie să fim mulţumiţi în orice caz, spuse Pencroff.
— Desigur, răspunse Harbert.
Multă vreme încă, marinarul cercetă cu privirea ţinutul unde întîmplarea îi zvîrlise. Totuşi îi era greu să ghicească la ce se mai putea aştepta, după o cercetare atît de sumară a ţinutului.
Se întoarseră, urmînd creasta meridională a platoului de granit, mărginită de şiruri lungi de stînci neregulate, care luau formele cele mai ciudate. În găurile aflate în rocă sălăşluiau sute de păsări. Harbert, sărind din stîncă în stîncă, stîrni un stol întreg de zburătoare.
— A! — exclamă el, ua dar ăştia nu sînt nici goelanzi, nici pescăruşi.
— Dar ce fel de păsări sînt astea ? întrebă Pencroff. Ai spune că sînt porumbei !

— Chiar porumbei sînt. Porumbei sălbatici sau porumbei de stîncă, răspunse Harbert. îi cunosc după cele două dungi negre de pe aripi, după penele albe de sub coadă şi după aripile albastre cenuşii. Dat fiind că aceste păsări sînt bune de mîncat, cred că şi ouăle lor trebuie să fie minunate.
— Şi dacă s-ar găsi ouă în cuiburi... n-o să le dăm răgazul să iasă pui din ele, fiindcă le vom preschimba într-o omletă, continuă Pencroff vesel.
— Şi în ce vrei să faci omletă ? întrebă Harbert. în pălărie ?
— Ei, — zise marinarul, chiar scamator nu sînt. Atunci ne vom mulţumi să le mîncăm răscoapte. Las' pe mine, le mănînc eu şi tari ca piatra !
Pencroff şi Harbert cercetară cu de-amănuntul toate găurile din stînci, şi găsiră într-adevăr cîteva zeci de ouă, pe care le strînseră în batista marinarului. Şi fiindcă se apropia vremea refluxului; ei o luară înapoi spre rîu.
La ora unu după-amiază ajunseră la cotitura rîului. Curentul începea să-şi schimbe direcţia. Trebuiau să folosească refluxul pentru a transporta pluta la gura rîului. Pencroff n-avea de gînd s-o lase în voia curentului, fără s-o conducă, dar nici nu avea de gînd să se urce pe ea. Un marinar ştie însă să se descurce bine, aşa că el împleti repede o frînghie lungă de cîţiva metri din liane uscate. Legară un capăt al cablului vegetal la partea dindărăt a plutei şi în timp ce marinarul ţinea în mînă celălalt capăt,

Harbert menţinea pluta în mijlocul curentului, înpingînd-o cu o prăjină lungă.
Metoda se dovedi foarte bună. Uriaşa încărcătură de lemne pe care marinarul o conducea cu ajutorul frînghiei urma direcţia curentului apei, plutind fără să se împotmolească, deoarece malurile rîului erau foarte abrupte. Astfel, încă înainte de ora două; ajunseră la gura rîului, la cîţiva paşi de Cămin.

CAPITOLUL V

Amenajarea Căminului. Chestiunea focului e deosebit de importantă. Cutia de chibrituri. Cercetări pe plajă. întoarcerea reporterului şi a lui Nab. Un singur chibrit ! Pîlpîie focul. Prima cină. Prima noapte pe uscat.

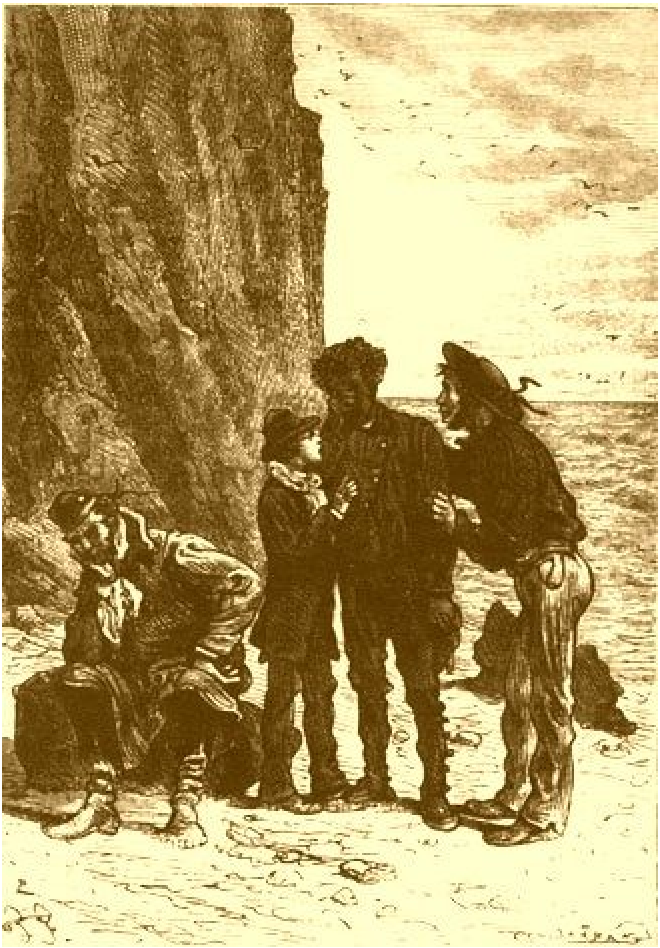
După descărcarea plutei, primul lucru de care se îngriji Pencroff fu amenajarea hornurilor. El astupă coridoarele prin care sufla vîntul, făcîndu-le astfel bune de locuit. Galeriile deschise vînturilor dinspre sud le astupă ermetic cu nisip, pietre şi crengi împletite, izolînd astfel bucla superioară. Marinarul lăsă liber un singur cotlon îngust şi întortochiat, care se deschidea într-o parte, ca să poată ieşi fumul şi să tragă focul din vatră.
Căminul era împărţit astfel în trei sau patru camere, dacă se puteau denumi astfel cele cîteva vizuini întunecate, cu care nu s-ar fi mulţumit nici măcar o fiară. Totuşi, aceste vizuini ofereau un adăpost, iar cel puţin în camera principală, aceea din mijloc, se putea sta în picioare. Solul era acoperit cu nisip fin şi, la urma urmei, oamenii noştri trebuiau să se mulţumească şi cu atîta, în aşteptarea unei locuinţe mai bune.
În tinp ce lucrau, Harbert şi Pencroff stăteau de vorbă.
— Poate că tovarăşii noştri au găsit undeva o locuinţă mai bună decît a noastră ? se frămînta Harbert.
— Tot ce se poate, răspunse marinarul. Totuşi, mai bine să avem două locuinţe, decît niciuna.
— Ah ! Ce bine ar fi, ce bine ar fi, repeta Harbert, să-l găsească pe domnul Smith !
— Da ! murmură Pencroff. Era un om în toată puterea cuvîntului !
— Era ?... întrebă Harbert. Ai pierdut oare nădejdea să-l mai vezi vreodată ?

— Nu, îngăimă marinarul. Locuinţa fu repede pregătită şi Pencroff se arătă mulţumit.
— Acum, spuse el, prietenii noştri se pot întoarce. Vor găsi un adăpost bunicel.
Nu le mai rămînea decît să construiască vatra şi să pregătească masa, lucruri de fapt uşoare. Aşezară nişte lespezi de piatră în dreptul deschizăturii lăsate în fundul primului coridor din stînga. Pentru menţinerea unei temperaturi normale în interior, era suficientă cantitatea de căldură care rămînea în încăpere după ce ieşea fumul. Provizia de lemne fu dusă într-una din încăperi, apoi marinarul aşeză pe lespezile vetrei nişte buturugi, printre care puse surcele.
În timp ce marinarul aşeza lemnele, Harbert îl întrebă dacă are chibrituri.
— Desigur, răspunse Pencroff, şi adăugă, — din fericire, căci fără chibrituri sau iască nu ştiu ce ne-am face !
— Am putea face foc cum fac sălbaticii, răspunse Harbert, — frecînd una de alta două bucăţi de lemn uscat.
— Bine, băiete, încearcă. Ai să-ţi rupi mîinile, cu atît ai să ,te alegi.
— Totuşi, procedeul acesta simplu este foarte răspîndit în insulele din Oceanul Pacific.
— Nu spun ba, răspunse Pencroff, dar eu cred că sălbaticii se pricep la asta în mod deosebit, sau folosesc un lemn special. În ceea ce mă priveşte pe mine, de cîte ori n-am încercat să fac foc în felul acesta, dar n-am izbutit, aşa că îţi mărturisesc că prefer chibriturile! Dar unde îmi sînt chibriturile ?
Pencroff începu să caute în buzunarele vestei cutia de chibrituri care nu-i lipsea niciodată, căci era mare fumător. Dar n-o găsi. Scotoci şi prin buzunarele pantalonilor şi, spre marea lui mirare, n-o găsi nici acolo.
— Ei, drăcie, asta-i mai mult decît neplăcut! zise el, privind spre Harbert. Te pomeneşti c-o fi căzut din buzunar şi am pierdut-o ! Dar tu, Harbert, n-ai nimic, nici brichetă, nici altceva cu care am putea să facem foc ?
— Nu, Pencroff !
Marinarul se scărpina după ceafă cu necaz şi ieşi urmat de Harbert.

Căutară cu multă grijă, pe nisip, între stînci, pe malul rîului, dar în zadar. Cutia cu chibrituri era de aramă, aşa că ar fi fost imposibil să n-o observe.
— Pencroff, întrebă Harbert, nu cumva ai aruncat cutia afară din nacelă ?
— Am avut eu grijă să nu fac o astfel de prostie, răspunse marinarul. Dar nu e de mirare să pierzi un obiect atît de mic, cînd ai fost scuturat aşa cum ne-au scuturat valurile pe noi. Chiar şi pipa mi-am pierdut-o ! Unde o fi oare blestemata aceea de cutie ?
— Văd că marea se retrage, spuse Harbert. Hai să dăm fuga la locul unde am ieşit la mal.
Aveau puţine speranţe să găsească cutia, pe care valurile fluxului o rostogoliseră desigur printre pietrele de pe mal. Totuşi trebuiau să cerceteze şi acolo. Harbert şi Pencroff se grăbiră spre locul unde aterizaseră în ajun, la vreo două sute de paşi de Cămin. Acolo, căutară cu multă atenţie prin pietriş şi printre stînci, dar n-o găsiră. Chiar dacă cutia ar fi căzut în locul acela, ea trebuie să fi fost luată de mult de valuri. Pe măsură ce marea se retrăgea, marinarul cercetă toate crăpăturile dintre stînci, dar tot n-o găsi. în împrejurarea în care se aflau, era o pierdere însemnată, chiar ireparabilă deocamdată.
Pencroff nu-şi ascundea dezamăgirea. îşi încruntase fruntea şi nu scotea nici o vorbă. Harbert încerca să-l mîngîie, spunîndu-i că în orice caz apa mării ar fi udat chibriturile, care n-ar mai fi fost bune la nimic.
— Nicidecum, băiete, răspunse marinarul. Le ţineam într-o cutioară de aramă bine închisă. Ei, dar acuma ce ne facem ?
— Vom găsi noi, fără îndoială, mijlocul să facem foc, spuse Harbert. Poate că domnul Smith sau domnul Spilett şi-au păstrat chibriturile.
— Se prea poate, răspunse Pencroff, dar pînă una alta n-avem foc şi cînd se vor întoarce tovarăşii noştri, vor găsi o masă foarte proastă.
— Dar este cu neputinţă ca ei să n-aibă nici iască, nici chibrituri ! se grăbi să adauge Harbert.
— Totuşi, mă îndoiesc c-ar avea, răspunse marinarul, dînd din cap. în primul rînd, Nab şi domnul Smith nu fumează, iar în ceea ce-l priveşte pe domnul Spilett, tare mi-e teamă că şi-a păstrat mai curînd carnetul de note, decît chibriturile !

Harbert tăcu. Pierderea cutiei era desigur foarte neplăcută. Totuşi, băiatul era încredinţat că într-Un fel sau altul vor izbuti să facă foc. Pencroff, deşi om cu mai multă experienţă şi care nu se lăsa doborît cu una cu două, era de data aceasta destul de pesimist. Pînă una alta, nu le rămînea nimic mai bun de făcut decît să aştepte întoarcerea lui Nab şi a reporterului. Trebuiau să renunţe la gîndul de a le pregăti ouă răscoapte, iar perspectiva de a se hrăni cu; carne crudă nu li se părea de loc plăcută, nici pentru ei, nici pentru ceilalţi.
Înainte de a se întoarce la Cămin, marinând şi Harbert adunară o nouă provizie de lithodomi, cu care urmau să se hrănească, dacă nu izbuteau să facă foc şi se îndreptară apoi în tăcere spre locuinţă.
Pencroff mergea cu ochii în pămînt, căutîndu-şi cutia pierdută. El se întoarse chiar pe malul stîng al rîului şi-l străbătu de la revărsare pînă la locul unde fusese legată pluta. Se întoarse şi pe platoul superior, pe care îl cutreieră în toate direcţiile, căută pînă şi în ierburile înalte de la marginea pădurii, dar totul în zadar.
Era ora cinci după amiază, cînd se întoarse împreună cu Harbert la Cămin. Ar fi de prisos să vă spun că au cercetat coridoarele pînă în cele mai întunecoase unghere. În cele din urmă, au fost siliţi să se lase păgubaşi.
Pe la ora şase, în clipa cînd soarele se ascundea după înălţimile dinspre apus, Harbert, care se plimba pe plajă, semnală întoarcerea lui Nab şi a lui Gédéon Spilett.
Se întorceau singuri !... Inima tînărului se strînse de durere, dîndu-şi seama că marinarul nu se înşelase. Inginerul Cyrus Smith nu fusese găsit!
Cum sosi, reporterul se aşeză pe o stîncă, fără să scoată o vorbă. Frînt de oboseală, mort de foame, nu mai avea putere să spună nici un cuvînt!
Cît despre Nab, ochii lui roşii de plîns oglindeau limpede că pierduse orice nădejde.

Reporterul le povesti toate cercetările pe care le făcuseră pentru a-l regăsi pe Cyrus Smith. Cutreierase împreună cu Nab toată coasta, pe o distanţă de opt mile, ajungînd foarte departe de punctul unde căzuse pentru prima oară balonul şi unde dispăruse inginerul împreună cu Top. Plaja era pustie. Nici o urmă de paşi pe nisip. Nu se observa nici măcar o piatră de curînd răsturnată, nici o urmă pe nisip — nu călcase picior de om pe această porţiune a litoralului. Era limpede că partea aceea a coastei nu fusese străbătută de fiinţă omenească. Marea se întindea pustie ca şi ţărmul şi după cât se părea, inginerul îşi găsise moartea la cîteva sute de paşi de uscat.

Nab sări în picioare şi strigă cu o voce în care se vedea speranţa ce mai dăinuia în el:

— Nu ! Nu ! N-a murit ! Nu ! Nu s-a întîmplat aşa ceva ! Să moară inginerul ? Eu, sau oricare din noi am fi murit desigur ! Dar el, nu. Inginerul este omul pe care nimic nu-l doboară...

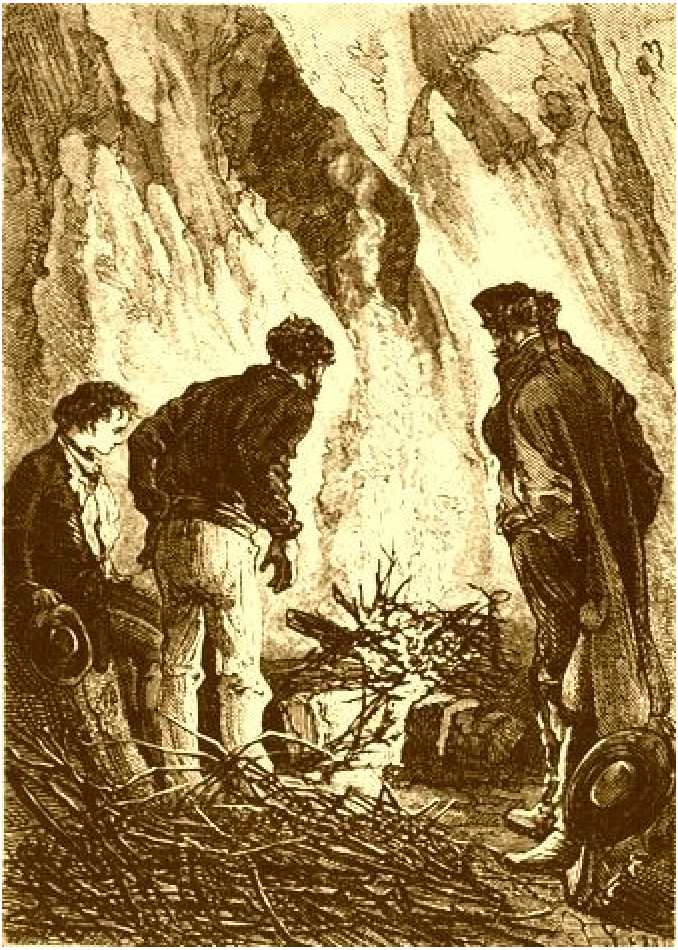
Apoi îl lăsară puterile şi şopti:

— Nu mai pot ! Harbert alergă la el.

— Nab, îl vom regăsi ! Dar pînă una, alta, cred că ţi-e foame ! Mănîncă, mănîncă puţin; te rog ! Şi, vorbind mereu, îi întinse cîteva scoici. Slabă şi neîndestulătoare hrană ! Nab nu mîncase de mult timp, totuşi, copleşit cum era de durere, nu primi hrana.

Gédéon Spilett însă îmbucă lacom lithodomii, apoi se culcă pe nisip la poalele unei stînci. Era istovit, dar îşi păstrase calmul. Harbert se apropie de el îl luă de mînă şi-i spuse:
— Domnule Spilett, am găsit un adăpost unde te vei simţi mai bine decît pe plajă. Uite, se înnoptează. Vino să te odihneşti ! Mîine vom vedea ce-i de făcut...
Reporterul se ridică şi se îndreptă spre Cămin, însoţit de Harbert.
În clipa aceea, Pencroff se apropie de reporter şi, cu cea mai obişnuită voce, îl întrebă dacă nu are din întîmplare un chibrit. Reporterul se opri, se scotoci prin buzunare, nu găsi nimic şi spuse:
— Am avut, dar se vede că le-am aruncat... Marinarul îl chemă pe Nab, îi puse aceeaşi întrebare şi primi acelaşi răspuns.
— Ei drăcie ! izbucni Pencroff, care nu se mai putea stăpîni. Reporterul îl auzi şi se întoarse spre el întrebîndu-l:
— N-ai nici un chibrit?
— Niciunul şi deci n-avem cu ce face foc.
— Vezi, strigă Nab, dacă ar fi aici inginerul, ar şti el cum să se descurce !
Cei patru naufragiaţi stăteau pe loc, privindu-se unul pe altul, nu fără îngrijorare. Harbert rupse cel dintîi tăcerea, întorcîndu-se spre reporter:
— Domnule Spilett, dumneavoastră sînteţi fumător, aveţi întotdeauna chibrituri la dumneavoastră, poate că n-aţi căutat bine ! Mai căutaţi o dată ! Un singur chibrit ne-ar salva.
Reporterul se scotoci din nou prin buzunarele pantalonilor, ale vestei, ale hainei, pînă cînd, în cele din urmă, spre marea bucurie a lui Pencroff şi spre propria lui surprindere, simţi o bucăţică de lemn rătăcită sub căptuşeala vestei. Apucă bucăţica de lemn prin stofă, dar nu ştia cum s-o scoată afară. După cît se părea era un chibrit, unul singur, aşa că trebuiau să-l scoată cu băgare de seamă ca să nu i se sfărîme gămălia de fosfor.
— Lăsaţi-mă pe mine, îl rugă tînărul.
Cu multă îndemînare şi fără să-l rupă, Harbert izbuti să scoată afară acel biet lemnişor, o adevărată comoară pentru oamenii aceştia năpăstuiţi. Chibritul era neatins !
— Avem un chibrit! strigă Pencroff. Şi ăsta face cît un vagon întreg !
Luă beţişorul şi, urmat de tovarăşii săi, se întoarse la Cămin.

Aşchiuţa asta de lemn, un chibrit dintre acelea pe care oamenii din ţările locuite le risipesc cu atîta nepăsare, trebuia folosită aici cu cea mai mare băgare de seamă. Mai întîi, marinarul se asigură că era uscată, iar după aceea spuse:
— Ne-ar trebui o bucăţică de hîrtie.
— Iat-o ! răspunse Gédéon Spilett după cîteva clipe de şovăială şi rupse o foaie din carnetul său.

Pencroff luă bucata de hîrtie şi îngenunchie dinaintea vetrei. Aşeză sub buturugi cîţiva pumni de iarbă, frunze şi muşchi uscat, în aşa fel ca aerul să circule cu uşurinţă, înteţind astfel focul cu vreascuri. Apoi, marinarul răsuci din hîrtie un cornet, aşa cum obişnuiesc să facă fumătorii de pipă cînd e vînt, şi îl vîrî printre uscături. Luă pe urmă o piatră destul de aspră, o şterse cu grijă şi, ţinîndu-şi răsuflarea, scăpără de ea băţul de chibrit.
Dar prima oară nu avu nici un rezultat. De frică să nu sară fosforul, Pencroff nu apăsase destul de tare.
— Nu pot, nu vreau !... Şi, sculîndu-se, îl rugă pe Harbert să-l înlocuiască.
Fără îndoială că în viaţa lui băiatul nu fusese atît de emoţionat. Simţea că inima îi bate cu putere. De bună seamă, nici Prometeu, cînd se pregătea să răpească focul ceresc, nu fusese mai tulburat. Totuşi, frecă repede chibritul de piatră, fără nici un

fel de şovăială. Se auzi o mică sfîrîitură şi se aprinse o flacără plăpîndă, albăstruie, producînd niţel fum înecăcios. Harbert întoarse încet beţişorul, ca să înteţească flacăra, apoi îl strecură în cornetul de hîrtie. Hîrtia se aprinse imediat şi o dată cu ea luară foc şi vreascurile. Peste cîteva clipe, lemnul uscat trosnea şi el, şi o flacără veselă, pe care suflul puternic al marinarului o înteţea, se ridică în mijlocul întunericului,
— În sfîrşit, strigă Pencroff ridicîndu-se, în viaţa mea n-am fost atît de emoţionat.
E drept că focul juca foarte frumos pe vatra de lespezi. Fumul ieşea uşor prin deschizătura îngustă, coşul trăgea bine şi curînd se răspîndi în jur o căldură plăcută.
Dar acum trebuiau să vegheze ca focul să nu se stingă şi trebuia păstrat întotdeauna puţin jeratic sub spuză. Acest lucru cerea numai grijă şi atenţie, căci de lemne nu duceau lipsă, iar provizia putea fi oricînd înnoită.
Pencroff se gîndi mai întîi să folosească acest foc, pentru a pregăti o cină mai hrănitoare decît scoicile, Harbert aduse două duzini din ouăle adunate. Reporterul se rezemase într-un colţ, de unde urmărea pregătirile fără să scoată o vorbă'. Trei întrebări îl frămîntau. Mai trăieşte oare Cyrus ? Dacă mai trăieşte, unde este ? Dacă a supravieţuit căderii din plasa balonului,.cum se explică faptul că n-a găsit nici un mijloc să dea un semn de viaţă ? Cît despre Nab, el se învîrtea pe plajă. Părea un trup neînsufleţit.
Pencroff, care se pricepea să prepare ouăle în cincizeci şi două de feluri, trebuia să se mulţumească, în momentul de faţă, să le vîre în cenuşa caldă şi să le lase să se răscoacă.
Operaţia se termină în cîteva minute şi marinarul îl pofti pe reporter la masă. Era prima cină a naufragiaţilor pe acest tărm necunoscut. Ouăle tari erau foarte gustoase şi, deoarece oul conţine, după cum se ştie, toate substanţele trebuincioase hranei omului, ele s-au nimerit cît se poate de bine şi bieţii naufragiaţi şi-au mai venit puţin în fire.
Ah, ce bine ar fi fost dacă n-ar fi lipsit unul dintre ei de la această masă ! Din nefericire, lipsea Cyrus Smith, cel mai îndemînatic, cel mai iscusit dintre ei, şeful lor, iar trupul lui rămăsese neînhumat!: Trecu astfel şi ziua de 25 martie. Se întunecase de-a binelea. Afară se auzea şuierînd vîntul, iar talazurile se izbeau de mal într-o cadenţă monotonă, în timp ce

pietrele de pe ţărm, luate şi împinse de valuri, se rostogoleau, ciocnindu-se cu un zgomot asurzitor.
Reporterul se retrăsese în fundul unui coridor întunecat şi doborît'de oboseală adormi, după ce îşi însemnă în cîteva cuvinte întîmplările acestei zile: apariţia unui ţărm nou, dispariţia inginerului, explorarea coastei, incidentul cu chibriturile şi alte amănunte.
Harbert adormi şi el curînd. Marinarul moţăi toată noaptea pironit lîngă vatră şi punînd mereu lemne pe foc.
Unul singur dintre naufragiaţi nu se odihni în Cămin. Era nemîngîiatul, deznădăjduitul Nab care, în ciuda sfaturilor tovarăşilor săi ce îl îndemnau să se culce, rătăci toată noaptea pe mal, strigîndu-l într-una pe Cyrus Smith.

CAPITOLUL VI

Inventarul avutului naufragiaţilor. Nimic. Batista arsă. O excursie în pădure. Flora copacilor verzi. Un jacamar o ia la fugă Urme de animale sălbatice. Curucuşii. Cocoşii sălbatici. O metodă ciudată de a pescui cu undiţa.

Inventarierea obiectelor care constituiau întreg avutul acestor naufragiaţi ai aerului, azvîrliţi pe un ţărm care părea nelocuit, nu ne va lua prea mult timp.
De fapt, pe lîngă îmbrăcămintea pe care o purtau în momentul catastrofei, nu mai aveau nimic, în afară, de carnetul şi ceasornicul pe care le păstrase Gédéon Spilett şi acestea, probabil, întîmplător. Nu aveau însă nici o armă, nici o unealtă, nici măcar un briceag. Pasagerii nacelei aruncaseră totul, ca să uşureze aerostatul.
Eroii imaginari ai unui Daniel de Foe[8], ai lui de Wyss[9] sau alţi naufragiaţi aruncaţi pe ţărmuri îndepărtate, nu erau chiar atît de lipsiţi de orice lucruri cum erau eroii noştri. Aceia fie că puteau să găsească o mulţime de obiecte trebuitoare pe vaporul cu care naufragiaseră — de pildă cereale, animale domestice, unelte, muniţii — fie că le era dat să facă faţă primelor greutăţi folosind vreo epavă pe care marea o aruncase pe ţărmul lor. Ei nu se găseau dintru început cu totul dezarmaţi în faţa naturii. în

[8] Autorul lui „Robinson Crusoe”. (N. T.)
[9] Autorul lui „Robinson Elveţianul”. (N. T.)

împrejurările de faţă, oamenii noştri nu aveau nici un instrument, nici o unealtă. Porneau de la nimic !
Cel puţin să fi fost Cyrus Smith cu ei ! Inginerul ar fi putut să folosească ştiinţa şi spiritul său inventiv pentru a uşura aceste împrejurări şi ar fi contribuit ca situaţia lor să nu mai fie atît de desperată ! Din nefericire, nu se mai aşteptau să-l revadă pe Cyrus Smith, aşa că naufragiaţii nu se mai puteau,bizui decît pe ei înşişi.
Înainte de toate li se punea întrebarea: dacă este bine să se aşeze pe acel ţărm fără să mai cerceteze de ce continent ţine el, dacă această coastă este locuită sau dacă ea aparţine unei insule pustii ?
Era o întrebare importantă, care cerea un răspuns grabnic. Măsurile ce urmau să fie luate depindeau de acest răspuns. Totuşi, urmînd sfatul lui Pencroff, naufragiaţii găsiră că e mai cuminte să aştepte cîteva zile înainte de a întreprinde vreo cercetare. Într-adevăr, ei trebuiau să-şi pregătească merinde, căutînd să găsească o hrană mai substanţială decît ouăle şi scoicile. Exploratorii noştri ştiau că-i aşteaptă zile obositoare, cînd nu vor putea să se odihnească într-un loc adăpostit şi trebuiau deci ca înainte de toate să-şi refacă puterile. Deocamdată, Căminul era un adăpost destul de bun, Aveau şi foc şi nu le era greu să păstreze puţin jeratic. Scoici şi ouă se găseau deocamdată din belşug printre stînci şi pe plajă. Şi aveau să izbutească desigur să doboare şi cîţiva dintre porumbeii ce zburau cu sutele pe creasta platoului, chiar dacă vor folosi numai pietre şi ciomege. Şi poate că pomii din pădurea învecinată dădeau fructe bune de mîncat ?! În sfîrşit, aveau la îndemînă apă bună de băut. Se hotărîră deci să mai rămînă cîteva zile la Cămin, ca să se pregătească pentru o călătorie de explorare fie de-a lungul litoralului, fie în regiunile din interior.
Acest proiect îi plăcea în mod deosebit lui Nab. Ţinînd cu încăpăţînare la ideile şi presimţirile sale, el nu se grăbea nicidecum să părăsească această parte a coastei unde se întâmplase catastrofa. El nu credea şi nici nu voia să-şi închipuie că Cyrus Smith pierise. I se părea cu neputinţă să creadă că un astfel de om îşi găsise sfîrşitul în valurile oceanului la cîteva sute de paşi de uscat. Cyrus Smith nu putea să piară într-un chip atît de absurd ! Şi, atîta vreme cît valurile nu vor fi aruncat la ţărm

trupul inginerului, atîta vreme cît el, Nab, nu-i va fi văzut cu propriii săi ochi cadavrul, nu-l va fi pipăit, el nu-l va putea considera mort. Şi ideea asta se înrădăcina mai adînc decît oricînd în cugetul lui, care nu voia să cedeze,

Marinarul însă nu mai spera de loc, socotind că inginerul pierise în valuri, dar cu Nab nu se putea discuta. Durerea îi era atît de mare, încît se părea că nu-i va putea supravieţui.

În dimineaţa de 26 martie, în zorii zilei, Nab pornise din nou de-a lungul coastei, spre nord, spre locul unde fără îndoială că îl înghiţise marea pe bietul Smith.

Dejunul zilei fusese alcătuit doar din ouă de porumbei şi scoici. Harbert găsise sare, adunată prin evaporare în scobiturile stîncilor, şi această substanţă minerală le prinse foarte bine.

După masă, Pencroff îl întrebă pe reporter dacă nu doreşte să-l întovărăşească în pădure, unde avea de gînd să încerce să vîneze împreună cu Harbert! După oarecare chibzuială găsiră însă că era totuşi nevoie să rămînă cineva în Cămin, ca să întreţină focul. Apoi se putea întîmpla, deşi era puţin posibil, ca Nab să aibă nevoie de ajutor. În cele din urmă, reporterul rămase la Cămin.

— La vînătoare, Harbert! spuse marinarul. Găsim noi muniţii pe drum, iar puşti ne vom face în pădure.

Cînd să plece, Harbert spuse că de vreme ce le lipsea iasca, s-ar fi cuvenit s-o înlocuiască cu altă substanţă.

— Bine zici, dar cu ce s-o înlocuim ? întrebă Pencroff.

— Cu nişte pînză arsă. La nevoie ne va ţine loc de iască.

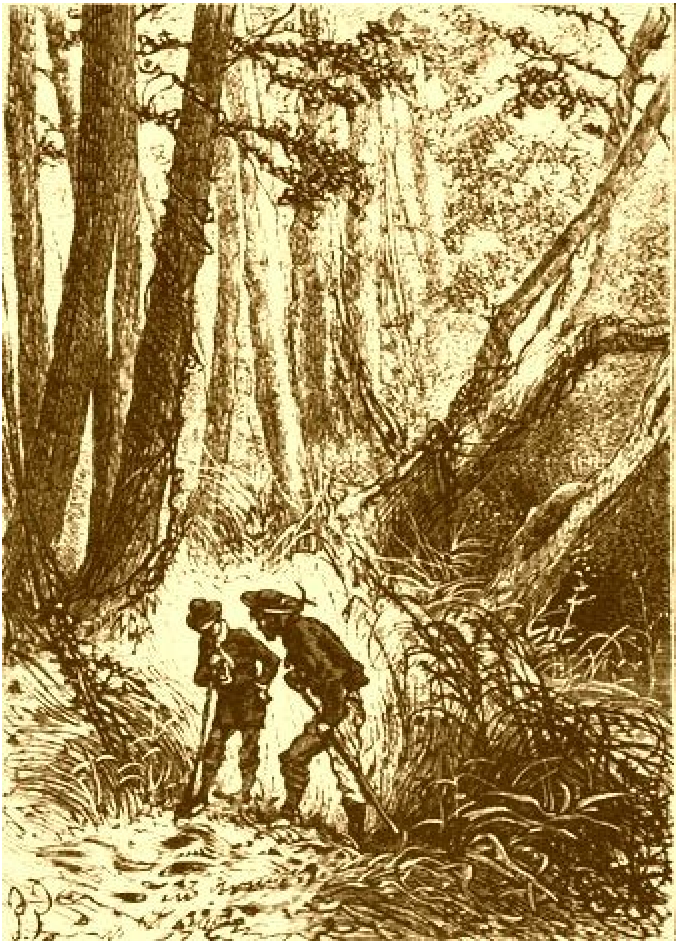
Marinarul socoti că sfatul era foarte bun, cu toate că erau nevoiţi să sacrifice o bucată dintr-o batistă. Totuşi merita, astfel că batista mare şi cu pătrate a lui Pencroff fu transformată, în parte, într-o cîrpă pe jumătate arsă. Această materie inflamabilă fu aşezată spre păstrare în camera centrală, în fundul unei mici scobituri în stîncă, la adăpost de vînt şi umezeală.

Se făcuse ora nouă. Vremea era mohorîtă şi vîntul sufla dinspre sud-est. Harbert şi Pencroff o luară pe după hornurile în care-şi făcuseră Căminul, aruncînd o ultimă privire spre fumul care se încolăcea peste vîrful unei stînci; porniră apoi în susul apei, pe malul stîng al rîului.

Ajuns în pădure, Pencroff smulse din primul copac două crengi zdravene, pe care le transformă în nişte ciomege, iar Harbert le ascuţi, frecîndu-le de o piatră. Ce n-ar fi dat el în clipa aceea să

aibă un cuţit ! Cei doi vînători se afundară apoi în ierburile înalte, înaintînd de-a lungul malului. Albia rîului se îngusta după ce cotea spre sud-vest, adăpostită între malurile foarte apropiate, peste care crengile copacilor se aplecau, formînd o boltă deasupra apei. ca să nu se rătăcească, Pencroff hotărî să urmeze cursul apei, putînd astfel oricînd să se întoarcă la punctul de plecare. Dar malul era plin de piedici; ici un copac ale cărui ramuri flexibile se aplecau pînă la nivelul apei, colo nişte liane sau nişte tufişuri spinoase, pe care trebuia să le înlăture cu ciomegele. Adesea, Harbert, cu sprinteneala unei pisici, se strecura printre crengile rupte şi se înfunda în cîte un tufiş. Dar Pencroff îl striga de îndată şi îl ruga să nu se depărteze. Marinarul observa între timp cu luare aminte poziţia şi natura ţinutului. De partea aceasta, pe malul stîng, pămîntul neted ca-n palmă urca încet, pe nesimţite, cu cît înaintai spre interior. Pe alocuri era umed, şi avea o înfăţişare mlăştinoasă. Bănuiai că prin acele locuri se strecurau o mulţime de pîraie mici, care se vărsau în rîu prin cine ştie ce falii subterane. Cîteodată, printre tufe, şerpuia un rîuleţ uşor de trecut. Malul celălalt părea mai .accidentat, lăsînd să se vadă limpede valea, în fundul căreia curgeau apele rîului. Dealul era acoperit cu copaci aşezaţi în terase suprapuse, formînd o perdea ce astupa vederea. Pe malul drept, înaintarea ar fi fost mai anevoioasă, fiindcă pe acolo se aflau o serie de povîrnişuri repezi, pe care copacii încovoiaţi deasupra apei se ţineau doar mulţumită rădăcinilor lor puternice.

E de prisos să adăugăm că, nici în pădure şi nici pe malul străbătut, nu găsiră nici o urmă de om. Pencroff observă doar urmele unor patrupede necunoscute, care trecuseră de curînd pe acolo. Marinarul era mai mult decît sigur, şi Harbert era de aceeaşi părere, că unele dintre aceste urme fuseseră lăsate de nişte fiare uriaşe, cu care se puteau aştepta să se întîlnească. Nu vedeau însă nicăieri urme de topor pe trunchiurile copacilor, rămăşiţele vreunui foc stins, sau urme de paşi, ceea ce însemna un mare noroc, căci în aceste ţinuturi în plin Pacific, prezenţa omului ar fi fost mai degrabă de temut decît de dorit. Harbert şi Pencroff abia schimbau cîte o vorbă, pentru că drumul era foarte anevoios; înaintau atîţ de încet, încît nu făcuseră mai mult de o milă într-o oră, iar de vînat nu vînaseră încă nimic. Totuşi, printre ramuri cîntau şi zburau diferite păsări, care păreau foarte sperioase, ca şi cînd oamenii le-ar fi inspirat o teamă justificată- într-un colţ mlăştinos al pădurii, Harbert deosebi printre altele o pasăre cu cioc ascuţit şi lunguieţ, care semăna la trup cu un cufundar; se deosebea însă de acesta prin penele aşşpre cu strălucire metalică.

— Trebuie să fie un jacamar, spuse Harbert, încercînd să se apropie de el.

— Ar fi tocmai timpul să gustăm un jacamar ! răspunse marinarul, presupunînd că această pasăre ar avea chef să se lasă friptă.
în aceeaşi clipă, Harbert aruncă cu multă putere şi îndemînare o piatră lovind pasărea chiar sub aripă. Se părea însă că lovitura nu fusese de ajuns de puternică, fiindcă jacamarul o luă la fugă şi se făcu nevăzut într-o clipită.
— Neîndemînatic mai sînt ! strigă Harbert.
— Ba nu, băiete! răspunse marinarul. Ai ţintit bine, altul n-ar fi reuşit nici atîta. Hai, nu te necăji, îl prindem noi altă dată !
Cei doi tovarăşi porniră mai departe să exploreze ţinutul. Pe măsură ce înaintau vînătorii noştri, copacii ce se răreau deveneau din ce în ce mai frumoşi, dar nici unul nu purta fructe bune de mîncat. în zadar căută Pencroff cîţiva dintre preţioşii palmieri care sînt atît de folositori în gospodăria omului şi a căror prezenţă a fost semnalată pînă la a patruzecea paralelă din emisfera boreală şi pînă la a treizeci şi cincea paralelă australă. Pădurea pe care o străbăteau nu era alcătuită decît din conifere: deodari şi alte conifere, printre care nişte brazi minunaţi, înalţi de o sută cincizeci de picioare, asemănători celor care cresc pe coasta de nord-vest a Americii.
Deodată, un stol de păsări micuţe, cu penaj frumos şi cu o coadă lungă şi lucioasă se răspîndi printre crengile copacilor, împrăştiind peste tot penele lor fragile, uşoare, care acoperiră pămîntul cu un puf fin. Harbert adună cîteva din aceste pene şi după ce le cercetă spuse:
— E pasărea „curucu”.
— Mai bine erau niscaiva bibilici sau cocoşi de munte, zise Pencroff. Ori te pomeneşti că şi astea sînt bune de mîncat ?...
— Foarte bune. Carnea lor este chiar foarte gustoasă, răspunse Harbert. De altfel, dacă nu mă înşel, ne putem apropia cu uşurinţă de ele, aşa că le vom ucide cu lovituri de ciomag.
Marinarul şi tînărul se strecurară uşor printre ierburi, ajungînd la poalele unui copac, pe ale cărui crengi mai joase se aşezaseră o mulţime de păsărele, pîndind insectele cu care se hrăneau. Li se vedeau gheruţele acoperite cu pene, strîngînd cu putere crenguţele pe care se sprijineau.
Vînătorii se avîntară în sus şi, mînuind ciomegele ca pe nişte coase, doborîră rînduri întregi de curucuşi care nici nu se gîndeau să-şi ia zborul şi se lăsau răpuşi prosteşte. Vreo sută

dintre ei zăceau la pămînt, cînd ceilalţi se hotărîră în sfîrşit să fugă.
— Aşa vînat mai zic şi eu, spuse Pencroff. Tocmai potrivit pentru nişte vînători ca noi. Poţi să-l prinzi şi cu mîna !
Marinarul înşiră păsările, ca pe prepeliţe, pe un beţişor subţire şi îşi urmară drumul mai departe. Băgară de seamă că, în cursul lui, rîul face o cotitură spre sud; acest înconjur nu era însă mare, căci rîul izvora probabil din munţi şi se alimenta din apa zăpezilor aşternute pe coastele conului central.
După cum se ştie, porniseră cu gîndul să adune cît mai mult vînat pentru oaspeţii Căminului, dar deocamdată nu prea izbutiseră. De aceea, marinarul scotocea de zor mai departe, bodogănind supărat de cîte ori vreun animal, pe care nici nu avusese timpul să-l identifice, dispărea printre ierburile înalte. Ei, dacă l-ar fi avut pe Top ! Dar Top dispăruse o dată cu stăpînul său, pierise desigur împreună cu el !
Pe la orele trei după-amiază, apărură alte stoluri de păsări, zburînd printre crengile unor copaci, ale căror bobiţe aromate le ciuguleau cu plăcere, mai ales ale ienuperilor. Deodată, pădurea răsună de adevărate sunete de trîmbiţă. Această fanfară ciudată şi zgomotoasă se datora unor păsări din neamul galinaceelor care poartă în Statele Unite numele de „tetra". Curînd se iviră cîteva perechi, cu penajul diferit, roşcat şi cafeniu, şi cu coada de culoare mai închisă. Harbert deosebea cocoşii acestui neam după cele două bărbiţe de pene ascuţite, pe care le aveau la gît.
Pencroff socoti că trebuie neapărat să pună mîna pe una din aceste orătănii, mari cît găinile şi tot atît de gustoase ca şi potîrnichile. Era însă un lucru greu de îndeplinit, căci nu te puteai apropia de ele. După mai multe încercări neizbutite, care nu făcură decît să sperie păsările, marinarul hotărî:
— Dacă nu putem să le prindem din zbor, să încercăm să le prindem cu undiţa.
— Ca pe crapi ? strigă Harbert mirat.
— Întocmai, răspunse foarte serios marinarul.
Pencroff descoperise printre ierburi vreo şase cuiburi de tetra, în care se aflau cîte două, trei ouă. Ocoli cu grijă aceste cuiburi, aşteptînd păsările care trebuiau să se întoarcă negreşit. Printre cuiburile acestea avea el de gînd să-şi aşeze undiţele, nu undiţe cu capcană, ci undiţe adevărate, cu momeală prinsă în cîrlig.
Amîndoi se depărtară puţin de cuiburi şi marinarul pregăti nişte

unelte ciudate, cu o grijă demnă de un elev al lui Isaac Walton[10]. Este uşor de înţeles că Harbert urmărea aceste pregătiri cu mult interes, îndoindu-se totuşi de izbîndă. înjghebă undiţele din liane subţiri, prinse unele de altele şi lungi de cincisprezece pînă la douăzeci de picioare, care purtau la capete un cîrlig făcut dinlr-un ghimpe mare, încovoiat şi foarte puternic, de salcîm pitic ce creştea prin locurile acelea. Drept momeală se folosi de nişte viermi roşii, care se tîrau în jurul lor.
Pencroff se furişă cu dibăcie printre ierburi şi aşeză capetele undiţelor lîngă cuiburi, apoi se întoarse şi se piti alături de Harbert după un copac gros, ţinînd îii mînă celelalte capete ale undiţelor. Aşteptară, amînc'oi cu răbdare, deşi tînărul nu prea avea încredere in această metodă neobişnuită.
Aşa cum prevăzuse marinarul, după mai, bine de o jumătate de oră, cîteva perechi de păsări se întoarseră la cuib. Ţopăiau fără grijă, scurmau pămîntul şi habar n-aveau de vînătorii noştri, care avuseseră grijă să nu se aşeze în bătaia vîntului.
Bineînţeles că acum Harbert privea cu viu interes, îşi ţinea răsuflarea, în timp ce Pencroff, care holbase ochii şi căscase gura de parcă era gata să guste o bucată de tetra, abia sufla şi el. Orătăniile ţopăiau însă mai departe printre cîrlige, fără să le pese de ele. Pencroff începu atunci să mişte uşor undiţele, încît viermii de momeală să pară vii.Desigur că încordarea marinarului întrecea cu mult pe aceea de care e cuprins pescarul, care

[10] Isaac Walton — vestit autor al unui tratat de pescuit cu undita. (N. A.)

stă cu undiţa în mînă, fără să-şi poată vedea prada ce înoată sub apă.
Curînd, orătăniile observară undiţele mişcătoare şi se repeziră la momeală cu ciocurile întinse. Trei tetra[11], peste măsură de lacomi, înghiţiră deodată şi viermele şi undiţa, pe care Pencroff o smuci cu putere, după ce auzi cum bat din aripi semn că se prinseseră.
— Ura ! strigă Pencroff, repezindu-se şi înşfăcînd vînatul într-o clipită.
Harbert nu mai putea de bucurie. Vedea pentru prima oară în viaţa lui cum se prind păsări cu ajutorul undiţei. Marinarul însă, foarte modest, îi spuse că nu era la prima lui încercare şi că de altfel nu el era inventatorul.
— În orice caz, adăugă Pencroff, în situaţia în care ne aflăm trebuie să ne aşteptăm să vedem şi alte ciudăţenii. Legară picioarele păsărilor şi Pencroff, bucuros că nu se întoarce cu mîinile goale, hotărî s-o pornească spre casă, căci începuse să se întunece.
Nu le era greu să se întoarcă, pentru că nu aveau altceva de făcut decît să coboare pînă la gura rîului, după cum, pentru a păirunde în pădure, nu făcuseră decît să urce de-a lungul malurilor lui.
Pe la orele şase, vînătorii noştri ajunseră de ajuns de obosiţi la hornuri.

CAPITOLUL VII

Nab nu s-a întors. Frămîntărîle reporterului. Cina. O noapte furtunoasă. Vijelie îngrozitoare. Plecare în noapte. Lupta împotriva elementelor dezlănţuite. La opt mile de primul adăpost.

Gédéon Spilett stătea nemişcat pe plajă, cu braţele încrucişate, privind. în larg. La orizont, marea aproape se confunda cu un nor negru, care se apropia cu repeziciune. Sufla de pe acum un vînt puternic şi se făcea din ce în ce mai frig. Totul prevestea o furtună.
Harbert intră în Cămin, iar Pencroff se îndreptă către reporter care, dus pe gînduri, nici nu-l vedea.

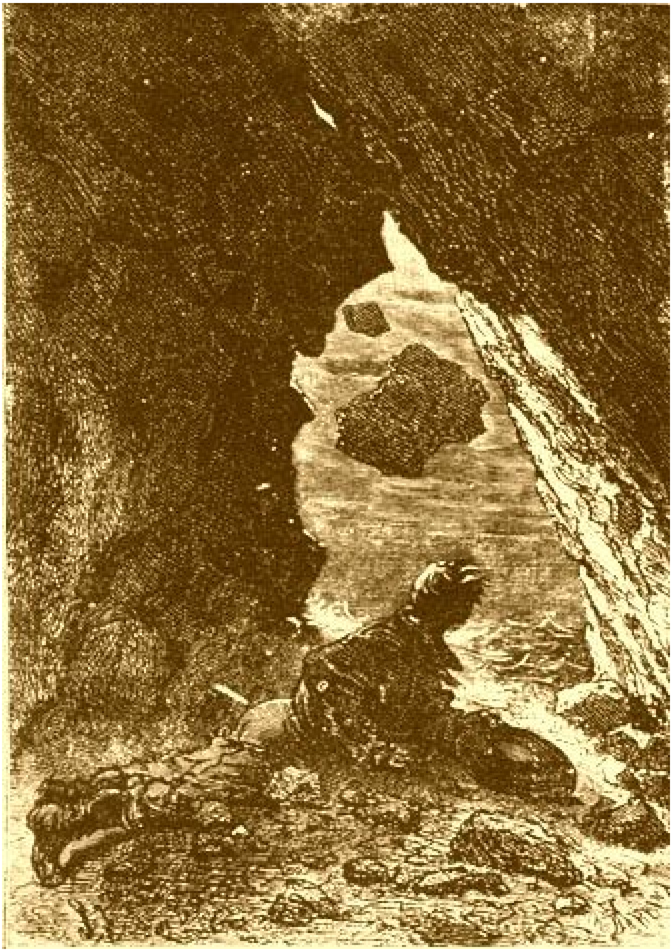
[11] Tetra — pasăre de mare căreia îi place furtuna. (N. A.)

— Mă tem că vom avea o noapte grea, domnule Spilett, spuse marinarul. Vine ploaie mare cu vînt, spre bucuria petrelilor.
Întorcîndu-se, reporterul îl zări pe Pencroff lîngă el şi primele cuvinte fură:
— La ce distantă de coastă crezi că ne-au lovit valurile care l-au smuls pe inginer?
Marinarul, luat prin surprindere, se gîndi puţin, apoi răspunse:
— La vreo mie două sute de picioare.
— Deci, spuse reporterul, Cyrus Smith trebuie să fi dispărut cam la o mie două sute de picioare de ţărm ?
— Cam aşa ceva, răspunse Pencroff,
— Şi cîinele ?
— A dispărut în acelaşi loc.
— Admiţînd că tovarăşul nostru a pierit, mă miră totuşi faptul că a murit şi cîinele, adăugă reporterul, şi că niciunul din cadavrele lor n-a fost aruncat de valuri la ţărm !
— Nu e lucru de mirare, pe o mare atît de furioasă, răspunse marinarul. De altfel, s-ar putea să fi fost tîrîţi de curent mai departe, spre un alt punct al coastei.
— Prin urmare dumneata eşti de părere că tovarăşul nostru a pierit în valuri ? întrebă încă o dată reporterul.
— Aşa cred.
— Părerea mea, spuse Gédéon Spilett, deşi respect experienţa dumitale, este că dubla dispariţie a lui Cyrus şi a lui Top, morţi sau vii, pare foarte ciudată şi neverosimilă.
— Aş vrea să pot gîndi ca dumneavoastră, domnule Spilett, răspunse Pencroff; din nefericire părerea mea este bine stabilită !
Cu aceste cuvinte, marinarul se întoarse la Cămin. În vatră ardea un foc straşnic. Harbert tocmai aruncase peste el un braţ de lemne uscate şi flacăra lumina pe alocuri părţile întunecate ale cori dorului.
Pencroff se apucă de îndată să pregătească cina. Era de părere că o mîncare mai consistentă avea să le fie de mare folos tuturor. Jumuliseră doi tetra şi în curînd păsările se rumeneau pe frigarea aşezată în vatră deasupra unui foc puternic. Curucuşii urmau să fie consumaţi a doua zi.
La ora şapte seara, Nab nu se întorsese încă. Această întîrziere îl îngrijora îndeosebi pe Pencroff. Se temea să nu fi avut un accident prin ţinuturile acestea necunoscute sau de desperare

să nu fi făcut vreun gest nesocotit. Harbert însă trăgea cu totul alte concluzii. După părerea lui, Nab nu se întorsese încă, fiindcă se ivise ceva care-l îndemnase să-şi prelungească cercetările. De asemeni, socotea că orice nou amănunt nu putea decît să-i ajute să-l găsească pe Cyrus Smith. Cu siguranţă că Nab s-ar ii întors, dacă nu l-ar fi reţinut vreo nouă speranţă ! Se putea să fi găsit vreun indiciu, vreo urmă de paşi sau un rest de epavă, care să-i fi arătat calea cea bună? Poate că în clipa de faţă era pe calea cea bună ? Poate că se şi afla lîngă stăpînul lui ?
Aşa gîndea tînărul, împărtăşind şi tovarăşilor săi aceste gînduri. Dar numai reporterul dădea din cap aprobîndu-l; Pencroff era mai curînd de părere că Nab se dusese mult mai departe decît în ajun şi deci nu'avusese timp să se întoarcă.
Totuşi, Harbert era foarte agitat şi vădi de mai multe ori dorinţa de a ieşi în întîmpinarea lui Nab. Pencroff însă îi arătă că ar face un drum de prisos, că pe întunericul şi pe vremea aceea mizerabilă nu avea cum să găsească urmele lui Nab, aşa că era mai bine să aştepte. Dacă nici pînă a doua zi Nab nu se înapoia, el, Pencroff, nu va şovăi să plece împreună cu Harbert în căutarea lui.
Gédéon Spilett era şi el de părerea marinarului, care susţinea că n-ar fi bine să se răzleţească toţi care-ncotro şi Harbert fu nevoit să renunţe la planul său; dar două boabe mari de lacrimi i se rostogoliră pe obraji.
Reporterul nu se putu opri să nu-l sărute pe inimosul copil.
Între timp, vremea se stricase de-a binelea. O vijelie venită dinspre sud-est mătura coasta cu mare violenţă. Marea, în plin reflux, vuia în lungul litoralului, la marginea primului brîu de stînci. Ploaia, pulverizată de uragan, se ridica în aer ca o ceaţă lichidă. Pîcle zdrenţuite de vînt rătăceau de-a lungul coastei, iar pietrele se izbeau cu zgomot, de parcă s-ar fi răsturnat căruţe întregi cu pietriş. Nisipul, ridicat de vînt, se amesteca cu ploaia, iar aerul era îmbîcsit de praf şi de apă. Între gura rîului şi faleza de granit se ridicau vîrtejuri uriaşe, iar straturile de aer care scăpau din drumul uraganului, negăsind altă ieşire decît valea strîmtă pe fundul căreia curgea rîul, se repezeau într-acolo cu o furie de nestăpînit. Din pricina fumului pe care vîntul îl împingea înapoi în Cămin prin deschizătura îngustă, în coridoare nu se mai putea sta. De aceea, după ce fripsese păsările, Pencroff se

grăbi să stingă focul, păstrînd numai jeraticul bine învelit în spuză.
La ora opt, Nab tot nu se întorsese, dar acuma nţi era greu de crezut că fusese împiedicat de timpul îngrozitor şi că se ascunsese probabil în vreun cotlon printre stînci, ca să aştepte sfîrşitul vijeliei sau cel puţin lumina zilei. Nici nu mai putea fi vorba să se pornească în căutarea lui pe asemenea vreme.
Vînatul alcătui singura lor mîncare. Carnea era foarte bună la gust, aşa că o mîncară cu plăcere. Pencroff şi Harbert, cărora excursia lungă le aţîţase foamea, înfulecau cu poftă.
Apoi, fiecare se retrase în colţul unde se odihnise noaptea trecută şi Harbert adormi numaidecît, ghemuit lîngă marinar care se întinsese de-a lungul vetrei.
Afară bîntuia furtuna care se înteţise o dată cu căderea nopţii. Părea că se dezlănţuise un uragan asemănător aceluia care-i tîrîse pe prizonieri de la Richmond pînă în aceste ţinuturi ale Pacificului. Asemenea furtuni se stîrnesc adesea în timpul echinoxului şi ele pot fi înfruntate numai cu foarte mare greutate, mai ales pe aceste întinderi deschise, care nu opuneau nici un fel de obstacol furiei lor. E uşor de înţeles că un ţărm expus în partea de răsărit, ca acela pe care se aflau naufragiaţii, şi care era aşezat chiar în bătaia uraganului trebuia să fie lovit cu o forţă de nedescris.

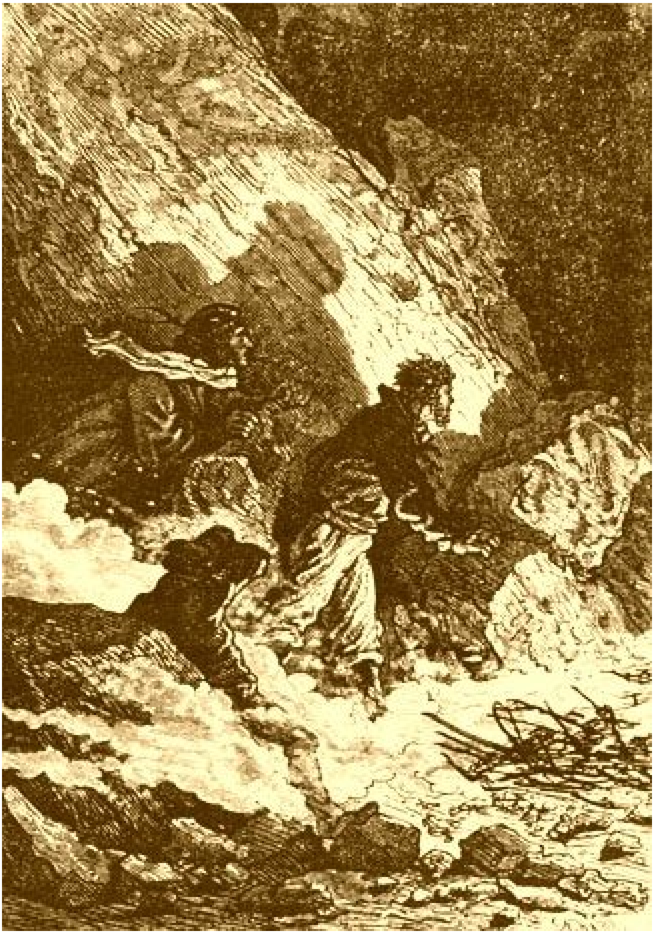
Din fericire, grămada de stânci care forma Căminul era solidă. Era alcătuită din nişte blocuri uriaşe de granit, însă unele dintre ele erau atît de slab sprijinite, încît baza lor părea că se cutremură. Pencroff simţea acest lucru şi i se părea că sub palma lui, lipită de pereţi, trece un fel de freamăt repede. în cele din urmă se linişti spunîndu-şi, pe bună dreptate, că n-avea de ce să-i fie teamă şi că adăpostul lor improvizat nu se va prăbuşi.

Dar, în acelaşi timp, auzea zgomotul pe care îl făceau, în căderea lor pe plajă, pietrele desprinse de pe platou, smulse de rafalele de vînt. Unele se rostogoleau chiar pe deasupra căminului sau erau azvîrlite de furtună prin deschizătura coşului. De două ori, marinarul se sculă şi se tîrî pînă la intrarea coridorului, căutînd să vadă ce se petrece afară. Se convingea însă că prăbuşirile acestea neînsemnate nu prezentau nici un pericol şi se grăbea să-şi reia locul în faţa căminului, unde jarul trosnea sub cenuşă. Cu toată furia uraganului, cu toată larma furtunii şi cu tot tunetul elementelor dezlănţuite, Harbert dormea adînc. În cele din urmă, somnul îl cuprinse chiar şi pe Pencroff, pe care viaţa lui de marinar îl obişnuise cu astfel de intemperii. Singur Gedcon Spilett veghea cuprins de nelinişte. îşi făcea mustrări pentru că nu-l însoţise pe Nab. După cum ştim, reporterul mai nădăjduia să-l găsească pe Cyrus Smith. Şi el era tulburat de gîndurile

care-l frămîntau pe Harbert. Acum, gîndurile îi fugeau la Nab. De ce nu s-a întors Nab ? Se frămînta pe culcuşul de nisip, neluînd prea mult în seamă lupta elementelor. Cîteodată, ochii lui obosiţi se închideau o clipă, dar imediat îl străfulgera vreun gînd, care îl făcea să-i deschidă din nou.
Deşi părea fără sfîrşit, noaptea trecea. Pe la ora două, Pencroff, care dormea buştean, se pomeni scuturat cu putere.
— Ce s-a întîmplat ? strigă el, trezindu-se şi venindu-şi în fire cu iuţeala caracteristică marinarilor.
Reporterul, aplecat asupra lui, îi spuse:
— Ascultă, Pencroff, ascultă !
Marinarul trase cu urechea, dar nu desluşi decît zgomotul vijeliei.
— E vîntul! spuse el.
— Nu, răspunse Gédéon Spilett ascultînd din nou, — parcă am auzit...
— Ce?
— Lătratul unui cîine !
— Un cîine ? strigă Pencroff, sărind în sus.
— Da... parcă latră...
— E cu neputinţă ! răspunse marinarul, — şi de altfel cum l-ai auzit, că doar urletele furtunii...
— Stai... ascultă, spuse reporterul.
Pencroff ascultă cu încordare şi parcă auzi şi el, într-un moment de acalmie, un lătrat îndepărtat.
— Ce spui ?... întrebă reporterul strîngîndu-i mîna.
— Da... da... aud şi eu ! răspunse Pencroff.
— Asta e Top ! E Top !... strigă Harbert care tocmai se trezise, şi toţi trei se repeziră spre deschiderea de la intrarea în Cămin.
Ieşiră cu mare greutate, din cauza vîntului care îi împingea înapoi. în cele din urmă, izbutiră să înainteze, ţinîndu-se cu greu pe picioare şi sprijinindu-se de stînci. Priveau în jurul lor. Nu puteau vorbi.
Era întuneric beznă. Marea, cerul şi pămîntul se contopeau într-un întuneric de nepătruns. Parc-ar fi pierit şi ultima urmă de lumină pierdută în văzduh.
Timp de cîteva clipe, reporterul şi tovarăşii săi rămaseră astfel nemişcaţi, copleşiţi de vijelie, udaţi de ploaie şi orbiţi de nisip.
Furtuna se potoli o clipă şi lătratul răsună din nou. Ei îşi dădură seama că trebuie să vină de foarte departe.

Lătratul nu putea fi decît al lui Top ! Dar era el oare singur sau nu ? Probabil că era singur, căci dacă ar fi fost însoţit de Nab, acesta ar fi venit într-o fugă spre Cămin.
Marinarul strînse mîna reporterului — care nu-l putea auzi pe asemenea furtună — într-un fel,care însemna:
„Aşteaptă !" Apoi intră din nou în coridor.
Peste o clipă, ieşi purtînd nişte vreascuri aprinse, pe care le ridică în sus ca să lumineze în întuneric, scoţînd în acelaşi timp cîteva fluierături ascuţite.

Răspunzînd parcă acestui semnal, se auziră nişte lătrături mai apropiate, şi curînd după aceea un cîine se repezi în coridor. Pencroff, Harbert şi Gédéon Spilett se luară după el.
Aruncară în grabă un braţ de lemne uscate peste cărbuni şi o flacără vie lumină coridorul.
— E Top! strigă Harbert.
Era într-adevăr Top, un minunat cîine anglo-normand. Top moştenise de la cele două rase care se încrucişaseră două calităţi de căpetenie ale cîinelui de vînătoare: iuţeala şi fineţea mirosului.
În faţa celor trei oameni se afla cîinele inginerului, Cyrus Smith. Dar era singur! Nici stăpînul său, nici Nab nu-l întovărăşeau! Atunci, cum se făcea că instinctul îl călăuzise pînă la Căminul pe care nu-l cunoştea? Lucrul părea cu totul de neînţeles, mai cu seamă pe o noapte atît de întunecată şi pe o asemenea

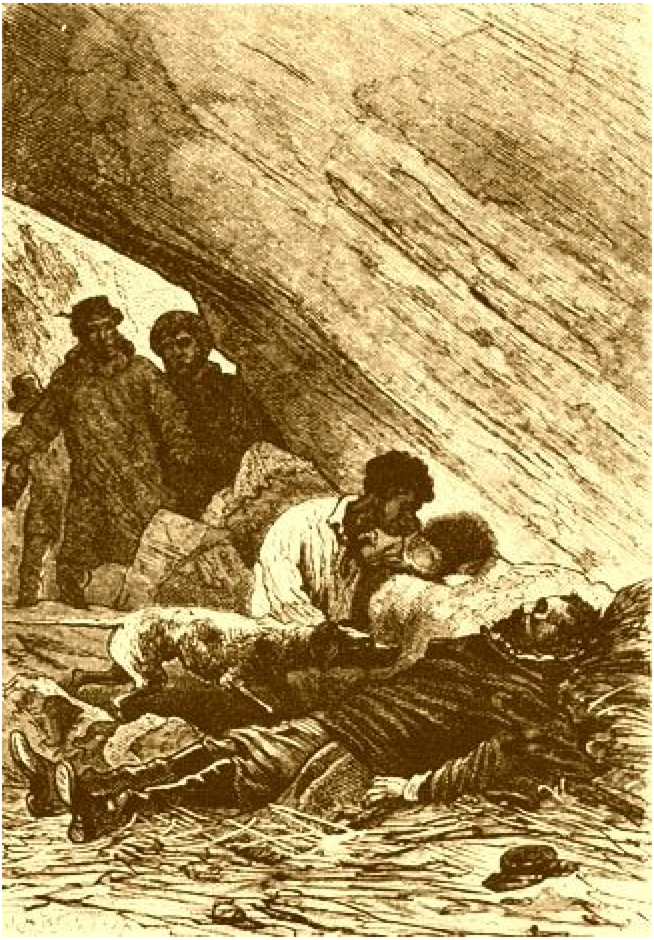
furtună ! Şi, lucru şi mai greu de înţeles, Top nu era nici obosit, nici slăbit, nici măcar mînjit cu mîl sau nisip !...
Harbert îl atrase lîngă el şi îi luă capul între mîini. Cîinele se lăsă mîngîiat, gudurîndu-se pe lîngă el.
— Dacă am găsit cîinele, vom găsi şi pe stăpînul lui! spuse reporterul.
— Să nădăjduim I spuse Harbert. Să mergem! Top ne va călăuzi!
De data aceasta, Pencroff nu se mai împotrivi. Îşi dădea seama că apariţia lui Top era în măsură să-i dezmintă presupunerile.
— Să pornim! spuse el.
Pencroff acoperi cu grijă cărbunii din vatră, aşezînd chiar cîteva lemne sub cenuşă, ca să mai găsească foc la întoarcere. Apoi, condus de cîinele care lătra încet, ca şi cum l-ar fi îmbiat la drum, şi urmat de reporter şi de băiat, marinarul se avîntă în noapte, luînd cu el şi resturile cinei.
Furtuna era în toi, atingînd poate culmea intensităţii. Luna, în primul pătrar, deci în conjuncţie cu soarele, era cu desăvîrşire acoperită de nori, prin care. nu se strecura nici cea mai slabă rază. Nu era chip să urmezi un drum în linie dreaptă. Singurul lucru ce le rămînea de făcut era să se lase călăuziţi de simţul de orientare al lui Top. Reporterul şi tânărul mergeau în urma cîinelui, iar marinarul încheia coloana. Vuietul furtunii îi împiedica să vorbească între ei. Ploaia nu era prea deasă, fiindcă o pulveriza vîntul; uraganul era însă îngrozitor.
Totuşi o împrejurare neaşteptată veni în ajutorul marinarului şi al tovarăşilor săi. Vîntul sufla dinspre sud-vest şi îi împingea din urmă. Nisipul, pe care vijelia îl spulbera cu putere şi care n-ar fi fost de suportat, îi lovea în spate, astfel că, atîta timp cît nu întorceau capul, erau feriţi şi-şi puteau vedea de drum. Fapt e că de multe ori mergeau chiar mai repede decît ar fi dorit, fiind siliţi să-şi grăbească paşii; spre a nu fi trîntiţi la pămînt. Cu toate acestea, înaintau cu forţe îndoite, mînaţi de o nădejde puternică. Şi de astă dată, nu mai colindau ţărmul căutînd la întîmplare. Nu se mai îndoiau că Nab şi-a găsit stăpînul şi că el este acela care le-a trimis credinciosul cîine. Dar mai trăia oare inginerul sau Nab îşi chema tovarăşii ca să dea împreună ultimele onoruri rămăşiţelor pămînteşti ale nenorocitului Cyrus Smith ?
După ce depăşiră corpul falezei de care se ţinuseră departe, cu multă prudenţă, Harbert, reporterul şi Pencroff se opriră ca să

răsufle o clipă. O ieşitură a stîncii îi adăpostea puţin de vînt şi cei trei tovarăşi se odihniră o clipă după drumul făcut în pas alergător şi care durase mai bine de un sfert de oră.
Puteau în sfîrşit să se audă unul pe altul şi să-şi răspundă şi cînd tînărul rosti, în timpul convorbirii, numele lui Cyrus Smith, Top latră de cîteva ori, ca şi cînd ar fi vrut să spună că stăpînul său este salvat.
— A scăpat, nu-i aşa ? întrebă Harbert. A scăpat, Top ?
Şi cîinele latră, ca şi cum ar fi vrut să-i răspundă.
Porniră din nou la drum. Poate că erau orele două şi jumătate după miezul nopţii. Marea începuse să crească, iar fluxul, care era împins şi de vînt, ameninţa să devină foarte puternic. Talazurile tunau cu atîta violenţă, spărgîndu-se de şirul de stînci din larg, încît, după toate probabilităţile, ele acopereau mica insulă din faţa coastei, care nu se mai vedea. Lipsită de acest dig natural, coasta era deci direct expusă asaltului dat de marea dezlănţuită.
Îndată ce marinarul şi tovarăşii săi se depărtară de faleză, vîntul îi biciui din nou cu furie. Aduşi din spate, împinşi din urmă de rafalele de vînt, înaintau grăbiţi în urma lui Top, care părea foarte sigur de drumul lui. Mergeau spre nord. în dreapta lor, un şir neîntrerupt de talazuri se spărgeau cu un zgomot asurzitor, în stînga lor se întindea un ţinut întunecos, a cărui înfăţişare nu puteau s-o deosebească. Totuşi, îşi dădeau seama că străbăteau un fel de cîmpie, căci uraganul îi lovea dintr-o singură parte, fără să-i mai arunce în vîrtejurile care se produceau atunci cînd se lovea de stîncile falezei.
Pînă la ora patru dimineaţa străbătuseră, după socoteala lor, vreo cinci mile. între timp, norii se mai ridicaseră şi nu se mai tîrau atît de aproape de pămînt. Vîntul aducea mai puţină umezeală, în schimb era mai rece. Cum erau îmbrăcaţi în haine subţiri, Pencroff, Harbert şi Gédéon Spilett sufereau desigur groaznic. Nu spuneau însă nimic, fiind hotărîţi să-l urmeze pe Top, inteligentul animal, pînă unde avea de gînd să-i ducă.
Pe la ora cinci începu să se lumineze de ziuă. în înaltul cerului, unde aburii oceanului se mai risipiseră, norii apăreau zimţaţi de o dungă alburie şi curînd după aceea, sub o fîşie de nori negri, o linie mai luminoasă desemnă limpede orizontul. Creasta valurilor prinse uşoare luciri roşiatice, spuma îşi recăpăta albeaţa. Tn acelaşi timp, spre stînga, crestăturile litoralului

începură să se întrevadă încă nedesluşit, ca nişte umbre cenuşii, profilate pe o pînză neagră.
Pe la ora şase începu să se facă ziuă, iar în înălţimi norii goneau cu mare repeziciune. Marinarul şi tovarăşii săi se aflau acum la vreo şase mile depărtare de Cămin. Străbăteau o plajă foarte netedă, mărginită în larg de un lanţ de stînci acoperite de apă pînă aproape de vîrf, căci marea era în toiul fluxului, În stînga se întindea un vast ţinut nisipos, cu înfăţişare destul de sălbatică, ce avea presărate ici, colo dune acoperite cu scaieţi. Ţărmul prezenta contururi destul de regulate şi era apărat de apele oceanului doar printr-un lanţ de mici ridicături inegale de pămînt. Din loc în loc, se strîmbau cîţiva copaci aplecaţi într-o rînă, cu toate ramurile, îndreptate spre apus. Foarte departe, spre sud-vest, se zărea marginea unei păduri.
Ajunşi în acest loc, Top începu să dea semne vădite de neastîmpăr. Alerga înainte, se întorcea lîngă marinar, şi părea să-l roage să meargă mai repede. Cîinele părăsi plaja şi, mînat de minunatul său instinct, o luă spre dune, fără să şovăie o clipă.
Îl urmară cu toţii. Ţinutul părea cu desăvîrşire pustiu. Nu se zărea nici o vietate.
Şirul de dune, foarte larg, era format dintr-o serie de mici ridicături de pămînt, şi chiar de coline, aşezate destul de neregulat. Părea o mică Elveţie de nisip, unde cu greu te puteai descurca, dacă nu erai înzestrat cu un deosebit simţ de orientare.
Cinci minute după ce părăsiră plaja, reporterul şi tovarăşii săi ajunseră în faţa unei văgăuni, aşezată în spatele unei dune. Aci, Top se opri şi începu să latre vesel. Spilett, Harbert şi Pencroff pătrunseră în această grotă.
Îl găsiră pe Nab îngenunchiat lîngă un trup întins pe un pat de ierburi... Trupul era al inginerului Cyrus Smith.

CAPITOLUL VIII

Cyrus Smith trăieşte ? Povestirea lui Nab. Urmele de paşi. O problemă ce nu-şi găseşte dezlegare. Primele cuvinte ale lui Cyrus Smith. Cercetarea urmelor. întoarcerea la Cămin. Pencroff este desperat.

Nab stătea nemişcat. Marinarul nu-i aruncă decît un singur cuvînt:

— Trăieşte ?

Nab tăcea. Gédéon Spilett şi Pencroff îngălbeniră. Harbert îşi împreună mîinile şi rămase nemişcat. Se vedea însă că bietul Nab, cufundat în durerea lui, nu-şi observase tovarăşii şi nici nu auzise întrebarea marinarului.

Reporterul îngenunchie lîngă trupul nemişcat şi îşi lipi urechea de pieptul inginerului, după ce Îi descheie hainele. Trecu o clipă cît un veac, în timp ce căuta să surprindă o cît de slabă bătaie a inimii.

Nab se îndreptase puţin şi privea în gol. Era cu totul desfigurat de deznădejde. Devenise de nerecunoscut, frînt cum era de oboseală şi sfîrşit de durere. Bietul om îşi socotea stăpînul mort.

După o lungă şi atentă cercetare, Gédéon Spilett se ridică.

— Trăieşte ! spuse el.Pencroff îngenunchie la rîndul său lîngă Cyrus Smith; urechea lui surprinse şi ea nişte slabe bătăi de inimă, iar apoi simţi suflul uşor. care se desprindea de pe buzele inginerului.

La îndemnul reporterului, Harbert se repezi să caute apă. La vreo sută de paşi găsi un pîrîu limpede, care-şi purta prin nisip apele umflate de ploile din ajun. Din păcate n-avea în ce să ducă apa. Nici o scoică nu se găsea pe aceste dune ! Tînărul se mulţumi să-şi moaie batista în rîu şi se întoarse în goană spre grotă.

Din fericire, batista udă îi fu de ajuns lui Gédéon Spilett care nu dorea decît să umezească buzele inginerului. Puţinele picături de apă rece avură un efect aproape imediat. Cyrus Smith oftă adînc şi păru chiar că vrea să spună ceva.
— Îl vom salva ! spuse reporterul.
Auzind aceste cuvinte, Nab îşi veni şi el în fire şi se grăbi să-l dezbrace pe Cyrus Smith, ca să vadă dacă nu cumva era rănit. Dar pe tot trupul inginerului nu se vedea nici cea mai mică vînătaie sau zgîrietură. Lucrul era de mirare, fiindcă se putea bănui că Cyrus Smith fusese rostogolit de valuri printre stînci. Nici măcar mîinile lui nu aveau nici o urmă de zgîrietură. De aceea, era destul de greu să-şi explice lipsa oricărei urme pe trupul inginerului care desigur se luptase din greu, ca să străbată linia stîncilor răzleţe care apărau coasta.
Dar acestea aveau, fără îndoială, să fie lămurite mai tîrziu, cînd Cyrus Smith va fi în stare să vorbească şi le va spune cum s-au petrecut lucrurile. Deocamdată, trebuiau să-l readucă la viaţă, fricţionîndu-l cu energie. Făcură acest lucru, folosindu-se de bluza marinarului. Inginerul, încălzit de masaj, mişcă uşor braţele şi începu să respire mai regulat. Era vădit că se stingea din cauza oboselii şi a lipsei de hrană. Cu siguranţă că, fără intervenţia reporterului şi a tovarăşilor săi, Cyrus Smith ar fi fost pierdut.
— Credeai că a murit? îl întrebă marinarul pe Nab.
— Da! Credeam că-i mort! răspunse Nab, — şi dacă Top nu v-ar fi găsit şi nu v-ar fi adus aici, l-aş fi înmormîntat şi aş fi rămas să mor alături de el !
Veniseră la timp, căci viaţa lui Cyrus Smith atîrna de un fir de păr.
Nab povesti cele petrecute. Părăsind Căminul în ajun, în zorii zilei, o luase spre nord, de-a lungul coastei, îndreptîndu-se spre acea parte a litoralului pe care o mai cercetaseră o dată în ajun. Ajuns acolo, Nab începu să caute din nou pe ţărm, printre stînci, pe nisip, cu toate că nu mai avea nici un fel de speranţă, căci lîngă apă, fluxul şi refluxul ştergea orice urmă. Cercetă însă mai ales acea parte a plajei pe care marea n-o acoperea niciodată. Nab nu mai spera să-l găsească pe Cyrus Smith în viaţă. Era în căutarea unui cadavru, pe care va trebui deci să-l înmormînteze şi dorea să facă aceasta cu propriile lui mîini !

Nab căutase mult de tot, dar toate încercările lui se dovediseră zadarnice. Nici ţipenie de om nu părea să fi călcat vreodată pe acest ţărm pustiu. Scoicile, care zăceau cu miile pe plajă acolo unde marea nu mai putea să le ajungă, erau neatinse. Nici o cochilie strivită. Pe o întindere de două pînă la trei sute de yarzi[12] nici o urmă: nu trecuse nimeni pe aici, nici mai de mult, nici de curînd.
Nab se hotărî să mai cerceteze totuşi cîteva mile de ţărm. Curenţii ar fi putut să împingă cadavrul ceva mai departe. Rar se întîmplă ca un cadavru, care pluteşte pe lîngă un ţărm neted, să nu fie aruncat de valuri, mai curînd sau mai tîrziu, pe plajă. Nab ştia acest lucru şi dorea să-l mai vadă pe inginer pentru ultima dată.
— Am mai umblat aşa de-a lungul coastei încă vreo două mile, cercetînd întreg şirul de stînci în timpul refluxului şi toată plaja după venirea fluxului; pierdusem orice speranţă, cînd aseară, pe la orele cinci, am zărit nişte urme de paşi pe nisip.
— Urme de paşi ? strigă Pencroff.
— Da ! răspunse Nab.
— Şi urmele astea porneau chiar de lîngă stînci ? întrebă reporterul.
— Nu, răspunse Nab, — începeau dincolo de linia apei, de unde nu mai ajunge fluxul. Celelalte le ştersese apa.
— Continuă, îl îndemnă Gédéon Spilett.
— Cînd am văzut aceste urme, era cît p-aci să înnebunesc. Erau foarte adînci şi se îndreptau spre dune. Le-am urmărit în fuga mare cale de un sfert de milă, avînd totuşi mare grijă să nu le şterg. Trecuseră vreo cinci minute şi tocmai cînd începuse să se întunece, auzii lătrînd un cîine. Era Top, care m-a condus aici, lîngă stăpînul meu !
Nab sfîrşi povestindu-le ce durere cumplită îl cuprinsese, găsind trupul neînsufleţit al inginerului. Căutase să surprindă la el o fărîmă de viaţă ! După ce-l găsise, ar fi vrut să-i redea viaţa ! Dar toate încercările lui fuseseră zadarnice ! Credea că nu-i mai rămîne altceva de făcut, decît să-şi îndeplinească ultima datorie faţă de stăpînul său.
În acele clipe, Nab se gîndise la tovarăşii lui. Fără îndoială că şi ei ar fi dorit să-şi mai vadă o dată nefericitul prieten ! Îl avea pe Top lîngă el. Oare n-ar putea să se folosească de înţelepciunea

[12] Yard — măsură americană egală cu 0,9 m. (N.A.)

credinciosului animal ? Nab rosti de mai multe ori numele reporterului, acela dintre tovarăşii inginerului, pe care Top îl cunoştea mai bine. Apoi îi arătă partea de sud a coastei şi cîinele se repezi în direcţia indicată.
Am văzut cum, călăuzit de un instinct neobişnuit, cîinele ajunsese pînă la ei, cu toate că nu fusese niciodată la Cămin.
Tovarăşii lui Nab ascultaseră această poveste cu multă atenţie. Un lucru rămăsese totuşi de neînţeles pentru ei. Nu se puteau dumiri cum, cu toate eforturile pe care le făcuse desigur pentru a se salva din valuri şi a se strecura printre şirul de stînci, Cyrus Smith scăpase fără cea mai mică zgîrietură. Tot astfel, nu puteau înţelege cum a reuşit inginerul să ajungă pînă la această grotă pierdută printre dune, aşezată la vreo milă de ţărm.
— Prin urmare, Nab, întrebă reporterul, nu l-ai transportat tu pe stăpînul tău pînă aici ?
— Nu ! răspunse Nab.
— Desigur că domnul Smith a venit singur ! spuse Pencroff.
— Într-adevăr, s-ar putea, — observă Gédéon Spilett, — dar nu e de crezut!
Singur inginerul ar fi putut să explice aceste ciudăţenii. Trebuiau să aştepte însă pînă cînd va fi în stare să vorbească. Din fericire începea să-şi vină în' fire. Masajul restabilise circulaţia sîngelui. Cyrus Smith mişcă din nou braţele, capul, apoi bolborosi cîteva cuvinte neînţelese.
Nab, aplecat asupra lui, îl striga pe nume, dar inginerul părea să nu audă, iar ochii îi rămîneau închişi. Prezenţa vieţii o dovedeau mişcările. Simţurile însă nu se deşteptaseră încă.
Pencroff era necăjit că n-are foc şi nici putinţa de a-l aprinde, căci uitase să ia cu el bucăţica de cîrpă arsă, pe care ar fi aprins-o lovind două pietre una de alta. Cît despre buzunarele inginerului, ele erau goale; doar ceasul îi mai rămăsese într-un buzunar al vestei. După părerea tuturor, Cyrus Smith trebuia transportat cît mai repede la Cămin.
Îngrijirile date îl făcură pe inginer să-şi vină în fire mai repede decît se aşteptau. Apa cu care îi umezeau buzele îl învioră încetul cu încetul. Lui Pencroff îi dădu în gînd să amestece în apă puţin suc din carnea de pasăre friptă pe care o aduseseră. Harbert se repezi pînă la ţărm şi aduse două scoici mari. Marinarul făcu din carnea strivită şi amestecată cu apă un fel de

zeamă pe care o introduse între buzele inginerului şi li se păru că acesta o sorbi cu nesaţ.
Deschise în cele din urmă ochii. Nab şi reporterul se aplecară grăbiţi spre el.
— Stăpîne ! Stăpîne ! strigă Nab.
Inginerul îl auzi. Recunoscu pe Nab şi pe Spilett, apoi şi pe ceilalţi doi.
Din nou şopti cîteva cuvinte, aceleaşi, fără îndoială, pe care le şoptise şi prima dată şi care arătau gîndurile ce nu încetau să-l frămînte. De data asta îl înţeleseră.
— Insulă sau continent ? murmură el.
— Ah ! — nu se putu stăpîni să exclame Pencroff —- puţin ne pasă, bine că trăieşti dumneata, domnule Cyrus. De-i insulă sau continent, vedem noi asta mai tîrziu.
Inginerul făcu un semn uşor, apoi adormi.
Îi respectară somnul, iar reporterul începu imediat să facă pregătiri pentru ca inginerul să poată fi transportat în cele mai bune condiţii. Ieşind din grotă, Nab, Harbert şi Pencroff se îndreptară spre o dună înaltă, în vîrful căreia crescuseră cîţiva copaci sfrijiţi. Pe drum, marinarul nu înceta să repete:
— Insulă sau continent! Să te gîndeşti la asemenea lucruri cînd de-abia îţi mai tragi sufletul. Straşnic om !
Ajunşi în creştetul dunei, Pencroff şi tovarăşii săi smulseră cu mâinile ramurile cele mai groase ale unui pin maritim, care arăta ca un copăcel chircit şi ros de vînturi. Din crengi acoperite cu ierburi şi cetină făcură o targă pe care inginerul putea fi transportat.
Totul fu gata în vreo patruzeci de minute, astfel că la ora zece marinarul se întoarse împreună cu Nab şi Harbert lîngă Cyrus Smith, pe care Gédéon Spilett nu-l părăsise nici o clipă.
Tocmai atunci, inginerul se trezea din somn sau mai bine zis din starea de letargie în care-l găsiseră. Obrajii lui, pînă atunci palizi ca de mort, începură să capete culoare. Ridicîndu-se puţin, el privi în jur, părînd că ar vrea să întrebe unde se află.
— Crezi că poţi să mă asculţi fără să oboseşti, Cyrus ? întrebă reporterul.
— Da, răspunse inginerul.
— Sînt de părere, îl întrerupse marinarul, că domnul Smith va auzi mult mai bine după ce va gusta încă puţin din zeama aceasta de carne. E zeamă de tetra, domnule Cyrus. De data

aceasta, Pencroff amestecă în zeamă şi cîteva bucăţele de carne.
Cyrus Smith mîncă puţin, iar restul fu împărţit între cei patru tovarăşi ai săi, care mureau de foame şi cărora masa aceasta nu li se păru prea mulţumitoare.
— Nu-i nimic, zise marinarul, proviziile ne aşteaptă la Cămin; aflaţi, domnule Cyrus, că avem acolo în sud o casă cu Camere mai multe, cu paturi şi vatră, iar în cămară avem cîteva duzini de păsări, cărora Harbert le spune „curucu". Brancarda este şi ea gata, şi îndată ce vă veţi simţi mai în putere, vă transportăm la locuinţa noastră.
— Mulţumesc, prietene, răspunse inginerul, — peste un ceas sau două putem pleca... Şi acum, vorbeşte, Spilett !
Reporterul îi povesti toate cele petrecute. El vorbi despre întîmplările pe care, desigur, Cyrus Smith mu le mai cunoştea, despre căderea balonului şi aterizarea în acest ţinut necunoscut care părea pustiu, insulă, continent sau ce era, despre descoperirea hornurilor, unde-şi făcuseră Căminul, despre cercetările făcute pentru a-l regăsi pe el, despre devotamentul lui Nab şi inteligenta credinciosului Top şi despre multe altele.
— Bine, — întrebă Cyms Smith cu vocea încă slabă, - dar nu m-aţi ridicat voi de pe plajă ?
— Nu, răspunse reporterul.
— Şi nu voi m-aţi transportat în grota asta ?
— Nu.
— La ce depărtare se află ea de stîncile de pe mal.
— La vreo jumătate de milă, răspunse Pencroff, — şi nu sîntem nici noi mai puţin uimiţi ca dumneavoastră. Cum de-aţi putut ajunge aici !
— Într-adevăr, răspunse inginerul care îşi venea în fire încetul cu încetul şi pe care aceste amănunte îl interesau mult, — iată un lucru foarte ciudat!
— Dar, — reluă marinarul, — nu ne puteţi spune ce vi s-a întîmplat după ce aţi fost luat de valurile mării ?
Cyrus Smith căută să-şi amintească. Avea puţine de spus. Valurile îl smulseseră din plasa aerostatului şi la început se cufundase mult sub apă. Revenise la suprafaţă şi, în semi-întunericul din jur, simţise o fiinţă mişcîndu-se lîngă el. Era Top, care sărise în ajutorul lui. Ridicînd ochii, nu mai văzuse balonul care, uşurat de greutatea sa şi a cîinelui, se ridicase repede ca o

săgeată. Era singur în mijlocul valurilor înfuriate, la o distanţă de aproape o jumătate de milă de ţărm. încercă să lupte împotriva talazurilor, înotînd cu putere. Top îl susţinea de haine; dar un curent îl prinse şi-l tîrî spre nord. După ce luptă o jumătate de oră, el începu să se scufunde, trăgîndu-l şi pe Top în adînc. Nu-şi mai aducea aminte de nimic din clipa aceaa, pînă în momentul în care se trezise în braţele prietenilor săi.

— Totuşi, — stărui Pencroff, — aţi fost aruncat pe ţărm şi trebuie să fi avut puterea să umblaţi pînă aici, Nab a găsit urmele paşilor dumneavoastră !

— Da... se poate... murmură inginerul gînditor. Şi spuneţi că alte urme de oameni n-aţi mai găsit pe ţărm ?

— Nici cea mal mică urmă, răspunse reporterul. De altminteri, dacă din întîmplare s-ar fi găsit cineva să te salveze, nu văd de ce te-ar fi părăsit după ce te-a smuls din valuri ?

— Ai dreptate, dragă Spilett. Ia spune, Nab, — adăugă inginerul, întorcîndu-se spre servitorul său, — nu cumva n-ai adus tu ? Poate să fi uitat... Nu, nu se poate! Se mai văd cîteva din urmele acelea ? continuă Cyrus Smith.

— Da, răspunse Nab, — chiar aici lîngă intrare este una într-un loc ferit de vînt şi de ploaie. Celelalte au fost şterse de furtună.

— Pencroff, —spuse Cyrus Smith, — vrei să iei ghetele mele şi să vezi dacă se potrivesc întocmai cu urmele găsite ?

Marinarul făcu ceea ce i se ceruse. Călăuzit de Nab, se îndreptă împreună cu Harbert spre locul unde se vedeau urmele paşilor.

Intre timp, Cyrus Smith îi spunea reporterului:

— S-au petrecut aici lucruri foarte ciudate!

— Ciudate, într-adevăr! răspunse Gédéon Spilett.

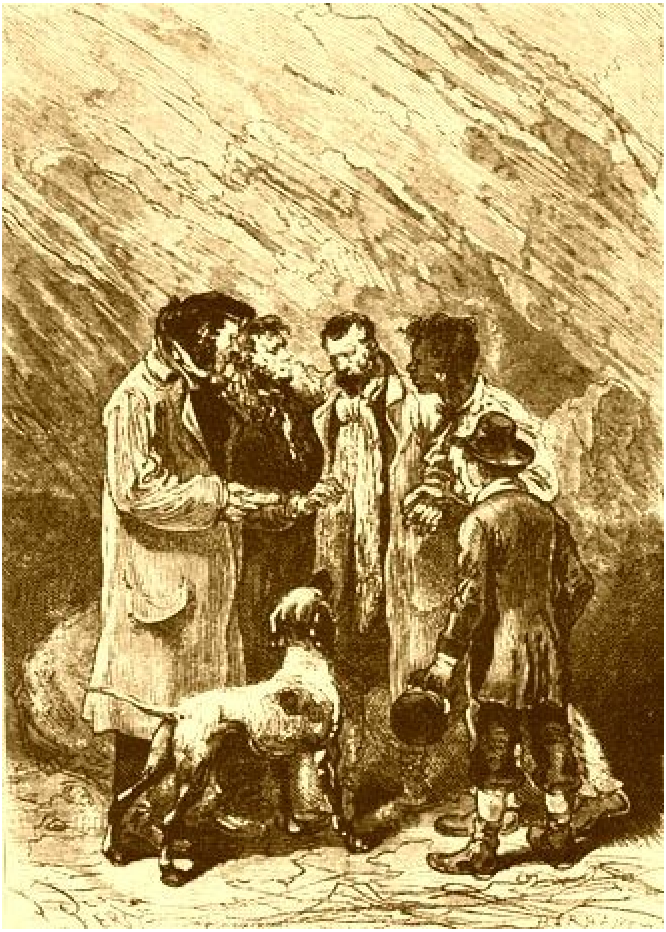
— Să nu stăruim, deocamdată, să le dezlegăm, dragă Spilett, vom mai vorbi noi mai tîrziu despre asta.

Peste o clipă, marinarul, Nab şi Harbert se întorceau.

Nu mai era nici o îndoială — ghetele inginerului se potriveau întocmai cu urmele găsite. Deci, ele fuseseră lăsate, chiar de Cyrus Smith.

— Atunci, poate că eu am avut halucinaţii, pe care le puneam în socoteala lui Nab. Am umblat se vede fără să ştiu, ca un somntambul şi probabil că Top, cu instinctul său, m-a adus aci după ce m-a smuls din valuri... Vino aici, Top ! Vino încoace, căţelul meu !

Lătrînd de bucurie, minunatul animal alergă la stăpînul său, care nu-şi precupeţi mîngîierile.
Toţi erau de părere că salvarea lui Cyrus Smith nu avea altă explicaţie, şi astfel toată cinstea îi reveni lui Top.
Pe la amiază, Pencroff îl întrebă pe Cyrus Smith dacă el crede că va putea suporta să fie transportat. Drept răspuns, făcînd o sforţare care dovedea cea mai mare energie, inginerul se sculă în picioare. Totuşi fu nevoit să se sprijine de marinar, căci altfel ar fi căzut.

— Bine, bine ! aprobă Pencroff. Să vie brancarda.
Aduseră targa, care fusese căptuşită cu muşchi şi iarbă şi pe care îl întinseră pe Cyrus Smith. Pencroff stătea la un capăt, iar Nab la celălalt. Apoi se îndreptară cu toţii spre ţărm.
Deşi aveau de străbătut doar o distanţă de opt mile, erau siguri că drumul va dura vreo şase ore, deoarece trebuiau să umble încet şi chiar să se oprească din cînd în cînd.
Vîntul mai sufla cu putere, însă din fericire nu mai ploua. întins pe brancarda, inginerul se rezemase într-un cot şi cerceta ţărmul, mai ales partea dinspre interior. Nu vorbea, dar privea cu încordare şi desigur că relieful acestui ţinut, cu neregularităţile sale de teren, pădurile şi produsele solului i se întipăriră adînc în minte. Dar după două ore de drum, oboseala îl doborî şi îl fură somnul.

La ora cinci şi jumătate, micul grup ajunse în dreptul falezei de granit şi cîteva clipe mai tîrziu, în dreptul Căminului.
Se opriră cu toţii şi targa fu lăsată pe nisip. Cyrus Smith, care dormea adînc, nu se trezi.
Spre mirarea lui, Pencroff constată atunci că groaznica vijelie din ajun schimbase înfăţişarea locului. Se produseseră prăbuşiri destul de mari. Pe plajă zăceau blocuri mari de stîncă, iar ţărmul era acoperit cu un strat gros de ierburi şi alge marine. Era vădit că valurile mării ajunseseră pînă la poalele uriaşei faleze de granit, după ce năpădiseră mica insulă din faţa coastei.
La intrarea în Cămin, pămîntul adînc brăzdat purta urmele unui puternic asalt, al valurilor.
Cu inima strînsă, Pencroff se repezi în coridor.
Ieşi de îndată şi rămase împietrit, privindu-şi tovarăşii...
Focul se stinsese. Cenuşa înecată părea o grămăjoară de noroi. Cîrpa arsă, care trebuia să ţină loc de iască, dispăruse. Marea pătrunsese pînă în fundul coridoarelor, răvăşind şi distrugând tot interiorul Căminului!

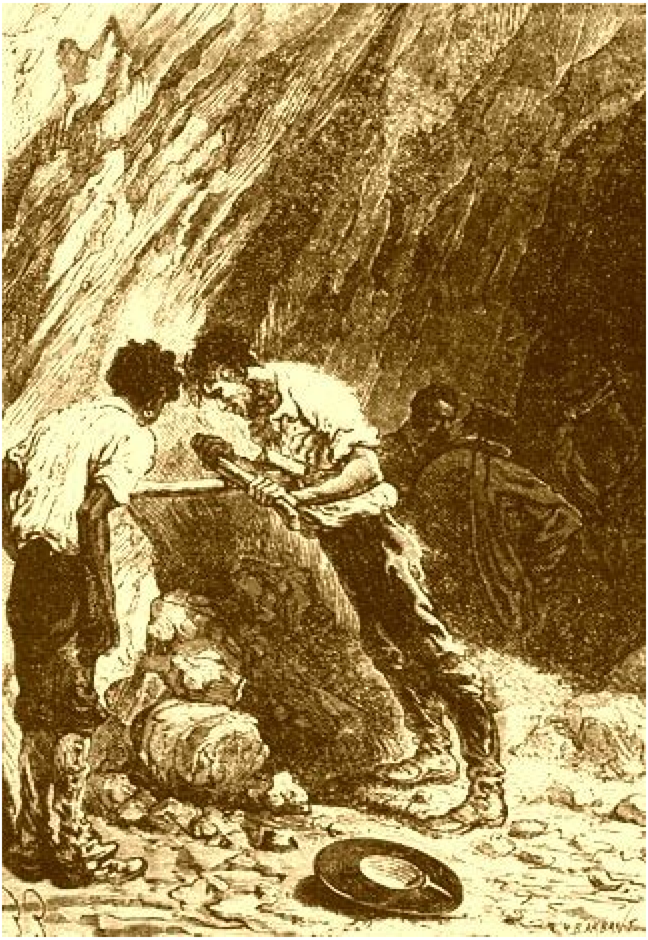
CAPITOLUL IX

Împreună cu Cyrus Smith. Încercările lui Pencroff. Cum se aprinde focul frecînd două lemne. Insulă sau continent ? Planurile inginerului. În care parte a Oceanului Pacific ? În mijlocul pădurii. Pinul cu fructe. Vînătoarea de cabiai. Un fum ce prevesteşte bucurie.

Din cîteva cuvinte, Gédéon Spilett, Harbert şi Nab aflară întreaga situaţie. Acest accident, care putea să aibă urmări deosebit de grave, cel puţin aşa vedea Pencroff lucrurile, se răsfrînse în chipuri diferite asupra tovarăşilor marinarului.
Nab, fericit că l-a găsit pe inginer, nu asculta şi nici nu părea dispus să ia în seamă cuvintele lui Pencroff.
Harbert împărtăşi într-o oarecare măsură îngrijorările marinarului.
Cît despre reporter, el se mulţumi să-i spună:
— Ca să fiu sincer, Pencroff, lucrul acesta nu mă tulbură de loc !
— Bine, dar nu înţelegi că nu mai avem foc ?
— Ei şi ?
— Şi nu-i nici un mijloc de a aprinde altul.
— Nu e nimic !

— Dar, domnule Spilett...
— Dar nu-l avem pe Cyrus ? răspunse reporterul.
Inginerul nostru trăieşte. Ei bine, el va găsi un mijloc să ne facă foc !
— Cu ce, mă rog?
— Cu nimic.
Ce-ar fi putut răspunde Pencroff? Nu răspunse nimic, pentru că de fapt şi el avea tot atîta încredere în Cyrus Smith ca şi tovarăşii săi. Inginerul prezenta pentru ei toţi o adevărată culme a inteligenţei şi priceperii omeneşti. Era mai bine să te afli împreună cu Cyrus într-o insulă pustie, decît fără el într-unul dintre cele mai mari oraşe industriale ale Americii. Cu el nu puteai duce lipsă de nimic. Cu el speranţa nu te părăsea niciodată. Dacă li s-ar fi spus acestor oameni că întregul ţinut va fi nimicit de o erupţie vulcanică şi că întreaga regiune în care se aflau se va scufunda în adîncurile Oceanului Pacific, ei s-ar fi mulţumit să răspundă cît se poate de liniştit:
— Cyrus este aici ! Vorbeşte cu Cyrus ! Deocamdată însă, inginerul căzuse din nou într-o stare de somnolenţă, pricinuită de oboseala călătoriei, şi nu se putea recurge pentru moment la iscusinţa lui. Cina avea să fie foarte sărăcăcioasă. Carnea de tetra fusese consumată în întregime şi nu aveau nici un mijloc să frigă vreun alt vînat. De altfel, curucuşii, care reprezentau rezerva lor de hrană, dispăruseră. Naufragiaţii erau siliţi să se descurce cum puteau.
Înainte de toate, Cyrus Smith fu transportat în coridorul central. Izbutiră să-i înjghebeze acolo un culcuş de plante marine, destul de uscate. Somnul adînc în care căzuse inginerul avea să-l refacă mai repede şi mai bine decît hrana, oricît de îmbelşugată ar fi fost ea.
Se lăsase noaptea şi, o dată cu venirea ei, vîntul îşi schimbă direcţia, iar temperatura scăzu simţitor. Şi cum valurile doborîseră pereţii ridicaţi de Pencroff în unele părţi ale coridoarelor, acestea erau din nou străbătute de curenţi reci, aşa că adăpostul lor nu mai constituia o locuinţă chiar atît de bună. Inginerul s-ar fi odihnit destul de prost, dacă tovarăşii săi nu l-ar fi învelit cu multă grijă cu propriile lor haine.
Cina din seara aceea nu se compunea decît din veşnicii lithodomi, pe care Harbert şi Nab îi adunaseră de pe plajă. Totuşi, tînărul le servi pe lîngă aceste scoici şi o cantitate de

alge bune de mîncat, pe care le adunase de pe crestele stîncilor aşezate mai la adăpost de valurile mării. Algele acestea aparţineau familiei fucaceelor şi erau un fel de sargase care, uscate, produc o materie gelatinoasă destul de bogată în elemente nutritive. Reporterul şi tovarăşii săi mîncară mai întîi o cantitate foarte mare de lithodomi, apoi algele, care aveau un gust destul de plăcut. De altfel, locuitorii de pe coastele Asiei consumă în mod obişnuit mari cantităţi de asemenea alge.

— Cred că e timpul să cerem ajutorul domnului. Cyrus Smith, îşi dădu cu părerea marinarul. Din nenorocire, între timp, frigul se înăsprise şi nu aveau nici un mijloc de apărare împotriva lui. Marinarul, supărat de-a binelea, încercă să aprindă un foc, întrebuinţînd toate mijloacele posibile. Nab îl ajuta din răsputeri. El găsise nişte muşchi uscat şi scapără chiar cîteva scîntei, ciocnind două pietre una de alta, dar muşchiul, care nu era destul de inflamabil, nu luă foc. De altminteri, scînteile obţinute erau nişte simple aşchiuţe incandescente de silex. Ele nu aveau puterea acelora care se produc lovind bucăţica de oţel în scăpărătoarea obişnuită. Operaţia deci nu le reuşi.

Apoi, Pencroff, cu toate că nu avea nici o încredere în acest procedeu, încercă totuşi, împreună cu Nab, să frece una de alta două bucăţi de lemn uscat, aşa cum fac sălbaticii. Fără îndoială:

că, dacă energia cheltuită de ei s-ar fi transformat, după noile teorii, în căldură, aceasta ar fi ajuns pentru a face să fiarbă cazanul unui vapor cu aburi. Nici de data aceasta nu obţinură nici un rezultat! Este adevărat că bucăţile de lemn se încălziseră, dar atîta tot. E însă tot atît de adevărat că acei care le frecaseră se încălziseră mult mai mult.
După o oră de muncă, Pencroff, leoarcă de sudoare, aruncă lemnele cu ciudă.
— Cînd mă veţi face să cred că sălbaticii îşi aprind focul în felul acesta, va fi cald chiar iarna ! Mai curînd mi-ar lua foc braţele, frecîndu-le unul de altul !
Marinarul n-avea dreptate să respingă cu totul acest procedeu. Sălbaticii izbutesc să dea foc lemnului, frecîndu-l repede. Dar nu orice fel de lemn poate fi aprins astfel şi apoi trebuie să cunoşti „şmecheria”, cum se spune de obicei, ceea ce poate nu era cazul la Pencroff.
Supărarea lui Pencroff nu ţinu mult. Harbert ridicase bucăţile de lemn pe care marinarul le aruncase cît colo şi continua să le frece din răsputeri. Pencroff începu să rîdă văzînd cît se mai necăjea băiatul, care îşi închipuia că va izbuti să facă ceea ce nu reuşise el.
— Freacă, băiete, nu te lăsa ! spuse el.
— Frec, răspunse Harbert rîzînd, — dar nu ca să fac foc. Vreau doar să mă încălzesc şi eu în loc să tremur. Curînd, am să fiu tot atît de încălzit cum eşti şi tu!
Ceea ce se şi întîmplă ! Oricum, în noaptea aceea nu mai puteau nădăjdui să-şi aprindă focul. Gédéon Spilett le spuse pentru a douăzecea oară că pentru Cyrus Smith lucrul acesta n-ar fi constituit nici un' fel de problemă. Pînă una alta, reporterul se culcă pe nisip într-unul din coridoare. Harbert, Nab şi Pencroff făcură la fel, iar Top dormea de mult la picioarele stăpînului său.
A doua zi, 28 martie, inginerul se trezi pe la orele opt şi îşi găsi tovarăşii strînşi în jurul lui. Ca şi în ajun, primele sale cuvinte fură;
— Insulă sau continent ?
După cum se vede, gîndul acesta îl obseda. i
— N-am putut afla acest lucru, domnule Smith, răspunse Pencroff.
— Cum ? N-aţi aflat încă ?...

— Vom afla noi şi aceasta, — adăugă Pencroff, — după ce ne veţi călăuzi dumneavoastră prin regiunea asta.
— Cred că mă simt în stare să încerc, răspunse inginerul care se sculă în picioare fără prea multă greutate.
— Asta îmi place! strigă marinarul.
— Mă prăpădeam mai ales de foame, răspunse Cyrus Smith. Cu ceva hrană îmi voi veni uşor în fire. Aveţi foc, nu-i aşa ?
La această întrebare nu primi imediat răspuns. Peste cîteva clipe, Pencroff spuse:
— Din păcate nu avem foc, domnule Cyrus, sau mai bine-zis, nu .mai avem foc!
Marinarul istorisi cele întîmplate în ajun, înveselindu-l cu povestea singurului beţişor de chibrit, apoi încercarea neizbutită de a obţine foc aşa cum fac sălbaticii.
— O să vedem noi ce e de făcut, răspunse inginerul, — şi dacă nu vom găsi o substanţă asemănătoare cu iasca...
— Atunci ? întrebă marinarul.
— Ei, atunci vom face chibrituri !
— Cu substanţe chimice ?
— Cu substanţe chimice !
— Ei, vezi că nu-i chiar aşa de greu ? strigă reporterul, bătîndu-l pe marinar pe umăr.
Lui Pencroff lucrurile nu i se păreau chiar atît de simple, totuşi nu spuse nimic. Ieşiră cu toţii pe ţărm. Timpul era din nou frumos. Soarele strălucitor se ridica la orizont şi aprindea scînteieri de aur pe granitul uriaşei faleze.
După ce privi repede în jur, inginerul se aşeză pe un bolovan de stîncă. Harbert îi întinse cîţiva pumni de midii şi de sargase, spunîndu-i:
— Asta e tot ce avem, domnule Cyrus.
— Mulţumesc, băiete, răspunse inginerul — pentru dimineaţa asta cel puţin, îmi ajunge.
Se ospăta cu mare poftă din masa sărăcăcioasă, apoi bău dintr-o scoică mare puţină apă rece de rîu.
Tovarăşii îl priveau în tăcere. În cele din urmă, după ce-şi potolise oarecum foamea, Cyrus Smith îşi încrucişa braţele, spunînd:
— Aşadar, prieteni, nu ştiţi încă dacă soarta ne-a azvîrlit pe o insulă sau pe un continent ?
— Nu, domnule Cyrus, răspunse tînărul.

— Vom şti asta mîine, continuă inginerul. Pînă atunci, nu e nimic de făcut.
— Ba da, strigă Pencroff.
— Ce?
— Foc ! răspunse marinarul, care avea şi el o idee fixă.
— Vom face şi foc, Pencroff. Cînd m-aţi transportat ieri, mi s-a părut că zăresc, spre apus, un munte care domină ţinutul.
— Aşa e, — întări Gédéon Spilett, — e un munte care pare a fi destul de înalt...
— Bine, spuse inginerul. Mîine, ne vom urca pînă în vîrful lui şi de acolo vom vedea dacă acest ţinut este o insulă sau un continent. Pînă atunci, repet, nu-i nimic de făcut.
— Ba da, trebuie să facem foc ! repetă încăpăţînatul marinar.
— Lasă că facem noi şi foc ! Ai puţină răbdare, Pencroff! îl potoli Gédéon Spilett.
Marinarul îi aruncă o privire ce părea să spună: „Dacă e vorba să ne bizuim pe tine, nu mai mîncăm noi friptură aşa curînd”, dar tăcu.
Nici Cyrus Smith nu răspunse nimic. El părea foarte puţin preocupat de această chestiune a focului. Timp de cîteva clipe rămase pe gînduri, apoi luă cuvîntul, spunînd:
— Prieteni, situaţia noastră este poate dintre cele mai grele, dar, totodată, şi din cele mai simple. Ori ne aflăm pe Un continent, şi atunci, cu preţul unor eforturi mai mari sau mai mici, vom izbuti să ajungem într-o regiune locuită, ori ne aflăm pe o insulă. În acest caz, avem două alternative: dacă insula e locuită, vom căuta să facem rost de cele trebuitoare de la locuitorii ei; dacă este pustie, ne vom descurca singuri.
— Nimic mai simplu, răspunse Pencroff.
— Continent sau insulă, întrebă Gédéon Spilett, dar, spune, Cyrus, cam pe unde crezi că ne-a aruncat uraganul ?
— Nu pot să-ţi spun exact, răspunse inginerul, dar, după toate presupunerile, ne aflăm într-un ţinut din Oceanul Pacific, Cînd am părăsit oraşul Richmond, vîntul sufla în direcţia nord-est şi chiar violenţa lui ne face să credem că nu şi-a schimbat direcţia. Dacă direcţia lui s-a menţinut de la nordest la sud-vest, noi am străbătut desigur Carolina de Nord, Carolina de Sud, Georgia, Golful Mexicului, Mexicul însuşi în partea sa cea mai îngustă, apoi o parte din Oceanul Pacific. Distanţa străbătută de balon trebuie să fie de şase, şapte mii de mile. Dacă vîntul şi-a

schimbat cît de cît direcţia, se poate să ne fi împins fie pe arhipelagul Mendana, fie pe insulele Poniotu, sau dacă viteza lui a fost mai mare decît presupun eu, se poate să ne fi purtat chiar, pînă în Noua Zeelandă. În cazul din urmă, repatrierea noastră va fi lucru uşor. Vom putea oriunde să ne adresăm englezilor sau maorilor[13]. Dacă, dimpotrivă, acest ţărm aparţine'vreunei insule pustii din arhipelagul insulelor Micronesiei, lucru de care ne vom da seama cînd vom ajunge în vîrful muntelui care străjuieşte ţinutul, atunci vom fi siliţi să ne aşezăm aci, ca şi cînd nu ne-ar mai fi dat să plecăm niciodată !
— Niciodată ! strigă reporterul, Cyrus dragă, ai spus tu „niciodată" ?
— E mai bine să ne, pregătim pentru tot ce poate fi mai rău, răspunse inginerul, iar dacă situaţia noastră va fi bună, vom avea mai tîrziu o surpriză plăcută.
— Bine zis ! răspunse Pencroff. Şi trebuie de asemenea să sperăm că această insulă, dacă într-adevăr este o insulă, nu se află aşezată înafară de calea obişnuită a vapoarelor! Altfel, prea am nimerit-o prost !
— Toate le vom şti după ce ne vom urca în vîrful muntelui.
— Dar, domnule Cyrus, întrebă Harbert, credeţi că veţi putea face mîine acest urcuş ?
— Cred că da, răspunse inginerul, cu condiţia ca maestrul Pencroff şi cu tine să vă dovediţi vînători dibaci.
— Ei, domnule Cyrus, dacă aş fi eu atît de sigur că am unde să-l frig, la întoarcere, pe cît slnt de sigur că îl voi aduce...
— Adu vînatul, Pencroff, şi vei vedea şi minunea asta, răspunse inginerul.
Hotărîră ca inginerul şi reporterul să-şi petreacă ziua la Cămin, ca să cerceteze litoralul şi platoul superior, iar Nab, Harbert şi marinarul să se ducă în pădure, ca să reînnoiască provizia de lemne şi să vîneze orice păsări sau animale, pe care le vor întîlni.
Plecară deci pe la ora zece dimineaţa, Harbert plin de încredere, Nab vesel şi Pencroff mormăitul pentru el;
— Dacă la întoarcere găsesc foc acasă, înseamnă că trăsnetul însuşi a coborît să mi-l aprindă !
O luară toţi trei în sus, de-a lungul malului şi, ajunşi la cotitura rîului, marinarul se opri, întrebîndu-i:

---

[13] Maori — indigenii din Noua Zeelandă. (N. R.)

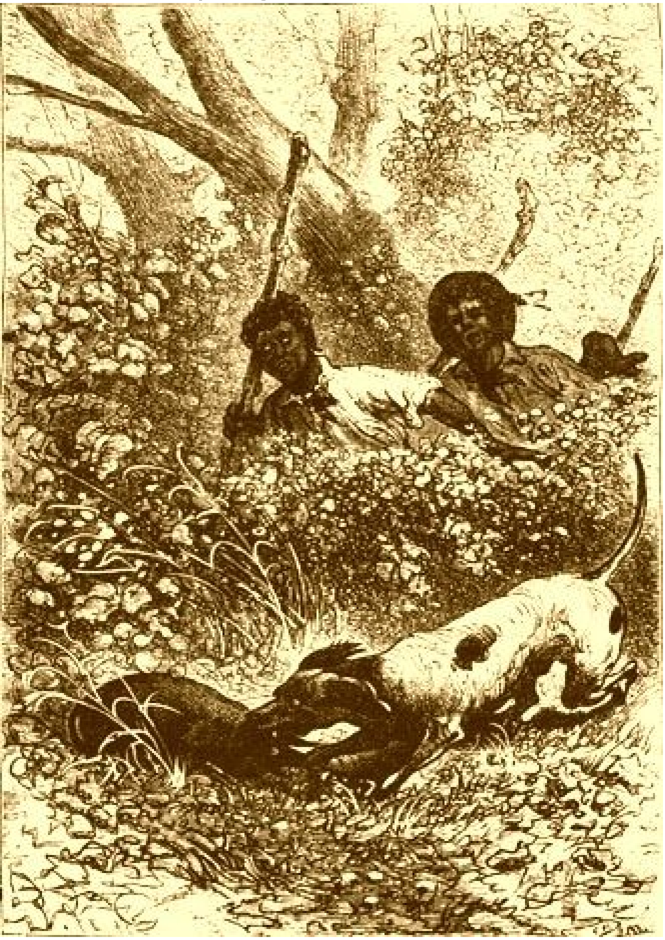
— Ce vom fi mai întîi vînători sau tăietori de lemne ?
— Vînători, răspunse Harbert. Văd că Top a şi început să adulmece.
— Bine, hai să vînăm, reluă marinarul, după aceea, ne întoarcem aici ca să ne facem, provizia de lemne.
După ce smulseră trei crengi dintr-un brad, Harbert, Nab şi Pencroff îl urmară pe Top care sărea prin ierburile înalte.
De data aceasta, vînătorii, în loc s-o ia de-a lungul rîului, se înfundară de-a dreptul în inima pădurii. Găsiră şi aici aceiaşi copaci, cea mai mare parte din familia pinilor. Pe alocuri, acolo unde erau mai puţin deşi, creşteau pîlcuri de pini, care atingeau înălţimi considerabile. Dezvoltarea lor dovedea că ţinutul în care se aflau era aşezat la o latitudine mai mare decît presupunea inginerul. Dădură de cîteva luminişuri, presărate cu cioturi de copaci roase de vreme şi lemne uscate, care alcătuiau rezerve bogate de combustibil. După aceste luminişuri, crîngurile se îndeseau din nou, devenind aproape de nepătruns.
Era destul de greu să-ţi faci drum printre aceste ziduri masive de copaci, unde nu se afla nici cea mai mică potecă, aşa că marinarul îşi însemna din cînd în cînd drumul, rupînd ramuri' şi împrăştiindu-le. Acestea aveau să fie lesne recunoscute la întoarcere. Se părea însă că greşise depărtîndu-se de cursul apei, pe care îl urmase în prima lui plimbare cu Harbert, căci după o oră de mers nu.văzuseră încă nici un fel de vînat. Top, care alerga pe sub crengile ce se lăsau pînă la pămînt, nu reuşea să stîrnească decît nişte păsări, de care nu se puteau apropia. Nu întîlniră nici un curucus şi poate că aveau să fie nevoiţi să revină în partea mlăştinoasă a pădurii, acolo unde izbutiseră să pescuiască tetraşi cu atîta succes.
— Ei, Pencroff! spuse Nab cam ironic, dacă ăsta-i tot vînatul pe care îl aducem, nu va fi nevoie de un foc prea mare ca să-l frigem.
— Răbdare, Nab, răspunse marinarul, mă tem că nu vînatul ne va lipsi la întoarcere !
— N-ai încredere în domnul Smilh ?
— Ba da.
— Şi nu crezi că va izbuti să ne facă foc ?
— Voi crede atunci cînd lemnele vor arde în vatră.
— Dacă inginerul a spus-o, sigur că vom avea foc !
— Asta rămîne de văzut !

Soarele nu ajunsese încă la amiază, aşa că explorarea continuă cu folos, căci Harbert descoperi un copac, ale cărui fructe erau bune de mîncat. Era un soi de pin care produce un fel de migdale foarte apreciate în regiunile temperate ale Americii şi ale Europei. Migdalele acestea erau coapte şi Harbert le arătă tovarăşilor săi; toţi trei mîncară cu poftă.

— Ei, spuse Pencroff, avem alge în loc de pîine, scoici crude în loc de carne şi migdale ca desert. Ăsta-i prînzul unor oameni care nu au nici măcar un chibrit în buzunar .

— Nu e bine să te plîngi, răspunse Harbert

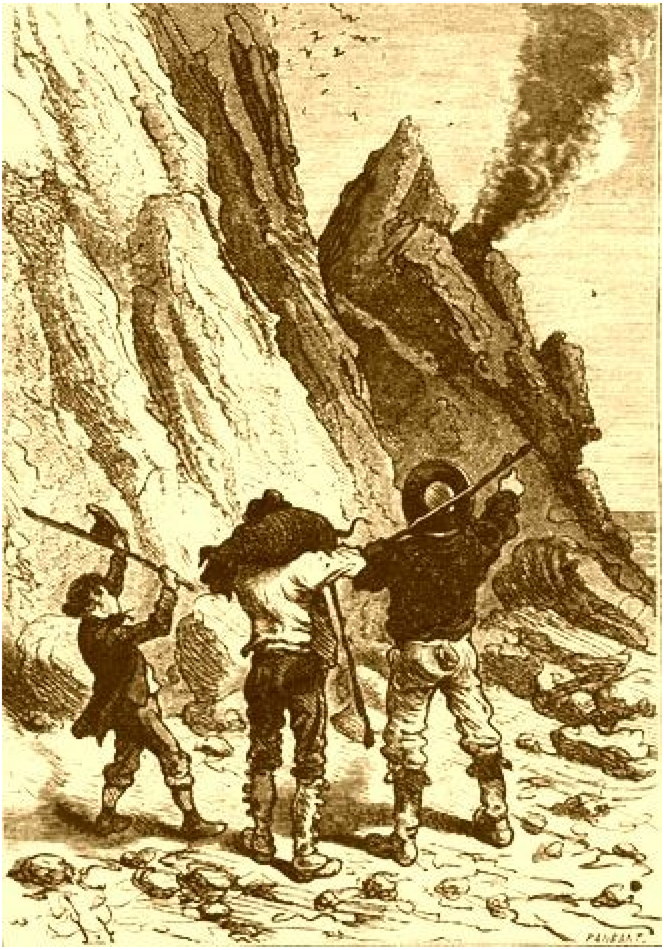
— Nu mă plîng, băiete, zise Pencroff. Sînt însă. de părere că prea e rară carnea în prînzurile noastre .

— Top a zărit ceva !... strigă Nab, repezindu-se într-un desiş în care cîinele dispăruse lătrînd. Lătrăturile lui Top răsunau însoţite de un guiţat ciudat. Marinarul şi Harbert se luară după Nab. Dacă din întîmplare Top dăduse de vînat, nu era momentul să se discute acum cum îl vor frige, ci doar cum să pună mîna pe el.

Vînătorii intrară în desiş şi văzură pe Top luptîndu-se cu un animal pe care îl apucase de o ureche. Era un fel de porc, lung de vreo două picioare şi jumătate, cu spinarea de un cafeniu închis şi cu burta de culoare mai deschisă. Avea părul rar şi aspru, iar degetele celor patru picioare, încleştate în pămînt în clipa aceea, erau unite printr-o pieliţă.

Harbert recunoscu în el un cablai. Acesta aparţine uneia din cele mai mari specii din familia rozătoarelor.
Dar animalul nu se zbătea şi nu încerca să se apere. Rostogolea prosteşte nişte ochi bulbucaţi, înfundaţi în perniţe de grăsime. Poate că vedea oameni pentru prima oară.
În timp ce Nab se repezi să-l omoare, strîngînd bine ciomagul în mînă, animalul scoase un grohăit, smulgîndu-se din colţii lui Top, care rămase doar cu o bucăţică de ureche între dinţi, se repezi la Harbert, pe care aproape că-l trînti la pămînt şi dispăru în pădure.
— Ah, ticălosul ! strigă Pencroff.
O porniră toţi trei în goana mare pe urmele lui Top şi cînd să-l ajungă, animalul dispăru în apa unui iaz mare, ce se întindea la umbra unor pini seculari.
Nab, Harbert şi Pencroff rămaseră pe loc nemişcaţi. Top se aruncase în apă, dar cabiaiul, ascuns în fundul bălţii, nu era de găsit.
— Să aşteptăm aici, spuse tînărul. Va fi nevoit să iasă la suprafaţă ca să respire.
— N-are să se înece ? întrebă Nab.
— Nu, răspunse Harbert, — are labe cu degetele unite printr-o pieliţă. Asta ne arată că este în stare să trăiască şi în apă şi pe uscat. Hai să-l pîndim.
Top rămase în apă, iar Pencroff şi cei doi tovarăşi ai săi se duseră şi se postară fiecare într-un loc pe mal, încît să oprească din toate părţile retragerea cabiaiului, pe care dinele îl căuta, înotînd într-una.
Harbert nu se înşelase. După cîteva minute, animalul ieşi la suprafaţa apei: Top îl ajunse dintr-o săritură şi îl împiedică să se scufunde din nou. Peste alte cîteva minute, cabiaiul era tîrît pînă la mal şi răpus de Nab cu o lovitură de ciomag.
— Urra ! strigă Pencroff care întrebuinţa cu plăcere acest strigăt de triumf. Un singur cărbune aprins să avem şi rozătorul va fi mîncat cu oase cu tot !

Pencroff săltă apoi prada pe umăr şi, socotind după soare că'trebuia să fie ora două, dădu semnalul întoarcerii.
Instinctul lui Top le fu de mare folos vînătorilor care, mulţumită inteligentului animal, găsiră cu uşurinţă calea spre Cămin.
Într-o jumătate de oră erau la cotitura rîului.
Aci, Pencroff înjghebă repede o plută, aşa cum făcuse şi prima oară, deşi lucrul i se părea zadarnic, deoarece nu aveau foc. Se întoarseră la Cămin, trăgînd pluta de-a lungul rîului.
Dar la cincizeci de paşi de adăpostul lor, marinarul se opri, scoase din nou un ura foarte puternic şi arătă cu mîna spre faleză, strigînd:
— Harbert ! Nab ! Priviţi !
Deasupra stîncilor se ridica învălătucindu-se un nor de fum.

CAPITOLUL X

O invenţie a inginerului. Ce îl preocupă pe Cyrus Smith. Plecarea spre munte. Pădurea. Regiune vulcanică. Fazanii. Berbecii sălbatici. Primul platou. Tabăra de noapte. Creştetul conului.

Peste cîteva minute, cei trei vînători se aflau în faţa unui foc care ardea vesel. Cyrus Smith şi reporterul şedeau alături.

înmărmurit, Pencroff privea, cînd la unul, cînd la celălalt, ţinînd vînatul în braţe.
— Ei bine, dragul meu, acum ce spui ? strigă reporterul. Avem foc, un foc adevărat, la care vom frige foarte bine vînatul ăsta minunat, din care abia aştept să ne înfruptăm !
— Dar cine a aprins focul ? întrebă Pencroff.
— Soarele !
Gédéon Spilett spunea adevărat. Soarele le dăruise căldura de care se minuna atît de mult Pencroff. Marinarului nu-i venea să-şi creadă ochilor şi era atît de uimit, încît nici nu-i trecea prin minte să pună întrebări inginerului.
— Aţi avut o lentilă, domnule Smith ? întrebă Harbert pe Cyrus Smith.
— Nu, copilul meu, răspunse acesta, dar mi-am făcut una.
Le arătă apoi instrumentul care ii servise drept lentilă. Scosese pur şi simplu geamurile de la ceasul lui şi de la ceasul reporterului. După^ ce le umpluse cu apă, le lipise marginile cu puţină humă, făcînd astfel o adevărată lentilă, cu ajutorul căreia aprinsese un mănunchi de muşchi uscat, concentrînd asupra lui razele soarelui.
Marinarul cercetă cu luare-aminte instrumentul, apoi se uită lung la inginer, fără să scoată o vorbă. Pentru el, Cyrus Smith devenise un om nemaipomenit, înzestrat cu puteri supraomeneşti. Venindu-şi în cele din urmă în fire, strigă:
— Notaţi lucrul acesta, domnule Spilett, notaţi-l în carnetul dumneavoastră.
— Am notat, răspunse reporterul.
După aceea, ajutat de Nab, marinarul făcu o frigare şi cabiaiul, bine curăţat, aşezat deasupra flăcării vii şi scînteietoare, începu în curînd să se rumenească, întocmai ca un purcel de lapte.
Căminul redevenise mai plăcut, nu numai fiindcă flacăra din vatră încălzea coridoarele, ci şi pentru că pereţii despărţitori de pietriş amestecat cu nisip fuseseră refăcuţi.
După cum se vedea, inginerul şi tovarăşul său nu-şi pierduseră timpul. Cyrus Smith se întremase destul de bine şi-şi pusese la încercare puterile, căţărîndu-se pe platoul superior. De pe această înălţime, ochii săi, obişnuiţi să aprecieze distanţele, cercetaseră multă vreme creştetul conului pe care dorea să se urce a doua zi. Muntele, aşezat la vreo şase mile spre nord-vest, părea să se ridice la trei mii cinci sute de picioare deasupra

nivelului mării. Prin urmare, privirea unui observator căţărat în vîrful lui putea să străbată o rază de cel puţin cincizeci de mile. Se putea prevedea deci că nu-i va fi greu lui Cyrus Smith să dezlege problema, căreia îi dădea pe bună dreptate o însemnătate deosebită, stabilind dacă se aflau pe „un continent sau o insulă”.
În seara aceea mîncară mai bine. Carnea de cablai se dovedi minunată, iar cina fu completată cu alge şi migdale de pin. Inginerul nu prea vorbi, fiind preocupat de proiectele pentru ziua următoare.
O dată sau de două ori, Pencroff îşi spuse părerea asupra celor ce ar fi de făcut, dar inginerul, care era un om chibzuit, se mulţumi să dea din cap.
— Mîine, spuse el din nou, vom şti ce avem de făcut, şi vom acţiona în consecinţă !
După cină, aşezară cîteva braţe de lemne peste tăciunii din vatră şi oaspeţii Căminului, împreună cu credinciosul Top, se culcară şi adormiră adînc. Nici un incident nu veni să tulbure noaptea liniştită, iar a doua zi, la 29 martie, odihniţi şi bine dispuşi, naufragiaţii se pregătiră să întreprindă excursia care avea să hotărască soarta lor.
Isprăviră pregătirile de plecare. Luară cu ei resturile vînatului, din care călătorii noştri se puteau hrăni încă douăzeci şi patru de ore. Deoarece sticlele ceasurilor inginerului şi reporterului fuseseră puse la loc, Pencroff arse din nou o bucată de cîrpă, care urma să le servească drept iască; cît despre cremene, erau siguri că vor găsi din belşug pe aceste terenuri vulcanice.
La ora şapte şi jumătate dimineaţa, exploratorii noştri, înarmaţi cu ciomege, părăsiră Căminul. Urmînd sfatul lui Pencroff, ei hotărîră să apuce drumul prin pădure, pe care îl mai străbătuseră odată, urmînd să se întoarcă pe altă cale. De altfel, era drumul cel mai scurt spre munte. O luară deci pe malul stîng al rîului, părăsindu-l acolo unde făcea un cot spre sud-vest. Regăsiră poteca croită în ajun pe sub copacii cu frunziş bogat şi la ora nouă, Cyrus Smith şi tovarăşii lui atinseseră marginea de apus a pădurii,
Solul, pînă aici puţin accidentat, mlăştinos la început, uscat şi nisipos mai departe, se ridica în pantă uşoară, urcînd de la litoral spre interiorul ţinutului. Văzură cîteva animale fugind cu repeziciune prin pădure. Top se lua sprinten după ele, dar

stăpînul său îl chema imediat înapoi, căci nu pentru aceasta veniseră şi aveaU timp să le urmărească mai tîrziu. Cyrus Smith nu era omul care să lase pentru alte lucruri ceea ce-şi pusese în gînd. Şi acela care ar fi afirmat că în aceste clipe inginerul era atent la ţinutul pe care-l străbăteau şi lua în seamă relieful solului sau produsele naturale pe care le oferea, ar fi rămas de minciună.

La orele zece, se opriră pentru cîteva minute. La ieşirea din pădure, sistemul muntos al ţinutului li se înfăţişa cît se poate de limpede. Muntele cel înalt era alcătuit din două conuri. Primul, trunchiat, avînd o înălţime de aproximativ două mii cinci sute de picioare,-era susţinut de nişte lanţuri lăturalnice de munţi, ce se ramificau ca o gheară uriaşă înfiptă în pămînt. Intre aceste metereze naturale se adînceau nişte văi înguste, împădurite. Pîlcurile de copaci ajungeau pînă la platforma conului trunchiat. Pe coasta nord-estică a muntelui, vegetaţia era mai săracă şi se zăreau aci nişte brazde destul de adînci, care erau probabil scurgeri de lavă.

Pe primul con se sprijinea un al doilea, uşor rotunjit la vîrf şi puţin cam înclinat, semănînd cu o uriaşă pălărie rotundă, lăsată pe o parte. Părea format dintr-un pămînt sterp, străpuns ici, colo de stînci roşiatice. Acesta era piscul pe care trebuiau să-l atingă şi creasta lanţurilor lăturalnice de munţi părea cea mai bună cale de urmat în această direcţie.

— Sîntem pe teren vulcanic, spuse Cyrus Smith, care începuse urcuşul, urmat de tovarăşii săi. Suiau acum coasta unuia dintre munţii care susţineau conul trunchiat, urmînd un drum care şerpuia în povîrniş, uşurîndu-le astfel calea spre primul platou al muntelui.

Solul răscolit desigur de erupţii vulcanice era accidentat. Ici, colo, zăceau blocuri eratice[14] numeroase sfărîmături de bazalt, piatră ponce şi obsidiana[15]. Cîţiva brazi înalţi, din familia celor care alcătuiau hăţişurile de nepătruns din fundul văilor înguste dintre aceşti munţi, formau aici grupuri răzleţe.

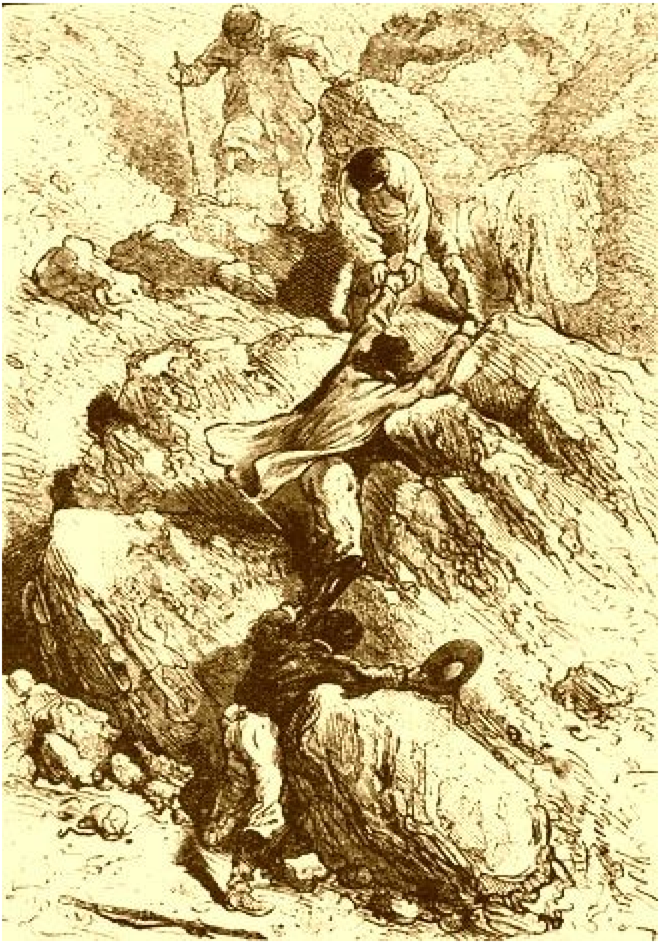
---

[14] Blocuri eratice — sfărîmături de stîncă, ce par a fi fost transportate departe de formaţiile cărora aparţineau. (N. R.).

[15] Obsidiana — substanţă minerală de origine vulcanică, care are înfăţişarea sticlei topite : e de culoare neagra sau de un verde foarte închis. (N. R.).

În timpul primei părţi a urcuşului, pe povîrnişurile de la poalele muntelui, Harbert descoperi urme care arătau că pe acolo trecuseră nu de mult nişte animale mari, poate chiar fiare sălbatice.
— S-ar putea ca fiarele astea să nu ne cedeze chiar atît de uşor moşia lor, spuse Pencroff.
— Atunci, răspunse reporterul, care vînase tigri în Indii şi lei în Africa, — vom avea grijă să ne descotorosim de ele. Pînă una alta, trebuie să fim însă foarte atenţi !
Încetul cu încetul, ajungeau în regiuni mai înalte. Drumul era lung, din pricina ocolurilor pe care le făceau şi a piedicilor pe care le întîlneau, îngreunîndu-le astfel calea. Cîteodată, se pomeneau la marginea unor prăpăstii adînci şi atunci erau nevoiţi să le înconjoare, făcînd calea întoarsă, pentru a căuta o potecă pe unde să poată trece. Din această cauză pierdeau şi timp şi energie. La amiază, cînd micul grup de călători se opri să prînzească la poalele unui pîlc de brazi, lîngă un rîuleţ ce curgea în cascade, se aflau de-abia la jumătatea drumului ce ducea la primul platou, pe care se părea că nu aveau să-l atingă decît la căderea nopţii.
Din locul unde se aflau vedeau marea, larg întinsă în faţa lor; dar în dreapta, privirea le era oprită de promontoriul ascuţit din sud-est şi nu puteau să ştie dacă nu cumva coasta se unea printr-un cot brusc cu un ţinut mai depărtat. La stînga, spre nord, raza lor vizuală se mărea cu cîteva mile. Totuşi, şi în direcţia aceasta privirea li se izbea de coasta ciudat tăiată a unui munte, care părea să formeze sprijinul cel mai puternic al conului central. După cum se vede, întrebarea care-l frămînta pe Cyrus Smith încă nu putea fi dezlegată.
La ora unu, călătorii reluară urcuşul. Trebuiră să cotească pieziş spre sud-vest, înfundîndu-se în nişte tunsuri destul de dese. Aici întîlniră mai multe perechi de galinacee din familia fazanilor, care zburau pe sub crengile copacilor.
Erau „tragopani”, nişte păsări împodobite cu o guşă cărnoasă şi cu două corniţe subţiri, cilindrice, aşezate deasupra ochilor. La păsările acestea, de mărimea cocoşului, femela era de culoare cafenie în întregime, iar bărbătuşul se împăuna cu un penaj roşu, strălucitor, stropit cu puncte albe. Cu o piatră aruncată cu îndemînare Gédéon Spilett ucise un astfel de fazan, pe care Pencroff, înfometat de atîta cale, îl privi cu lăcomie.

Părăsind desişul, exploratorii noştri urcară un povîrniş foarte abrupt, sprijinindu-se unul de altul. Atinseră astfel un prag superior, presărat cu copaci rari, al cărui sol se vedea limpede că era de origine vulcanică. Trebuiau s-o ia acurn spre răsărit, urmînd un drum şerpuit, pentru a urca mai uşor pantele foarte repezi, şi fiecare trebuia să aleagă cu grijă locul unde urma să-şi pună piciorul. Nab şi Harbert mergeau în fruntea coloanei.

Pencroff în urmă; între ei păşeau Cyrus şi reporterul. Fără îndoială că animalele care trăiau pe aceste înălţimi, şi se vedeau urme destule, nu puteau fi decît capre negre sau ciute, acestea fiind mlădioase şi cu pasul sigur. Zăriră chiar trecînd unele dintre ele. La vederea lor, Pencroff strigă:

— Ia te uită, nişte oi !

Se opriră cu toţii la cincizeci de paşi de vreo cinci, şase animale mari, cu coarne groase, turtite la vîrf şi aduse spre spate, avînd blana deasă, cu fire lungi şi mătăsoase, de culoare roşcată.

Nu erau oi obişnuite, ci aparţineau unei specii răspîndite de obicei în regiunile muntoase ale zonelor temperate. Harbert le numi „mufloni”.

— Sînt buni de friptură? întrebă marinarul.,

— Da, răspunse Harbert.

— Atunci tot oi sînt ! hotărî Pencroff.

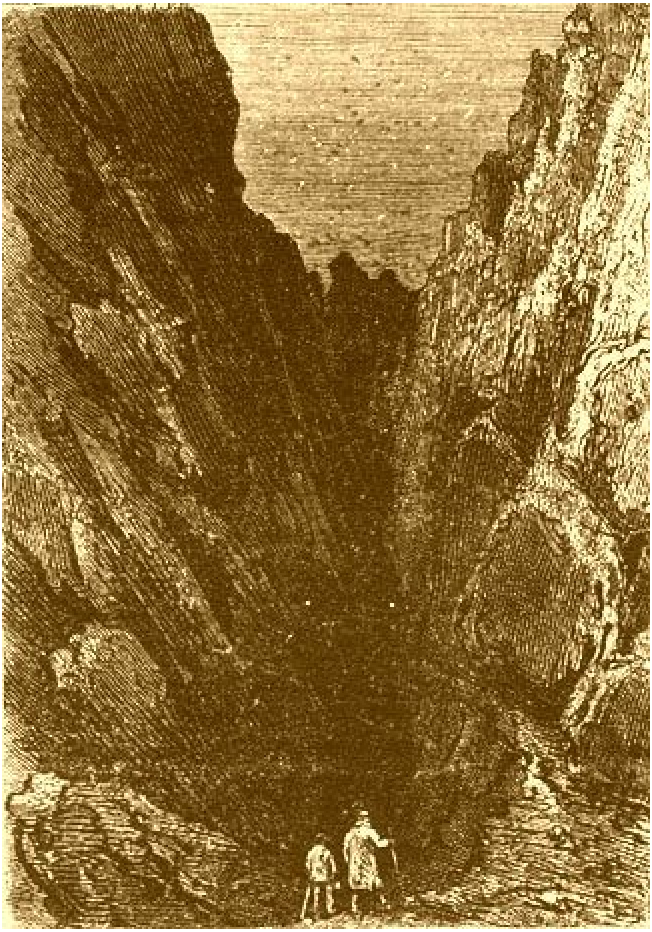
Stînd nemişcaţi între blocurile de bazalt, muflonii priveau cu nişte ochi miraţi, care păreau că văd pentru prima oară fiinţe omeneşti, apoi, speriindu-se, dispărură brusc, sărind peste stînci.
— La revedere ! le strigă Pencroff, cu un aer atît de caraghios, încît Gédéon Spilett, Harbert şi Nab izbucniră în rîs.
Urcară apoi mai departe. Pe unele pante se observau adesea urme de lavă, aşezate după un desen capricios. Pe drumul ce-l urmau călătorii noştri, se ridicau din cînd în cînd mici solfatare[16], pe care erau siliţi să le ocolească. în unele locuri, sulful se depusese sub formă de cristale, amestecat cu alte materii, care erup de obicei înaintea lavei. Dintre acestea, se vedeau ici, colo grămăjoare de roci cu structura neregulată şi care fuseseră supuse la temperaturi înalte şi straturi de cenuşă albicioasă, făcută dintr-o spuză de mici cristale de cuarţ.
În preajma primului platou, format de secţiunea conului inferior, urcuşul deveni mai anevoios. Pe la orele patru, depăşiseră zona copacilor. Ici, colo se mai ridicau cîţiva pini desfrunziţi, cu crengi răsucite, care aveau multă rezistenţă, de vreme ce trăiau la această înălţime, expuşi vînturilor din larg. Spre norocul inginerului şi al tovarăşilor săi, timpul era frumos şi atmosfera liniştită, căci un vînt puternic la trei mii de picioare înălţime le-ar fi stânjenit urcuşul. Prin aerul străveziu cerul se vedea limpede la orizont. În jurul lor domnea o linişte deplină. Nu mai vedeau soarele, căci acesta se afla acum după conul superior care le acoperea pe jumătate vederea spre apus şi a cărui umbră uriaşă se întindea pînă la litoral, crescînd pe măsură ce soarele scăpata. La răsărit începură să se ridice nişte neguri, nu chiar nori, ci mai mult o ceaţă uşoară, pe care razele soarelui o colorau în toate nuanţele spectrului.
Cinci sute de picioare îi mai despărţeau pe exploratori de platoul unde doreau să ajungă, urmînd să poposească acolo peste noapte, dar aceste cinci sute de picioare ajunseră să fie mai bine de două mii, din pricina nenumăratelor ocoluri pe care erau nevoiţi să le facă. Pămîntul le fugea de sub picioare. În unele locuri, pantele erau atît de abrupte, încît alunecau pe straturile de lavă, ale cărur încreţituri fuseseră roase de intemperii, şi nu mai ofereau puncte bune de sprijin. încetul cu încetul se însera şi era aproape întuneric atunci cînd Cyrus Smith şi tovarăşii săi,

---

[16] Solfatare — vulcani ce aruncă gaze de sulf etc. (N.T.)

foarte trudiţi de urcuşul care ţinuse şapte ore, ajunseră pe platoul primului con.
Acum trebuiau să-şi aşeze tabăra. Pentru a mai prinde puteri, simţeau nevoia unei mese bune şi a somnului. Al doilea con al muntelui se sprijinea pe o bază de stînci, în mijlocul cărora găsiră cu destulă uşurinţă un adăpost. Combustibil nu prea era. Totuşi puteau face foc cu muşchi şi cu vreascuri din tufişurile care acopereau platoul. În timp ce marinarul pregătea vatra din pietre anume aşezate, Nab şi Harbert adunau uscături pentru foc. Se întoarseră curînd cu o încărcătură destul de mare de ierburi uscate. Cu ajutorul unei pietre de cremene, a bucăţii de cîrpă arsă şi a lui Nab, care sufla cu putere, se aprinse curînd un foc care pîlpîia vesel la adăpostul stîncilor.
Acest foc era menit doar să îndulcească temperatura cam scăzută a nopţii şi nu pentru a frige fazanul vînat, căci Nab dorea să-l păstreze pentru a doua zi. Cina fu compusă din resturile cabiaiului şi din cîteva duzini de migdale de pin. La şase şi jumătate terminaseră.
Lui Cyrus Smith îi veni în gînd să exploreze, la lumina slabă a înserării, larga bază circulară pe care se sprijinea conul superior al muntelui. înainte de a se odihni, el voia să ştie dacă acest con putea fi ocolit pe la bază, dacă coastele prea repezi i-ar fi împiedicat să ajungă pînă în vîrful lui. Lucrul acesta îl frămîntase mult, căci era foarte posibil ca, în partea spre care se înclina conul, adică spre nord, să nu poată fi urcat. Ori, dacă pe de o parte se putea întîmpla ca ei să nu poată atinge piscul muntelui, iar pe de alta să nu poată ocoli nici baza conului, nu aveau cum să cerceteze partea dinspre apus a ţinutului şi scopul urmărit ar fi dat greş în oarecare măsură.
De aceea, fără să ţină seamă de oboseală, inginerul începu să cerceteze marginea circulară a platoului, îndreptîndu-se spre nord, lăsîndu-i pe Pencroff şi pe Nab să pregătească culcuşurile, iar pe Gédéon Spilett să-şi însemne întîmplările zilei. Îl întovărăşea numai Harbert.

Noaptea era frumoasă şi liniştită, iar întunericul nu se lăsase încă. Cyrus Smith şi tînărul său însoţitor umblau unul lîngă altul fără să-şi vorbească. În unele locuri, platoul se deschidea larg în faţa lor şi puteau să înainteze cu uşurinţă. În alte locuri, el era acoperit de sfărîmăturile prăbuşirilor, nelăsînd ca trecere decît o potecă îngustă, pe care doi inşi nu puteau merge alături. Şi iată că, după douăzeci de minute de mers, Cyrus Smith şi Harbert fură nevoiţi să se oprească. În acel loc, cele două conuri ale muntelui erau cu desăvîrşire suprapuse, formînd o singură pantă neîntreruptă de vreo streaşină şi era cu neputinţă să ocoleşti aceste povîrnişuri cu înclinare de aproape şaptezeci de grade.

Dar dacă inginerul şi tînărul erau siliţi să renunţe la ocolul platoului, aveau în schimb putinţa să reia urcuşul direct al conului.

Într-adevăr, în faţa lor se deschidea în sînul masivului o crăpătură adîncă. Era gura craterului superior, gîtlejul, ca să spunem aşa, prin care se scurgeau masele eruptive lichide, în epoca în care vulcanul mai era în activitate. Lava întărită şi crusta de zgură depusă în jur alcătuiau un fel de scară naturală, cu trepte largi, care avea să le uşureze urcuşul spre vîrful muntelui.

Dintr-o singură privire, Cyrus Smith îşi dădu seama cum stăteau lucrurile şi, fără nici o şovăire, cu tot întunericul ce se lăsase, el pătrunse urmat de băiat în uriaşa crăpătură.

Mai aveau de urcat ca la o mie de picioare. Dar rămînea de văzut dacă vor fi în stare să se caţere pe povîrnişurile lăuntrice ale craterului. Inginerul era hotărît să-şi urmeze drumul atîta vreme cît nu se va ivi în cale nici o piedică. Din fericire, povîrnişurile lungi şi foarte întortochiate alcătuiau înăuntrul vulcanului un fel de spirală uriaşă, care le uşura urcuşul.
Cît despre vulcanul propriu zis, el era fără îndoială stins cu desăvîrşire. Nu se vedea fir de fum. Prin crăpăturile adînci nu se zărea nici o flacără. Nici o bubuitură, nici un murmur, nici o tresărire nu tulbura liniştea acestui puţ întunecat, care se adîncea poate pînă în măruntaiele pămîntului. Chiar aerul dinăuntrul craterului nu păstra nici o urmă de miros de sulf. Vulcanul nu era adormit, era stins de-a binelea.
Încercarea lui Cyrus Smith izbuti. Încetul cu încetul, cei doi călători, care urcau de-a lungul pereţilor interiori ai conului, vedeau mărindu-se deschizătura craterului, ce se căsca deasupra capetelor lor. Raza porţiunii circulare de cer, în jurul căreia se rotunjeau marginile conului, creştea din ce în ce. Pe măsură ce înaintau, noi stele intrau în cîmpul vederii lor. Deasupra lor sclipeau minunatele constelaţii ale cerului austral. La zenit scînteia, în toată strălucirea ei, steaua Antares din constelaţia Scorpionului şi în apropierea ei se vedea steaua ß din constelaţia Centaurului, considerată ca cea mai apropiată de pămînt. Apoi, pe măsură ce craterul se lărgea, apărură: steaua Fomalhaut din constelaţia Peştilor, triunghiul austral şi în cele din urmă sclipi, aşezată aproape de Polul Austral al lumii, minunata Cruce a Sudului, opusul Stelei Polare din emisfera boreală.
Pe la orele opt, Cyrus Smith şi Harbert puseră piciorul pe creasta superioară a muntelui, chiar în vîrful conului.
Întunericul era deplin, aşa că nu se vedea nici pînă la două mile. Acest ţinut necunoscut era înconjurat de ape sau era legat spre apus de vreun continent din Pacific ? Nu se putea desluşi nimic. Tocmai în partea aceea, spre apus, un pîlc de nori, ce se ridicau deasupra orizontului, făceau întunericul şi mai deplin, aşa că ochiul nu putea să deosebească dacă cerul şi marea se atingeau pe aceeaşi linie circulară
Tocmai atunci apăru însă într-un punct al orizontului o sclipire slabă, care cobora încet, pe măsură ce norii se ridicau spre zenit.

Era luna, în primul pătrar, pe cale să dispară. La lumina ,ei slabă, inginerul zări limpede linia orizontului, iar imaginea ei tremurătoare se oglindi o clipă pe suprafaţa valurrlor.
Cyrus Smith strînse mîna tînărului său tovarăş şi rosti cu voce gravă:
— Ne aflăm pe o insulă !
În clipa aceea, lumina lunii se stinse, pierind în valuri.

CAPITOLUL XI

În vîrful conului. Interiorul craterului. De jur-împrejur e numai mare. Nu se vede nici un ţărm. Cum arată litoralul văzut de sus. Apele şi munţii. Insula este locuită ? Golfurile, capurile, lunile etc. primesc numiri. Insula Lincoln.

Peste o jumătate de oră, Cyrus şi Harbert se întorceau la tovarăşii lor, cărora inginerul se mulţumi să le spună că pămîntul pe care fuseseră aruncaţi era o insulă şi că, a doua zi, vor vedea ce au de făcut. Apoi, fiecare îşi făcu culcuşul şi, în cavitatea unei stînci de bazalt, aşezată la o înălţime de două mii cinci sute de picioare, naufragiaţii noştri petrecură o noapte liniştită într-un somn adînc.
A doua zi, la 30 martie, după o uşoară gustare de dimineaţă, compusă dintr-un fazan la frigare, inginerul dori să se urce din nou în creştetul vulcanului, ca să cerceteze cu atenţie insula pe care se putea să fie silit să-şi petreacă tot restul vieţii împreună cu tovarăşii lui — în caz că insula era aşezată la mare depărtare de orice alt ţinut sau nu se găsea în drumul vapoarelor care străbăteau Oceanul Pacific. De data asta, îl urmară şi ceilalţi tovarăşi, care doreau şi ei să cunoască insula, unde aveau să fie nevoiţi să-şi caute toate cele trebuitoare vieţii.
Pe la ora şapte dimineaţa, părăsiră cu toţii tabăra. Niciunul nu părea tulburat de situaţia în care se aflau. Aveau încredere în ei, dar trebuie să menţionăm că la toţi ceilalţi această încredere se sprijinea pe alte motive decît la Cyrus Smith. Inginerul avea încredere, pentru că se simţea în stare să smulgă acestei naturi sălbatice tot ce era necesar pentru a asigura viaţa lui şi a tovarăşilor săi, iar aceştia din urmă nu se temeau de nimic, tocmai pentru că Cyrus Smith era printre ei şi lucrul acesta îi liniştea. Pencroff, mai ales, după întîmplarea cu focul, n-ar fi

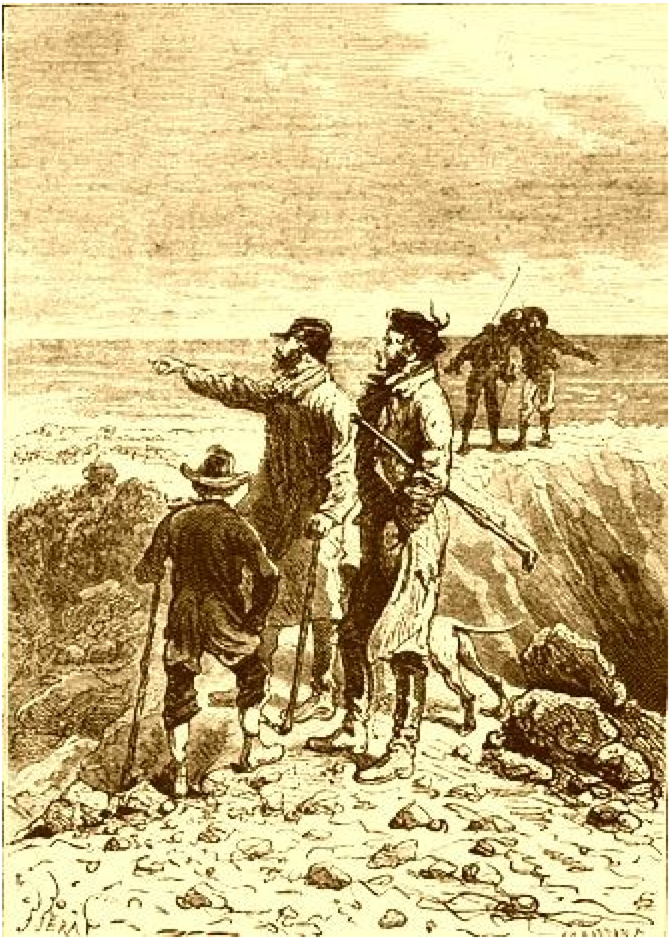
deznădăjduit nici o clipă, chiar dacă ar fi fost aruncat împreună cu inginerul pe o stîncă pustie.
— Ei şi ! spuse el. Am scăpat noi din Richmond fără să cerem învoirea autorităţilor. Nu văd de ce n-am izbuti să scăpăm într-o bună zi dintr-un loc unde nu ne reţine nimeni.
Cyrus Smith urmă drumul străbătut în ajun, ocolind platoul ce forma baza conului al doilea, pînă la gura uriaşului crater. Vremea era minunată. Soarele se ridica pe un cer limpede, încălzind cu razele lui toată coasta răsăriteană a muntelui.
În curînd, ajunseră la crater. Era aşa cum şi-l închipuise inginerul pe întuneric. Forma o pîlnie mare, care se lărgea pînă la o înălţime de o mie de picioare deasupra platoului. La baza deschizăturii, torente largi şi masive de lavă pietrificată şerpuiau pe coastele muntelui, brăzdînd astfel calea cu materii eruptive pînă în văile adînci ce străbăteau partea nordică a insulei. Interiorul craterului, a cărui înclinare nu depăşea 35° sau cel mult 40°, nu prezenta nici greutăţi, nici piedici, care să le stânjenească urcuşul. Se vedeau urme foarte vechi de lavă, care se revărsaseră probabil prin partea superioară a conului înainte ca spărtura laterală să le fi deschis o cale nouă.
Cît despre hornul care deschidea straturilor eruptive subterane calea spre crater, greu ar fi putut să-şi dea seama de adîncimea lui, privind înăuntru, căci se pierdea în întunericul pământului. Nu mai rămînea însă îndoială că vulcanul era de multă vreme stins.
Înainte de orele opt, Cyrus Smith şi tovarăşii săi se aflau deasupra craterului, pe un fel de deluşor conic, care se formase în partea de nord a gurii vulcanului.
— Marea ! Mare de jur-împrejur ! strigară ei. Fără voia lor le scăpă de pe buze cuvîntul care îi condamna să locuiască pe această insulă.
Într-adevăr, de jur-împrejurul lor se întindea nesfîrşită marea ! Poate că, urcîndu-se din nou în creştetul muntelui, Cyrus Smith nutrise totuşi o slabă nădejde că va descoperi vreun ţărm, vreo insulă maî apropiată, pe care să n-o fi zărit în ajun din pricina întunericului. Dar pînă la limita orizontului, deci pe o rază de peste cincizeci de mile, nu se zărea nici un ţărm. Nici o pînză în depărtare. Toată această imensitate era pustie, iar insula ocupa centrul unei circumferinţe ce părea nemărginită.

Muţi şi nemişcaţi, inginerul şi tovarăşii săi cercetară cu privirea, timp de cîteva minute, întreg oceanul, pînă la marginile lui cele mai îndepărtate. Chiar şi Pencroff, care avea privirea atît de ageră, nu văzu nimic. Cu siguranţă că dacă ar fi existat, cît de departe, la orizont, vreun ţărm, a cărui prezenţă să se fi manifestat doar printr-un abur uşor, marinarul l-ar fi zărit, căci natura îl înzestrase cu nişte adevărate telescoape, aşezate sub sprîncene.
Părăsind oceanul, privirile noilor locuitori ai insulei se întoarseră spre ţinuturile care se desfăşurau în întregime la picioarele lor.
Prima întrebare fu pusă de Gédéon Spilett:
— Cît de mare poate fi insula asta ?
Pierdută cum era în imensitatea oceanului, nu părea prea întinsă.
Cyrus Smith se gîndi cîteva clipe, cercetă cu atenţie perimetrul insulei, în raport cu înălţimea pe care se aflau, apoi spuse:
— Dragii mei, nu cred să mă înşel spunînd că perimetrul insulei are mai bine de vreo sută de mile.
— Şi deci, suprafaţa ei?...
— E greu de apreciat, răspunse inginerul, — căci ţărmul este foarte neregulat crestat.
Presupunînd că Cyrus Smith nu se înşelase în socotelile sale, insula trebuia să aibă aproximativ întinderea Maltei sau a insulei Zante din Mediterană, dar ţărmul ei apărea mai neregulat şi totuşi mai puţin înzestrat cu promontorii, capuri şi vîrfuri, golfuri şi golfuleţe. Forma ei, ciudată într-adevăr, surprindea privirea şi cînd Gédéon Spilett, sfătuit de inginer, îi desenă conturul, călătorii noştri constatară că forma ei se aseamănă cu aceea a unui animal fantastic, un fel de pteropod[17] uriaş, adormit la suprafaţa oceanului.
Aceasta era configuraţia insulei, a cărei hartă reporterul o schiţă pe loc cu destulă precizie.
Partea de est a litoralului, adică aceea pe care fuseseră zvţrliţi naufragiaţii, se deschidea larg spre mare, formînd un golf întins, care se termina la sud-est printr-un cap ascuţit, pe care Pencroff nu-l zărise în cursul primei sale explorări din cauza unei ridicături a terenului. La nord-est, alte două capuri închideau

[17] Pteropod — clasă de moluşte, ale căror picioare sînt prevăzute cu nişte prelungiri care le ajută să înoate. (N. R.)

golful, iar între ele se arcuia un golfuleţ îngust, care se asemăna cu botul căscat al unui rechin uriaş.
De la nord-est spre nord-vest, ţărmul se rotunjea asemenea unui craniu turtit de felină, ridicîndu-se apoi şi formînd un fel de cocoaşă, ce dădea o formă neregulată acelei părţi a ţinutului. În centrul insulei se înălţa vulcanul.
De aici, litoralul, care se întindea de la sud la nord, era destul de puţin accidentat. Doar pe vreo două treimi din perimetrul insulei se mai arcuia, scobind ţărmul, un golf îngust. Mai departe, litoralul se termina printr-o limbă de pămînt lungă, care semăna cu coada unui aligator uriaş.
Această coadă forma o adevărată peninsulă, care înainta în larg pe o distanţă de treizeci, de mile, apoi se rotunjea, limitînd o radă în larg, deschisă şi cu malurile împădurite.
Partea cea mai îngustă a insulei, care corespundea spaţiului ce se întindea între Cămin şi golful pe care îl observaseră pe coasta apuseană, măsura doar zece mile; dar lungimea sa cea mai mare, începînd de la falca din nord-est pînă la extremitatea cozii din sud-vest, avea cel puţin treizeci de mile.
În ceea ce priveşte interiorul insulei, înfăţişarea generală era cam aceasta: era împădurită în întregime în partea de miazăzi, de la munte pînă la ţărm, în timp ce partea de miazănoapte era stearpă şi nisipoasă, între vulcan şi coasta răsăriteană, Cyrus Smith şi tovarăşii săi avură surpriza să descopere un lac, înconjurat de copaci verzi, a cărui existenţă nici n-o bănuiseră pînă atunci. Văzut de la înălţime, lacul părea aşezat la nivelul mării, dar gîndindu-se bine, inginerul explică tovarăşilor săi că mica întindere de apă trebuia să se afle la vreo trei sute de picioare deasupra nivelului mării, căci platoul care îi servea drept bazin era de fapt prelungirea platoului de pe coastă.
— Atunci este un lac cu apă dulce ? întrebă Pencroff.
— Presupun că da, răspunse inginerul. Trebuie să fie alimentat de apele care se scurg din munte.
— Se şi vede un rîuleţ care se varsă în el, spuse Harbert, arătînd cu mîna un pîrîu îngust, al cărui izvor se ascundea, desigur, printre povîrnişurile răsăritene ale muntelui.

— Aşa e, răspunse Cyrus Smith, — şi de vreme ce acest rîuleţ alimentează lacul, îşi face probabil drum spre mare şi o revărsare prin care se scurge prisosul apelor. Vom cerceta noi lucrul acesta la întoarcere.
Acest pîrîiaş, care avea un curs foarte şerpuit, împreună cu rîul pe care îl cunoşteau, părea să alcătuiască întreg sistemul hidrografic al insulei; în orice caz, aşa se înfăţişa el exploratorilor noştri.

Se putea totuşi ca sub copacii deşi ce acopereau două treimi din insulă, să se mai afle şi alte pîrîiaşe care se scurgeau spre mare. Aceasta părea chiar neîndoielnic, avîndu-se în vedere fertilitatea acestei regiuni, împodobită cu cele mai minunate specimene ale florei din zonele temperate. în partea de nord a insulei nu se vedea nici o urmă de apă curgătoare. S-ar fi putut să se afle nişte ape stătătoare doar în porţiunea mlăştinoasă din nord-est. în general, în acele locuri, ţinutul apărea acoperit cu dune şi întinderi nisipoase, a căror ariditate contrasta puternic cu vegetaţia bogată, care acoperea cea mai mare parte a insuiei.
Vulcanul nu se înălţa chiar în mijlocul insulei. El era aşezat în regiunea de nord-vest şi părea să străjuiască la limita dintre cele două zone. Spre sudvest, sud şi sud-est, povîrnişurile inferioare erau acoperite cu păduri dese. Spre nord, dimpotrivă,

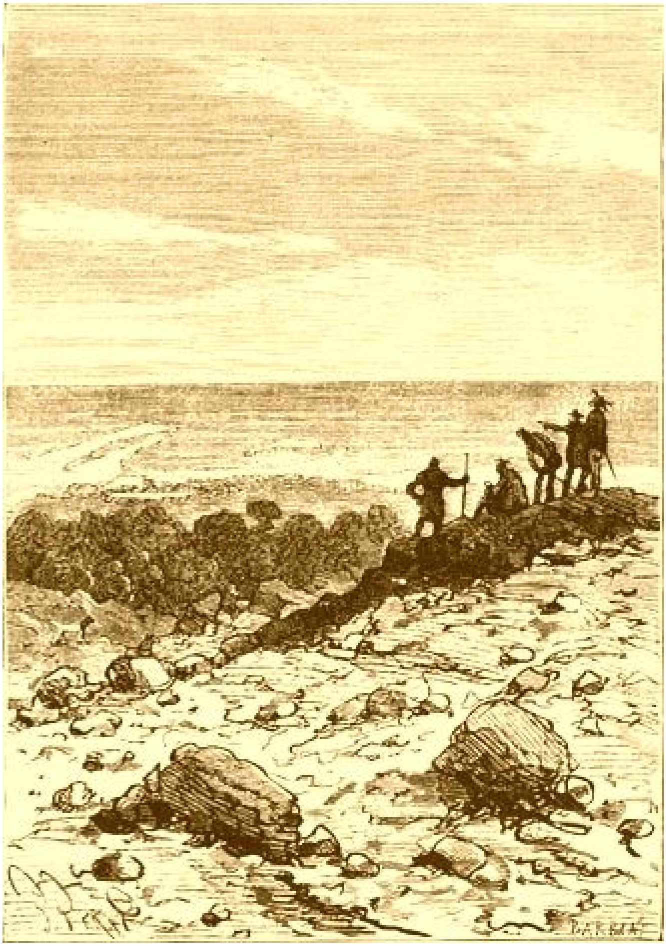
se vedeau pante golaşe, care se isprăveau în nisipurile litoralului. De altfel, toate şuvoaiele de lavă ce se revărsaseră în timpul erupţiilor îşi făcuseră drum spre direcţia aceea, croind o adevărată cale de lavă, care se prelungea pînă la golful din nord-vest în formă de bot de rechin.
Cyrus Smith şi tovarăşii săi petrecură astfel o oră în creştetul muntelui. Insula se desfăşura sub privirile lor ca o hartă lucrată în relief, în culori diferite. Pădurile erau verzi, nisipul galben, iar apele albastre. De sus puteau să aibă o vedere generală, rămînînd ascunse privirilor numai fundurile văilor înguste, ce se căscau la poalele vulcanului, şi teritoriu! ascuns sub verdeaţa imenselor păduri.
Rămînea de dezlegat o problemă importantă, menită să aibă o deosebii;! influenţă asupra viitorului naufragiaţilor.
Era oare locuită insula ?
Reporterul era cel care pusese întrebarea aceasta, la care naufragiaţii socoteau că puteau să-i şi dea un răspuns negativ. Din cercetarea amănunţită a diferitelor regiuni ale insulei, reieşea că. ea era pustie.
Nicăieri nu se zărea ceva făcut de mîna omului. Nici un grup de locuinţe, nici o colibă singuratică, nici o aşezare de pescari pe litoral. Nici o dîră de fum în aer care să trădeze prezenţa omului. Adevărat că pe observatori îi despărţea o distanţă de vreo treizeci de mile de punctele extreme ale insulei, distanţă la care chiar şi ochiul lui Pencroff cu greu ar fi descoperit o locuinţă. Nu puteau nici măcar să-şi dea seama ce ascundea perdeaua de verdeaţă care acoperea trei sferturi din insulă, dar să mai ştie dacă se găsea acolo vreo aşezare omenească. Dar, în general, ştiau că indigenii de pe aceste mici insule ieşite la iveală din apele Pacificului locuiesc mai mult pe litoral şi ţărmul părea cu desăvîrşire pustiu.
Pînă la o explorare mai amănunţită a insulei, naufragiaţii erau deci îndreptăţiţi să creadă că insula era nelocuită.
Dar nu se întîmpla oare să fie vizitată, din cînd în cînd, de indigenii insulelor vecine? Era greu de lămurit acest lucru. Pe o rază de cincizeci de mile nu se vedea urmă de uscat. Totuşi, cincizeci de mile pot fi străbătute cu uşurinţă într-un prao malaez sau într-o pirogă mare polineziană. Totul depindea de locul unde- era aşezată insula, dacă'era izolată undeva în largul Oceanului Pacific sau dacă se afla în apropierea vreunui

arhipelag. Se întrebau dacă va izbuti mai tîrziu Cyrus Smith să determine, fără instrumente speciale, latitudinea şi longitudinea insulei. Greu lucru. Pentru că se temeau însă de eventualele incursiuni ale băştinaşilor vreunei insule învecinate, se vedeau siliţi să ia măsuri împotriva lor.
Acum, insula era explorată, configuraţia ei bine determinată, iar relieful ei cunoscut. întinderea insulei fusese şi ea calculată. Apele şi munţii, aşezarea pădurilor şi a şesurilor fuseseră consemnate pe planul desenat de reporler. Nu le mai rămînea decît să coboare povîmişul muntelui şi să cerceteze cuprinsul insulei, pentru a-i cunoaşte resursele minerale, vegetale şi animale.
Dar, înainte de a da tovarăşilor săi semnalul de plecare la vale, Cyrus Smith le vorbi cu vocea sa liniştită şi gravă:
— Iată, dragii mei, colţişorul de pămînt pe care ne-a aruncat furtuna. S-ar putea să trăim aici multă vreme, şi s-ar putea să ne vie vreun ajutor neaşteptat, dacă din întîmplare va trece un vapor... Spun din întîmplare, căci .insula asta este lipsită de însemnătate; ea nu are nici măcar un loc prielnic în care să poată poposi un vas şi mă tem că este aşezată în afara drumurilor obişnuite ale vapoarelor, adică prea la sud faţă de calea celor ce se duc spre arhipelagurile Pacificului, şi prea la nord pentru acelea care merg spre Australia, pe la Capul Horn. N-aş vrea să vă ascund adevărata situaţie...
— Şi bine Faci, dragă Cyrus, se grăbi să-i răspundă reporterul. Ai de-a face cu bărbaţi În toată firea. Avem încredere în dumneata, şi dumneata la rîndul dumitale poţi avea încredere în noi, nu-i aşa, dragii mei ?
— Voi fi foarte ascultător, domnule Cyrus, spuse Harbert, strîngînd mîna inginerului.
— Eu te voi urma întotdeauna şi oriunde ! strigă Nab.
— În ceea ce mă priveşte pe mine, — spuse marinarul, — să nu-mi mai spuneţi pe nume dacă mă voi da îndărăt de la vreo treabă şi dacă vreţi dumneavoastră, domnule Smith, vom face din această insulă o mică Americă ! Vom clădi oraşe, vom construi căi ferate, vom instala linii de telegraf şi într-o bună zi insula va fi cu totul transformată, bine amenajată, într-un cuvînt, va fi civilizată. Atîta doar că cer şi eu un lucru.
— Ce anume ? întrebă reporterul.

— Să nu ne mai considerăm nişte naufragiaţi. Ar fi mai potrivit să ne considerăm nişte pionieri veniţi aici ca să colonizăm ţinutul.
Cyrus Smith zîmbi fără voia lui şi propunerea marinarului fu adoptată. Inginerul mulţumi apoi tovarăşilor săi pentru încrederea arătată, adăugînd că se bizuie întru totul pe energia lor.
— Ei, acuma să ne întoarcem la Cămin ! strigă Pencroff.
— O clipă, dragii mei, îl opri inginerul. Cred ca ar fi nimerit să dăm un nume acestei insule, precum şi capurilor, promontoriilor şi apelor pe care le vedem.
— Foarte bine, spuse reporterul. Aceasta va face să ne înţelegem mai uşor atunci cînd vom vorbi de insula noastră.
— Într-adevăr, — întregi marinarul, — e mare lucru să poţi spune unde te duci şi de unde vii. Cel puţin ţi se pare că eşti într-un loc cunoscut.
— „Căminul", de pildă, mi se pare o denumire potrivită, spuse Harbert.
— Întocmai ! răspunse Pencroff. Numele este uşor de reţinut şi mi-a venit de la sine. Vom păstra denumirea aceasta pentru primul nostru adăpost, nu-i aşa, domnule Cyrus ?
— Da, Pencroff, de vreme ce aşa l-ai numit.
— Bine! În privinţa celorlalte va fi uşor de tot, reluă marinarul, care era,în vervă. Să le dăm nume aşa cum făcea Robinson, a cărui poveste mi-a citit-o Harbert de atîtea ori. Am putea să avem golful Providenţei sau capul Rechinului, capul Balenelor, capul Speranţelor deşarte...
— Sau mai bine să le dăm numele domnului Smilh, al domnului Spilett sau al lui Nab, propuse Harbert.
— Numele meu ? strigă Nab, arătîndu-şi dinţii sclipitori.
— De ce nu ? răspunse Pencroff. Portul Nab sună foarte bine, de asemenea şi capul Gédéon.
— Aş prefera să folosim nume de la noi din ţară, îi întrerupse reporterul, în felul acesta, ne-am aminti mai des de patria noastră.
— Da, am putea întrebuinţa astfel de numiri pentru punctele mai însemnate, spuse Cyrus Smith. Propun să dăm de pildă golfului de răsărit numele de golful Uniunii; iar celui mare, care se deschide la sud, denumirea de golful Washington. Muntelui pe care ne aflăm în clipa de faţă să-i spunem muntele Franklin,

iar lacul care se întinde sub ochii noştri să-l numim lacul Grant. Numele acestea ne vor aduce aminte de ţara noastră şi de cetăţenii care-i fac cinste; iar în ceea ce priveşte rîurile, golfurile, capurile şi promontoriile pe care le vedem din vîrful acestui munte, aş fi de părere să alegem denumiri care să ne amintească mai curînd configuraţia lor deosebită. Le vom ţine mai uşor minte şi va fi mult mai practic. Forma insulei este destul de ciudată, astfel că nu ne va fi prea greu să găsim numiri potrivite, în ceea ce priveşte apele pe care nu le cunoaştem, diferitele părţi ale pădurii, pe care le vom explora mai tîrziu, golfurile pe care le vom mai descoperi, acelora le vom da nume pe măsură ce le vom cunoaşte. Ce părere aveţi, dragii mei ?
Propunerea inginerului fu primită de toţi. Insula se desfăşura sub ochii lor ca o hartă; nu aveau decît să găsească denumiri pentru toate ieşiturile sau adînciturile coastei şi pentru diferitele înălţimi. Gédéon Spilett avea să le înscrie pe rînd şi nomenclatura geografică a insulei avea să rămînă astfel consemnată definitiv.
În primul rînd înscriseră golful Uniunii, golful Washington, muntele Franklin şi lacul Grant, numiri propuse de inginerul Smith pentru cele două golfuri şi pentru muntele pe care se aflam
— Acum, spuse reporterul, peninsulei care se întinde la sud-vestul insulei propun să i se dea numele de peninsula Serpentinei, iar cozii îndoite' ce o termină şi care seamănă într-adevăr cu o coadă de reptilă să-i spunem promontoriul Reptilei.

— Se adoptă, spuse inginerul.
— Să luăm acum cealaltă extremitate a insulei, spuse Harbert. Golfului care seamănă aşa de mult cu un bot căscat să-i spunem golful Rechinului.
— Potrivit nume ! strigă Pencroff. Vom completa desenul numind cele două părţi care mărginesc golful şi care seamănă cu două maxilare capul Mandibulei.
— Bine, dar avem două capuri! observă reporterul.

— Nu-i nimic, — zise Pencroff, — vom avea capul Mandibulei de Nord şi capul Mandibulei de Sud !
— S-a notat! răspunse Gédéon Spilett.
— Mai rămîne să dăm un nume extremităţii de sud-est a insulei, spuse Pencroff.
— Capul Ghearei ! strigă Nab, care voia să dea şi el un nume unei părţi din ţărişoara lor.
ŞI găsise într-adevăr o denumire foarte potrivită, căci capul ce ieşea în mare părea să reprezinte gheara puternică a animalului fantastic, cu care se asemăna configuraţia ciudată a insulei.
Pencroff era încîntat de felul cum se desfăşurau lucrurile şi imaginaţia lor, puţin aprinsă, mai inventă diferite denumiri. Astfel, rîul care dădea coloniştilor apă bună de băut şi lîngă care îi aruncase balonul, primi numele de Mercy[18].

[18] Mercy — în limba engleză înseamnă milă, îndurare. (N. T.)

Mica insulă pe care fuseseră azvîrliţi prima oară, fu numită insula Salvării.
Platoul care se afla în creştetul falezei de granit, deasupra Căminului, şi de unde privirea cuprindea întreg golful cel mare, primi numele de platoul Grande-Vue.
În sfîrşit, întreg hăţişul de nepătruns al pădurilor ce acopereau peninsula Serpentinei primi denumirea de pădurile Far-West.
Cu aceasta, lista numelor date regiunilor vizibile şi cunoscute ale insulei se isprăvi, urmînd să fie completată mai tîrziu, pe măsură ce aveau să dea de regiuni noi.
În ceea ce privea poziţia insulei, inginerul o determinase cu aproximaţie, luîndu-se după înălţimea şi poziţia soarelui, potrivit căruia platoul Grande-Vue şi golful Uniunii se aflau aşezate la răsărit. Socoteau ca a doua zi, notînd ora exactă a răsăritului şi a apusului soarelui şi fixînd poziţia lui la jumătatea timpului scurs în calea sa pe cer între răsărit şi apus, să determine cu precizie unde se află nordul. Deoarece insula făcea parte din emisfera australă, soarele, în clipa cînd atingea la zenit punctul său culminant, trecea spre nord şi nu spre sud, cum aparent îşi urmează calea în emisfera boreală. Pionierii se pregăteau să coboare muntele franklin, pentru a se întoarce la Cămin, cînd Pencroff strigă:
— Să ştiţi că sîntem cu toţii nişte zăpăciţi !
— De ce ? întrebă Gédéon Spilett, care îşi închisese carnetul şi se pregătea să plece.
— Dar insula noastră? Se poate? Am uitat să-i dăm un nume !
Harbert tocmai avea de gînd să propună numele inginerului, şi fără îndoială că tovarăşii săi ar fi fost de acord, cînd Cyrus Smith rosti:
Să-i dăm numele unui mare cetăţean, dragii mei, numele aceluia care lupta acum pentru a apăra unitatea Republicii noastre! Să-i dăm numele lui Lincoln !
Trei urale întîmpinară propunerea inginerului.
În seara aceea, coloniştii noştri vorbiră, înainte de a adormi, despre patria lor îndepărtată, discutînd despre groaznicul război care o sfîşia. Ei nu se îndoiau că armatele Sudului vor fi biruite în curînd şi că datorită lui Grant şi lui Lincoln va învinge cauza Nordului, cauza dreptăţii.
Evenimentele acestea se petreceau în ziua de 30 martie 1865 şi ei nu puteau să ştie că, şaisprezece zile mai tîrziu, o crimă

înfiorătoare avea să fie săvîrşită la Washington, unde în vinerea paştilor, Abraham Lincoln avea să cadă răpus de glontele unui fanatic.

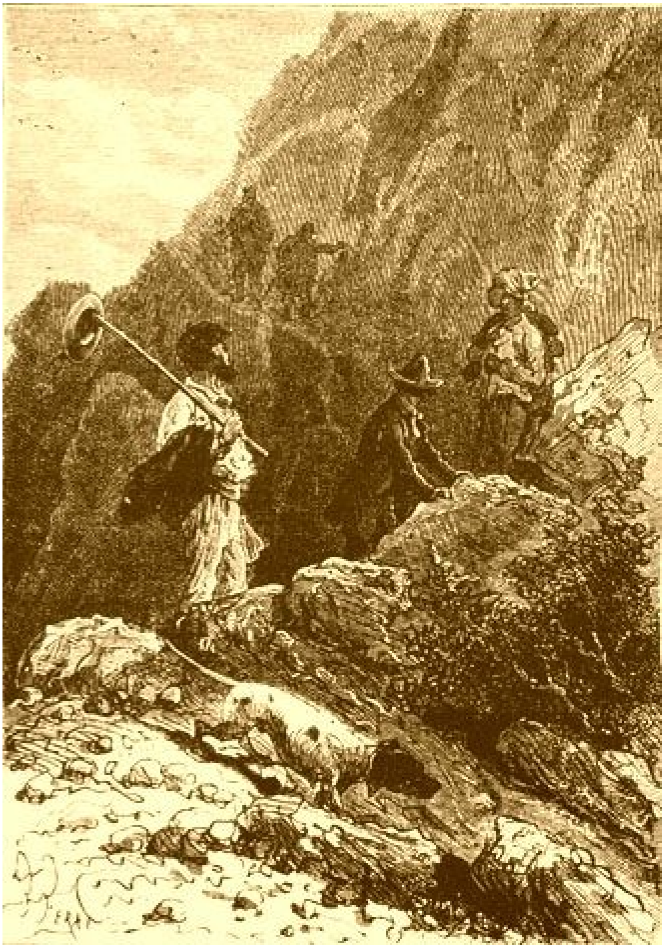
CAPITOLUL XII

Potrivirea ceasurilor. Pencroff este mulţumit. Un fum suspect. Cursul Pinului Roşu. Flora insulei Lincoln. Fauna ei. Fazanii de munte. Vînătoarea de canguri. Marasul. Lacul Grant. întoarcerea la Cămin.

Locuitorii insulei Lincoln aruncară o ultimă privire în jurul lor, ocoliră craterul, mergînd pe muchia lui îngustă şi o jumătate de oră mai tîrziu se aflau din nou pe primul platou, unde îşi petrecuseră noaptea.
Pencroff socoti că era timpul să ia masa de dimineaţă şi lucrul acesta îi făcu să se gîndească şi la problema ceasurilor, pe care Cyrus Smith şi reporterul le aveau la ei.
Se ştie că ceasul lui Gédéon Spilett nu fusese udat de apa mării, deoarece reporterul fusese aruncat de-a dreptul pe nisip, departe de valuri. Ceasul acesta era un instrument de fabricaţie foarte bună, un adevărat cronometru de buzunar, pe care Gédéon Spilett nu uitase să-l întoarcă cu grijă în fiecare zi.
Ceasul inginerului se oprise, fireşte, pe cînd Cyrus Smith zăcea printre dune. El îl întoarse deci şi, socotind după înălţimea soarelui că trebuie să fie orele nouă dimineaţa, îşi potrivi ceasul la această oră.
Gédéon Spilett era să facă aceeaşi lucru, cînd imgineruLil—opri, spunîndu-i:
Nu, draga Spilett, aşteaptă ! Ai păstrat ora de .la Richmond, nu-i aşa ?
— Da, Cyrus.
— Prin urmare, ceasul dumitale este potrivit după meridianul oraşului Richmond, meridian care este aproximativ şi acela al oraşului Washington ?
— Desigur.
— Ei bine, lasă-l aşa. Mulţumeşte-te să-l întorci foarte regulat, dar nu te atinge de arătătoare. Lucrul acesta ne mai poate fi de folos.
„La ce bun ?" se gîndi marinarul.

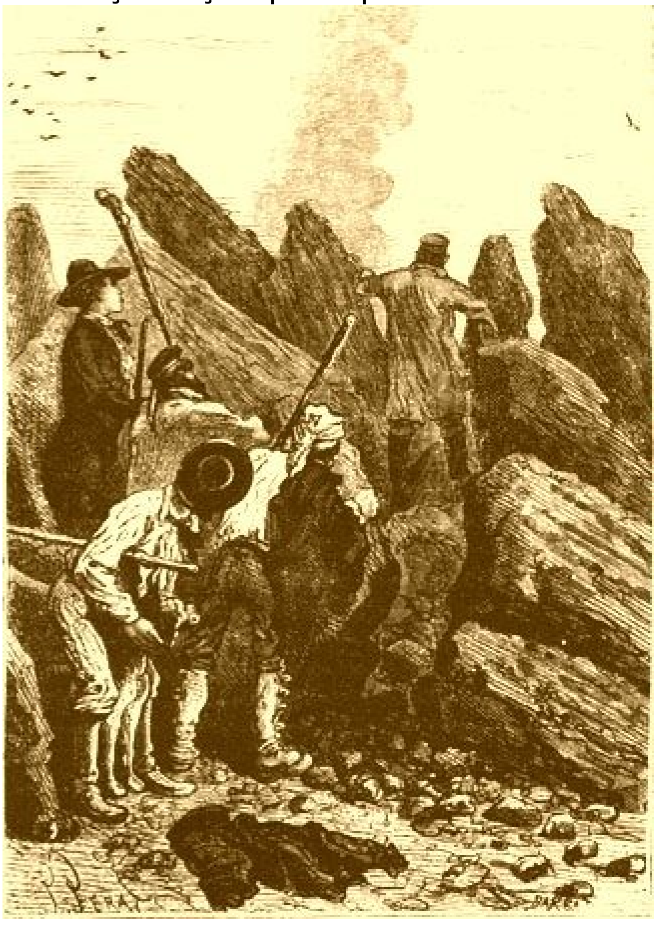
Mîncară cu atîta poftă, încît provizia de vînat şi de migdale fu în întregime consumată. Dar Pencroff nu se arătă de loc îngrijorat. Aveau să facă alte provizii pe drum; Top, care primise o porţie cam mică, va şti să descopere cîte . ceva printre tufişuri. Pe de altă parte, marinarul se gîndea, nici mai mult nici mai puţin, să ceară inginerului să le fabrice nişte praf de puşcă şi vreo. două puşti de vînătoare, socotind că lucrul acesta nu era chiar atît de complicat.
Părăsind platoul, Cyrus Smith propuse tovarăşilor săi să se întoarcă la Cămin pe alt drum ca să cerceteze lacul Grant, atît de minunat aşezat. în mijlocul brîului său de verdeaţă. Urmară deci muchia unui povîrniş, de unde părea să izvorască pîrîiaşul ce alimenta lacul. Vorbind între ei, coloniştii începuseră să şi întrebuinţeze denumirile pe care le aleseseră şi lucrul acesta le uşura mult convorbirea. Harbert şi Pencroff, unul tînăr, iar celălalt cam copilăros, erau îneîntaţi, şi pe drum, marinarul tot spunea:
— Ei, ce zici, Harbert? Aşa e bine! Nu se poate să ne rătăcim, băiete, deoarece, fie că apucăm drumul spre lacul Grant, fie că pornim spre Mercy prin pădurea Far-West, tot ajungem pînă la urmă pe platoul Grande-Vue şi prin urmare la golful Uniunii !
Hotărîseră că, fără să formeze un grup compact, cei cinci tovarăşi nu trebuiau să se depărteze prea mult unul de celălalt. Fără îndoială că pădurile dese ale insulei adăposteau şi unele fiare sălbatice, aşa că era prudent să înainteze cu băgare de seamă. De cele mai multe ori, Pencroff, Harbert şi Nab umblau în frunte, precedaţi de Top care scotocea prin toate părţile. Reporterul şi inginerul mergeau împreună; Gédéon Spilett, gata să noteze cel mai mic incident, iar inginerul mai tot timpul tăcut, îndepărtîndu-se de drum doar atunci cînd ridica ici, colo cîte un minereu sau o plantă, pe care le băga în buzunar, fără să spună nimic.

— Ce-o fi adunînd mereu ? se întrebă Pencroff. Mă tot uit şi eu, dar nu văd nimic care ar merita să mă aplec !
Pe la orele zece, micul grup cobora ultimele povîrnişuri ale muntelui Franklin. Solul abia începuse să fie presărat cu tufişuri şi cu copaci răzleţi. Străbăteau un şes lung de o milă, care se termina la marginea pădurii. Păşeau pe un pămînt gălbui, ce părea calcinat şi era presărat ici, colo cu blocuri de bazalt, care pe alocuri dădeau un aspect accidentat cîmpiei. După părerea lui Bischof, i-au trebuit bazaltului acestuia vreo trei sute cincizeci de milioane de ani, ca să se răcească. Totuşi, pe cîmpie nu se vedeau urme de lavă, care părea să se fi scurs mai mult pe povîrnişul nordic. Cyrus Smith credea că vor atinge fără nici un fel de piedică pîrîul care, după părerea lui, trebuia să curgă pe sub copacii de la marginea şesului, cînd îl văzu pe Harbert întorcîndu-se în grabă, în timp ce Nab şi marinarul se ascundeau după o stîncă.

— Ce s-a întîmplat, băiete dragă ? întrebă Gédéon Spilett.
— Am văzut un fum, răspunse Harbert. Se ridică dintre stînci, la o sută de paşi mai încolo.
— Să fie totuşi oameni pe aici ? strigă reporterul.
— Să nu ne arătăm înainte de a şti cu cine avem de-a face, răspunse Cyrus Smith. Mă cam tem de indigenii pe care i-am

putea întîlni pe această insulă şi nu prea îi doresc. Unde este Top ?.
— Top aleargă înainte.
— Şi nu latră ?
— Nu.
— Ciudat. Să încercăm totuşi să-l chemăm.
În cîteva clipe, inginerul, Gédéon Spilett şi Harbert erau Ungă tovarăşii lor, ascunzîndu-se ca şi aceştia pe-după stîncile de bazalt.

Se vedea foarte desluşit un nor de fum care se ridica în aer. Fumul avea o culoare gălbuie, foarte caracteristică.
Top se întorsese, rechemat de un fluierat uşor al stăpînului său, care începu să se strecoare printre stînci, făcînd semn tovarăşilor să-l aştepte.
Coloniştii noştri stăteau nemişcaţi, aşteptînd cu oarecare nelinişte rezultatul cercetărilor inginerului. Deodată, îl auziră pe Cyrus strigîndu-i. Ajunseră în cîteva clipe lîngă inginer şi fură izbiţi de mirosul neplăcut, care plutea în aer.
Uşor de recunoscut, acest miros lămurise repede pe inginer de provenienţa norului de fum, de care fusese destul de îngrijorat mai întîi, şi nu pe nedrept.
— După cum vedeţi, spuse el, focul acesta, sau mai bine zis fumul acesta, l-a aprins chiar natura. Am dat peste un izvor de sulf, care ne va ajuta să scăpăm de laringită.

— Bravo ! strigă Pencroff. Ce păcat că n-am guturai !
Se apropiară toţi de locul de unde se ridica fumul. Găsiră un bogat izvor sodic sulfuros, care curgea printre stînci şi ale cărui ape, după ce absorbeau şi oxigen din aer, răspîndeau un miros puternic de acid sulfuric.
Cyrus Smith încercă apa cu mîna şi constată că este catifelată ca leşia. Mai află că are un gust dulceag şi o temperatură de 95° Fahrenheit (35° centigrade deasupra lui zero). întrebat de Harbert, pe ce îşi bazează această afirmaţie, inginerul îi răspunse:
— E foarte simplu, dragul meu: cînd am băgat mîna în apă, n-am simţit nici frig, nici cald, deci apa trebuie să aibă temperatura trupului omenesc, care este de aproximativ 35°.
Izvorul sulfuros, nefiindu-le deocamdată folositor, se îndreptară spre marginea pădurii stufoase, care începea chiar la cîteva sute de paşi.
După cum bănuiseră, pîrîul îşi rostogolea pe aici apele iuţi şi limpezi, curgînd între două maluri înalte, de pămînt roşu, culoare care trăda prezenţa oxidului de fier. Din pricina culorii malurilor, coloniştii dădură de îndată acestei ape numele de „Pîrîul Roşu".
Era un pîrîu larg, adînc şi limpede, format din apele scurse de pe munte — jumătate rîu, jumătate torent — curgînd ici liniştit pe nisip, colo vuind peste pietre sau prăvălindu-se în cascadă. îşi făcea drum spre lac pe o lungime de o milă şi jumătate şi pe o lăţime de aproximativ treizeci-patruzeci de picioare.
Apele lui erau dulci, ceea ce le îngădui să tragă concluzia că şi apele lacului ar fi la fel. Era o împrejurare fericită, în cazul cînd s-ar găsi pe malurile lui un adăpost mai bun decît Căminul.
Cît despre copacii care umbreau malul pîrîului cale de cîteva sute de picioare în jurul apei, cei mai mulţi făceau parte din speciile ce se găsesc pretutindeni în zonele temperate din Australia sau Tasmania. Ele se deosebeau de coniferele care se înălţau în partea insulei explorată de ei, la cîteva mile de platoul Grande-Vue. în această epocă a anului, la începutul lui aprilie, care în emisfera australă corespunde lunii octombrie, adică începutului toamnei din emisfera boreală, frunzele nu căzuseră încă. Se aflau printre ei mai ales eucalipţi şi cazuarina, dintre care unii aveau să le dea în primăvara viitoare un fel de mană dulce, asemănătoare cu mana de Orient. în luminişuri creşteau

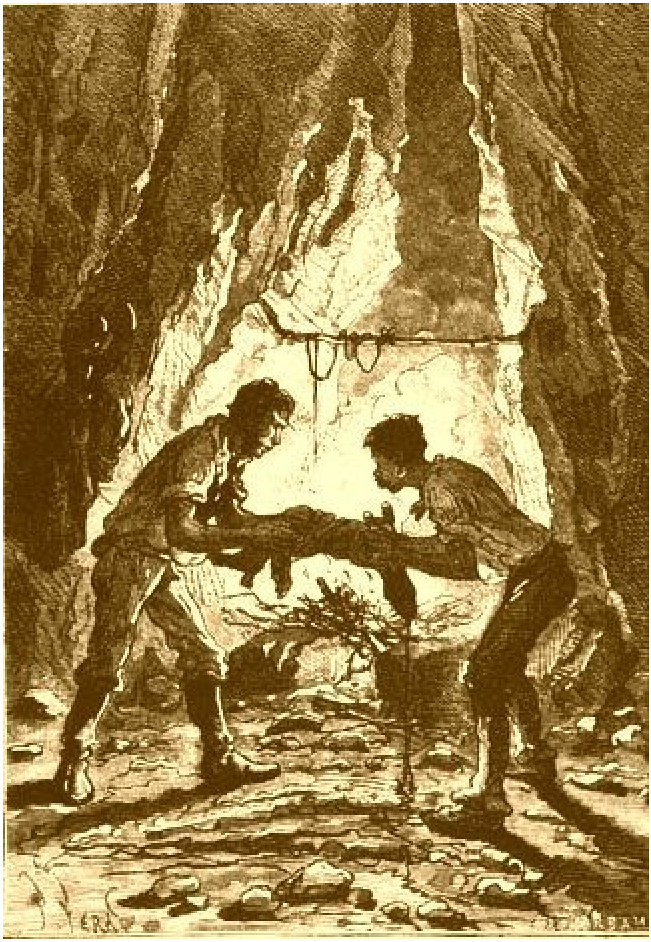
pîlcuri de cedri australieni, care se ridicau din iarba numită în Noua Olandă „tussac". Lipsea însă cocotierul, atît de răspîndit în arhipelagurile Pacificului, această insulă aflîndu-se desigur la o latitudine prea joasă.
— Ce păcat! spuse Harbert. E un copac atît de folositor şi face nuci atît de frumoase !
în ceea ce priveşte păsările, ele mişunau printre ramurile rare ale eucalipţilor şi cazuarinilor, care nu le stinghereau zborul. Cacatoeşi negri, albi şi cenuşii, papagali şi peruşe cu pene multicolore, păsări cu pene verzi şi creste roşii, papagali australieni albaştri zburau prin aer, cîrîind asurzitor. Zburătoarele acestea erau atît de viu colorate, încît coloniştilor noştri li se părea că le privesc printr-o prismă, care descompune culorile.
Deodată, din mijlocul unui tufiş, izbucni un concert ciudat de voci discordante. Coloniştilor li se părea că auzeau cîntec de păsări, răgete de patrupezi şi ca un fel de şuierat ce putea fi lesne atribuit unui indigen. Nab şi Harbert, uitînd de orice prudenţă, se repeziră spre tufiş. Din fericire, nu dădură peste nici o fiară periculoasă, nici peste vreun indigen primejdios. Descoperiră doar vreo şase din păsările numite „fazani de munte", al căror strigăt seamănă cu un rîs batjocoritor. Cîteva lovituri de ciomag puseră capăt, concertului, procurîndu-le totodată un vînat minunat pentru masa de seară.
Harbert le arătă şi nişte porumbei frumoşi, cu aripile bronzate, unii moţaţi, alţii îmbrăcaţi în verde ca cei de soiul Miacquaria. N-au putut să-i atingă însă, şi tot aşa le scăpară şi ciorile şi coţofenele care zburau în stol. O împuşcătură de alice ar fi făcut prăpăd printre aceste zburătoare, dar vînătorii noştri erau înarmaţi doar cu pietre şi ciomege, arme primitive care se dovediră foarte puţin folositoare în această împrejurare.
Lucrul acesta se vădi mai mult încă, atunci cînd prin faţa grupului trecu în fuga mare o turmă de patrupede, care înaintau, ţopăind şi sărind peste tufişuri. Adevărate mamifere zburătoare, ele făceau salturi atît de mari, încît păreau să se avînte de la un copac la altul, ca veveriţele.
— Uite canguri ! strigă Harbert.
— De mîncat, se mănîncă ? întrebă Pencroff.
— Friptura înăbuşită de cangur, răspunse reporterul, întrece cel mai gustos vînat !...

Nici nu-şi terminase bine Gédéon Spilett fraza aceasta, care le aţîţa din nou pofta de vînat, că marinarul, urmat de Nab şi Harbert, se şi repezi pe urmele cangurilor. în zadar îi chemă Cyrus Smittt. De altfel, şi goana lor se dovedi zadarnică, căci cangurii erau sprinteni şi săreau ca nişte mingi. Se întoarseră după cinci minute, gîfîind şi fără nici un rezultat, iar cangurii pieriră în desişuri. Nici Top nu avusese mai mult noroc.
— Vedeţi şi dumneavoastră, domnule Cyrus, spuse Pencroff, că trebuie neapărat să ne fabricăm puşti. Credeţi că va fi cu putinţă ?
— Poate, răspunse inginerul, dar vom începe mai întîi prin a fabrica arcuri şi săgeţi şi nu mă îndoiesc că în curînd veţi deveni tot atît de îndemînatici ca şi vînătorii australieni.
— Arcuri şi săgeţi ! spuse Pencroff dispreţuitor. Astea sînt bune pentru copii !
— Nu face pe grozavul, prietene Pencroff, răspunse reporterul. Arcul şi săgeţile au fost de ajuns totuşi să însîngereze omenirea timp de sute de ani. Praful de puşcă este o invenţie nouă, dar războiul, din nefericire, a existat încă din vremurile cele mai îndepărtate.
— Pe legea mea, aveţi dreptate, domnule Spilett, spuse marinarul. Iertaţi-mă, dar m-am pripit cu vorba, ca totdeauna !
Între timp, Harbert, stăpînit de ştiinţa sa preferată, aduse din nou vorba de canguri, spunînd:
— De altfel, se pare că am avut de-a face cu speţa cea mai greu de prins. Aceştia erau canguri uriaşi, cu blană groasă, cenuşie, dar, dacă nu mă înşel, există şi canguri negri şi roşii, canguri de stîncă, şi alţii, care sînt mai uşor de prins. Există vreo douăsprezece specii...
— Harbert, îi curmă vorba, sfătos, marinarul, pentru mine nu există decît un singur soi de canguri şi acela se cheamă cangur la frigare şi tocmai specia asta ne va lipsi deseară !
Izbucniră cu toţii în rîs la auzul noii clasificări a maestrului Pencroff. Bravul marinar nu-şi ascundea părerea de rău de a nu avea decît friptură de fazan la masa de seară. Norocul însă avea să-i surîdă din nou.
Într-adevăr, Top, care simţea că propriul său interes e în joc, adulmeca şi scotocea peste tot, mînat de instinctul lui, ce se îmbina cu o poftă de mîncare grozavă. După toate probabilităţile, Top ar fi mîncat pe loc orice i-ar fi ieşit în cale,

vînînd astfel pe socoteala sa, dacă Nab nu l-ar fi-supravegheat tot timpul.
Pe la orele trei, cîinele dispăru printre ierburile înalte şi, judecînd după mîrîiturile surde care se auziră în curînd, părea să se fi luat la harţă cu vreun animal.
Nab se repezi după el şi într-adevăr îl văzu pe Top sfîşiind cu lăcomie un patruped, care era pe cale să dispară în stomacul lui, de unde nu mai aveau cum să-l cerceteze. Din fericire, cîinele nimerise peste o mamă cu pui: dăduse o întreită lovitură, căci alte două rozătoare zăceau sugrumate pe jos.
Nab apăru 'triumfător, ţinînd în fiecare mînă cîte un rozător, ceva mai mare ca un iepure. Blana lor era gălbuie, cu pete verzui şi aveau doar un ciot de coadă. Erau nişte rozătoare numite „maras", un fel de iepuri din specia aguti, puţin mai mari decît fraţii lor din regiunile tropicale, adevăraţi iepuri americani, cu urechi lungi şi fălcile înarmate cu cîte cinci măsele puternice pe fiecare parte, ceea ce-i deosebea de specia aguti.
— Urra ! strigă Pencroff. Avem şi friptură ! Acum cred că putem să ne întoarcem acasă !
Porniră din nou la drum. Pîrîul Roşu îşi rostogolea apele limpezi sub bolta diferiţilor copaci arbori de cauciuc uriaşi, banksia şi cazuarina. Tulpinele unor liliacee minunate se ridicau pînă a o înălţime de douăzeci de picioare. Alte specii de copaci, necunoscuţi tînărului naturalist, îşi plecau ramurile deasupra pîrîului, ale cărui ape se strecurau murmurînd pe sub bolţile de verdeaţă..
Dar încetul cu încetul, albia pîrîului se lărgea şi Cyrus Smith îşi dădu seama că se apropiau de revărsarea lui. Într-adevăr, la ieşirea dintr-un desiş de copaci minunaţi, coloniştii se pomeniră în faţa lacului.
Exploratorii atinseseră malul apusean al lacului Grant. Priveliştea era vrednică de admiraţie. Această întindere de apă, cu o circumferinţă de aproximativ şapte mile şi o suprafaţă de două sute cincizeci de acri era înconjurată de un brîu de copaci minunaţi. Spre răsărit, printr-o perdea de verdeaţă, pitoresc drapată pe alocuri, se întrezărea marea. Spre nord, lacul forma un arc rotunjit, care contrasta cu ascuţişul capătului opus. Nenumărate păsări acvatice vizitau malurile acestui Ontario în miniatură, şi cele „o mie de ostroave" ale marelui lac american cu acest nume erau înlocuite aci de o stîncă, ce ieşea din apă la

cîteva sute de picioare de malul sudic. Pe această stîncă se aciuiseră la un loc mai multe familii de pescăruşi care, cocoţaţi pe cîte o piatră, pîndeau gravi, nemişcaţi, peştii care se zăreau pe acolo şi apoi se repezeau în apă cu un strigăt ascuţit, pentru a ieşi cu prada în cioc. Într-alte părţi, pe maluri şi pe mica insulă, se lăfăiau raţe sălbatice, pelicani, găinuşe de baltă şi alte păsări, printre care şi vreo două minunate specimene de menura splendida, păsări lyră, cu coada graţios arcuită.
Apa lacului era limpede, plăcută la gust, de culoare închisă şi, după cercurile concentrice care se încrucişau la suprafaţa ei, părea să adăpostească mult peşte.
— E într-adevăr frumos lacul acesta ! spuse Gédéon Spilett. Plăcut ar fi să trăim pe malurile lui !
Chiar aci vom trăi ! îi răspunse Cyrus Smith. Dorind să ajungă la Cămin pe drumul cel mai scurt, coloniştii o porniră spre capul sudic al lacului. Mergeau de-a dreptul prin pădure. Îşi croiră cu destulă greutate drum printre ierburile înalte şi desişurile prin care omul nu păşise niciodată pînă atunci, îndreptîndu-se spre litoral, astfel ca să iasă la nord de platoul Grande-Vue. Străbătură două mile în această direcţie. În sfîrşit, după ultima perdea de arbori, apăru platoul Grande-Vue, acoperit cu iarbă deasă, iar în depărtare, întinderea nesfîrşită a mării. Pentru a ajunge la Cămin, nu mai trebuiau decît să traverseze oblic platoul, mergînd cale de o milă, şi să coboare apoi pînă la prima cotitură a rîului Mercy. Inginerul dorea însă să afle cum şi pe unde se scurge prisosul de apă al lacului, astfel că îşi împinseră cercetările pe sub copaci, încă o milă şi jumătate spre nord. Într-adevăr, după toate probabilităţile, trebuia să existe undeva o crăpătură a peretelui de granit pe unde să se reverse apa. Acest lac nu era, de fapt, decît un uriaş bazin, pe care apele pîrîului îl umpluseră încetul cu încetul şi era de la sine înţeles că surplusul de apă trebuia să se scurgă în mare printr-o cascadă oarecare. Iar dacă presupunerile i se adevereau, inginerul socotea că va putea folosi energia căderii de apă, care se irosea deocamdată zadarnic. Mai umblară astfel cîtva timp, urcînd din nou panta platoului. Dar, deşi mai străbătuseră încă o milă în aceeaşi direcţie, inginerul tot nu izbutise să descopere locul de revărsare a lacului, care totuşi trebuia să se afle undeva în apropiere.

Între timp, se făcuse ora patru şi jumătate şi trebuiau să se întoarcă acasă, ca să-şi pregătească cina. De aceea, micul grup făcu cale întoarsă şi, urmînd malul stîng al rîului Mercy, Cyrus Smith şi tovarăşii săi ajunseră curînd la Cămin.

Aici aprinseră focul şi Nab cu Pencroff, ca doi bucătari pricepuţi, pregătiră la repezeală nişte fripturi minunate de maras.

După cină, înainte de culcare, Cyrus Smith scoase din buzunar cîteva dintre pietrele şi minereurile pe care le adunase pe drum şi rosti:

— Dragii mei, iată, fier, pirită, argilă, var şi piatra aceasta care e cărbune. Iată ce ne dăruieşte natura, iată cu ce contribuie ea la munca tuturor. De mîine, începe munca noastră.

CAPITOLUL XIII

Ce poartă Top. Se fabrică arcuri şi săgeţi. Cărămidăria. Cuptorul de oale. Diferite vase de bucătărie. Prima oală cu supă. Pelinul. Crucea Sudului. O importantă observaţie astronomică.

— Ei, domnule Cyrus, cu ce începem ? îl întrebă a doua zi de dimineaţă Pencroff pe inginer.

— Cu începutul, răspunse Cyrus Smith.

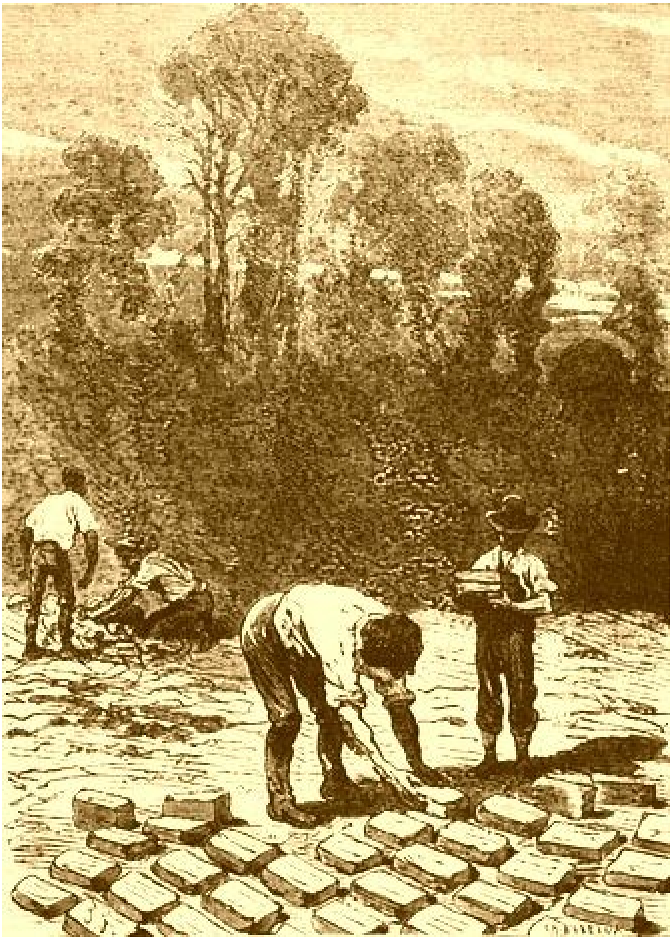
Şi adevărul era că pionierii noştri erau siliţi să înceapă cu „începutul". Ei nu aveau nici măcar sculele necesare pentru a-şi

fabrica unelte şi nici nu puteau să piardă prea mult timp, deoarece trebuiau să facă negreşit faţă nevoilor existente. E drept că puteau profita de experienţa trecutului şi, dacă n-aveau nimic de inventat, trebuiau în schimb să-şi fabrice tot ce le era necesar. Fierul şi oţelul de care dispuneau se aflau încă în stare de minereu, vasele aşteptau abia să fie fasonate din argilă, iar rufele şi îmbrăcămintea erau încă în stadiul de materii textile brute.
Trebuie menţionat de altminteri că aceşti colonişti erau „oameni" în cel mai adevărat înţeles al cuvîntului. Inginerul Smith nu putea să-şi dorească nişte colaboratori mai inteligenţi, mai devotaţi şi mai zeloşi. Vorbise cu fiecare dintre ei în parte şi cunoştea însuşirile fiecăruia.
Gédéon Spilett, reporter de mare talent, care acumulase nenumărate cunoştinţe ca să poată vorbi despre toate, avea să contribuie foarte mult cu mintea şi cu fapta la colonizarea insulei, fără a da vreodată înapoi în faţa greutăţilor. Din totdeauna vînător pasionat, avea să considere drept o meserie ceea ce socotise pînă atunci un sport plăcut.
Harbert, băiat destoinic, avea cunoştinţe neobişnuit de vaste în domeniul ştiinţelor naturii şi, mulţumită lor, avea să aducă un aport preţios cauzei comune.
Nab era devotamentul în persoană. Îndemînatic, inteligent, neobosit, robust şi înzestrat cu o sănătate de fier, Nab se pricepea puţin la fierărie, şi avea să fie fără îndoială foarte folositor coloniei.
În ceea ce-l priveşte pe Pencroff care, fiind marinar, străbătuse toate oceanele, acesta lucrase şi ca tîmplar pe şantierele de construcţie din Brooklyn, fusese ajutor de croitor pe vasele statului, iar în timpul concediilor se îndeletnicise şi cu grădinăritul. Ca toţi oamenii mării se pricepea la orice şi ştia să facă de toate.
Ar fi fost într-adevăr greu de găsit cinci oameni mai potriviţi, ca să facă faţă împrejurărilor în care se găseau.
Cyrus Smith spusese că aveau să înceapă cu „începutul". Ori, acest început, de care vorbea inginerul, cerea construirea unui aparat, cu ajutorul căruia să transforme substanţele pe care natura le punea la îndemînă. Este cunoscut rolul căldurii în aceste transformări. Combustibilul, lemn sau cărbune, se găsea

din belşug şi putea fi întrebuinţat imediat. Trebuia deci clădit un cuptor, pentru a-l folosi.
— La ce ne va sluji cuptorul ? întrebă Pencroff.
— Ne va ajuta să fabricăm vasele de care avem nevoie, răspunse Cyrus Smith.
— Şi din ce vom face cuptorul ?
— Din cărămizi.
— Dar de unde cărămizile?.
— Le vom fabrica din argilă. Hai să mergem, dragii mei. Ca să nu ne mai obosim şi cu căratul, vom aşeza cărămidăria chiar la locul de unde scoatem argila. Nab se va îngriji de aprovizionare, iar focul pentru pregătirea bucatelor nu ne va lipsi.
— De asta sîntem siguri, răspunse reporterul, — în schimb, s-ar putea să ducem lipsă de alimente, pentru că nu avem arme de vînătoare.
— Ah, dacă am avea măcar un cuţit! strigă marinarul.
— Ce-ai face cu el ? întrebă Cyrus Smith.
— Ei bine, aş face repede un arc şi săgeţi şi n-am mai duce lipsă de mîncare !
— Da, da, un cuţit, o lamă ascuţită... şopti inginerul, dus pe gînduri.
Tot vorbind, privirile i se opriră asupra lui Top, care se plimba de colo pînă colo pe plajă.
Deodată, ochii lui Cyrus Smith străluciră.
— Top, aici! strigă el.
Cîinele se supuse chemării stăpînului său. Acesta apucă între mîini capul lui Top şi, desfăcîndu-i zgarda de la gît, o rupse în două părţi, spunînd:
— Iată două cuţite, Pencroff!
Marinarul îi răspunse cu un chiot puternic. Zgarda lui Top era făcută dintr-o lamă subţire de oţel călit. Era destul să fie ascuţită pe o piatră de gresie şi cuţitul era gata. După două ore, utilajul coloniei se compunea din două lame tăioase, care fuseseră fixate, fără prea .mare greutate, pe cîte un mîner solid.
Cucerirea acestei prime unelte fu socotită un adevărat triumf.
Era într-adevăr o cucerire nepreţuită, care venea în clipa potrivită.
Plecară. Cyrus Smith voia să se întoarcă pe ţărmul apusean al lacului, acolo unde observase. în ajun pamîntul argilos, din care luase o mostră. O luară deci de-a lungul rîului Mercy, străbătură

platoul GrandcVue şi, după un drum de cinci mile, ajunseră într-un luminiş, aşezat la vreo două sute de paşi de lacul Grant.
Pe drum, Harbert descoperise un copac, din ramurile căruia indienii Americii de Sud îşi fac arcuri. Se numea „crejimba" şi făcea parte din familia palmierilor care nu dau fructe bune de mîncat. Tăiară crengi lungi şi drepte, le smulseră frunzele şi le cioplîră în aşa fel, încît să fie mai groase la mijloc şi mai subţiri la capete. Le mai rămînea să găsească o plantă, din care să fabrice coarda arcului. Găsiră o plantă care făcea parte din familia malvaceelor, un hibiscus heterophyllus, din care scoaseră fibre atît de puternice, încît se puteau asemui cu tendoanele de animale. Pencroff fabrică astfel nişte arcuri destul de puternice, cărora nu le mai lipseau decît săgeţile. De altfel, săgeţile erau uşor de făcut din crengi drepte şi tari, fără noduri. Doar vîrful fu mai greu de găsit. Era nevoie- de ceva care să poată înlocui fierul. Pencroff însă era de părere că pînă la urmă vor găsi şi vîrfuri.
Coloniştii ajunseră pe meleagurile cercetate în ajun, unde solul le oferea argilă plastică specială, care se întrebuinţează la fabricarea cărămizilor şi olanelor, tocmai potrivită pentru scopurile lor. Mîna de lucru era şi ea la îndemînă. Trebuiau să scoată grăsimea din argilă cu ajutorul nisipului, să-i dea forma cărămizilor şi să le coacă la căldura unui foc de lemn.
De obicei, cărămizile sînt turnate în forme, dar inginerul se mulţumi să le fabrice cu mîna. Toată ziua aceea şi în ziua următoare nu făcură altceva. Argila, pe care o stropeau cu apă, era frământată cu mîinile şi picioarele şi împărţită apoi în cărămizi prismatice de mărime egală. Un lucrător experimentat poate să fabrice, fără nici o maşină, pînă la zece mii de cărămizi în douăsprezece ore. Dar cei cinci cărămidari din insula Lincoln nu izbutiră să facă mai mult de trei mii de bucăţi în două zile. înşirară apoi cărămizile una lîngă alta, aşteptînd să se usuce bine, pentru a le aşeza apoi în cuptor, lucru care se putea face doar peste trei-patru zile.
În ziua de 2 aprilie, Cyrus Smith fixă punctele cardinale ale insulei.
În ajun, el notase exact ora la care dispăruse soarele sub orizont, ţinînd seama şi de refracţia razelor. Dimineaţa, însemnă cu aceeaşi exactitate ora răsăritului. între apus şi răsărit se scurseseră douăsprezece ore şi douăzeci şi patru de minute.

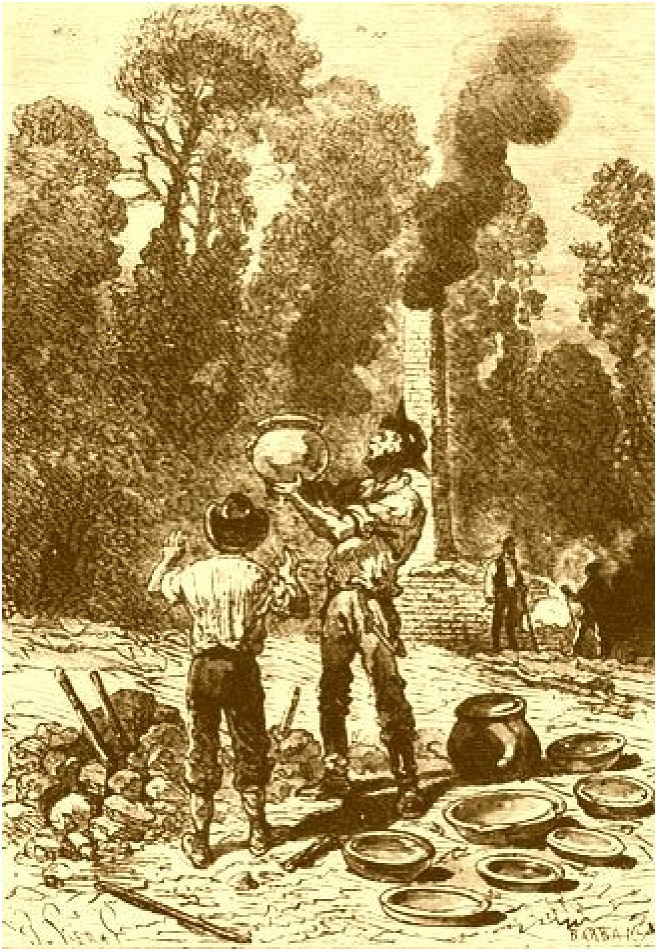
Deci, în aceeaşi zi, la şase ore şi douăsprezece minute după răsărit, soarele avea să treacă la meridian şi punctul pe care-l va ocupa pe cer în acea clipă va reprezenta nordul insulei.
La acea oră, Cyrus reperă punctul cu ajutorul a doi copaci astfel aşezaţi, încît umbra lor proiectată de soare forma un meridian invariabil, obţinînd astfel un punct de plecare pentru operaţiile ce vor urma.

În cele două zile care le mai rămăseseră pînă la coacerea cărămizilor, adunară combustibil. Tăiară o mulţime de crengi din jurul luminişului şi strînseră toate uscăturile de sub copaci. Între timp, vînară puţin prin împrejurimi, ceea ce era cu atît mai uşor, cu cît Pencroft îşi fabricase în sfîrşit cîteva duzini de săgeţi, înarmate cu vîrfuri bine ascuţite. Top le făcuse rost de aceste vîrfuri, prinzînd un porc spinos, vînat destul de prost, dar deosebit de valoros pentru ei, datorită spinilor cu care era acoperit. Ei legară aceşti ghimpi la extremitatea săgeţilor, care erau prevăzute şi cu nişte pene de papagal la capătul celălalt, pentru a pluti mai bine şi a nimeri drept la ţintă. În scurtă vreme, reporterul şi Harbert deveniră arcaşi dibaci, iar vînatul cu păr sau pene începu să curgă la Cămin. Aveau carne de cabiai, porumbei, aguşti, cocoşi de munte şi altele. Aproape tot vînatul răpus provenea din pădurea aşezată pe malul stîng al

rîului Mercy, regiune care primi numele de pădurea Jacamarului, în amintirea păsării urmărite în timpul primei explorări a ţinutului, întreprinsă de Harbert şi Pencroff.
Vînatul îl mîncau proaspăt. Păstrară doar şuncile cabiaiului, pe care le aromară cu diferite frunze parfumate şi le afumară la un foc de lemne verzi. Oricît de hrănitoare era mîncarea pionierilor, se plictisiseră totuşi de ea, căci mîncau friptură şi iar friptură. Ei ar fi fost fericiţi să audă clocotind pe foc o supă cu un simplu rasol, dar era nevoie ca mai întîi să-şi fabrice oala în care să-l fiarbă. Oala la rîndul ei trebuia să fie arsă într-un cuptor care de-abia acum urma să fie zidit.
În cursul scurtelor plimbări pe care le făceau în jurul cărămidăriei, vînătorîi noştri dăduseră peste nişte urme de animale mari, cu gheare puternice, ,'lintr-o specie necunoscută. Cyrus Smith îi rugă pe tovarăşii săi să fie prevăzători, deoarece s-ar fi putut să trăiască şi fiare primejdioase în pădurea din jurul lor.
Şi inginerul nu greşise. Peste cîteva zile, Gédéon Spilett şi Harbert zăriră un animal care semăna cu un jaguar. Din fericire, fiara nu-i atacă, căci puţin înarmaţi cum erau, cu greu ar fi scăpat teferi. Pencroff şi Gédéon Spilett hotărîră să cureţe insula de asemenea fiare, de îndată ce vor avea arme serioase.
În tot timpul acesta, Căminului nu i se mai aduse nici o îmbunătăţire, deoarece inginerul spera să găsească, sau să construiască, de va fi nevoie, o locuinţă mai potrivită. Locuitorii noştri, obosiţi, se mulţumiră să schimbe muşchiul şi frunzele uscate din culcuşurile în care dormeau.
Tot în vremea aceea, începură să ţină şi socoteala exactă a zilelor petrecute pe insula Lincoln. Astfel, la 5 aprilie, care cădea într-o miercuri, se împlineau douăsprezece zile de cînd naufragiaţii fuseseră azvîrliţi de uragan pe ţărmul acesta.
În zorii zilei de 6 aprilie, inginerul şi tovarăşii lui se aflau laolaltă în luminişul în care voiau să ardă cărămizile. Bineînţeles că operaţia urma să aibă loc în aer liber, nu în cuptoare, mai bine zis chiar grămada de cărămizi ce trebuiau arse avea să constituie un cuptor uriaş, care avea să ardă şi să se coacă singur.
Pregătiră combustibilul, aşezînd pe pămîntul gol grămezi de vreascuri subţiri, uscate, pe care le înconjurară cu mai .multe rînduri de cărămizi uscate, formînd astfel un cuptor mare, în

care amenajaseră şi cîteva coşuri de aerisire. Aşezarea cărămizilor dură toată ziua, aşa că doar seara izbutiră să aprindă vreascurile.
Nimeni nu dormi în noaptea aceea. Toţi supravegheau focul cu grijă, căutînd să menţină o căldură egală în cuptor.
Operaţia ţinu patruzeci şi opt de ore şi reuşi cît se poate de bine. Acum, masa fumegîndă trebuia să se răcească. îndrumaţi de Cyrus Smith, Nab şi Pencroff cărară pe o targa făcută din crengi împletite cîteva grămezi de pietre de var (carbonat de calciu), care se găseau din belşug la nordul lacului. Sub acţiunea căldurii, pietrele acestea se transformară într-un var gros, minunat, care fierbea îndelung la stingere, întocmai ca varul cel mai fin, provenit din calcinarea marmurei sau a cretei.
Amestecat cu nisip, a cărui menire era să împiedice contractarea pastei cînd se întăreşte, varul acesta le furniza o tencuială de cea mai bună calitate.

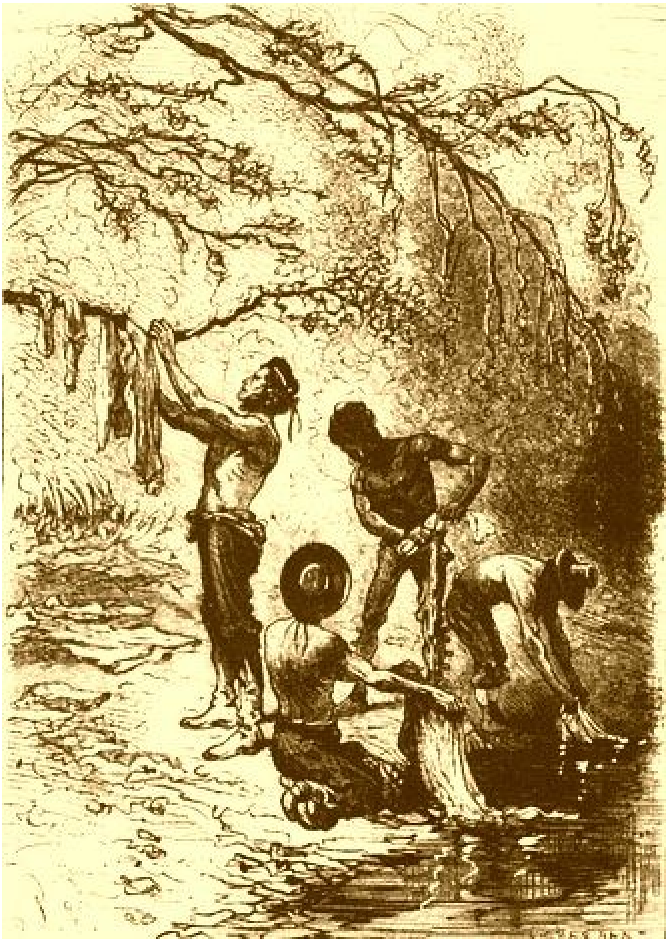
Rezultatul tuturor acestor îndeletniciri se vădi în ziua de 9 aprilie, cînd inginerul constată că dispuneau de o însemnată cantitate de var gata pregătit şi de cîteva mii de cărămizi.
Fără să mai piardă o clipă, pionierii se apucară să construiască cuptorul, pentru coacerea diferitelor vase necesare gospodăriei lor. Lucrul mergea destul de uşor. Peste cinci zile, încins cu

cărbunele de huilă din zăcămîntul pe care-l descoperise inginerul la gura Pîrîului Roşu, în aer liber, cuptorul aruncă primii nori de fum, dintr-un coş de douăzeci de picioare. Luminişul se transformase în uzină, iar Pencroff era gata să creadă că din acest cuptor vor ieşi toate produsele industriei moderne.
În aşteptarea acestui eveniment, pionierii se mulţumiră să fabrice nişte vase cam grosolane, e drept, dar cît se poate de potrivite pentru pregătirea mîncării. Materia primă o constituia acelaşi pămînt argilos, căruia Cyrus Smith îi adăugă puţin var şi cuarţ. Pasta obţinută era de fapt veritabilul „pămînt de pipă" din care făcură oale, ceşti mulate pe pietre de formă adecvată, farfurii, urcioare şi un fel de'hîrdaie mari, în care voiau să păstreze apa. Forma lor era stîngace, cu multe defecte, dar după ce au fost arse în cuptor, bucătăria Căminului se îmbogăţi cu vasele acestea, mai preţioase decît cele mai fine porţelanuri. Mai trebuie menţionat aici faptul că Pencroff, dornic să vadă dacă argila astfel pregătită îşi merită cu adevărat numele, mai fabrică şi cîteva pipe, destul de grosolane, pe care le găsi încîntătoare. Din păcate, tutunul îi lipsea cu desăvîrşire, lucru destul de greu pentru Pencroff, care totuşi se mîngîia, spunîndu-şi avîntat şi plin de încredere:
— Las’ că vine şi tutunul, cum au venit şi toate celelalte.
Lucrările acestea ţinură pînă în ziua de 15 aprilie. Se înţelege că tot acest timp fu întrebuinţat cu folos. Olarii noştri improvizaţi nu făcură altceva decît oale.
Bineînţeles că, atunci cînd Cyrus Smith va găsi de cuviinţă să-i transforme în fierari, aveau să înveţe şi meseria aceasta.
În seara zilei de 15 aprilie, meşterii noştri se întorceau la Cămin, încărcaţi cu vase de lut arse, iar cuptorul fu stins, în aşteptarea altei destinaţii. O întîmplare fericită însoţi întoarcerea coloniştilor. Inginerul descoperi o substanţă, care putea să înlocuiască iasca. Se ştie că iasca, o substanţă spongioasă şi catifelată, provine dintr-un fel de ciupercă din familia poliporelor, care devine foarte inflamabilă, mai ales atunci cînd este saturată în prealabil cu praf de puşcă, sau îmbibată cu o soluţie de azotat sau de clorat de potasiu. Pînă atunci, nu găsiseră nimic asemănător pe insulă, nici măcar alt soi de ciuperci care s-o înlocuiască. în ziua aceea, inginerul descoperi o plantă din familia pelinului, printre ale cărei specii mai

însemnate se numără tarhonul, absintul şi multe altele. Rupînd cîteva mănunchiuri, le întinse marinarului, spunîndu-i:
— Ţine, Pencroff. Asta îţi va face plăcere !
Pencroff cercetă cu atenţie planta îmbrăcată cu perişori lungi şi mătăsoşi şi cu frunze acoperite cu un puf moale.
— Ce-o mai fi şi asta, domnule Cyrus ? întrebă Pencroff. Te pomeneşti c-o fi tutun ?
— Nu, răspunse Cyrus Smith, — este peliniţă, mai bine zis peliniţă chinezească pentru oamenii de ştiinţă, pentru noi însă va fi iască.
Într-adevăr, pelinul acesta, bine uscat, le dădu o substanţă/ care se aprindea foarte uşor, mai ales după ce inginerul o îmbiba cu nitrat de potasiu, din care descoperise cîteva zăcăminte pe insulă. Nitratul de potasiu nu este altceva decît salpetru.
În seara aceea, adunaţi în camera din mijloc, coloniştii cinară mai bine. Nab pregătise supă şi rasol de aguti, o şuncă de cabiai aromată, însoţită de nişte tubercule fierte de „caladium macrorhizum", un fel de plantă ierbacee din familia araceelor, care în zonele tropicale se dezvoltă în formă arborescentă, foarte bune şi hrănitoare. Semănau cu făina de sagu, folosită în Anglia, şi ea înlocuia într-o oarecare măsură pîinea, care le lipsea.
Înainte de culcare, Cyrus Smith ieşi împreună cu tovarăşii săi pe plajă, la aer curat. Era ora opt şi se lăsa o noapte minunată. Luna, în descreştere, nu apăruse încă, dar orizontul luminos începuse să strălucească în culorile palide-argintii, care vesteau răsăritul ei. La Zenitul Austral scînteiau stelele circumpolare. Crucea Sudului, pe care cu cîteva zile mai înainte inginerul o admirase de pe vîrful muntelui Franklin, le întrecea pe toate în strălucire.
Cyrus Smith privi cîtva timp minunata constelaţie, care purta în creştet şi la bază două stele de mărimea întîia, pe braţul din stînga o stea de mărimea a doua, iar pe cel din dreapta una de mărimea a treia.
După ce se gîndi puţin, el întrebă:
— Harbert, dacă nu mă înşel, sîntem în 15 aprilie?
— Da, domnule Cyrus, răspunse Harbert.
— Ei bine, în cazul acesta, mîine este una din cele patru zile ale anului, cînd soarele va trece în dreptul meridianului chiar la orele douăsprezece. Cu alte cuvinte, va fi una din zilele în care

timpul relativ, indicat de ceasornice, se va contopi cu timpul absolut, indicat de calculele astronomice. Dacă vremea Va fi frumoasă, sper să obţin longitudinea insulei cu o aproximaţie de cîteva grade.
— Fără instrumente şi fără sextant ? întrebă Gédéon Spilett.
— Chiar aşa ! Şi fiindcă noaptea este senină, — urmă inginerul, — voi încerca să aflu chiar în astăseară latitudinea la care ne aflăm, măsurînd înălţimea Crucii Sudului, adică a Polului Austral, deasupra orizontului. Vă daţi seama, dragii mei, că nu ne putem mulţumi cu constatarea că ne aflăm pe o insulă. înainte de a ne aşeza mai temeinic, trebuie să ne dăm seama, pe cît se poate, ce distanţă ne desparte de continentul american, de continentul australian sau de cele mai însemnate arhipelaguri ale Pacificului.
— Are dreptate ! spuse reporterul. S-ar putea să trebuiască să construim o corabie în locul unei case, dacă. întîmplarea nu ne-a aruncat prea departe de un ţărm locuit.
— Iată de ce, hotărî Cyrus Smith, voi încerca să aflu chiar în astă-seară latitudinea insulei Lincoln, iar mîine, la amiază, voi încerca să-i aflu longitudinea.
Dacă inginerul ar fi avut un sextant, instrument cu ajutorul căruia se măsoară cu precizie distanţa unghiulară a obiectelor reflectate, operaţia ar fi fost uşoară. Măsurînd în seara aceea înălţimea polului, a doua zi de dimineaţă, cînd soarele trecea la meridian, ei ar fi obţinut coordonatele insulei. Pentru că îi lipsea însă aparatul acesta, inginerul era silit să procedeze în alt fel.
Cyrus Smith se întoarse deci la Cămin. La lumina focului, ciopli două rigle plate, pe care le uni la un cap, în aşa fel încît formau un fel de compas care se putea închide şi deschide. în loc de şurub, inginerul folosi un ghimpe mare de salcâm, cules de pe lemnele de foc.
Cu acest instrument, Cyrus Smith se înapoie pe plajă. Ca să poată calcula cu exactitate înălţimea polului, inginerul trebuia să vadă cît mai limpede orizontul. De pe plajă, lucrul nu era cu putinţă, căci orizontul era închis spre sud de capul Ghearei. Cel mai potrivit loc pentru observaţiile necesare ar fi fost partea de sud a litoralului, unde le-ar fi fost greu să treacă, deoarece rîul Mercy era umflat de flux.
Inginerul hotărî deci să-şi facă observaţiile pe platoul Grande-Vue, urmînd să tină seamă în calculele sale de înălţimea

acestuia deasupra nivelului mării. A doua zi, printr-un procedeu geometric simplu, inginerul avea să calculeze şi înălţimea platoului.
Prin urmare, coloniştii urcară spre platou, urmînd malul stîng al rîului Mercy. Se opriră acolo unde marginea platoului forma un unghi, ale cărui laturi priveau spre nord-vest şi sud-est, adică lîngă şirurile de stînci ciudat crestate, aşezate la marginea rîului. Colţul acesta al platoului domina cu vreo cincizeci de picioare înălţimea de pe malul drept, care cobora printr-o dublă pantă spre capul Ghearei şi spre coasta sudică a insulei. De aici, privirea îmbrăţişa liberă orizontul pe raza unui semicerc, care se întindea de la capul Ghearei pînă la promontoriul Reptilei. Spre sud, acest orizont, luminat de răsăritul lunei ce nu se arătase încă, se desprindea cu limpezime pe cerul întunecat, aşa că putea să fie văzut cu oarecare precizie.
În clipa aceea, Crucea Sudului se prezenta observatorului într-o poziţie răsturnată, astfel că steaua Alpha reprezenta baza ei, sau partea cea mai apropiată de Polul Austral.
Această constelaţie este aşezată mai departe de Polul Antarctic, decît este Steaua Polară faţă de Polul Arctic. Steaua Alpha este cu 27° mai depărtată de pol, aşa că Cyrus Smilh trebuia să ţină seamă de această diferenţă în calculele sale. Pentru a-şi simplifica operaţiile, îngriji de asemenea s-o observe în clipa în care ea trecea la meridian, dincolo de Polul Austral.
Inginerul îndreptă unul din picioarele compasului spre orizontul mării, iar celălalt spre steaua Alpha, astfel că deschizătura dintre cele două laturi ale compasului îi dădu distanţa unghiulară, care despărţea Alpha de orizont. Ca să fixeze acest unghi în mod definitiv, el înţepeni, cu ajutorul unor spini, cele două beţişoare ale aparatului său pe un al treilea beţişor, aşezat de-a curmezişul, obţinînd astfel un unghi fix.
Nu-i mai rămînea acum decît să socotească unghiul obţinut, reducînd totul la nivelul mării, lucru pentru care era absolut necesar să cunoască înălţimea platoului. Unghiul astfel obţinut avea să reprezinte înălţimea stelei Alpha, prin urmare înălţimea polului deasupra orizontului, adică latitudinea insulei. Se ştie că latitudinea unui punct oarecare al globului este întotdeauna egală cu înălţimea polului, deasupra orizontului acelui punct.
Efectuarea acestor calcule fu lăsată pentru a doua zi, iar la ora zece toată lumea dormea dusă.

CAPITOLUL XIV

Măsurarea falezei de granit. O aplicaţie a teoremei triunghiurilor asemenea. Latitudinea insulei. O excursie spre nordul insulei. Un banc de stridii. Planuri de viitor. Trecerea soarelui la meridian. Coordonatele insulei Lincoln.

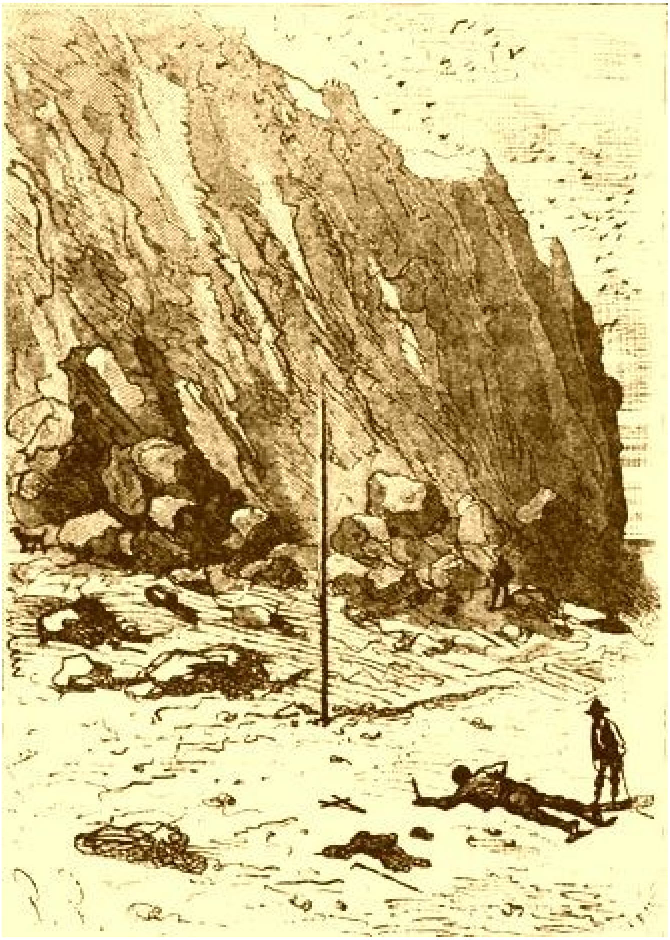
A doua zi, la 16 aprilie, în duminica Paştelui, pionierii se sculară în zorii zilei şi se apucară să-şi spele rufele şi să-şi cureţe hainele. Inginerul avea de gînd să fabrice săpun de îndată ce va izbuti să-şi procure materiile prime necesare, adică sodă sau potasiu, grăsime sau untdelemn. Cît despre problema atît de importantă a reînnoirii hainelor, ea avea să fie rezolvată mai tîrziu. Deocamdată, hainele de pe ei mai puteau fi purtate încă vreo şase luni, căci erau trainice şi ţineau la tăvăleală. De altfel, şi lucrul acesta depindea de aşezarea insulei în raport cu ţinuturile locuite. Dacă vremea era bună, întrebarea aceasta avea să-şi primească răspunsul în aceeaşi zi.

Şi iată că soarele se ridica pe cer, vestind o zi minunată, una din acele zile frumoase de toamnă, în care vara parcă îşi ia rămas bun.

Ei trebuiau să completeze datele culese în ajun, măsurînd înălţimea platoului Grande-Vue.

— Folosiţi un instrument asemănător aceluia de ieri ? îl întrebă Harbert pe inginer.
— Nu, băiatul meu, răspunse acesta, — vom proceda într-alt mod, tot atît de sigur.
Harbert, mereu dornic să înveţe lucruri noi, îl urmă pe inginer, care se depărta de poalele falezei, coborînd pînă la marginea apei. Între timp, Pencroff, Nab şi reporterul îşi vedeau fiecare de treburile lor.
Cyrus Smith luase cu el un fel de prăjină lungă de douăsprezece picioare, croită după. propria lui înălţime, pe care o cunoştea foarte bine. Harbert ducea o fibră lungă şi subţire, de care legase o piatră, şi care avea să le servească drept fir cu plumb.
Ajungând cam la cinci sute de picioare de faleza care se ridica perpendicular, Cyrus Smith se opri la douăzeci de picioare de marginea valurilor, înfigînd prăjina în nisip la o adîncime de două picioare. O propti cu grijă şi cu ajutorul firului cu plumb izbuti s-o aşeze perpendicular pe planul orizontului.
După aceea, inginerul se retrase pînă la distanţa de la care, cînd se culca pe nisip, raza lui vizuală atingea atît extremitatea prăjinei, cît şi creasta falezei. Punctul acesta îl însemnă cu multă grijă cu un ţăruş.
Apoi, i se adresă lui Harbert, întrebîndu-l:
— Cunoşti principiile elementare ale geometriei ?
— Nu prea bine, domnule Cyrus ! răspunse Harbert, nevrînd să rişte prea mult.
— Îţi aduci aminte care sînt proprietăţile a două triunghiuri asemenea ?
— Da, răspunse Harbert. Laturile lor omoloage sînt proporţionale.
— Ei bine, fiule, în clipa de faţă am construit două triunghiuri-dreptunghiuri asemenea: cel dintîii, mai mic, are drept laturi prăjina perpendiculară şi distanţa care desparte ţăruşul de piciorul prăjinei, iar ipotenuza o constituie raza rnea vizuală; al doilea triunghi are drept laturi zidul perpendicular al falezei, a cărei înălţime vrem s-o cunoaştem, şi distanţa care separă ţăruşul de baza zidului, iar ipotenuza este formată tot de raza mea vizuală, aflîndu-se prin urmare în prelungirea ipotenuzei primului triunghi.

— Acum am înţeles, domnule Cyrus ! strigă Harbert. Dacă distanţa de la ţăruş la prăjină este proporţională cu distanţa de la ţăruş la faleză, atunci şi înălţimea prăjinei este proporţională cu înălţimea falezei.
— Aşa este, Harbert, răspunse inginerul, — astfel că, după ce vom măsura primele două distanţe, cunoscînd înălţimea prăjinei, vom afla înălţimea falezei printr-un simplu calcul de proporţii, fără să mai fie nevoie s-o măsurăm.
Măsurară apoi cele două distanţe orizontale, folosindu-se de prăjina care se ridica la zece picioare deasupra solului.
Prima distanţă, dintre ţăruş şi locul unde fusese înfiptă prăjina în nisip, măsura cincisprezece picioare.
A doua distanţă, dintre ţăruş şi peretele falezei, era de cinci sute de picioare.
După ce isprăviră măsurătorile, cei doi pionieri se întoarseră la Cămin.
Ajuns acolo, inginerul scoase la iveală un

fel de lespede de ardezie şistoasă, pe care o adusese dintr-una din plimbările lui. Era foarte uşor să-şi zgîrie socotelile pe suprafaţa ei, folosindu-se de o scoică ascuţită. El stabili deci următoarea proporţie:
15 : 500 : : 10 : x 500 x 10 = 5.000

5000/15= 333,3

Prin urmare, peretele falezei măsura 333,33 picioare[19].
Cyrus Smith reluă apoi instrumentul pe care-l fabricase în ajun. Se ştie că depărtarea la care fixase cele doua rigle reprezenta distanţa unghiulară a stelei Alpha, deasupra orizontului. Inginerul măsură cît se poate de exact acest unghi, folosindu-se de o circumferinţă pe care o împărţise în trei sute şaizeci de părţi egale. Unghiul astfel măsurat avea zece grade. Adăugînd la cifra obţinută cele douăzeci şi şapte de grade care despărţeau steaua Alpha de Polul Antarctic şi scăzînd din socoteală înălţimea platoului pe care îşi făcuse observaţiile, inginerul obţinu cifra de treizeci şi şapte. Deci, Cyrus Smith trase concluzia că insula Lincoln se afla la treizeci şi şapte de grade latitudine australă sau, ţinînd seamă de instrumentele rudimentare pe care le folosise, între paralela treizeci, şi cinci şi paralela patruzeci.
Mai rămînea să obţină longitudinea insulei, ca să aibă coordonatele ei complete. Longitudinea putea s-o afle în aceeaşi zi, la amiază, în clipa cînd soarele avea să treacă la meridian.
Fiind duminică, pionierii hotărîră să facă o plimbare, mai bine zis să exploreze ţinutul aşezat între coasta de nord a lacului şi golful Rechinului, chiar pînă la extremitatea capului Mandibulei de Sud, dacă timpul rămînea frumos. Prîuzul hotărîră să-l ia pe dune, urmînd să se întoarcă acasă seara.
La ora opt şi jumătate, micul grup o porni de-a lungul canalului. Dincolo, pe insula Salvării, se plimbau cu un aer foarte grav numeroase păsări acvatice ce semănau cu pinguinii, uşor de recunoscut după strigătul lor neplăcut, care semăna cu răgetul măgarului. Pencroff, care privea toate lucrurile numai din punct de vedere comestibil, aflǎ, nu fără oarecare mulţumire, că deşi cam negricioasă, carnea lor era bună de mîncat.
Pe nisipul insuliţei se tîrau şi nişte amfibii mari, probabil foci, care işi căutaseră adăpost pe acolo. Animalele acestea nu aveau nici un fel de valoare alimentară, carnea lor uleioasă fiind de-a dreptul dezgustătoare; totuşi, Cyrus Smith le cercetă cu luare aminte, fără să-şi dezvăluie însă gîndul. Se mulţumi să spună tovarăşilor săi că foarte curînd vor vizita ostrovul.

---

[19] Este vorba de piciorul englez, unitate de măsură egală cu treizeci de centimetri. (N. A.)

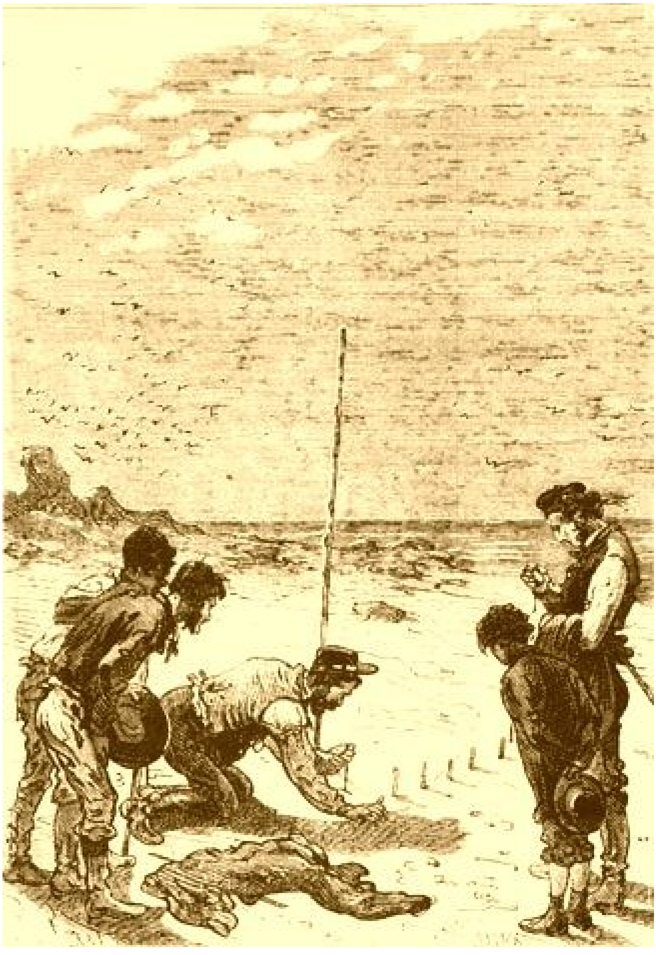
Ţărmul pe care înaintau pionierii era presărat cu nenumărate scoici, dintre care multe ar fi făcut bucuria colecţionarilor. Descoperiră printre ele terebratuie, ghiocuri şi altele. Dar mai plăcută fu descoperirea lui Nab, care semnală, la vreo patru mile de Cămin, un uriaş banc de stridii, pe care marea în reflux îl lăsa cu totul descoperit.
— Nab poate fi mulţumit, căci nu şi-a pierdut timpul degeaba, strigă Pencroff la vederea bancului de stridii care se zărea în larg.
— Plăcută descoperire ! spuse reporterul. Şi dacă este adevărat că fiecare stridie produce cincizeci, şaizeci de mii de ouă pe an, avem aici o rezervă de nesecat.
— Tot ce se poate, dar nu cred să fie prea hrănitoare stridiile astea, murmură Harbert.
— Asta aşa-i, răspunse Cyrus. Stridiile conţin foarte puţine materii azotoase, aşa că un om care nu s-ar hrăni şi cu altceva, ar fi silit să mănînce cincisprezece pînă la şaisprezece duzini de stridii pe zi,
— Foarte bine ! Cred că în cazul de faţă putem înghiţi cîte duzini de stridii dorim, fără să consumăm tot bancul, spuse Pencroff. Ce-ar fi să culegem cîteva pentru masa de prînz ?
Şi fără să aştepte răspunsul pe care îl cunoşteau dinainte, marinarul şi Nab adunară scoicile trebuitoare prînzului lor, vîrîndu-le într-o plasă din fire de hibiscus, împletită de Nab. De altfel, în aceeaşi plasă pionierii îşi transportau şi hrana. îşi urmară apoi drumul în susul coastei, mergînd între dune şi mare.
Din cînd în cînd, Cyrus Smith se uita la ceas, căutînd să se pregătească din timp pentru observaţia solară, pe care trebuia s-o facă la ora douăsprezece precis.
Toată această parte a insulei, pînă la capul care mărginea golful Uniunii, capul Mandibulei de Sud, era stearpă. Cît cuprindeau cu ochii, nu vedeau decît nisip presărat cu scoici, amestecate cu sfărîmături de lavă. Puţine păsări de mare zburau deasupra acestui ţărm pustiu. Zăriră cîtiva goelanzi şi albatroşi şi cîteva raţe sălbatice care, cu drept cuvînt, stîrniră pofta lui Pencroff. Marinarul încercă să le doboare cu săgeţi; zadarnic însă, căci zburătoarele nu se lăsau la pămînt, şi ar fi trebuit doborîte din zbor.
Lucrul acesta îl făcu pe marinar să repete:

— Vedeţi, domnule Cyrus, atîta vreme cît nu vom avea una sau două puşti de vînătoare, are să fie tare greu !
— Desigur, Pencroff, — îi răspunse reporterul, — dar asta depinde numai de dumneata ! Dă-nc fier pentru ţevi, otel pentru culasă, silitră, cărbune şi sulf pentru praful de puşcă, găseşte-ne mercur şi acid azotic pentru detonant, mai fă rost şi de nişte plumb pentru gloanţe şi cu siguranţă că Cyrus ne va fabrica nişte puşti minunate.
— Ah ! Sînt sigur că toate aceste substanţe se găsesc în insulă, răspunse inginerul, — dar o armă de foc este un instrument delicat şi care necesită piese de mare precizie. în sfîrşit, vom vedea mai tîrziu ce e de făcut.
— Cînd te gîndeşti că a trebuit să aruncăm din nacelă toate armele, toate instrumentele, pînă şi bricegele noastre, strigă Pencroff.
— Mă tem că dacă nu le aruncam, Pencroff, ne arunca pe noi balonul În fundul mării ! spuse Harbert.
— Asta aşa este, îl aprobă marinarul. Apoi trecu la o altă idee:
— Mă gîndesc la mutra lui Jonallian Forster şi a tovarăşilor săi, a doua zi de dimineaţă, cînd au găsit piaţa goală şi balonul nicăieri !
— Iată un lucru de care nu mă sinchisesc ! mormăi reporterul.
— Da, dar eu am fost cu ideea ! spuse Pencroff cu un aer mulţumit.
— Frumoasă idee, n-am ce zice, Pencroff ! răspunse Gédéon Spilett, rîzînd. Uite unde ne-a adus ideea asta măreaţă.
— Tot e mai bine decît în mîinile sudiştilor ! strigă marinarul. Mai ales de cînd s-a întors şi domnul Cyrus printre noi I
— Nici mie nu-mi displac locurile astea, ca să spun drept! răspunse reporterul. De altfel, ce ne lipseşte ? Nimic
— Mda, mai nimic, afară de... toate ! răspunse Pencroff, hohotind de rîs. Te pomeneşti că într-o bună zi găsim şi mijlocul s-o ştergem de aici !
— Şi poate chiar mai devreme decît vă închipuiţi, — interveni inginerul, —- dacă insula Lincoln nu-i aşezată prea departe de vreun arhipelag sau continent, lucru pe care-l vom afla pînă într-o oră. S-ar putea s-o părăsim curînd. Nu am nici o hartă a Pacificului, dar îmi amintesc foarte bine cum arată partea lui sudică. Latitudinea pe care am obţinut-o ieri ne arăta că insula Lincoln se află undeva între Noua Zeelandă şi Ciuli. Dar aceste

două ţinuturi sînt aşezate la şase mii de mile depărtare unul de altul. Rămîne de văzut în ce parte a acestei mari întinderi de apă este aşezată insula noastră. Sper că lucrul acesta îl vom afla, cu oarecare aproximaţie, de îndată ce vom cunoaşte longitudinea insulei.
— Dar după cum se pare, arhipelagul Pomotu este cel mai apropiat de noi în ce priveşte latitudinea ? întrebă Harbert
— Da, dar distanta care ne desparte de el este de o mie două sute de mile .
— Dar pe acolo ce este ? întrebă Nab, care urmărea convorbirea cu foarte mulf interes, arătînd cu mîna spre sud.
— Pe acolo nu-i nimic, răspunse Pencroff.
— Nimic, într-adevăr, întări inginerul.
— Spune, Cyrus, întrebă reporterul, ce-am putea face presupunînd că insula Lincoln se află doar la două-trei sute de mile de Noua Zeelandă sau de Chiti ?
— Atunci, răspunse inginerul, în loc să clădim o casă, vom construi un vapor, la cîrma căruia vom instala pe meşterul Pencroff.
— Mai e vorbă, domnule Cyrus ! strigă marinarul. Sînt gata să mă fac şi căpitan... de îndată ce veţi construi un vas în stare să înfrunte valurile !
— Vom face-o şi pe asta, de va fi nevoie ! răspunse Cyrus Smith.
Dar, în timp ce oamenii noştri vorbeau plini de curaj, se apropiase ora la care trebuia făcută observaţia.
Cum va constata oare Cyrus Smith trecerea soarelui la meridianul insulei, fără nici un instrument ? Iată un lucru pe care Harbert nu putea să şi-l închipuie.
Observatorii se aflau acum la vreo şase mile de Cămin, nu departe de dunele printre care fusese găsit inginerul, după misterioasa lui salvare. Fiind ora unsprezece, poposiră în acel loc, pregătindu-şi prînzul. Harbert porni spre un pîrîu din apropiere, ca să care apă în urciorul adus de Nab.
Între timp, Cyrus Smith se pregăti pentru observaţiile sale astronomice. El alese pe plajă un loc neted, pe care marea în retragere îl nivelase cu desăvîrşire. Această întindere de nisip foarte fin era netedă ca-n palmă, nici un grăunte nedepăşimdu-l pe celălalt. De altfel nu era neapărată nevoie de un plan perfect orizontal, precum nu se impunea nici ca băţul înfipt în nisip să fie fixat perpendicular. Dimpotrivă, inginerul îl înfipse, dîndu-i

chiar o oarecare înclinare spre sud, adică spre partea opusă soarelui. Nu trebuie să uităm că locuitorii insulei Lincoln vedeau soarele descrîindu-şi arcul deasupra orizontului de nord şi nu de sud, deoarece insula era aşezată în emisfera australă.
Harbert începu să înţeleagă ce avea de gînd să facă inginerul, ca să constate trecerea soarelui la meridianul insulei, cu alte cuvinte, să ştie cînd e miezul zilei în acel punct al globului. Voia să afle aceasta cu ajutorul umbrei, pe care o proiecta băţul pe nisip, şi în lipsa altor instrumente avea să obţină cu aproximaţie rezultatul dorit.
Într-adevăr, în clipa în care această umbră va dispărea, va fi ora douăsprezece fix; va fi de ajuns să se urmărească extremitatea umbrei ca să se cunoască clipa în care; după ce a scăzut, ea va reîncepe să crească. Înclinînd băţul în partea opusă soarelui, inginerul făcea ca umbra ce cădea să fie mai lungă, putînd urmări astfel mai uşor fazele prin care va trece. Cu cît acul unui cadran este mai lung, cu atît poate fi urmărit mai uşor în deplasarea lui. Şi umbra bastonului reprezenta astfel acul unui cadran.
Cînd socoti că a sosit momentul, Cyrus Smith îngenunchie pe nisip şi începu să măsoare micşorarea umbrei cu ajutorul unor mici ţăruşi, pe care îi înfigea în nisip. Tovarăşii săi urmăreau operaţia cu mult interes.
Reporterul ţinea cronometrul său în mînă, gata să anunţe ora cînd umbra va fi dispărut. În afară de aceasta, deoarece se nimerise ca Cyrus Smith să facă aceste operaţiuni în ziua de 16 aprilie, zi în care timpul mijlociu se confundă cu timpul adevărat, ora pe care avea s-o anunţe Gédéon Spilett va fi chiar ora Washingtonului — şi aceasta avea să simplifice calculele.

Între timp, soarele înainta încet, umbra băţului scădea mereu şi, în clipa în care lui Cyrus Smith i se păru ca ea creşte din nou, el întrebă .
— Cît e ora ?
— Cinci şi un minut, îi răspunse Gédéon Spilett. Nu-i mai rămînea decît să facă calculele, ceea ce nu-i fu prea greu. Exista deci o diferenţă de cinci ore între Washington şi insula Lincoln. Inginerul ştia că soarele, în mişcarea lui circulară, parcurge cincisprezece grade pe oră. Cincisprezece grade înmulţite cu cinci ore dau şaptezeci şi cinci de grade.
Aşadar, Washingtonul, aflîndu-se la 77°3'11" longitudine, adică 77° măsurate după meridianul din Greenwich — în raport cu care americanii, ca şi englezii, măsoară longitudinea — insula Lincoln urma să aibă cu 75° mai mult, adică să se afle la 152° longitudine.
Cyrus Smith anunţă rezultatul tovarăşilor săi. Ţinînd seamă de greşelile care s-ar fi

putut strecura la .această observaţie, el se crezu îndreptăţit să afirme, aşa cum făcuse şi pentru latitudine, că insula Lincoln se afla aşezată între paralelele 35—37, şi între meridianele 150—155, la vest de Greenwich. Aceasta, cu o îngăduinţă de 5°, atît pentru longitudine, cît şi pentru latitudine, ceea ce putea să reprezinte la o eventuală eroare de observaţie o diferenţă de

trei sute de mile longitudine sau latitudine, la distanţele calculate.
Dar ei nu trebuiau nicidecum să se lase influenţaţi în hotărîrile lor de această eventuală eroare.
Înţelegeau acum limpede că insula Lincoln era aşezată departe de orice ţărm sau arhipelag şi că nu puteau parcurge o asemenea distanţă într-o barcă rudimentară.
După datele pe care încercaseră să le stabilească, insula era aşezată la cel puţin o mie două sute de mile de Tahiti şi de insulele arhipelagului Pomotu, la mai mult de o mie opt sute de mile de Noua Zeelandă şi la mai bine de patru mii cinci sute de mile de coasta americană.
Dar, oricît îşi răscolea amintirile, Cyrus Smith nu-şi putea aminti de existenţa vreunei insule cunoscute în această regiune a Pacificului.

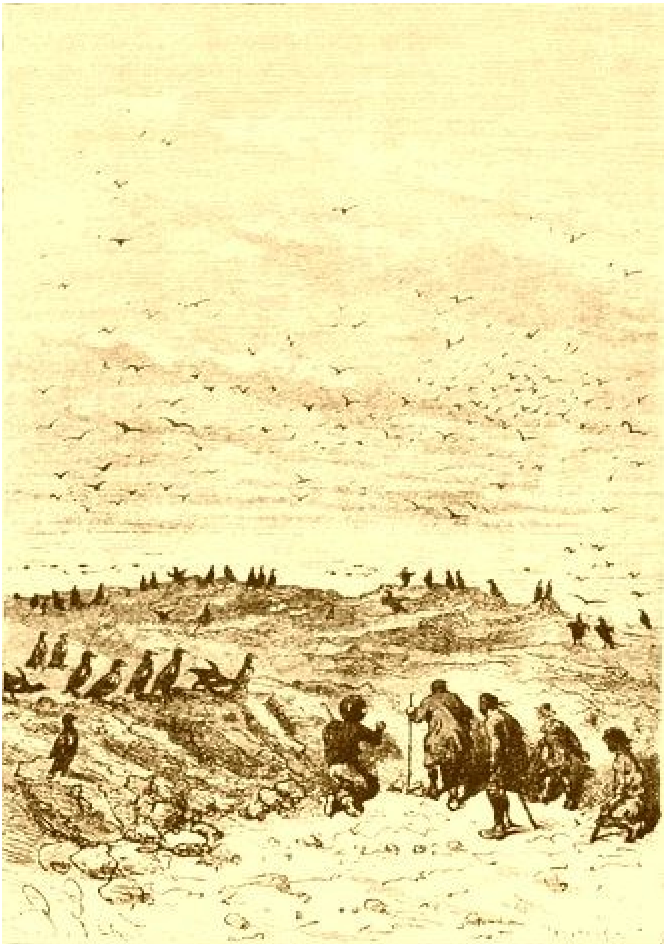
CAPITOLUL XV

Se hotărăşte iernatul. Problema metalelor. Explorarea insulei Salvării. Vînătoarea de foci. Prinderea unui mamifer spinos. Un kola. Ce se înţelege prin metoda catalană. Fabricarea fierului. Cum se obţine oţelul.

A doua zi de dimineaţă, la 17 aprilie, primul cuvînt al marinarului fu adresat lui Gédéon Spilett:
— Ei, ce vom fi astăzi ? întrebă el.
— Ceea ce va găsi de cuviinţă Cyrus, îi răspunse reporterul.
Din cărămidari şi olari, tovarăşii inginerului aveau să se transforme în metalurgişti.
În ajun, după prînz, exploraseră insula pînă la extremitatea capului Mandibulei, la o depărtare de aproape şapte mile de Cămin. Acolo se termina lungul şir de dune şi solul căpăta o aparenţă vulcanică. Nu mai erau faleze înalte, ca cele din apropierea platoului Grande-Vue, ci doar un fel de chenar neregulat, care încadra golful îngust, cuprins între cele două capuri, care se formaseră din substanţele minerale aruncate de vulcan. Întorcîndu-se acasă la căderea nopţii, pionierii noştri nu se culcară înainte de a fi hotărît definitiv dacă rămîneau sau plecau de pe insula Lincoln.
Distanţa de o mie două sute de mile, care despărţea insula de arhipelagul Pomotu, era foarte mare. O barcă n-ar fi izbutit s-o

parcurgă, mai ales toamna, cînd vremea putea oricînd să se strice. Aceasta era părerea lui Pencroîf. De altminteri e destul de greu să construieşti o barcă, chiar cînd ai toate instrumentele necesare, dar în împrejurările de faţă, cînd pionierii noştri nu aveau nici un fel de scule şi cînd ar fi trebuit să înceapă prin a fabrica ciocane, topoare, ferăstraie, rindele şi alte unelte, lucru care ar fi cerut mult timp. Hotărîră deci să ierneze pe insula Lincoln şi să-şi caute o locuinţă mai potrivită, în care să-şi petreacă lunile de iarnă.
Dar, înainte de toate, trebuiau să întrebuinţeze minereu! de fier, din care inginerul găsise cîteva zăcăminte în partea de nord-vest a insulei şi să transforme acest minereu În fier sau în oţel.
Se ştie că, în general, pămîntul nu conţine metalele în stare curată. Cele mai multe dintre ele se găsesc combinate cu oxigen sau cu sulf. Şi chiar cele două bucăţi de minereu pe care le ridicase Cyrus Smith erau, una un magnetit, iar cealaltă o pirită, sau sulfura de fier. Cel dintîi, magnetitul, era un oxid de fier şi trebuia deci redus cu ajutorul cărbunelui, adică eliminat oxigenul pentru a obţine fier curat. Acest lucru se făcea fie supunînd minereul, amestecat cu cărbune, la o temperatură înaltă, fie prin aşa-zisa metodă „catalană", uşoară şi rapidă, care transformă minereul în fier, printr-o singură operaţie sau, în sfîrşit, prin metoda furnalelor înalte, care transformă minereul mai întîi în fontă şi-apoi fonta în fier, extrăgîndu-i procentul de cărbune cu care este combinată.
Cyrus S-mith avea nevoie de fier şi nu de fontă; trebuia deci să caute să folosească metoda cea mai rapidă. De altfel, minereul pe care-l găsise era el însuşi foarte curat şi foarte bogat în fier. Făcea parte din acea specie de minereu, care se găseşte în mase de culoare cenuşie închis, dă un praf negru, cristalizează în octaedre regulate şi dă naştere magnetelor naturale. În Europa, şi anume în Suedia şi Norvegia, unde se găsesc zăcăminte bogate, el serveşte la fabricarea fierului de primă calitate. Nu departe de acest zăcămînt se găseau şi zăcămintele de cărbune, pe care pionierii începuseră să le folosească. Deci, materia prună se alia foarte prielnic aşezată, înlesnind transformarea minereului.
— Aşadar, domnule Cyrus, întrebă Pencroff, vom prelucra minereul de fier ?

— Da, dragul meu, răspunse inginerul, dar în acest scop vom începe prin a vîna pe insula cea mică vreo cîteva foci, ceea ce ştiu că nu-ţi displace.

— Să vînăm foci ? se miră marinarul, întorcîndu-se spre Gédéon Spilett. Nu ştiam că focile intră în fabricaţia fierului !
— Dacă spune Cyrus, aşa este ! îl linişti reporterul.
Inginerul însă părăsise între timp Căminul, astfel că Pencroff se văzu silit să se pregătească de vînătoare, fără nici o altă explicaţie.
Puţin după aceea, Cyrus Smith, Harbert, Gédéon Spilett, Nab şi Pencroff se aflau cu toţii pe plajă, acolo unde canalul forma un fel de vad, de cîte ori marea se retrăgea. Vînătorii îl străbătură fără să se ude mai sus de genunchi.
Cyrus Smith punea pentru prima oară piciorul pe această insulă, tovarăşii săi însă pentru a doua oară, căci aici îi azvîrlise balonul naufragiat.
Cîteva sute de pinguini îi întîmpinară la sosire, privindu-i cu ochi miraţi. Pionierii, înarmaţi cum erau cu ciomege, ar fi putut să-i ucidă cu uşurinţă, totuşi nu făcură nici o încercare, deoarece nu voiau să sperie focile, culcate pe nisip la o mică depărtare.
Înaintară deci cu băgare de seamă spre extremitatea nordică, călcînd pe un sol ciuruit de mici scobituri, care erau de fapt nişte cuiburi de păsări acvatice. La capătul insulei se zăreau nişte

mogîldeţe negre, care înotau la suprafaţa apei. Parcă ar fi fost mici stînci plutitoare.
Erau focile pentru care veniseră. Ele trebuiau lăsate să iasă pe plajă, căci pîntecele lor îngust, blana lor deasă şi scurtă şi trupul lor alungit în chip de fus face ca focile, bune înotătoare,, să nu poată fi prinse în apă. Pe uscat însă, picioarele lor scurte, cu degetele unite printr-o membrană, abia le îngăduie să se tîrască încet şi greoi.
Pencroff cunoştea năravurile acestor amfibii şi îşi sfătui tovarăşii să aştepte ca focile să se culce pe plajă, spre a se încălzi la soare, după care se vor cufunda într-un somn adînc. Atunci, vor face în. aşa fel, încît să le taie drumul şi să le lovească peste bot.
Vînătorii se ascunseră după stîncile litoralului, aşteptînd în tăcere.
Trecu o oră, pînă cînd focile se hotărîră să iasă pe nisip. Sosiră în sfîrşit vreo şase. Pencroff şi Harbert se depărtară, spre a ocoli capătul insulei, ca să le ia pe la spate şi să letaie drumul. în timpul acesta, Cyrus Smith, Gédéon Spilett şi Nab se furişau către viitorul teatru de luptă, tîrîndu-se de-a lungul stîncilor.
Deodată, Pencroff, înalt şi voinic, ieşi din ascunzătoare şi scoase un chiot. Inginerul şi cei doi tovarăşi ai săi se repeziră între mare şi foci. Două-trei dintre ele, lovite cu putere, căzură moarte pe nisip, pe cînd celelalte izbutiră să se arunce în mare, făcîndu-se nevăzute în larg.
— Focile cerute, domnule Cyrus ! spuse marinarul înaintînd spre inginer.
— Bine, Pencroff. Le vom transforma în foale, pentru fierărie.
— În foale ?! strigă Pencroff. Ce noroc a dat peste focile astea !
Într-adevăr, inginerul voia să facă din pielea lor nişte dispozitive pentru suflat aerul necesar prelucrării minereului. Focile acestea erau de mărime mijlocie; în lungime nu depăşeau şase picioare, iar capul lor semăna cu un cap de cîine.
Fiindcă nu avea nici un rost să care o greutate atît de mare, Nab şi Pencroff hotărîră să le jupoaie pe loc, în timp ce Cyrus Smith şi reporterul aveau să termine explorarea micii insule.
Marinarul şi negrul se descurcară cu multă îndemînare, astfel că, trei ore mai tîrziu, Cyrus Smith dispunea de două piei de focă, pe care voia să le folosească aşa cum erau, fără să le mai tăbăcească.

Pionierii aşteptară refluxul,- apoi se întoarseră la Cămin, trecînd din nou canalul.
Prelucrarea pieilor nu fu un lucru uşor. Ele trebuiau să fie prinse pe nişte rame de lemn, care să le tină întinse şi apoi trebuiau cusute una de alta cu nişte fibre, ca să poată fi umplute cu aer, fără să răsufle prea mult. Pionierii se văzură nevoiţi să reînceapă operaţia de cîteva ori. Cyrus Smith avea la dispoziţie doar cele două lame de oţel făcute din zgarda lui Top, totuşi se dovedi atît de indemînatic şi tovarăşii săi îl ajutară cu atîta pricepere, încît, peste trei zile, inventarul micii colonii se îmbogăţise cu un dispozitiv de suflat aerul, menit să injecteze oxigen în mijlocul minereului, în timpul cît va fi supus căldurii. Fără aceasta, operaţia nu avea sorţi de izbîndă.
În dimineaţa zilei de 20 aprilie, începu, aşa cum o numeşte reporterul În însemnările sale, „perioada metalurgică". Inginerul era hotărît, se ştie, să lucreze chiar la locul unde se găseau zăcămintele de cărbune şi de fier. După socotelile lui, acestea se aflau la poalele muntelui Franklin, la o depărtare de şase mile. Nu putea fi vorba să se întoarcă în fiecare seară la Cămin, aşa că ei hotărîră să se adăpostească într-o colibă de crengi, ca să poată urmări zi şi noapte importanta operaţie.
Plecară dis-de-dimineaţă. Nab şi Pencroff duceau pe o targa dispozitivul de suflat aerul şi o oarecare cantitate de provizie, pe care aveau s-o mai înmulţească pe drum.
Străbătură pădurea Jacamarului prin partea ei cea mai deasă. îşi croiră un drum, care mai tîrziu avea să devină calea directă, ce lega platoul Grande-Vue cu muntele Franklin. Copacii, aparţinînd speciilor de care am mai pomenit, erau minunaţi. Harbert semnală prezenţa unei noi specii, aşa numiţii arbori „dragoni", pe care Pencroff se grăbi să-i numească „praz îngîmfat", căci, cu toată înălţimea lor, copacii aceştia făceau parte din familia liliaceelor, aidoma cepii şi sparanghelului. Rădăcina lemnoasă a acestor copaci, fiartă, e foarte bună de mîncat şi supusă fermentaţiei, ea dă o licoare destul de plăcută. Adunară o cantitate destul de mare din aceste rădăcini.
Drumul prin pădure fu lung. El ţinu toată ziua, îngăduind coloniştilor noştri să observe fauna şi flora locului. Top, în seama căruia era mai ales descoperirea faunei, alerga printre ierburi, stîrnind tot felul de vînat; fără a alege, Harbert şi Gédéon Spilett

ucîseră cu săgeţile doi canguri şi un animal care semăna cu un arici sau cu binecunoscutul furnicar.
— Şi cînd va fi în oală, se grăbi să întrebe Pencroff, cu ce o să semene ?
— Cu o bucată de carne de vacă, răspunse Harbert.
— Altceva nici nu cerem, răspunse marinarul.
În timpul acestei excursii, pionierii întîlniră cîţiva porci mistreţi care nu căutau să-i atace. Şi se părea că nu vor mai da şi peste alte fiare periculoase, cînd într-un desiş, reporterul zări la cîţiva paşi de el, între crengile unui copac, un animal care i se păru că seamănă cu un urs şi pe care începu să-l schiţeze liniştit în carnet. Din fericire pentru Gédéon Spilett, animalul nu era un urs. Nu era decît un kula, cunoscut şi sub numele de „leneşul". Avea mărimea unui cîine, părul zburlit, de culoare murdară, şi labele înzestrate cu gheare puternice, care îl ajutau să se caţăre pe copaci, pentru a se hrăni cu frunzele lor. După ce stabiliră identitatea acestui animal, pe care îl lăsară să-şi vadă în pace de îndeletnicirile sale, reporterul se mulţumi să înscrie sub desenul său „leneş” în loc de „urs”, apoi porniră mai departe.
Pe la orele cinci după-amiază, Cyrus Smith dădu semnalul opririi. Se aflau în afara pădurii, la poalele puternicelor metereze de lavă, care sprijineau muntele Franklin spre răsărit. La cîteva sute de paşi curgea Pîrîul Roşu, aşa că pionierii aveau la îndemînă apă bună de băut.
Tabăra fu curînd înjghebată. în mai puţin de o oră ridicară la marginea pădurii, între copaci, o colibă făcută din crengi, liane şi pămînt. Cercetările geologice fură amînate pentru a doua zi. Pregătiră cina, aşezînd frigarea la flacăra unui foc vesel, în faţa colibei. Pe la ora opt, dormeau duşi, în timp ce unul dintre ei stătea de veghe, ca să întreţină focul şi pentru a păzi tabăra de animalele sălbatice care puteau să-i dea tîrcoale.
A doua zi, la 21 aprilie, Cyrus Smith porni împreună cu Harbert în căutarea terenurilor, unde găsise mostre de minereu. El descoperi zăcămîntul, la suprafaţa solului, aproape de izvorul pinului, la poalele uneia, dintre meterezele ce sprijineau muntele în partea de nord-est. Minereul,, foarte bogat în fier, şi a cărui structură îngăduia să fie uşor supus topirii, se-prezenta,într-o formă cît se poate de potrivită pentru, modul de extracţie pe care îşi propunea să-l folosească inginerul: metoda catalană, simplificată, aşa cum se aplică în Corsica.

De fapt, metoda catalană propriu-zisă cere cuptoare şi creuzete, în care minereul şi cărbunele, aşezate în pături alternative, sînt reduse şi transformate în fier. Dar Cyrus Smith nu-şi putea îngădui luxul unor astfel de. construcţii. El dorea să formeze din minereu şi cărbune o masă cubică, în centrul căreia să sufle aer cu ajutorul dispozitivului s.ău. Acesta era fără îndoială procedeul întrebuinţat de primii metalurgişti ai. omenirii şi, ceea ce izbutiseră aceştia să facă la vremea lor, puteau desigur şi ei să reuşească pe insula Lincoln.

Ca şi minereul, cărbunele care se găsea nu prea departe, la suprafaţa pămîntului, fu adunat fără greutate.
Minereul fu sfărîmat apoi în bucăţele mici şi curăţat cu mîna de murdăriile de la suprafaţă.
îngrămădiră apoi cărbunele şi minereul, aşezîndu-l în pături suprapuse, aşa cum procedează cărbunarii cu lemnul pe care vor să-l carbonizeze. Sub influenţa aerului suflat de foale şi a căldurii, cărbunele avea să se transforme în acid carbonic, apoi în oxid de carbon, care la rîndul lui avea să se combine cu oxidul de fier, extrăgînd oxigenul şi lăsînd să curgă fierul curat.
Acesta fu procedeul folosit de inginer. Aşeză foalele din piele de focă, prevăzute cu un tub de pămînt refractar, fabricat în cuptorul de olărie, lîngă grămada de minereu. Mişcate primtr-un mecanism simplu, înjghebat cu ajutorul unui cadru de lemn şi a

unor funii de fibre, foalele zvîrliră în masa minereului o cantitate de aer, care-i ridica temperatura, ajutînd în acelaşi timp procesul chimic, de pe urma căruia pionierii obţinură o cantitate de fier curat.
Grea operaţie ! Răbdarea şi ingeniozitatea pionierilor fură puse la grea încercare. Totuşi, operaţia izbuti şi rezultatul fu un fel de băşică de fier spongios, pe care se văzură nevoiţi s-o bată la roşu, adică s-o făurească, pentru a înlătura impurităţile învelişului lichefiat. Bineînţeles că acestor fierari improvizaţi lelipsea ciocanul; ei se aflau în situaţia în care se aflase şi primul metalurgist şi procedară întocmai cum procedase el: prima băşică de fier, fixată pe un băţ, le sluji de ciocan, pentru a lovi a doua băşică, pe o nicovală de granit. Obţinură astfel un metal rudimentar, dar care se putea întrebuinţa.
În cele din urmă, după multe sforţări şi oboseală, în ziua de. 25 aprilie, pionierii făuriseră cîţiva drugi de fier şi-i prefăcuseră în scule: cleşti, cazmale, sape, pe care Pencroff şi Nab le găseau minunate.
Dar metalul nu-l putea folosi prea mult în stare de fier curat: el trebuia prefăcut în oţel. Ori, oţelul rezultă din combinarea fierului cu cărbunele, obţinîndu-se fie din fontă, din care se extrage o anumită can-titate de cărbune, fie din fier, căruia i se adaugă cărbunele care-i lipseşte. Cyrus Smith avea să folosească acest din urmă procedeu, deoarece fierul pe care îl descoperise era curat.
Inginerul încălzi metalul împreună cu cărbune pisat într-un creuzet de pămînt refractar şi oţelul astfel obţinut, maleabil şi la cald şi la rece, fu prelucrat cu ciocanul. Nab şi Pencroff, bine îndrumaţi, făuriră nişte topoare, care se căliră minunat prin încălzire la roşu şi cufundare bruscă în apă rece.
Mai fabricară şi alte unelte şi anume: lame de rindea, topoare şi toporaşe, benzi de oţel pentru ferăstraie, foarfeci, cazmale, lopeţi, ciocane, cuie — toate, fără îndoială destul de grosolane.
În sfîrşit, în ziua de 5 mai, prima perioadă metalurgică se încheie şi fierarii se întoarseră la Cămin, unde îi aşteptau alte lucrări, în care aveau să se specializeze în curînd.

CAPITOLUL XVI

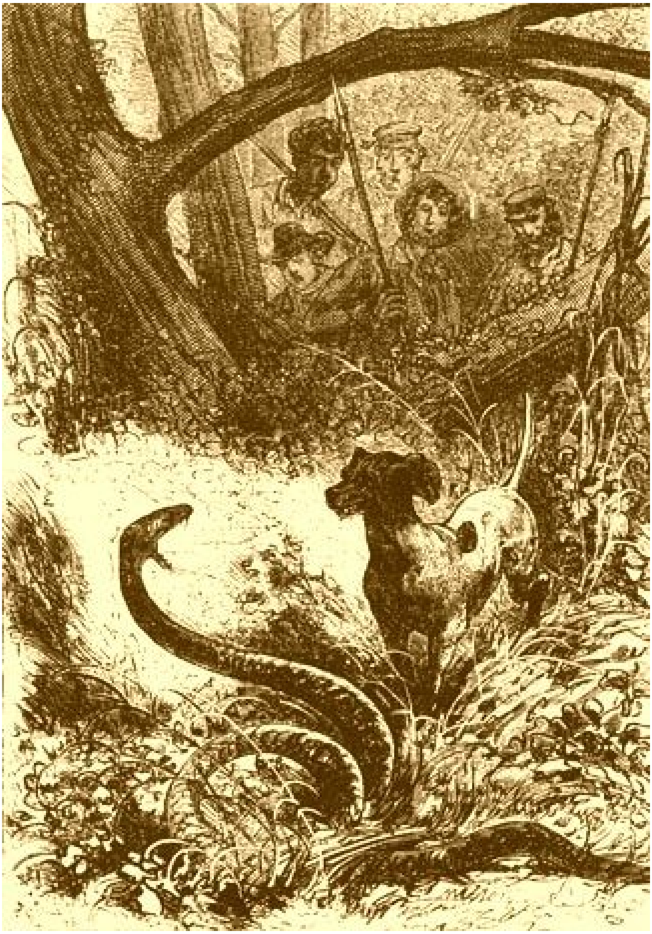
Se pune din nou problema locuinţei. Fanteziile lui Pencroff. O explorare în nordul lacului. Marginea de miazănoapte a platoului. Şerpii. Extremitatea lacului. Top e neliniştit. Top înoată. O luptă sub apă. Vaca de mare.

Era în ziua de 6 mai, care corespunde cu 6 noiembrie în emisfera boreală. Cerul se întunecase de cîteva zile şi cu toate că temperatura nu. scăzuse încă prea simţitor, pionierii socoteau că trebuie să ia oarecari măsuri, pentru a-şi asigura iernatul. Dacă pe insula Lincoln s-ar fi găsit un termometru, el ar fi arătat în medie 10—12° deasupra lui zero, fapt care nu trebuie să mire pe nimeni. Fiind aşezată între paralelele 35 şi 40, insula Lincoln trebuia să prezinte în emisfera de sud condiţiile climaterice ale Siciliei sau ale Greciei din emisfera de nord. Dar, dat fiind că Grecia şi Sicilia sufereau de pe urma unor geruri mari, însoţite de zăpadă şi gheaţă, era de presupus că şi insula Lincoln va fi supusă în toiul iernii unor scăderi de temperatură împotriva cărora trebuiau să fie pregătiţi.
În tot cazul, chiar dacă frigul nu-i ameninţa încă, vremea ploilor se apropia şi pe această insulă singuratică, aşezată în plin Ocean Pacific şi expusă tuturor intemperiilor venite din larg, tulburările atmosferice trebuiau să fie dese şi foarte violente. Problema găsirii unei locuinţe mai potrivite decît Căminul se punea imediat, cerînd b grabnică dezlegare.
Pencroff avea desigur o oarecare slăbiciune pentru adăpostul descoperit de el, totuşi înţelese şi el repede că trebuiau să caute altul mai bun. Odată, în împrejurări pe care le cunoaştem. Căminul fusese inundat de ape, şi pionierii nu se mai puteau expune unui astfel de accident.
— De altfel, spuse Cyrus Smith, mai trebuie să luăm şi alte măsuri de prevedere.
— De ce? Insula nu este locuită, spuse reporterul.
— Tot ce se poate ! răspunse inginerul, cu toate că nu am cercetat-o încă în întregime, dar chiar dacă nu se află nici o fiinţă omenească pe aici, mi-e teamă totuşi să nu fie plină de animale sălbatice. Trebuie să ne punem la adăpost de orice atac şi să nu mai fim siliţi a veghea pe rînd noapte de noapte ca să nu lăsăm să se stingă focul. Şi apoi, dragii mei, trebuie să ne gîndim la toate. Piraţii malaezi trec adesea prin părţile acestea ale Pacificului.

— Cum se poate?! se miră Harbert. Ajung pînă la o asemenea distanţă de uscat ?
— Da, copilul meu, răspunse inginerul. Piraţii aceştia sînt marinari îndrăzneţi, dar totodată sînt şi nişte tîlhari periculoşi, împotriva cărora noi trebuie să luăm toate măsurile posibile.
— Foarte bine, răspunse Pencroff, ne vom apăra de toţi duşmanii ce se pot ivi, fie ei cu două sau cu patru picioare. Dar, domnule Cyrus, n-ar fi bine să cercetăm toate colţurile insulei înainte de a întreprinde ceva ?
— Bine ar fi, întări Gédéon Spilett. Cine ştie dacă nu vom găsi pe coasta opusă una din peşterile pe care îi zadar le-am căutat aici ?
— E adevărat, răspunse inginerul, totuşi, voi uitaţi, dragii mei, că e bine să ne aşezăm în vecinătatea unei ape şi că din creştetul muntelui Franklin n-am zărit spre apus nici un rîu sau pîrîu. Pe partea aceasta, dimpotrivă, ne aflăm între rîul Mercy şi lacul Grant, fapt care nu trebuie neglijat. Ba mai mult, coasta pe care ne aflăm nu este atît de bătută de vînturile care, în această emisferă, suflă de la nord la vest.
— Să clădim o casă pe malul lacului, propuse marinarul. Acum nu ducem lipsă nici de scule, nici de cărămizi. Dacă am izbutit să fim cărămidari, olari, turnători şi fierari, o să izbutim noi să fim şi zidari.
— Da, dragul, meu, dar înainte de a lua o hotărîre, trebuie să căutăm locul potrivit. Dacă natura near oferi locuinţă, ne-ar scuti de multă muncă, şi-am avea totodată un adăpost mai sigur, care ne-ar apăra împotriva duşmanilor dinăuntru şi dinafară insulei.
— Ai dreptate, €yrus, răspunse reporterul, dar noi arii cercetat întreg masivul de granit de-a lungul coastei şl n-am găsit nici cea mai mică gaură, nici măcar o crăpătură !
— Aşa-i, întări Pencroff. Ah, ce bine-ar fi dacă am putea să săpăm un adăpost, la o oarecare înălţime, în peretele acesta, în aşa fel, încît să nu ne ajungă nimeni ! Mă şi văd într-o locuinţă cu cinci-şase camere, cu vedere spre mare...
— Cu ferestre şi geamuri ! întregi Harbert, rîzînd.
— Şi cu scară ! adăugă Nab.
— Ce găsiţi de rîs ? strigă marinarul. Nu avem tîrnăcoape şi cazmale? Şi credeţi că domnul Cyrus nu ne va fabrica pulbere ca

să aruncăm stîncile în aer? Spuneţi, domnule Cyrus, nu-i aşa că ne veţi fabrica şi pulbere cînd va fi nevoie ?
Cyrus Smith îl ascultase pe avîntatul Pencroff, in timp ce acesta îşi defăşura planurile fanteziste. Atacarea masivului de granit, chiar cu ajutorul unei mine, ar fi însemnat o muncă uriaşă şi era destul de supărător că natura nu făcuse măcar începutul.
Inginerul propuse să se cerceteze din nou faleza, de la revărsarea rîului pînă la unghiul ei nordic.
Ieşiră deci cu toţii şi-o examinară din nou, cu cea mai mare atenţie, pe o întindere de nouă mile. Dar pe peretele neted şi drept nu se vedea în nici un loc vreo cavitate. Cuiburile porumbeilor de stîncă, ce zburau deasupra falezei, erau doar nişte scobituri foarte mici, săpate chiar sus, pe creasta neregulată a granitului.
Acest lucru îi cam nemulţumea, căci nu era chip să atace acest masiv nici cu tîrnăcopul, şi nici cu ajutorul pulberei, pentru a obţine o deschizătură. suficient de mare în stîncă. Întîmplarea făcuse ca Pencroff să descopere Căminul, singurul adăpost de pe toată partea aceea a litoralului, adăpost pe care se gîndeau să-l părăsească acu.
Isprăvind explorarea, ajunseră la cotul nordic al falezei; care se termina printr-un povîrniş lin, ce se pierdea pe plajă, formînd pînă la extrema limită din apus un fel de taluz, o îngrămădire deasă de pietre şi nisip, avînd o înclinare de cel mult 45° şi legate între ele prin plante, copăcei şi ierburi. Ici, colo se mai ivea cîte un colţ de granit, care străbătea vegetaţia. Pîlcuri de copaci creşteau, formînd terase pe povîrnişurile acoperite cu iarbă deasă. Dar numai la atît se reducea vegetaţia care încerca să răzbată în acest loc. De la poalele povîrnişului pînă la litoral se-ntindea un larg şes de nisip.
Cyrus Smith socoti, pe bună dreptate, că pe aici se scurgea, sub formă de cascadă, surplusul de apă al lacului. Era firesc ca surplusul apelor Pîrîului Roşu să se verse pe undeva; ori, inginerul nu găsise încă locul, deşi cercetase tot ţinutul cuprins între gura rîului şi platoul Grande-Vue.
De aceea, inginerul propuse tovarăşilor săi să urce povîrnişul pe care îl observau şi să se întoarcă la Cămin, străbătînd platoul şi explorînd malurile de nord şi de răsărit ale lacului.

Primiră propunerea lui şi, în cîteva minute, Harbert şi Nab ajunseră pe platou, Cyrus Smith, Gédéon Spilett şi Pencroff urmîndu-i în pas mai puţin grăbit.
La vreo două sute de picioare în faţa lor, se zărea printre frunze minunata oglindă a lacului, care strălucea în bătaia soarelui. Priveliştea era minunată în aceste locuri. Copacii îngălbeniţi formau grupuri armonioase. Scoarţa groasă a cîtorva trunchiuri uriaşe, doborîte de bătrîneţe, închipuia brazde întunecate pe covorul de verdeaţă, ce se aşternea pretutindeni. Printre crengi se zbenguiau stoluri de papagali, adevărate curcubee mişcătoare, care săreau de pe o ramură pe alta şi-ţi dădeau impresia că lumina se răsfrîngea în toate culorile prin hăţişul ciudat de crengi.

În loc să meargă de-a dreptul spre malul de nord al lacului, pionierii ocoliră marginea platoului, făcînd un înconjur de o milă şi jumătate, pentru a ajunge la revărsarea pîrîului, pe malul său stîng. Era o plimbare uşoară, deoarece copacii rari lăsau destul loc între ei. Se vedea că aici te afli la limita zonei fertile şi vegetaţia începea să fie mai puţin viguroasă decît în zona cuprinsă între pîrîu şi rîul Mercy.
Cyrus Smith şi tovarăşii săi înaintau cu băgare de seamă prin ţinutul acesta nou. Ei nu aveau alte arme decît arcuri cu săgeţi şi ciomege terminate cu un vîrf ascuţit de fier. E drept că nici nu se arătă vreo fiară; după cum

se părea, ele trăiau mai mult în pădurile dese din sud. Totuşi, pionierii avură şi o surpriză neplăcută, văzîndu-l pe Top oprindu-se în faţa unui şarpe uriaş, lung de patrusprezece pînă la cincisprezece picioare, pe care însă Nab îl răpuse cu o singură lovitură de ciomag. Cyrus Smith examina reptila şi constată că nu era veninoasă; ea făcea parte clin familia aşa numitului şarpe diamant, cu care se hrănesc indigenii din unele regiuni. Totuşi, s-ar fi putut să mai existe pe acolo şi alte specii de şerpi, a căror muşcătură să fie mortală. De pildă, vipere cu coada despicată, care se ridică deodată cînd le calci, sau şerpi înaripaţi, care au de o parte şi de alta a capului un fel de aripioare, ce le ajută să se avînte cu o mare repeziciune. Top, după prima clipă de surpriză, începu să gonească reptilele cu un zel, care ar fi putut să-i fie fatal, silindu-şi stăpînul săl cheme mereu.
Ajunseră destul de repede la locul unde Pîrîul Roşu se vărsa în lac şi recunoscură pe malul opus locul pe care îl cercetaseră la coborîrea de pe muntele Franklin. Cyrus Smith observă că debitul de apă al pîrîului era destul de mare şi, prin urmare, nu s-ar fi putut ca natura să nu se fi îngrijit să creeze undeva un loc de scurgere pentru surplusul de apă al lacului. Punctul de revărsare trebuia neapărat găsit, căci el forma desigur o cădere de apă, a cărei energie le putea fi de folos.
Pionierii umblau fiecare după voia sa, fără să se depărteze totuşi prea mult unul de altul. Apele lacului păreau bogate în peşte. Pencroff îşi puse în gînd să meşterească diferite unelte de pescuit, ca să poată trage foloase din această bogăţie.
O luară întîi de-a lungul capului ascuţit din partea de nord-est a lacului. Se putea presupune că într-acolo se află căderea de apă, deoarece în partea aceea malul lacului aproape atingea marginea platoului. Dar se înşelaseră şi se văzură siliţi să continue explorarea malului care, după o uşoară cotitură, cobora din nou de-a lungul litoralului.
Aici, malul era mai puţin împădurit, doar cîteva pîlcuri de copaci, risipite ici, colo, măreau pitorescul pri veliştei. Lacul Grant se desfăşura în toată întinderea lui şi nici o briza nu-i încreţea faţa apelor.
Alergînd printre ierburi, Top gonea stoluri de păsări diferite, pe care Gédéon Spilett şi Harbert le întîmpinară cu săgeţi. Tînărul nimeri una din aceste păsări, care căzu în mijlocul ierburilor de mlaştină. Top se repezi şi aduse o minunată pasăre de apă, de

culoare cenuşie, cu capul mare şi ciocul scurt, cu degetele unite în formă de lopăţele printr-o pieliţă cu marginea festonată şi cu aripile tivite cu o dungă albă. Era o lişiţă, pasăre de mărimea unei potîrnichi mari, aparţinînd grupului de macrodactylc, care fac trecerea între grupul palmipedelor şi al picioroangelor. Era un vînat destul de neînsennat, căci carnea lui nu avea un gust prea bun. Pionierii hotărîră să i-o dea la cină, lui Top care nu era prea pretenţios.
Mergînd de-a lungul malului răsăritean al lacului, călătorii noştri atinseră după scurtă vreme marginea care mai fusese cercetată. Inginerul era foarte mirat că nu găsise locul de scurgere al surplusului apelor lacului şi nu ascundea acest lucru faţă de reporter şi marinar, cu care stătea de vorbă.
În aceeaşi clipă, Top, care fusese foarte calm pînă atunci, dădu semne de nelinişte. Inteligentul animal alerga de colo-colo pe mal, se oprea, apoi se uita spre apă, ţinînd o labă ridicată, ca şi cînd ar fi adulmecat un vînat nevăzut; uneori lătra cu furie, alteori păstra cea mai adîncă tăcere.
Nici Cyrus Smith, nici tovarăşii săi nu luară la început în seamă purtarea ciudată-a lui Top, dar lătratul cîinelui înteţindu-se, atenţia inginerului se trezi.
— Ce s-a întîmplat Top ? întrebă el.
Cîinele făcu mai multe sărituri spre stăpînul lui, dînd semne vădite de nelinişte, apoi se repezi din nou spre mal şi, pe neaşteptate, sări În lac.
— Aici, Top ! strigă Cyrus Smith, care nu voia să-şi lase cîinele să intre în apa aceasta necunoscută.
— Ce s-o fi petrecînd acolo dedesubt? se întrebă Pencroff, cercetînd faţa apei.
— Top o fi simţit prezenţa vreunei amfibii, răspunse Harbert.
— Poate un aligator[20] ? spuse reporterul.
— Nu cred, răspunse Cyrus Smith. Aligatorii se întîlnesc numai În regiuni cu latitudine mai joasă.
Între timp, la chemarea stăpînului său, Top se întorsese la mal, continuînd să fie neliniştit; sărea mereu prin ierburile înalte şi, călăuzit de instinct, părea că urmăreşte o fiinţă nevăzută, care ar fi înotat de-a lungul malului, sub apele lacului. Totuşi, apele erau liniştite, suprafaţa lor nu avea nici cea mai mică încreţitură.

[20] Aligator — specie de crocodil, care trăieşte în anele Americii şi care atinge pînă la cinci metri lungime. (N. R.)

Pionierii se opriră de cîteva ori, observînd-o cu luare aminte. Nu apărea nimic. Mister.
Inginerul era foarte intrigat.
— Să cercetăm şi mai departe, spuse el.
Peste o jumătate de oră, pionierii atinseră unghiul de sud-est al lacului, regăsindu-se din nou pe platoul Grande-Vue. Aci, cercetarea malurilor lacului trebuia socotită terminată şi, totuşi, inginerul nu descoperise pe unde şi nici cum se scurgea surplusul apelor.
— Totuşi, punctul de revărsare trebuie să existe, repeta el, şi de vreme ce nu se vede în afară, el se află desigur înăuntrul masivului de granit de pe coastă !
— Dar, ce importanţă are acest lucru, dragă Cyrus ? întrebă Gédéon Spilett.
— O importanţă foarte mare, răspunse inginerul, — căci dacă scurgerea trece prin masiv, s-ar putea ca înăuntrul lui să existe o cavitate, pe care am putea-o folosi ca locuinţă, după ce vom fi îndrumat în altă direcţie cursul apelor.
— Domnule Cyrus, întrebă Harbert, nu s-ar putea oare ca apele să se scurgă chiar prin fundul lacului, ajungînd la mare printr-o conductă subterană ?
— Ba se poate foarte bine, răspunse inginerul, şi, aşa stînd lucrurile, vom fi nevoiţi să ne clădim singuri casa. Ce să-i faci, natura n-a vrut să facă nimic pentru noi.
Pionierii se pregăteau să traverseze platoul, pentru a se întoarce la Cămin, căci erau orele cinci, cînd Top începu să dea din nou semne de nelinişte. Lătra cu furie şi, înainte ca stăpînul lui să-l fi putut reţine, el se avîntă pentru a doua oară în lac.
Alergară cu toţii spre mal. Top ajunsese între timp la o depărtare de douăzeci de picioare şi, în vreme ce Cyrus Smith îl chema zadarnic, un cap uriaş apăru la suprafaţa apelor, nu prea adînci în acele locuri.
Harbert recunoscu pe dată genul de amfibii din care făcea parte animalul acesta cu capul ţuguiat, cu ochii mari şi mustăţi lungi, pleoştite.
— Un lamantin ! strigă el.
Dar nu era un lamantin, ci un alt specimen din ordinul cetaceelor, din grupa aşa-ziselor „vaci de mare”, un dugong, pe care-l recunoscu apoi după nările lui larg deschise, deasupra botului.

Uriaşa dihanie se repezi la cîine, care încercă să scape de ea, înot în d spre mal. Stăpînul lui Top nu avea cum să-l scape şi, înainte ca Gédéon Spilett şi Harbert să fi avut timp să-şi încordeze arcurile, cîinele înhăţat de dugong dispăru sub apă. Nab voi să sară în ajutorul lui Top, cu ciomagul lui ghintuit, hotărît să atace uriaşul animal chiar acolo unde se simţea în elementul său.

— Stai, Nab! îl opri inginerul.

Între timp, sub apă se încinse o luptă cu totul inexplicabilă, deoarece Top nu avea cum să reziste în asemenea condiţii: părea să fie o luptă îndîrjită, judecînd după bulboanele care se vedeau pe faţa apei şi, în mod fatal, trebuia să se isprăvească cu moartea cîinelui. Dar, deodată, într-un vîrtej de spume, Top fu proiectat în aer de o forţă necunoscută, zbucni pînă la zece picioare deasupra suprafeţei lacului, căzu din nou În mijlocul apelor răscolite din adîncuri, apoi înotă spre mal. Cîinele scăpase ca prin minune, fără răni prea grave.

Cyrus Smith şi tovarăşii săi priveau faţa lacului, fără să înţeleagă nimic. S-ar fi zis că lupta nu încetase sub apă. Se părea că dugongul, după ce scăpase de cîine, lupta mai departe, fiind atacat de un animal puternic.

Lupta nu ţinu însă mult. Apele se înroşiră de sînge şi trupul dugongului, care se ridicase deasupra valurilor stacojii, fu aruncat în curînd la mal pe o mică plajă din partea de sud a lacului.
Pionierii alergară într-acolo. Dugongul murise. Era un animal uriaş, lung de cincisprezece pînă la şaisprezece picioare şi care părea să cîntărească mai bine de vreo mie de kilograme. La gît, dihania avea o rană, care părea că se datoreşte unui tăiş ascuţit.
Oare ce amfibie izbutise să ucidă uriaşul dugong ? Nimeni n-ar fi putut să dea un răspuns mulţumitor şi Cyrus Smith, preocupat, se întoarse la Cămin, însoţit de tovarăşii lui.

CAPITOLUL XVII

Cercetarea lacului. Curentul indicator. Planurile lui Cyrus Smith. Grăsimea dugongului. La ce foloseşte pirita. Sulfatul de fier. Cum se fabrică glicerina. Săpunul. Salpetrul. Acidul sulfuric. Acidul azotic. Noua cascadă.

A doua zi de dimineaţă, la 7 mai, Cyrus Smith şi Gédéon Spilett se urcară pe platoul Grande-Vue, lăsîndu-l pe Nab să pregătească masa. Harbert şi Pencroff se ocupau cu reînnoirea proviziilor de lemne de foc.
Inginerul şi reporterul ajunseră curînd la mica plajă din susul lacului, pe care fusese aruncat dugongul. Asupra acestei mase de carne se şi abătuseră stoluri de păsări, pe care erau nevoiţi să le alunge cu pietre, deoarece Cyrus Smith dorea să păstreze grăsimea animalului, care putea Ti întrebuinţată pentru nevoile coloniei. Cît despre carnea dugongului, trebuie să fi fost deosebit de gustoasă, deoarece în Malaezin ea era păstrată special pentru prinţii indigeni. Dar aceasta îl privea îndeosebi pe Nab.
În acele clipe, Cyrus Smith se gîndea la cu totul altceva. El nu uitase întîmplarea din ajun şi era foarte preocupat de aceasta. Ar fi dorit să dezlege taina luptei submarine şi să ştie ce fel de monstru marin izbutise să rănească atît de ciudat dugongul.
Inginerul se oprise la marginea lacului, privea, cerceta, dar nimic nu se petrecea sub apele liniştite, care străluceau în bătaia primelor raze ale soarelui.

Lîngă plaja pe care zăcea trupul dugonguiui, apele nu erau prea adînci, dar ceva mai departe, fundul lacului se lăsa treptat şi spre mijloc atingea probabil o adîncime foarte mare. Lacul părea să fie un larg bazin, pe care îl umpluseră apele Pinului Roşu.

— Ei, Cyrus, întrebă reporterul, mi se pare că apele nu au nimic suspect.

— Nu, dragă Spilett, răspunse inginerul, şi nu ştiu cum să explic întîmplarea de ieri!

— Mărturisesc, reluă Gédéon Spilett, că rana pe care o are monstrul este stranie şi nu mai puţin ciudat mi se pare felul în care a fost aruncat Top afară din apă cu atîta forţă. S-ar fi zis, într-adevăr, că un braţ puternic a zvîrlit cîinele, şi că acelaşi braţ, înarmat cu un pumnal, a răpus apoi dugongul.

— Da, răspunse inginerul gînditor, sînt lucruri pe care nu le pot înţelege. Dar, înţelegi dumneata mai bine decît mine, dragă Spilett, cum am fost salvat eu din valuri şi transportat pe dune ? Nu-i aşa că ţi se pare ciudat ? Simt că aici se ascunde o taină, pe care o vom descoperi într-o bună zi. Să observăm deci, dar fără să vorbim prea mult în faţa tovarăşilor noştri despre aceste fapte. Să ne păstrăm observaţiile pentru noi şi să ne vedem de treabă.

După cum ştim, inginerul nu descoperise locul pe unde se scurgea surplusul apelor lacului, totuşi, punctul de revărsare trebuia să existe pe undeva, căci nu văzuseră nicăieri urme de inundaţie. Spre mirarea lui, Cyrus Smith observă că în locul în care se aflau, exista un curent destul de pronunţat. El aruncă în apă cîteva bucăţele de lemn, care fură tîrîte spre sud. Inginerul urmă curentul, mergînd de-a lungul ţărmului, şi ajunse astfel la capătul meridional al lacului.

Acolo, se vedea un fel de depresiune a apelor, care păreau să fie înghiţite printr-o crăpătură a fundului lacului.

Cyrus Smith ascultă, lipindu-şi urechea de pămînt, şi auzi foarte desluşit zgomotul unei căderi de apă subterană.

— Aici e revărsarea, spuse el, ridicîndu-se. Apele se scurg spre mare printr-un canal săpat în masivul de granit, străbătînd nişte cavităţi pe care vom şti să le folosim. Ei, bine! Am să dau eu de ele!

Inginerul tăie o creangă lungă, o curăţă de frunze, o vîrî în unghiul format de cele două maluri şi descoperi acolo o gaură mare, care se deschidea numai la un picior de la faţa

lacului.'Prin acest canal, pe care în zadar îl căutaseră pînă atunci, se scurgea surplusul apelor şi curentul era atît de puternic, încît creanga, smulsă din mîna inginerului, dispăru purtată de apă.
— Nu mai încape nici un fel de îndoială, repetă Cyrus Smith, aici se află punctul de revărsare şi eu voi izbuti să descopăr deschizătura.
— Cum ? întrebă Gédéon Spilett.
— Coborînd cu trei picioare nivelul apelor.
— Şi cum vrei să cobori nivelul lor ?
— Deschizîndu-le o altă ieşire mai mare ca aceasta.
— Şi în ce loc, Cyrus ?
— În partea în care malul lacului se apropie cel mai mult de ţărmul mării.
— Dar malul acela este de granit! observă reporterul.
— Nu-i nimic, răspunse Cyrus Smith, voi face să sară în aer acest granit, şi apele scurgîndu-se pe acolo vor dezveli deschizătura de aici... - formînd o cascadă în căderea lor pe plajă, adăugă reporterul.
— O cascadă pe care vom şti s-o folosim, răspunse Cyrus. Haide să mergem !
Porni apoi cu tovarăşul său, care avea atîta încredere în el, încît nu se îndoia de reuşita celor întreprinse. Şi totuşi, reporterul se întreba cum va izbuti Cyrus Smith să despice masivul de granit, fără un exploziv şi cu instrumentele destul de rudimentare pe care le aveau. Oare încercarea aceasta nu avea să-i depăşească puterile?
Cînd Cyrus Smith şi reporterul ajunseră la Cămin, îi găsiră pe Harbert şi Pencroff descărcîndu-şi pluta plină de lemne.
— Tăietorii de lemne şi-au isprăvit aproape toată treaba, domnule Cyrus, spuse marinarul, rîzînd, şi cînd veţi avea nevoie de zidari...
— De zidari nu, dar de chimişti... răspunse inginerul.
— Da, adăugă reporterul, căci vom face să sară insula în aer...
— Să sară insula în aer ? strigă Pencroff.
— Cel puţin în parte! replică Gédéon Spilelt.
— Ascultaţi-mă, dragii mei, începu inginerul. Şi le expuse rezultatul observaţiilor sale. După părerea lui în masa de granit care forma platoul Grande-Vue trebuia să se afle o cavitate mai mare sau mai mică, şi inginerul ţinea să ajungă pînă la ea. De

aceea trebuia eliberată mai întîi deschizătura prin care se prăvăleau apele, prin urmare trebuia coborît nivelul lor, croinduli-se o scurgere mai largă. De aici, nevoia de a fabrica o substanţă explozibilă, cu ajutorul căreia să se poată croi în alt punct al malului o deschizătură mai largă: Cyrus Smith avea de gînd să încerce fabricarea unei asemenea substanţe cu ajutorul mineralelor pe care natura i le punea la îndemână.
Nu e nevoie să mai spunem cu cît entuziasm primiră cu toţii, dar mai ales Pencroff, proiectul inginerului.
Întrebuinţarea mijloacelor extreme, despicarea granitului, crearea unei cascade îl încîntau pe marinar ! Şi de vreme ce era nevoie de chinişti putea fi chimist tot atît de bine, cum putea fi zidar sau cizmar. De altfel, va şti să devină orice, chiar profesor de dans, dacă va fi nevoie, îl încredinţa el pe Nab.
Nab şi Pencroff trebuirâ să se ocupe mai întîi de extragerea şi conservarea grăsimii şi cărnii dugongului. Porniră amîndoi la drum de îndată, fără să mai ceară vreo lămurire. Încrederea lor în inginer era deplină.
Peste cîteva minute, Cyrus Smith, Harbert şi Gédéon Spilett, tîrînd după ei pluta, plecară în susul rîului, îndreptîndu-se spre zăcămîntul de cărbune, unde se aflau din belşug pirite şistoase, care se desfac în foi subţiri şi se găsesc de obicei în terenurile de tranziţie mai noi. Nu de mult, inginerul adusese o mostră din acest minereu.
Cărară pirită la Cămin toată ziua şi pînă seara adunaseră cîteva tone.
A doua zi, la 8 mai, inginerul îşi începu operaţiile. Aceste pirite conţineau, În cea mai mare parte, cărbune, siliciu, aluminiu şi foarte multă sulfura de fier. Cyrus Smith voia să izoleze sulfura de fier din pirită, s-o transforme cît mai repede În sulfat de fier, apoi din sulfat să extragă acidul sulfuric.
Acesta le era ţelul. Acidul sulfuric este o substanţă . mult întrebuinţată, şi însemnătatea industriei unei ţării se poate aprecia după cantitatea de acid sulfuric consumată. Acest acid le putea fi mai tîrziu de mare folos la fabricarea lumînărilor, la tăbăcitul pieilor dar, deocamdată, inginerul îi hotărîse o altă întrebuinţare.
Cyrus Smith alese, În spatele Căminului, un loc cît mai neted. Pe acest teren aşeză o grămadă de crengi şi de surcele, peste care

puse bucăţile de pirită, sprijinite una de alta; acoperi apoi totul cu un strat subţire de pirită, sfărîmată în bucăţele mărunte. După aceea, aprinseră surcelele, şi pirita luă foc la rîndul ei, amestecată fiind cu cărbune şi sulf. Aşezară apoi noi straturi de pirită pisată, pînă ce ridicară o grămadă mare, pe care o acoperiră cu pămînt şi iarbă, lăsînd şi cîteva deschizături de aerisire, aşa cum procedează cărbunarii cînd fac cărbuni de lemn.

Aşteptară după aceea zece, douăsprezece zile, procesul chimic urmînd să se facă singur. Sulfura de fier trebuia să se prefacă În sulfat de fier şi aluminiul în sulfat de aluminiu: două substanţe uşor solubile, spre deosebire de siliciul, cărbunii şi cenuşa, care aveau să se aleagă.

În acest timp, Cirus Smith puse la cale alte lucrări, care fură duse la îndeplinire cu şi mai mult zel, cu îndîrjire chiar.

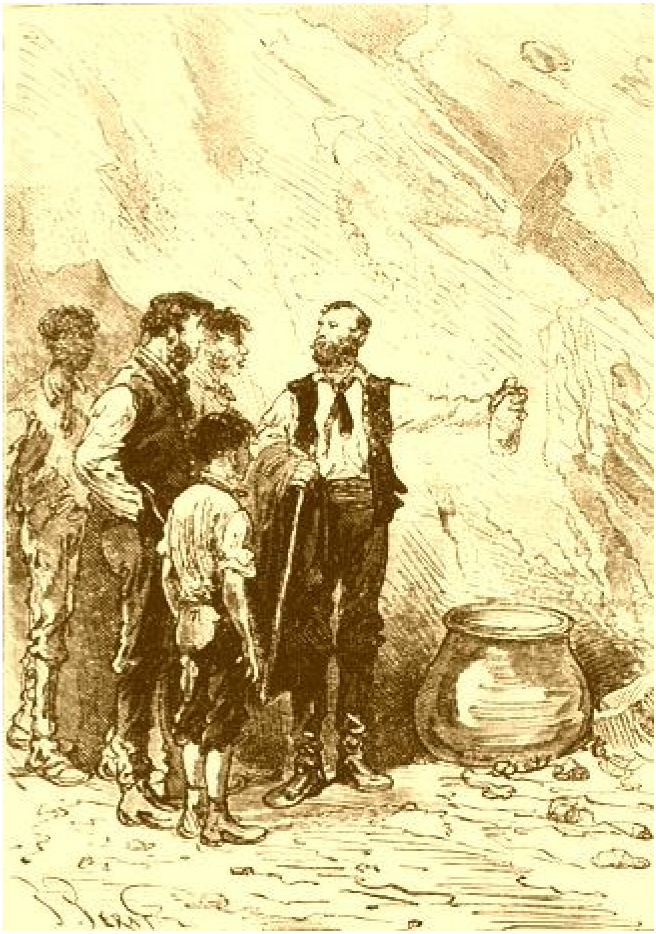
Nab şi Pencroff adunaseră grăsimea dugongului în vase mari de pămînt. Inginerul voia să izoleze prin saponificare unul din elementele componente ale grăsimii, glicerina. Pentru a obţine acest rezultat, era destul să supună grăsimea acţiunii sodei sau calciului. Se ştie că oricare din substanţele acestea atacă grăsimea, dînd naştere săpunului şi izolînd in acelaşi timp glicerina, de care inginerul avea mare nevoie. După cum am văzut mai sus, oamenii noştri nu duceau lipsă de var, dar sub acţiunea calciului nu puteau obţine decît un săpun calcaros, insolubil şi prin urmare 'de neîntrebuinţat, pe cîtă vreme, cu ajutorul sodei, se putea obţine un săpun solubil, care ar fi fost foarte potrivit pentru gospodăria lor. Inginerul, om practic, căuta să obţină sodă. Vă închipuiţi că i-a fost greu ? Nu, căci pe ţărm se găseau cantităţi mari de plante marine, diferite specii de alge şi fucacee bogate în sodiu. Culeseră o mare cantitate de asemenea plante, pe care le puseră la uscat, aşezîndu-le apoi în nişte şanţuri descoperite. Arderea acestor plante fu întreţinută timp de cîteva zile, în aşa fel, încît căldura să se ridice la temperatura de topire a cenuşii. Rezultatul arderii fu o masă compactă, cenuşie, cunoscută de mult sub numele de sodă naturală.

Tratînd grăsimea animală cu această sodă, inginerul obţinu un săpun solubil şi o substanţă neutră, glicerina.

Totuşi, mai lipsea ceva. Cyrus Smith avea nevoie, în vederea preparaţiilor lui viitoare, de o altă substanţă, de azotatul de

potasiu, care e mai cunoscut sub numele de nitrat de potasiu sau salpetru.
Cyrus Smith ar fi putut fabrica această substanţă prin tratarea carbonatului de potasiu, care poate fi extras foarte uşor din cenuşa plantelor, cu ajutorul acidului azotic. Dar tocmai acesta îi lipsea. De aceea, el îşi pusese În gînd să fabrice acid azotic. Şi acesta părea un lucru care nu găsea dezlegare. Din fericire, de data aceasta, natura îi veni În ajutor, căci Harbert descoperi în nordul insulei, la poalele muntelui Franklin, un zăcămînt de salpetru, iar pionierilor nu le rămînea altceva de făcut, decît să purifice sărurile găsite.
Toate aceste operaţii ţinură vreo opt zile, isprăvind.u-se înainte de prefacerea piritei în sulfat de fief. În zilele următoare, pionierii avură răgazul să fabrice din argilă plastică o cantitate de oale de pămînt refractar şi să zidească un cuptor de cărămizi special, care să slujească la distilarea sulfatului de fier, cînd acesta va fi obţinut. Sfârşiră pregătirile la 18 mai, cam în acelaşi timp cu terminarea procesului chimic. Gédéon Spilett, Harbert, Nab şi Pencroff, bine îndrumaţi de inginer, deveniseră lucrătorii cei mai indemînatici din lume. De altfel, nevoia este cel mai bun dascăl.
Rezultatul obţinut de pe urma arderii întregii grămezi de pirită, alcătuit din cantităţi de sulfat de fier, sulfat de aluminiu, siliciu, resturi de cărbuni şi cenuşă, fu depus într-un bazin cu apă. Amestecară bine totul, lăsară să se aşeze, apoi scurseră încet lichidul obţinut, care conţinea sulfat de fier şi sulfat de aluminiu, celelalte materii rămînînd pe fundul bazinului, ele nefiind solubile. În cele din urmă, obţinură cristale de sulfat de fier prin evaporarea parţială a lichidului, iar restul amestecului, care nu se evaporase şi care conţinea sulfatul de aluminiu, fu aruncat. Cyrus Smith avea acum la îndemînă o cantitate destul de mare de sulfat de fier cristalizat, cu ajutorul căruia urma să fabrice acidul sulfuric.
În industrie, fabricarea acestui acid are nevoie de instalaţii costisitoare: uzine mari, instalaţii speciale, aparate de platină, camere de plumb, pe care acidul nu-l poate ataca şi în care are loc procesul chimic. Inginerul nu avea astfel de instalaţii, dar ştia că în Boemia, mai ales, acidul sulfuric se fabrică cu mijloace mult mai simple şi mult mai folositoare, deoarece dau un acid mai concentrat.

Pentru a obţine acid sulfuric, nu-i mai rămînea de făcut decît o singură operaţie: să calcineze în vase închise cristalele de sulfat de fier, distilînd astfel acidul sulfuric, iar apoi, prin condensarea vaporilor, să obţină acidul curat.
Această operaţie se făcu cu ajutorul vaselor refractare, care, pline cu cristale de sulfat de fier, fură aşezate în cuptor, unde acidul se distila. Operaţia se făcu în cele mai bune condiţiuni şi în ziua de 20 mai, douăsprezece zile după începerea ei, inginerul era în posesia acidului care avea să-i folosească mai tîrziu în nenumărate împrejurări.

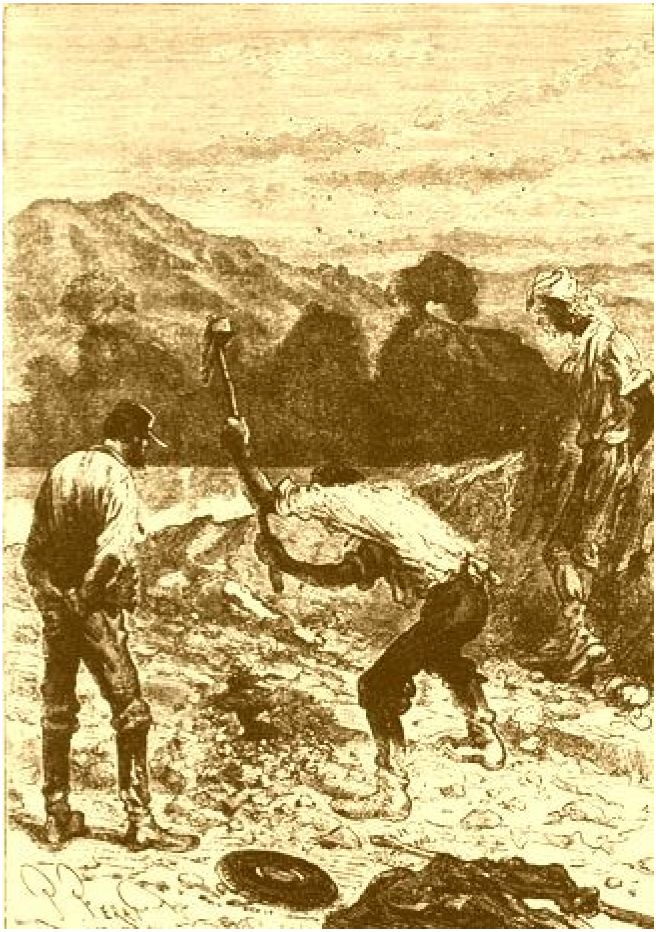

Vă veţi întreba de ce avea nevoie inginerul de această substanţă ? Foarte simplu: ca să obţină acid azotic. De altfel, lucrul era uşor, deoarece salpetrul atacat cu acid sulfuric dă naştere, prin distilare, acidului azotic.
Dar, pînă la urmă, de ce le trebuia acid azotic ? Iată un lucru pe care nici tovarăşii inginerului nu-l ştiau, deoarece el nu le spusese ce urmărea prin toate aceste operaţii.
În sfîrşit, inginerul îşi procură, printr-o ultimă reacţie, substanţa pentru care făcuse atîtea combinaţii.
El luă o cantitate de acid azotic, pe care o amestecă cu glicerina, în prealabil concentrată în bainmarie[21] şi, fără să fi

[21] Bain-marie — un vas cu apa clocotita În care se pune un vas ce conţine ceea ce vrei sa fierbi. (N. R.)

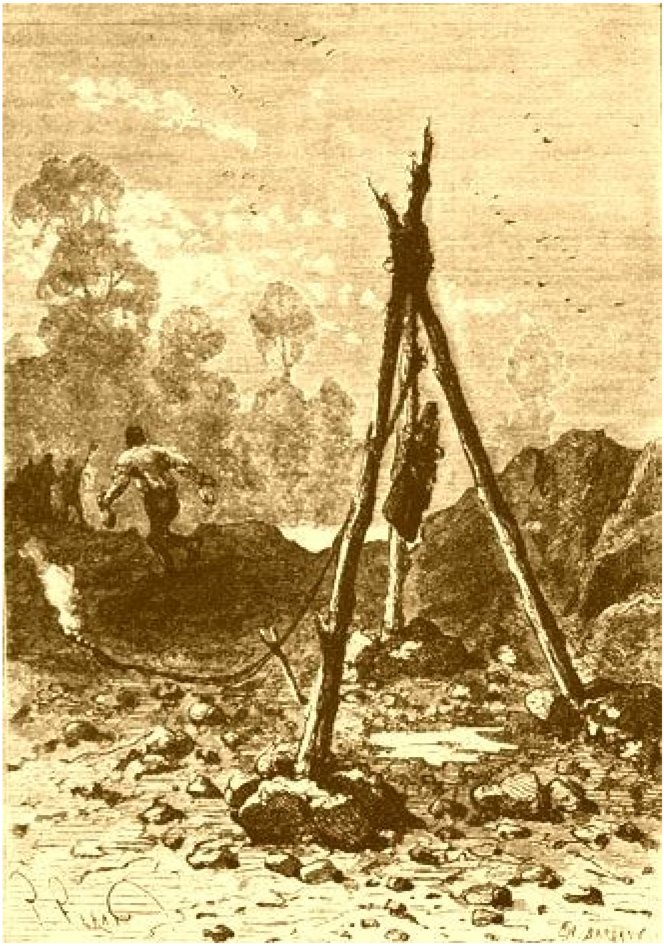
avut măcar la îndemînă un amestec refrigerent, cu care să grăbească răcirea, obţinu cîteva kilograme de lichid uleios şi gălbui.
Cyrus Smith făcuse această ultimă experienţă singur, departe de Cămin, temîndu-se să nu provoace o explozie, dar, cînd aduse tovarăşilor săi vasul cu lichid, se mulţumi, doar să le spună:
— Iată nitroglicerina !
Izbutise într-adevăr să fabrice această substanţă deosebit de periculoasă, a cărei putere de explozie este de zece ori mai mare decît aceea a prafului de puşca obişnuit şi care pricinuise pînă atunci o mulţime de accidente ! Totuşi, de cînd se foloseşte sub formă de dinamită, adică amestecată cu o substanţa solidă, poroasă, ca de pildă argila sau zahărul, periculosul lichid poate fi folosit cu mai multă siguranţă. Dar dinamita nu era cunoscută încă pe vremea cînd coloniştii noştri se îndeletniceau cu aceste experienţe în insula Lincoln.
— Şi cu lichidul acesta vom arunca în aer stîncile ? întrebă Pencroff cu un aer neîncrezător.
— Da, dragul meu, răspunse inginerul, — şi efectul nitroglicerinei va fi cu atît mai mare, cu cît granitul este mai tare şi cu cît va opune mai multă rezistenţă la explozie.
— Şi cînd va avea loc explozia, domnule Cyrus ?
— Mîine, după ce vom termina de săpat gaura ce trebuie minată, răspunse inginerul.
A doua zi, la 21 mai, în zori, pionierii se îndreptară spre unghiul pe care îl forma ţărmul de est al lacului Grant, la numai cinci sute de paşi de coastă. In locul acesta, platoul era aşezat sub nivelul apelor, care erau reţinute doar de cadrul lor de granit. Era uşor de înţeles că, sfărîmînd acest cadru, apele, vor năvăli prin spărtură, formînd un rîu care, după ce va curge pe suprafaţa înclinată a platoului, se va revărsa pe plajă. În felul acesta, se va obţine o coborîre a nivelului apelor lacului, fenomen care avea să elibereze actuala gură de scurgere, adică tocmai ceea ce urmărea inginerul.
Deci, trebuiau să înceapă prin sfărîmarea cadrului de granit al lacului. Sub conducerea inginerului, Pencroff, înarmat cu un tîrnăcop pe care îl mînuia cu putere şi îndemînare, atacă partea exterioară a granitului. Gaura pe care trebuia s-o facă începea pe o creasta a malului şi urma să se adîncească oblic, în aşa fel,

încît să atingă un nivel cu mult inferior lacului. în felul acesta, explozia va îngădui apelor să se scurgă în cantitate mare, coborînd simţitor nivelul lacului.

Lucrarea ţinu mult, căci inginerul, dorind să obţină un rezultat extraordinar, hotărî să consacre operaţiei cel puţin zece litri de nitroglicerină.
Pencroff, ajutat de Nab, lucră atît de repede, încît termină de săpat pînă la ora patru după-amiază.
Rămînea de rezolvat problema aprinderii explozivului. De obicei, nitroglicerina ia foc cu ajutorul unui fulminant, care pregăteşte explozia. Se ştie că explozia nitroglicerinei nu poate fi provocată decît printr-o lovitură; dacă i se dă foc, substanţa arde fără să explodeze.
Ştiind că nitroglicerina are proprietatea să facă explozie cînd e lovită, Cyrus Smith hotărî să se folosească de această însuşire, urmînd să facă alte încercări, doar în cazul cînd aceasta nu va izbuti.
Într-adevăr, o lovitură de ciocan dată cîtorva picături de nitroglicerină, risipite pe suprafaţa unei pietre tari, ajunge să provoace explozia, dar acela care dă lovitura cade singur victima încercării sale. Cyrus Smith se gîndi să atârne de un stîlp, aşezat deasupra găurii, o bucată de fier, cîntărind mai multe kilograme, legată cu o fibră vegetală. O altă fibră muiată în sulf, fu legată cu unul din capete de mijlocul celei dintîi, celălalt capăt zăcînd pe pămînt la o distanţă destul de mare de

gaura minei. Dîndu-se foc fibrei acesteia din urmă, ea va arde în întregime, aprinzînd-o la rîndul ei pe cealaltă, care, rupîndu-se, va determina căderea bucăţii de fier peste nitroglicerină.

Dispozitivul fu instalat. Apoi, inginerul, după ce îşi îndepărtă tovarăşii, umplu gaura cu nitroglicerină şi stropi cîteva picături pe suprafaţa stîncii, sub bucata de fier pregătită. După aceea, Cyrus Smith dădu foc capătului fibrei muiate în sulf şi, părăsind locul, se întoarse lîngă tovarăşii săi, la Cămin.

Peste douăzeci şi cinci de minute răsună o explozie asurzitoare. Insula se cutremură. Un mănunchi de bolovani ţîşni în aer de parcă ar fi erupt dintr-un vulcan. Zguduitura produsă de suflul aerului fu atît de puternică, încît stîncile Căminului oscilară, iar pionierii, deşi se aflau la o depărtare de două mile, fură trîntiţi la pămînt.

Oamenii se ridicară şi urcară din nou pe platou, alergîud spre locul unde malul lacului trebuia să fi fost despicat de explozie... Izbucniră în urale repetate !

Cadrul de granit fusese sfărîmat pe o distanţă destul de mare ! Un rîu nou, cu ape repezi, curgea spumegînd de-a curmezişul platoului şi, ajuns la margine, se revărsa pe plajă, de la o înălţime de trei sute de picioare !

CAPITOLUL XVIII

Pencroff nu mai are nici un fel de îndoială. Vechiul punct de scurgere al lacului. O coborâre sub pământ. Drumul prin granit. Top dispare. Peştera centrală. Puţul inferior. Mister. Cu lovituri de tîrnăcop. Întoarcerea.

Planul lui Cyrus Smith izbutise, dar după cum îi era obiceiul, el nu-şi manifestă satisfacţia şi rămase pe gînduri, cu buzele strînse şi privirea fixă. Harbert era entuziasmat. Nab sărea în sus de bucurie. Pencroff îşi clătina mereu capul mare şi murmura:

— Ei, inginerul nostru ştie ce face !

Nitroglicerina. acţionase într-adevăr cu putere. Spărtura făcută în malul lacului era atît de mare, încît volumul apelor care năvăleau pe aici era cel puţin de trei ori mai mare decît acela care. se scurgea mai înainte prin punctul de absorbţie natural. Rezultatul fu că, scurt timp după explozie, nivelul apelor scăzu cu două picioare.

Pionierii se întoarseră la Cămin ca să-şi ia tîrnăcoape, ciomege, frânghii din fibre, o scăpărătoare şi iască. Apoi, împreună cu Top, se înapoiară pe platou.

Pe drum, marinarul nu se putu abţine să-i spună inginerului:

— Domnule Cyrus, vă daţi seama cred, că puteţi face să sară în aer întreaga insulă cu minunata licoare pe care aţi pregătit-o ?

— Fără nici o îndoială, şi insula, şi continentele, şi întreg pămîntul, răspunse Cyrus Şrnith. Depinde doar de cantitate.

— Nu s-ar putea întrebuinţa nitroglicerină la încărcarea armelor de foc? întrebă marinarul.

— Nu, Pencroff, este o substanţă prea puternică. Dar cred că vom izbuti să fabricăm praf de puşcă, avînd la îndemînă acid azotic, salpetru, sulf şi cărbune. Din nefericire, însă, nu avem arme.

— O, domnule Cyrus, răspunse marinarul, — cu puţină voinţă !...

Hotărît lucru, Pencroff ştersese cuvîntul imposibil din vocabularul locuitorilor de pe insula Lincoln.

Ajunşi pe platoul Grande-Vue, pionierii se îndreptară grăbiţi spre vechiul punct de scurgere al apelor, a cărui gură trebuia să fie descoperită. Canalul trebuia să fi devenit şi el practicabil prin retragerea apelor, aşa că nu le va fi greu să pătrundă înăuntru.

În cîteva minute, pionierii atinseră malul inferior al lacului, şi o singură privire fu de ajuns să le arate că explozia le îndreptăţise aşteptările.
Într-adevăr, în peretele de granit al lacului, dezgolit acum de ape, se vedea deschizătura căutată. O platformă îngustă, ce ieşise la iveală prin retragerea apelor, făcea cu putinţă să se ajungă la el. Gura de scurgere avea aproape douăzeci de picioare lăţime, dar înălţimea ei nu trecea de două picioare. Era cît o gură de canal, pe marginea unui trotuar. Greu să intri printr-o astfel de deschizătură, dar Nab şi Pencroff îşi luară tîrnăcoapele şi, în mai puţin de o oră, o măriră îndeajuns ca să se poată trece prin ea.
Inginerul se apropie, observînd pereţii canalului, care în partea lui superioară aveau o înclinare de aproximativ 35°. Cu condiţia ca panta să nu se mărească mai departe, drumul era deci accesibil, permiţîndu-le să Coboare pînă la nivelul mării. Dacă interiorul masivului ascundea vreo cavitate mai mare, ceea ce era foarte posibil, pionierii vor găsi mijlocul de a întrebuinţa acea peşteră.
— Ei, domnule Cyrus, ce mai aşteptăm ? întrebă marinarul nerăbdător. Nu vedeţi că Top ne-a luat-o înainte ?
— Să pătrundem, răspunse inginerul. Dar ne trebuie lumină. Nab, du-te şi taie cîteva crengi răşinoase.
Nab şi Harbert se repeziră spre malurile lacului, umbrite de pini şi alte conifere, şi se întoarseră repede, aducînd nişte crengi pe care le prefăcură în torţe, aprinzîndu-le cu amnarul. Apoi, pionierii, cu Cyrus Smith în frunte, intrară în canalul întunecos, care pînă nu de mult era năpădit de apele lacului.

Contrar celor ce s-ar fi putut bănui, diametrul canalului se lărgea din ce în ce mai mult, aşa încît exploratorii izbutiră foarte curînd să coboare, fără să mai fie siliţi să se aplece. Granitul, ros de ape din timpuri străvechi, era lunecos şi trebuiau să bage de seamă cum păşeau ca să nu cadă. Pentru mai multă siguranţă, pionierii se legaseră unul de celălalt cu o frînghie, aşa cum fac excursioniştii în munţi. Din fericire, cîteva colţuri ale peretelui de granit alcătuiau adevărate trepte, făcînd coborîrea mai puţin primejdioasă. Pe stînci, mai atîrnau picături de apă, care răsfrîngeau lumina torţelor şi dădeau impresia că pereţii sînt acoperiţi cu nenumărate stalactite. Inginerul le cercetă granitul negru, dar nu zări nici o zgîrietură, nici o falie. Masa stîncii era compactă şi fără pori. Canalul exista probabil de cînd exista şi insula şi era de origine vulcanică, nefiind săpat de ape cum s-ar fi putut bănui. Pe pereţi se mai vedeau urme ale trecutului vulcanic, ce rezistaseră acţiunii apelor.

Pionierii coborau foarte încet. Ei se simţeau tulburaţi de faptul că se aventurau astfel în adîncimea unui masiv de granit, pe care nimeni nu-l mai cercetase pînă atunci. Oamenii noştri nu vorbeau, dar poate că tuturor le trecu prin gînd că s-ar putea ca vreo caracatiţă sau alt cefalopod uriaş să se fi introdus în

cavitatea interioară, care avea legătură cu marea. De aceea, trebuiau să înainteze cu multă băgare de seamă.
Afară de asta, Top mergea în fruntea micului grup şi se puteau bizui pe inteligenţa lui, ştiind că va da sigur alarma, dacă va fi nevoie.
După ce coborîră vreo sută de picioare, urmînd un drum întortochiat, Cyrus Smith, care mergea în frunte, se opri şi tovarăşii săi îl ajunseră din urmă. Locul în care se opriseră era o scobitură, formînd o peşteră de mărime mijlocie. Picături de apă cădeau de pe boltă, dar ele nu proveneau dintr-o infiltraţie care străbătea masivul. Erau pur şi simplu ultimele urme lăsate de torentul care se rostogolise atîta vreme prin acest canal, iar din aerul puţin umed, nu se deosebea nici o emanaţie rău mirositoare.
— Ei bine, dragul meu Cyrus, rosti Gédéon Spilett, iată un loc retras, bine ascuns în aceste adîncimi, dar care la urma urmelor nu poate fi locuit.
— Dar de ce nu ? întrebă marinarul.
— Pentru că această grotă este prea mică şi prea întunecoasă !
— N-am putea oare s-o mărim, să săpăm nişte deschizături pe unde să pătrundă lumina zilei şi aerul ? întrebă Pencroff, care nu se mai îndoia de nimic.
— Să cercetăm mai departe, zise Cyrus Smith. Poate că mai la vale natura ne-a economisit această muncă.
— Adevărat, abia am făcut o treime din drum, observă Harbert.
— Aproximativ o treime, răspunse Cyrus Smith. Nu uitaţi că noi am coborît o sută de picioare, de la gura tunelului, şi se poate foarte bine ca la o sută de picioare mai jos...
Dar unde e Top ? întrebă Nab, întrerupîndu-l pe Cyrus.
Căutară în peşteră. Cîinele nu era acolo.
— Desigur şi-a continuat drumul, zise Pencroff.
— Să-l ajungem, hotărî Cyrus Smith. Continuară coborîrea.
Inginerul observa cu luare-aminte deviaţiile suferite de canalul de scurgere al apei şi cu toate ocolurile pe care le făcea, îşi dădea destul de uşor seama de direcţia generală, care ducea spre mare.
Exploratorii mai coborîseră vreo cincizeci de picioare, cînd, atenţia le fu atrasă de sunete îndepărtate, care veneau din adîncurile masivului. Se opriră ascultînd. Sunetele, venind de-a

lungul canalului, aşa cîtm vine vocea printr-un tub acustic, le ajungeau clare la urechi.
— Latră Top ! strigă Harbert
— Da, răspunse Pencroff, viteazul nostru cîine latră şi pare furios !
— Avem cu noi lăncile noastre cu vîrful de fier, spuse Cyrus Smith. Să fim cu ochii în patru şi, înainte !
— Devine din ce în ce mai interesant drumul ăsta; murmură Gédéon Spilett la urechea marinarului, care făcu un semn afirmativ.
Cyrus Smith şi tovarăşii săi se grăbiră să alerge în ajutorul cîinelui. Lătratul lui Top se auzea din ce în ce mai tare. Se simţea în vocea lui sacadată o furie ciudată. Să se fi luptat oare cu vreun animal căruia îi stînjenise odihna ? Fără a se mai gîndi la' pericolul care i-ar putea pîndi, exploratorii se simţeau cuprinşi de o grozavă curiozitate. Ei nu mai coborau prin canal, ci lunecau, ca să zicem aşa, de-a lungul peretelui şi, în cîteva minute, îl găsiră pe Top la vreo şaizeci de picioare mai jos, unde canalul dădea într-o peşteră măreaţă, în care Top se învîrtea pe loc, lătrînd cu furie. Pencroff şi Nab îşi ridicară torţele, care, aruncînd puternice fîşii de lumină, scoteau la iveală toate ieşiturile granitului. Cyrus Smith, Gédéon Spilett şi Harbert, cu lăncile ridicate, aşteptau pregătiţi orice întîmplare neplăcută. Uriaşa peşteră era goală. Exploratorii o străbătură în toate direcţiile, negăsind nimic, nici un animal. Şi, cu toate acestea, Top continua să latre. Nici mîngîierile, nici ameninţările nu-l putură linişti.
— Trebuie să fie pe undeva o ieşire, prin care se scurgeau apele lacului în mare, zise inginerul.
— Aşa-i, răspunse Pencroff. Să băgăm de seamă să nu cădem în vreo gaură.
— Du-te, Top, du-te ! strigă Cyrus Smith.
Cîinele, aţîţat de cuvintele stăpînului său, alergă spre capătul opus al peşterii şi acolo începu să latre mai tare.
Pionierii îl urmară şi, la lumina torţelor zăriră gura unui adevărat puţ, care se deschidea în masivul de granit. Pe acolo se scurgeau deci apele, care se rostogoleau altădată în adîncurile masivului; de data aceasta, nu mai era vorba de un canal oblic, ci de un puţ perpendicular, în care nu puteau să se aventureze.

Aplecară torţele deasupra deschizăturii. Nu se vedea nimic. Cyrus Smith desprinse o creangă aprinsă şi o zvîrli în adînc. Sfîrîind, răşina, care începu să ardă în cădere cu o flacără mai vie, lumină interiorul puţului, totuşi pionierii nu zăriră nimic. în cele din urmă, flacăra se stinse cu un sfîrîit uşor, care dovedea că atinsese suprafaţa unei ape, desigur nivelul mării.
Calculînd durata căderii, inginerul trase concluzia că adîncimea puţului era de vreo nouăzeci de picioare.
Prin urmare, solul cavernei era aşezat la nouăzeci de picioare deasupra nivelului mării.
— Iată locuinţa noastră, spuse Cyrus Smith.
— Dar parcă a mai fost locuită înainte de o fiinţă oarecare, răspunse Gédéon Spilett, care încă nu era lămurit.
— Ei, bine, fiinţa aceea, amfibie sau ce-o fi fost, a fugit prin deschizătura puţului, răspunse inginerul, şi ne-a lăsat nouă locul.
— Nu ştiu ce o fi fost, adăugă marinarul, dar tare aş fi vrut să fiu eu în locul lui Top acum un sfert de oră. Sînt sigur că n-a lătrat el degeaba!
Cyrus Smith îşi privi cîinele şoptind:
— Da, cred că Top ştie mai multe decît noi în multe privinţe.
Totuşi, dorinţa pionierilor noştri fusese în parte împlinită. Aveau la îndemînă o peşteră mare, atît de mare încît, la lumina torţelor pe care le aveau cu ei, nu puteau să-i vadă marginile. Dar, fără îndoială că nu va fi greu s-o împartă în camere de locuit, cu ajutorul unor pereţi despărţitori de cărămidă. Şi cu toate că nu va arăta chiar ca o casă, vor face însă din această spaţioasă grotă un frumos apartament. Apele scurse nu se mai puteau întoarce. Locul le aparţinea.
Rămîneau de rezolvat două probleme: mai întîi, luminarea cavernei, care era săpată într-un bloc masiv, închis de jur împrejur, şi al doilea, posibilitatea de a o'face mai accesibilă. în ceea ce priveşte lumina, nici nu putea fi vorba să vie pe sus, deoarece masivul de granit avea o grosime mare deasupra boltei. Dar pionierii se gîndeau că poate le va fi cu putinţă să străpungă peretele care se ridica în faţa mării. În timpul coborîrii, ţinînd seama de înclinarea canalului, Cyrus Smith apreciase cu oarecare aproximaţie şi lungimea acestuia şi ajunsese la convingerea că în partea ce dădea spre mare, masivul de granit nu era .prea gros. Dacă lumina se va obţine în

felul acesta, în acelaşi fel îşi vor uşura şi accesul, căci acolo unde vor putea deschide o fereastră, tot în acea parte şi cu aceeaşi uşurinţă vor putea deschide şi o uşă. Mai rămînea de făcut o scară în afară.

Cyrus Smith expuse aceste planuri tovarăşilor săi.

— Atunci, domnule Cyrus, să ne apucăm de treabă, spuse Pencroff. Am un tîrnăcop şi voi şti să trec prin acest perete. Unde trebuie să lovesc ?

— Aici, răspunse inginerul, arătînd marinarului în peretele dinspre ţărm o adîncitură destul de mare, care făcea ca zidul să fie mai subţire în acel loc.

Pencroff atacă granitul şi, mai bine de o jumătate de ceas, la lumina torţelor, sfărîrnăturile zburară în jurul său. Piatra scapără sub tîrnăcop. Cînd marinarul obosi, Nab îi luă locul. Apoi, urmă Gédéon Spilett.

După două ceasuri de muncă încordată, cînd se părea că tîrnăcopul nu putea totuşi să răzbească, la o ultimă lovitură puternică a lui Gédéon Spilett, peretele fu străpuns. în aceeaşi clipă, zbură şi tîrnăcopul din mîinile lui Gédéon Spilett.

— Ura ! şi iarăşi ura ! strigă Pencroff.

Peretele străpuns nu avea decît trei picioare grosime. Cyrus Smith privi prin deschizătură: în faţa lui se întindeau ţărmul, mica insulă din faţă, iar mai departe imensitatea oceanului.

Prin această gaură destul de mare, căci stînca se sfărîmase foarte mult, lumina, năvălind în şuvoaie şi revărsîndu-se în minunata cavernă, producea un efect magic ! Dacă în partea stîngă, pe o lungime de o sută de picioare grota nu măsura mai mult de treizeci de picioare în înălţime şi lăţime, pe partea dreaptă, dimpotrivă, era uriaşă şi bolta ei se rotunjea la o înălţime de peste optzeci de picioare, fiind susţinută în întregime de numeroşi stîlpi de granit, aşezaţi într-o ordine sălbatică, ce te impresiona. Şi toată această frumuseţe nu era decît opera naturii ! Ea singură săpase acest feeric palat într-un masiv de granit. Pionierii erau încremeniţi de admiraţie. Acolo unde crezuseră că nu vor găsi decît o îngustă cavitate, ei găsiră un fel de palat miraculos ! Strigăte de uimire izbucniră din toate piepturile. Uralele răsunau şi se pierdeau din ecou În ecou în fundul întunecoaselor cupole.

— Ah, prieteni strigă Cyrus Smith. După ce vom face să pătrundă mai multă lumină în interiorul acestui masiv, după ce ne vom împărţi în partea stîngă camerele, magaziile şi cămările, va mai rămîne încă spaţiu în această grotă minunată, în care vom face sală de studii şi muzeu !
— Şi ce nume îi vom da ? întrebă Harbert.
— Casa de Granit, răspunse Cyrus Smith, denumire pe care tovarăşii săi o primiră cu noi urale.

În acea clipă, torţele erau pe terminate, şi cum pentru reîntoarcere trebuiau să se urce pe vîrful platoului, trecînd din nou prin tunel, hotărîră să amîne pentru a doua zi lucrările de amenajare a noii locuinţe.
Înainte de a pleca, Gyrus Smith se mai aplecă o dată deasupra întunecosului puţ, care cobora perpendicular pînă la nivelul mării. El ascultă cu luareaminte. Nu se auzea nici un zgomot, nici măcar cel al apelor, pe care marea tulburată le agita uneori pînă la aceste adîncimi. Inginerul aruncă încă o torţă aprinsă. Pereţii puţului se luminară o clipă, dar nici de data aceasta nu văzu nimic suspect. Şi chiar dacă s-ar fi aflat pe acolo vreun monstruos animal marin, surprins de retragerea neaşteptată a apelor, fugise: desigur în larg, prin conducta subterană care se prelungea sub plajă, vechea cale de scurgere a apelor lacului, înainte de a li se fi deschis o nouă revărsare.
Totuşi, inginerul asculta nemişcat, cu urechea atentă, cu privirea cufundată în abis, cu răsuflarea oprită.
Marinarul se apropie atunci de el şi atingîndu-i braţul îi spuse:
— Domnule Smith !
— Ce doreşti, prietene ? răspunse inginerul, ca şi cînd ar fi revenit dintr-o ţară a visului.
— În curînd se vor stinge torţele.
— Să mergem ! spuse Cyrus Smith.
Micul grup părăsi caverna şi începu să urce de-a lungul întunecosului canal. Top încheia grupul, mîrîind din timp în timp.
Urcuşul fu cam greu. La jumătatea înălţimii acestei lungi scări de granit, pionierii se opriră cîteva clipe în grota superioară, care forma un fel de palier. Apoi reîncepură urcuşul.
În curînd se simţi o adiere de aer proaspăt. Picăturile de apă, uscate prin evaporare, nu mai scînteiau pe pereţi. Torţele fumegînd începeau să pîlpîie tot mai slab. Aceea pe care o purta Nab se stinse. Pentru a nu se aventura în mijlocul beznei adînci trebuiau să se grăbească.
În clipa în care se stingea şi torţa marinarului, Cyrus Smith şi tovarăşii săi ieşiră la lumina zilei. Era puţin înainte de ora patru.

CAPITOLUL XIX

Planul lui Cyrus Smith. Faţada Casei de Granit. Scara de frînghie. Visele lui Pencroff. Ierburile aromatice. O crescătorie naturală de

iepuri. Derivarea cursului apelor pentru nevoile noii locuinţe. Priveliştea din faţa ferestrelor Casei de Granit.

A doua zi, la 22 mai, au fost începute lucrările pentru amenajarea locuinţei celei noi. Adevărul e că pionierii erau grăbiţi să părăsească vechiul lor Cămin, unde nu se simţeau prea în siguranţă, şi să se mute in această locuinţă încăpătoare şi sănătoasă, cioplită în plină stîncă, ferită de apele mării şi de ploi.
Prima grijă a lui Cyrus Smith fu să stabilească precis spre ce punct al coastei dădea faţada Casei de Granit. Pentru aceasta, se îndreptă spre plaja de la poalele uriaşului perete, căutînd locul unde căzuse în ajun tîrnăcopul din mîinile lui Gédéon Spilett. De buna seamă, unealta căzuse perpendicular şi nu-i rămînea decît s-o găsească, pentru a afla locul unde fusese străpuns granitul.
Nu-i fu greu să găsească tîrnăcopul şi, uitîndu-se drept în sus, deasupra punctului unde se înfipsese unealta în nisip, la vreo optzeci de picioare deasupra ţărmului, se vedea într-adevăr mica ferestruică, făcută cu atîta caznă cu o zi înainte. Cîţiva porumbei de stîncă intrau şi ieşeau prin această îngustă deschizătură. Parcă pentru ei fusese descoperită Casa de Granit !
Inginerul îşi pusese în gînd să despartă caverna, în dreapta, în mai multe camere, cu un coridor la intrare. Pentru a le lumina, întreprinzătorul inginer socotea să facă cinci ferestre şi o uşă în peretele din faţă. Pencroff era de acord cu cele cinci ferestre, dar nu înţelegea pentru ce trebuie uşă, întrucât intrarea prin care pătrunseseră ei oferea o scară naturală, cu ajutorul căreia ar fi fost întotdeauna uşor să pătrunzi m Casa de Granit,
— Prietene, îi spuse Cyrus Srnith, dacă nouă ne este uşor să intrăm în locuinţă prin canal, atunci va fi uşor şi pentru alţii să facă acelaşi lucru. Eu socot, dimpotrivă, să închid această intrare în aşa fel, încît să nu mai poată pătrunde nimeni pe acolo. Ba, mai mult chiar, dacă va fi nevoie o s-o astupăm astfel, încît să nu se mai cunoască. Cum ? Printr-un stăvilar de stînci, care să ridice nivelul apei deasupra deschizăturii.
— Şi pe unde vom intra ? întrebă marinarul.

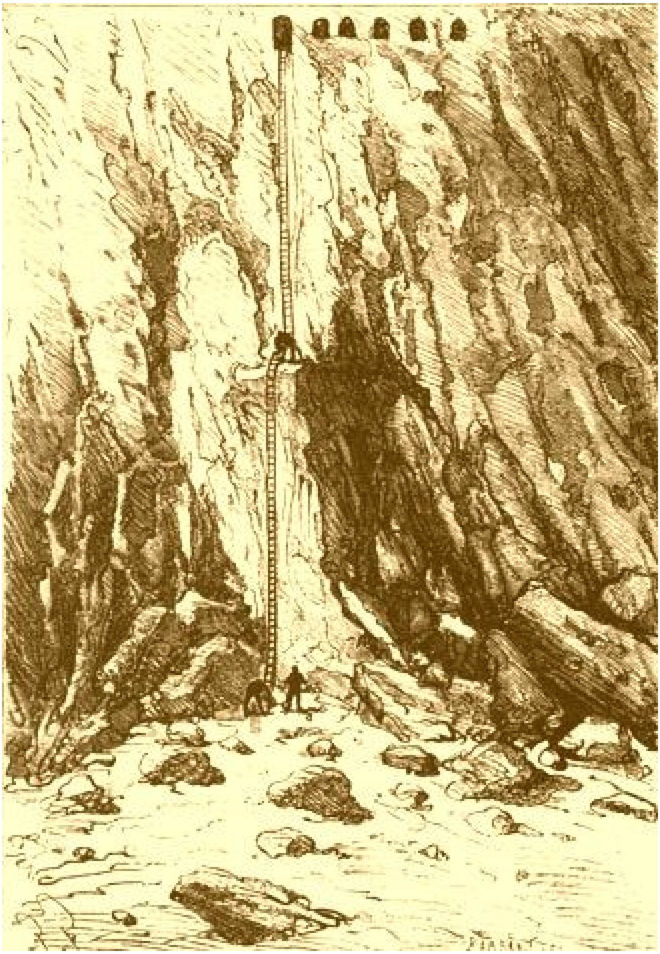
— Pe o scară exterioară, răspunse Cyrus Srnith. O scară de frînghie, care, odată retrasă, va face cu neputinţă intrarea vizitatorilor curioşi în locuinţa noastră.
— Dar pentru ce atîtea măsuri de prevedere ? zise Pencroff. Piuă acum animalele nu ni s-au părut atît de duşmănoase. Cît despre indigeni, insula noastră nu pare locuită !
— Eşti sigur, Pencroff ? întrebă inginerul, privindu-l,
— Bineînţeles că nu vom fi siguri de acest lucru, decît în momentul în care vom fi cercetat întreaga insulă, răspunse Pencroff.
— Iată adevărul ! spuse Cyrus Srnith. Noi nu cunoaştem insula decît în parte. Dar, în orice caz, chiar dacă nu avem duşmani în interior, ei pot veni dinafară, căci această regiune a Pacificului este destul de primejdioasă. E bine să fim pregătiţi pentru orice eventualitate.
Cyrus Srnith avea perfectă dreptate şi Pencroff se pregăti să-i asculte ordinele, fără a discuta mai mult.
Faţada Casei de Granit avea să deschidă spre lumină cinci ferestre şi o uşă, toate dînd în „apartamentul" propriu-zis, apoi, o fereastră uriaşă şi cîteva ferestruici, prin care să intre cît mai multă lumină sub minunata boltă a sălii mari. Această faţadă, aflată la o înălţime de optzeci de picioare deasupra solului, era îndreptată spre est şi soarele o mîngîia de cum răsărea. Ea se întindea pe partea falezei cuprinsă între ieşitură de la revărsarea' rîului Mercy şi grămada de stînci care formau Căminul. Poziţia era prielnică, prin faptul că vînturile aspre dinspre nord-est nu o loveau direct, ea fiind apărată de ieşitura stîncii. De altfel, în aşteptarea cercevelelor pentru ferestre, inginerul avea de gînd să astupe deschizăturile cu obloane groase, prin care să nu treacă nici ploaia, nici vîntul, şi pe care la nevoie le-ar fi putut camufla perfect.
Deci, primul lucru ce trebuia făcut erau deschizăturile. Tîrnă-copul ar fi lucrat prea încet. Granitul este prea dur. Or, se ştie că Cyrus Smith era omul mijloacelor rapide. El mai avea o cantitate de nitroglicerină, pe care o întrebuinţa cu folos. Efectul substanţei explozive fu atît de bine localizat, încît granitul se sfărîmă exact în locurile alese de inginer. Apoi, cu ajutorul tîrnăcopului, se dădu ferestrelor şi ferestruicilor o formă ogivală şi, cîteva zile după începerea lucrărilor, Casa de Granit era

luminată din plin de razele soarelui, care pătrundeau pînă în colţurile cele mai tăinuite.
Planul lui Cyrus Smith prevedea ca apartamentul să fie împărţit în cinci camere cu vederea la mare: la dreapta, va fi un vestibul, la uşa căruia se va opri scara, vor urma o bucătărie şi o sufragerie uriaşă, apoi un dormitor, tot atît de mare şi, în sfîrşit, o „cameră de musafiri” cerută de Pencroff, lîngă sala cea mare.
Aceste camere sau mai bine zis acest şir de camere, care formau apartamentul Casei de Granit, nu aveau să ocupe toată lărgimea cavităţii. Ele urmau să dea într-un coridor, la capătul căruia va fi o magazie lungă şi încăpătoare pentru unelte, alimente şi alte. rezerve. Toate produsele insulei, atît ale florei, cît şi ale faunei, vor putea fi păstrate acolo în bune condiţii, cu totul ferite de umezeală. Spaţiul nu lipsea şi fiecare obiect îşi va avea locul său. Afară de aceasta, pionierii mai aveau mica grotă, aşezată deasupra cavernei, pe care o puteau folosi ca un fel de pod al locuinţei.
Planul, odată făcut, nu mai aveau decît să-l pună în aplicare.
Minerii se transformară din nou în cărămidari; apoi, cărămizile fură aduse şi aşezate la (poalele Casei de Granit.
Pînă atunci, Cyrus Sniith şi tovarăşii săi nu pătrunseseră în cavernă decît prin vechiul canal dinspre lac. Dar acest drum silea să facă un ocol foarte mare, pentru că erau nevoiţi să se caţere pe platoul GrandeYue, făcînd un înconjur de-a lungul malului rîului, apoi să coboare prin tunelul lung, socotind tot atîta timp pentru întoarcere, şi aceasta însemna şi oboseală, şi vreme pierdută. Cyrus Smith hotărî să înceapă cît mai repede confecţionarea unei scări trainice de frînghie, care, odată retrasă în interior, nu va mai îngădui nimănui să pătrundă în Casa de Granit.
Scara fu împletită cu multă atenţie de mîinile îndemînatice ale lui Pencroff. Treptele scării fură cioplite din crengile uşoare şi rezistente ale cedrului roşu, iar frîngliia ce lega pe ambele părţi aceste crengi de cedru fu confecţionată dintr-o trestie specială numită curry.
Mai împletiră şi alte frînghii din fibre vegetale şi cu ajutorul lor instalară un fel de macara simplă, în faţa uşii. În felul acesta, ridicară cu uşurinţă cărămizile pînă la înălţimea Casei de Granit.
Urcarea materialelor pînă la optzeci de picioare deasupra solului fiind astfel, uşurată, ei începură de îndată amenajarea propriu-

zisă a interiorului locuinţei. Nu duceau lipsă de var şi cîteva mii de cărămizi aşteptau să fie întrebuinţate. Schelăria pereţilor despărţitori, foarte rudimentară, nu fu greu de făcut şi, într-un timp record, după planul inginerului, apartamentul fu împărţit în camere şi magazii.
Diferitele lucrări se desfăşurau repede, sub directa îndrumare a inginerului, care nu stătea degeaba, ci mînuia el însuşi ciocanul şi mistria. Cyrus Smith cunoştea toate meseriile şi dădea un exemplu bun harnicilor şi pricepuţilor, săi tovarăşi. Se muncea cu încredere şi voie bună. Pencroff, rînd pe rînd dulgher, frînghier, zidar, cu veşnicele sale glume, care îi înveseleau pe toţi, şi cu încrederea sa absolută în inginer, pe oare îl socotea în stare să facă orice, vedea depăşite toate greutăţile vieţii de pionier. Atît problema îmbrăcămintei, cît şi a încălţămintei, problemă gravă, aceea a iluminatului în serile de iarnă, a valorificării părţilor fertile ale insulei, cît şi a transformării florei sălbatice într-una dirijată de mîna omului, toate se păreau uşor de rezolvat de Cyrus Smith şi era sigur că totul va fi făcut. El visa rîuri canalizate, care să înlesnească transportul bogăţiilor solului, ex-: ploatări de mine şi cariere, maşini deservind toate ramurile industriei şi se gîn.dea chiar la o cale ferată, a cărei reţea să împînzească într-o bună zi întreaga insulă Lincoln.
Inginerul îl lăsa să vorbească şi nu-i tăia avîntul cu care acestuia îi plăcea să înflorească lucrurile. El cunoştea puterea încrederii. Zîmbea cînd îl auzea vorbind şi ascundea propriile sale griji, pe care i le oferea viitorul, într-adevăr, era îndreptăţit să creadă că în ' această parte a Pacificului, care se afla în afara drumului parcurs de corăbii, ei nu vor fi salvaţi niciodată. Pionierii nu se puteau deci bizui decît pe ei înşişi. Insula Lincoln era aşezată la o distanţă atît de mare de alte ţărmuri, încît ar fi fost cît se poate de primejdios pentru ei să se aventureze în larg pe un vas care, construit cu mijloacele pe care le aveau, nu putea fi decît şubred.
Dar Pencroff era de părere că ei depăşiseră cu mult. pe Robinsonii de odinioară, care aşteptau ca toate să capete dezlegare doar printr-o minune.
Şi, într-adevăr, ei aveau foarte multe cunoştinţe, şi omul care ştie reuşeşte şi acolo unde alţii ar lîncezi şi ar pieri inevitabil.
În cursul acestor lucrări se distinse Harbert. Era inteligent şi muncitor; înţelegea repede, lucra bine şi Cyrus Smitb se simţea

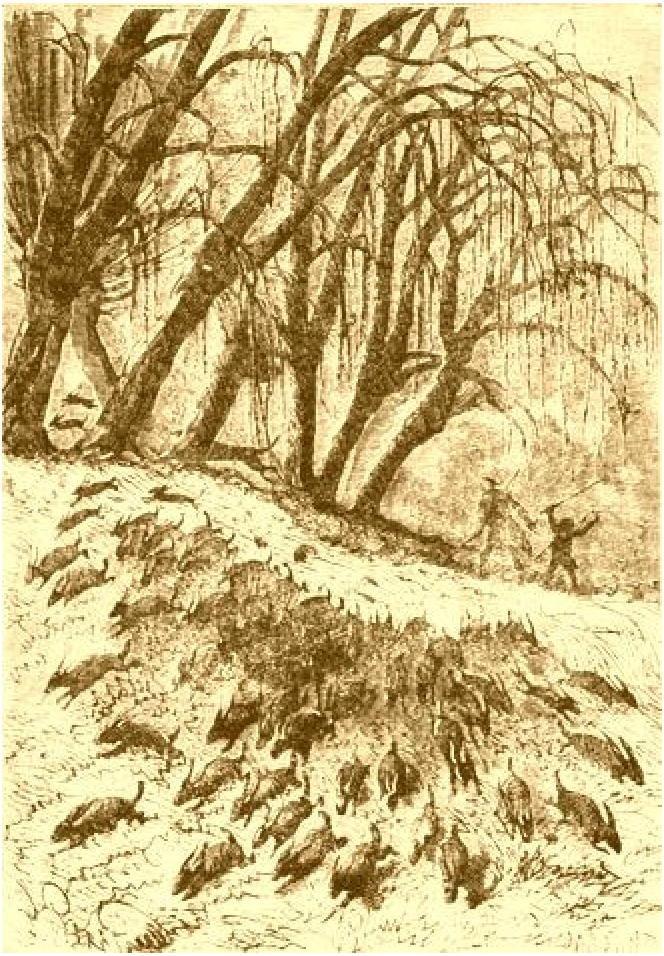
din ce în ce mai legat sufleteşte de acest copil. La rîndul său, Harbert îl iubea: şi-l respecta pe inginer, iar Pencroff, care observase totul, se bucura.
Nab era tot Nab ! El era ceea ce fusese totdeauna: curajul, zelul şi devotamentul în persoană. Şi el, ca şi Pencroff, avea o mare încredere în inginer.
Cît despre Gédéon Spilett, nici el nu se da înapoi de la muncă; şi nu era chiar cel mai neîndemînatic,. spre marea mirare a marinarului. Pencroff se minuna, că ziaristul nu era numai ager la minte, dar ştia şi să lucreze cînd era nevoie.
Scara fu instalată în ziua de 28 mai. Ea avea nu mai puţin de o sută de trepte şi Cyrus Smith, folosind o ieşitură a falezei, aşezată la mijlocul drumului, pe distanţa de optzeci de picioare în înălţime, fixă prima parte a scării de această ieşitură, iar de aici încolo fixară partea a doua. în felul acesta, urcuşul deveni mult mai uşor. De altfel, Cyrus Smith se gîndea ca mai tîrziu să instaleze un ascensor hidraulic, ca să evite oboseala şi pierderea de vreme a locuitorilor Casei de Granit.
Pionierii se obişnuiră repede cu scara: erau destul de sprinteni, iar Pencroff, ca un brav marinar, deprins să se caţere pe catarge, îi învăţa cum s-o folosească. Dar ce era de făcut cu Top ? Bietul animal, cu cele patru labe ale sale, nu era apt pentru un astfel de exerciţiu. Pencroff se dovedi însă un maestru atît de sîrguincios, încît şi Top învăţă să se urce pe scară, aşa cum fac cîinii la circ. Nu se poate şti dacă marinarul era mîndru de elevul său. Însă de nenumărate ori Pencroff urcă scara, ducîndu-l în spinare, ceea ce-i prindea foarte bine lui Top.

În toiul acestor lucrări care merseră atît de repede, se îngrijiră şi de problema hranei, căci se apropia iarna. în fiecare zi, reporterul şi Harbert, în seama cărora rămăsese aprovizionarea coloniei, îşi petreceau cîteva ceasuri vînînd. Deocamdată, ei nu colindau decît pădurea Jacamarului, în stînga rîului, căci, din lipsă de barcă şi de pod, rîul Mercy încă nu putuse fi trecut. Uriaşele păduri, cărora li se dăduse numele de Far-West, rămăseseră neexplorate. Dar pădurea Jacamarului era destul de bogată în vînat; cangurii şi porcii mistreţi se găseau aici în mare număr, iar^ bilele ghintuite la un capăt, arcurile şi săgeţile vînătorilor făceau minuni. Mai mult încă, Harbert descoperi spre sud-vest o crescătorie naturală de iepuri, un fel de luncă puţin umedă, unde creşteau sălcii şi ierburi aromatice, care îmbălsămau aerul şi care plac rozătoarelor. Reporterul socoti că, de vreme ce aceste plante sînt o hrană pentru iepuri, ar fi de mirare ca ei să lipsească. Pînă una alta, Harbert făcu o mare provizie de plante medicinale şi cînd Pencroff îl întrebă la ce serveşte această recoltă, tînărul îi răspunse:

— Ca să ne tratăm cu ele, cînd vom fi bolnavi.
— Dar de ce să fim bolnavi, dacă tot nu există doctori în insulă ? răspunse Pencroff serios.

Argumentul acesta rămase fără răspuns, dar tînărul continuă să adune ierburi, care erau bine venite la Casa de Granit, cu atît mai mult, cu cît descoperi şi o plantă asemănătoare ceaiului.
În sfîrşit, într-o bună zi, după multă căutare, cei doi vînători descoperiră sălaşul iepurilor. Pămîntul era sfredelit ca o strecurătoare.
— Vizuini ! strigă Harbert.
— Văd, răspunse reporterul.
— Să fie oare locuite ?
— Asta rămîne de văzut.

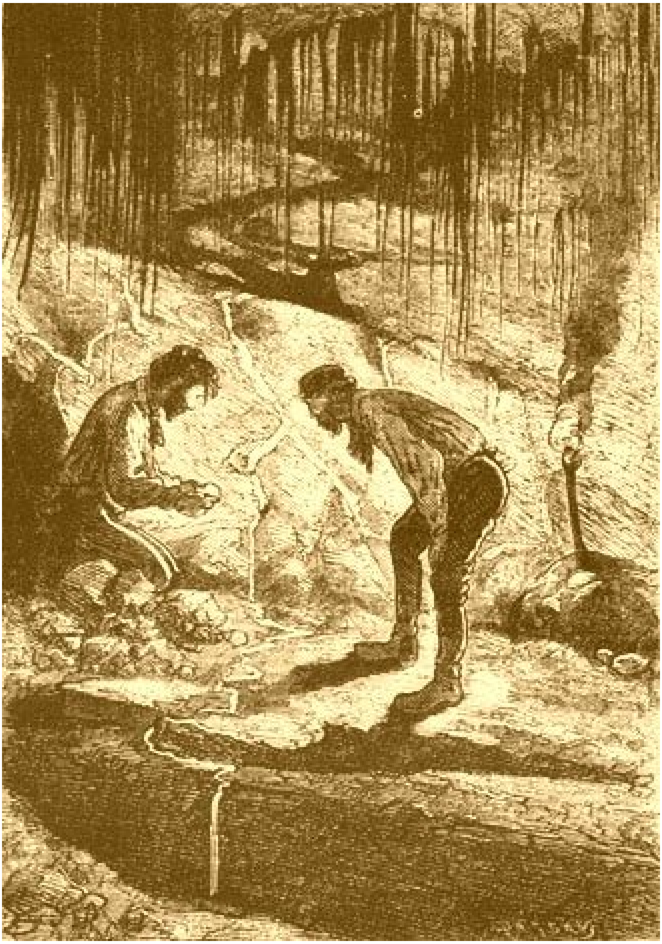

Răspunsul veni repede. într-o clipă, cîteva sute de mici animale, care semănau cu iepurii, începură să alerge în toate direcţiile atît de repede, încît Top nufu în stare să le ajungă. Cîinele şi vînătorii alergară cît putură, dar micile rozătoare le scăpară. Reporterul era însă hotărît să nu se lase pînă ce nu va prinde cel puţin vreo şase iepuri. Deocamdată, ei erau destinaţi cămării de provizii, dar se gîndea să şi domesticească alţii mai tîrziu. Dacă ar fi avut cîteva laţuri întinse la intrarea vizuinilor, ce uşor i-ar fi prins ! Dar deocamdată nu aveau nici laţuri, nici cu ce să le facă. Se mulţumiră să scotocească fiecare vizuină cu un băţ şi să încerce să aştepte cu răbdare, doar, doar vor lovi vreun iepure.
În sfîrşit, după o oră de cotrobăială, izbutiră săpună mîna pe patru rozătoare. Erau nişte iepuri, care semănau cu fraţii lor din

Europa şi care erau cunoscuţi îndeobşte sub numele de „iepuri americani".
Rezultatul vînătorii fu adus la Casa de Granit şi servit la cină. Locuitorii vizuinilor nu erau de dispreţuit, fiind cît se poate de gustoşi. Coloniştii noştri găsiră acum un izvor nesecat de aprovizionare.
În ziua de 31 mai, zidurile despărţitoare erau gata. Le rămăseseră doar să mobileze camerele, lucru pe care aveau să-l facă în lungile zile de iarnă. în camera care servea de bucătărie, ei amenajară o vatră. Coşul dădu mult de lucru coşarilor improvizaţi. Cyrus Smith găsi că lucrul cel mai simplu era să-l facă din teracotă. Fiindcă nu era cu putinţă să-l tragă pînă la platoul superior, făcură o gaură în granit deasupra ferestrei de la bucătărie şi în această deschizătură imbucară coşul ca un simplu burlan. Se aşteptau ei ca acest coş să fumege cînd va bate vîntul de la est, dar aceasta nu se întîmpla prea des, aşa că n-aveau încotro şi Nab bucătarul nu se sinchisea de acest lucru.

Cînd aranjarea camerelor fu gata, inginerul se apucă să astupe intrarea exterioară a fostului canal, care ştim că dădea pe malul lacului. Ei rostogolirăbu- căţi de stîncă în faţa deschizăturii şi le cimentară bine. Dorinţa inginerului de a îneca această intrare sub apele lacului nu putea fi încă îndeplinită; totuşi se mulţumi să o ascundă cu ierburi, arbuşti şi bălării, pe care le plantară între crăpăturile stîncilor şi care aveau să crească în primăvară.

Se folosi însă de canal, pentru a aduce la noua locuinţă un mic şuvoi de apă dulce şi, astfel, Casa de Granit primea în fiecare zi o sută, pînă la o sutădouă- zeci de litri de apă limpede şi curată de izvor, de care nu avea să ducă lipsă niciodată.

În sfîrşit, totul fu gata. Era şi timpul, căci vremea începuse să se strice. în aşteptarea geamurilor pe care aveau să le fabrice, inginerul făcu nişte obloane groase, care închideau ferestrele faţadei. Gédéon Spilett împodobise foarte frumos ferestrele casei lor cu flori şi plante.

Locuitorii acestei case sănătoase şi sigure aveau de ce să fie mulţumiţi. Ferestrele ofereau privirilor un orizont nesfârşit de larg, cuprins între capurile celor două Mandibule, la nord, şi capul Ghearei,, la sud, iar în faţa lor se întindea priveliştea minunată a golfului Uniunii. Da, pionierii aveau de ce să fie mulţumiţi şi Pencroff nu contenea lăudîndu-şi apartamentul de la etajul cinci.

CAPITOLUL XX

Anotimpul ploilor. Problema îmbrăcămintei. O vînătoare de foci. Fabricarea luminărilor. Se amenajează interiorul Casei de Granit.

Cele două podeţe. O vizită la bancul de stridii. Ce găseşte Harbert în buzunarul său.

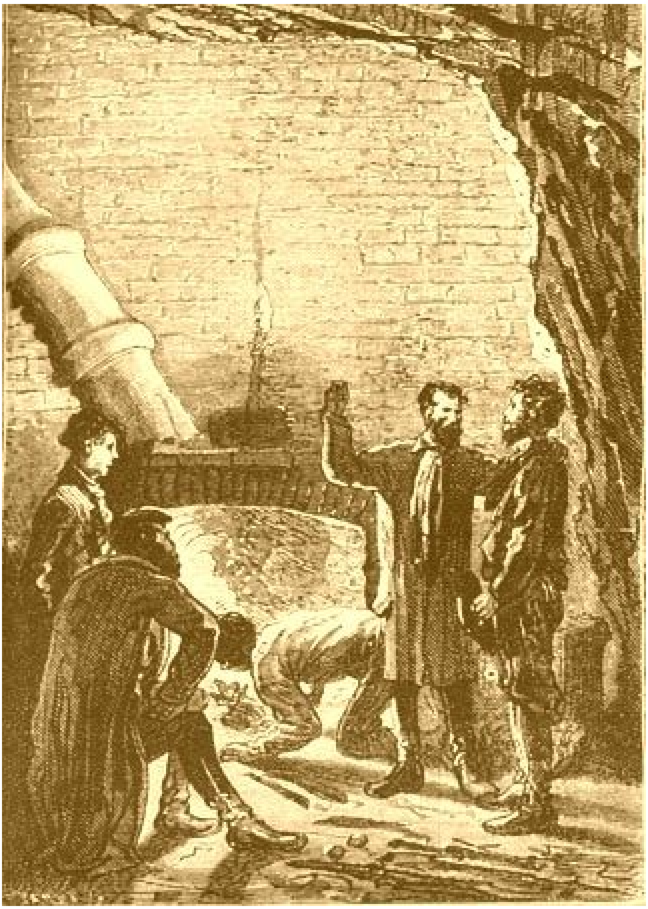
O dată cu luna iunie începu şi iarna. Această lună corespunde cu luna decembrie din emisfera boreală. Ploile şi vijeliile nu mai conteneau. Acum, locuitorii Casei de Granit erau în măsură să preţuiască şi mai mult foloasele unei locuinţe în stare să-i apere de intemperii. Căminul ar fi constituit un adăpost şubred împotriva iernii şi afară de aceasta putea să fie inundat de fluxuri. Cyrus Smith luă chiar oarecari măsuri pentru a pune la adăpost fierăria şi cuptoarele pe care şi le instalaseră acolo.
În tot cursul lunii iunie eî făcură diferite lucrări, fării a neglija însă vînătoarea şi pescuitul, aşa încît rezervele cămării erau tot mai îmbelşugate. Pencroff îşi propusese să meşterească în timpul liber nişte capcane, de pe urma cărora urmau să tragă mari foloase. Pentru iepuri făcuse cîteva laţuri din fibre trainice şi nu era zi în care să nu prindă cîţiva. Nab nu pridìdea să afume şi să pună în saramură diferite cărnuri, care se păstrau astfel foarte bine.
Începură să discute foarte serios problema îmbrăcămintei. Pionierii nu aveau alte veşminte decît acelea pe care le purtau în clipa în care balonul îi azvîrlise pe insulă. Acestea erau haine destul de călduroase şi trainice, pe care le întreţinuseră cît se poate debine, ca şi rufăria lor, de altfel, dar care vor trebui odată înlocuite, mai ales că pe o iarnă aspră nu puteau să le ţină prea cald.
Deocamdată, imaginaţia lui Cyrus Smith nu putea schimba situaţia. El făcuse faţă nevoilor mai grabnice, clădise casa, se ocupase de aprovizionarea şi păstrarea alimentelor, dar frigul avea să-l surprindă înainte ca problema îmbrăcămintei să fie rezolvată.
Trebuiau deci să.se resemneze şi să petreacă această primă iarnă cum vor putea. La primăvară aveau să înceapă o vînătoare de mufloni, a căror prezenţă fusese semnalată cu prilejul explorării muntelui Franklin; din lîna lor, inginerul va şti desigur să facă stofe călduroase şi trainice... Cum ? Se va gîndi el...
— Atunci nu avem altceva de făcut decît să mai stăm pe lîngă vatră la Casa de Granit, spuse Pencroff. Dispunem de combustibil din belşug şi nu avem nici un motiv să facem economie.

— De altfel, adăugă Gédéon Spilett, insula Lincoln nu se află la o latitudine prea înaltă, aşa încît, după toate probabilităţile, iernile nu pot fi prea grele. Nu ne-ai spus, Cyrus, că paralela treizeci şi cinci corespunde cu acea a Spaniei în emisfera cealaltă ?
— Desigur, răspunse inginerul, dar şi în Spania sînt ierni foarte grele ! Şi acolo ninge şi îngheaţă. Tot la fel şi insula Lincoln poate să treacă prin asemenea încercări. Totuşi, fiind o insulă, sper că clima va fi mai blîndă.
— Şi de ce, domnule Cyrus ? întrebă Harbert.
— Pentru că marea, copilul meu, poate fi considerată ca un imens rezervor în care se înmagazinează căldura verii. Iarna, ea restituie această căldură, ceea ce asigură regiunilor învecinate cu oceanul o temperatură mijlocie, mai pufin urcată vara, dar mai puţin scăzută iarna.
— Cum o fi, o să vedem noi, răspunse Pencroff. Deocamdată, un lucru este sigur, că zilele sînt scurte şi nopţile lungi. Ce-ar fi dacă ne-am îngriji puţin şide problema iluminatului ?
— Nimic mai uşor, răspunse Cyrus Smith.
— De discutat ? întrebă marinarul.
— De rezolvat.
— Cînd ? Cum ?
— Mîine vom. organiza o vînătoare de foci.
— Vom avea lumînări de seu ?
— Ba nu, Pencroff, lumînări de spermantet. Acesta era proiectul inginerului, proiect uşor de înfăptuit, deoarece avea la îndemînă calciu şi acid sulfuric, iar grăsimea va fi furnizată de amfibiile insulei.
Această convorbire avu loc în ziua de 4 iunie şi, fiindcă era duminică, hotărîră cu toţii să se odihnească. Toate lucrările fură amînate.
A doua zi, la 5 iunie, pe o vreme destul de mohorîtă, se îndreptară spre insula cea mică. Trecură din nou canalul prin vad în timpul refluxului şi hotărîră ca într-un viitor destul de apropiat să construiască o bărcuţă, cu ajutorul căreia să navigheze şi pe rîul Mercy, cirul vor porni în primele zile cu vreme bună să exploreze sud-vestul insulei.
Focile erau numeroase şi vînătorii, înarmaţi cu ciomegele lor ghintuite, răpuseră vreo şase dintre ele. Nab şi Pencroff le jupuiră, apoi cărară la Casa de Granit numai grăsimea şi pielea lor, urmînd ca din această piele să-şi facă încălţăminte trainică,

iar cele trei sute de livre de grăsime să le întrebuinţeze numai la fabricarea lumînărilor.
Operaţia fu cît se poate de simplă şi, cu toate că rezultatul ei nu se dovedi chiar desăvîrşit, ele putură totuşi să fie folosite. întreaga muncă se termină în douăzeci şi patru de ore. Feştilele fură făcute din fibre vegetale. Ele nu erau atît de bune ca cele muiate în acid boric, care se consumă în întregime cînd ard, dar aşa cum erau, aceste lumînări fură bine venite în lungile se'ri de iarnă.
Luna următoare nu duseră lipsă de lucru în noul adăpost. Tîmplarii munciră de zor; ei aduseră îmbunătăţiri uneltelor care erau încă foarte primitive şi fabricară altele noi.
Făcură chiar şi foarfeci, cu ajutorul cărora pionierii izbutiră, în sfîrşit, să-şi taie părul şi să-şi potrivească barba, dacă de ras încă nu putea fi vorba. Harbert şi Nab nu aveau grija bărbieritului, dar celorlalţi le crescuseră nişte bărbi atît de ţepoase, încît foarfecii erau cît se poate de bineveniţi.
Mai multă muncă a cerut, confecţionarea unui ferăstrău de mînă, dar pînă la urmă tot au izbutit să obţină o unealtă, care, mînuită cu putere, le îngădui să taie lemne. Reuşiră astfel să facă mese, scaune şi dulapuri, cu care mobilară principalele camere, apoi
făcură şi paturi cu saltele de iarbă uscată. Bucătăria, cu poliţe pe care se înşirau vasele de pămînt ars, maşina de gătit din cărămizi şi spălătorul, avea o înfăţişare foarte frumoasă, iar Nab îşi îndeplinea funcţiunile de bucătar cu gravitatea unui chimist în laboratorul său.
Dar, în curînd, în locul tîmplarilor, intrară în acţiune dulgherii. Noua albie de revărsare, croită cu ajutorul explozivului, impunea construirea a două podeţe: unul pe platoul Grande-Vue, al doilea chiar pe ţărm. într-adevăr, apele îşi făceau acum drum, tăind de-a curmezişul platoul şi plaja, astfel că se găseau în calea coloniştilor cînd aceştia voiau să pornească spre nordul insulei. Ar fi putut ei să ia un alt drum, dar acesta i-ar fi silit să facă un ocol foarte mare, apucînd-o spre vest, pînă la izvoarele Pîrîului Roşu. Lucrul cel mai simplu era deci să construiască două podeţe de trecere, de vreo douăzeci şi cinci de picioare lungime, pe platou şi pe plajă. Aşezară doar cîteva trunchiuri de copaci cioplite cu securea şi în cîteva zile podeţele erau gata.

Nab şi Pencroff le şi folosiră, făcînd cîteva .drumuri pînă la bancul de stridii descoperit lîngă dune, de unde aduseră:într-un cărucior rudimentar, care înlocuise vechea brancardă, ce nu era chiar atît de uşor de mînuit, cîteva mii de stridii, pe care le aclimatizară foarte repede printre adînciturile stîncilor care alcătuiau adevărate parcuri naturale la revărsarea rîului Mercy. Aceste stridii erau de calitate foarte bună şi pionierii le mîncară cu multă plăcere.
După cum se vede, insula Lincoln, deşi explorată numai în mică parte, reuşea să mulţumească aproape toate nevoile locuitorilor ei şi, fără îndoială că, cercetînd-o pînă în colţurile ei cele mai depărtate, în întreaga regiune împădurită, care se întindea de la rîul Mercy pînă la promontoriul Reptilei, aveau să descopere şi alte comori.
De un singur lucru duceau încă mare lipsă. Hrana azotată nu le lipsea, şi nici produsele vegetale necesare pentru a cumpăta consumarea acesteia. De asemenea, din nişte rădăcini supuse fermentaţiei, ei îşi procuraseră o băutură puţin acidulată, asemănătoare cu berea şi desigur mai plăcută decît apa. Fabricaseră chiar zahăr, fără trestie de zahăr şi fără sfeclă, culegînd sucul care ţîşnea din copacul zis „acer saccharinum"; din nişte ierburi găsite în crescătoria de iepuri izbutiseră să fabrice un ceai foarte bun, în sfîrşit, aveau la îndemînă multă sare, singurul produs mineral de care nu se puteau lipsi în alimentaţie... totuşi, de un singur lucru duceau încă mare lipsă: pîinea', pîinea le lipsea grozav.
Poate că mai tîrziu, pionierii noştri aveau să izbutească să înlocuiască acest aliment printr-unul de valoare egală, cum ar fi făina de „sagu" sau făina arborelui de pîine; s-ar fi putut ca aceşti preţioşi arbori să se găsească În pădurile de la sud, dar încă nu dăduseră de ei.
O întîmplare însă le veni în ajutor. Cyrus Smith, cu toată inteligenţa sa, cu toată iscusinţa sa, n-ar fi fost niciodată în stare să le pună la îndemînă ceea ce a găsit Harbert într-o zi în căptuşeala hainei sale, pe care încerca s-o cîrpească.
În ziua aceea ploua cu găleata. Pionierii stăteau cu toţii în sala mare a Casei de Granit, cînd, deodată, tînărul strigă:
— Priviţi, domnule Cyrus, un bob de grîu ! Şi arătă tovarăşilor săi un bob, un singur bob, care căzuse din buzunarul său găurit în căptuşeala vestei...

Cum de se găsea acest grăunte în căptuşeala hainei lui Harbert? La Richmond, tînărul creştea cîţiva porumbei, pe care iî dăruise Pencroff, şi îi hrănea cu grîu.
— Un bob de grîu ? ! se repezi la el inginerul.
— Da, domnule Cyrus, dar numai unul, unul singur !
— Ei, băiete! strigă Pencroff zîmbind. Mare lucru ! Ce vrei să facem cu un singur bob ?
— Vom face pîine, răspunse Cyrus Smith.
— Pîine, prăjituri ! zise marinarul. Asta-i bună !
Mă tem că n-o să ne îndopăm prea curînd cu pîinea ce-o poate da acest bob !
Harbert, care nu dădea decît foarte puţină importanţă descoperirii sale, se pregătea să arunce bobul, dar Cyrus Smith îl luă, îl cercetă şi recunoscu că este în stare bună, apoi privindu-l pe marinar drept în ochi, îl întrebă liniştit:
— Pencroff, ştii cîte spice poate să producă un bob de grîu ?
— Cred că unul ! răspunse marinarul mirat de această întrebare.
— Zece, Pencroff. Şi ştii cîte boabe se găsesc într-un spic ?
— Pe legea mea, nu !
— În medie, optzeci, spuse Cyrus Smith. Deci, dacă semănăm bobul, vom avea la prima recoltă opt sute de grăunţe, care vor produce la a doua şase sute patruzeci de mii, la a treia cinci sute douăsprezece milioane, iar la a patra mai bine de patru sute de miliarde de boabe. Iată socoteala !

Tovarăşii lui Cyrus Smith ascultau în tăcere. Cifrele acestea îi uluiau. Totuşi, ele erau exacte.
— Da, dragii mei, continuă inginerul. Acestea sînt progresiile geometrice ale naturii îmbelşugate. Şi această înmulţire a bobului de grîu e neînsemnată Faţă de înmulţirea macului sau a tutunului. Dacă aceste plante nu ar fi distruse din cînd în cînd, stăvilindu-se înmulţirea lor, ar acoperi tot globul pămîntesc.
Dar inginerul nu terminase cu întrebările.
— Şi acuma, Pencroff, urmă el, ştii cîte baniţe înseamnă patru sute de miliarde de grăunţe?
— Nu,răspunse marinarul, dar ceea ce ştiu e că sînt un prost!
— Ei bine, află că mai mult de trei milioane de baniţe.
— Trei milioane ! strigă Pencroff.
— Trei milioane.
— În patru ani ?
— În patru ani ! răspunse Cyrus Smith. Şi chiar în doi ani; dacă lucrurile merg bine, vom putea să obţinem în această climă două recolte pe an.
Ca de obicei, cînd voia să-şi arate bucuria, Pencroff izbucni şi de data aceasta în urale puternice.
— Aşa că tu, adăugă inginerul, adresîndu-se lui Harbert, ai făcut o descoperire foarte importantă pentru noi. În împrejurările în care ne aflăm, totul, dragii mei, totul poate să ne folosească. Vă rog să nu uitaţi acest lucru.
— Nu, domnule Cyrus, nu vom uita, răspunse Pencroff, şi dacă voi găsi vreodată vreun grăunte de tutun, care se înmulţeşte atît de uluitor, vă asigur că n-am să-l arunc Şi acuma ce avem de făcut ?
— Acum, să semănăm acest bob, se grăbi Harbert să spună.
— Da, adăugă Gédéon Spilett, hai să-l punem în părnînt şi încă dîndu-i toate onorurile, căci în el se află viitoarele noastre recolte.
— Numai să încolţească ! spuse marinarul.
— Va încolţi, răspunse Cyrus Smith
Era în 20 iunie. Tocmai timpul potrivit ca să semene acest unic şi preţios bob de grîu. La început, s-au gîndit să-l pună într-un ghiveci, dar după o mai adîncă chibzuinţă, se hotărîră să-l încredinţeze naturii, îngropîndu-l în pămînt, ceea ce făcură chiar în aceeaşi zi, luînd toate măsurile pentru ca operaţia să izbutească.

Deoarece vremea, se mai înseninase, s-au urcat pe platou, unde au căutat un loc potrivit, care să fie ferit de vînt, dar încălzit de razele soarelui de amiază. S-au apucat să cureţe şi să plivească „ogorul", alungînd sau strivind toate insectele sau larvele care ar fi putut primejdui dezvoltarea bobului de grîu. Apoi, cu multă grijă, au aşternut un strat de pămînt gras, amestecat cu var. Mai făcură şi un mic gard şi abia după toate acestea au sădit unicul bob de grîu în pămîntul reavăn.
Văzîndu-i, îţi făcea impresia că pionierii noştri puneau piatra fundamentală a unei clădiri. Pencroff îşi aminti de ziua în care aprinsese cu atîta grijă ultimul lor chibrit. Dar de data aceasta, lucrul era mult mai important. Într-adevăr, oricînd întreprinzătorii noştri pionieri ar fi izbutii să-şi facă rost de foc printr-un mijloc oarecare, dar nici o putere omenească nu ar fi putut înlocui acest bob de grîu, dacă, din nenorocire, el ar fi pierit!

CAPITOLUL XXI

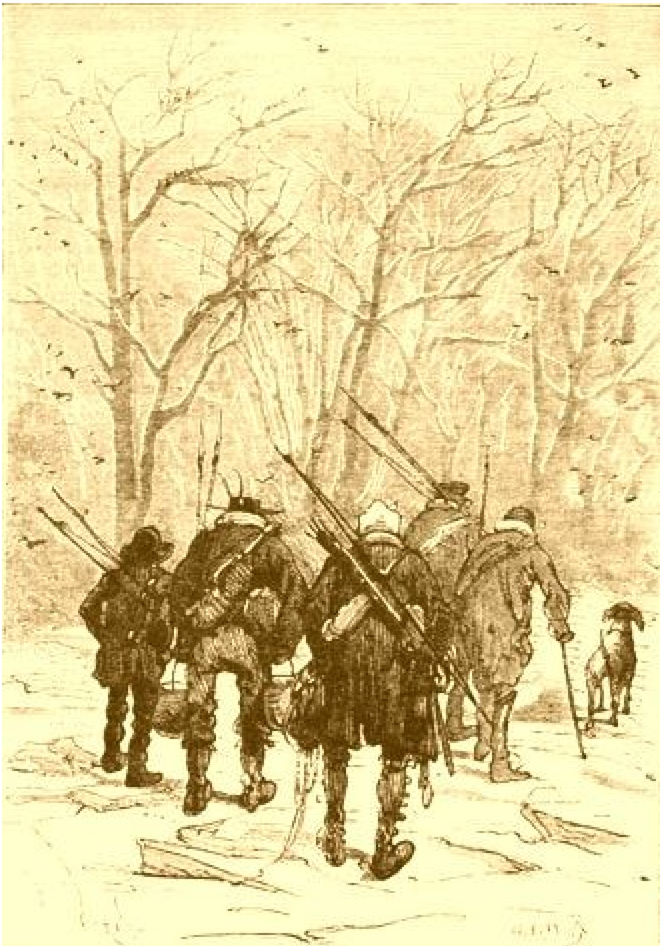
Cîteva grade sub zero. Explorarea părţii mlăştinoase din sud-estul insulei. Vulpile. Vedere spre mare. Se vorbeşte de Viitorul Oceanului Pacific. Munca neîncetată a infuzorilor. Viitorul globului pămîntesc. Vînătoarea. Mlaştina raţelor sălbatice.

Din clipa în care a fost semănat bobul de grîu, nu trecea nici o zi fără ca Pencroff să nu viziteze ceea ce numea el foarte serios „lanul de grîu". Şi vai de insectele care se abăteau pe acolo ! Nici o milă, pentru ele !
Pe la sfîrşitul lui iunie, după nişte ploi care nu se mai terminau, timpul se răci simţitor şi în ziua de 29 un termometru Fahrenheit ar fi înregistrat desigur douăzeci de grade deasupra lui zero 6°,67 centig. sub zero).
A doua zi, la 30 iunie, dată care corespunde cu 31 decembrie din emisfera boreală, cădea într-o vineri, Nab făcu observaţia că anul se sfîrşeşte cu o zi urîtă; dar Pencroff îi răspunse că cel următor va începe cu una frumoasă, ceea ce e mai bine.
În orice caz, anul începu cu un ger năprasnic. La gura rîului Mercy se adunară sloiuri şi curînd gheaţa se întinse pe toată suprafaţa lacului.

Provizia de combustibil trebui să fie reînnoită de cîteva ori. Pencroff, încă înainte de îngheţ, cărase mult lemn în magazie, folosind curentul neobosit al rîului, care le împingea pluta. La acest combustibil, dăruit din belşug de pădure, adăugară cîteva transporturi de cărbuni, aduşi de la poalele muntelui Franklin. Cînd temperatura scăzu pînă la minus 13°, căldura puternică a cărbunelui fu binevenită. Clădiseră şi a doua vatră, în sufragerie, unde îşi vedeau acum toţi de lucru.

În timpul gerului, Cyrus Smith fu foarte mulţumit de ideea pe care o avusese, aducînd de la lacul Grant la Casa de Granit un mic şuvoi de apă, care se strecura pe sub gheţuri şi, trecînd prin vechiul canal, ajungea la rezervorul pe care-l amenajaseră înăuntru, lîngă magazie.

În epoca aceea, timpul fiind foarte uscat, pionierii se îmbrăcară cît mai călduros şi hotărîră să sacrifice o zi explorînd partea insulei cuprinsă între sudul rîului Mercy şi capul Ghearei. Acolo se afla un ţinut mlăştinos destul de întins, unde probabil că era din belşug vînat cu pene.

Pentru a ajunge în acest ţinut, trebuiau să străbată opt pînă la nouă mile la dus şi tot atîtea la întors. După calculele, lor le-ar fi trebuit o zi întreagă. Şi cum era vorba de explorarea unei părţi necunoscute a insulei, se hotărîră să meargă cu toţii. Astfel, în zorii zilei de 5 iulie, Cyrus Smith, Gédéon Spilett, Harbert, Nab şi Pencroff, înarmaţi

cu ciomege, laţuri, arcuri, săgeţi şi încărcaţi cu provizii, părăsiră Casa de Granit, însoţiţi de Top, care zburda tot timpul înaintea lor.
Luară calea cea mai scurtă, trecînd rîul Mercy pe gheaţă.
— Dar, observă pe bună dreptate reporterul, care călca cu băgare de seamă, gheaţa aceasta nu poate înlocui un pod serios !
Aşadar, şi construirea unui pod serios fu trecută pe lista lucrărilor viitoare.
Pentru prima oară, pionierii păşeau pe malul drept al rîului Mercy, aventurîndu-se în mijlocul minunatelor conifere uriaşe, acoperite de zăpadă.
Dar nu făcuseră nici o jumătate de milă, cînd dinfr-un desiş se ivi o familie de patrupede care îşi alesese acolo domiciliul şi care fusese pusă pe fugă de lătratul lui Top.
— Ah, parcă ar fi vulpi ! strigă Harbert, cînd le văzu fugind.
Erau vulpi, dar nişte vulpi foarte mari, care scoteau alt fel de lătrat, de care Top se sperie. Cîinele se opri din goană, astfel că animalele avură răgaz să se facă nevăzute.
Top avea şi de ce să fie mirat. El nu cunoştea zoologia ! Dar după lătratul lor, Harbert recunoscuse aceste vulpi cenuşii-roşcate, cu coada neagră şi cu smoc alb în vîrf, amintindu-şi că trăiesc în Chili, în insulele Malvine şi în toate ţinuturile americane, străbătute de paralelele 30-40. Lui Harbert îi păru rău că Top nu prinsese una din ele.
— Sînt bune de mîncat ? întrebă Pencroff care nu considera fauna insulei decît din acest punct de vedere.
— Nu, răspunse Harbert, dar zoologii n-au stabilit încă dacă pupila acestor vulpi este diurna sau nocturnă şi dacă ar trebui să fie clasificate în familia cîinelui sau în alta.
Cyrus Smith zîmbi la auzul observaţiilor făcute de băiat, observaţii care dovedeau multă seriozitate, în ceea ce-l privea pe marinar, de vreme ce aceste vulpi nu se puteau mînca, ele nu prezentau o importanţă prea mare. Totuşi, îşi exprimă părerea că atunci cînd curtea Casei de Granit va fi populată de păsări, vor trebui să ia măsuri împotriva unor vizite nocturne ale acestor primejdioase animale de pradă, lucru cu care fiecare fu de acord.
La ora opt dimineaţa, după ce ocoliseră capul Epavei, pionierii ajunseră pe o plajă întinsă, la marginea mării. Cerul era senin,

cum se întîmplă de multe ori pe ger, dar, încălziţi de drum, Cyrus Smith şi tovarăşii săi nu simţeau prea mult frigul. De altfel, vîntul nu sufla, lucru care face mai suportabilă o temperatură scăzută. Soarele tocmai se înălţa deasupra oceanului şi discul său uriaş apărea la orizont ! Dar, din păcate, razele lui nu încălzeau. Marea era liniştită şi albastră ca un golf mediteranean cînd cerul e senin. Capul Ghearei se încovoia ca un iatagan cu vîrful adus la vreo patru mile spre sudest. în stînga, la capătul mlaştinei, se desluşea o mică ieşitură de pămînt, pe care razele soarelui tocmai aruncau o dungă de foc. Fără îndoială că, în partea aceasta larg deschisă a golfului Uniunii şi care nu era ocrotită nici măcar de un banc de nisip, vapoarele împinse de vînturile de est n-ar fi găsit adăpost. După liniştea mării, netulburată de nici un curent, după culoarea sa uniformă, nepătată de nici o nuanţă gălbuie, în sfîrşit, după lipsa oricărei stînci, îşi dăduseră seama că în aceste locuri oceanul era foarte adînc. în fund, spre apus,-la vreo patru mile depărtare, se desluşeau contururile primilor copaci din pădurile Far-West. Ţinutul semăna cu ţărmul pustiu al vreunei insule din regiunile antarctice, năpădită de gheţuri. Pionierii se opriră pe ţărm ca să ia masa. Aprinseră un foc de alge şi de ierburi uscate şi Nab le pregăti gustare alcătuită din carne rece şi din ceaiul ce-l luaseră cu ei.
În timp ce mîncau, examinau priveliştea din faţa lor, care le arăta că în această parte pămîntul insulei Lincoln era într-adevăr sterp, contrastînd cu regiunea dinspre apus. Aceasta îl făcu pe reporter să observe că dacă balonul i-ar fi lăsat din întîmplare la început pe această plajă, ei şi-ar fi făcut desigur o părere cu totul greşită despre ţinuturile unde se stabiliseră mai tîrziu.
— Cred chiar că n-am fi putut niciodată să atingem ţărmul, răspunse inginerul, căci marea este adîncă şi n-am fi întîlnit nici o stîncă de care să ne agăţăm. în faţa Casei de Granit, cel puţin, erau bancurile de nisip şi o mică insulă care ne-au mărit posibilităţile de salvare. Aici, însă, ne-ar fi înghiţit marea !
— Ceea ce este ciudat, observă Gédéon Spilett, e că insula noastră, deşi destul de mică, are un sol atît de variat. Această diversitate este de obicei o însuşire a continentelor mai întinse. Partea apuseană a insulei Lincoln, atît de bogată şi fertilă, seamănă cu golful Mexicului, iar ţărmul de nord parcă se întinde de-a lungul unei mări arctice.

— Ai dreptate, dragă Spilett, răspunse Cyrus Smith, aceeaşi observaţie am făcut-o şi eu. Această insulă este misterioasă atît în ce priveşte forma, cît şi în diferitele aspecte naturale. Pare a fi o parte a unui continent, şi m-ar mira să nu fi fost aşa odinioară !
— Ce? Un continent în mijlocul Pacificului?! strigă Pencroff.
— De ce nu ? răspunse Cyrus Smith. Nu mi se pare de loc de necrezut ca toate insulele de la suprafaţa acestui ocean să nu fie altceva decît creştetele unui continent, astăzi dispărut în fundul mării, dar care se ridica deasupra apelor în epoca preistorică.
— Ca altădată legendara Atlantida, murmură Harbert.
— Da, copilul meu... dacă vrem să credem că Atlantida a existat vreodată.
— Şi insula Lincoln să fi făcut parte dintr-un astfel de continent ? întrebă Pencroff.
— Mai mult ca sigur, răspunse Cyrus Smith. De altfel, acest fapt ar explica şi mulţimea felurilor de produse pe care le întîlnim la fiecare pas.
— Şi încă ceva: numărul mare de tot felul de animale care populează insula, spuse Harbert.
— Da, copilul meu, răspunse inginerul, tu îmi dai un argument nou în sprijinul presupunerii mele. Este adevărat ! După cîte am putut vedea pînă acum, pe această insulă trăiesc numeroase animale şi, ce e mai ciudat, ele sînt de specii foarte diferite. Asta mă face să cred că insula Lincoln a făcut parte, odinioară, dintr-un mare continent care, încet, încet s-a scufundat în apele Pacificului.
— Aşadar, într-o bună Zi, răspunse Pencroff, care nu părea prea convins, şi ceea ce a rămas din acest vechi continent ar putea să .dispară, nemairămînînd între America şi Asia decît oceanul ?
— Nu tocmai aşa, răspunse Cyrus Smith, fiindcă se vor ridica noi continente, pe care miliarde de miliarde de animale microscopice le clădesc chiar în această clipă.
— Ce mai sînt şi aceste animale ? întrebă Pencroff.
— Infuzorii mărgeanului, răspunse Cyrus Smith. Ei au ridicat printr-o muncă neîntreruptă insula Clermont-Tonnerre şi toate insulele coralifere ale Oceanului Pacific. Patruzeci şi şapte de milioane de infuzori cîntăresc cam cît un bob de grîu şi totuşi, cu sărurile marine pe care le absorb, cu elementele solide din apă

pe care le asimilează, aceste fiinţe microscopice produc calcarul care, la rîndul său, dă naştere unor uriaşe straturi submarine, a căror soliditate se aseamănă cu a granitului. Pe vremuri, în primele timpuri ale formării pămîntului, natura făcea aceste transformări cu ajutorul vulcanilor. Astăzi, însă, vulcanii care mai acţionează în interiorul globului sînt mai rari şi rnai puţin puternici. De aceea, natura foloseşte la transformarea globului pămîntesc animalele microscopice de care am pomenit. După părerea mea, vor trece veacuri după veacuri, şi generaţiile de infuzori se vor succeda mereu, iar la un moment dat, în locul Pacificului se va ridica un continent întins, pe care alte generaţii de oameni îl vor civiliza.
— Dar asta durează ! spuse Pencroff
— Natura nu se grăbeşte. Ea are timpul de partea ei ! răspunse inginerul.
— Dar pentru ce să apară alte continente ? întrebă Harbert. Doar actuala întindere a ţinuturilor care pot fi populate ajung omenirii. Şi natura nu face nimic de prisos.
Ai dreptate Natura nu face nimic de prisos, îi răspunse inginerul, dar iată cum îmi explic eu lucrurile: savanţii admit că într-o bună zi viata animală şi vegetală nu va mai fi cu putinţă pe glob din cauza răcirii lui. Punctul asupra căruia nu sînt de aceeaşi părere este cauza răcirii. Unii cred că această răcire se va datora scăderii temperaturii soarelui, care străluceşte de atîtea milioane de ani, iar alţii susţin că va surveni numai o dată cu stingerea focului din interiorul globului nostru, a cărui influenţă are mai multă însemnătate decît i se acordă. Ipoteza din urmă mi se pare cea mai întemeiată. Vă închipuiţi ce are să se întîmple atunci ? Zonele astăzi temperate vor fi atunci tot atît de puţin locuibile ca şi regiunile polare. Oamenii şi animalele se vor îndrepta spre latitudinile supuse direct influenţei solare. Europa, Asia, America de Nord şi America de Sud vor fi rînd pe rînd părăsite. Flora şi fauna vor emigra spre ecuator, înspre ţările centrale ale Americii şi Africii, care ar putea deveni continentele cele mai populate. Popoarele din ţinuturi veşnic îngheţate vor găsi condiţiile climaterice din regiunile polare cam pe malurile Mediteranei. Oare regiunile ecuatoriale nu ar reprezenta la un moment dat un spaţiu neîndestulător pentru a adăposti şi a hrăni omenirea întreagă ? Şi poate că natura, sare pr'evede totul, a hotărît de pe acuma să pună la ecuator bazele unui

continent nou. Cum ? Tocmai cu ajutorul infuzorilor. De multe ori m-am gîndit la aceste lucruri, dragii mei, şi cred cu tot dinadinsul că înfăţişarea globului nostru va fi într-o bună zi schimbată în întregime, că, datorită apariţiei acestor continente noi, cele vechi vor fi acoperite de apele mărilor şi, în cursul secolelor viitoare, noi Columbi vor descoperi insulele Chimboraco, Himalaia sau Mont-Blanc, rămăşiţe ale continentelor scufundate: America, Asia, Europa. Apoi, aceste noi continente vor deveni la rîndul lor de nelocuit, căldura continuînd să scadă, pînă cînd, într-o bună zi, globul va semăna cu un trup omenesc mort. Şi viaţa va dispare, poate nu definitiv, dar în orice caz, pentru o bucată de timp. Atunci, globul nostru se va odihni, refăcîndu-se pentru a învia într-o zi în condiţii mai bune[22]. Dar toate acestea, dragii mei, sînt încă taine pentru noi şi, vorbind de munca infuzorilor, m-am lăsat tîrît prea departe, încercînd să dezleg enigmele viitorului.
— Dragul meu Cyrus, răspunse Gédéon Spilett, teoriile acestea sînt adevărate previziuni ştiinţifice şi fără îndoială că se vor împlini odată.
— Toate bune şi frumoase, spuse Pencroff, care era numai urechi, dar spuneţi-mi, insula Lincoln de ce origine este ? Oare şi ea a fost ridicată de infuzori ?
— Nu, Pencroff, insula aceasta este de origine pur vulcanică, îi răspunse Cyrus Smith.
— Atunci şi ea poate să dispară într-o bună zi ?
— Tot ce se poate.
— Nădăjduiesc că pînă atunci vom fi plecaţi de aci.
— Nu, linişteşte-te, Pencroff, n-am chef să-mi petrec toată viaţa pe această insulă şi cred că ne vom descurca pînă la urmă.

---

[22] Această teorie nu corespunde cu ultimele date ale ştiinţei moderne. După teoria cosmogonică a acad. sovietic O. S. Schmidt, planetele şi pămîntul s-au format acum cîteva miliarde de ani prin reunirea unor particule reci şi gaze, care se găseau atunci în preajma soarelui. Norul de particule era sub forma de disc turtit, din cauza rotaţiei sale rapide în jurul soarelui. Pămîntul s-a încălzit ulterior, din cauza descompunerii radioactive a materialelor din particulele iniţiale. Pămîntul îşi va continua miliarde şi miliarde de ani drumul său în jurul soarelui, pînă ce acesta, după multe miliarde de ani, îşi va epuiza sursele energiei atomice, care sînt la originea căldurii şi luminii sale. (N. R.)

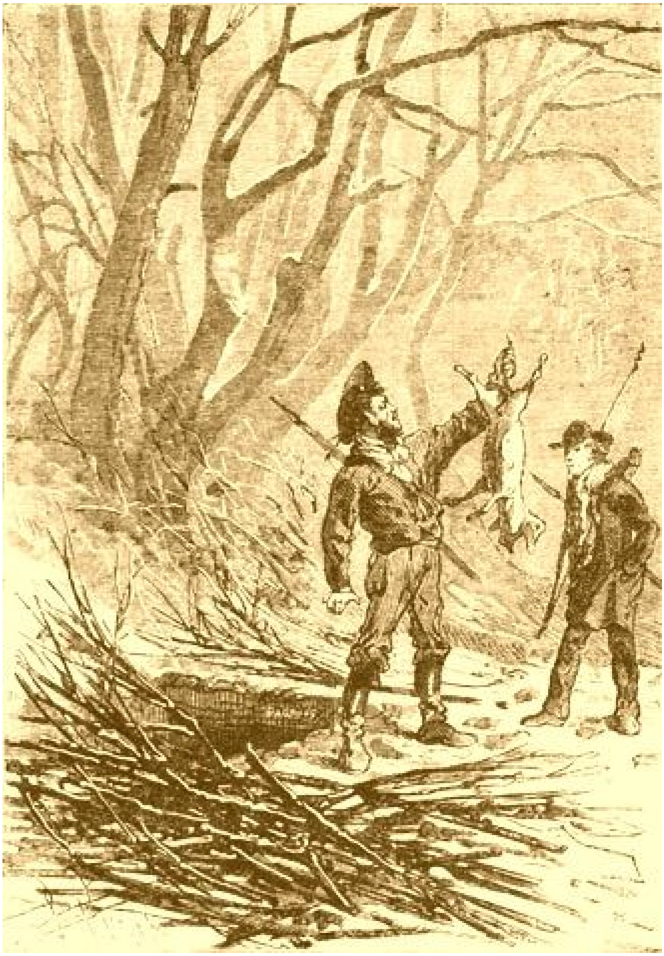
— Pînă una alta, răspunse Gédéon Spilett, să ne instalăm totuşi ca pentru totdeauna. Lucrurile nu trebuiesc făcute pe jumătate.
Convorbirea se termină aici. Îndată după ce sfîrşiră cu masa, pionierii îşi continuara explorarea, ajungînd la marginea regiunii mlăştinoase. Insula se termina la sud-est cu o mlaştină de douăzeci de mile pătrate. Solul era alcătuit dintr-un nămol argilo-silicios, amestecat cu resturi vegetale. Ici, colo se întindeau, ca un covor gros, diferite plante verzi. Din loc în loc, băltoacele îngheţate străluceau sub razele soarelui. Aceste rezerve de apă nu se datorau nici ploilor, nici vreunei inundaţii: ele proveneau fără îndoială chiar din pămînt. Mai mult ca sigur că, în timpul căldurilor, regiunea era bîntuită de friguri palustre. Deasupra mlaştinei, acoperite de plante acvatice, zburau o mulţime de păsări, în rîndurile cărora vînătorii de baltă ar fi făcut adevărat prăpăd. Raţe sălbatice, becaţine, lişiţe trăiau pe acolo în cîrduri şi, fiind prea puţin sperioase, nu era de loc greu să te apropii de ele.
Cu o singură încărcătură de alice, s-ar fi putut doborî zeci de asemenea zburătoare. Pionierii'noştri trebuiră să se mulţumească să le vîneze cu săgeţile. Prada era bineînţeles mai puţin însemnată, dar săgeţile, care ţîşneau liniştite din a-rc, cel puţin nu speriau păsările, care la o singură detunătură de armă s-ar fi împrăştiat în toate părţile. Vînătorii se mulţumiră de astă dată să doboare vreo zece-douăsprezece raţe, cu pîntecele alb cu o dungă cafenie, capul verde, aripile negre, dungate cu roşu şi alb, şi ciocul turtit. Aceste zburătoare, după cum stabili Harbert, făceau parte din specia cunoscută sub numele de „tadorne”. Top îi ajută cu multă dibăcie să vîneze aceste păsări, al căror nume avea să-l primească partea aceasta mlăştinoasă a insulei. Dispuneau aici de îmbelşugate rezerve de vînat, care urmau să fie cît mai bine folosite şi de bună seamă că unele specii din aceste păsări puteau fi, dacă nu domesticite, cel puţin aclimatizate în apropierea lacului, pentru a le avea mai la îndemînă.
Pe la ora cinci, Cyrus Smith şi tovarăşii săi făcură cale întoarsă, străbătînd de astă dată bălţile Tadornelor şi trecînd pe gheţurile rîului Mercy, iar la ora opt erau cu toţii înapoi, la Casa de Granit.

CAPITOLUL XXII

Capcanele. Vulpile. Porcii sălbatici. Vîntul îşi schimbă direcţia. Viscolul. Coşurile. Geruri mari. Cristalizarea zahărului de arţar american. Puţul misterios. Se plănuieşte altă explorare. O alice.

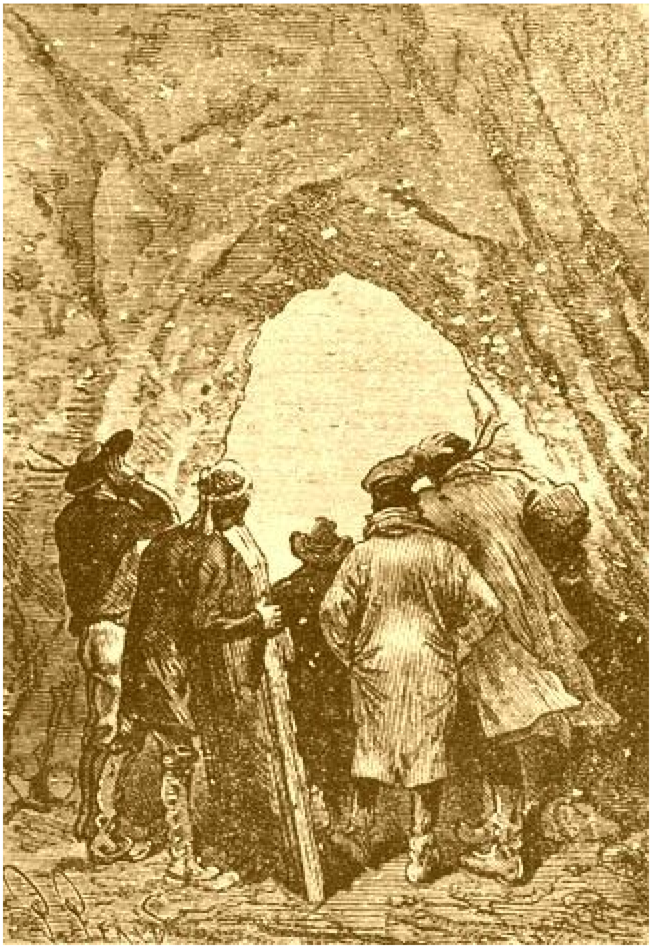
Gerul ţinu pînă la 15 august, fără să depăşească acel maximum de grade Fahrenheit, observat pînă atunci. Cînd atmosfera era liniştită, pionierii suportau cu uşurinţă această temperatură scăzută, dar cînd sufla cîte un vînt rece, îmbrăcămintea lor uşoară nu-i apăra îndeajuns. Lui Pencroff îi părea rău că insula Lincoln nu este locuită de cîteva familii de urşi, în locul vulpilor şi al focilor, a căror blană nu era prea călduroasă.
— Urşii, spunea el, sînt de obicei bine îmbrăcaţi, şi nu mi-ar displace să iau cu împrumut de la vreunul din ei blana groasă pe care o poartă.
— Dar, răspunse Nab rîzînd, poate că urşii nu ar consimţi să-ţi împrumute haina lor, că nu-i prea ştiu filantropi din fire.
— Aş şti eu să-i silesc, Nab, aş şti eu, răspundea Pencroff cu un ton de superioritate.
Dar asemenea carnasiere uriaşe nu existau pe insulă sau cel puţin nu se arătaseră pînă acum..
Totuşi, Harbert, Pencroff şi reporterul aşezară cîteva capcane pe platoul Grande-Vue şi în jurul pădurii. După părerea marinarului, orice animal carnivor sau rozător, care ar cădea în capcană, era bine venit la Casa de Granit.
Aceste capcane erau de altfel foarte simple: nişte şanţuri săpate în pămînt, deasupra o împletitură de crengi şi de ierburi, care să ascundă deschizătura, în fund o momeală, al cărui miros să atragă animalele, şi atîta tot. E drept că şanţurile n-au fost săpate la întîmplare, ci în acele locuri unde urme mai numeroase arătau că pe acolo treceau adeseori animalele. Ei le vizitau zilnic şi, în trei rînduri, în primele zile, găsiră în ele cîteva vulpi din acelea cu care se mai întîlniseră pe malul drept al rîului Mercy.
— Dar ce să fie oare asta ? Nu există altceva decît vulpi prin locurile acestea ? strigă Pencroff, destul de plouat cînd, pentru a treia oară, scoase din şanţ un astfel de animal. Nişte animale care nu sînt bune la nimic !
— Ba da, spuse Gédéon Spilett. Sînt şi ele bune la ceva.
— Şi la ce mă rog ?
— Ca momeală pentru altele!

Reporterul avea dreptate, şi de atunci înainte aşezară drept momeală în capcane cadavre de vulpi.
Marinarul meşterise şi laţuri cu fibre din trestia „curry", care le aduseră mai multe foloase decît capcanele. Aproape în fiecare zi se prindea în ele cîte un iepure. E drept că nu mîncau altceva decît iepure, dar Nab ştia să-l gătească îp nenumărate feluri, încît comesenii nu aveau de ce să se plîngă.

Totuşi, de vreo două ori, în a doua săptămînă a lunii august, capcanele le făcură rost şi de alte animale mai folositoare decît vulpile şi anume de cîţiva mistreţi, din acei care fuseseră semnalaţi în partea de nord a iacului. De astă dată, Pencroff nu mai avu nevoie să întrebe dacă animalele acestea sînt bune de mîncat. Prea semănau cu porcul din America sau din Europa !
— Dar te previn că nu sînt porci, îi spuse Harbert ca să-l necăjească puţin.
— Băiete, răspunse marinarul, aplecîndu-se peste capcană şi trăgînd de crîmpeiul ce-i slujea drept codiţă unuia din aceste exemplare, lasă-mă să cred că sînt porci!
— Şi de ce ?
— Pentru că-mi face plăcere !
— Aşa de mult îţi place carnea de porc, Pencroff ?

— Grozav de mult, răspunse marinarul, mai ales picioarele lui şi dacă ar avea opt în loc de patru, mi-ar place de două ori pe atîta.
Aceste animale făceau parte din familia numită pecari. Ele trăiesc în turmă şi după toată probabilitaţi le se aflau în număr mare prin părţile împădurite ale insulei. În orice caz, erau bune de mîncat din cap pînă în picioare, fapt care îl bucura nespus de mult pe Pencroff.
Pe la 15 august, starea atmosferică se modifică, înregistrînd o schimbare bruscă a direcţiei vîntului, de la nord la vest. Temperatura scăzu cu cîteva grade şi aburii îngrămădiţi în aer se prefăcură în zăpadă. Toată insula se acoperi cu un strat alb. Locuitorii săi o văzură sub o înfăţişare nouă. Zăpada căzu vreo două zile, atingînd o grosime de două picioare.
Vîntul era din ce în ce mai rece şi sufla cu furie, iar din înălţimea Casei de Granit, se auzea marea lovind stîncile. În unele locuri, la colţurile stîncilor, se stîrneau vîrtejuri de aer şi zăpada lua forma unor coloane mişcătoare, asemenea trombelor marine, care se învîrtesc ca o sfîrlează, pînă ce vapoarele le sparg cu lovituri de tun. Totuşi, vijelia ce venea de la nordest asalta insula dintr-o parte, iar Casa de Granit era astfel aşezată, încît nu se afla direct în bătaia vîntului. Dar, în mijlocul acestei furtuni de zăpadă, tot atît de năprasnice ca în regiunile polare, nici Cyrus Smith, nici

tovarăşii săi nu cutezară să se aventureze afară şi rămaseră închişi în casă cinci zile, de la 20 pînă la 25 august. în pădurile Jacamarului, care desigur că suferiseră multe pagube, se auzea urlînrl vijelia. Fără îndoială că mulţi copaci fuseseră smulşi din rădăcini, dar Pencroff se mîngîia la gîndul că va fi scutit să taie lemne.
— Vîntul s-a făcut tăietor de lemne. Să-l lăsăm să-şi facă treaba ! glumea el într-una.
De altfel, nici n-avea cum să-l împiedice.
Locuitorii Casei de Granit aveau acum motive serioase să fie mulţumiţi de acest adăpost sigur şi solid ! Cyrus Smith avea şi el meritele sale, dar trebuie să recunoaştem că natura săpase această peşteră şi că el nu făcuse altceva decît s-o descopere. Acolo erau toţi în siguranţă şi furia vijeliei nu putea să-i atingă. Dacă şi-ar fi clădit, pe platoul Grande-Vue, o casă de cărămizi şi lemn, ea n-ar fi rezistat acestui uragan. Cît despre fostul lor Cămin, numai după zgomotul talazurilor îşi dădeau seama că marea înfuriată trebuie să-l fi inundat în întregime. Aci, la Casa de Granit, în inima masivului, unde nu puteau pătrunde nici vîntul, nici valurile, nu se temeau de nimic. În timpul acestor cîteva zile de sechestrare, pionierii nu stătură degeaba. Lemnul, tăiat în scînduri, nu lipsea din. depozit şi se apucară să-şi completeze încetul cu încetul mobilierul cu mese şi scaune durabile, fără a cruţa materialul. Mobilele acestea cam greoaie nu prea meritau acest nume, dar ele erau mîndria lui Nab şi a lui Pencroff, care nu le-ar fi dat pe mobilierul cel mai fin.
Apoi, tîmplarii începură să împletească coşuri şi se dovediră foarte pricepuţi în această nouă meserie. Spre capătul de nord al lacului dăduseră de un bogat răchitiş.
Din nuielele acestor sălcii de răchită purpurie, strînse din partea de nord a lacului, înainte de anotimpul ploilor, şi aduse la Casa de Granit de Pencroff şi Harbert, tîmplarii începură să împletească coşuri. Primele încercări fură cam stîngace, dar, datorită isteţimii şi îndemînării lor, mai sfătuindu-se între ei şi căutînd să-şi amintească modelele pe care le cunoşteau, începură să împletească, întrecîndu-se între ei, coşuri şi coşuleţe de diferite mărimi, care sporiră în curînd inventarul coloniei. Pentru cămara lor făcură coşuri speciale, în care Nab aşeză proviziile de rădăcinoase şi migdale de pin.

În ultima săptămînă a lunii august, timpul se schimbă din nou. Temperatura scăzu puţin şi vijelia se mai potoli. Pionierii se repeziră afară. O zăpadă de cel puţin două picioare acoperea plaja, dar suprafaţa ei era destul de îngheţată, ca să se poată'umbla uşor. Cyrus Smith şi tovarăşii săi' se urcară pe platoul Grande-Vue.
Ce schimbare ! Pădurile pe care le văzuseră ultima dată verzi, îndeosebi cele din apropiere, în care creşteau mai mult conifere, erau acum albe. De. altfel, totul era alb, din vîrful muntelui Franklin pînă la litoral —, pădurile, cîmpia, lacul, rîul, plajele. Apa rîul'Ui Mercy curgea sub o pojghiţă de gheaţă, care la fiecare flux şi reflux se spărgea cu mult zgomot. Nenumărate păsări, raţe de tot soiul şi becaţine zburau la suprafaţa lacului. Scobiturile stîncilor de la marginea platoului, printre care se rostogoleau în cascadă apele, erau pline de ţurţuri, de parcă ar fi fost jgheaburi dăltuite cu multă fantezie de o mînă de maestru. în ce priveşte pagubele pricinuite de furtună în pădure, eie nu puteau fi evaluate decît după topirea zăpezilor.
Gédéon Spilett, Pencroff şi Harbert folosiră prilejul ca să alerge într-un suflet la capcane. Din pricina stratului de zăpadă, găsirea capcanelor devenise o problemă destul de grea, mai ales că erau în primejdie să cadă ei înşişi în ele, ceea ce ar fi fost şi umilitor, şi neplăcut. Găsiră capcanele goale. Nici un animal nu căzuse înăuntru, deşi în jurul lor erau multe urme, printre care unele puternice, de gheare. Harbert fu de îndată încredinţat că în aceste păduri trăiesc animale din familia felinelor, ceea ce se potrivea şi cu părerea inginerului despre felul fiarelor de pe insula Lincoln. Fără îndoială că acestea stăteau: de obicei în marile păduri Far-West, dar foamea le silise pesemne să se aventureze pînă la platou. Poate că adulmecaseră prezenţa oamenilor care locuiau la Casa de Granit.
— La urma urmei, ce-s alea feline? întrebă Pencroff.
— Tigri, răspunse Harbert.
— Eu credeam că aceştia trăiesc numai în ţările calde ! spuse Pencroff.
— Animale din familia tigrului se găsesc pe noul continent din Mexic pînă în pampasurile din Argentina. Şi cum insula Lincoln este aşezată aproape la aceeaşi latitudine cu provinciile din La Plata, n-ar fi de mirare să întîlnim cîţiva tigri.
— Dacă-i aşa, atunci va trebui să ne ferim! răspunse Pencroff.

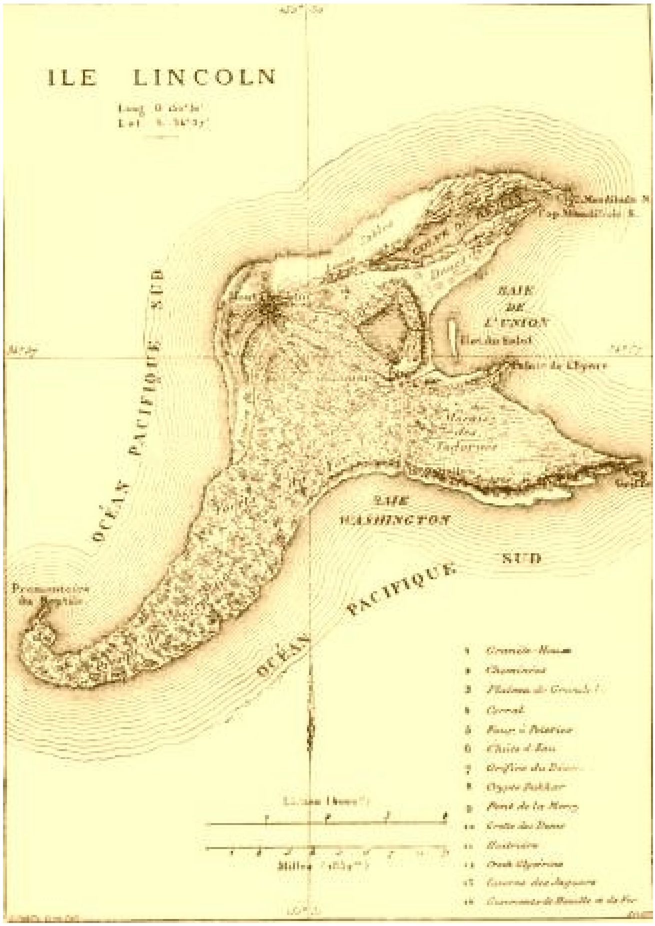
Totuşi, pînă la urmă, sub influenţa temperaturii care se ridica, zăpada se topi şi în curînd începură ploile. Aşa că pojghiţa albă de gheaţă se şterse cu totul. în ciuda timpului neprielnic, pionierii îşi reînnoiră feluritele rezerve de alimente, animale sau vegetale. Pentru aceasta, au trebuit să facă şi cîteva incursiuni în pădure. Pe lîngă provizii găsiră şi un mare număr de copaci smulşi sau rupţi de vifor. Marinarul şi Nab se duseră cu căruciorul chiar pînă la zăcămîntul de cărbuni şi cărară cîteva tone de combustibil. Cu acest prilej, văzură că şi coşul cuptorului de olărie suferise stricăciuni din pricina vîntului, care-i smulsese o bună parte din vîrf.
O dată cu provizia de cărbuni, reînnoirii şi provizia de lemne, profitînd de curentul rîului Mercy, care, datorită dezgheţului, era uşor folosit. Se gîndeau că frigul se putea întoarce şi de aceea aduseră mai multe transporturi.
Tot în zilele dezgheţului vizitară şi Căminul, avînd astfel prilejul să se bucure că n-au fost surprinşi acolo de vijelie. Valurile mării înfuriate se prăvăliseră peste mica insulă şi năvăliseră în coridoare, care erau pline de nisip, iar stîncile erau acoperite cu un strat gros de ierburi marine. În timp ce Nab, Harbert şi Pencroff vînau sau reînnoiau provizia de combustibil, Cyrus Smith şi Gédéon Spilett curăţau Căminul, cu gîndul să regăsească fierăria şi furnalele. Şi într-adevăr le-au găsit aproape neatinse, deoarece fuseseră ferite de nisipul ce le acoperise.
Gerul reveni. Proviziile de combustibil îşi arătară din plin foloasele. În emisfera boreală luna februarie aducea mari scăderi de temperatură, ceea ce coincide cu sfîrşitul lunii august în emisfera australă, supusă aceloraşi variaţii de climă.
Pe la 25 august, după un nou val de zăpadă urmat de ploaie, direcţia vîntului se schimbă, iar frigul deveni şi mai straşnic. După aprecierile inginerului, coloana de mercur a unui termometru Fahrenheit ar fi semnalat nu mai puţin de - 8° (- 22° centigrade). Gerul grozav ţinu cîteva zile şi se făcu şi mai resimţit din pricina unui vînt îngheţat. Pionierii fură nevoiţi să se retragă din nou în Casa de Granit şi siliţi să închidă ermetic toate deschizăturile apartamentului, nelăsînd libere decît găurile de aerisire. Din această cauză, cît dură noul val de ger, consumul luminărilor fu destul de mare. Ca să facă puţină economie, pionierii se mulţumeau de multe ori cu lumina

focului, din vatră. Combustibil aveau destul De cîteva ori, cîte unul dintre ei coborîse pe plajă, printre gheţurile pe care le căra de fiecare dată fluxul, dar îndrăzneţul se urca repede înapoi la Casa de Granit, cu mîinile îngheţate şi rănite de frînghia scării, care, din pricina gerului, devenise băţoasă şi cînd puneai mîna pe ea părea că frige.
Dar acest repaus forţat trebuia folosit într-un fel. Cyrus Smith puse la cale o operaţie care se putea face în casă.
Se ştie că pionierii nu aveau la dispoziţia lor alt. zahăr decît sucul pe care-l extrăgeau din scoarţa arţarului, în care crestau tăieturi adînci. Ei adunau acest lichid în vase şi îl întrebuinţau aşa cum era, mai ales că, fermentînd, sucul acesta dulce se prefăcea într-un lichid alb, siropos.
Cyrus Smith însă se gîndi că din această substanţă s-ar putea face zahăr. Aşa că, într-o bună zi, el le spuse tovarăşilor săi că se vor îndeletnici cu rafinarea acestui lichid.
— Rafinărie ? îl întrebă Pencroff. Păi, pentru aşa ceva trebuie multă căldură !
— Chiar foarte multă, răspunse inginerul, uitîndu-se spre vatră.
— Ei, în acest caz, acum este anotimpul potrivit ! spuse marinarul- zîmbind.
Dar vorbind despre rafinarea siropului de arţar, nu trebuie nicidecum să ne gîndim la fabrici cu maşini complicate şi numeroşi lucrători specialişti ! Pentru a obţine cristalizarea acestui sirop, era de ajuns să fie purificat printr-o operaţie cît se poate de simplă. Lichidul, vărsat în vase mari de pămînt, fu supus, prin fierbere, evaporării. în curînd, se ridică la suprafaţa lui o spumă şi de îndată obţinură un sirop gros. Nab avu grijă să-l amestece mereu cu o lopăţică de lemn, pentru a-i grăbi evaporarea şi pentru ca să nu prindă gust de ars. După ce a fiert cîteva ceasuri la un foc bun, care fu tot atît de binevenit lichidului zaharos, cît şi celor care se îndeletniceau, cu prepararea lui, obţinură un sirop gros.
Acest sirop fu turnat în nişte vase de diferite forme, pe care le fabricaseră chiar în cuptorul bucătăriei. A doua zi, siropul răcit se transformase în căpăţăm de zahăr şi în tablete ce semănau cu zahărul cubic, doar că avea o culoare puţin roşcată. Era aproape străveziu şi foarte bun la gust.
Frigul ţinu pînă la jumătatea lunii septembrie, şi locatarii, prizonieri ai Casei de Granit, începeau să se simtă destul de

prost în captivitate. Nu-i vorbă, ei încercau să iasă cîte puţin în fiecare zi, dar nu puteau sta prea mult pe-afară. Lucrau însă mereu la amenajarea locuinţei. Muncind, ei stăteau de vorbă şi, în felul acesta, au avut prilejul să cunoască multe lucruri folositoare, mulţumită lui Cyrus Smith, care îi lămurea mai ales în ceea ce priveşte aplicarea practică a ştiinţei. Nu avea cărţi de citit la îndemînă, dar în creierul lui se afla o întreagă bibliotecă, ce abia aştepta să-ţi dea, în oricare din filele cărţilor ei ai fi căutat, răspuns la toate necazurile şi nedumeririle. Şi era o bibliotecă des cercetată. Astfel, timpul se scurgea mai uşor şi pionierii nu păreau să-şi facă griji în privinţa viitorului !
Dar era timpul ca, în sfîrşit, să iasă dintre zidurile între care stăteau închişi. Şi ce n-ar fi dat ei să se schimbe odată vremea sau cel puţin să înceteze frigul acesta neplăcut ? Dacă cel puţin ar fi avut îmbrăcăminte groasă ca să înfrunte gerul ! Ce mai partide de vînătoare ar fi încercat atunci printre dune sau la mlaştinile cu raţe sălbatice ! Nu le-ar fi fost greu să se apropie de păsări şi s-ar fi întors desigur cu vînat din belşug. însă Cyrus Smith ţinea ca fiecare să-şi păzească sănătatea, căci avea nevoie de toate braţele, şi sfaturile sale fură urmate întocmai.
Printre cei mai nerăbdători, cei mai dornici de a scăpa din „închisoare", nu era atît Pencroff, cît Top, care nu se simţea nicidecum în largul lui la Casa de Granit. Alerga fără răgaz dintr-o încăpere într-alta, arătîndu-şi astfel în felul său nemulţumirea de a fi ţinut închis în casa.
Cyrus Smith observă că Top mîrîia ori de cîte ori se apropia de puţul întunecat, care era în legătură cu marea şi a cărui deschizătura se afla În fundul cămării. Cîinele se învîrtea în jurul acestei deschizături, acoperită cu un capac de lemn, şi căuta să vîre o labă dedesubt, ca şi cînd ar fi vrut să-l ridice. Lătratul său ciudat exprima totodată şi supărare, şi îngrijorare.
Inginerul observă în mai multe rînduri mişcările cîinelui, gîndindu-se cam ce-ar putea pricinui neliniştea inteligentului animal ? Ştia că puţul dădea în mare. Să fi fost oare în legătură cu alte canaluri subterane sau cavităţi din rocă? Să fi existat acolo vreun monstru marin, care venea din cînd în cînd să răsufle la gura puţului ? Inginerul nu ştia ce să creadă şi îşi făcea în gînd fel de fel de presupuneri ciudate. Obişnuit să adîncească realităţile ştiinţifice, el nu-şi putea ierta că se lăsa furat de închipuiri fantastice sau supranaturale. Dar cum să explici altfel

purtarea unui cîine inteligent ca Top, care se încăpăţîna să adulmece mereu şi să tragă cu urechea spre locul acela, dacă nu s-ar fi găsit totuşi acolo ceva care să-l neliniştească ? Iată ce-l îngrijora şi pe Cyrus Smith, mai mult decît voia să-şi mărturisească.

În orice caz, inginerul nu-şi încredinţa gîndurile asupra acestui fapt, decît lui Gédéon Spilett, socotind ca o lipsă de tact să împărtăşească celorlalţi tovarăşi toate grijile pe care şi le făcea în privinţa unor lucruri, ce erau poate doar o toană a cîinelui.

În sfîrşit, frigul încetă. Urmară ploi, lapoviţă, vînturi, dar toate acestea nu ţinură mult. Gheaţa şi zăpada se topiseră; se putea umbla din nou pe plajă, pe platou, pe malurile rîului. întoarcerea primăverii îi bucura foarte mult pe locuitorii Casei de Granit. Nu mai dădeau pe acasă decît la masă şi seara.

În a doua jumătate a lunii septembrie, vînară foarte mult, ceea ce il făcu pe Pencroff să ceară din nou, cu multă stăruinţă, puştile pe care susţinea că i le făgăduise Cyrus Smith. Acesta, ştiind că e cu neputinţă să fabrici puşti fără un utilaj special, îl amîna mereu. De altfel, el făcu observaţia că Harbert şi Gédéon Spilett deveniseră maeştri în mînuirea arcului şi că puteau doborî cu săgeţile lor tot soiul de vînat cu păr sau cu pene, ce le pica la îndemînă: agutii, canguri, cabiai, porumbei de stîncă, dropii, raţe

sălbatice, becaţine. Puteau deci să mai amine fabricarea puştilor
Dar încăpăţînatul marinar stăruia într-una, fiind încurajat şi de Gédéon Spilett.
— Dacă pe insulă trăiesc, după cum se pare, spunea el, şi animale sălbatice, e bine să ne gîndim la stîrpirea lor. S-ar putea întîmpla că de la o vreme, aceasta să fie grija noastră de căpetenie.
Dar nu problema armelor îl preocupa acum pe Cyrus Smith, ci aceea a îmbrăcămintei. Hainele pionierilor rezistaseră toată iarna, dar nu mai puteau ţine pînă la cea viitoare. Ei trebuiau să-şi procure neapărat lînă sau blănuri. Deoarece muflonii se aflau pe insulă în mare număr, trebuiau să găsească un mijloc să-i crească în turme, pentru nevoile coloniei de la Casa de Granit.
Printre lucrările care urmau să fie executate după anotimpul ploios, planul inginerului prevedea .amenajarea unui ţarc pentru animale domestice şi a unei despărţituri pentru păsări; intr-un cuvînt, dorea să pună într-un punct oarecare al insulei bazele unei mici ferme.
În vederea acestor viitoare lucrări, era absolut necesară explorarea întregii regiuni, încă necunoscute, a insulei Lincoln, adică a uriaşelor păduri, care se întindeau pe ţărmul drept al rîului Mercy, de la revărsarea lui pînă la extremitatea cea mai îndepărtată a peninsulei Serpentine, precum şi pe toată coasta apuseană. Dar pentru aceasta aveau nevoie de vreme bună şi, înainte de o lună, nu puteau să întreprindă nimic.
Se aflau deci într-o aşteptare înfrigurată, cînd avu loc o întîmplare care le mări şi mai mult dorinţa de a cerceta întreaga insulă.
Era în 24 octombrie. în ziua aceea, Pencroff îşi vizitase capcanele, în care ţinea mereu momeli potrivite, într-una din ele, el găsi trei vieţuitoare, care aveau să fie bine venite la bucătărie. Era o femelă de pecari şi doi pui.
Pencroff se întoarse la Casa de Granit, încîntat de prada sa şi, ca întotdeauna, făcînd mare caz de vînătoarea lui.
— Astăzi, domnule Cyrus, strigă el bucuros, veţi avea o masă bună. Şi dumneavoastră, de altfel, domnule Spilett
— Foarte bine, răspunse reporterul, dar ce ai de gând să-mi dai de mîncare?
— Purcel de lapte.

— A! Purcel de lapte? Nu-i prea grozav! Mă aşteptam, după felul în care m-ai invitat, să-mi oferi cel puţin friptură de potîrnichi !
— Cum ? ! strigă Pencroff mirat. Te pomeneşti că nu vă place purcelul de lapte?
— Ba da, răspunse Gédéon Spilett, fără să fie încântat, dar trebuie să ne înfruptăm din el cu măsură...
— Bine, domnule ziarist, răspunse marinarul, căruia nu-i plăcea să i se dispreţuiască vînatul, văd că astăzi sînteţi cam greu de mulţumit. Acum şapte luni, cînd am fost aruncaţi pe insulă, aţi fi fost foarte fericit să vă ofer asemenea vînat!..,
— Ei, asta aşa este, răspunse reporterul.
— În sfîrşit, zise Pencroff, sper că Nab se va întrece pe el însuşi şi ne va face o mîncare pe cinste. Ia te uită ! Aceşti purceluşi n-au nici trei luni. Vor fi fragezi ca nişte prepeliţe. Hai, Nab vino Frigarea vreau s-o supraveghez chiar eu.
Şi marinarul, urmat de Nab, se duse în bucătărie, ocupîndu-se cu rîvnă de preparatele sale culinare.
Îl lăsară să-şi vadă de treabă. Nab şi cu el pregătiră o masă minunată: cei doi purcei, o supă de cangur, şuncă afumată, migdale, licoare de rădăcină de dragonier, ceai — în sfîrşit tot ce aveau mai bun; dar dintre toate felurile, cel mai de seamă aveau să fie gustoşii purcei de lapte fripţi.
La ora cinci se servi, în sufrageria Casei de Granit, cina. Supa de cangur aburea pe masă şi invitaţii marinarului o găsiră minunată.
După supă, urmară purceii, pe care Pencroff ţinu să-i împartă el însuşi, servind fiecăruia dintre comeseni porţii uriaşe.
Purceii erau cu adevărat minunaţi şi Pencroff muşca cu lăcomie din porţia lui. Deodată scoase un ţipăt şi scăpă o înjurătură printre dinţi.
— Ce s-a întîmplat? întrebă Cyrus Smith îngrijorat.
— Ce s-a întîmplat ? Nimic altceva decît că mi-am spart un dinte răspunse marinarul.
— Dar ce, se găsesc pietre în purceii dumitale ? întrebă Gédéon Spilett.
— Aşa se vede treaba, răspunse Pencroff, scoţînd din gură obiectul care îi spărsese o măsea.
Nu era o pietricică. Era o alice.

Sfârşitul primei părţi

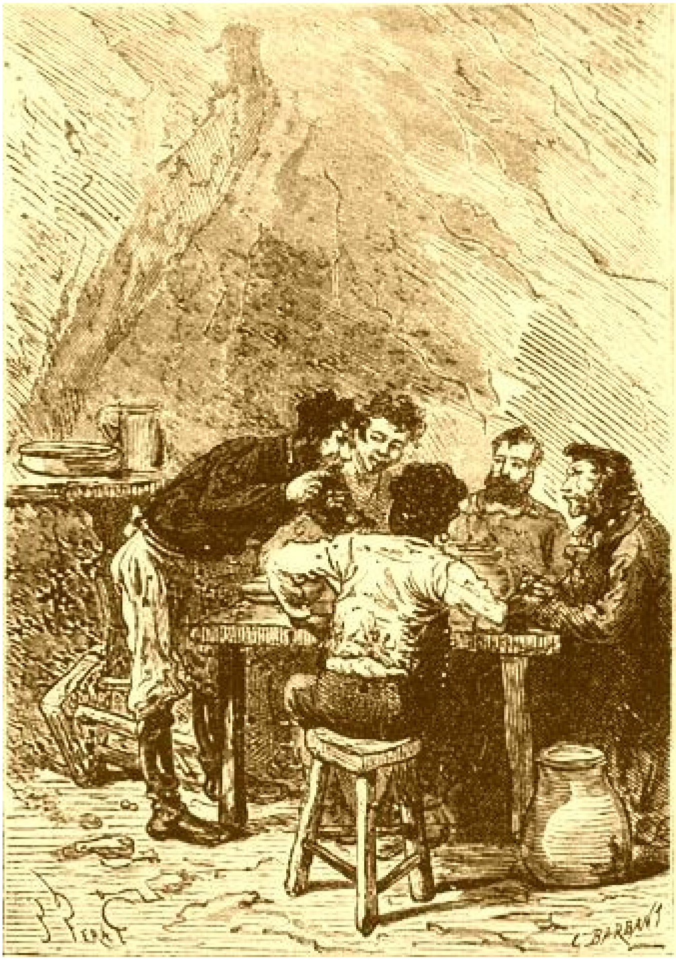
PARTEA A II-A - PĂRĂSITUL

CAPITOLUL I

Unde e vorba de alice. Construirea unei bărci. Vînătorile. în vîrful unui conifer uriaş. Nimic care să ateste prezenţa omului. Nab şi Harbert pescuiesc. Apare o broască ţestoasă. Broasca ţestoasă dispare. Explicaţiile lui Cyrus Smith.

Trecuseră şapte luni de cînd pasagerii balonului fuseseră zvîrliţi pe insula Lincoln. De atunci, cu toate cercetările lor, nu găsiseră nici o urmă de fiinţă omenească. Nici cel mai mic nouraş de fum nu trădase prezenţa unui om pe suprafaţa insulei. Nici un lucru manual nu dovedea existenţa lui pe aceste meleaguri, nici în vremuri mai vechi, nici într-o epocă mai apropiată. Nu numai că insula părea nelocuită, dar totul te făcea să crezi că nici nu fusese vreodată locuită. Şi acuma, întregul edificiu de raţionamente cădea în faţa unui grăunte de metal, găsit în trupul unui inofensiv rozător
Într-adevăr, alicea pornise dintr-o armă de foc şi cine altcineva decît o făptură omenească s-ar fi putut sluji de aşa ceva.
Cînd Pencroff puse alicea pe masă, tovarăşii săi îl priviră foarte miraţi. Toate urmările acestei întîmplări extraordinare, deşi părea neînsemnată, li se înfăţişară înaintea ochilor. Dacă ar fi apărut dintr-o dată o fiinţă supranaturală, nu i-ar fi tulburat mai mult.
Cyrus -Smmith formulă mai întîi toate ipotezele, pe care această întîrnplare neaşteptată le ridicase. Luă grăuntele de plumb, îl întoarse, îl pipăi. Apoi, uitîndu-se la marinar:
— Pencroff, întrebă el, eşti sigur că purcelul rănit de această alice nu avea mai mult de trei luni ?
— Cel mult trei luni, domnule Cyrus, răspunse Pencroff hotărît. Cînd l-am găsit în groapă, mai sugea.
— Atunci, spuse inginerul, se pare că în decursul acestor trei luni a fost tras un foc de puşcă pe insula Lincoln.
— Şi că o alice, adăugă Gédéon Spilett, a lovit, nu însă mortal, acest mic animal.
— Fără îndoială, continuă Cyrus Smith, şi iată ce concluzii trebuie să tragem din această întîmplare: sau insula era locuită

înainte de sosirea noastră, sau a debarcat cineva în decursul acestor trei luni. Se pune întrebarea: oamenii aceştia să fi venit de bună voie sau siliţi ? Şi cum au venit ? Prin aterisaj sau naufragiu ? Această chestiune nu va putea fi lămurită decît mai tîrziu. Şi nimic nu ne arată dacă ei sînt europeni sau malaezi, dacă sînt duşmani sau prieteni şi nici nu ştim dacă se mai află pe insulă sau dacă au părăsit-o. Dar toate astea sînt prea importante pentru noi, ca să mai putem rămîne mult timp în nesiguranţă.

— Pe legea mea, nu! De o mie de ori nu ! strigă marinarul, sculîndu-se de la masă. Nu există alţi oameni afară de noi pe insula Lincoln ! Insula nu este mare şi dacă ar fi locuită, am fi întîlnit pînă acum pe vreunul din locuitorii ei!

— Într-adevăr, lucrul pare foarte ciudat, zise Harbert.

— Dar mai curios ar fi, observă reporterul, ca purcelul să se fi născut cu alicea în el.

— Afară numai dacă Pencroff n-a avut... spuse serios Nab.

— Ei, asta-i, Nab, răspunse Pencroff. Crezi că stau de şapte luni cu o alice în gură, fără să-mi fi dat seama ! Dar unde crezi să o fi ascuns ? adăugă deschizînd gura mare şi lăsînd să i se vadă treizeci şi doi de dinţi minunaţi, puternici şi sănătoşi. Uite-te

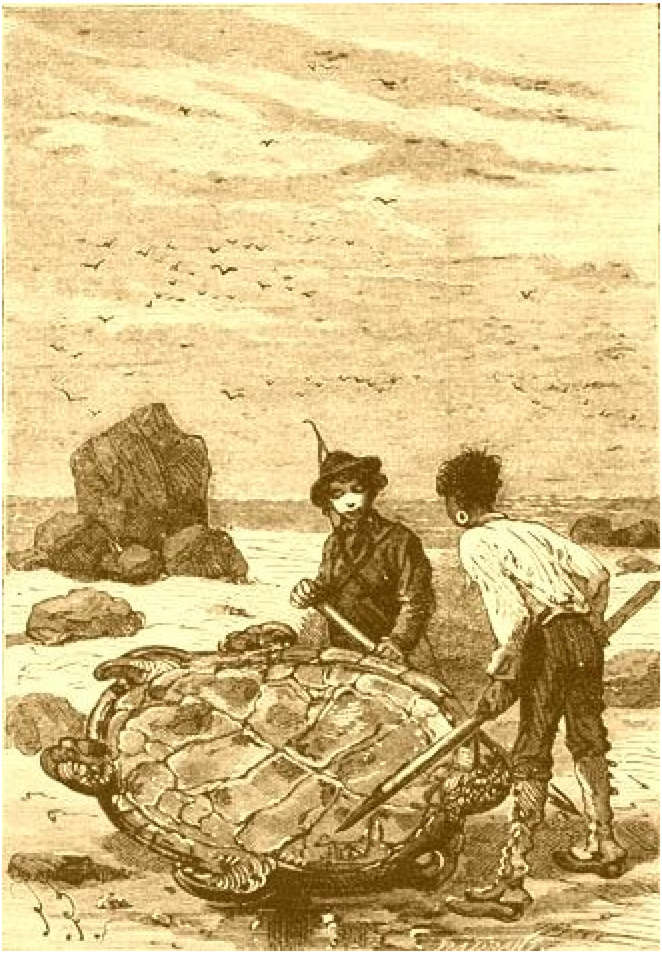
bine, Nab, şi dacă găseşti un singur dinte găunos în gura mea, îţi dau voie să-mi scoţi şase măsele.
— Într-adevăr, ipoteza lui Nab nu poate fi primită, răspunse Cyrus Smith care, cu toate grijile sale, nu-şi putu reţine un zîmbet, văzînd cît de serios arăta Pencroff. Ceea ce este sigur, e că în ultimele trei luni s-a tras cu puşca pe insulă. Dar totul mă face să cred că fiinţele care au pus piciorul pe acest ţărm sau sînt de puţin timp pe aici, sau au fost doar în trecere. Dacă insula ar fi fost locuită, în timp ce o exploram din creştetul muntelui Franklin, am fi văzut străinii sau ne-ar fi zărit ei pe noi. După toate probabilităţile, acum cîteva săptămîni, nişte naufragiaţi au fost aruncaţi de vreo furtună pe coastă. Oricum ar fi, trebuie să lămurim acest lucru.
— Cred că trebuie să procedăm cu băgare de seamă, spuse Gédéon Spilett.
— Aceasta este şi părerea mea, răspunse Cyrus Smith, căci din nefericire mi-este teamă să nu fi debarcat pe insulă piraţi malaezi.
— Domnule Cyrus, întrebă marinarul, n-ar fi mai bine, înainte de a face cercetările noastre, să construim o barcă cu care să plutim pe rîu sau să navigăm de-a lungul coastei? Nu trebuie să ne lăsăm surprinşi, nepregătiţi.
— Ideea dumitale este bună, Pencroff, răspunse inginerul, dar n-avem timp de pierdut. Ca să facem o barcă, ne trebuie cel puţin o lună.
— O barcă adevărată, într-adevăr, răspunse marinarul, dar noi nu avem nevoie de un vas care să ţină piept mării; în cinci zile mă fac luntre şi punte să construiesc o pirogă, care să poată pluti pe rîul Mercy.
— În cinci zile, strigă Nab, să faci o barcă?
— Da, Nab, o barcă indiană.
— De lemn ? întrebă Nab nedumerit.
— De lemn, răspunse Pencroff, sau mai bine zis de scoarţă de copac. Încă o dată, domnule Cyrus, vă afirm că luntrea poate fi făcută în cinci zile!
— Să mai aşteptăm cinci zile ?... Bine ! Fie încă cinci zile ! răspunse inginerul.
— Dar pînă atunci, am face bine să ne păzim straşnic ! spuse Harbert.

— Da, da... Aceasta în primul rînd, dragii mei, răspunse Cyrus Smith, şi v-aş ruga să nu faceţi expediţii de vînătoare decît în împrejurimile Casei de Granit.
Cu aceasta, cina se termină într-o atmosferă mai puţin veselă decît începuse.
Aşadar, insula era sau fusese locuită şi de alţii, lucru de netăgăduit după întâmplarea cu alicea. Şi pionierii noştri erau foarte îngrijoraţi de această descoperire.
Cyrus Smith şi Gecleon Spilett, înainte de a merge la culcare, dezbătură îndelung aceste probleme. Ei îşi puseră întrebarea dacă această întîmplare n-avea oarecare legătură cu împrejurările nelămurite în care fusese salvat inginerul şi alte fenomene ciudate pe care le observaseră în mai imul te rînduri.
Cyrus Smith, după ce cumpăni totul, spuse în sfîrşit:
— Dragă Spilett, vrei să ştii părerea mea ?
— Da, Cyrus.
— Ei bine, iat-o ! Oricît de conştiincios vom explora insula, nu vom găsi nimic!
A doua zi, Pencroff se şi aşternu pe lucru. Nu era vorba să facă o barcă propriu-zisă ci, numai o simplă ambarcaţie, cu fundul plat, cu care puteau naviga foarte bine pe rîul Mercy, mai ales în apropierea izvoarelor sale, unde apa nu era prea adîncă. Bucăţi de scoarţă de copac, prinse una de alta, aveau să alcătuiască vasul care, fiind foarte uşor, putea fi purtat pe umeri, în cazul cînd vor da de unele piedici naturale. Pencroff voia să unească bucăţile de. scoarţă prin cuie bine bătute, în aşa fel, încît apa să nu pătrundă în vas.
Trebuia deci găsit copacul potrivit. Din fericire, ultimul uragan doborîse cîţiva brazi, a căror scoarţă era foarte potrivită pentru acest lucru. Trunchiurile zăceau la pămînt şi mai trebuiau doar curăţite de coajă. Din pricina uneltelor prea primitive, jupuirea copacilor se făcu destul de greu. Totuşi izbutiră şi aceasta.
În timp ce marinarul şi inginerul îşi vedeau de treaba lor, fără să piardă o clipă, Gedecn Spilett şi Harbert nu stăteau nici ei degeaba, ocupîndu-se de aprovizionarea coloniei. Reporterul nu înceta să admire îndemînarea tînărului care învăţase să mânuiască cu mare dibăcie arcul şi săgeţile. Harbert se dovedi un bun vînător, foarte îndrăzneţ, şi îşi păstra întotdeauna sîngele rece, care face ca omul să nu-şi piardă cumpătul nici cînd e în primejdie. Ţinînd seama şi de sfatul lui Cyrus Simith,

cei doi tovarăşi de vînătoare nu se depărtau mai mult de două mile de Casa de Granit, căci şi fără a pătrunde prea adînc în pădure puteau doborî destui agutii, cabiai, canguri, pecari. Şi chiar dacă nu se prea prindea nimic în capcane de cînd gerul se muiase, crescătoria naturală de iepuri le punea la îndemînă prăsilă obişnuită, care singură ar fi putut îndestula întreaga insulă Lincoln.
Adesea, în timpul vînătoarei, Harbert discuta cu Gédéon Spilett despre întîmplarea cu alicea şi într-o bună zi — era în ziua de 26 octombrie — îi spuse:
— Dar, domnule Spilett, admiţînd că ar fi debarcat nişte naufragiaţi pe insulă, nu vi se pare curios faptul că noi nu i-am zărit încă în, apropierea Casei de Granit ?
— Foarte curios, dacă mai sînt pe aici, răspunse reporterul, — dar foarte normal dacă au plecat.
— Aşa că, după părerea dumneavoastră, oamenii aceştia au părăsit insula ? reluă Harbert.
— E mai mult decît probabil, dragul meu, căci dacă ar mai fi pe aici, nu se putea să nu-şi trădeze prezenţa lor prin vreun incident oarecare.
— Dar dacă au putut să plece, observă tînărul, n-au fost naufragiaţi?
— Nu, Flarbert, sau cel puţin au fost ceea ce am numi noi naufragiaţi provizorii. Este foarte posibil ca o furtună să-i fi aruncat pe insulă, fără să le fi avariat vasul, iar după furtună, ei să fi plecat.
— Adevărul este, spuse Harbert, că domnul Smith pare întotdeauna că mai mult se teme de prezenţa altor oameni pe insula noastră, decît că-i doreşte.
— Într-adevăr, răspunse reporterul, pe aceste mări nu se plimbă decît piraţii malaezi şi aceştia sînt periculoşi şi trebuiesc ocoliţi.
— Eu mă gîndesc, domnule Spilett, că s-ar putea ca într-o buna zi să găsim totuşi urmele debarcării lor, continuă Harbert, şi atunci poate vom fi lămuriţi !
— Nu zic nu, copilul meu. O tabără părăsită, un foc stins ne pot da cheia misterului şi ne-ar putea pune pe urma cea bună. Este ceea ce vom căuta noi in viitoarea noastră explorare.
Această convorbire între cei doi vînători avea loc în pădurea de pe malul rîului Mercy, care se remarca prin brazii ei de toată frumuseţea. Între altele, se găseau acolo minunate exemplare

de conifere, foarte înalte, unele avînd pînă la două sute de picioare, cunoscute în Noua Zeelandă sub numele de kauri.
— Mi-a venit o idee, domnule Spilett, spuse Harbert. Dacă aş fi în stare să mă caţăr pînă în creştetul unui asemenea copac, aş putea observa regiunea pe o rază destul de mare!
— Ideea este bună, răspunse reporterul, dar cum vei putea să te caţări pînă în vîrful unui astfel de uriaş ?
— Am să încerc, răspunse Harbert. Îndemînatic şi vioi, tînărul se avîntă pe primele ramuri, şi apoi putu să se caţăre foarte uşor, ajungînd astfel în cîteva minute în vîrful copacului, care se înălţa deasupra imensei întinderi de verdeaţa, a pădurii.
De la această înălţime, privirea îmbrăţişa toată partea sudică a insulei, de la capul Ghearei, pînă la promontoriul Reptilei. În partea de nord-vest, se idica muntele Franklin, care acoperea o bună parte din orizont.
Din observatorul său, Harbert putea să cuprindă cu vederea partea necunoscută încă a insulei, unde străinii, a căror prezenţă se bănuia, ar fi putut găsi adăpost.
Tînărul privi cu cea mai mare atenţie. Pe mare, nimic. Nici un catarg la orizont sau în, apele insulei. Totuşi, un masiv de copaci mai ascundea o parte a litoralului, unde ar fi putut acosta un vas cu catargele rupte de furtună, rămînînd astfel ascuns privirilor lui Harbert.
În mijlocul pădurilor din Far-West, de asemenea, nimic. Pădurea forma o boltă de nepătruns, pe o întindere de multe mile. Nicăieri vreo rarişte sau un luminiş. Nu se putea zări din înălţimi nici cursul rîului şi nici locul unde izvora din coasta muntelui. Poate că mai curgeau şi alte rîuleţe spre est, dar nu se putea desluşi nimic.
Dar chiar dacă Harbert nu zărea nici o tabără, nu se putea oare să vadă măcar vreo dîră de fum care sii semnaleze prezenţa omului ? Cel mai mic nouraş s-ar fi putut desluşi cît se poate de bine pe cerul limpede.
O clipă i se păru lui Flarbert că zăreşte înălţîndu-se un fum uşor spre apus. Dar, observînd partea aceea cu multă luare-aminte, îşi dădu seama că s-a înşelat. Mai cercetă odată cu grijă — şi avea ochi buni. Nu, hotărît, nu era nimic.
Harbert coborî din copac şi cei doi vînători se întoarseră la Casa de Granit. Acolo, Cyrus Smith ascultă povestirea tînărului, dînd

din cap şi fără să scoată o vorbă. Se înţelege însă că nu-şi putea spune părerea decît după ce vor explora în întregime insula.
După două zile, la 28 octombrie, avu loc o nouă întîmplare misterioasă.
Plimbîndu-se pe plajă, la două mile de Casa de Granit, Harbert şi Nab avură norocul să pună mîna pe un minunat specimen din ordinul cheloneelor, o broască ţestoasă, neobişnuit de mare, a cărei carapace avea
Cele mai frumoase reflexe verzui.

Harbert zări broasca, ce voia să ajungă la mare, tîrîndu-se printre stînci.
— Vino încoace, Nab, vino repede ! strigă el. Nab sosi în goană.
— Frumos animal, exclamă el, dar cum să-l prindem ?
— Nimic mai uşor, Nab, răspunse Harbert. Să întoarcem broasca pe spate şi atunci n-o să mai poată fugi.
Simţind primejdia, aceasta îşi trăsese capul şi labele sub carapace, rămînînd nemişcată ca o stîncă. Harbert şi Nab vîrîră ciomegile lor sub carapacea animalului şi izbutiră cu mare greutate să-l răstoarne pe spate. Broasca ţestoasă era lungă de vreo trei picioare şi cîntărea vreo patru sute de livre.
— Minunat ! strigă Nab. Ce-o să se mai bucure Pencroff!
Într-adevăr, prietenul Pencroff va avea de ce să fie încîntat, căci carnea acestor broaşte, care se hrănesc cu mici animale marine,

este foarte gustoasă. Animalul scosese tocmai capul — foarte mic, turtit, care se lăţea spre spinare.
— Şi acum ce facem cu vînatul nostru ? întrebă Nab. Nu putem să-l tîrîm pînă la Casa de Granit.
— Să-l lăsăm aci, fiindcă tot nu poate să se întoarcă, răspunse Harbert, şi vom veni să-l luăm cu căruciorul.
— Foarte bine.
Totuşi, ca măsură de prevedere, Harbert avu grijă să proptească animalul cu doi bolovani. Apoi, cei doi vînători se întoarseră la Casa de Granit, mergînd de-a lungul plajei, de pe care valurile se retrăgeau, fiind vremea refluxului. Harbert, dorind să-i facă o surpriză lui Pencroff, nu-i spuse nimic de captura lor; două ore mai tîrziu, se întorceau cu căruciorul la locul unde lăsaseră broasca ţestoasă. însă aceasta dispăruse !
Nab şi Harbert se uitară unul la altul, apoi îşi rotiră privirea în jur. Totuşi erau siguri că lăsaseră broasca în acel loc. Tînărul găsi chiar bolovanii cu care o proptise şi prin urmare ştia că nu se înşela.
— Asta-i bună ! exclamă Nab. Dar animalele astea nu se pot întoarce singure.
— Aşa se pare răspunse Harbert, care nu mai înţelegea nimic şi se uita la bolovanii răsturnaţi pe nisip.
— Cred că Pencroff are să fie nemulţumit!
Şi domnul Smith va fi poate în mare încurcătură şi nu va şti cum să explice această dispariţie! gîndi Harbert.
— Bine, spuse Nab, ce-ar fi să nu pomenim nimic de această întîmplare?
— Dimpotrivă, Nab, trebuie să spunem totul, răspunse Harbert.
Şi amîndoi, luînd căruciorul pe care îl aduseseră degeaba, se întoarseră la Casa de Granit.
Ajunşi în dreptul şantierului, unde inginerul lucra împreună cu marinarul, Harbert le istorisi cele întîm plate.
— Ah, ce neîndemânatici sînt! strigă marinarul. Cum aţi putut să lăsaţi să fugă cel puţin cincizeci de ciorbe ?
— Dar, Pencroff, răspunse Nab, nu este vina noastră că a fugit broasca. Ţi-am spus doar că noi am răsturnat-o cu burta în sus!
— Atunci n-aţi răsturnat-o bine! răspunse rîzînd marinarul.
— Cum bine ? strigă Harbert şi îi mai spuse că se îngrijiseră chiar s-o mai împovăreze cu nişte bolovani.
— Atunci s-a întîmplat o minune ! zise Pencroff.

— Credeam, domnule Cyrus, spuse Harbert, că broaştele ţestoase nu se pot întoarce cînd sînt răsturnate pe spate, mai. ales cînd sînt foarte, mari.
— Aşa şi este, copilul meu, răspunse Cyrus Smith.
— Atunci ce s-o fi petrecut ?
— La ce distanţă de mare aţi lăsat broasca ? întrebă inginerul, care îşi lăsase lucrul, gîndindu-se la această întîmplare.
— La cel mult cincisprezece picioare, răspunse Harbert.
— Şi era vremea refluxului ?
— Da, domnule Cyrus.
— Ei bine, răspunse inginerul, ceea ce broasca nu putea să facă pe uscat, se poate să fi făcut în apă. Ea s-o fi întors în momentul cînd a surprins-o fluxul şi s-a înapoiat liniştită în mare.
— Ah, cît de neîndemînatici sîntem ! exclamă Nab. Tocmai ce vă spuneam şi eu ! adăugă Pencroff. Cyrus Smith dăduse această explicaţie, ce putea fi fără îndoială primită ca atare, dar nimeni n-ar fi putut să afirme că era convins de acest lucru.

CAPITOLUL II

Primele încercări cu barca. O epavă pe ţărm. Remorca. Capul Epavei. Inventarul lăzii: scule, arme, instrumente, haine, cărţi, vase. Ce-i lipseşte lui Pencroff.

În ziua de 29 octombrie, barca era gata. Pencroff se ţinuse de cuvînt şi făcuse în cinci zile un fel de pirogă, prinsă în nuiele flexibile de răchită. Avea trei bănci, două vîsle şi o cîrmă. Greutatea ei nu depăşea două sute de livre. Operaţia lansării fu cît se poate de simplă. Piroga, foarte uşoară, fu dusă pe nisip pînă la ţărmul din faţa Casei de Granit, unde o ridică fluxul. Pencroff, vechi şi încercat marinar, sări numaidecît înăuntru, manevră cîrma şi constată că barca era foarte potrivită pentru nevoile lor.
— Urra ! strigă marinarul. Cu o pirogă ca asta se poate face înconjurul...
— ...lumii ? întrebă Gédéon Spilett.
— Nu, al insulei. Dacă îi legăm cîteva pietre drept lest, îi mai facem şi un catarg şi îi mai punem şi o bucăţică de pînză, pe care domnul Smith ni le va fabrica într-o zi, atunci putem să ne

aventurăm pînă hăt, departe! Domnule Cyrus, şi dumneavoastră, domnule Spilett, şi voi, Harbert şi Nab, nu vreţi să încercaţi noul nostru vas ? Ce staţi, trebuie să vedem dacă încăpem toţi cinci.
Într-adevăr, această experienţă trebuia făcută. Pencroff manevră astfel, încît aduse barca de-a lungul unui canal îngust, aflat între stînci, şi hotărîră să încerce piroga chiar în acea zi, navigînd de-a, lungul ţărmului pînă la primul cap, unde se terminau stâncile din sud.
Cînd să intre în pirogă, Nab strigă:
— Dar vaporul tău ia apă, Pencroff !
— Nu-i nimic, Nab, răspunse marinarul. Aşa e pînă se umflă lemnul. Peste două zile, în pirogă nu va fi mai multă apă decît în burta unui beţiv. Îmbarcarea !
Se îmbarcară cu toţii şi Pencroff împinse barca în larg. Timpul era minunat, marea părea un lac liniştit şi piroga, naviga cu aceeaşi siguranţă cu care ar fi plutit pe unda potolită a rîului Mercy.
Nab mînuia o vîslă şi Harbert pe cealaltă, iar Pencroff ţinea cîrma.
Străbătură mai întîi canalul şi atinseră capul de sud al insulei celei mici. O uşoară briză Sufla dinspre sud. Nu se simţea hula nici în larg, nici pe apele canalului. Doar cîteva talazuri uşoare încreţeau în răstimpuri regulate unda mării, dar nu clătinau de loc barca, de altfel destul de grea. Se depărtară cam la o jumătate de milă de coastă, în aşa fel, încît să observe de departe muntele Franklin.
Apoi, Pencroff, întorcînd luntrea, reveni la vărsarea rîului în mare. Acum, piroga naviga de-a lungul ţărmului, care se rotunjea pînă spre extremitatea de sud a insulei, ascunzînd vederii întinderile mlăştinoase, unde vînau raţe sălbatice.
Acest punct al litoralului se afla cam la vreo trei mile de rîul Mercy şi aceasta era destul de departe, din cauza contururilor coastei, care trebuia ocolită. hotărîră deci să nu se îndepărteze de capul aflat în acea parte, mai mult decît aveau nevoie pentru a cerceta în grabă cu privirea întreaga coastă, pînă la capul Ghearei.
Barca naviga deci foarte aproape de ţărm, căutînd să ocolească vîrfurile stîncilor, care răsăreau pretutindeni din mare în aceste locuri şi pe care începeau să le ascundă apele fluxului. Masivul

de granit şerpuia de la revărsarea rîului pînă la capătul insulei, de astă dată clădit din roci aruncate la întîmplare, care dădeau ţinutului un aspect sălbatic, cu totul diferit de falia care susţinea platoul Grande-Vue. Parcă răsturnase cineva în acele locuri o căruţă uriaşă plină cu bolovani de stîncă. Clinul ascuţit şi golaş, care, ieşind din pădure, se prelingea cu două mile, semăna cu un braţ uriaş, ivit dintr-o mînecă de verdeaţă.
Cele două vîsle băteau apa cu putere şi barca înainta lunecînd uşor. Gédéon Spilett, cu creionul în mînă, desena coasta în linii mari. Nab, Pencroff şi Harbert stăteau de vorbă, examinînd această parte a domeniului lor, necunoscută pînă acum; iar pe măsură ce piroga cobora spre sud, cele două capuri Mandibule păreau că se deplasează, prinzînd şi mai strîns în cleşti golful Uniunii.
Cyrus nu vorbea; se mulţumea să observe cu atenţie ţărmul. În privirea lui se putea citi neîncredere faţă de aceât ţinut, care i se părea ciudat.
După trei sferturi de oră de navigaţie, piroga ajunse aproape la extremitatea capului sudic, pe care Pencroff se pregătea să-l ocolească, cînd, Harbert, scuîîndu-se în picioare, arătă o pată neagră, spunînd:
— Staţi ! Uitaţi-vă acolo, pe plajă Ce-o fi ?
Toate privirile se îndreptară spre acel punct.
— Într-adevăr, spuse reporterul, văd şl eu ceva. Parcă ar fi o epavă pe jumătate îngropată în nisip.
— A! strigă Pencroff. Eu ştiu ce-a văzut Harbert !
— Ce-a văzut ? întrebă Nab.
— Nişte butoiaşe, nişte butoiaşe care ar putea fi pline !
— La ţărm, Pencroff! strigă Cyrus Smith. Peste cîteva minute, piroga pătrunse într-un mic golf şi călătorii ei săriră pe plajă. Pencroff nu se înşelase. Aci zăceau două butoaie pe jumătate îngropate în nisip, dar încă bine legate de o ladă, care, susţinută de ele, plutise astfel pînă în clipa cînd se împotmolise pe ţărm.
— Probabil că a fost un naufragiu în apropierea insulei, spuse Harbert.
— Aşa se pare, răspunse Gédéon Spilett.
— Dar ce-o fi oare în ladă ? întrebă Pencroff cu o nerăbdare firească. Trebuie să aflăm ce este în ea ! E închisă şi nu avem cu ce s-o spargem Să încercăm cu pietre...

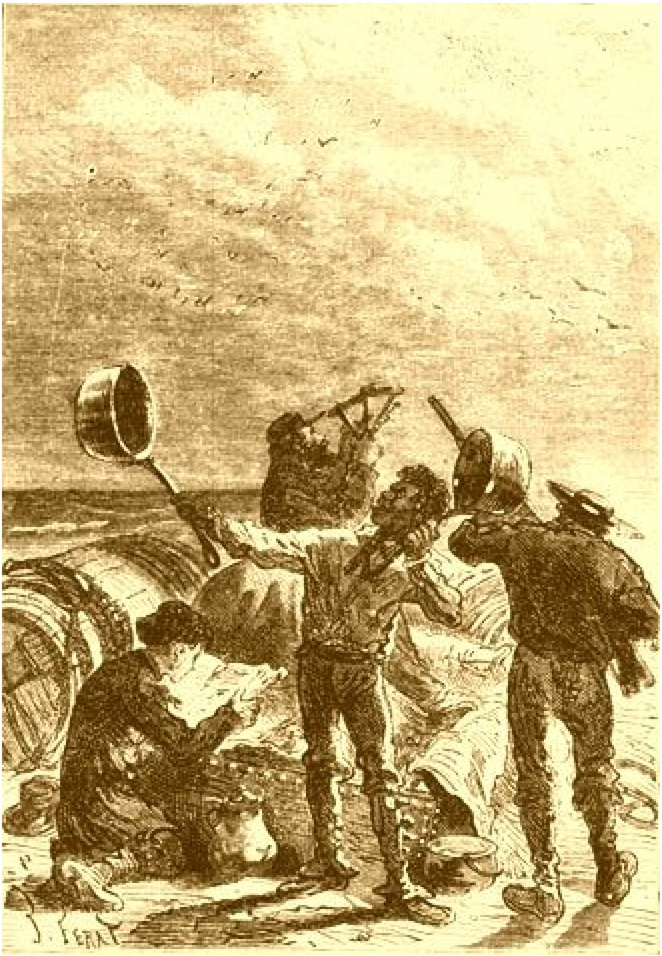
Şi marinarul, ridicînd un bolovan greu, era gata să-l şi trîntească într-unul din pereţii lăzii, cînd inginerul îl opri, spunîndu-i î
— Pencroff, eşti în stare să-ţi înfrînezi nerăbdarea încă un ceas'?
— Dar, domnule Cyrus, nu vă gîndiţi? Poate că în această ladă vom găsi tot ce- ne lipseşte.
— Asta o vom afla îndată1, Pencroff, răspunse inginerul, dar ascultă-mă, nu sparge lada care poate să ne fie de folos. Este mai bine s-o transportăm la Casa de Granit, unde o vom deschide mai uşor, fără ca s-o spargem. E gata de călătorie şi cum a ajuns pînă aici, va pluti şi pînă la locuinţa noastră.

— Aveţi dreptate, domnule Cyrus, răspunse marinarul, dar cîteodată e greu să te stăpîneşti !
Inginerul avea dreptate. Într-adevăr, poate că piroga ar fi fost neîncăpătoare pentru obiectele pe care le conţinea lada, desigur grea, deoarece fusese nevoie s-o ţină deasupra apei cu ajutorul celor două butoiaşe goale. Era mult mai nimerit s-o remorcheze pe apă pînă la Casa de Granit. Ceea ce îi frămînta mai mult era întrebarea: de unde a venit această epavă ? Cum a ajuns pînă aici ? A venit singură sau însoţită de vreun naufragiat ? Şi încă multe astfel de întrebări zvâcneau prin creierul lor înfierbîntat, fără să găsească răspunsul.

Harbert şi Nab se urcară pe un colţ de stîncă înaltă, dar nu zăriră în tot largul oceanului nici cea mai mică urmă de vas. Totuşi, fără îndoială, avusese loc un naufragiu. Poate că evenimentul avea vreo legătură cu găsirea alicei ? Poate că nişte străini se aflau în altă parte a insulei ? În orice caz, după socoteala lor, călătorii de pe pluta improvizată nu puteau fi malaezi, deoarece epava părea să fie de provenienţă americană sau europeană.
Se întoarseră cu toţii lîngă lada care era din lemn de stejar, bine închisă şi acoperită cu o piele groasă, bătută în cuie de aramă. Măsura cinci picioare lungime şi vreo trei picioare lăţime. Cele două butoiaşe, închise ermetic, dar goale, erau legate de ladă cu nişte frânghii groase, bine înnodate. Pencroff recunoscu „nodurile marinăreşti". Lada părea în stare bună, ceea ce era lesne de înţeles, deoarece fusese azvîrlită de valuri pe nisip, nu pe stînci. Se putea chiar afirma, după examinarea ei, că nu stătuse mult în apă şi că de la sosirea ei pe acest ţărm nu trecuse decît puţin timp. După cît se părea, apa nu pătrunsese înăuntru, iar obiectele pe care le conţinea erau probabil neatinse.
Era lesne de înţeles că această ladă fusese aruncată de pe un vapor ameninţat de furtună, care se îndrepta spre insulă; călătorii avuseseră precauţia să-i întocmească şi o plută, nădăjduind s-o găsească cînd vor atinge ţărmul.
— Să remorcăm lada pînă la Casa de Granit, spuse inginerul, şi să-i facem inventarul; apoi, dacă descoperim pe insulă vreun supravieţuitor al naufragiului, îi vom înapoia conţinutul lăzii... Dacă nu găsim pe nimeni...
— O vom păstra pentru noi strigă Pencroff. Dar ce-o fi înăuntru ?
Fluxul începuse să urce pînă la ladă. Una dinfrînghiile care o legau de butoiaşe fu desfăşurată şi servi drept odgon, legînd epava de pirogă. Apoi Nab şi Pencroff dădură la o parte nisipul cu vîslele, făcînd un şanţ ca să uşureze deplasarea lăzii. în curînd, barca, remorcînd lada, ocoli limba de pămînt, căreia îi dăduseră numele de capul Epavei. Remorca era grea şi butoiaşele de-abia o susţineau la suprafaţa apei. în fiecare clipă, marinarului îi era teamă să nu se rupă frînghiile şi lada să cadă la fund. Din fericire, teama lui fu neîntemeiată şi peste o oră şi jumătate — atît de mult le trebui pentru a străbate din nou cele trei mile — piroga ajunse la ţărmul din faţa Casei de Granit.

Barca şi epava fură trase pe nisip şi, fiindcă marea tocmai se retrăgea, se aflară de îndată pe uscat. Nab aduse sculele necesare pentru a deschide lada, astfel ca să nu-i pricinuiască prea mari stricăciuni, şi începură să-i inventarieze conţinutul. Pencroff nu-şi ascundea tulburarea.
Mai întîi, marinarul desfăcu cele două butoaie care, fiind în stare foarte bună, fără îndoială că mai puteau fi întrebuinţate. Apoi, ei forţară broaştele cu un cleşte şi imediat ridicară capacul.

Lada avea în interior un al doilea înveliş, de zinc, care, după cum se părea, fusese prevăzut pentru a apăra de umezeală conţinutul ei, în orice împrejurare.
— A ! strigă Nab, te pomeneşti că sînt conserve.
— Sper că nu, răspunse reporterul.
— Ah, dacă ar fi... exclamă marinarul cu jumătate de glas.
— Ce anume ? întrebă Nab care îl auzise.
— Nimic !
Crestară învelişul de zinc de-a latul, îndoindu-l spre marginile lăzii; încetul cu încetul, ei scoaseră din ladă obiectele cele mai felurite şi le aşezară pe nisip. La fiecare obiect, Pencroff izbucnea în noi urale, Harbert bătea din palme şi Nab juca de bucurie. Ei găsiră cărţi, care îl umplură de bucurie pe Harbert şi ustensile de bucătărie, pe care Nab mai că le-ar fi sărutat.
De altfel, pionierii aveau toate motivele să fie din cale afară de mulţumiţi, deoarece lada conţinea unelte, arme, instrumente,

îmbrăcăminte, cărţi. Iată inventarul exact, aşa cum l-a însemnat Gédéon Spilett în carnetul său:

Unelte:

3 bricege cu mai midte tăişuri;
2 topoare de lemnar;
2 topoare de dulgher;
2 rindele;
2 tesle;
1 ciocan de dulgher;
6 foarfece;
2 pile;
3 ciocane;
3 burghie;
2 sfredele mari;
10 săculeţi cu şuruburi şi cuie;
3 ferăstraie de diferite mărimi;
2 cutii cu ace.

Arme:

2 puşti cu cremene;
2 puşti cu capse;
2 carabine;
5 cuţite mari;
4 săbii;
2 butoiaşe cu pulbere, conţinînd fiecare vreo 25 livre;
12 cutii cu fitiluri pentru explozive.

Instrumente:

1 sextant;
1 binoclu;
1 ochian;
1 cutie cu compasuri;
1 busolă de buzunar;
1 termometru Fahrenheit;
1 barometru aneroid;

1 trusă fotografică, avînd aparat fotografic, obiective, plăci, produse chimice etc.

Îmbrăcăminte:

2 duzini de cămăşi dintr-o ţesătură asemănătoare cu lina, lotuşi de origine vegetală;
3 duzini de ciorapi din acelaşi material.

Ustensile:

1 oală mare de fiert;
6 tingiri de aramă cositorite;
3 farfurii întinse de fier;
10 tacîmuri din aluminiu;
2 ceainice;
1 maşină de gătit transportabilă;
6 cuţite de masă.

Cărţi:

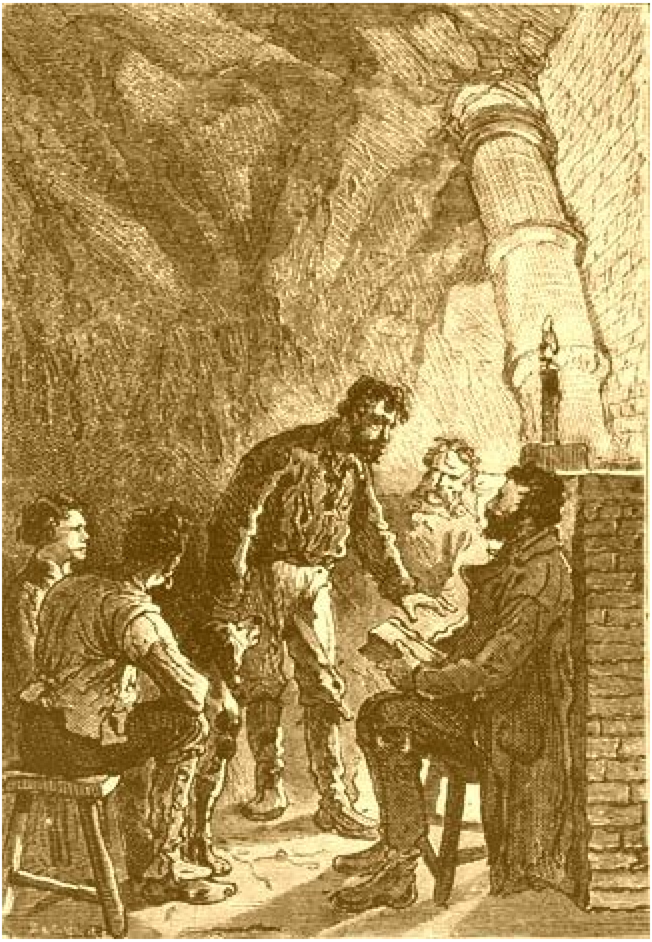
1 biblie conţinînd Vechiul şi Noul Testament;
1 atlas;
1 dicţionar al diferitelor dialecte polineziene;
1 enciclopedie a ştiinţelor naturii, în şase volume;
3 topuri de hîrtie albă;
2 registre cu hîrtie albă.

— Trebuie să recunoaştem, spuse reporterul după ce isprăviră inventarierea, că proprietarul acestei lăzi a fost un om practic. Unelte, arme, instrumente, îmbrăcăminte, ustensile de bucătărie, cărţi - nu lipseşte nimic! Parcă se aştepta să naufragieze şi s-a pregătit dinainte !
— Nu lipseşte nimic, într-adevăr, şopti Cyrus Smith, dus pe gînduri.
— Şi desigur că stăpînul vasului pe care se afla această ladă nu era un pirat malaez ! adăugă Harbert.
— Afară numai dacă acesta n-a fost făcut prizonier de piraţi, spuse Pencroff.

— Nu cred, răspunse reporterul. E mult mai cu putinţă ca un vas aimerican sau european să fi fost tîrît pe aici, şi călătorii, vrînd să salveze cel puţin strictul necesar, să fi pregătit lada în acest scop şi s-o fi aruncat în mare.
— Asta este şi părerea dumneavoastră, domnule Cyrus ? întrebă Harbert.
— Da, dragul meu, răspunse inginerul. S-ar putea ca lucrurile să se Fi petrecut astfel. Se poate ca cineva, gîndindu-se la posibilitatea unui naufragiu sau chiar în timpul naufragiului, să-şi fi adunat în lada aceasta diferite obiecte de primă necesitate, pentru a le regăsi mai tîrzîu undeva de-a lungul coastei…
— Chiar şi aparatul fotografic ! observă marinarul destul de neîncrezător.
— În ceea ce priveşte aparatul, răspunse Cyrus Smith, nu-i înţeleg prea bine utilitatea şi ar fi fost mai bine pentru noi ca şi pentru alţi naufragiaţi, să fi găsit un asortiment mai complet de îmbrăcăminte sau mai multe muniţii !
— Dar pe aceste instrumente, pe ustensile, sau pe cărţi, nu există vreo marcă sau vreo adresă care să ne poată arăta provenienţa lor ? întrebă Gédéon Spilett.
Lucrul trebuia cercetat. Fiecare obiect fu examinat cu atenţie, mai ales cărţile, instrumentele şi armele. Dar, contrar obiceiului, nici armele, nici instrumentele nu purtau urma vreunei mărci de fabricaţie; ele erau de altfel în perfectă stare şi păreau neîntrebuinţate, ca şi uneltele şi ustensilele de bucătărie. Totul era nou-nouţ, ceea ce dovedea că lucrurile nu fuseseră luate la întâmplare şi aruncate în ladă, ci, dimpotrivă, alegerea lor fusese bine chibzuită şi fuseseră orînduite cu grijă. Aceasta o dovedea de altfel şi învelişul de metal, care le ferise de umezeală şi oare n-ar fi putut fi închis ermetic în grabă.
În ce priveşte enciclopedia ştiinţelor naturii şi dicţionarul diferitelor dialecte polineziene, ele erau englezeşti, dar nu purtau numele nici unui editor şi nici data publicării lor. La fel şi biblia, tipărită în englezeşte, o lucrare remarcabilă din punct de vedere tipografic şi care părea să fi fost mult citită.
În ceea ce priveşte atlasul, acesta era o operă de valoare, care cuprindea hărţile întregii lumi şi mai multe planisfere; nomenclatura era franceză, dar nici lucrarea aceasta nu purta nici un nume de editor sau data publicării.

Pe aceste obiecte nu găsiră nici un semn care să le arate provenienţa şi prin umiaire nimic după care să fi putut bănui naţionalitatea vasului care trecuse, se vede, de curînd prin acele locuri. Dar de oriunde venise lada, ea făcea din pionierii insulei Lincoln nişte oameni bogaţi. Pînă atunci, prin transformarea produselor naturale, ei îşi fabricaseră totul cu propriile lor mijloace şi, mulţumită înţelepciunii lor, se descurcaseră. Acum, mulţumită acestor produse industriale, totul avea să se simplifice.
Totuşi, unul din ei nu era pe deplin mulţumit. Acela era Pencroff. Lada nu conţinea un lucru la care el părea să ţină foarte mult şi pe măsură ce obiectele erau scoase, uralele sale îşi pierdeau din intensitate, iar cînd inventarul fu gata, îl auziră murmurînd:
— Toate bune şi frumoase, dar o să vedeţi că în cutia asta nu vom găsi nimic pentru mine !
Aceasta îl făcu pe Nab să întrebe:
— Prietene Pencroff, dar la ce te aşteptai ?
— La o jumătate livră de tutun, răspunse Pencroff, cu un aer serios, şi atunci aş fi fost pe deplin fericit !
Toţi izbucniră în rîs, auzind de ce era nemulţumit Pencroff.
Dar, după descoperirea lăzii, li se punea din nou, mai mult ca oricînd, problema unei cercetări amănunţite a insulei. De aceea, se hotărîră să plece a doua zi, în zorii zilei de-a lungul rîului Mercy, ca să ajungă pînă la coasta apuseană. Dacă nişte naufragiaţi debarcaseră pe partea aceea a ţărmului, era de presupus că ei nu aveau mijloace de trai şi că trebuiau neîntârziat să le vină în ajutor.

Toată ziua fu consacrată transportării obiectelor la Casa de Granit, unde le aşezară în ordine în sala mare.
Ziua aceea, 29 octombrie, era tocmai duminică şi, înainte de culcare, Harbert îl rugă pe inginer să le citeasca ceva din Biblie.
— Cu plăcere, spuse Cyrus Smith.
El luă cartea sacră şi tocmai voia s-o deschidă, când Pencroff, îl opri zicându-i:
— Domnule Cyrus, sunt superstiţios. Deschideţi la întîmplare şi citiţi primul verset pe care vă cade privirea. Vom vedea dacă se aplică situatiei noastre.

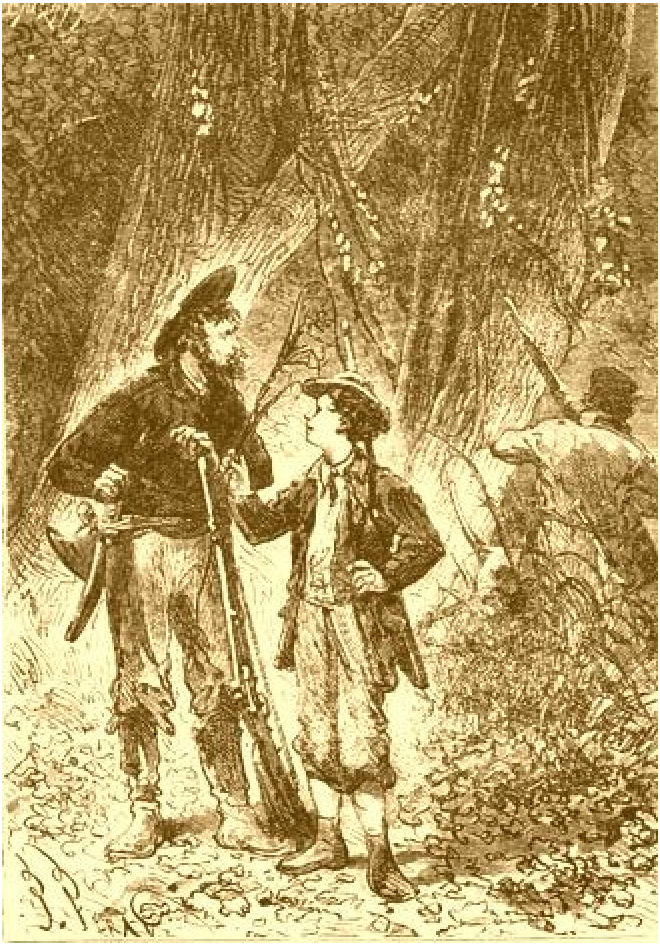

Cyrus Smith zâmbi la remarca marinarului şi, ascultând rugamintea acestuia, deschise Evanghelia precis la locul unde un semn separa paginile. Deodată, privirea sa se opri pe o cruce roşie, care, făcuta cu creionul, era plasată la versetul 8 din capitolul VII al Evangheliei după Matei.
El citi acest verset după cum urmează:
„Căci ori şi cine cere, capătă; cine caută găseşte; şi celui ce bate i se deschide”.

CAPITOLUL III
În expediţie. Fluxul. Diferiţi arbori şi plante. Jacamarul. Înfăţişarea pădurii. Eucalipţii uriaşi. De ce poartă numele de copaci ai frigurilor. Maimuţele. Căderea de apă. Tabăra de noapte.

A doua zi, la 30 octombrie, totul era gata pentru călătoria plănuită, pe care o impuneau de urgenţă ultimele evenimente. Într-adevăr, lucrurile se schimbaseră şi locuitorii insulei Lincoln simţeau că nu mai au nevoie de ajutor, ci că ei înşişi sînt în stare să-l dea altora.
Hotărîră deci să navigheze în susul rîului Mercy, atîta vreme cît cursul apei le va îngădui. Astfel o mare parte a drumului o vor face fără prea multă oboseală şi, în felul acesta, puteau să-şi transporte proviziile şi armele pînă departe, spre coasta de apus a insulei.
Într-adevăr, ei trebuiau să se gîndească atît la ceea ce vor lua cu ei, cît şi la ceea ce vor aduce la Casa de Granit. Dacă, după cum presupuneau, un naufragiu avusese loc pe coastă, vor găsi epave şi acestea însemnau mult pentru ei. Pentru aceasta, căruciorul ar fi fost fără îndoială mult mai nimerit decît mica pirogă; dar, fiind destul de primitiv, el era greu de tras, ceea ce nu prea le-ar fi venit la îndemînă. Cu această ocazie, Pencroff îşi exprimă părerea de rău că lada nu mai conţinuse şi tutunul său mult dorit şi vreo doi cai puternici de New-Jerscy, care ar fi adus mari servicii coloniei.
Proviziile, pe care Nab le şi îmbarcase, se alcătuiau din conserve de carne şi o cantitate de licoare de rădăcini fermentate, totul socotit pentru cel mult trei zile, atît cît dorea Cyrus Smith să dureze expediţia. De altminteri, se gîndeau că la nevoie se mai puteau aproviziona şi pe drum. Pentru gătitul mîncării, Nab nu uită maşina portativă.
Ca unelte, pionierii luară cu ei cele două topoare de pădurar, cu care la nevoie puteau să-şi croiască drum prin pădurea deasă, iar ca instrumente, luară ochianul şi busolă de buzunar.
Drept arme, aleseră cele două puşti cu cremene, mai folositoare pe această insulă decît cele cu capse, deoarece ele erau mai uşor de întrebuinţat, fiindcă cremenea se găsea cu uşurinţă, iar pentru celelalte ar fi trebuit să folosească fitil cu detonant, pe care l-ar fi terminat în scurtă vreme. Luară totuşi o carabină şi cîteva cartuşe. Cît priveşte praful de puşcă, din care aveau acum vreo cincizeci de livre, fură nevoiţi să ia cu ei o oarecare cantitate, dar inginerul se gîndea să fabrice o substanţă explozivă, care să-i îngăduie -să-l cruţe cît mai mult cu putinţă. Pe lîngă armele de foc, mai luară cele cinci cuţite mari cu

tocurile lor de piele. Astfel înarmaţi, pionierii se puteau aventura în uriaşa pădure, cu nădejdea că vor duce la bun sfîrşit explorarea plănuită.
Nu trebuie să mai adăugăm că Pencroff, Harbert şi Nab, purtătorii armelor, erau în culmea fericirii. Cyrus Smith îi sili însă să-şi dea cuvîntul că nu vor trage nici un foc de prisos.
Piroga fu împinsă în mare la ora şase dimineaţa. Se îmbarcară cu toţii, neuitîndu-l nici pe Top, şi por' niră spre punctul de revărsare al rîului Mcrcy.

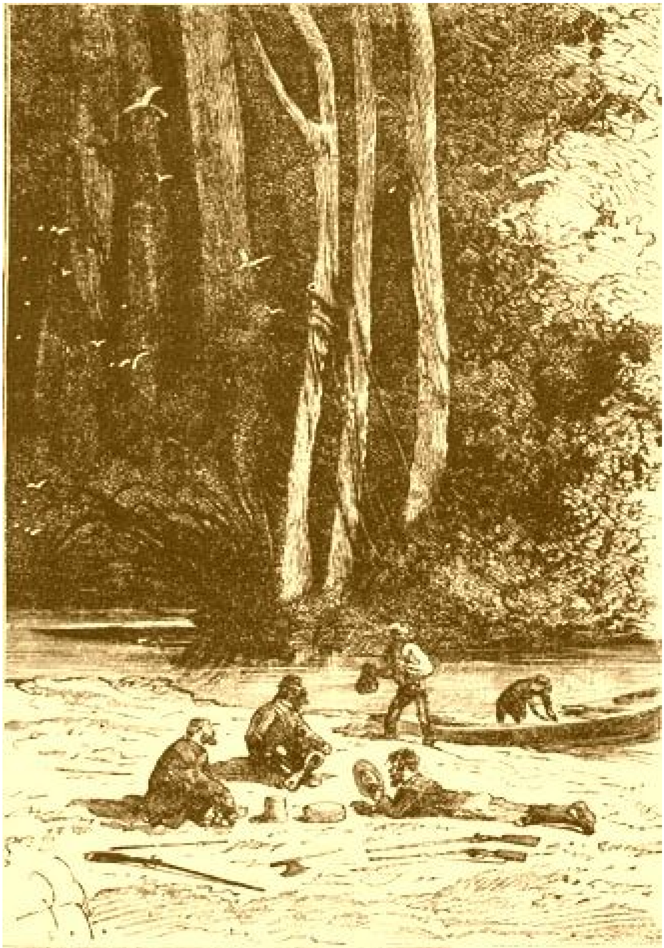

Fluxul abia începuse de vreo jumătate de oră şi avea să mai ţină cîteva ceasuri, de care trebuiau să se folosească, căci mai tîrziu refluxul nu putea decît să le îngreuieze plutirea. Fluxul era în plin şi, profitînd de curent, piroga trecu repede printre malurile înalte, fără să fie nevoie de vîsle.
În cîteva minute, exploratorii ajunseră la cotitura rînlui Mercy, chiar în dreptul locului unde, cu şapte luni în urmă, Pencroff dăduse drumul primelor plute încărcate cu lemne.
După ce apele rîului se frîngeau aici într-un unghi destul de ascuţit, coteau rotunjindu-şi albia spre sud-est, unde îşi urmau calea la umbra marilor conifere cu cetina totdeauna verde. Înfăţişarea malurilor era splendidă, iar Cyrus Smith şi însoţitorii săi nu puteau decît să admire minunatele efecte pe care le obţine atît de uşor natura, datorită apelor şi copacilor. Pe

măsură ce înaintau, dădeau de noi specii de arbori. Pe malul drept al apei se înălţau ulmi minunaţi, din acea specie mult căutată de constructori, deoarece poate rezista sub apă vreme îndelungată. Mai creşteau şi alţi arbori din aceeaşi familie, dintre care unii produceau un fel de migdale, ce dau un untdelemn foarte căutat. Ceva mai departe, Harbert descoperi alţi copaci, ale căror ramuri flexibile, macerate în apă, sînt foarte bune pentru împletit funii. Mai întâlni şi doi, trei abanoşi, cu frumosul lor lemn negru brăzdat de vine ciudate.
Din cînd în cînd, în locurile unde se putea acosta, barca se oprea şi Gédéon Spilett, Harbert şi Pencroff, cu puşca în mînă şi cu Top înaintea lor, cercetau malul. în afară de vînat, s-ar fi putut să găsească plante, ce nu trebuiau trecute cu vederea şi tînărul naturalist avu chiar prilejul să descopere un fel de spanac sălbatic şi numeroase specii de crucifere din familia verzei, pe care aveau fără îndoială să le poată „civiliza" prin transplantare şi anume: năsturei, hrean, napi şi în sfîrşit nişte mici tulpine rămuroase, puţin păroase, înalte de un metru, care purtau boabe mici, cafenii.
— Ştii ce plantă e asta ? întrebă Harbert pe marinar.
— Tutun ! strigă Pencroff care de bună seamă nu văzuse niciodată planta lui favorită, decît sub formă de tutun de pipă.
— Nu, Pencroff, răspunse Harbert, este muştar !
— Să fie şi muştar ! — zise marinarul, — dar dacă din întîmplare găseşti o tulpină de tutun, te rog să n-o dispreţuieşti.
— Vom întîlni şi asta într-o bună zi ! îl asigură Gédéon Spilett.
— Bine-ar fi ! strigă Pencroff. Atunci nu ştiu ce ne va mai lipsi pe insula noastră !
Plantele scoase cu mare grijă, cu rădăcină cu tot, fură duse în piroga pe care Cyrus Smith n-o părăsea, fiind preocupat de gîndurile sale.
Reporterul, Harbert şi Pencroff debarcară astfel de mai multe ori cînd pe malul drept al râului Mercy, cînd pe malul stîng. Primul era mai puţin abrupt, cel stîng însă mai împădurit. Inginerul, urmărind acul busolei de buzunar, putu să afle că de la prima cotitură, cursul rîului se deplasează simţitor de la sud la vest şi că apoi continuă în linie dreaptă pe o distanţă de trei mile. Dar, după toate probabilităţile, această direcţie avea să se modifice mai departe, cînd rîul Mercy se îndrepta spre nord-vest, spre

poalele muntelui Franklin, de unde-i izvora pesemne belşugul de ape.
În timpul uneia din aceste excursii, Gédéon Spilett izbuti să pună mîna pe două perechi de galinacee vii, un fel de păsări cu cioc lung şi subţire, cu gîtul lung, cu aripile scurte şi cu o coadă foarte mică. Hotărîră ca acestea să fie primii oaspeţi ai viitoarei lor curţi de păsări.
Pînă atunci, nu întrebuinţaseră puştile, şi prima detunătură care răsună în această pădure fu pricinuită de apariţia unei păsări frumoase, care semăna cu un pescăruş.
— Hei, dar pasărea asta este o veche cunoştinţă ! strigă Pencroff şi prima împuşcătură porni aproape fără voia lui.
— Pe cine ai recunoscut ? întrebă reporterul.
— Este pasărea care ne-a scăpat printre degete la prima noastră excursie şi al cărei nume l-am dat pădurii din părţile acestea.
— Un jacamar ! strigă Harbert.
Într-adevăr, era un jacamar, o pasăre frumoasă, al cărei penaj aspru avea un luciu metalic. Cîteva alice o doborîră, şi Top o aduse la pirogă. Clinele mai cără la barcă şi alte douăsprezece păsărele de mărimea unui porumbel, dar de culoare verde, cu aripile în parte roşii ca focul şi cu moţ tivit cu alb în creştet. Această frumoasă lovitură fusese dată de Harbert, care se arăta foarte mîndru de isprava sa. Păsărelele erau un vînat mult mai de soi decît jacamarul, dar cu greu l-ar fi putut convinge cineva pe Pencroff că nu el doborîse cel mai grozav vînaL.
La ora zece dimineaţa, piroga ajunse la cotul al doilea al rîului Mercy, la aproape cinci mile de punctul său de revărsare. Se opriră în acel loc pentru a lua masa la adăpostul copacilor înalţi şi deşi, şi popasul se prelungi cam o jumătate de ceas.

În locul acela, rîul avea încă o lărgime de şaizecişaptezeci de picioare şi albia lui prezenta o adîncime de cinci-şase picioare. Inginerul observase existenţa măi multor afluenţi, care nu erau decît nişte pîrîiaşe, pe care nu se putea naviga. în ceea ce priveşte pădurea, fie că se numea pădurea Jacamarului, sau pădurea Far-West, ea se. întindea la nesfîrşit. Nicăieri, sub copacii înalţi, sau sub pomişorii de pe malul rîului, nu se zărea urmă de om.

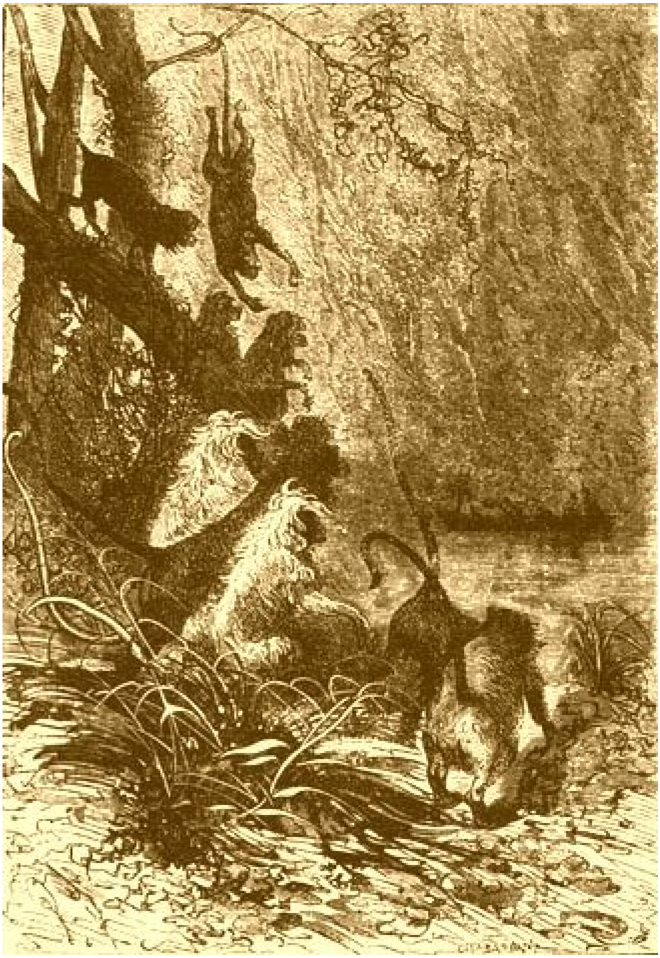

Exploratorii nu găsiră nici o urmă suspectă, era vădit că aceşti copaci nu fuseseră niciodată atinşi de vreun topor şi că nici cînd cuţitul vreunui pionier nu tăiase lianele întinse de la un trunchi la celălalt prin hăţişul de mărăcini şi ierburi înalte. Dacă nişte naufragiaţi debarcaseră pe insulă, ei izbutiseră desigur să părăsească ţărmul şi supravieţuitorii presupusei catastrofe nu trebuiau căutaţi în aceste desişuri. Inginerul era deci oarecum grăbit să ajungă la ţărmul apusean al insulei Lincoln, care, după părerea lui, se afla la o depărtare de încă cel puţin cinci mile. Se urcară din nou în barcă şi, cu toate că actuala direcţie a rîului părea a se îndrepta spre muntele Franklin şi nu spre litoral, ei hotărîră totuşi să se slujească de pirogă, atîta vreme cît apa va fi destul de adîncă. îşi cruţau în felul acesta şi timpul, şi energia, deoarece altfel ar fi trebuit să-şi croiască drum cu toporul prin desişul pădurii.

Dar, de la un timp, datorită poate depărtării prea mari de ocean, curentul deveni foarte slab. Era desigur vremea fluxului, aşa că Harbert şi Nab au fost nevoiţi să treacă la vîsle, iar Pencroff la cîrmă, tirmîndu-şi drumul pe apă.
Pădurea părea să se rărească acum în regiunea Far-West. Copacii nu se mai înghesuiau unul într-altu şi pe alocuri apăreau chiar stingheri. Dar tocmai fiindcă erau răzleţiţi, se bucurau din plin de aerul curat care scălda în voie trunchiurile lor, astfel că întîlneai specimene minunate.
Ce frumoşi reprezentanţi ai florei de pe această latitudine li se înfăţişau ! Un botanist ar fi putut să spună fără şovăire ce paralelă trecea prin insula Lincoln, doar privind această pădure.
— Aceştia sînt eucalipţi ! strigă Harbert.
Erau într-adevăr ultimii uriaşi ai zonei subtropicale, înrudiţi cu acele specii de eucalipţi, ce cresc în Australia şi Noua-Zeelandă, la aceeaşi latitudine cu insula Lincoln. Unii dintre ei aveau o înălţime de douăzeci de picioare; trunchiul lor avea la bază o circumferinţă de douăzeci de picioare şi scoarţa foarte groasă era brăzdată de o reţea de răşină parfumată. Nimic mai minunat şi totodată nimic mai straniu decît aceşti copaci uriaşi din familia mirtaceelor, ale căror frunze erau aşezate pieziş în bătaia, razelor soarelui, care ajungeau astfel pînă la pămînt.
Sub aceşti eucalipţi, pămintul era acoperit cu o iarbă fragedă, şi din mijlocul mănunchiuriior de verdeaţă se înălţau stoluri de păsărele, care străluceau la soare ca nişte giuvaeruri înaripate.
— Ăştia zic şi eu că sînt copaci ! strigă Nab. Or fi ei buni la ceva ?
— Aş, răspunse Pencroff. Plantele uriaşe sînt ca şi oamenii uriaşi: buni numai de arătat la bîlci !
— Cred că te înşeli, Pencroff, răspunse Gédéon Spilett. Lemnul de eucalipt a început să fie întrebuinţat cu folos în tîmplăria de lux.
— Şi în plus, completă Harbert, aceşti eucalipţi fac parte dintr-o familie ale cărei specii, patruzeci şi şase la număr, sînt toate folositoare.
Băiatul îşi urmă cu multă însufleţire lecţia lui de botanică. Cyrus Smith îl asculta zîmbind, iar Pencroff îşi umfla cu mîndrie pieptul.

— Bine, Harbert, răspunse Pencroff, — dar nu-mi vine a crede că toate aceste specii folositoare sînt tot atît de uriaşe ca exemplarele pe .care le vedem aci.
— Asta-i adevărat. Nu toate varietăţile ating înălţimea aceasta.
— Ei, vezi că am dreptate ? Uriaşii nu sînt buni la nimic !
— Ba te înşeli, Pencroff, — spuse atunci inginerul, — aceşti eucalipţi uriaşi sînt buni la ceva.
— Şi la ce anume ?
— Ei asanează ţinutul în care cresc. Ştii cum li se zice în Australia şi în Noua Zeelandă ?
— Nu, domnule Cyrus.
— Li se spune „copaci ai frigurilor”.
— Dar ce, dau friguri ?
— Nu, dimpotrivă, ei împiedică răspândirea lor.
— Prea bine. îmi voi însemna asta, spuse reporterul.
— Înseamnă-ţi, dragul meu Spilett, căci pe cît se pare, s-a dovedit că prezenţa eucalipţilor ajută la asanarea ţinuturilor bîntuite de friguri. S-au făcut încercări de aclimatizare a acestui copac în unele ţinuturi nesănătoase din sudul Europei şi din nordul Africii şi s-a constatat o îmbunătăţire simţitoare a stării sanitare a locuitorilor. În regiunile cu păduri de eucalipţi nu mai există friguri. Lucrul este acuma sigur şi trebuie să fim mulţumiţi de prezenţa lor în insula Lincoln.
— Ah, ce insulă ! Ce insulă binecuvântată ! strigă Pencroff. V-am mai spus-o, nu-i lipseşte nimic afară de...
— Lasă că vom găsi şi asta, răspunse inginerul; să ne urmăm drumul pe apă pînă unde rîul va mai putea duce piroga.

Explorarea continuă pe o distantă de încă două mile, într-un ţinut acoperit cu eucalipţi. Albia rîului Mercy îşi făcuse loc printre ierburi înalte şi ici, colo cîteva stînci ascuţite îngreunau navigaţia. Era din ce în ce mai greu de vîslit şi Pencroff începu să se slujească de o prăjină cu care împingea piroga. Se simţea că fundul albiei era tot mai aproape şi că clipa în care barca va fi nevoită să se oprească de-a binelea din lipsă de apă nu era departe. Soarele începuse să coboare la orizont, proiectînd pe pămînt umbrele uriaşe ale copacilor. Cyrus Smith, văzînd că nu vor putea ajunge în aceeaşi zi pînă la coasta apuseană a insulei, hotărî să poposească în locul unde luntrea va fi silită să se oprească. După părerea lui, pînă la ţărmul apusean mai aveau de străbătut o distantă de cinci sau şase mile, distanţă prea mare pentru a fi străbătută în timpul nopţii, în mijlocul acestor păduri necunoscute. Împinseră deci barca, neosteniţi, mai

departe, prin pădurea care devenea tot mai deasă şi care părea din ce în ce mai populată. Pencroff zări alergînd prin desişurile ei grupuri numeroase de maimuţe. Din cînd în cînd, două sau trei din aceste animale se opreau la o oarecare depărtare de barcă şi se uitau la pionieri fără să manifeste nici un fel de spaimă, căci, zărind pentru prima dată oameni, nu învăţaseră încă să le fie teamă de ei. Ar fi fost foarte uşor să răpună cîteva dintre ele,

cu vreo două împuşcături, dar Cyrus Smith fu împotriva acestui masacru nefolositor, care-l ispitea oarecum pe Pencroff. De altminteri, ar fi fost şi imprudent, fiindcă aceste maimuţe voinice şi grozav de sprintene puteau fi periculoase şi era mai bine să nu le stîrneşti, atacîndu-le fără motiv.
E drept că marinarul voia să omoare cîteva maimuţe, deoarece carnea acestor animale ierbivore este bună de mîncat, dar, fiindcă nu duceau lipsă de mîncare, socotiră că era de prisos să cheltuiască muniţiile.
Pe la orele patru, navigaţia deveni foarte grea, cursul apei fiind stăvilit de plante acvatice şi de stînci. Malurile erau din ce în ce mai înalte şi albia rîului era săpată între primele metereze de la poalele muntelui Franklin. Izvorul lui nu mai putea fi departe, căci se alimenta din apele care curgeau pe povîrnişul sudic al muntelui.
— În mai puţin de un sfert de oră, domnule Cyrus, spuse marinarul, vom fi siliţi să ne oprim.
— Ne vom opri, Pencroff, şi vom aşeza tabăra de noapte.
— La ce depărtare sîntem oare de Casa de Granit ? întrebă Harbert.
— La vreo şapte mile, răspunse inginerul, — dacă ţinem seama de cotiturile rîului care ne-au împins puţin spre nord-vest.
— Şi ne vom urma drumul ? întrebă reporterul.
— Da, atîta vreme cît va fi cu putinţă, răspunse Cyrus Smith. Mîine, în zorii zilei, vom lăsa aici barca şi nădăjduiesc că două ore ne vor ajunge ca să atingem litoralul, avînd astfel înaintea noastră o zi întreagă pentru a-l cerceta.
— Înainte! rosti Pencroff.
Dar, în curînd, vasul se poticni de fundul pietros al rîului, a cărui lăţime nu depăşea douăzeci de picioare. O boltă deasă de verdeaţă se rotunjea deasupra albiei, învăluind-o în semiobscuritate. Se auzea destul de desluşit zgomotul unei căderi de apă, care trăda, la cîteva sute de paşi mai sus, prezenţa unui zăgaz natural.
Într-adevăr, după ultima cotitură a rîului, printre copaci se ivi o cascadă. Barca se lovi de fundul albiei şi peste cîteva minute era legată de un trunchi, lîngă malul drept.
Era ora cinci. Ultimele raze ale soarelui se strecurau printre frunze, luminînd pieziş cascada şi făcînd să strălucească stropii de apă în toate culorile curcubeului. Mai departe, rîul dispărea

sub desiş, unde poate că se afla ascuns izvorul lui. Diferitele rîuleţe pe care le întîlnea în drumul său, făceau din el un adevărat rîu; dar aici, lîngă izvor, el nu era decît un pîrîu limpede, cristalin, cu o adîncime de numai cîteva degete.
Poposiră în acel loc încîntător. Pionierii aprinseră focul sub nişte copaci bătrîni, între crengile cărora Cyrus Smith şi tovarăşii săi ar fi găsit, la nevoie, un adăpost pentru noapte.
Flămînzi cum erau, mîncară cu multă poftă şi nu se mai gîndiră decît la somn. Dar, fiindcă auziseră cîteva răgete suspecte, hotărîră să ţină focul aprins toată noaptea, ca măsură de apărare. Nab şi Pencroff veghiară pe rînd, alimentînd mereu focul. Li se păru că zăresc diferite animale dînd tîrcoale taberii şi poate că nu se înşelau, dar noaptea trecu fără nici un accident şi a doua zi, la 31 octombrie, ora cinci dimineaţa, erau cu toţii sculaţi şi gata de plecare.

CAPITOLUL IV

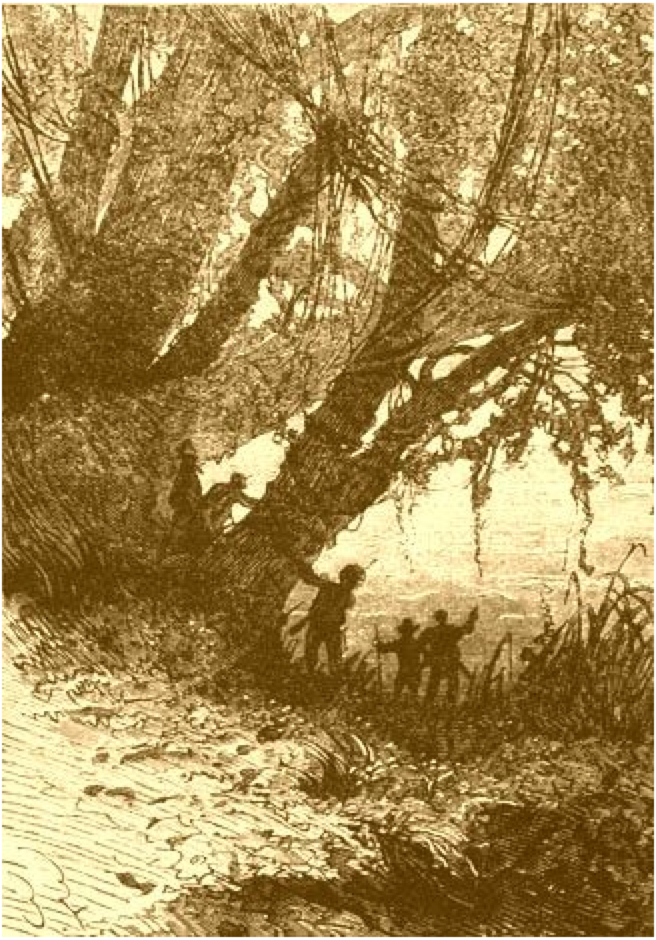
În drum spre coastă. Cîteva grupuri de maimuţe. Un alt rîu. De ce nu se simte fluxul. O pădure pe litoral, Promontoriul Reptilei. Harbert îl invidiază pe Gédéon Spilett. Pocniturile bambuşilor.

La ora şase dimineaţa, după ce mîncară, pionierii îşi reluară drumul, avînd de gînd să ajungă cît mai repede, pe drumul cel mai scurt, la ţărmui apusean. Cît timp le va trebui ? Cyrus Smith spusese două ore, dar asta, fireşte, nu depindea, de el, ci de piedicile din drum. în aceste locuri, pădurea Far-West părea un desiş imens, unde creşteau înghesuiţi copaci din speciile cele mai diferite. S-ar fi putut deci să fie nevoiţi să înainteze croindu-şi drum cu toporul printre ierburile, tufişurile şi lianele încâlcite; fără îndoială trebuiau să înainteze şi cu puşca în mînă, avînd în vedere urletele de fiare, care se auziseră în timpul nopţii.
Inginerul determinase poziţia taberei orientîndu-se după muntele Franklin, aşa că, luînd-o în linie dreaptă spre sud-vest, ştia că vor ajunge în mod sigur la ţărmul apusean.
După ce se îngrijiră să pună în siguranţă barca, porniră la drum, Nab şi Pencroff luaseră hrană îndestulătoare pentru cel puţin două zile. Nici nu se puteau gîndi deocamdată să pornească la vînătoare şi Cyrus Smith recomandă chiar tovarăşilor săi să nu întrebuinţeze armele, ca nu cumva detunăturile să trădeze prezenţa lor prin acele locuri.

Primele lovituri de topor deschiseră drumul prin mărăcinişuri puţin mai sus de cascadă şi, cu busola în mînă, Cyrus Smith indică drumul pe care vor trebui să meargă.
Pionierii înaintau cu greu printr-o pădure asemănătoare cu cea care se afla în jurul lacului şi a platoului Grande-Vue. Nu puteau merge decît încet, pe măsură ce-şi deschideau calea prin desiş, dar inginerul se gîndea că această cale va face în viitor legătura cu drumul care ducea spre Pîrîul Roşu.
Încă de cînd porniseră, coborau ultimele metereze muntoase ale insulei, înaintînd pe un pămînt foarte uscat. Vegetaţia bogată din jur lăsa însă să se bănuie fie o întinsă reţea de ape subterane, fie existenţa vreunui rîu în apropiere, deşi Cyrus Smith nu-şi amintea să fi observat, cînd urcaseră pe crater, alte cursuri de apă în afară de rîul Mercy şi Pîrîul Roşu.
În primele ore ale excursiei, întâlniră din nou grupuri de maimuţe, care păreau foarte mirate de prezenţa oamenilor, vietăţi cu totul necunoscute pentru ele. Gédéon Spilett întreba, glumind, dacă aceste fiinţe, sprintene şi voinice, nu-i lua pe ei drept nişte fraţi degeneraţi. Şi, într-adevăr, călătorii noştri, împiedicaţi la fiecare pas de ierburi, de liane, de trunchiuri de copaci, arătau destul de neputincioşi pe lîngă aceste lighioane, care săreau din creangă în creangă şi pe care nimic nu le împiedica în drum. Maimuţele erau numeroase, dar, din fericire, nu manifestau nici o dorinţă de a-i ataca.
Mai zăriră şi vreo doi porci mistreţi şi alte animale, cărora Pencroff le-ar fi trimis cu plăcere cîteva descărcături.
— Dar, le spuse el, astăzi nu vă facem nimic, nu v-a sosit încă ceasul. Săriţi şi zburdaţi în pace, dragii mei. Stăm noi de vorbă la întoarcere !
La ora nouă şi jumătate, drumul care ducea direct spre sud-vest fu tăiat deodată de un rîu, încă necunoscut, larg de treizeci pînă la patruzeci de picioare şi al cărui curent repede se datora albiei sale înclinate, săpată în stîncă. Apele rîului se rostogoleau spumegînd şi, cu toate că era adînc şi limpede, nu era navigabil.
— Iată că ni s-a tăiat calea ! strigă Nab.
— Nu, răspunse Harbert, acesta nu e decît un rîu pe care-l vom trece înot.
— La ce bun ? întrebă Cyrus Smith. Sînt sigur că rîul acesta curge spre mare. Să rămîuem pe malul stîng, să mergem de-a

lungul lui şi, fără îndoială, vom ajunge mai repede la ţărmul insulei. Aşadar, înainte.
— O clipă, spuse reporterul, ce nume vom da acestui rîu, dragii mei ? Să nu lăsăm harta noastră necompletată.
— Adevărat ! spuse şi Pencroff.
— Dă-i tu un nume, copilul meu, spuse inginerul, adresîndu-se lui Harbert.
— N-ar fi mai bine să aşteptăm să-l cunoaştem în întregime ? întrebă acesta.
— Fie, răspunse Cyrus Smith. Atunci să ne reluăm drumul.
— Vă rog, numai o clipă ! spuse Pencroff.
— Ce este ? întrebă reporterul.
— Dacă nu e voie să vînăm, nu văd de ce n-am pescui, spuse marinarul.
— N-avem timp de pierdut, îi răspunse inginerul.
— O ! Numai cinci minute ! insistă Pencroff, nu vă cer decît cinci minute. E în interesul mesei noastre.
Şi Pencroff se culcă pe mal şl, vîrîndu-şi braţele în apă, zvîrli afară zeci de raci care mişunau printre stînci.
— Iată ceva bun , strigă Nab, ajutîndu-i marinarului.
— Nu vă spuneam eu că afară de tutun găseşti tot ce vrei pe insula asta ?! şopti Pencroff oftînd.
În mai puţin de cinci minute, „pescuiră” cu folos din belşugul de crustacee albastre, care mişunau în apele rîului.
După ce umplură un sac cu raci, îşi reluară drumul.
De cînd urmau malul rîului, pionierii umblau mai uşor şi mai repede. Malurile nu purtau nici o urmă de aşezare omenească, doar, din loc în loc, zăreau urmele lăsate de animale mari, care probabil că veneau aici să-şi potolească setea, dar nici un alt semn. Fără îndoială că micul pecar nu fusese lovit de alice în această parte a pădurii.

Totuşi, cercetînd curentul repede al apei care curgea spre mare, Cyrus Smith ajunse la concluzia că se aflau mult mai departe de ţărmul apusean decît îşi închipuise. FI judeca astfel, deoarece la această oră, fluxul ar fi trebuit să împingă apele rîului, dacă punctul lui de revărsare n-ar fi fost prea departe. Ori, acest lucru nu se vedea şi apa îşi urma cursul în linişte. Inginerul se mira foarte mult şi îşi consulta des busola, căci se temea ca la vreun cot al rîului să nu se trezească din nou în mijlocul pădurilor Far-West.

După ce străbătură o bună bucată de drum, pionierii observară că rîul se lărgea, iar apele curgeau mai puţin năvalnice. Copacii de pe malul dfept erau tot atît de deşi ca şi cei de pe malul stîng şi era cu neputinţă să zăreşti ceva dincdfo de ei. Totuşi, se părea că locurile străbătute de ei erau pustii, fiindcă Top nu lătra. Ori, inteligentul animal ar fi semnalat cu siguranţă prezenţa oricărui străin aflat prin vecinătate.

La ora zece şi jumătate, spre marea mirare a lui Cyrus Smith, Harbert, care o luase înainte, se opri deodată, strigînd:

— Marea !

Şi peste cîteva minute, pionierii vedeau desfăşurîndu-se în faţa lor malul apusean al insulei.

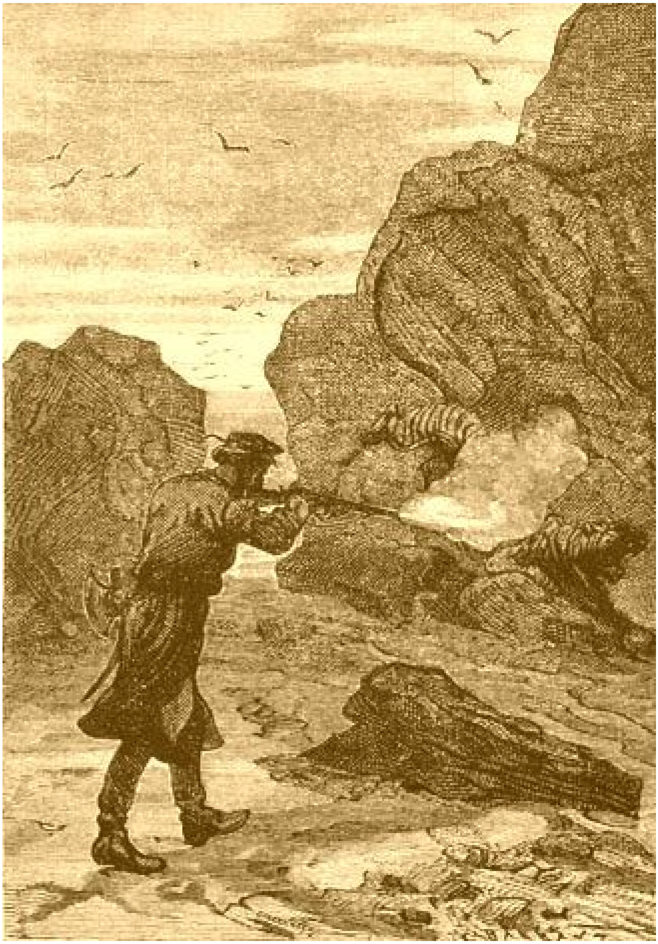
Dar ce contrast între acest ţărm şi coasta oceanului pe care îi aruncase soarta, aceea de la poalele Casei de Granit !

Nici o ridicătură de granit, nici o stîncă în larg, nici măcar o plajă nisipoasă. Pădurea se întindea pînă la ţărm şi copacii de pe marginea ei, bătuţi de valuri, se plecau peste ape. Nu era un litoral aşa cum îl creează de obicei natura, fie întinzînd un uriaş covor de nisip, fie grupînd ici, colo cîteva stînci, ci o minunată înşiruire, alcătuită din cei mai frumoşi copaci din lume, la marginea ţărmului. Malul se ridica deasupra apelor mării şi pe acest pămînt bogat, susţinut de o bază de granit, minunaţii arbori păreau tot atît de trainic înrădăcinaţi, ca şi în interiorul insulei.
Pionierii se aflau în scobitura unui mic golf neînsemnat, în care n-ar fi avut loc nici două sau trei bărci de pescari. El slujea drept canal de scurgere a rîului pe care-l urmăriseră şi care, în loc să alunece domol spre mare, cădea de la o înălţime de peste patruzeci de picioare. Aşa se explica faptul că acest curs nu era influenţat de flux şi reflux. Într-adevăr, valurile oceanului în flux, chiar atunci cînd ating cea mai mare înălţime, nu ar fi putut să ajungă vreodată pînă la nivelul rîului, a cărui albie -era aşezată mult deasupra nivelului mării. Acestor ape le-ar fi trebuit milioane de ani ca să poată roade stînca de granit, croindu-şi astfel altă revărsare. De comun acord, ei hotărîră să dea acestui rîu numele de „Rîul Cascadei".
Dacă spre nord marginea pădurii se întindea pe o distanţă de încă două mile, rărindu-se, şi în zare se conturau nişte dealuri frumoase, dimpotrivă, partea litoralului cuprinsă între Rîul Cascadei şi promontoriul Reptilei nu cuprindea decît păduri alcătuite din copaci minunaţi, unii drepţi, alţii plecaţi, cu rădăcinile mîngîiate de valurile mării. Ori, tocmai în partea aceea' adică spre peninsula Serpentină, trebuia continuată cercetarea, deoarece pe porţiunea aceea a litoralului era mult mai uşor de găsit un adăpost. Cealaltă parte, fiind aridă şi sălbatică, n-ar fi oferit această posibilitate vreunui naufragiat.
Vremea era frumoasă, senină, şi de pe creasta falezei, pe car? Nab şi Pencroff întinseră masa, se vedea pînă hăt, departe. Orizontul era pustiu şi nici un catarg nu se zărea în larg. Pe tot litoralul, cît puteai cuprinde cu ochiul, nici un vas, nici o epavă. Cu toate acestea, inginerul îşi spunea că nu va fi sigur de lucrul acesta decît după ce aveau să exploreze întreaga coastă, pînă la capătul peninsulei Serpentine.

Prînzul se isprăvi repede şi, la ora unsprezece şi jumătate, Cyrus Smith dădu semnalul de plecare, dar, în loc s-o ia pe creasta uneia dintre faleze sau pe plajă, coloniştii o porniră pe sub copacii de la marginea ţărmului.
Distanţa care despărţea punctul de revărsare al noului rîu de promontoriul Reptilei era de vreo douăsprezece mile. Pe o plajă netedă, pionierii ar fi putut parcurge această distanţă în patru ore, fără grabă; dar, din pricina copacilor ce trebuiau ocoliţi, a tufişurilor şi a lianelor prin care trebuiau să-şi croiască drum, făcură încă o dată pe atîta.
De altminteri, nimic de pe acest litoral nu trăda vreun naufragiu recent. E drept însă, după cum spunea Gede.on Spilett, că marea ar fi putut să tîrască totul în larg şi că nu trebuiau să tragă concluzia că nici un vas nu fusese zvîrlit pe acest ţărm. Faptul că nu dăduseră încă peste nici o urmă, nu era destul de convingător, pentru a le îngădui să-şi facă o părere despre naufragiu.
Reporterul judecase bine şi întîmpiarea cu alicea dovedea în mod sigur că, în ultimele trei luni, se trăsese cu puşca pe insulă.
Se făcuse ora cinci şi extremitatea peninsulei Serpentine se găsea la o depărtare de încă două mile de locul unde se aflau pionierii. Hotărît lucru, după ce vor fi ajuns la promontoriul Reptilei, Cyrus Smith şi tovarăşii săi nu vor mai avea timp să se întoarcă înainte de apusul soarelui la tabăra lor de lîngă izvorul rîu lui Mercy. Ei vor fi nevoiţi să petreacă noaptea pe promontoriu. Din fericire, aveau destule alimente cu ei, căci în acele locuri nu era nici urmă de vînat, afară doar de păsări, cum ar fi: jacamari, curucuşi, tragopani, papagali, fazani, porumbei şi altele. Nu era copac fără cuib, nu era cuib fără freamăt de aripi !
Pe la orele şapte seara, pionierii, frînţi de oboseală, ajunseră pe promontoriul Reptilei, un fel de spirală ciudat răsucită, ce înainta în mare. Pădurea se isprăvi aici şi litoralul, în partea lui de sud, căpătase din nou înfăţişarea obişnuită a unui ţărm cu stînci şi plajă. S-ar fi putut ca vreun vas naufragiat să fi încercat să se adăpostească în această parte a insulei, dar se întuneca şi pionierii fură nevoit să amîne cercetările pe a doua zi.
Pencroff şi Harbert căutară îndată un loc bun de tabără. Cei din urmă copaci ai pădurii Far-West se pierdeau în punctul acesta şi, printre ei, băiatul recunoscu mănunchiuri dese de bambuşi.
— Foarte bine ! spuse el. Iată o descoperire importantă !

— Importantă ? răspunse Pencroff.
— Fără îndoială ! urmă Flarbert. Nici n-ar trebui să-ţi mai spun, Pencroff, că scoarţa bambusului, tăiată în fîşii subţiri, se întrebuinţează la împletitul coşurilor; clin aceeaşi scoarţă, macerată şi prefăcută în pastă, se fabrică hîrtie; din tulpina acestui copac se pot face, după grosimea ei, bastoane, pipe şi conducte pentru apă. Bambuşii mari sînt un minunat material de construcţie, uşor şi solid pe care insectele nu-l atacă niciodată. Nu mai spun că, tăind cu ferăstrăul trunchiurile între noduri, se obţin vase trainice şi comode, pe care chinezii le întrebuinţează foarte mult N-ar trebui să-ţi mai spun, pentru că toate acestea nu te mulţumesc pe tine ! Dar...
— Dar?...
— Dar, află totuşi, dacă nu ştii, că în India se mănîncă aceşti bambuşi ca sparanghelul.
— Sparanghel de treizeci de picioare! se miră marinarul. Şi e bun ?
— Foarte bun, răspunse Harbert. Dar nu se mănîncă tulpinile de treizeci de picioare, ci numai mugurii tineri de bambus.
— Minunat, băiete, minunat ! răspunse Pencroff.
— Şi trebuie să adaug că măduva bambuşilor tineri, făcută marinată în oţet, este ceva foarte hrănitor.
— Din ce în ce mai bine, Harbert.
— Şi, în sfîrşit, trebuie să afli că între nodurile acestor copaci musteşte un lichid dulce, din care se poate face o băutură foarte plăcută la gust.
— Asta e tot ? întrebă marinarul.
— Asta e tot
— Ei, da’ spune-mi, din întîmplare, bambusul nu e bun de fumat ?
— Nu, de fumat nu-i bun, sărmanul meu Pencroff.
Harbert şi marinarul găsiră repede un loc bun pentru aşezarea taberei. Stîncile ţărmului, violent bătute de vînturile care veneau dinspre mare, aveau nenumărate scorburi, unde pionierii îşi puteau petrece noaptea, la adăpostul tuturor intemperiilor. Dar, în clipa în care se pregăteau să pătrundă într-una din aceste scorburi, fură opriţi de nişte răgete înspăimîntătoare.
— Înapoi ! strigă Pencroff. Puştile noastre sînt încărcate doar cu alice, şi fiarele care rag pe aici atît de puternic se tem de ele ca de un grăunte de sare!

Şi marinarul, înşfăcîndu-l pe Harbert de un braţ îl tîrî la adăpostul stîncilor, chiar în clipa în care un animal de o rară frumuseţe se ivea la intrarea văgăunii.
Era un jaguar de o mărime cel puţin egală cu aceea a fraţilor săi din Asia, măsurînd peste cinci picioare de la cap la coadă. Blana sa roşcată avea pe spate mai multe rînduri regulate de pete negre, iar pîntecul îi era în întregime alb.
Fiara făcu câţiva paşi înainte şi, zburlindu-şi blana, îşi roti ochii în jur, cu privirea aprinsă. Din atitudinea ei se vedea că nu era prima dată cînd întîlnea miros de om.

În aceeaşi clipă, reporterul se ivi de după o stîncă şi Harbert, crezînd că acesta n-a văzut jaguarul, e cît p-aci să-i iasă înainte. Dar Gédéon Spilett îi făcu un semn cu mîna, apropiindu-se de animal. Nu era primul jaguar cu care se întîlnea şi, înaintînd pînă la o depărtare de zece paşi de fiară, rămase nemişcat cu carabina la ochi, fără ca vreun muşchi să-i tresară.
Pentru o clipă, jaguarul se ghemui, pregătindu-se de atac, apoi se repezi spre vînător. Dar, în clipa în care sări, un glonte îl lovi drept între ochi, lăsîndu-l mort pe loc.
Harbert şi Pencroff se repeziră spre jaguar. Nab şi Cyrus Smith sosiră şi ei în fuga mare, rămînînd pironiţi în faţa animalului

întins la pămînt; minunata lui blană avea să împodobească sala cea mare a Casei de Granit.
— Ah, domnule Spilett, cîtă admiraţie am pentru dumneavoastră ! Şi totodată vă invidiez, strigă Harbert, entuziasmat.
— Ei, dragul meu, răspunse reporterul, în locul meu ai fi făcut la fel.
— Eu n-am atîta sînge rece !
— N-ai decît să-ţi închipui, Harbert, că jaguarul este un iepure şi atunci vei trage cît se poate de liniştit.
— Asta-i bună ! spuse Pencroff. Doar n-o fi tot atît de puţin primejdios !
— Şi acum, de vreme ce jaguarul şi-a părăsit vizuina, nu văd de ce n-am ocupa-o noi ! adăugă Gédéon Spilett.
— Dar dacă vin alţii ? întrebă Pencroff.
— Va fi destul să aprindem un foc mare la gura văgăunii, spuse reporterul, şi nu vor îndrăzni să-i treacă pragul.
— La casa jaguarilor, atunci răspunse marinarul, trăgînd după el cadavrul animalului.
Pionierii se îndreptară spre vizuina părăsită şi, în timp ce Nab jupuia jaguarul, tovarăşii săi îngrămădiră în prag o cantitate mare de lemn uscat, adunat din pădure.
Cyrus Smith, care zărise şi el bambuşii, tăie cîteva crengi, pe care le aruncă peste mormanul de vreascuri de la intrarea văgăunii.
Apoi se aşezară cu toţii în grotă, unde găsiră o sumedenie de resturi de oase. Pentru orice eventualitate, armele fură încărcate. Pionierii cinară şi, înainte de culcare, ca să nu fie stingheriţi de musafiri nepoftiţi, dădură foc vreascurilor de la gura văgăunii.
Pe neaşteptate, izbucni un adevărat foc de artificii. Erau bambuşii care explodau sub acţiunea căldurii ! Dacă n-ar fi fost decît acest zgomot şi tot ar fi fost de ajuns să îndepărteze fiarele cele mai îndrăzneţe.
Mijlocul acesta de a provoca detunături nu fusese născocit de inginer, încă Marco Polo susţinea că, de veacuri, tătarii îndepărtau în felul acesta de aşezările lor fiarele primejdioase din Asia Centrală.

CAPITOLUL V

O propunere. Înfăţişarea coastei. În căutarea urmelor presupusului naufragiu. O epavă în văzduh. Descoperirea unui mic port natural. La miezul nopţii, pe malul rîului Mercy. O barcă în voia valurilor.

Cyrus Smith şi tovarăşii săi dormiră somn greu şi liniştit în văgăuna pe care jaguarul le-o dăruise atît de frumos.
În zorii zilei, se duseră cu toţii la capătul promontoriului şi privirile lor cercetară cu atenţie orizontul. Pentru ultima dată, inginerul constată că nici un catarg, nici o urmă de vas nu se iveau la suprafaţa mării. Nici privind cu ochianul nu descoperi nimic ce-ar fi putut da de bănuit.
De asemenea, nici pe litoral nu se zărea nimic, cel puţin privind linia dreaptă, care se întindea pe vreo trei mile spre sud pe coasta promontoriului, căci dincolo de ea începea o ieşitură a ţărmului care ascundea vederii cealaltă parte. Nici de la capătul sudic al peninsulei nu se mai putea zări capul Ghearei, ascuns după stîncile înalte.
Rămînea acum de explorat ţărmul meridional al insulei, şi stăteau în cumpănă, neştiind dacă s-o facă în acea zi. Pînă atunci, nu se gândiseră la această prelungire a călătoriei, mai ales că nu se aşteptaseră să nu găsească nici o urmă de naufragiu pe coasta apuseană. De aceea, îşi lăsaseră şi piroga legată de malul Rîului Cascadei. Acum, însă, cînd constatară că pe ţărmul de apus nu vor găsi nici un semn de naufragiu, pionierii îşi dădură seama că trebuiau să caute pe coasta de sud a insulei ceea ce nu găsiseră pe cea de vest.
Gédéon Spilett fu acela care ceru să se prelungească cercetările, pînă cînd chestiunea presupusului naufragiu va fi complet lămurită.. De aceea, întrebă la ce depărtare se află capul Ghearei de extremitatea peninsulei.
— Cam la treizeci de mile, răspunse inginerul, — dacă ţinem seama de cotiturile coastei.
— Treizeci de mile! spuse Gédéon Spilett. Asta înseamnă o zi bună de mers. Eu îmi închipui însă că ne putem întoarce la Casa de Granit şi de-a lungul ţărmului de sud.
— Dar, — observă Harbert, — de la capul Ghearei la Casa de Granit trebuie să mai socotim cel puţin zece mile.
— Hai să spunem patruzeci de mile, răspunse reporterul, — şi hai să le şi facem. E adevărat, drumul e obositor, dar cel puţin

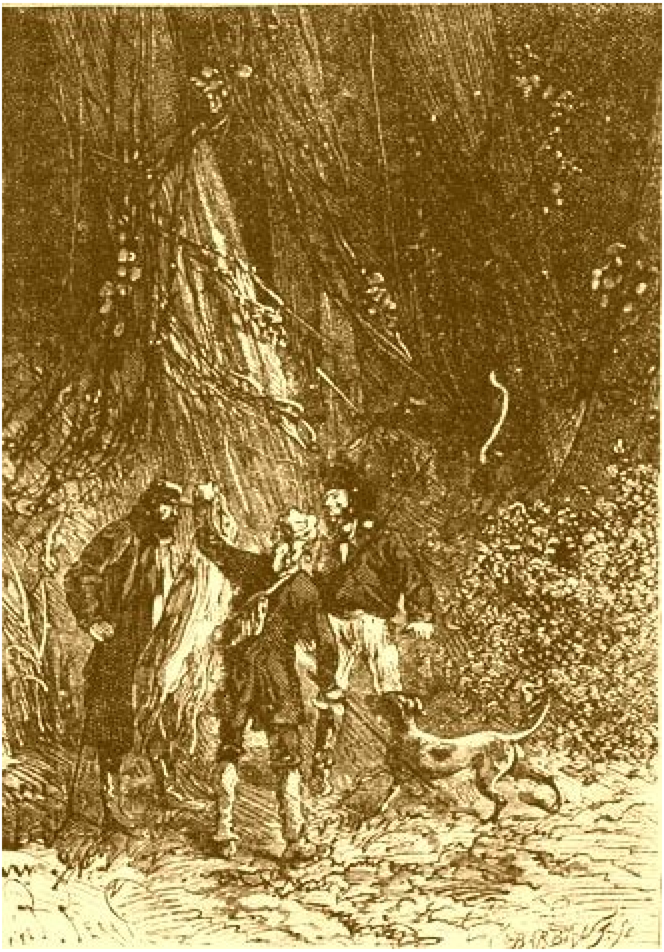
vom cunoaşte insula şi nu vom mai fi nevoiţi să pornim într-o altă explorare.
— Foarte bine, să mergem, spuse Pencroff. Dar ce facem cu piroga ?
— Dacă barca a rămas singură o zi întreagă la izvorul rîului, răspunse Gédéon Spilett, — poate să mai stea încă două zile. Pînă acuma nu ne putem plînge de hoţi pe insulă.
— Totuşi, — observă marinarul, — cînd mă gîndesc la păţania cu broasca, parcă nu mai am atîta încredere.
— Broasca ! Broasca ţestoasă ! răspunse reporterul. Nu ştii că a răsturnat-o marea ?
— Cine ştie ? şopti inginerul.
— Dar... începu Nab.
Nab avea ceva de spus, dar deschisese gura fără să zică nimic.
— Ce vrei să spui, Nab ? întrebă inginerul.
— Dacă ne întoarcem de-a lungul ţărmului pînă la capul Ghearei, răspunse Nab, — după ce vom ocoli capul vom întîlni în cale...
— ...Rîul Mercy, aşa-i, răspunse Harbert, — şi nu vom avea nici pod, nici barcă pentru a-l trece!
— Nu-i nimic, domnule Cyrus, răspunse Pencroff, — cu cîteva trunchiuri de copac nu ne va fi greu să trecem rîul !
— Cum o fi... spuse Gédéon Spilett. însă ne va prinde bine să construim un pod, dacă vrem să avern drumul direct către Far-West.
— Un pod ? strigă Pencroff. Dar ce, domnul Smith nu e de felul lui inginer ? Cînd vom avea nevoie de un pod, ne va face unul. Cît priveşte trecerea pe celălalt mal al rîului, în astă-seară, mă priveşte pe mine. Mai avem mîncare pentru o zi, şi de altminteri, poate că nu vom mai duce lipsă de vînat. Deci, înainte !
Propunerea reporterului, susţinută cu însufleţire de marinar, avu încuviinţarea tuturor, căci fiecare ţinea să termine cu îndoielile. Afară de aceasta, întoarcerea pe la capul Ghearei completa de minune explorarea. Dar nu aveau o clipă de pierdut, căci o etapă de patruzeci de mile se străbate cu greu şi nu puteau ajunge la Casa de Granit înainte de căderea nopţii.
La ora şase dimineaţa, micul grup porni. Puştile fură încărcate în vederea întîlnirilor neplăcute, şi Top, care alerga înainte, primi poruncă să cerceteze marginea pădurii.

De la extremitatea promontoriului, cu care se sfîrşea peninsula, coasta se rotunjea pe o distanţă de cinci mile, distanţă pe care o parcurseră repede, fără să găsească nici cel mai neînsemnat semn de debarcare, nici o epavă, nici un foc stins, nici o urmă de paşi omeneşti.
Pionierii ajunseră în golful Washington, de unde îmbrăţişară cu privirea întreaga întindere a litoralului sudic. La o depărtare de douăzeci şi cinci de mile, coasta se termina cu capul Ghearei, care de-abia se zărea în ceaţa dimineţii şi pe care un fenomen de miraj îl arăta aşezat mai sus, ca şi cum ar fi fost suspendat între pămînt şi apă. între locul unde se aflau pionierii şi fundul uriaşului golf, ţărmul cuprindea mai întîi o plajă întinsă şi dreaptă, mărginită în fund de un lanţ de arbori, apoi coasta, foarte neregulată, înainta în mare cu ieşituri ascuţite, şi mai departe, cîteva stînci negricioase, risipite într-o neorânduială pitorească, se terminau cu capul Ghearei!
Astfel se înfăţişa această parte a insulei, pe care o vedeau pentru întîia oară, şi exploratorii se opriră o clipă, cercetînd-o Cu privirea.
— Un vapor eşuat aici, spuse Pencroff, ar fi pierdut. Uitaţi-vă, bancuri de nisip pînă în larg, şi mai departe stînci şi iar stînci ! Primejdioase locuri !
— Dar cel puţin ar mai rămîne ceva din vapor? întrebă reporterul.
— Ar rămîne cîteva bucăţi de lemn pe stînci şi nimic alături, îi răspunse marinarul.
— De ce ?
— Pentru că aceste nisipuri, mai primejdioase decît stîncile, înghit tot ce aruncă marea în aceste locuri Şi un vapor întreg, de cîteva sute de tone, poate să dispară în întregime în cîteva zile.
— Atunci, Pencroff, întrebă inginerul, n-ar fi de loc de mirare să nu mai fi rămas urmă din vasul care ar fi putut eşua pe aceste nisipuri ?
— Desigur, domnule Smith, datorită furtunii şi condiţiilor atmosferice. Totuşi, este îndoielnic, chiar dacă s-a întîmplat aşa, să nu mai fi rămas nici măcar catarge sfărâmate sau bucăţi răzleţe aruncate departe pe ţărm, acolo de unde nu le pot lua valurile.
— Atunci să cercetăm mai departe, hotărî Cyrus Srnith.

La ora unu după-amiază, după ce străbătuseră douăzeci de mile, pionierii ajunseră la capătul golfului Washington. Poposiră ca să prînzească.
Din acel loc, începea o coastă neregulată, plină de crestături ciudate, în faţa căreia se întindea un şir lung de stînci, ce luaseră locul bancurilor de nisip. Acum, marea le acoperea aproape în întregime, dar peste câtva timp, apele aveau să se retragă şi stîncile aveau să se înalţe din apă. Valurile se spărgeau de aceste stînci, alunecînd apoi în lungi dîre înspumate. Pînă la capul Ghearei, plaja se îngusta mereu, gîtuită între stînci şi marginea pădurii.
Drumul era din ce în ce mai anevoios, deoarece întîlneau nenumărate stînci prăvălite pe ţărm. Peretele de granit devenea tot mai înalt şi nu se mai vedea acum decît coroana verde a copacilor de pe creastă, unde nu se simţea nici o adiere de vînt.
După o jumătate de oră de odihnă, pionierii îşi reluară drumul şi privirea lor cercetă cu atenţie fiecare colţişor al plajei şi şirul de stînci. Pencroff şi Nab se aventurau chiar printre ele, de cîte ori privirea le era atrasă de ceva neobişnuit. Nu găsiră nici urmă de epava şi îşi dădeau seama mereu că se lăsaseră înşelaţi de cîte o stîncă de formă curioasă. Constatară totuşi că pe această plajă, se aflau în mare cantitate scoici bune de mîncat dar, pînă ce nu-şi vor fi îmbunătăţit mijloacele de transport şi nu vor fi făcut o punte de legătură între cele două maluri ale rîului Mercy, nu se puteau folosi de ele.
Pînă atunci, cu toate cercetările, nu găsiseră nici o urmă a presupusului naufragiu. Şi oricum, un obiect mai mare, corpul unui vas, de pildă, n-ar fi putut să treacă neobservat. Rămăşiţele sale ar fi fost aruncate de valuri pe ţărm, ca şi lada pe care o găsiseră la douăzeci de mile de acolo. Dar nu se zărea nimic.
Pe la ora trei, Cyrus Srriith şi tovarăşii săi ajunseră la un mic golf, aproape închis, în care nu se vărsa nici o apă. El forma un adevărat mic port natural, care nu putea fi zărit din larg. Era legat de mare printr-un canal îngust, în locul rămas liber între stînci.
În fundul acestui golf, marginea stîncoasă se sfărîmase, datorită vreunei puternice erupţii vulcanice, formînd o trecătoare în pantă, care ducea pînă la platoul superior. De aici şi pînă la

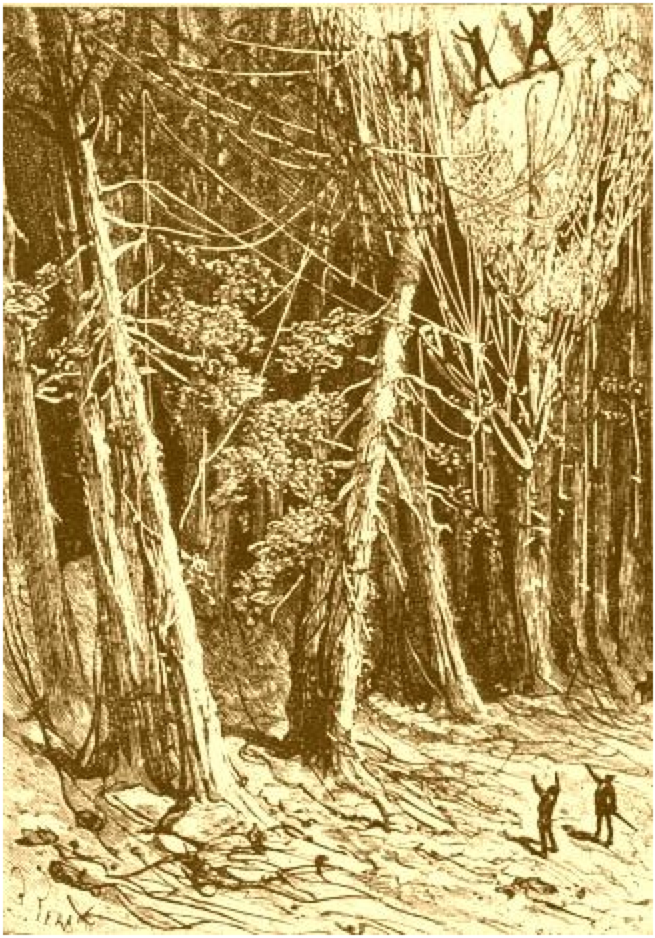
capul Ghearei, nu puteau fi mai mult de zece mile, iar pînă la platoul Grande-Vue erau cam patru mile în linie dreaptă.
Gédéon Spilett propuse tovarăşilor săi să facă un mic popas sus pe creastă. Nimeni nu avu nimic împotrivă, căci mersul îndelungat le deschisese pofta de mîncare şi, cu toate că mai era pînă la cină, fiecare se înfruptă bucuros din vânatul ce-l duceau cu ei, în aşteptarea ospăţului de seară la Casa de Granit.
Cîteva minute mai târziu, .pionierii şedeau la poalele unui pîlc de minunaţi pini maritimi, mîncînd proviziile aduse de Nab,
Deşi locul unde se aflau era aşezat la cincizeci sau şaizeci de picioare deasupra nivelului mării, lăsînd loc larg privirilor, dincolo de ultimele stînci ale capului şi pînă în golful Uniunii, nu puteau zări nici insula, nici platoul Grande-Vue, deoarece relieful solului şi perdeaua de copaci închideau în întregime priveliştea spre nord.
Nu mai trebuie adăugat că nici pe această parte a litoralului, nici pe mare nu zăriră nici o urmă de epavă sau de vapor, cu toate că inginerul cercetă amănunţit cu ochianul întreaga întindere, pînă unde cu greu mai deosebeai cerul de- ape.
De asemenea, întreaga regiune a litoralului, care mai rămăsese neexplorată, fu cercetată tot cu ochianul, cu cea mai mare atenţie, fără a se descoperi ceva.
— Acum, spuse Gédéon Spilett, trebuie să ne resemnăm şi să ne gîndim că nimeni nu va veni să ne ceară socoteală că am luat în stăpînire această insulă !
— Bine, dar alicea ? întrebă Harbert. Totuşi, ea nu este un produs al închipuirii noastre !
— Mii de draci! Sigur că nu, strigă Pencroff cu gîndul la măseaua spartă.
— Atunci, ce concluzie trageţi ? întrebă reporterul.
— Trag concluzia, răspunse inginerul, că în ultimele trei luni un vas s-a oprit aici de voie sau de nevoie...
— Cum, Cyrus, dumneata ai admite că el a putut fi înghiţit de nisipuri fără să lase vreo urmă ? strigă reporterul.
— Nu, dragă Spilett, dar caută să-ţi dai seama că dacă e sigur că o fiinţă omenească a pus piciorul pe această insulă, e tot atît de sigur că acum a părăsit-o.
— Atunci, dacă nu mă înşel, domnule Cyrus, preciza Harbert, vaporul a plecat?
— Fireşte.

— Şi am pierdut astfel pentru totdeauna prilejul de a ne repatria ! strigă Nab.
— Tare mi-e teamă că pentru totdeauna.
— Ei bine ! Deoarece am pierdut prilejul, haideţi să mergem acasă, spuse Pencroff, căruia i se şi făcuse dor de Casa de Granit.
Dar nici nu se ridicase bine, cînd auziră lătratul lui Top, care ieşi din pădure, ţinînd în bot. o bucată de pînză plină de noroi.

Nab smulse peticul din gura cîinelui. Era o bucată de pînză groasă.
Top lătra mereu şi prin săriturile sale părea că-şi cheamă stăpînul în pădure.
— O fi ceva pe acolo care ar putea să explice alicea mea ! strigă Pencroff.
— Un naufragiat ! răspunse Harbert.
— Rănit poate ! spuse Nab.
— Sau mort ! răspunse reporterul.
Şi toţi se repeziră în urma cîinelui, printre brazii uriaşi, care se ridicau la marginea pădurii. Pentru orice eventualitate, Cyrus Smith şi tovarăşii săi .îşi pregătiră armele.
Înaintară destul de adînc în pădure; dar, spre marea lor dezamăgire, nu văzură nici o urmă de paşi. Lianele şi tufişurile dese erau neatinse şi fură chiar nevoiţi să le taie cu toporul, aşa cum făcuseră atunci cînd părăsiseră piroga, în inima pădurii. Era deci greu de presupus că cineva ar fi putut trece prin acele locuri. Şi totuşi Top alerga ca o fiinţă cu voinţă proprie, care

urmăreşte un gînd bine definit, nu ca un cîine care caută la întîmplare.
După un drum de şapte sau opt minute, Top se opri. Pionierii, ajunşi într-un luminiş mărginit de copaci înalţi, îşi rotiră privirea în jur, dar nu văzură nimic nici printre tufişuri, nici printre trunchiurile copacilor.
— Ce e, Top ? întrebă Cyrus Smith.
Top lătra tot mai tare, sărind în jurul unui pin uriaş.

Deodată, Pencroff strigă:
— Ah ! Bun ! Foarte bine !
— Ce e ? întrebă Gédéon Spilett.
— Noi căutăm o epavă pe mare sau pe pămînt I
— Ei şi ?
— Ei bine, ea se găseşte în văzduh !
Şi marinarul arătă un fel de zdreanţă mare, albicioasă, agăţată în vîrful pinului şi din care Top adusese o bucată căzută pe jos.
— Dar asta nu e o epavă ! strigă Gédéon Spilett.
— Ba să avem iertare ! răspunse Pencroff.
— Cum ? Este ?...
— E tot ce-a mai rămas din nava noastră aeriană, din balonul nostru, care a eşuat acolo, în vîrful copacului.
Pencroff nu se înşela şi scoase nişte urale puternice, adăugînd:
— Iată o pînză minunată ! Avem acum din ce ne face rufărie pentru ani de zile. Ce de batiste şi cămăşi vom avea ! Ei,

domnule Spilett, ce spuneţi de o insulă în care cămăşile cresc în copaci ?
Era într-adevăr o întîmplare fericită pentru pionierii insulei, să regăsească rămăşiţele aerostatului, care căzuse acolo după ce se înălţase ultima oară, zadarnic, în văzduh. Rămînea de hotărît dacă să păstreze învelişul sub această Formă, pentru cazul în care ar fi încercat o nouă călătorie aeriană, sau să întrebuinţeze cu folos cele cîteva sute de coţi de pînză de bumbac, de cea mai bună calitate, după ce vor fi îndepărtat lacul, cu care era acoperită. Bucuria lui Pencroff Fu împărtăşită de toţi.
Dar învelişul agăţat de copac trebuia luat şi pus într-un loc sigur. Lucrul acesta n-a fost uşor! Nab, Ilarbert şi marinarul, urcaţi în vîrful copacului, făcură minuni de acrobaţie, ca să elibereze din încleştarea crengilor aerostatul uriaş, acum dezumflat.
Operaţia ţinu peste două ore şi avu drept rezultat scoaterea învelişului cu supapă, a resorturilor şi a garniturilor sale de aramă, ba chiar şi a plasei, care reprezenta o mare cantitate de sfoară. De asemenea,, a fost salvat cercul' de siguranţă de la baza balonului şi ancora. învelişul, afară de locul în care se spărsese, era. în stare bună şi numai apendicele inferior fusese rupt.
O comoară le picase din cer !
— Nădăjduiesc, domnule Cyrus, spuse marinarul, că dacă ne vom hotărî vreodată să părăsim insula, nu vom mai călători cu balonul. Vapoarele astea ale văzduhului nu te duc chiar unde vrei. După părerea mea, mai bine ne-am apuca să facem o navă mare de vreo douăzeci de tone. Din această ţesătură, voi face pînzele trebuitoare corăbiei. Iar din rest ne vom îmbrăca !
— Vom vedea, Pencroff, vom vedea, răspunse Cyrus Smith.
— Deocamdată, să punem totul în siguranţă, răspunse Nab.
Într-adevăr, nu putea fi deocamdată vorba să transporte la Casa de Granit acea uriaşă cantitate de pînză şi sfoară, care era foarte grea, şi pînă cînd vor fi construit un vehicul bun pentru căratul lor, era totuşi mai bine să adăpostească această bogăţie de furia uraganelor. Pionierii, opintindu-se cu toţii, izbutiră să tragă epava pînă la ţărm, unde găsiră o grotă destul de mare, astfel orientată, încît nu pătrundea în ea nici vîntul, nici ploaia, şi nici marea.
— Aveam nevoie de un dulap, ca să punem la adăpost balonul, spuse Pencroff, şi iată an găsit unul, dar cum nu se încuie cu

cheia, e mai bine să-i astupăm intrarea. Nu spun asta pentru hoţii cu două picioare, ci pentru cei în patru labe.
La ora şase seara, totul fu terminat şi după ce dădură micului port numele, foarte nimerit de altfel, de „portul Balonului", se întoarseră la capul Ghearei. Pencroff şi inginerul discutau despre diferitele proiecte, care trebuiau executate în timpul cel mai scurt. Printre lucrările ce nu sufereau întârziere, se impunea construirea unui pod peste rîul Mercy, ca să stabilească o'legătură uşoară cu sudul insulei; apoi vor veni cu căruciorul să ia aerostatul, căci barca nu le-ar fi îngăduit să-l transporte; mai tîrziu, aveau să facă o barcă mai mare, cu care să poată întreprinde călătorii în jurul insulei, apoi...
Între timp, se întunecase. Cînd pionierii ajunseră la capul Epavei, la locul unde descoperiseră preţioasa ladă, se înserase de-a binelea. Dar nici acolo, ca şi în celelalte locuri cercetate pînă atunci, nici o urmă nu arăta că ar fi naufragiat vreun vas şi nu puteau de'cît să tragă aceleaşi concluzii la care ajunsese Cyrus Srriith.
De acolo pînă la Casa de Granit mai rămîneau .de făcut patru mile, pe care le străbătură repede. Era aproape de miezul nopţii, cînd pionierii ajunseră la primul'cot al rîului Mercy.
Aici, albia avea o lărgime de optzeci de picioare şi e,ra greu de trecut, dar Pencroff, ca marinar încercat, se obligase să învingă greutăţile.
Fără îndoială, că pionierii erau frînţi de oboseală. Călătoria fusese lungă şi muncă depusă pentru adăpostirea rămăşiţelor balonului îi sleise de-a. binelea de. puteri. Erau grăbiţi să se întoarcă la Casa de Granit, să mănînce şi să se culce. Dacă podul ar. fi existat, ei ar fi fost acasă într-un sfert de oră.
Noaptea era foarte întunecoasă. Pencroff se pregătea să se ţină de cuvînt, construind o plută cu care să treacă rîul Mercy. împreună cu Nab, înarmaţi cu topoare, aleseră doi copaci de lîngă tărm, din care hotărîră să facă o plută. Cu ultimele lor puteri, atacară baza copacilor.
Cyrus Smith şi Gédéon Spilett şedeau pe mal, aşteptînd momentul să le vină în ajutor, iar Harbert se plimba primprejur, fără să se depărteze însă prea mult.
Deodată, băiatul, care hoinărea în susul apei, se întoarse repede, arătînd ceva cu degetul;

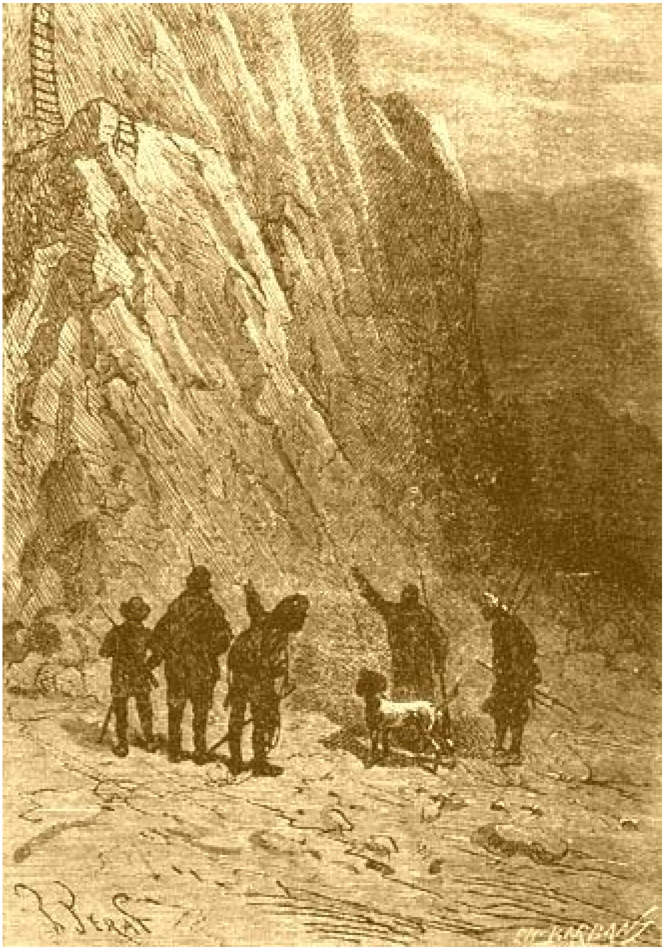
— Pluteşte ceva acolo, în voia valurilor ! strigă el. Pencroff îşi întrerupse lucrul şi zări un obiect, care apărea nedesluşit în umbră.
— O barcă ! spuse el.
Se apropiara cu toţii şi, spre marea lor mirare, zăriră într-adevăr o barcă dusă de curent.
— Hei, ăia din barcă ! strigă el dintr-un vechi obicei marinăresc, fără să-şi dea seama că era mai bine să facă cît mai puţin zgomot.
Nici un răspuns. Barca continua să lunece şi nu mai era decît la cîţiva paşi, cînd marinarul strigă:
— Dar e piroga noastră ! S-a rupt odgonul şi a fost tîrîtă de curent! Ne-a sosit la ţanc !
— Piroga noastră ?, şopti inginerul.
Pencroff avea dreptate. Era într-adevăr barca lor, al cărei odgon fără îndoială se rupsese şi care se întorcea singură de la izvoarele rîul ui Mercy. Acum trebuiau s-o prindă, înainte ca ea să fie tîrîtă de curentul rîului, dincolo de revărsarea lui. Cu ajutorul unei prăjini, Nab şi Pencroff izbutiră, cu multă îndemînare, să tragă barca la mal.
Inginerul se urcă cel dintîi în pirogă şi, apucînd odgonul, se încredinţa, pipăindu-l, că se rupsese datorită frecării de stîncă.
— Iată, îi spuse reporterul încet, iată ce se poate numi o împrejurare...
— Ciudată, adăugă Cyrus Smith.
Ciudată sau nu, era o împrejurare fericită! Harbert, reporterul, Nab şi Pencroff se îmbarcară. Ei nu se îndoiau o clipă de faptul că odgonul se rupsese; dar cel mai curios lucru era că barca ajunsese
În dreptul lor la un moment atît de potrivit. Soiul acesta de întîmplări ţine mai mult de domeniul basmelor.
Cu cîteva lovituri puternice de vîsle, pionierii ajunseră la punctul de revărsare a rîului Mercy. Aici, barca fu trasă pe plajă pînă la Cămin, apoi se îndreptară cu toţii către scara Casei- de Granit.
Dar, în acea clipă, Top latră cu furie, şi Nab, care căuta prima treaptă, scoase un ţipăt...
Scara dispăruse !

CAPITOLUL VI

Strigătele lui Pencroff. O noapte la Cămin. Săgeata Iui Harbert. Planul lui Cyrus Smitb. O soluţie neaşteptată. Ce se petrecuse la Casa de Granit. Jup în slujba pionierilor.

Cyrus Smith se oprise fără să rostească nici un cuvînt. Tovarăşii săi pipăiau în întuneric atît pereţii de granit ca să vadă dacă nu cumva scara fusese deplasată de vînt, cît şi solul, pentru cazul cînd s-ar fi desprins, căzînd pe jos... Dar scara nu era de găsit nicăieri şi, din pricina întunericului de nepătruns, nu se putea vedea nici dacă ea fusese aruncată, poate de vreo răbufnire a vîntului, pe ieşitura de. la jumătatea zidului de granit.
— Dacă e o glumă, strigă Pencroff, e una proastă ! Să soseşti acasă la tine şi să nu mai găseşti scara care duce la camera ta, nu e un lucru plăcut pentru nişte oameni obosiţi !
Nab scotea strigăte de uimire.
— Şi nici măcar n-a suflat vîntul ! observă Harbert. Încep să cred că se petrec lucruri ciudate pe insula Lincoln, spuse Pencroff.
— Ciudate ? interveni Gédéon Spilett. Nicidecum, Pencroff. Nimic nu este mai firesc. Cineva a venit în lipsa noastră, a pus stăpînire pe casă şi a tras scara !
— Cineva ! strigă marinarul. Şi cine oare ?
— Cine ? Vînătorul cu alicea, răspunse reporterul. De ce n-am încerca să explicăm astfel întîrnplarea aceasta neplăcută ?
— Ei bine ! Dacă e cineva acolo, răspunse Pencroff înjurînd, căci începuse să-şi piardă răbdarea, am să-l strig şi va fi nevoit să-mi răspundă.
Şi, cu o voce tunătoare, marinarul scoase un „hei, care-i acolo?” prelung, pe care ecoul puternic îl repetă.
Pionierii traseră cu urechea şi li se păru că din înălţimea Casei de Granit se aude un fel de rîs răutăcios. Dar nici un glas nu-i răspunse lui Pencroff şi toate strigătele puternice şi repetate ale marinarului se dovediră zadarnice.
Oamenii cei mai nepăsători din lume ar fi avut de ce să se mire, şi nici pionierii noştri nu puteau rămîne indiferenţi. În situaţia în care se aflau, orice întîmplare avea însemnătatea ei şi, fără îndoială că, de şapte luni de cînd locuiau pe această insulă, nu fuseseră niciodată într-o situaţie atît de încurcată.

Aşa cum stăteau acum lucrurile, uitaseră de oboseală şi, stăpîniţi de ciudăţenia întîmplării, se grămădiseră la poalele stîncii de granit, neştiind ce să mai facă: îşi puneau întrebări la care nu aflau răspuns şi se pierdeau în nenumărate presupuneri, care de care mai de necrezut. Nab se văicărea, foarte necăjit că nu putea să se întoarcă la bucătăria sa, cu atît mai mult cu cît proviziile luate la plecare se terminaseră şi nu avea cum să facă rost deocamdată de altele.

— Dragii mei, spuse atunci Cyrus Smith, nu avem altceva de făcut decît să aşteptăm să se facă ziuă şi atunci să procedăm după împrejurări. Pînă una alta, să mergem la Cămin. Acolo vom fi la adăpost şi, dacă nu avem ce mînca, cel puţin vom dormi.

— Dar cine o fi neruşinatul care ne-a făcut una ca asta ? întrebă încă o dată Pencroff nedumerit.

Oricine ar fi fost neruşinatul, nu le rămînea altceva de făcut, după cum spusese inginerul, decît să se ducă la Cămin şi să aştepte acolo pînă în zorii zilei. Totuşi, îi porunciră lui Top să rămînă sub ferestrele Casei de Granit şi cînd Top primea un ordin, îl executa fără să crîcnească. Curajosul cîine rămase deci la poalele Casei de Granit, în timp ce stăpînul său şi tovarăşii lui îşi căutau adăpost între stînci.

Am minţi dacă am spune că pionierii, cu toată oboseala lor, dormiră bine pe nisipul Căminului. Nu numai că erau îngrijoraţi

de noul incident, datorită întîmplării sau pricinuit poate de mîna omului, dar la Cămin erau şi foarte prost instalaţi. Însă oricare ar fi fost pricina, locuinţa lor se afla deocamdată ocupată şi ei nu se puteau întoarce acasă.
În afară de aceasta, Casa de Granit era mai mult decît o locuinţă. Ea era şi magazia lor. Acolo se afla tot materialul coloniei, arme, instrumente, unelte, muniţii, alimente şi altele. Dacă totul era jefuit, bieţii oameni se vedeau nevoiţi s-o ia de la început, să amenajeze din nou un adăpost, să-şi facă iar arme şi unelte. Ori lucrul acesta era destul de grav. În culmea neliniştei, ieşeau mereu, cînd unul, cînd altul, să vadă ce face Top. Numai Cyrus Smith aştepta cu răbdarea lui obişnuită, cu toate că mintea lui se întărîtă cînd vedea că se află în faţa unui fapt cu totul de neînţeles şi era indignat la gîndul că în jurul său, sau-poate deasupra sa, se petrece un lucru nelămurit. Gédéon Spilett împărtăşea întru totul părerile sale şi amîndoi se sfătuiră de cîteva ori în şoaptă, examinînd împrejurările acestea de neînţeles, în care nu-i mai ajuta nici experienţa, nici spiritul lor de observaţie. Fără îndoială, exista un mister pe această insulă. Dar cum să dezlege această taină ? Harbert nu ştia ce să mai creadă şi ar fi vrut să afle cegîndeşte Cyrus Smith.
Cel mai supărat dintre toţi era Pencroff, care tuna şi fulgera:
— Este o glumă proastă, spunea el, ni s-a făcut o farsă! Mie nu-mi plac farsele şi vai de cel care a făcut-o, cînd mi-o cădea în mîini !
Cum se crăpă de ziuă, pionierii, bine înarmaţi, se duseră pe ţărm, pînă la şirul de stînci care ieşeau din apă. Casa de Granit, aşezată drept în bătaia soarelui, avea să fie luminată în curînd de primele raze. Într-adevăr, înainte de ora cinci, ferestrele casei, cu obloanele închise, se zăriră prin perdeaua de frunziş. Privind ferestrele, totul li se părea normal. Dar, cînd văzură că uşa, pe care o închiseseră înainte de plecare, era acum larg deschisă, scoaseră cu toţii un strigăt puternic.
Nu mai rămînea nici o îndoială că cineva pătrunsese în Casa de Granit.
Scara superioară, întinsă de obicei de la ieşitura zidului de granit pînă la uşă, era la locul ei, dar scara inferioară fusese scoasă şi ridicată pînă în prag. Era vădit că musafirii nepoftiţi au ţinut să se pună la adăpost de orice surpriză. Nu era însă cu, putinţă să

se stabilească cine erau şi cîţi erau, deoarece nimeni nu se arătă privirii.
Pencroff strigă din nou.
Nici un răspuns.
— Golanii! strigă marinarul. Dorm şi nu le pasă, ca şi cînd ar fi la ei acasă ! Hei! Piraţi, bandiţi, tîlhari !
În clipa aceea, se lumină complet, şi faţada Casei de Granit fu inundată de razele soarelui. Dar, atît înăuntru, cît şi afară, totul era liniştit.
Pionierii se întrebau dacă în Casa de Granit se afla sau nu cineva, cu toate că poziţia scării arăta lămurit că ocupanţii, oricare ar fi fost ei, nu putuseră fugi. Dar cum să ajungă pînă la ei ?
Lui Harbert îi dădu atunci în gînd să lege o frînghie de o săgeată şi să arunce această săgeată în aşa fel, încît să se înfigă în prima treaptă a scării, care atîrna în pragul uşii. Ar putea apoi să tragă de sfoară în aşa fel, încît să readucă scara la pămînt şi să restabilească legătura cu Casa de Granit.
Altceva nu puteau să facă şi, cu puţină îndemînare, lucrul trebuia să izbutească. Din fericire, arcul şi săgeţile fuseseră depuse într-un coridor al Căminului, unde se aflau de asemenea cîţiva zeci de coţi de frînghie împletită din foi de hibiscus.
Pencroff desfăşură frînghia şi fixă un capăt al ei de o săgeată bine ascuţită. Apoi, Harbert puse săgeata în arc şi ochi cu mare grijă extremitatea de jos a scării.
Cyrus Smith, Gédéon Spilett, Pencroff şi Nab se retrăseseră în aşa fel, încît să observe tot ce se petrecea în Casa de Granit.
Reporterul ţinea sub observaţie uşa, cu carabina gata de tragere.
Arcul se încorda şi săgeata şuieră, tîrînd după sine frînghia.
Ţinta fiind bine ochită, săgeata se înfipse în locul dorit.
Harbert izbutise, dar cînd frînghia începu să tragă scara, un braţ trecu repede prin crăpătura uşii, o apucă şi o trase înăuntru.
— Mizerabile! strigă marinarul. Mi se pare că nu mai ai mult de aşteptat pînă să te lovească un glonte.
— Dar cine-o fi ? întrebă Nab.
— Cine ? N-ai văzut ?
— Nu.
— Păi, e o maimuţă ! Locuinţa noastră a fost ocupată de maimuţe, care s-au urcat pe scară în lipsa noastră !

În aceeaşi clipă, parcă pentru a întări cele spwse de marinar, vreo trei-patru maimuţe deschiseră obloanele şi se arătară la ferestre, salutînd cu mii de strîmbături pe adevăraţii proprietari.

— Ştiam că e doar o farsă ! strigă Pencroff. Dar farsorul ăsta va plăti pentru toţi ceilalţi !

Marinarul întinse puşca, ochi repede una din maimuţe şi trase. Celelalte dispărură, afară de una care, lovită mortal, căzu pe plajă. Nu mai rămînea îndoială că animalul doborît făcea parte din specia antropomorfelor, denumite astfel din pricina asemănării lor cu omul. Harbert, cu vastele-i cunoştinţe în domeniul zoologiei, declară că această maimuţă mare era un urangutan.

— Ce animal minunat ! strigă Nab.

— Minunat, dacă vrei tu, răspunse Pencroff, dar încă nu văd cum ne vom întoarce acasă.

— Harbert e un bun ţintaş, spuse reporterul, şi arcul lui este aici. Să mai încerce.

— Bine, dar maimuţele sînt. şirete! strigă Pencroff. Ele n-o să mai stea la fereastră, aşa că n-o să le putem ucide. Ah, cînd mă gîndesc la pagubele pe care pot să le facă în camere şi în magazie...

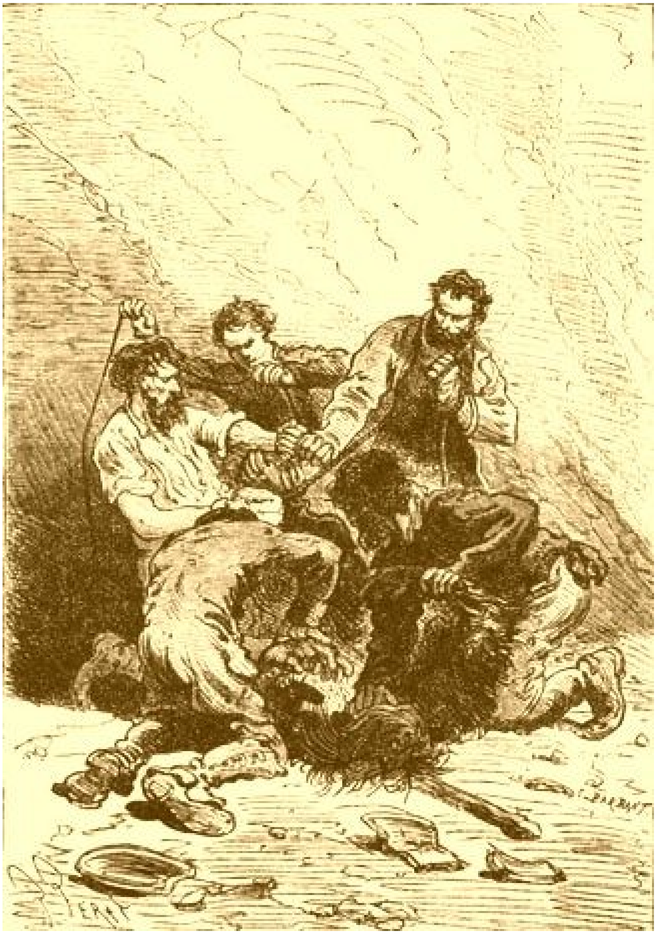
— Răbdare ! răspunse Cyrus Smith. Lighioanele astea nu ne pot ţine multă vreme în încurcătură !

— N-am să mă liniştesc decît atunci cînd' am să le văd afară, răspunse marinarul. Şi apoi, cine ştie cîţi caraghioşi din ăştia sînt acolo sus ?
Ar fi fost greu să i se răspundă lui Pencroff şi tot atît de greu să se reînceapă tentativa cu săgeata, căci extremitatea inferioară a scării fusese trasă înăuntru şi, cînd încercară din nou să smucească frînghia, ea se rupse, iar scara rămase sus.
Mai trecură două ore, în timpul cărora maimuţele avură grijă să nu se arate; dar ele erau tot acolo, şi de cîte ori îşi furişau un bot sau o labă prin uşă, erau întîmpinate cu salve de puşcă.
— Să ne ascundem, spuse atunci inginerul. Poate că maimuţele ne vor crede plecaţi şi vor ieşi din nou. Spilett şi Harbert. să stea la. pîndă după stînci şi să. tragă cum va apare vreuna.
Sfaturile inginerului fură urmate;, reporterul şi tînărwl, cei mai buni. ochitori ai coloniei, se aşezară la. pîndă. între timp, Nab, Pencroff şi Cyrus Smith se urcară pe platou îndreptîndu-se spre pădure ca să vîneze puţin, căci sosise ora mesei, şi proviziile lor se sfîrşiseră.
Vînătorii se întoarseră peste o jumătate de ceas cu cîţiva porumbei, pe care înfipseră cum putură. Între timp, nu se arătase nici o maimuţă.
Cît timp Gédéon Spilett şi Harbert mîncară, Top stătu de strajă sub ferestre. După masă, ţintaşii noştri se întoarseră la postul lor.
După alte două ore, situaţia era aceeaşi. Maimuţele nu dădeau nici un semn de viaţă, parcă dispăruseră de acolo, speriate, probabil, de moartea uneia dintre ele şi de focurile de puşcă. Stăteau ascunse în fundul camerelor Casei de Granit sau chiar în magazie. Şi cînd se gîndiră pionierii la bogăţiile care se aflau în magazie, ajunseră, cu toată stăruinţa inginerului de a-şi păstra răbdarea, să-şi iasă de-a binelea din fire. Nu-i vorbă, aveau şi de ce.
— Începe să fie destul de neplăcută povestea asta, spuse în cele din urmă reporterul. Şi poate să mai ţină mult.
— Totuşi, trebuie să-i gonim pe tîlharii ăştia strigă Pencroff. Oricît de numeroşi ar fi, le venim noi de hac, dar pentru asta ar trebui o luptă corp la corp ! Nu-i nici un mijloc să ajungem pînă acolo ?
— Ba da, răspunse atunci inginerul, străfulgerat de un gînd.

— Ei, dacă există, e desigur şi cel mai nimerit, spuse Pencroff, căci tot nu ştim ce să facem. Spuneţi-l!
— Să încercăm să pătrundem în Casa de Granit prin fostul canal de scurgere al lacului, răspunse inginerul.
— Ei! Mii de draci! strigă marinarul. Cum de nu m-am gîndit la una ca asta ?
Era într-adevăr singurul mijloc de a intra în Casa de Granit, pentru a goni maimuţele de acolo. E drept că intrarea canalului fusese închisă cu un zid de stînci cimentate, pe care acum se vedeau nevoiţi să-l sacrifice, dar pe care îl puteau reface. Din fericire, inginerul nu-şi pusese încă în aplicare planul său, care prevedea camuflarea acestei intrări prin inundarea porţiunii de teren respective. Altfel, lucrurile n-ar fi mers chiar atît de uşor.
Trecuse de amiază, cînd pionierii, înarmaţi cu tîrnăcoape şi hîrleţe, părăsiră Căminul şi trecură pe sub ferestrele Casei de Granit. După ce îi porunciră lui Top să rămînă la postul său, se îndreptară spre platoul Grande-Vue.
Dar nu făcuseră nici cincizeci de paşi, cînd auziră lătratul furios al cîinelui. Suna ca o chemare desperată.
Se opriră numaidecît.
— Repede înapoi! spuse Pencroff. O luară cu toţii la fugă spre casă.
Ajunşi la cotitură, ei constatară că situaţia se schimbase.
Într-adevăr, maimuţele, speriate deodată de o pricină necunoscută, căutau să fugă. Vreo două, trei alergau şi săreau de la o fereastră la alta, cu sprinteneala unui acrobat. Ele nici nu căutau măcar să pună scara la loc şi să coboare pe unde se urcaseră. Groaza pe care o resimţeau le făcuse să uite de ea.
Cinci sau şase dintre ele erau acum în bătaia puştilor şi pionierii, ochind u-le cu uşurinţă, traseră. Unele, rănite sau moarte, căzură în interiorul camerelor, scoţînd ţipete îngrozitoare.
Celelalte se prăvăliră în afară şi peste cîteva minute totul te făcea să presupui că nu mai rămăsese nici una vie în Casa de Granit.
Pencroff izbucni din nou în urale.
— Lasă uralele, spuse Gédéon Spilett.
— De ce ? Le-am omorît pe toate !
— Foarte bine, dar cu asta tot n-am izbutit să ajungem în casă.
— Să mergem la canal ! spuse Pencroff.
— Bineînţeles, răspunse inginerul. Deşi ar fi fost mai bine…

În aceeaşi clipă, ca un răspuns la observaţia lui Cyrus Smith, zăriră scara alunecînd pe pragul uşii, apoi desfăşurîndu-se şi căzînd pînă jos.
— Ei ! Ciudat lucru ! strigă marinarul, uitîndu-se la Cyrus Smith.
— Cam prea ciudat! murmură inginerul, repezindu-se cel dintîi spre scară.
— Băgaţi de seamă, domnule Cyrus ! strigă Pencroff. Poate că mai sînt cîteva pe acolo...
— Vom vedea, răspunse inginerul, fără să se oprească.
Toţi tovarăşii îl urmară şi peste un minut se aflau în pragul uşii. Căutară peste tot. Nu era nimeni în camere şi.nici în magazie. Spre bucuria lor, constatară că magazia nu fusese răscolită de maimuţe.
— Dar cu scara cum se explică ? strigă marinarul. Cine ne-o fi aruncat-o ?
În clipa aceea, se auzi însă un ţipăt şi o maimuţă uriaşă, care se ascunsese, dădu buzna în sală, urmărită de Nab.
— A ! Hoaţa ! strigă Pencroff. Şi cu toporul în mînă, era cît pe aci să crape capul animalului, cînd Cyrus Smith îl opri, spunîndu-i:
— Cruţ-o, te rog, Pencroff !
— Să cruţ această dihanie ?
— Da ! Ea ne-a aruncat scara !
Inginerul spusese aceasta cu o voce atît de ciudată, încît era greu de ştiut dacă vorbeşte serios sau nu.

Totuşi, ei se aruncară asupra maimuţei, care după scurt timp fu trîntită la pămînt şi legată cobză.

— Uf, grea luptă ! strigă Pencroff. Şi acuma ce facem cu acest maimuţoi ?

— Un ajutor în gospodărie, răspunse Harbert.

Şi vorbind astfel, tînărul nu glumea, căci el ştia cîte servicii poate să îndeplinească o astfel de maimuţă, care de obicei e foarte deşteaptă.

Pionierii se apropiară de ea şi-o observară cu atenţie. Era un urangutan. Maimuţele din această familie sînt de o inteligenţă aproape omenească. Folosite la treburile casei ele servesc la masă, mătură odăile, curăţă hainele şi ghetele, se servesc de cuţit, de furculiţă şi lingură şi le place chiar vinul.

Maimuţoiul, legat fedeleş în sala mare a Casei de Granit, era un exemplar mare şi frumos, înalt de vreo şase picioare, cu pieptul lat şi trupul bine proporţional Ochii lui, ceva mai mici decît ai unui om, străluceau de inteligenţă; dinţii săi albi luceau sub mustaţă şi avea o barbă scurtă şi creaţă.

— Frumos băiat spuse Pencroff. Dacă i-am cunoaşte barem limba pe care o vorbeşte, am putea să ne înţelegem cu el

— Atunci, spuse Nab, e lucru serios ? îl vom lua la noi ?

— Da, Nab, răspunse zîmbind inginerul.

— Nădăjduiesc că ne va fi de ajutor, adăugă Harbert. Pare tînăr, aşa că va fi uşor de domesticit.

— Şi ne vom purta bine cu el, nu-i aşa ? spuse Pencroff, căruia îi trecuse supărarea. Apoi, apropiindu-se de urangutan, îl întrebă: Ei, băiete, ce mai faci ?
Urangutanul răspunse printr-un mîrîit, dar nu părea să fie în toane prea rele.
— Vrei să faci parte din colonie ? întrebă marinarul'.
Maimuţa mîrîi din nou.
— Şi te mulţumeşti numai cu mîncare ? Urmă un al treilea mîrîit afirmativ.
— Conversaţia cu el e cam monotonă, observă Gédéon Spilett.
— Da, e adevărat! Dar mai tîrziu va vorbi prin gesturi, răspunse Pencroff.
Astfel, colonia se îmbogăţi cu un nou membru, care avea să-i aducă nenumărate servicii. în amintirea altei maimuţe pe care o cunoscuse, marinarul ceru să i se dea numele de Jupiter şi s-o strige mai scurt: Jup !
Astfel fu instalată şi maimuţa Jup în Casa de Granit.

CAPITOLUL VII
Planuri. Un pod peste rîul Mercy, Platoul GrandeVue devine insulă. Podul mobil. Recolta de grîu. Pîrîul. Podeţele. Curtea de păsări. Porumbarul. Cei doi măgari sălbatici. Căruţa înhămată. Excursie la portul Balonului.

Pionierii insulei Lincoln îşi recuceriseră deci locuinţa, fără să fie nevoiţi să treacă prin fostul cana! şi fiind astfel scutiţi de o muncă grea de zidărie.
Ultimele ore ale acestei zile le hărăziră înmormîntării maimuţelor; apoi, pionierii puseră totul în ordine prin camere, unde, cu toate că nepoftiţii musafiri răsturnaseră mobilele, din fericire, însă, nu spărseseră mai nimic. Nab aprinse din nou focul la bucătărie şi rezervele din cămară fură folosite la pregătirea unui prînz, din care se înfruptară pe săturate.
Jup nu fu uitat nici el şi mîncă cu poftă cîteva migdale şi o parte din rădăcinile pe care le puseseră înainte în mare cantitate. Pencroff îi dezlegase numai braţele, socotind nimerit să-i lase totuşi picioarele legate, pînă cînd se va mai obişnui cu oamenii.
Înainte de culcare, stînd în jurul mesei, Cyrus Smith şi tovarăşii săi discutară cîteva planuri, ce trebuiau neîntîrziat puse în aplicare. Printre acestea, cele mai însemnate şi mai grabnice

erau: construirea unui pod peste rîul Mercy, care să lege direct partea de sud a insulei cu Casa de Granit, şi întocmirea unui ţarc destinat muflonilor sau altor animale cu lînă, pe care aveau să le prindă. Amîndouă aceste planuri rezolvau problema îmbrăcămintei, care devenise cea mai importantă. Într-adevăr, podul le înlesnea să transporte învelişul balonului, din care voiau să-şi facă rufe, iar ţarcul de animale trebuia să le dea lînă pentru îmbrăcămintea de iarnă.

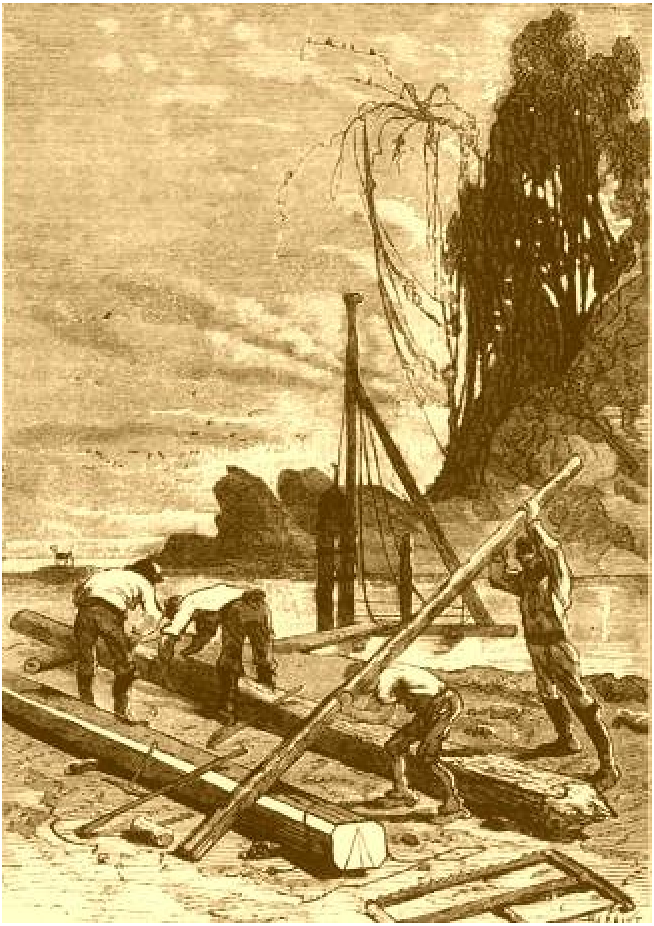
În ceea ce priveşte crescătoria, Cyrus Smith avea de gînd s-o aşeze la izvorul Pîrîului Roşu, pentru ca animalele să. găsească cu uşurinţă păşuni bogate şi mereu proaspete. Drumul dintre platoul Grande-Vue .şi izvoare era în parte bătătorit, aşa că transporturile vor fi uşurate şi dacă vor avea un căruţ mai bun şi dacă vor izbuti să prindă vreun animal de tracţiune.

Dar dacă nu era nici un neajuns ca această crescătorie să fie aşezată departe de Casa de Granit, nu se putea spune acelaşi lucru despre curtea de păsări, asupra căreia Nab atrăsese atenţia tovarăşilor săi. Într-adevăr, păsările trebuiau să fie la îndemîna bucătarului şi nici un loc nu părea mai potrivit decît partea aceea a malurilor lacului, din jurul vechiului canal. Păsările acuatice se vor simţi acolo tot atît de bine ca şi

celelalte, iar cu perechea de galinacee, prinsă la ultima lor excursie, vor face cea dintîi încercare a lor de domesticire.
A doua zi, la 3 noiembrie, începură noile lucrări în vederea construirii podului. Toate braţele fură folosite în această lucrare. Coloniştii, ajunşi de astădată dulgheri, cărară pe plajă ferăstraiele, topoarele, foarfecele, ciocanele.
Acolo, Pencroff făcu următoarea observaţie:
— Şi dacă în lipsa noastră i s-ar năzări domnului Jup să tragă scara, pe care ne-a aruncat-o ieri atît de politicos ?
— S-o legăm bine la capătul de jos, răspunse Cyrus Smith. Ceea ce şi făcură, proptind-o cu doi ţăruşi înfipţi adînc în nisip. Apoi, pionierii, urcînd malul stîng al rîului Mercy, ajunseră repede la cotul rîului.
Se opriră să cerceteze dacă nu era locul cel mai potrivit pentru un pod.
Într-adevăr, de aci pînă la portul Balonului, descoperit abia în ajun pe coasta sudică, depărtarea era de numai trei mile şi jumătate, iar de la port nu era greu de făcut un drum, care să uşureze legătura dintre Casa de Granit şi sudul insulei.
Atunci, Cyrus Smith împărtăşi tovarăşilor săi un plan uşor de înfăptuit şi foarte avantajos, la care se gîndea de cîtva timp. Era vorba de izolarea completă a platoului Grande-Vue, punîndu-l la adăpost de orice atac posibil. În felul acesta, Casa de Granit, Căminul, curtea de păsări şi toată partea superioară a platoului, destinată culturilor, erau ferite de stricăciunile pe care le puteau pricinui animalele.
Nimic mai uşor decît îndeplinirea acestui plan şi iată cum socotea inginerul să procedeze: El constatase că platoul era apărat din trei părţi de diferite cursuri de apă, fie artificiale, fie naturale.
La nord-est se afla lacul Grant.
La nord curgea rîul pe care îl descoperiseră de curînd, care îşi săpase albia de pe platou pînă pe plajă, întrerupt în cursul său doar de cascadă şi ar fi fost de ajuns să-i lărgească albia, ca să pună stavilă incursiunii animalelor.
Partea de est era mărginită de mare, începînd de.la punctul de revărsare a noului rîu, pînă la revărsarea rîului Mercy.
La sud curgea rîul Mercy, de la punctul .său de revărsare pînă la cotul unde trebuia făcut podul,.

Rămînea deci deschisă numai partea de vest a platoului, cuprinsă între cotul rîului şi unghiul sudic al lacului, pe o distanţă mai scurtă de o milă. Pentru a izola platoul şi în partea aceasta, nu aveau decît să sape un şanţ larg şi adînc, care să fie umplut cu apele lacului, formînd astfel şi o a doua cascadă, care avea să se verse în rîul Mercy. E drept că această lucrare ar fi coborît niţel nivelul lacului, dar Cyrus Smilli observase că debitul de apă al Pîrîului Roşu era destul de mare, pentru a compensa această pierdere.
— În felul acesta, adăugă inginerul, platoul Grande-Vue va fi o adevărată insulă, înconjurată de apă şi legată de restul domeniului prin podul pe care îl vom face peste rîul Mercy, prin cele două punţi pe care le-am aşezat lîngă cascadă şi prin alte cîteva podeţe pe care le vom construi mai tîrziu: unul peste şanţul de care vă spuneam şi al doilea peste Mercy. Iar dacă aceste poduri şi podeţe le vom construi în aşa fel, încît să poată fi ridicate la nevoie, platoul GrandeVue va fi la adăpost de orice surpriză.
Toată lumea fu de aceeaşi părere şi Pencroff, ridicînd toporul, strigă:
— Să ne ocupăm de pod !
Aceasta era lucrarea cea mai grabnică. Ei aleseră copacii, îi tăiară, îi curăţară de crengi şi făcură grinzi, scînduri şi scîndurele. La capătul sprijinit de ţărmul drept al rîului, podul avea să fie fix, iar la capătul opus, mobil, în aşa fel, încît să se poată ridica cu ajutorul unui scripete, aşa cum văzuseră ei la unele poduri.

Cu toate că munceau cu pricepere, această lucrare însemnată le răpi destul de mult timp, fiindcă rîul era larg de optzeci de picioare. Ca să susţină partea fixă a podului, pionierii fură nevoiţi să înfigă cîţiva pari în albia rîului şi să-şi facă şi un fel de mai pentru bătut capetele parilor, ce aveau să formeze două arcade, dînd astfel podului posibilitatea să suporte greutăţi mai mari.

Din fericire, nu lipseau sculele pentru prelucrarea lemnului, nici fierăria pentru consolidare, nici iscusinţa unui om care se pricepea de minune la astfel de lucrări şi, în sfîrşit, nici zelul tovarăşilor săi, care în cele şapte luni trăite pe insulă căpătaseră multă îndemînare.

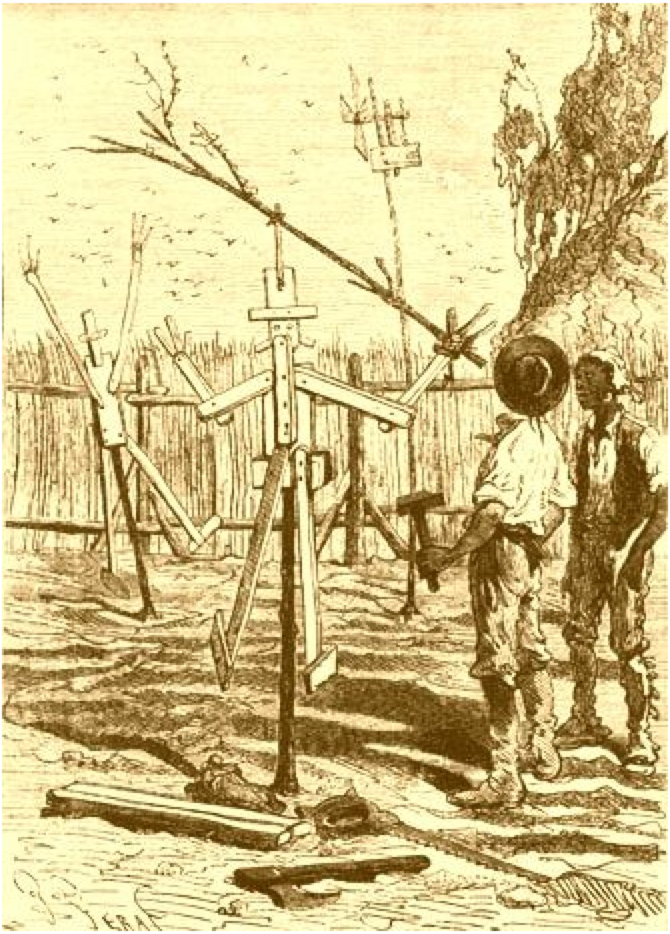
Construirea podului peste rîul Mercy ţinu trei săptămîni. La prînz mîncau chiar pe şantier şi vremea fiind minunată, nu se întorceau la Casa de Granit decît pentru cină.

În tot acest timp, Jup se obişnuia cu stăpînii săi, dar tot îi mai cercetă din cînd în cînd cu o privire mirată. Din prudenţă, Pencroff nu-i dădea încă libertatea deplină, aşteptând pentru aceasta, pe bună dreptate, ca hotarele platoului să fie mai greu de trecut, în urma lucrărilor pe care le executau. Top şi Jup se înţelegeau foarte bine şi se jucau împreună, dar maimuţa făcea totul cu seriozitate.

În ziua de 20 noiembrie, lucrarea fu gata. Partea mobilă a podului, echilibrată cu greutăţi, era uşor de manevrat şi solid

construită. Între legăturile în care era prinsă şi ultima traversă pe care se sprijinea la închidere, rămînea un loc destul de larg, de vreo douăzeci de picioare, dincolo de care nu se puteau avînta animalele.
Socotiră atunci că venise momentul să aducă învelişul aerostatului, pe care pionierii doreau să-l vadă cît mai curînd la ei acasă. Pentru transportul acestuia, era nevoie de un cărucior, şi mai trebuiau să taie şi un drum prin desişurile Far-West-ului. Ori munca aceasta cerea timp. Nab şi Pencroff făcură mai întîi „o recunoaştere” pînă la portul Balonului şi, constatând că „stocul de pînză” stătea bine acolo, în grota în care-l lăsaseră, hotărîră să continue fără întrerupere lucrările de amenajare a platoului Grande-Vue.
— Acum, spuse Pencroff, putem să ne întocmim curtea de păsări în cele mai bune condiţii, pentru că nu mai trebuie să ne temem nici de vizita vulpilor, nici de atacul altor animale răufăcătoare.
— Afară de aceasta, adăugă Nab, vom putea desţeleni platoul, ca să transplantăm diferite plante.
— Şi să pregătim al doilea lan de grîu ! strigă marinarul triumfător.
Într-adevăr, primul lan de grîu, însămînţat cu un singur bob, le dăduse, mulţumită îngrijirii lui Pencroff, o recoltă bogată. El produsese cele zece spice prevăzute de inginer, fiecare spic avînd optzeci de boabe. Colonia avea astfel opt sute de boabe de grîn, ceea ce le făgăduia o recoltă din ce în ce mai bună.
Aceste opt sute de boabe, afară de cincizeci, pe care le puseseră la o parte pentru caz de nevoie, aveau să fie semănate pe alt cîmp, cu tot atîta grijă şi atenţie ca şi cel dintîii bob.

Pregătiră terenul, împrejmuindu-l cu un gard solid, făcut din pari înalţi şi ascuţiţi, pentru ca animalele să nu poată sări peste el. Pencroff, plin de imaginaţie, făcu morişti care scîrţîiau şi sperietori pentru păsări. Cele şapte sute cincizeci de boabe fură aşezate în mici brazde regulate, urmînd ca natura să facă restul.
La 21 noiembrie, Cyrus Smiţh începu să traseze şanţul, care avea să închidă platoul spre vest, de la unghiul sudic al lacului Grant, pînă la cotul rîului Mercy. Se apucară îndată de lucru, dar, după un strat de pămînt, dădură din nou de granit. Fură nevoiţi să prepare din nou nitroglicerină, care le înlesni şi de astădată munca şi, în mai puţin de cincisprezece zile, săpară un şanţ adînc de douăsprezece picioare şi larg de şase,. în platoul stîncos. În acelaşi fel, făcură o spărtură şi în malul de granit al lacului şi apele umplură noua albie, formînd astfel un pîrîu căruia i se dădu numele de Pîrîul Glicerinei" şi care deveni un afluent al rîului Mercy.

În prima jumătate a lunii decembrie, lucrările de izolare fură isprăvite, aşa că platoul Grande-Vue forma acum un fel de poligon neregulat, cu perimetru de aproximativ patru mile, înconjurat de un brîu de apă, care îl ferea împotriva oricărui atac.

În timpul lunii decembrie, căldurile au fost foarte mari. Totuşi, pionierii nu se opriră din lucru, ocupîndu-se cu mare grabă de organizarea curţii de păsări.
De la închiderea în întregime a platoului, domnul Jup fusese pus în libertate. El nu-şi părăsea prietenii şi nu manifesta nici o dorinţă de evadare. Era un animal blînd, foarte puternic şi grozav de sprinten. Ca el nu urca nimeni scara Casei de Granit. Era folosit şi la unele munci: aducea lemne şi căra pietre, scoase din albia noului curs de apă.
Curtea de păsări ocupă un teren de două sute de yarzi pătraţi. Ea fu împrejmuită cu gard şi pionierii clădiră cîteva adăposturi pentru păsări: un fel de colibe din crengi, prevăzute cu despărţituri, care erau în aşteptarea oaspeţilor.
Primii ei locuitori fură o pereche de „tinamu[23]”, care dădură repede foarte mulţi pui. Ca să le ţină de urît, mai aduseră vreo şase raţe din soiul care trăia pe malurile lacului şi ale căror aripi strălucitoare, nu mai puţin frumoase decît acelea ale fazanilor aurii, se deschideau în evantai. Peste cîteva zile, Harbert prinse o pereche de galinacee din soiul „alector", cu coada în formă de trenă şi care se domesticiră repede. Pelicanii, pescăruşii, găinile sălbatice veniră singure să îngroaşe rîndurile. După primele neînţelegeri, acest mic popor de păsări care cîriiau, ţipau, cotcodăceau şi uguiau sfîrşi prin a trăi în armonie şi se înmulţi îndeajuns pentru a asigura pe viitor hrana coloniei.
Cyrus Smith, ca să-şi desăvîrşească opera, făcu un porumbar într-un colţ al curţii de păsări. Acolo fură aşezate cîteva perechi de porumbei din aceia care zburau pe înălţimile falezei. Aceştia se obişnuiră repede să se întoarcă în fiecare seară la noua lor locuinţă, spre deosebire de alte soiuri de porumbei, care trăiesc şi se înmulţesc numai în libertate. În sfîrşit, sosi vremea să fie întrebuinţat învelişul aerostatului la confecţionarea rufelor.
Gîndul de a folosi aerostatul pentru o eventuală plecare, aventurîndu-se deasupra unui ocean nemărginit, dispăruse cu desăvîrşire din preocupările pionierilor. Om practic, Cyrus Smith nici nu se mai gîndea la aceasta.
Trebuiau deci să aducă învelişul la Casa de Granit şi pionierii cântară să facă din căruciorul lor greoi un vehicul mai uşor şi mai lesne de mînuit. Dar chiar dacă aveau vehiculul, le lipseau mijloacele de tracţiune. Se punea întrebarea dacă nu cumva

[23] Tinamu — galinacee care trăiesc în America. (N. T.)

trăia pe insulă vreun rumegător, care să fi putut înlocui cu folos calul, măgarul, boul sau vaca ?
— Într-adevăr, spunea Pencroff, un animal de ham ne-ar fi de mare ajutor, pînă cînd domnul Cyrus Smith are să ne construiască un cărucior cu aburi sau chiar o locomotivă. Sînt sigur că vorn avea într-o zi o cale ferată de la Casa de Granit pînă la portul Balonului, cu o linie de ramificaţie pînă la muntele Franklin.
Dar pînă la înfăptuirea acestor măreţe planuri, Pencroff s-ar fi mulţumit şi cu un simplu patruped bun de ham.
Nu trecu mult timp şi dorinţa lui se împlini.
Într-o bună zi, la 23 decembrie, pionierii auziră deodată ţipetele lui Nab, îmbinîndu-se cu lătratul lui Top. Fiind ocupaţi în interiorul Căminului, se repeziră în grabă afară, temîndu-se să nu se fi întîmplat vreun accident.
Dar ce le văzură ochii ? în faţa lor stăteau două animale mari, puternice, care se aventuraseră pe platoul ale cărui podeţe rămăseseră deschise. Erau mascul şi femelă şi semănau cu doi cai sau mai degrabă cu doi măgari; aveau formele delicate, părul de culoare cafenie, picioarele şi coada albă, iar capul, gîtul şi trunchiul erau dungate cu negru. Animalele înaintau liniştit, fără să pară speriate, uitîndu-se cu o privire vioaie la aceşti oameni, în care nu îşi recunoşteau încă stăpînii.
— Sînt onaggaşi ! strigă Harbert. Nişte patrupede cam între zebră şi cuagga.
— Şi de ce nu măgari ? întrebă Nab.
— Pentru că nu au urechi lungi şi linia lor este mai graţioasă !
— Măgari sau cai, răspunse Pencroff, sînt, cum ar spune domnul Cyrus, nişte motoare şi prin urmare trebuiesc capturaţi.
Marinarul, fără să sperie animalele, se furişă printre ierburi pînă la podeţul de peste Pîrîul Glicerinei, îl închise şi onaggaşii fură prinşi.
Acum se punea problema domesticirii lor. Hotărîră să-i lase cîteva zile liberi pe platou, unde iarba era bogată, şi apoi începură să construiască un grajd, în care onaggaşii să găsească un -culcuş bun şi adăpost peste noapte.
Astfel, minunata pereche fu lăsată în deplină libertate şi pionierii, ca să nu-i sperie, nici nu se apropiau de ei. Totuşi, fiind obişnuiţi cu spaţiile largi şi cu pădurile adinei, ei simţiră de mai multe ori îndemnul să părăsească platoul. Atunci puteau fi

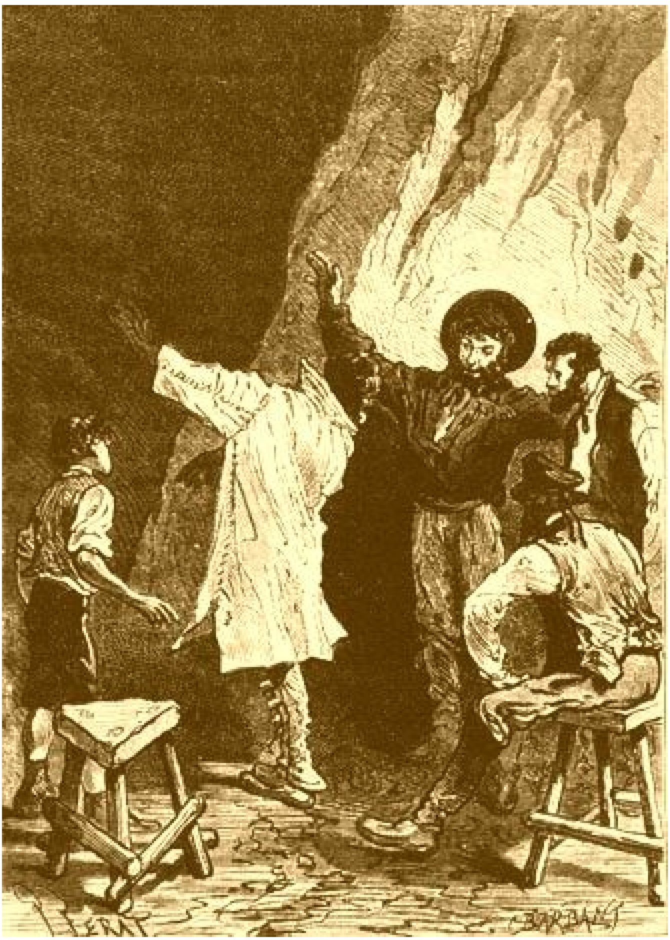
văzuţi dînd tîrcoale de-a lungul brîului de ape, care era pentru ei un hotar ce nu putea fi trecut, şi scoţînd răgete puternice. Apoi o luau în galop printre ierburi şi cânii se linişteau, stăteau ceasuri întregi cu ochii ţintă la pădurile spre care drumul le era închis pentru totdeauna.
Între timp, pionierii făcuseră hamuri din fibre vegetale şi la cîtev-a zile după prinderea onaggaşîlor, căruţa era gata de înhămat. în acelaşi timp, tăiaseră un drum drept prin pădurea Far-West, de la cotul rîului Mercy pînă la portul Balonului. Căruţa putea deci porni la drum şi pe la sfîrşitul lunii decembrie, se făcu prima încercare cu onaggaşii.
Pencroff ajunsese să îmblînzească aceste animale, încît veneau să-i mănînce din palmă. Atît de mult se învăţaseră onaggaşii cu marinarul, încît îl lăsau să se apropie oricît, dar odată înhămaţi, se ridicară în două picioare şi Pencroff izbuti cu mare greutate să-i potolească. Totuşi, pînă la urmă, se obişnuiră cu hamul.
În ziua aceea, întreaga colonie se urcă în căruţă, afară de Pencroff, care mergea înaintea animalelor, şi o porniră spre portul Balonului. Este uşor de închipuit cît au fost hurducaţi, pe acest drum neumblat, dar căruciorul ajunse fără nici un accident la ţintă şi în aceeaşi zi încărcară învelişul şi diferitele accesorii ale balonului.
La orele opt seara, trecură înapoi podul de peste rîul Mercy şi se opriră pe plajă. Onaggaşii fură deshămaţi şi duşi la, grajd, iar Pencroff, înainte de-a adormi, scoase un oftat de mulţumire, de răsunară bolţile Casei de Granit.

CAPITOLUL VIII

Rufăria. încălţămintea din piele de focă. Fabricarea piroxilului. Diferite semănături. Pescuitul. Ouăle de broască ţestoasă. Domnul Jup face progrese. Ţarcul. Vînătoarea de mufloni. Alte bogăţii vegetale şi animale. Amintiri din patria îndepărtată.

Prima săptămână a lunii ianuarie a fost consacrată confecţionării rufăriei. Degetele care mînuiau acele de cusut găsite în ladă nu erau prea gingaşe, dar puternice, iar cusăturile s-au dovedit a fi trainice.

Nu duseră lipsă nici de aţă, mulţumită ideii lui Cyrus Smith, care se gîndi să întrebuinţeze pe aceea care slujise la cusutul benzilor ce alcătuiau învelişul aerostatului. Gédéon Spilett şi Harbert descusură aceste fîşii lungi cu o răbdare neîntrecută. Pencroff însă se văzu nevoit să renunţe la o asemenea lucrare care-l enerva peste măsură. În schimb, el se arătă neîntrecut, cînd veni rîndul cusutului. Toată lumea ştie că marinarii se pricep în mod deosebit la croitorie.
Pînza fu curăţată de grăsimi cu sodă şi potasă, obţinută prin arderea unor anumite plante, iar bumbacul curăţat de lac îşi recapătă elasticitatea naturală; apoi fu supus acţiunii decolorante a aerului, aşa că pînă la urmă îşi recapătă şi culoarea albă.
În felul acesta, pionierii îşi confecţionară cîteva duzini de cămăşi şi de obiele. Ce plăcere pentru pionieri să îmbrace în sfîrşit rufe albe şi să se culce pe cearşafuri albe, care făceau paturile lor nespus de arătoase!
În acelaşi timp, îşi făcură încălţăminte din piele de focă, pentru a înlocui ghetele şi cizmele pe care le aveau de acasă.
La începutulanului 1866, au fost nişte călduri foarte mari. Cu toate acestea, vînătoarea în pădure nu suferi nici un fel de întrerupere. Vînat de tot soiul se găsea din belşug, iar împuşcăturile lui

Gédéon Spilelt şi ale lui Harbert, amîndoi buni ţintaşi, nu dădeau niciodată greş.
Cyrus Smith le spunea mereu să facă economie de muniţii şi căută să ia măsuri ca să înlocuiască praful de puşcă şi alicele găsite în ladă, pe care voia să le păstreze pentru viitor. Neştiind ce s-ar putea întîmpla, dacă ar fi nevoiţi să părăsească domeniul unde se instalaseră, trebuiau să fie pregătiţi pentru orice eventualitate şi să-şi economisească muniţiile, înlocuindu-le cu alte substanţe mai uşor de găsit.
Pentru a înlocui plumbul, pe care Cyrus Smith nu-l găsise în insulă, el întrebuinţa alice de fier, uşor de fabricat. Acestea fiind mai uşoare decît cele de plumb, el se văzu nevoit să le facă ceva mai mari, ceea ce avu ca rezultat micşorarea numărului necesar la fiecare încărcătură; dar îndemînarea vînătorilor înlătura acest neajuns. În ceea ce priveşte praful de puşcă, Cyrus Smith ar fi putut să-l fabrice, căci avea la dispoziţie salpetru, sulf şi cărbune, dar această pregătire, pentru a da o pulbere de bună calitate, cerea o.atenţie deosebită şi aparate speciale. Aşa că, în cele din urmă, Cyrus Smith se mulţumi să fabrice piroxil, adică fulmicotón, la prepararea căruia putea folosi celuloză. Celuloza alcătuieşte ţesuturile de bază ale plantelor şi poate fi găsită în stare aproape pură, nu numai în fibrele de bumbac, dar şi în fibrele textile ale inului şi cînepei, în hîrtii, zdrenţe, măduvă de soc. Din întîmplare, creşteau destui arbori de soc în apropiere de revărsarea Pinului Roşu. Coloniştii folosiseră pînă atunci şi fructul de soc, pentru a prepara un fel de cafea.
În afară dé măduva de soc, deci de celuloză, mai aveau nevoie pentru fabricarea piroxilului doar de acid azotic concentrat, pe care-l preparau cu uşurinţă, avînd la dispoziţie acid sulfuric, care în contact cu salpetrul, găsit în stare naturală, dă acid azotic.
Pentru fabricarea piroxilului este destul să laşi celuloza să stea un sfert de ceas într-o baie de acid azotic concentrat, apoi s-o clăteşti bine de tot şi s-o pui la uscat. După cum se vede nimic mai uşor. în felul acesta, vînătorii obţinură repede o substanţă perfect preparată şi care, întrebuinţată cu măsură, dădu rezultate minunate.
În acelaşi timp, pionierii desţeleniră trei acri de pe platoul Grande-Vue, iar restul fu lăsat ca păşune onaggaşilor. Totodată, făcură cîteva excursii în pădurile Jacamarului şi ale Far-Westului,

de unde aduseră o recoltă importantă şi variată de spanac, hrean şi napi, soiuri sălbatice, pe care doreau să le cultive, pentru a compensa astfel regimul prea bogat în carne, pe care fuseseră nevoiţi să-l adopte pînă atunci. Cu ajutorul căruţei, ei transportară de asemenea mari cantităţi de lemne şi cărbuni la Casa de Granit. Cu timpul, datorită deselor transporturi, drumul se bătători, devenind curînd, tot atît de practicabil ca şi o şosea...
Crescătoria de iepuri continua să dea o prăsilă mare de iepuri şi, fiind situată destul de departe de locuinţă, urechiaţii 'nu puteau pătrunde pe platoul superior, unde ar fi pricinuit stricăciuni noilor culturi de plante. Parcul de stridii, aşezat la adăpostul stîncilor care mărgineau plaja, le furniza scoici minunate. Pe de altă parte, pescuitul, fie în apele lacului, fie în cele ale rîului Mercy, nu întîrzie să dea şi el rezultate foarte bune. Pencroff instalase nişte undiţe cu cîrlig de fier, de care se prindeau foarte des păstrăvi minunaţi şi alţi peşti grozav de gustoşi. Acum, maestrul Nab, însărcinat cu treburile bucătăriei, avea posibilitatea să le- pregătească bucate variate. Numai pîinea le mai lipsea încă şi trebuie să mărturisim că-i duceau dorul.
În această perioadă, avură prilejul să prindă şi broaşte ţestoase marine, prin împrejurimile capului Mandibulei. Pe plaja de lîngă ţărm, ascunse sub mici ridicături de formă sferică, se găseau ouă de broaşte ţestoase, perfect rotunde, cu coaja albă şi foarte tare, deosebindu-se de acelea ale păsărilor prin faptul că albuşurile nu se închegau la căldură. Fiecare broască ţestoasă depune pînă la 250 de ouă anual, astfel că era belşug de asemenea ouă — clocitul rămînînd în grija soarelui.
— Un adevărat lan de ouă, observă Gédéon Spilett, ne rămîne doar să le culegem.
Nu se mulţumiră numai cu ouăle, ci vînară şi cîteva zeci de broaşte ţestoase, din carnea cărora Nab Ie pregăti o supă minunată, aromată cu diferite ierburi şi care fu mult lăudată.

Trebuie să amintim aici încă o împrejurare fericită, care le îngădui să facă provizii pentru iarnă. Nişte cîrduri de somni se avîntară pe rîul Mercy, urcînd cîteva mile în susul apei. Era epoca în care femela pleacă în căutarea locurilor unde să-şi depună icrele, înotînd cu mult zgomot în apele dulci. Peste o mie de peşti, lungi de două picioare şi jumătate, năvăliră astfel în apele rîului şi coloniştilor le-a fost de ajuns să facă numai cîteva baraje, ca să reţină mulţi din ei. Prinzînd cîteva sute de exemplare,, pionierii le puseră la sărat şi apoi în cămară, ca să fie consumate în timpul iernii, cînd apele îngheţate nu îngăduiau pescuitul. În acele zile, isteţul Jup fu ridicat la rangul de camerist. Îl îmbrăcaseră cu o jachetă, un pantalon scurt de pînză albă, şi un şorţ, ale cărui buzunare îl făcură nespus de fericit; maimuţoiul îşi. ţinea mai tot timpul labele în ele şi nu îngăduia nimănui să-i scotocească prin buzunare. Nab îl dresase foarte bine şi

îţi făcea impresia că urangutanul îl înţelegea cînd îi vorbea. Jup şi Nab aveau unul pentru altul o simpatie reciprocă. Cînd nimeni nu avea nevoie de serviciile lui, fie la căratul lemnelor, fie la căţăratul pe pomi, Jup stătea la bucătărie, căutînd să imite toate gesturile lui Nab. Dascălul îşi instruia cu multă răbdare elevul, care la rîndul său îşi însuşea cu multă inteligenţă lecţiile profesorului.

Cît de mare fu mulţumirea pionierilor, cînd într-o zi, Jup apăru cu un şervet sub braţ şi le servi masa.
Îndemînatic şi atent, el îşi îndeplini perfect serviciul, schirnbînd farfuriile, aducînd mîncarea, turnînd băutura, totul cu o seriozitate care îi înveselea grozav pe prietenii săi şi care îl entuziasma pe Pencroff.
— Jup, adu supa!
— Jup, puţină friptură !
— Jup, o farfurie !
— Jup, dragă Jup ! Cuminte, Jup !
Şi Jup, fără să-şi piardă cumpătul, îi mulţumea pe toţi, avea grijă de toate şi dădu chiar din cap cînd Pencroff îi spuse:
—- Hotărît, Jup, eşti un bun prieten.
E de prisos să se mai spună că urangutanul se obişnuise atît de mult cu locuitorii Casei de Granit, încît îşi însoţea adesea stăpînii în pădure, fără să arate cea mai mică dorinţă de a fugi. Să-l fi văzut umblînd cu un baston pe care i-l făcuse Pencroff şi pe care îl purta pe umăr, ca o puşcă ! Cînd era nevoie să fie cules un fruct din vîrful unui copac, se căţăra sus într-o clipită. Cînd roata căruciorului se împotmolea, Jup, cu o singură smucitură puternică, o ridica readucînd căruciorul pe drumul drept.
— Zdravăn băiat! striga adesea Pencroff. Dacă ar fi tot atît de rău pe cît se pricepe la toate, nu ştiu cum am scoate-o la capăt cu el.
Pe la sfîrşitul lunii ianuarie, pionierii începură nişte lucrări mari, în partea centrală a insulei. Ei hotă rîseră să facă un ţarc pentru animale la poalele muntelui Franklin, lingă izvoarele Pîrîului Roşu. Aci doreau să crească rumegătoarele - a căror prezenţă ar fi fost neplăcută la Casa de Granit - şi mai ales cîţiva mufloni, care să le dea lînă pentru îmbrăcămintea de iarnă.
În fiecare dimineaţă, membrii coloniei, uneori cu toţii, dar de cele mai multe ori numai Cyrus Smith, Harbert şi Pencroff se duceau pînă la izvoarele pîrîului. Drumul lung, de cinci mile, era străbătut repede cu căruţa trasă de cei doi onaggaşi. O adevărată plimbare, sub bolta de verdeaţă a copacilor, pe noua şosea care primi numele de Şoseaua Stînei.
Pe povîrnişul sudic al muntelui, aleseră o luncă presărată cu cîţiva copaci şi situată la poalele unei metereze stîncoase. Era de fapt o pajişte pe care creşteau pîlcuri de arbori, aşezată la adăpostul uneia din stîncile masive, cu care se mărginea. Un

mic pîrîiaş, ce izvora chiar din pantele înverzite, o străbătea pieziş, pierzîndu-se apoi în apele Pîrîului Roşu. Iarba era proaspătă şi copacii rari lăsau aerul să circule în voie pe această culme. Era de ajuns să înconjuri acea pajişte cu un gard circular, destul de înalt, pe care animalele cele mai sprintene să nu-l poată sări, şi stîna era gata. Acest ţarc avea să cuprindă, pe lîngă cele două sute de vite cornute, mufloni sau capre, şi puii, care urmau să se nască mai tîrziu.
Inginerul trasă perimetrul ţarcului, iar apoi tăiară copacii necesari pentru îngrădirea locului. Dar, deoarece tot doborîseră destui copaci la deschiderea noii şosele, cărară cu căruciorul trunchiurile acestora şi ciopliră din ele pari trainici, pe care îi înfipseră bine în pămînt.
În partea din faţa gardului, se lăsă loc pentru o intrare largă, închisă cu o poartă cu două canaturi, făcute din scînduri groase şi întărite prin cîteva bare exterioare.
Construirea ţarcului dură trei săptămîni încheiate, căci Cyrus Smith mai făcu şi nişte staule mari, în care sa se adăpostească rumegătoarele. Ei construiră toate acestea cu multă grijă şi din materiale tari, deoarece muflonii sînt puternici şi uneori chiar primejdioşi. Parii bine ascuţiţi şi cu vîrfurile trecute prin para focului mai fuseseră întăriţi şi cu traverse prinse în nituri de fier şi din loc în loc cu crampoane de fier, pentru a face gardul şi mai trainic.
După ce terminară de făcut stîna, hotărîră să mai dea o raită pe la poalele muntelui Franklin, prin păşunile unde obişnuiau să vină rumegătoarele. Această operaţie-avu loc în ziua de 17 februarie,; o minunată zi.de vară, şi nimeni nu. lipsi la. apel, Cei doi onaggaşi, bine dresaţi, pe care călăreau Gédéon Spilelt şi .Harbert, se dovediră de mare folos în această împrejurare. Muflonii şi caprele trebuiau încercuiţi şi prinşi. Cyrus Smith, Pencroff, Nab şi Jup se postară în diferite puncte ale pădurii, iar'cei doi călăreţi şi Top galopau pe o rază de o jumătate milă, în jurul stînii. Strîngînd mereu cercul în jurul animalelor, izbutiră să prindă cîteva exemplare, mai ales că muflonii erau numeroşi în acea parte a insulei. Erau mari cît căprioarele, cu coarne mai groase decît ale berbecilor, cu o blană cenuşie, presărată cu fire lungi.
Obositoare zi de vînătoare. Ce du-te-vino ! Cîtă alergătură, cîte ţipete ! Dintr-o sută de mufloni urmăriţi, scăpaseră mai mult de

două treimi; dar, pînă la urmă, tot căzură în cursă vreo treizeci de rumegătoare şi vreo zece capre sălbatice, care se repeziseră în stînă, fiind împinse încetul cu încetul către poarta deschisă, ce părea să le ofere o scăpare.
Pe scurt, lucrurile merseseră destul de bine şi pionierii nu aveau de ce să se plîngă. Cea mai mare parte dintre mufloni erau femele, şi acestea le dădeau siguranţa că turma se va mări şi că într-un viitor destul de apropiat nu vor mai duce lipsă de lînă şi piei.
În seara aceea, vînătorii se întoarseră frînţi de oboseală la Casa de Granit. Totuşi, a doua zi se duseră din nou să viziteze stîna. Prizonierii lor încercaseră într-adevăr să răstoarne gardul, dar, neizbutind, se liniştiseră.
În tot timpul lunii februarie, nu se mal întâmplă nimic important. Muncile zilnice se desfăşurau în cea mai perfectă ordine şi, în timp ce îmbunătăţeau drumurile care duceau la stînă şi la portul Balonului, pionierii începură construirea celui de-al treilea drum, care ducea de la platou pînă pe coasta apuseană. Din toată insula Lincoln, rămîneau încă necunoscute marile păduri, care acopereau peninsula Serpentină. Acolo se ascundeau fiarele, pe care Gédéon Spilett socotea să le stîrpească cu desăvîrşire.
Înainte de începerea anotimpului friguros, pionierii dădură cea mai mare atenţie culturii plantelor sălbatice, care fuseseră transplantate din pădure pe platoul Grande-Vue. Harbert nu se întorcea niciodată dintr-o excursie, fără să aducă vreo cîteva plante folositoare. Într-o zi, adusese o plantă, a cărei sămînţă presată dădea un untdelemn excelent; altă dată, adusese un fel de măcriş, cu calităţi antiscorbutice, care nu era de dispreţuit; izbuti să găsească chiar şi nişte tubercule preţioase, care semănau cu cartofii. Acum, grădina de zarzavat era bine îngrijită, bine stropită, bine apărată împotriva lăcomiei păsărilor şi împărţită în mici tarlale, în care creşteau: salată, măcriş, napi, hrean şi alte zarzavaturi. Pămîntul de pe acest platou, fiind foarte roditor, pionierii puteau să se aştepte la cele mai bogate recolte.
Nu le lipseau nici băuturile variate, în afară doar de vin, aşa că oamenii noştri nu aveau de ce se plînge. Pe lîngă ceai, făceau lichior din rădăcini de dragonier şi, folosind mugurii unuia din soiurile de pini de pe insulă, Cyr'us Smith fabrică un fel de bere.

Pe la sfîrşitul verii, curtea de păsări se îmbogăţi cu o pereche de dropii şi cu nişte cocoşi minunaţi, cu creasta şi guşile negre, care se plimbau ţanţoşi pe malurile lacului.
După cum se vede, mulţumită muncii acestor oameni curajoşi şi inteligenţi, totul mergea strună. În serile calde de vară, după ce isprăveau cu treburile, pionierii se aşezau la marginea platoului Grande-Vue, sub un fel de cerdac acoperit cu plante agăţătoare, pe care îl înjghebase Nab. Stăteau de vorbă, făceau tot felul de planuri şi buna dispoziţie a marinarului nu înceta să înveselească grupul, în care domnea cea mai bună înţelegere.
Se vorbea şi de patrie. Ce-o mai fi cu Războiul de Secesiune ? Un ziar ar fi fost bine venit în insula Lincoln. De 11 luni rupseseră orice legătură cu restul lumii şi, curînd, la 24 martie, se împlinea un an, de cînd vîntul îi aruncase pe această insulă necunoscută. Pe atunci, erau nişte bieţi naufragiaţi, care nu ştiau cum să scape cu viaţă din ghearele elementelor dezlănţuite ! Iar acum, mulţumită înţelepciunii şi hărniciei lor, deveniseră nişte adevăraţi colonişti, înzestraţi cu arme, unelte, instrumente, oameni care fuseseră în stare să transforme, spre folosul lor, animalele, plantele şi minereurile insulei.
Da ! Pionierii vorbeau adesea de toate acestea şi făceau nenumărate planuri de viitor.
Cyrus Smith mai mult asculta decît vorbea. Câteodată, o glumă a lui Pencroff sau o reflecţie a lui Harbert îl făceau să zîmbească; dar, mereu şi pretutindeni, el se gîndea la acele întîmplări inexplicabile, trăite pe insulă, la taina ciudată, căreia nu-i găsise încă dezlegare.

CAPITOLUL IX

Vreme rea. Ascensorul hidraulic. Fabricarea sticlei. Arborele de pîine. Nenumăratele vizite la stînă. Turma se măreşte. O întrebare a reporterului. Coordonatele exacte ale insulei Lincoln. Propunerea lui Pencroff.

În prima săptămînă a lunii martie, timpul se schimbă. Căldura devenea din ce În ce mai mare. Atmosfera era încărcată cu electricitate şi se apropia o furtună.
Într-adevăr, în ziua de 2 martie, se auzi un tunet puternic. Vîntul suflă dinspre răsărit şi grindina lovi direct în faţada Casei de Granit, pîrîind ca o salvă de mitralieră. Pionierii închiseră bine uşa şi obloanele, ca apa să nu pătrundă în camerele lor.
Zărind grindina, de mărimea oului de porumbel, Pencroff n-avu decît un gînd: lanul său de grîu era în mare primejdie.
Marinarul se repezi îndată la cîmp, unde căpşoarele verzi ale spicelor începuseră să se arate şi, înfruntând vijelia, îşi acoperi recolta cu o pînză groasă.Vremea rea ţinu o săptămînă, în care timp tunetul nu încetă să bubuie în înalturilc cerului, nici măcar în răstimpurile cînd furtuna se mai potolea. Trăsnetul căzu de mai multe ori pe plajă şi doborî mulţi copaci, printre care un pin

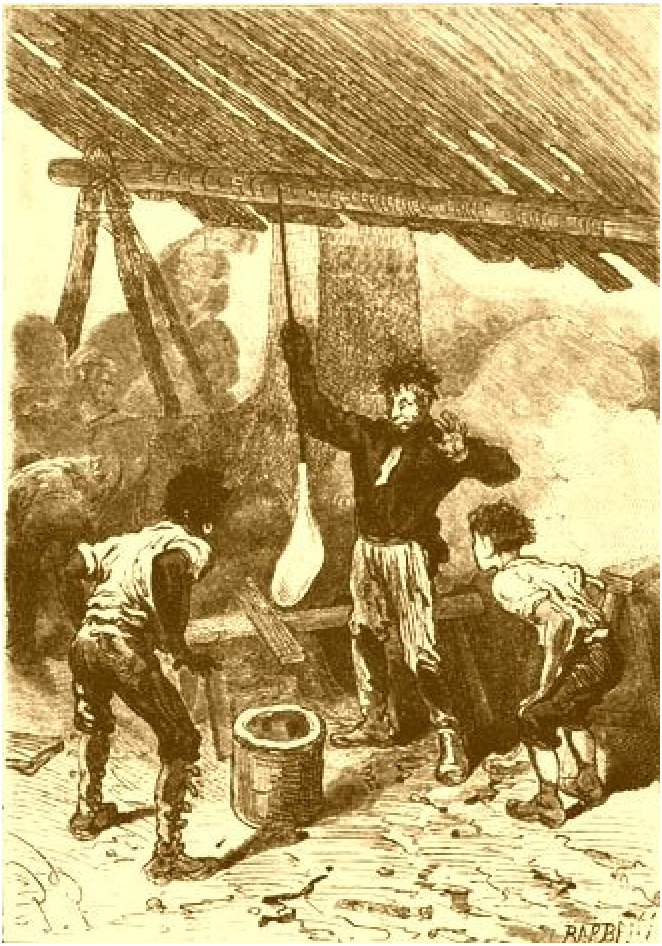
uriaş, ce creştea pe malul lacului, la marginea pădurii. În mai multe rînduri, nisipul atins de fluidul electric se topi, prefăcîndu-se în sticlă. Privind nisipul, inginerul se gîndi că nu va fi chiar atît de greu să împodobească într-o bună zi ferestrele casei lor cu geamuri groase şi trainice, care să-i apere de vînt, ploaie şi grindină.
Nemaiavînd lucrări urgente afară, pionierii se folosiră de vremea urîtă, ca să îmbunătăţească interiorul Casei de Granit. Inginerul instala un strung, cu

ajutorul căruia fabricară cîteva obiecte de toaletă şi de bucătărie şi mai ales nasturi, de care duceau mare lipsă. întocmiră un rastel pentru puştile care erau întreţinute cu cea mai mare grijă, şi mai făcură etajere şi dulapuri. în tot timpul cît ţinu vremea rea, scîrţîiţul uneltelor şi uruitul strungului răspundeau tunetelor de afară.
Jup nu fu uitat nici el; urangutanul avea camera lui lîngă magazie, un fel de cabină cu un culcuş bun, de care era foarte mulţumit.
— Jup ăsta nu face nazuri, repeta adesea Pencroff; nu cere nimic şi nu se supără niciodată.
— Ce vrei, e ucenicul meu, răspundea Nab.
— Ba e mai bun ca tine, riposta marinarul rîzînd, fiindcă, tu, Nab, vorbeşti, pe cînd el tace!
Se înţelege că Jup ştia tot ce avea de făcut. El peria hainele, învîrtea frigarea, mătura camerele, servea la masă, aşeza lemnele şi - lucru care îl încînta pe Pencroff - nu se culca niciodată înainte de a-l înveli bine pe marinar.
Sănătatea membrilor coloniei, oameni şi animale, era din ce în ce mai bună. Viaţa în aer liber, într-un ţinut sănătos, cu o climă temperată, le pria de minune şi se părea că aveau să fie feriţi de boli şi pe viitor.
Total mergea cît se poate de bine. Harbert crescuse cu, două degete într-un an, Şe dezvoltase foarte mult şi făgăduia să devină un,om desăvîrşit, atît din punct de'vedere fizic, cît şi din punct de vedere moral. De altminteri, folosea orice clipă de răgaz, pentru a se instrui; citea cărţile pe care le găsise în ladă şi, în afară de învăţămintele practice pe care i le punea la îndemînă însăşi situaţia în care se afla, găsise în inginer un excelent profesor de ştiinţe, şi în reporter, un profesor de limbi străine — doi dascăli care-i întregeau de minune cunoştinţele.
Inginerul dorea să transmită tînărului tot ce ştia, să-l instruiască prin exemplu şi prin vorbă, şi Harbert ştia să se folosească din plin de lecţiile dascălului său.
„Dacă mor eu, gîndea Cyrus Smith, el mă va înlocui !”
Furtuna se potoli în ziua de 9 martie, dar cerul rămase acoperit toată luna. Atmosfera, puternic tulburată de descărcările electrice, nu-şi mai recapătă limpezimea; ceaţa nu se mai risipea şi ploile se ţinură lanţ, afară de trei-patru zile frumoase, pe care le folosiră pentru noi excursii.

Cam pe vremea aceea, femela de onaggas născu un pui, tot o femelă, care fu binevenit. Şi turma de mufloni de la stînă se înmulţi, spre marea bucurie a lui Nab şi a lui Harbert, care îşi aveau fiecare favoritul lor printre noii născuţi.
Se făcu de asemeni o încercare de domesticire a pecarilor, care reuşi din plin. Clădiră o cocină lîngă curtea de păsări, în care se zbenguiră curînd cîţiva pui, pe cale să se domesticească, supraveghiaţi de Nab. Domnul Jup, care avea misiunea să le aducă hrana de toate zilele, lături şi rămăşiţe de la masă, se juca uneori cu ei, trăgîndu-i de codiţă; dar o făcea în glumă şi nu cu răutate, jucîndu-se ca un copil cu codiţele lor mici şi răsucite.
Într-o zi, Pencroff, stînd de vorbă cu inginerul, îi aminti de o făgăduială pe care nu avusese încă vreme să şi-o ţină.
— Domnule inginer, ne-aţi vorbit odată despre un aparat, care să desfiinţeze scările Casei de Granit. Cînd aveţi de gînd să ni-l faceţi ?
— Vrei să spui, un fel de ascensor ? întrebă Cyrus Smith.
— Să-l numim ascensor, dacă vreţi, răspunse marinarul. N-are importanţă numele, numai să ne ducă uşor pînă la locuinţa noastră.
— N-ar fi greu de făcut, Pencroff, dar găseşti că e nevoie de el ?
— Desigur, domnule Cyrus. După ce ne-am făcut rost de strictul necesar, trebuie să ne gîndim şi la confort. S-ar putea să fie cam prea comod pentru oameni, dar pentru căratul lucrurilor este absolută nevoie deel. Nu e uşor să te caţeri pe o scară atît de înaltă, cînd duci poveri în spate !
— Bine, Pencroff, voi încerca să te mulţumesc, hotărî Cyrus Smith.
— Dar nu aveţi nici o maşină la dispoziţie !
— O vom face noi !
— O maşină cu aburi ?
— Nu, una pe care o va pune în mişcare forţa apei.
Într-adevăr, pionierii aveau la îndemînă o forţă naturală, pe care inginerul hotărî s-o folosească, pentru a pune în mişcare aparatul său.
Pentru aceasta, era destul să mărească debitul micii derivaţii, care aducea apă din lac în interiorul Casei de Granit. Trebuiră doar să lărgească gura canalului, făcînd astfel să crească şuvoiul apelor, care cădeau cu putere în fundul culoarului, şi al căror prisos se scurgea prin puţul subteran. Dedesubtul acestei

căderi de apă, inginerul instala un cilindru, prevăzut cu lopăţele şi legat printr-un cablu, înfăşurat pe o roată aflată înafară. De cablu, era atîrnat un coş mare de răchită. Aparatul funcţiona cu ajutorul unei frânghii lungi, care atîrna pînă la poalele falezei. Trăgând de frînghie, se punea în mişcare — sau se oprea — motorul hidraulic, ridicînd coşul pînă la intrarea Casei de Granit. Spre bucuria tuturor, în ziua de 17 martie, ascensorul funcţiona pentru întîia oară. De atunci, toate poverile — lemne, cărbuni, provizii şi oameni — fură urcate cu ascensorul. Top era cel mai încîntat de această îmbunătăţire, căci el nu era ager ca Jup şi de multe ori făcuse ascensiunea scărilor spre Casa de Granit pe spinarea lui Nab sau a urangutanului.
Cyrus Smith încercă totodată să Fabrice şi sticlă, lucru pentru care amenaja vechiul cuptor de oale, ceea ce se dovedi a fi destul de greu. Dar, după cîteva experienţe neizbutite, sfîrşi prin a înjgheba şi atelierul de sticlărie. Timp de cîteva zile, inginerul şi ajutoarele sale, adică, bineînţeles, Harbert şi Gédéon Spilett, nu mai ieşiră pe afară.
Substanţele care intră în compoziţia sticlei sînt nisipul, creta şi soda. Ori, nisip se găsea pe plajă, cretă se extrăgea din var, plantele marine dădeau soda; piritele - acidul sulfuric, iar cărbunele, care trebuia să încălzească cuptorul pînă la temperatura dorită, se găsea din belşug în pămînt. Cyrus Smith avea tot ce-i trebuia ca să înceapă.
Unealta, a cărei Fabricaţie prezintă cea mai mare greutate, Fu „ţeava de suflat” a sticlarului, un tub de fier, lung de cinci-şase picioare, care se introduce în amestecul lichid, incandescent. Cu ajutorul unei benzi de Fier, lungă şi subţire, pe care o Făcu sul ca o ţeava de puşcă, Pencroff izbuti să fabrice ţeava, punînd-o repede în stare de funcţiune.

În ziua de 28 martie, cuptorul fu încins. Amestecul depus în creuzetele de pămînt se alcătuia din o sută de părţi nisip, treizeci şi cinci cretă, patruzeci sulfat de sodiu - totul amestecat cu puţin cărbune pisat. Cînd temperatura ridicată a cuptorului prefăcu întreaga compoziţie într-o masă lichidă, sau mai bine zis într-o pastă, Cyrus Smith culese cu vergeaua o cantitate mică de pastă, o bătu pe o parte şi pe alta pe o placă de metal pregătită mai dinainte, dîndu-i astfel o formă bună pentru suflat, apoi îi întinse lui Harbert ţeava, spunîndu-i să sufle în ea.

— Aşa cum se fac baloanele de săpun ? întrebă băiatul.

— Întocmai, răspunse inginerul.

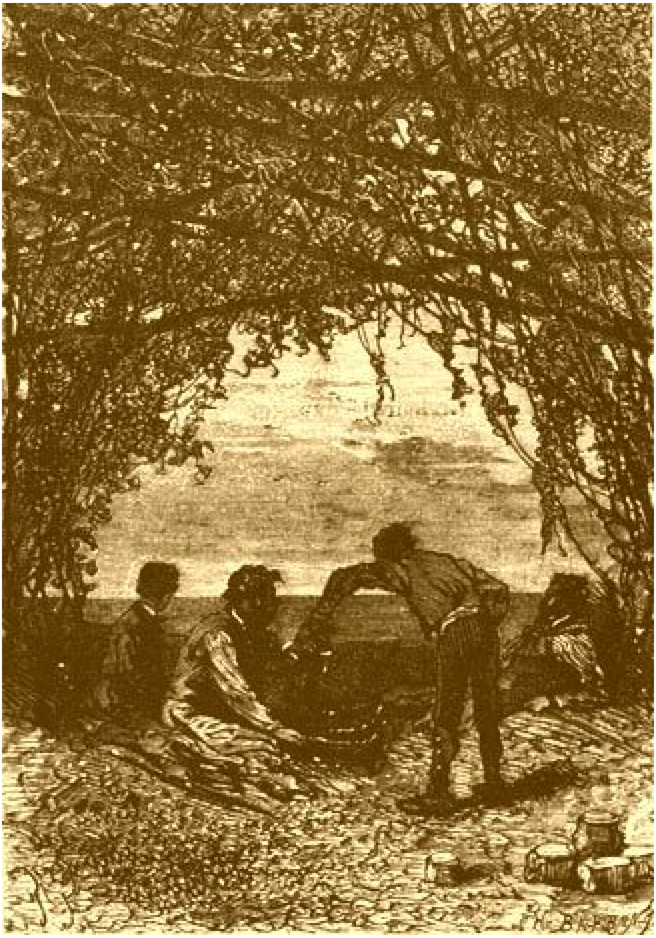
Umflîndu-şi obrajii, Harbert suflă atît de tare în ţeava pe care o învîrtea mereu, încît izbuti să dilate masa sticloasă. O înmuiară din nou în pastă şi suflară, pînă ce se formă o băşică mare. Atunci, Cyrus Smith luă ţeava din mîinile lui Harbert şi, dîndu-i o mişcare de pendul, izbuti să lungească băşica maleabilă, pînă cînd aceasta căpătă o formă cilindroconică.

Obţinu astfel un fel de cilindru de sticlă, terminat la capete cu două calote sferice; cu ajutorul unui cuţit muiat în apă rece, retezară capetele cilindrului, apoi îl despicară de-a lungul său şi, după ce-l făcură din nou maleabil, încălzindu-l a doua oară, el fu întins pe o placă, cu ajutorul unei vergele de lemn.

Primul geam fusese fabricat, şi era destul să reînceapă de cincizeci de ori operaţia, pentru a obţine cincizeci de geamuri. Ferestrele Casei de Granit avură în curînd geamuri, deşi nu prea transparente, totuşi, destul de bune.
Fabricarea sticlelor şi a paharelor fu lucru uşor pentru ei şi le dădeau forma la întîmplare, aşa cum ieşeau la suflat. Pencroff ceru să fie pus şi el la treabă. îndeletnicirea aceasta îi făcea mare plăcere, dar sufla atît de tare, încît obiectele fabricate de el aveau formele cele mai caraghioase, lucru care-l umplea de bucurie.
Cu prilejul unei excursii, pionierii descoperiră un nou copac, ale cărui produse sporiră rezervele alimentare ale coloniei.
Mergînd la vînătoare, Cyrus Smith şi Harbert se aventuraseră într-o zi în pădurea Far-West-ului, ceva mai departe decît altă dată. Stăteau într-una de vorbă, Harbert punînd ca de obicei mii de întrebări şi inginerul răspunzînd cu plăcere. Dar vînătoarea, ca orice îndeletnicire, cere să-ţi vezi de ea cum trebuie şi cum Cyrus Smith nu era vînător prea dibaci, iar Harbert discuta mereu chestiuni de fizică şi chimie, scăpară mult vînat, care le venise chiar în bătaia puştii. Ziua era foarte înaintată şi cei doi vînători erau cît pe aci să creadă că au făcut excursia în zadar, cînd Harbert se opri scoţînd un ţipăt de bucurie.
— Ah, domnule Cyrus, vedeţi copacul acela ?
Şi arătă spre un fel de arbust, care avea tulpina acoperită cu o scoarţă solzoasă şi frunzele vărgate cu dungi mici, paralele.
— Ce fel de copac este ? Seamănă cu un mic palmier, spuse Cyrus Smith.
— Este un cycas revoluta, îl am reprodus în dicţionarul meu de ştiinţele naturii.
Dar nu văd fructele lui.
— Într-adevăr, domnule Cyrus, nu are fructe, răspunse Harbert, dar trunchiul său conţine un fel de făină, pe care o vom găsi gata măcinată.
— Atunci, ăsta este arborele de pîine ?
— Da, arborele de pîine.
— Ei bine, băiete, îi răspunse inginerul, ai făcut o descoperire preţioasă, în aşteptarea recoltei noastre de grîu. La lucru deci şi să nădăjduim că nu te-ai înşelat!
Harbert nu se înşelase. Frîngînd tulpina unui cycas, el găsi printre fibrele lemnoase o cantitate oarecare de măduvă

făinoasă. Această feculă era amestecată cu un suc mucilaginos, neplăcut la gust, care putea fi totuşi uşor înlăturat prin presare, obţinîndu-se astfel o adevărată făină de calitate superioară şi foarte hrănitoare.
Cyrus Smith şi Harbert, după ce-şi fixară puncte de orientare sigure în porţiunea Far-West-ului, unde creşteau aceşti copaci, se întoarseră la Casa de Granit, aducînd vestea descoperirii făcute.
A doua zi dimineaţă, pionierii începură recoltarea făinii. Pencroff, din ce în ce mai entuziasmat de insula sa, îl întrebă pe inginer:
— Domnule Cyrus, credeţi că există insule pentru naufragiaţi ?
— Ce înţelegi prin asta, Pencroff ?
— Înţeleg insule anume create, unde naufragiaţii să se descurce cît mai bine.
— Or fi, răspunse zîmbind inginerul.
— Ba, eu cred că există sigur, spuse Pencroff, şi sînt convins că insula Lincoln face parte dintre ele !
Se întoarseră la Casa de Granit, încărcaţi cu o cantitate mare de tulpini de cycas. Inginerul făcu o presă, cu ajutorul căreia extrase sucul mucilaginos, amestecat cu fecula, obţinînd astfel o mare cantitate de făină, care, în mîinile lui Nab, se prefăcu in pîine şi budinci. Nu era adevărata pîine de grîu, totuşi semăna mult cu ea.
Între timp, femela onaggas, caprele şi oile stînei dădeau laptele necesar coloniei. Căruciorul făcea deseori drumul la stînă şi cînd era rîndul lui Pencroff, el îl lua şi pe Jup, lăsîndu-l să mîne. Jup pocnea din bici şi îşi îndeplinea cît se poate de bine misiunea.

Totul mergea foarte bine, atît în gospodăria lor, cît şi la stînă, şi pionierii n-ar fi avut de ce să se plîngă, dacă nu s-ar fi aflat atît de departe de patrie. Ei se adaptaseră atît de bine vieţii pe care o duceau, se obişnuiseră într-atît pe insulă, încît ar fi părăsit cu mare părere de rău pămîntul acesta ospitalier .
Şi totuşi, dragostea de ţară este atît de adînc înrădăcinată în sufletul omenesc, încît, dacă vreun vas s-ar fi ivit la orizont,

pionierii i-ar fi făcut semne, ar fi căutat să-l atragă în direcţia lor şi ar fi plecat cu el !...
Pînă una alta, duceau o viaţă liniştită.
Insula Lincoln, pe care pionierii locuiau de mai mult de un an, era adesea subiectul conversaţiilor lor, şi, într-o zi, observară un fapt, care avea să aibă mai tîrziu urmări însemnate pentru ei.
Era în ziua de 1 aprilie, într-o duminică, şi Cyrus Smith se odihnea împreună cu tovarăşii săi. Era o zi frumoasă, cum sînt cîteodată zilele de octombrie în emisfera boreală.
Seara, după cină, se aflau cu toţii pe veranda de la marginea platoului Grande-Vue, privind cum începeau să se coboare la orizont vălurile nopţii. Nab le servise cîteva ceşti de infuzie de boabe de soc, care înlocuia cafeaua.
Se vorbea despre insulă şi de aşezarea ei izolată în Pacific, cînd, Gédéon Spilett spuse deodată:
— Dragă Cyrus, ai mai controlat poziţia insulei noastre de cînd ai găsit sextantul în ladă ?

— Nu, răspunse inginerul.
— Poate că ar fi bine s-o faci, folosind un instrument mai precis decît acela pe care l-ai avut.
— La ce bun ? răspunse Pencroff. Doar insula nu-şi va schimba prin asta poziţia !
— Fără îndoială, continuă Gédéon Spilett, dar s-ar putea întîmpla ca observaţiile să fi fost inexacte, din cauza imperfecţiunii aparatelor, şi dacă avem posibilitatea să controlăm...
— Ai dreptate, dragă Spilett, răspunse inginerul. Ar fi trebuit să fac aceasta mai devreme, deşi sînt sigur că dacă am făcut vreo greşeală de calcul, ea nu poate să depăşească cinci grade în latitudine sau în longitudine.
— Ei, cine ştie, continuă reporterul, cine ştie dacă nu ne aflăm mai aproape de un ţărm locuit decît ne închipuim noi ?
— Vei afla asta mîine, îl încredinţa Cyrus Smith, şi te asigur că dacă n-ar fi existat nenumăratele treburi, care nu mi-au lăsat nici un răgaz, am fi ştiut-o de mult.
— Foarte adevărat, spuse Pencroff. Domnul Cyrus este un observator prea bun ca să se fi înşelat şi dacă insula nu s-a mişcat din loc, ea se află tot acolo unde a situat-o el.
— Vom vedea asta mîine.
A doua zi dimineaţă, inginerul se folosi de sextant, ca să verifice coordonatele obţinute, şi iată rezultatul observaţiilor sale:
Prima cercetare îi dăduse următorul rezultat în ceea ce privea aşezarea insulei Lincoln:
Longitudinea vest: 150°—155°;
Latitudinea sud: 30°—35°.
A doua cercetare dădu rezultatul următor:
Longitudinea vest: 150° 30';
Latitudinea sud: 34° 57'.
Prin urmare, cu toate că folosise aparate foarte rudimentare, Cyrus Smith procedase cu atîta îndemînare, încît greşeala sa nu depăşise cinci grade.
— Acum, spuse Gédéon Spilett, fiindcă pe lîngă sextant avem şi un atlas, să vedem, dragă Cyrus, care este poziţia exactă a insulei Lincoln în Oceanul Pacific.
Harbert aduse atlasul care, după cum se ştie, fusese editat în Franţa şi redactat prin urmare în limba franceză.

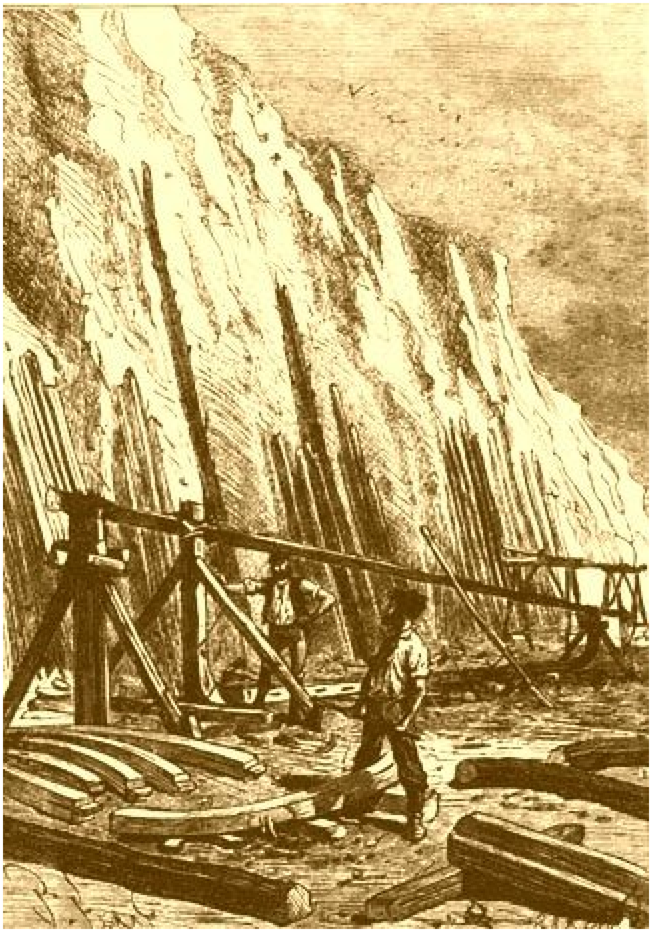
Harta Pacificului fu desfăşurată, iar inginerul, cu compasul în mînă, se pregătea să determine aşezarea insulei.
Deodată, se opri cu compasul în mînă, strigînd:
— Dar există pe hartă o insulă în partea asta a Pacificului !
— O insulă ? întrebă Pencroff.
— A noastră, fără îndoială, răspunse Gédéon Spilett.
— Nu, urmă Cyrus Smith. Aceasta e situată la 153° longitudine şi 37° 11' latitudine, adică cu două grade şi jumătate mai la sud de insula Lincoln.
— Şi cum se numeşte ? întrebă Harbert.
— Insula Tabor.
— O insulă mai însemnată ?
— Nu, o insuliţă pierdută în Pacific, care nu cred să fi fost cercetată vreodată !
— Atunci, o vom vizita noi ! spuse Pencroff.
— Noi ?
— Da, domnule Cyrus ! Vom construi o barcă mai mare pe care am s-o conduc eu. La ce depărtare ne aflăm de insula Tabor ?
— La aproximativ 150 de mile spre nord-est, răspunse Cyrus Smith.
— 150 de mile ! Un fleac ! spuse Pencroff. Cu un vînt bun din spate, le străbatem în patruzeci şi opt de ore.
— Dar la ce bun ? întrebă reporterul,
— Nu se ştie ! Vedem noi!
În urma acestui răspuns, ei hotărîră să construiască un vas, care să poată porni în larg cam prin luna octombrie, cînd va fi din nou vreme frumoastă.

CAPITOLUL X

Construirea corăbiei. A doua recoltă de grîu. Vînătoarea de kula. O plantă nouă, mai mult frumoasă decît folositoare. O balenă în larg. Cangea. îmbucătăţirea balenei. întrebuinţarea fanoanelor. Sfîrşitul lunii mai. Pencroff nu mai are nici o dorinţă.

Cînd Pencroff îşi punea ceva în gînd, nu dădea nici altora răgaz şi nu-şi găsea nici el liniştea pînă cînd lucrul nu se înfăptuia.
Acum, marinarul voia să viziteze insula Tabor şi în acest scop avea nevoie de un vas de o anumită mărime: trebuia deci construit acest vas.
Inginerul, de acord cu marinarul, întocmi planul.

Corabia trebuia să aibă o lungime de treizeci şi cinci de picioare de la prova la pupa şi o lăţime de nouă picioare, iar adîncimea ei nu trebuia să treacă de şase picioare, atît cît era suficient să aibă destulă afundare, pentru a nu fi luată de curent.
Ce lemn trebuia întrebuinţat la construirea vasului? Ulmul sau bradul, care se găseau din belşug pe insulă ? Hotărîră să folosească bradul, al cărui lemn se crapă uşor, dar care se prelucrează bine şi rezistă la apă tot atît de bine ca şi ulmul.
Acestea fiind hotărîte şi deoarece mai erau şase luni pînă în primăvară, pionierii se înţeleseră ca numai Cyrus Smith şi Pencroff să lucreze la construirea vasului. Gédéon Spilett şi Harbert aveau să continue să vîneze, iar Nab şi domnul Jup, ajutorul său, nu trebuiau să părăsească treburile casei, care intrau în atribuţiile lor.

Copacii fură aleşi de îndată, tăiaţi apoi şi prefăcuţi în scînduri. După opt zile, unghiul coastei dintre Cămin şi faleză fusese transformat în şantier, iar pe nisip se întindea scheletul unui vas, prevăzut cu prova şi pupa.
Cyrus Smith nu lucrase nici acum la întîmplare. Iscusit în toate, se pricepea şi în materie de construcţii marine, aşa că, înainte de a începe treaba, îşi fixase pe hîrtie modelul vasului. De altfel, avea un ajutor preţios în Pencroff, care lucrase cîţiva ani pe un

şantier din Brooklyn şi care îşi cunoştea meseria. Astfel, totul fu făcut după calcule serioase şi matură chibzuinţă.
Nu era de mirare că Pencroff muncea cu înflăcărare la această nouă operă şi că n-ar fi vrut s-o părăsească nici o clipă.
Un singur eveniment izbuti să-l îndepărteze de pe şantier, dar numai pentru o singură zi. Fu strîngerea celei de a doua recolte de grîu, în ziua de 15 aprilie. Ca şi cea dintîi, recolta a doua le îndreptăţi aşteptările, dînd cantitatea de grîu la care se aşteptau.
— Cinci baniţe, domnule Cyrus ! spuse Pencroff, după ce îşi măsură cu grijă comoara.
— Cinci baniţe, răspunse inginerul, asta înseamnă socotind o sută treizeci de mii de boabe de baniţă, un total de şase sute cincizeci de mii de boabe de grîu !
— Foarte bine spuse marinarul. După ce vom pune de o parte o mică rezervă, vom semăna de data aceasta tot grîul.
— Bine, Pencroff, şi dacă recolta viitoare va fi la fel de bună, vom avea patru mii de baniţe.
— Şi vom mînca pîine ?
— Desigur, Pencroff, vom munca pîine !
— Te pomeneşti că vom fi nevoiţi, să facem o moară ?
— Facem şi o moară, Pencroff !
Pregătiră apoi cu multă grijă pămîntul pentru al treilea lan de grîu, mult mai întins decît celelalte două de pînă atunci, încredinţîndu-i preţioasele grăunţe. După aceea, Pencroff se întoarse la corabia lui.
Între timp, Gédéon Spilett şi Harbert vînau prin împrejurimi. Pătrunzînd destul de adînc în părţile necunoscute ale Far-West-ului, mergeau cu puştile încărcate, gata să facă faţă oricărei întîlniri neplăcute. Era destul de grea explorarea acestor păduri dese, în care soarele străbătea anevoie printre ramurile stufoase. De aceea, reporterul nici nu se aventura decît cu busola de buzunar, căci fără ea nu ar fi regăsit drumul. Se întîmpla adesea ca vînatul să fie rar în aceste locuri, unde nu se puteau mişca în voie. Izbutiră totuşi să ucidă trei ierbivore mari, pe la sfîrşitul lunii aprilie. Erau nişte kula, animale pe care ie mai întîlniseră şi pe ţărmul de nord al lacului. Aici, în pădure, ele se lăsau omorîte prosteşte, chiar printre tufişurile în care îşi căutau scăparea. Pieile lor, aduse la Casa de Granit, au fost tăbăcite cu ajutorul acidului sulfuric, pentru a le putea folosi mai tîrziu.

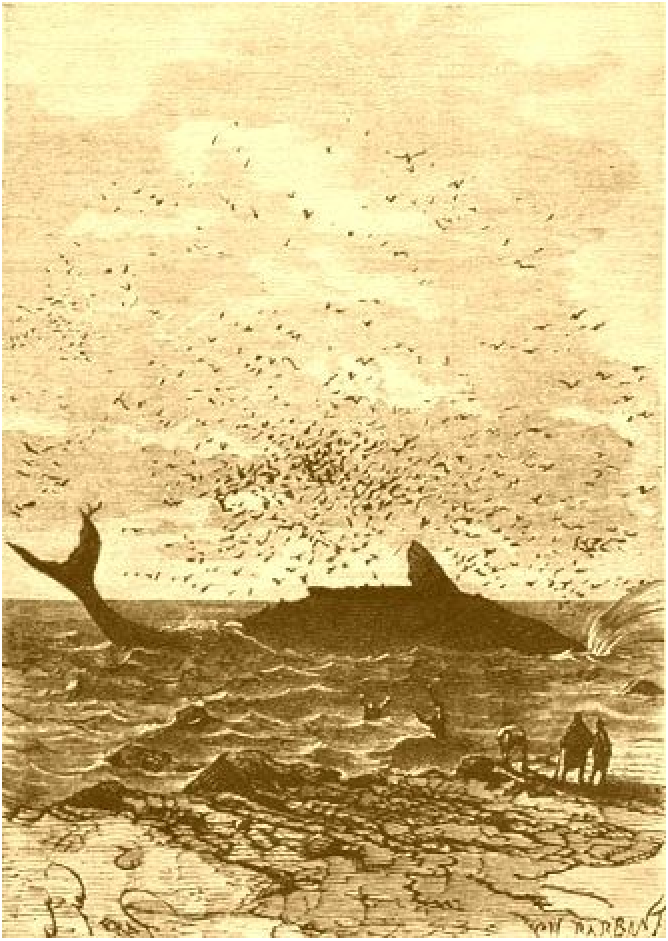
Gédéon Spilett mai făcu încă o descoperire preţioasă.
În ziua de 30 aprilie, cei doi vînători pătrunseseră, ca de obicei, mai adînc în partea de sud-vest a pădurii Far-West. Ajungînd într-un fel de luminiş, scăldat în razele arzătoare ale soarelui, reporterul, care mergea înaintea lui Harbert, fu izbit de mirosul pe care-l răspîndeau nişte plante cu tulpina dreaptă şi cu florile aşezate în ciorchine. Smulgînd vreo două tulpini, el se întoarse către băiat:
— Ia vezi, ce-i asta, Harbert ?
— Unde aţi găsit această buruiană, domnule Spilett ?
— Creşte din belşug în luminişul de colo.
— De astă dată, domnule Spilett, răspunse băiatul, aţi descoperit o comoară, pentru care Pencroff vă va fi recunoscător cît va trăi aici.
— Te pomeneşti că e tutun ?
— Sigur că da. Şi chiar dacă nu e de prima calitate, este totuşi tutun adevărat.
— Ce-o să se mai bucure Pencroff! Însă vreau să cred că nu-l va fuma pe tot. Va trebui să ne lase puţin şi nouă .
— Mi-a venit o idee, care nu poate fi rea, domnule Spilett, îi răspunse Harbert. Ce-ar fi dacă nu i-am spune nimic lui Pencroff, pînă cînd uscăm frunzele şi apoi să-i oferim într-o bună zi o pipă gata umplută?
— Bună idee, Harbert, şi sînt încredinţat că, începînd din ziua aceea, nu-i va mai lipsi nimic pe insulă bravului nostru tovarăş !
Culeseră o mare cantitate de tutun, se furişară, cu ea în Casa de Granit şi o ascunseră cu multă băgare de seamă, de parcă Pencroff ar fi fost un. vameş grozav de sever.
Cyrus Smith şi Nab luau şi ei parte la complot. Astfel, cu toate că uscarea şi pregătirea frunzelor, pe care după aceea le tocară şi le uscară din nou pe nişte pietroaie încălzite în foc, ceru un timp destul de îndelungat, marinarul nu bănui nimic. Operaţia ţinu vreo două luni şi totul se petrecu fără ştirea lui Pencroff, care era atît de ocupat cu corabia lui, încît nu se abătea pe la Casa de Granit decît seara, la culcare.
Îi fu dat totuşi să mai întrerupă o dată munca lui favorită, în ziua de 1 mai, cînd avură o mare expediţie pescărească, la care, de voie, de nevoie, toţi locuitorii insulei fură nevoiţi să ia parte.
De cîteva zile, pionierii noştri observaseră că în largul apelor oceanului, la o depărtare de vreo douătrei mile, înota un animal

uriaş. Era o balenă din cele mai mari, aparţinînd, după toate probabilităţile, speţei australe numită balena Capului.
— Mare noroc ar da peste noi dacă am pune mîna pe ea ! strigă marinarul. Ah ! Să fi avut un vas cum trebuie şi o cange în bună stare, ce mai strigam eu acum: „Haideţi, băieţi, face să punem mîna pe ea!”
— Cît despre mine, Pencroff, răspunse Gédéon Spilett, tare mi-ar fi plăcut să te văd mînuind cangea. Frumos spectacol trebuie să fie.
— Frumos, n-am ce zice, însă cam periculos, spuse inginerul. Dar cum n-avem cu ce să atacăm balena, cred că e mai bine să o lăsăm în pace.
— Mă miră totuşi, spuse reporterul, să văd o balenă la această latitudine !
— De ce te miri, domnule Spilett ? întrebă Harbert. Ne aflăm tocmai în acea parte a Pacificului, pe care pescarii americani şi englezi o numesc „WhaleField”[24], şi prin meleagurile astea, aşezate între Noua Zeelandă şi America de Sud, se întîlnesc cele mai multe balene din emisfera australă.
— Nimic mai adevărat, răspunse Pencroff. Ce mă miră însă, este că n-am mai văzut şi altele pînă acum prin aceste părţi. Dar ce-mi tot bat eu capul cu balenele, că tot nu ne putem apropia de ele !
Şi Pencroff se întoarse la şantier, oftînd cu părere de rău, căci în fiecare marinar zace un pescar, şi dacă este adevărat că plăcerea de a pescui este direct proporţională cu mărimea peştelui prins, este uşor de închipuit ce simţămînt încearcă pescarul în faţa unei balene!
Şi trebuie să se ţină seama că pentru ei nu putea fi vorba de o simplă plăcere ! O astfel de pradă ar fi însemnat o comoară pentru colonie, unde grăsimea şi fanoanele balenei puteau să găsească nenumărate întrebuinţări.
Dar se întîmplă totuşi un lucru ciudat: balena pe care o văzuseră nu părea dornică să părăsească apele din apropierea insulei, aşa că, de la ferestrele Casei de Granit sau de pe platoul Grancie-Vue, Harbert şi Gédéon Spilett nu mai lăsau ochianul, atunci cînd nu erau la vînătoare, ba chiar şi Nab, de lîngă plita lui, pîndea cu încordare toate mişcările uriaşei vieţuitoare. Cetaceul pătrunsese adînc în golful Uniunii, pe care îl cutreiera

---
[24] Câmpul balenelor. (N. A.)

repede de la capul Mandibulei pînă la capul Ghearei, folosindu-se de coada-i puternică, pe care părea să se proptească, şi atingînd uneori o viteză de douăsprezece mile pe oră. Câteodată, se apropia atît de mult de insuliţa Salvării, încît îl vedeau;în întregime. Era într-adevăr o balenă australă, cu totul neagră şi cu capul mai turtit decît acela al balenelor nordice. Arunca prin nările sale, la mare înălţime, trîmbe de aburi sau de apă — nu se ştie precis căci oricît pare de ciudat acest lucru, naturaliştii şi cu vînătorii de balene încă nu au izbutit să aibă aceeaşi părere în această privinţă.
Ce împroşcă ea oare pe nări ? Apă sau aburi ? Cei mai mulţi naturalişti sînt de părere că înmroşcă aburi care, dînd de aer rece, se condensează şi cad sub formă de apă.
Prezenţa acestui mamifer marin nu înceta să-i preocupe pe pionieri. Pencroff, mai ales, era nervos şi nu-i mai era gîndul la lucru. Ajunsese să rîvnească la această balenă, aşa cum rîvneşte un. copil la un lucru interzis. O visa şi noaptea, şi vorbea în somn despre ea. Este sigur că dacă şalupa ar fi fost gata, n-ar fi şovăit nici o clipă să pornească în urmărirea ei.
Dar ceea ce coloniştii nu putuseră să facă, întîmplarea făcu pentru ei şi, în ziua de 3 mai, Nab, care stătea la fereastra bucătăriei, vesti cu multă gălăgie că balena fusese aruncată pe ţărmul insulei.
Harbert şi Gédéon Spilett, care erau gata de plecare, îşi lepădară puştile, Pencroff zvîrli toporul şi împreună cu Cyrus Smith şi Nab se îndreptară spre locul unde fusese aruncat cetaceul.

Balena zăcea spălată de flux pe plaja de la capul Epavei, la vreo trei mile de Casa de Granit. Astfel stînd lucrurile, nu se putea crede că avea să-i fie uşor să se elibereze singură. în orice caz, pionierii trebuiau să se grăbească să-i taie o eventuală retragere. Se înarmară deci cu căngi şi ciomege, trecură în grabă podul de peste rîul Mercy, coborînd apoi malul drept al rîului şi, în mai puţin de douăzeci de minute, ajunseră lîngă

uriaşa vieţuitoare, deasupra căreia se roteau în zbor stoluri dese de păsări,

— Ce monstru ! strigă Nab.

Strigătul era îndreptăţit. Aveau în faţa lor o balenă australă uriaşă, lungă de optzeci de picioare, care putea să cîntărească, vreo sută cincizeci de mii de livre ! Ciudat însă: monstrul acesta nu se mişca, nu se zbătea, şi nu căuta să se întoarcă în larg cu ajutorul fluxului. Explicaţia o aflară pionierii în curînd, făcînd înconjurul animalului, după retragerea apelor. Balena era moartă şi, în partea dreaptă a trupului, avea înfiptă o cange.

— Să fie oare pescuitori de balene prin împrejurimi ? întrebă grăbit Gédéon Spilett.

— De ce să fie ? spuse marinarul.

— Păi cangea...

— Ei, domnule Spilett, asta nu dovedeşte nimic, răspunse Pencroff. Sînt balene care străbat mii de mile cu cangea înfiptă

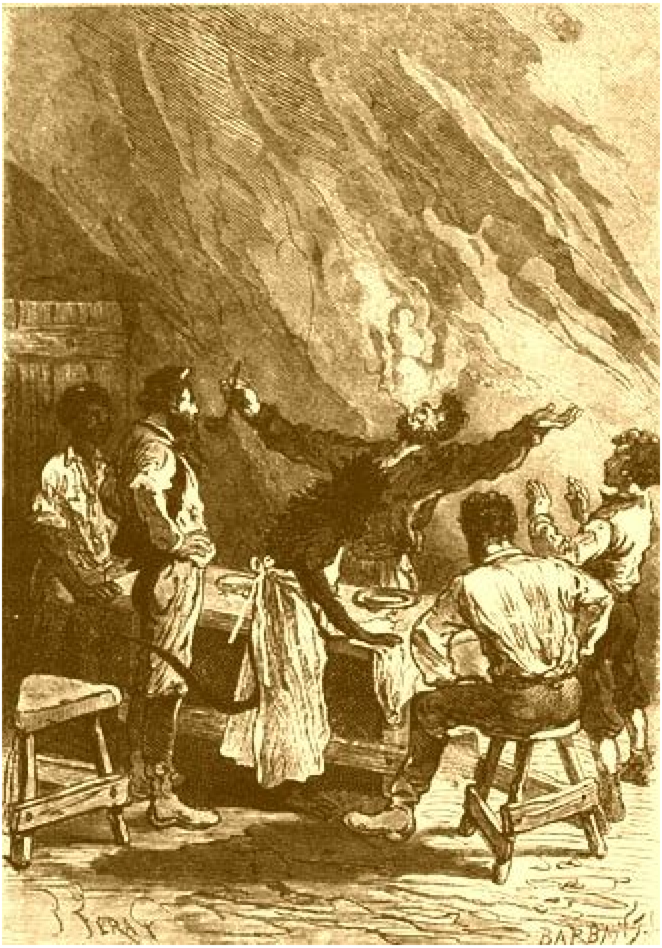
în pîntece şi nu e lucru rar ca o balenă lovită de cange în Nordul Atlanticului să vină să moară în Sudul Pacificului.
— Bine, dar... începu reporterul, nemulţumit de răspunsul lui Pencroff.
— Tot ce se poate, îi tăie vorba Cyrus Smith. Să ne uităm însă cu luare aminte la cange; pescuitorii de balene au obiceiul să zgîrie pe ea numele vasului lor.
Într-adevăr, smulgînd cangea din pîntecele animalului, Pencroff citi următoarea inscripţie:
Maria-Stella
Vineyard
— Un vapor din Vineyard[25] ! Un vapor din ţara mea ! strigă el. Maria-Stella ! Frumos balenier, pe legea mea ! Şi ce bine îl cunosc! Ah, dragii mei, un vapor din Vineyard ! Un balenier din Vineyard
Şi, agitînd cangea, marinarul repeta impresionat numele drag, numele oraşului în care se născuse !
Apoi, cum nu se aşteptau să apară Maria-Stella ca să-şi reclame balena vînată, hotărîră s-o taie înainte de a intra în descompunere, cu atît mai mull cu cât păsările de pradă, care de cîteva zile pîndeau această namilă de carne, se arătau hotărîte să pună stăpînire pe ea. Pionierii se văzură nevoiţi să folosească armele, pentru a le îndepărta.
Se dovedi că balena era o femelă, ale cărei mamele conţineau o mare cantitate de lapte care, potrivit părerii unora dintre naturalişti, seamănă destul de mult cu laptele de vacă, atît în privinţa gustului, cît şi a culorii şi densităţii.
Pencroff, care lucrase odinioară pe un vas de pescuit balene, conduse operaţiile tăierii, destul de neplăcute de altfel, şi care ţinură trei zile; nici unul dintre pionieri nu se dădu înapoi de la această muncă, nici chiar Gédéon Spilett, care, după spusele marinarului, promitea să devină cu timpul „un foarte bun naufragiat”.
Grăsimea balenei, tăiată în fîşii groase de două picioare şi jumătate, fu ciopîrţită apoi în bucăţi de vreo mie de livre fiecare şi topită în vase mari de pămînt, aduse la faţa locului. În felul acesta, evitau răspîndirea mirosului ei neplăcut în împrejurimile Casei de Granit. Cu toate că o treime se pierdu prin topire, le rămase totuşi destulă grăsime; limba singură dăduse şase mii

[25] Vineyard — port din statul New - York. (N. A.)

de livre de ulei, iar buza mferioară, alte patru mii. Afară de grăsime, care avea să le asigure pentru multă vreme stearină şi glicerina de care aveau nevoie, mai obţinură şi fanoanele, pe care erau siguri că le vor întrebuinţa, cu toate că umbrelele şi corsetele nu erau la modă în insula lor. Falca de sus era prevăzută de o parte şi de alta cu opt sute de lame cornoase, cît se poate de flexibile, ca doi piepteni mari, ai căror dinţi, lungi de şase picioare, reţin în gură miile de mici vieţuitoare — peştişori şi moluşte — cu care se hrăneşte balena.
Cînd totul fu gata, spre marea mulţumire a operatorilor, păsările puseră stăpînire pe resturile părăsite, consumîndu-le pînă la ultima fărîmă, iar lucrările de fiecare zi îşi reluară cursul la Casa de Granit.
Totuşi, înainte de a reîncepe lucrul pe şantier, Cyrus Smith se apucă să fabrice nişte unelte, care puseră la grea încercare curiozitatea tovarăşilor săi. Luă o duzină de fanoane, pe care le tăie în şase părţi egale, ascuţindu-le apoi la capete.
— Dar la ce se mai întrebuinţează şi astea, domnule Cyrus ? întrebă Harbert după ce operaţia era isprăvită.
— Ca să ucidem lupi, vulpi şi chiar jaguari, răspunse inginerul.
— Chiar acum ?
— Nu, la iarnă, cînd vom avea şi gheaţă la îndemînă.
— Nu înţeleg... răspunse Harbert.
— Vei înţelege, dragul meu ! zise inginerul. Instrumentul acesta nu a fost inventat de mine. El se bucură de mare căutare printre vînătorii din insulele
Aleutine. Cînd va veni gerul, am să îndoi aceste fanoane şi am să le stropesc cu apă, pînă cînd le voi acoperi în întregime cu o pojghiţă de gheaţă, care le va menţine îndoite; apoi, le voi risipi pe zăpadă, după ce mai întîi le voi înveli în grăsime. Cred că îţi închipui ce se întîmplă cînd un animal înfometat înghite o astfel de momeală. Căldura stomacului topeşte gheaţa, fanonul se destinde şi i-l perforează cu vîrfurile sale ascuţite. — Straşnică născocire ! spuse Pencroff.
— Vom face astfel economie de gloanţe şi de praf de puşcă, răspunse Cyrus Smith.
— Sistemul ăsta e mult mai bun decît capcanele, adăugă Nab.
— Să aşteptăm deci iarna
— S-o aşteptăm !

Între timp, construirea corăbiei înainta mereu, încît, pe la sfîrşitul lunii, pereţii ei se ridicaseră pînă la jumătate. Se şi vedea că forma vasului era excelentă şi că va fi în stare să înfrunte marea.
Pencroff muncea cu o rîvnă neîntrecută şi doar natura sa robustă îl ajuta să ţină piept unui astfel de efort; dar tovarăşii săi îi pregătiseră în taină o răsplată, mulţumită căreia, marinarul avea să cunoască în ziua de 31 mai una din cele mai mari bucurii din viaţa lui.
În ziua aceea, după cină, pe cînd se ridicau de la masă, Pencroff simţi o mînă, apăsîndu-l pe umăr.
Era Gédéon Spilett, care îi spunea:
— Stai o clipă, maestre Pencroff. Ai uitat desertul.
— Mulţumesc, domnule Spilett, — îi răspunse marinarul, — mă duc să-mi văd de treabă.
— Ce-ai spune de-o cafeluţă, dragul meu ?
— Nu e mare lucru !
— Dar o pipă ?
Pencroff sări de pe scaun şi îngălbeni, văzîndu-l pe reporter că-i întinde o pipă înfundată şi pe Nab care înainta cu un cărbune aprins.
Încercă să spună ceva, dar nu fu în stare să scoată nici o vorbă. Apoi apucă pipa, o duse la gură şi o aprinse cu cărbunele, trăgînd cinci-şase fumuri, unul după altul.
Un nor albăstrui şi parfumat se răspîndi în încăpere şi din adîncurile acestui nouraş de fum se auzi o voce, care nu înceta să repete ca într-un delir;
— Tutun, tutun adevărat!
— Da, Pencroff, avem tutun, răspunse Cyrus Smith. Şi unde mai pui că este un tutun minunat!

— Pe toţi sfinţii, zise marinarul. Acum nu ne mai lipseşte nimic pe insula noastră !
Şi Pencroff fuma, fuma, fuma !
— Şi cine a mai făcut şi descoperirea asta ? întrebă el în cele din urmă. Fără îndoială că Harbert ?
— Nu, Pencroff, domnul Spilett a făcut-o.
— Mulţumesc, domnule Spilett, strigă marinarul, strîngîndu-l în braţe pe reporter, care în viaţa lui nu mai fusese astfel îmbrăţişat.

— Uf ! Pencroff, răspunse Gédéon Spilett, de-abia trăgîndu-şi sufletul. Recunoştinţa trebuie să ţi-o împărţi între Harbert, care a recunoscut buruiana asta, Cyrus care a preparat-o şi Nab care s-a chinuit cu greu să păstreze atîta vreme taina noastră !
— Sînt sigur, dragii mei, că va veni şi ziua în care o să vă răsplătesc ! răspunse marinarul. Acum ne-am legat pe viaţă şi pe moarte.

CAPITOLUL XI

Iarna. Bătucitul lînii. Piua. Ideea fixă a lui Pencroff. Fanoanele. La ce poate folosi un albatros. Combustibilul viitorului. Top şi Jup. Furtuni. Stricăciuni la curtea de păsări. O excursie la mlaştină. Cyrus Smith e singur. Explorarea puţului.

O dată cu venirea lunii iunie, care corespunde cu luna decembrie în zona boreală, sosea şi iarna, aşa că pionierii noştri se îngrijiră de confecţionarea unor haine trainice şi călduroase. Muflonii de la stînă fuseseră tunşi, iar lîna lor aştepta să fie transformată în stofă de haine.

Bineînţeles că Cyrus Smith nu avea la îndemînă nici unul din instrumentele care se întrebuinţează pentru torsul şi ţesutul lînii, de aceea el îşi propuse să folosească proprietatea firelor de lînă care se încurcă constituind prin simpla lor încîlcire acea stofă care se numeşte „pîslă”, atunci cînd sînt presate în toate direcţiile. Pîsla se poate obţine printr-o simplă „bătucire”, operaţie care, deşi scade elasticitatea stofei, îi măreşte în schimb posibilitatea de a păstra căldura. Lîna muflonilor, alcătuită din fire scurte, era cît se poate de potrivită pentru o astfel de operaţie.

Inginerul, ajutat de tovarăşii săi, împreună cu Pencroff — care se vedea silit să-şi părăsească din nou vasul drag — începură prin a elibera lîna de substanţa aceea uleioasă cu care este îmbibată şi care se numeşte usuc. O ţinură douăzeci şi patru de ore în hîrdaie pline cu apă încălzită la şaptezeci de grade; o spălară apoi bine cu sodă şi cînd fu destul de bine uscată trecură la „bătucirea” ei, obţinînd astfel o stofă foarte grosolană, care n-ar fi avut nici o căutare în centrele industriale din Europa sau America, dar care era foarte preţuită, pe piaţa insulei Lincoln. Se ştie desigur că stofele acestea erau cunoscute din timpurile cele mai îndepărtate şi fuseseră obţinute prin aceleaşi mijloace pe care se pregătea să le folosească Cyrus Smith.

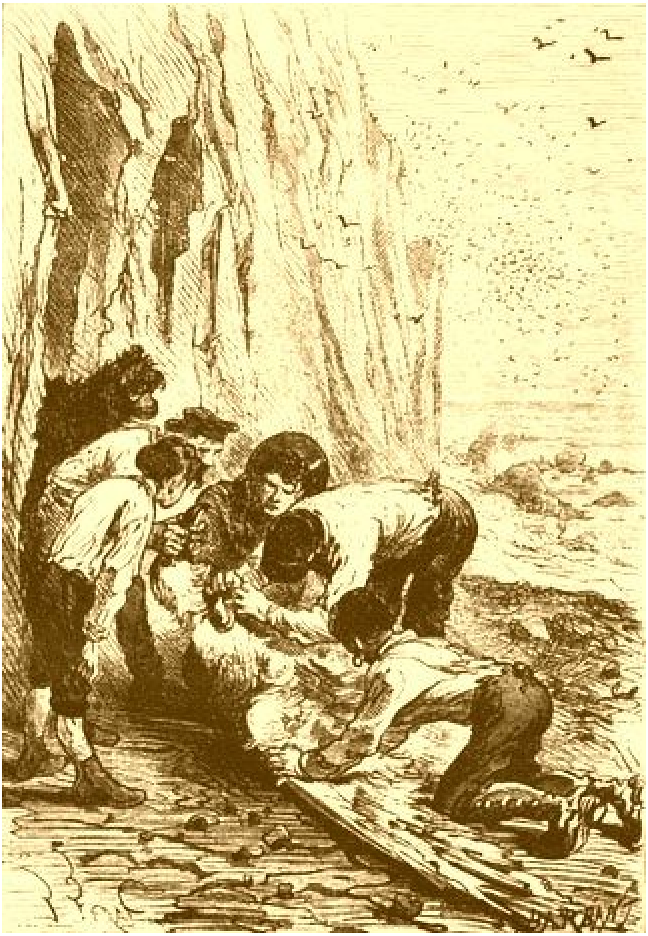
Inginerul construi o maşină de presat lînă, folosind cu dibăcie forţa mecanică produsă de căderea de apă de pe plajă, întreaga instalaţie era o piuă cît se poate de rudimentară, alcătuită dintr-un ax, cu ajutorul căruia se ridicau şi se lăsau doi piloni verticali, care presau lîna aşezată în piuă. Mai construiră şi un cadru din bîrne groase, care înconjura întregul mecanism. Secole de-a rîndul aşa au arătat piuele de pretutindeni, pînă ce pilonii au fost înlocuiţi prin cilindri compresori, mulţumită cărora lîna este supusă unui adevărat laminaj, în loc să fie „bătucită” ca în trecut.

Operaţia se făcu sub îndrumarea lui Cyrus Smith şi izbuti de minune. Lîna, îmbibată cu soluţie de săpun — menită pe de o parte să uşureze înmuierea, strîngerea şi bătucirea firelor de

lînă, făcîndu-le totodată şi mai lunecoase şi, pe de altă parte, să le împiedice să se destrame în timpul presării — fu scoasă din piuă sub forma unor bucăţi groase de pîslă. Asperităţile şl inegalităţile cu care însăşi natura înzestrează firele de lînă ajutaseră atît de mult la alipirea şi amestecarea lor, încît, în cele din urmă, coloniştii obţinură pîsla, din care puteau să-şi facă atît haine, cît şi pături. Desigur că nu fabricaseră stofă merinos, muselină, caşmir, alpaga, satin, catifea ori brocard, nici măcar flanelă, ci doar pîslă - totuşi insula avea oricum o industrie în plus.
Avînd în sfîrşit şi pături groase, pe lîngă haine călduroase, pionierii puteau să înfrunte fără grijă iarna anului 1866-1867.
Pe la 20 iunie se lăsă ger şi, spre marea lui părere de rău, Pencroff se văzu nevoit să întrerupă construirea corăbiei, pe care, de altfel, era sigur că o va isprăvi în primăvară.
Marinarul era stăpînit de gîndul de a face o călătorie de recunoaştere pînă în insula Tabor, cu toate că Cyrus Smith nu vedea ce-ar putea să aducă nou această expediţie, pe care Pencroff o dorea mînat doar de curiozitate, neavînd ce să găsească pe stînca aceea pustie şi stearpă. Inginerul se arăta destul de îngrijorat la gîndul că vor străbate o sută cincizeci de mile, cu totul necunoscute, pe bordul unui vas destul de mic. Se îngrozea gîndindu-se la ceea ce s-ar putea întîmpla cu ei în largul mării, în cazul cînd n-ar putea să atingă insula Tabor şi nici să se întoarcă pe insula Lincoln, cu atît mai mult cu cît aveau de străbătut o regiune foarte periculoasă a Pacificului.
Cyrus Smith discuta adesea acest plan cu Pencroff, care dădea dovadă de o încăpăţînare de neînvins, pe care singur nu era în stare să şi-o explice.
— La urma urmelor, Pencroff,—îi spuse într-o zi inginerul, — dă-mi voie să-ţi amintesc că după ce ai lăudat atît insula aceasta şi după ce îţi exprimi mereu regretul de a fi nevoit într-o zi s-o părăseşti, nu înţeleg cum poţi fi tocmai dumneata acela care vrei s-o părăseşti primul.
— Vreau s-o părăsesc doar pentru cîteva zile, răspunse Pencroff. Atît cît să mă duc şi să mă întorc, atît eît să-mi dau seama ce-i cu insula aceea.
— Dar nu înţelegi că acum ea nu mai poate însemna pentru noi nici pe departe cît insula Lincoln ?
— De asta sînt sigur !

— Atunci de ce să te aventurezi ?
— Vreau să ştiu ce se petrece pe insula Tabor !
— Dar nu se petrece nimic Şi nu are cum să se petreacă ceva !
— Cine ştie !
— Şi dacă te prinde vreo furtună ?
— N-am de ce să mă tem în timpul verii, răspunse Pencroff. Afară de asta, domnule Cyrus, fiindcă sînt totuşi silit să mă gîndesc la toate, v-aş cere voie să-l iau numai pe Harbert cu mine.
— Dar bine, Pencroff, — răspunde inginerul, apăsîndu-şi mîna pe umărul marinarului, — crezi că ne-am putea mîngîia vreodată dacă vi s-ar întîmpla vreo nenorocire dumitale şi acestui copil, pe care-l socotim cu toţii fiul nostru ?
— Domnule Cyrus, răspunse Pencroff, pătruns de o încredere nestrămutată, nu vă vom pricinui această durere. De altminteri nu vom mai vorbi despre această călătorie decît cînd va veni timpul potrivit. Sînt sigur că după ce veţi vedea corabia gata înzestrată cu pînze şi cu tot ce-i trebuie, cînd veţi vedea cum ţine la apă, căci vom face împreună ocolul insulei, mă veţi lăsa să plec fără nici o grijă. Sînt sigur că va fi o adevărată minune corabia dumneavoastră.
— Cred că este mai potrivit să spunem corabia noastră, Pencroff, zise inginerul zîmbind, dezarmat pentru moment.
Convorbirea se termină aici, ca să reînceapă altă dată, fără ca vreunul dintre ei să izbutească să-l convingă pe celălalt.
Prima zăpadă căzu la sfîrşitul lunii iunie. La stînă adunaseră mai dinainte nutreţ destul, ca să nu mai fie nevoiţi s-o viziteze zilnic; hotărîră totuşi să nu lase să treacă o săptămînă fără să dea pe acolo.
Pionierii puseră din nou capcane şi încercară micile instrumente fabricate de Cyrus Smith. Aşezară la marginea pădurii, de-a lungul potecii pe care obişnuiau să umble fiarele ce coborau la lac, balenele îndoite printr-o pojghiţă de gheaţă, pe care le acoperiseră cu un strat gros de grăsime.
Spre marea mulţumire a inginerului, născocirea pescarilor din Aleutine dădu rezultate minunate. Douăsprezece vulpi, cîţiva porci mistreţi şi chiar un jaguar căzură pradă pionierilor; toate aceste animale muriseră cu stomacul perforat.

Trebuie să pomenim aici şi despre încercarea făcută de pionierii noştri de a comunica într-un fel oarecare cu semenii lor.
Gédéon Spilett se gîndise de multe ori să arunce în mare o sticlă conţinînd un mesaj, pe care s-ar fi putut să o poarte curenţii pe vreun ţărm locuit, sau să se folosească de vreun porumbel. Dar i se părea cu neputinţă ca un porumbel sau o sticlă să poată străbate distanţa de o mie două sute de mile, care despărţea insula de oricare alt ţinut.

În ziua de 30 iunie, pionierii prinseră cu mare greutate un albatros, pe care o împuşcătură a lui Harbert îl rănise uşor la un picior. Era un exemplar foarte frumos, ale cărui aripi, cînd erau întinse, măsurau zece picioare .şi care, desigur, era în stare să străbată un ocean de mărimea Pacificului.
Harbert ar fi dorit să păstreze minunata zburătoare, a cărei rană se vindecase repede; el susţinea că poate să o domesticească. Gédéon Spilett însă îl făcu să înţeleagă că nu puteau să piardă prilejul de a se pune în legătură cu vreun ţinut locuit al Pacificului, aşa că Harbert cedă. Dacă albatrosul venea dintr-o regiune locuită, socoteau naufragiaţii, cu siguranţă că se va întoarce tot acolo, de îndată ce-şi va recăpăta libertatea.
Era foarte posibil ca Gédéon Spilett, în care reporterul nu murise, să fi fost mulţumit că găsise prilejul să trimită în

necunoscut un palpitant articol, în care povestea aventurile pionierilor de pe insula Lincoln !
El redacta deci o notiţă scurtă, pe care o vîrî într-un săculeţ de pînză cauciucată, cu rugămintea către acela care o va găsi s-o predea ziarului New-York Herald. Săculeţul fu legat de gîtul albatrosului şi nu de laba sa, deoarece păsările acestea au obiceiul să se odihnească pe suprafaţa mării; apoi curierul lor fu eliberat, iar pionierii, destul de mişcaţi, îl priviră cum se pierdea printre ceţurile ce acopereau zarea spre apus.
— Încotro se îndreaptă ? întrebă Pencroff.
— Spre Noua Zeelandă, răspunse Harbert.
— Drum bun strigă marinarul, care nu avea prea mare încredere în astfel de mijloace de corespondenţă.
O dată cu sosirea iernii, prietenii noştri reluară lucrările în interiorul Casei de Granit; îşi repararară îmbrăcămintea şi între altele făcură şi pînze pentru corabie, croite din inepuizabilul înveliş al aerostatului.
În timpul lunii iulie domni un frig straşnic, dar pionierii nu erau siliţi să economisească nici lemnele, nici cărbunii. Cyrus Simth instalase un al doilea cămin în sala mare, în care îşi petreceau serile. în timp ce lucrau, stăteau de vorbă, iar cînd nu aveau de lucru, citeau, aşa că timpul trecea cu folos pentru toată lumea. Era o adevărată plăcere pentru ei să asculte mugetele vijeliei dezlănţuite afară, aşezaţi în sala luminată cu lumînări, bine încălzită cu cărbuni, după o masă bogată, cu cafeaua de soc fumegînd în ceşcuţe, cu pipele răspîndind valuri de fum parfumat. Mulţumirea lor ar fi fost desăvîrşită de nu s-ar fi ştiut atît de departe de semenii lor, de patria lor. Vorbeau adesea despre ţara lor, despre prietenii rămaşi acolo şi despre avîntul industriei. în cursul unei astfel de convorbiri, Gédéon Spilett puse următoarea întrebare:
— Dragă Cyrus, nu riscă oare acest avînt al industriei şi al comerţului să fie oprit într-o bună zi ?
— Oprit ? De ce ?
— Din lipsa cărbunelui, cel mai preţios minereu, Da, cel mai preţios, într-adevăr, răspunse inginerul. Se pare că natura însăşi a ţinut să se vadă cît este de preţios, creînd diamantul, care nu este altceva decît cărbune pur, cristalizat.
— Dar nu vreţi să spuneţi, domnule Cyrus, întrebă Pencroff, că în cazanele maşinilor se va arde diamantul în locul cărbunelui ?

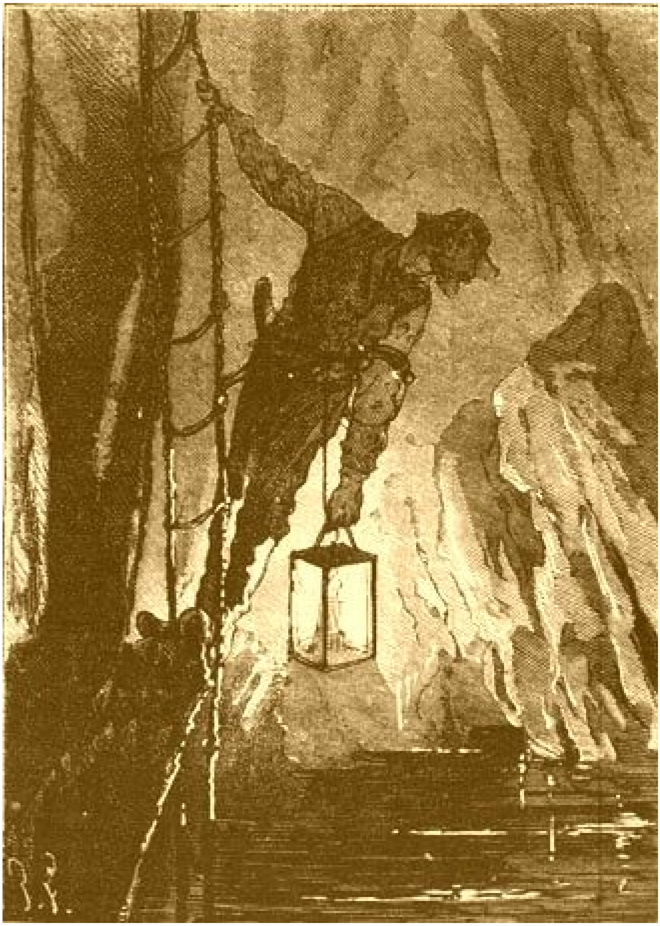
— Nu, dragul meu, răspunse Cyrus Smith.
— Totuşi, reluă Gédéon Spillet, recunoşti că într-o bună zi cărbunele va fi consumat în întregime ?
— Ei ! Zăcămintele de cărbuni sînt încă foarte mari, astfel că cei o sută de mii de muncitori[26] care scot anual o sută de chintale metrice, nu le-au epuizat nici pe departe !
— Dar odată cu creşterea consumului de cărbuni, răspunse Gédéon Spilett, este de prevăzut că aceşti o sută de mii de muncitori vor deveni în curînd două sute de mii şi că extracţia va fi dublă.
— Fără îndoială ! Dar s-au inventat noi maşini, care vor permite să se exploreze mai intens zăcămintele din Europa, iar minele din America şi Australia vor face faţă încă multă vreme cerinţelor industriei.
— Cam cît timp ? întrebă reporterul.
— Cel puţin două sute cincizeci pînă la trei sute de ani.
— Noi n-avem de ce să ne temem, zise Pencroff. Sînt însă îngrijorat pentru strănepoţii noştri.
— Pînă atunci se va găsi şi alt combustibil, spuse Harbert.
— Să sperăm, răspunse Gédéon Spilett, căci altfel cum vor merge maşinile ? Fără maşini, ce vor deveni drumurile de fier, vapoarele, uzinele şi tot ceea ce contribuie la progresul civilizaţiei ?
— Oare ce s-ar putea întrebuinţa în locul cărbunelui ? întrebă Pencroff. Aveţi vreo idee, domnule Cyrus?
— Aproximativ, dragul meu.
— Ei, bine, ce s-ar putea arde în locul lui ?
— Apă, răspunse Cyrus Smith.
— Apă, strigă Pencroff. Să încălzim cu apă vapoarele cu aburi şi locomotivele ! Apa va încălzi apa ?
— Da, da, apa ! Dar apa descompusă în elementele sale componente, răspunse Cyrus Sniitb. Probabil că operaţia aceasta se va face cu ajutorul electricităţii, care va deveni o forţă puternică şi uşor de mînuit, căci printr-o lege inexplicabilă, toate descoperirile mari parcă se potrivesc şi se completează la un moment dat. Da, dragii mei, cred că apa va fi întrebuinţată într-o bună zi drept combustibil; hidrogenul şi oxigenul, care intră în compoziţia ei, vor fi folosite împreună sau separat şi vor

[26] O sută de mii de muncitori în epoca de la 1870 şi, desigur, vorbind numai de America de Nord. (N. T.)

da un izvor nesecat de căldură şi lumină, izvor mai bogat decît cărbunele. Va veni o zi cînd magaziile vapoarelor şi tenderele locomotivelor vor conţine în loc de cărbuni, aceste două gaze comprimate, care vor arde în cazanele lor, degajînd o uriaşă putere calorică. Nu avem prin urmare de ce să fim îngrijoraţi. Atîta vreme cît pămîntul va fi locuit, el va satisface toate nevoile locuitorilor săi; ei nu vor duce lipsă nici de lumină, nici de căldură, după cum nu vor duce lipsă nici de produse animale,, vegetale sau minerale. Cred că atunci cînd zăcămintele de cărbuni vor fi istovite vom încălzi şi ne vom încălzi cu apă. Apa este cărbunele viitorului.
— Tare aş vrea să apuc vremurile acelea, spuse marinarul.
— Pentru asemenea minuni te-ai trezit cam devreme, Pencroff, spuse Nab, care pînă atunci nu luase parte la discuţie.
Totuşi, nu cuvintele lui Nab încheiară convorbirea, ci lătratul lui Top. Cîinele avea. şi de data aceasta lătratul acela ciudat, care-l preocupa pe inginer. Lătrînd într-una, Top începu să se învîrtească pe lîngă gura puţului, care se afla la capătul culoarului interior.
— Ce are Top de latră aşa ? întrebă Pencroff.
— Şi de ce mîrîie Jup ? adăugă Harbert. Într-adevăr, urangutanul dădea semne de agitaţie,
ca şi cîinele şi, lucru curios, ambele animale păreau mai curînd neliniştite, decît înfuriate.
— Fără îndoială, puţul acesta este în directă legătură cu marea, spuse Gédéon Spilett, şi un monstru marin vine din cînd în cînd să respire în adîncul lui.
— Aşa şi este, răspunse marinarul. Nici nu poate fi altă explicaţie... Haide, Top, taci odată adăugă Pencroff, întorcîndu-se spre cîine. Şi tu, Jup, treci în edaia ta !
Maimuţa şi dinele se potoliră. Jup se duse la culcare, dar Top rămase în salon, mîrîind înfundat toată seara.
Nu mai vorbiră de acest incident, dar inginerul căzu pe gînduri.
În tot restul lunii iulie urmară cînd zile de ger, cînd de moină.
Temperatura nu scăzu ca în iarna precedentă, dar în schimb avură de îndurat furtuni şi vijelii puternice. Marea năvăli din nou asupra ţărmului, producînd în cîteva rînduri stricăciuni la Cămin.
Valurile de fund, uriaşe, care veneau să se sfarme de peretele Casei de Granit, erau atît de puternice, încît păreau provocate de un cutremur submarin.

Aplecaţi la ferestrele lor, pionierii nu se puteau opri să admire spectacolul măreţ al oceanului, care se zbătea neputincios. Valurile se spulberau în spume de o albeaţă orbitoare, litoralul dispărea sub năvala apelor vijelioase, iar stîncile, în care era săpată casa, păreau să răsară chiar din mare, ale cărei ceţuri de aburi le învăluiau pînă la mai mult de o sută de picioare înălţime.
În timpul acestor furtuni era greu, primejdios chiar, să te aventurezi pe şoselele insulei, căci vijelia dobora mulţi copaci. Totuşi, pionierii nu lăsau să treacă o săptămînă fără să se ducă la stînă. Din fericire, ţarcul străjuit de copaci şi staulul se aflau la adăpostul muntelui Franklin, aşa că nu avură mult de suferit de pe urma uraganului. în schimb, curtea de păsări, aşezată pe platoul Grande-Vue, şi prin urmare expusă vînturilor de răsărit, suferi mari pagube. De două ori zbură acoperişul hulubăriei, iar gardul se strică şi el. Erau nevoiţi să refacă totul, mult mai solid, căci acum se dovedise că insula Lincoln era aşezată într-una din cele mai furtunoase regiuni ale Pacificului, fiind parcă centrul marilor cicloni, care o biciuiau ca pe o sfîrlează — numai că aici sfîrlează rămînea pe loc, iar biciul se învîrtea neîncetat.
În prima săptămînă a lunii august, vijelia se potoli treptat şi atmosfera, care părea pe veci osîndită la zbucium, se linişti, dar temperatura scăzu, gerul devenind foarte aspru. Termometrul coborî la minus opt grade Fahrenheit (- 22° centigrade).
În ziua de 3 august, pionierii făcură o excursie, pe care o plănuiau de cîtva timp, în sud-vestul insulei, spre mlaştinile Tadornelor. Ei erau atraşi de bogatul vînat acuatic, care sălăşluia acolo în timpul iernii. Se aflau pe acolo raţe sălbatice, becaţine, lişiţe, cufundări şi alte zburătoare, aşa că pionierii hotărîră să consacre o expediţie de o zi întreagă pentru a vîna din aceste păsări.
Nu numai Gédéon Spilett şi Harbert, ci şi Pencroff şi Nab luau parte la expediţie. Doar Cyrus Sniith nu merse cu ei, susţinînd că are de lucru. El rămase singur la Casa de Granit.
Ca să ajungă la mlaştină, vînătorii apucară pe drumul care ducea la portul Balonului, făgăduind să se întoarcă seara. Top şi Jup îi întovărăşeau. De cum trecură rîul Mercyv inginerul ridică podul şi se întoarse acasă, cu gîndul să pună în aplicare un proiect pentru care ţinea să fie singur.

Plănuia să viziteze cu de-amănuntul puţul interior, a cărui gură se deschidea în interiorul Casei de Granit şi care era în legătură cu marea, fiindcă pe aici treceau odinioară apele lacului.
De ce se învîrtea atît de des Top în jurul acestui puţ ? De ce lătra el atît de ciudat şi de ce părea atît de neliniştit ? De ce se arăta Jup la fel de neliniştit ? Oare să aibă puţul şi alte ramificaţii afară de legătura verticală cu marea ? Duceau ramificaţiile acestea spre alte regiuni ale insulei ? Iată ce dorea să ştie Cyrus Smith şi deocamdată ţinea s-o afle numai el.

De.aceea hotărîse să încerce explorarea puţului în lipsa tovarăşilor săi şi acum i se ivea cel mai bun prilej s-o facă.
Era uşor de coborît pînă în fundul puţului, întrebuinţînd scara destul de lungă de frînghie, pe care nu o mai foloseau de cînd instalaseră ascensorul. Inginerul trase scara pînă la gură, care avea un diametru de şase picioare, şi o aruncă înăuntru, după ce legase zdravăn capătul ei de sus. Apoi aprinse un felinar, luă un revolver şi, vîrîndu-şi un cuţit la cingătoare, începu să coboare primele trepte.
Zidul era aproape în întregime neted, doar din loc în loc răsăreau cîteva colţuri de stîncă şi, pe aceste ieşituri, o fiinţă îndemânatică ar fi putut într-adevăr să se ridice pînă la deschizătura puţului.

Observînd acest lucru, inginerul plimbă cu grijă felinarul în jurul acestor ieşituri, fără să găsească vreo urmă veche sau nouă, care să-i dea de gîndit.
Apoi coborî mai adînc, cercetînd cu luare aminte pereţii.
Nimic suspect. Ajungînd la ultimele trepte, inginerul simţi apropierea apei, care în clipa aceea era cu desăvîrşire liniştită. Nici la nivelul ei, şi nici în altă parte a puţului nu văzuse vreun culoar lateral, care să se ramifice în interiorul masivului. Peretele, lovit cu mînerul cuţitului, suna plin. Pentru a ajunge în fundul puţului şi a se ridica apoi pînă la gura lui, ar fi fost neapărat nevoie să se treacă pe sub apele mării, lucru ce nu l-ar fi putut face decît animalele marine. De altfel, era cu neputinţă de determinat în ce punct al litoralului şi la ce adîncime sub nivelul mării se isprăvea canalul.
Încheindu-şi cercetările, Cyrus Smith se urcă înapoi, trase scara, acoperi gura puţului şi se întoarse gînditor în sala mare a Casei de Granit, spunîndu-şi:
„N-am văzut nimic şi totuşi este ceva în puţul ăsta."

CAPITOLUL XII

Echipamentul corăbiei. O ofensivă a vulpilor. Jup e rănit. Jup e îngrijit şi se vindecă. Corabia este isprăvită. Triumful lui Pencroff. Vasul Bonadventure. Călătorie de încercare în jurul insulei. Un document neaşteptat.

Seara, cei patru vînători se întoarseră supraîncărcaţi. Pînă şi Top purta în jurul gîtului un şirag de păsări vînate, iar Jup o cingătoare de becatine.
— Prieteni, strigă Nab, avem cu ce să ne trecem timpul ! Vom avea o cămară frumoasă, plină cu conserve şi pateuri minunate, am însă nevoie de un ajutor. Mă bizui pe tine, Pencroff.
— Nu se poate, Nab, răspunse marinarul. Mă aşteaptă pînzele corăbiei, aşa că va trebui să te lipseşti de ajutorul meu.
— Dar dumneata, domnule Harbert ?
— Eu, Nab, trebuie să mă duc mîine la stînă, răspunse tînărul.
— Atunci poate că dumneavoastră, domnule Spilett, îmi veţi da o mînă de ajutor ?
— Desigur, Nab, dacă vrei, răspunse reporterul, dar te previn că dacă îmi vei dezvălui reţetele tale am să le public.
— N-aveti decît, domnule Spilett, răspunse Nab.

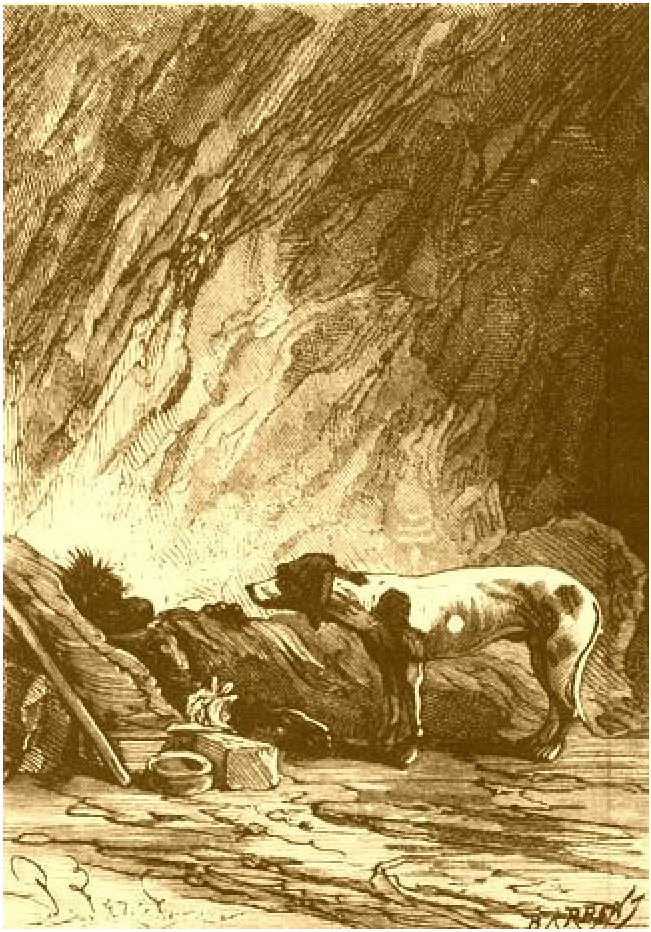
Şi iată cum a doua zi, Gédéon Spilett, devenit ajutorul lui Nab, se instala în bucătărie. Inginerul îl pusese şi pe reporter la curent cu rezultatul explorării sale din ajun şi acesta era şi el de părere că în jurul puţului stăruie totuşi un mister.
Gerul nu se muie. El se mai menţinu o săptămînă. Din această pricină pionierii nu părăsiră Casa'de Granit decît pentru a se repezi la curtea păsărilor, întreaga locuinţă era plină de miresmele plăcute, pe care le răspîndeau savantele preparaţii culinare ale lui Nab şi ale reporterului. Ei nu transformară însă în conserve întreg produsul expediţiei, căci vînatul se păstra minunat pe frigul ce domnea, aşa că toată colonia se înfrupta cu friptură de raţă sălbatică şi de alte zburătoare, deci afirmînd că e cel mai gustos vînat din lume.
Pencroff, ajutat de Harbert, lucră de zor întreaga săptămînă şi pînzele corăbiei erau gata. Frînghii nu ie lipseau, căci puteau folosi toate frînghiile de la învelişul aerostatului. Cablurile, plasa şi odgoanele balonului erau de cea mai bună calitate şi-i prinseră foarte bine marinarului. Pînzele fură întărite pe margini cu frînghii puternice, dar tot le mai rămăseseră destul material pentru a confecţiona funiile necesare la legarea acestor pînze la colţuri şi cu care să le ridice şi să le fixeze apoi de catarguri. Cît despre scripeţi Cyrus Smith îi fabrică, slujindu-se de' strungul pe care şi-l instalase. Şi astfel, toate cele trebuitoare pentru înzestrarea corăbiei fură gata cu mult înaintea acesteia. Pencroff confecţiona şi un pavilion: albastru, roşu şi alb, folosind în acest scop plantele colorate ce creşteau din belşug pe insulă. Numai că în loc de treizeci şi şapte de stele, cîte împodobesc steagul Statelor Unite, marinarul zugrăvi treizeci şi opt, adăugînd încă una pentru „Statul Lincoln”, pentru insula pe care o şi considera alipită la patria sa.
„Dacă nu în faptă, spunea el, dar cu sufletul ea aparţine marii noastre ţări”.
În aşteptarea acestui eveniment, steagul fu arborat la fereastra din mijloc a Casei de Granit şi pionierii îl salutară cu trei puternice urale.
Între timp, iarna se apropia de sfîrşit şi părea că va trece fără nici un incident grav, cînd iată că, în noaptea de 11 august, platoul Grande-Vue fu ameninţat să fie devastat complet. Pionierii dormeau adînc după o zi de muncă rodnică, cînd, pe la orele patru dimineaţa, fură treziţi de lătratul lui Top.

De data aceasta, cîinele nu lătra lîngă gura puţului, ci în faţa uşii, aruncîndu-se peste ea de parcă ar fi vrut s-o spargă. Jup ţipa şi el cît îl ţinea gura.
— Ce e, Top ? strigă Nab, care se trezise primul.
Dar cîinele continua să latre.
— Ce s-a întîmplat ? întreba şi Cyrus Smith. îmbrăcîndu-se în grabă, pionierii se repeziră cu toţii la ferestre şi le deschiseră. Nu vedeau nimic, însă auzeau nişte lătrături ciudate în beznă. Ţărmul părea năpădit de animale ce nu se zăreau în întuneric.
— Ce să fie ? strigă Pencroff.
Lupi, jaguari sau maimuţe ! răspunse Nab.
— Drace Să nu ajungă cumva pe platou ! spuse reporterul.
— Şi păsările noastre, strigă Harbert, şi zarzavaturile ?...
— Pe unde or fi trecut ? întrebă Pencroff.
— Au trecut desigur pe podeţul dinspre plajă, răspunse inginerul, pe care unul dintre noi trebuie să-l fi uitat deschis.
— Într-adevăr, spuse Spilett, îmi amintesc că l-am lăsat deschis...
— Frumoasă ispravă, domnule Spilett ! strigă marinarul.
— Ce-a fost, a fost, răspunse Cyrus Smith. Să vedem ce-i de făcut acum !
Pionierii îşi dădeau seama că jivinele, oricare ar fi fost ele, trecuseră podeţul din spre plajă şi puteau să pătrundă pe platou, urcînd malul stîng al rîului. De aceea trebuiau să ajungă neapărat pe platou înaintea fiarelor.
— Ce fel de jivine să fie oare? se întrebară ei din nou, surprinşi de nişte lătrături mai puternice.
Harbert tresări, amintindu-şi că mai auzise asemenea lătrături, în timpul primei lui vizite la izvoarele Pîrîului Roşu.
— Sînt vulpi, spuse el.
— Pe ele ! strigă marinarul.
Se repeziră toţi spre coşul ascensorului, înarmaţi cu topoare, carabine şi revolvere şi coborîră pe plajă.
Animalele acestea sînt primejdioase cînd sînt în număr mare şi înfometate. Totuşi, pionierii se aruncară fără să şovăie în mijlocul haitei şi primele împuşcături ce fulgerară întunericul determinară retragerea celor dintîi năvălitori.
Trebuiau înainte de toate să împiedice cu orice preţ, pătrunderea jefuitorilor pe platoul Grande-Vue, unde semănăturile şi curtea de păsări ar fi suferit, iar pagubele aduse

lanului de grîu ar fi fost poate imense şl ireparabile. Dar cum platoul nu putea fi invadat decît dinspre malul stîng al rîului Mercy,- era destul ca pionierii să taie vulpilor calea în vreun fel pe îngusta fîşie de tărm, cuprinsă între rîu şi faleză. Aşa stînd lucrurile, se îndreptară într-acolo, în timp ce haita de vulpi gonea în întuneric,
Cyrus Smith, Gédéon Spilett, Harbert, Pencroff şi Nab se aşezară în aşa fel, încît să formeze un front de netrecut. Top, căscînd fălcile lui uriaşe, se aşezase în faţa lor, urmat de Jup, care mînuia o măciucă noduroasă ca pe un buzdugan.
Noaptea era foarte întunecoasă. Vulpile, în număr de vreo sută, se zăreau numai la lumina împuşcăturilor, care nimereau de fiecare dată ţinta. Ochii lor străluceau ca nişte cărbuni aprinşi.
— Nu trebuie să treacă ! strigă Pencroff.
— Nu vor trece ! răspunse inginerul.
Dacă vulpile nu trecură spre platou, aceasta nu înseamnă că nici nu încercară. Năvălitorii din ultimele rînduri împingeau fără răgaz pe cei din faţă, astfel că se iscă o încăierare înverşunată, în care pionierii luptau cu revolverele şi topoarele. Nenumărate cadavre acoperiră pămîntul, dar ceata vulpilor nu se micşora. Părea că peste podeţ trec mereu alţi năvălitori, care sporeau rîndurile agresorilor.
Curînd, pionierii fură siliţi să lupte corp la corp şi primiră cîteva răni, din fericire uşoare. Cu un foc de revolver Harbert îl salvă pe Nab, căruia îi sărise în spinare o vulpe sprintenă ca un rîs. Top se lupta cu furie, repezindu-se la vulpi şi gîtuindu-le. Jup lovea vîrtos cu ciomagul şi zadarnic încercau pionierii să-l reţie. înzestrat pesemne cu ochi care vedeau prin întuneric, el se vîra mereu acolo unde era învălmăşeala mai mare şi îşi arăta mulţumirea, scoţînd din când în cînd un fluierat ascuţit. Se avîntă foarte departe şi la lumina unui foc de revolver îl zăriră o clipă cum ţinea piept voiniceşte la vreo şase vulpi mari.
După o luptă de doua ore, bătălia se isprăvi cu victoria pionierilor! Zorii zilei alungară cotropitorii; ei o zbughiră înapoi peste podeţ, gonind spre nord. Nab ridică imediat podeţul în urma lor.
Cînd se crăpă de ziuă pionierii numărară cincizeci' de cadavre întinse pe plajă.
— Jup ! strigă Pencroff. Unde este Jup ?

Jup dispăruse. Prietenul său, Nab, îl strigă, dar pentru prima oară Jup nu-i răspunse.
Începură cu toţii să-l caute, tremurînd de frică pentru viaţa lui. Ridicînd cadavrele ce pătaseră zăpada cu sînge, îl găsiră pe Jup sub un adevărat morman de vulpi, ale căror fălci şi oase rupte dovedeau că avuseseră de-a face cu măciuca viteazului urangutan. Bietul maimuţoi încă mai ţinea în mîini o frîntură din ciomagul său. Lipsit de apărare, el fusese copleşit de duşmanul numeros şi pieptul îi era brăzdat de răni adînci.
— Trăieşte ! strigă Nab, aplecîndu-se deasupra lui.
— Lasă că-l scăpăm noi, răspunse marinarul; îl vom îngriji ca pe unul dintre ai noştri !
Jup părea să înţeleagă, căci îşi puse capul pe umărul lui Pencroff, ca şi cum ar fi vrut să-i mulţumească. Marinarul era el însuşi rănit, dar atît rănile sale cît şi ale tovarăşilor săi erau neînsemnate, căci mulţumită armelor de foc izbutiseră să ţină fiarele la distanţă. Numai urangutanul era grav rănit; el căzu în nesimţire şi continuă să geamă uşor.
Nab şi Pencroff îl transportară în starea aceasta pînă la ascensor şi îl urcară apoi încet în Casa de Granit. Acolo îl culcară pe o saltea scoasă dintr-un pat şi-i spălară cu mare grijă rănile. Nici un organ principal nu părea să fi fost atins, dar Jup era foarte slăbit din pricina pierderii de sînge şi avea' temperatură mare. După pansare, îl duseră în camera lui şi îl supuseră la un regim sever, „ca pe un om adevărat!" cum spunea Nab. Din cînd în cînd i se dădea să bea un ceai răcoritor, făcut din ierburile păstrate în farmacia Casei de Granit.

Jup căzu mai întîi într-un somn adînc şi agitat, apoi, respiraţia lui devenind încetul cu încetul tot mai regulată, fu lăsat să se odihnească în linişte. Din cînd în cînd, Top venea tiptil să-şi vadă prietenul şi lingea cu un aer trist o mînă a lui Jup, ce atârna afară din pat.
În aceeaşi dimineaţă îngropară cadavrele vulpilor, pe care le tîrîră pînă în pădurea Far-West şi le-aşezară într-o groapă adîncă.

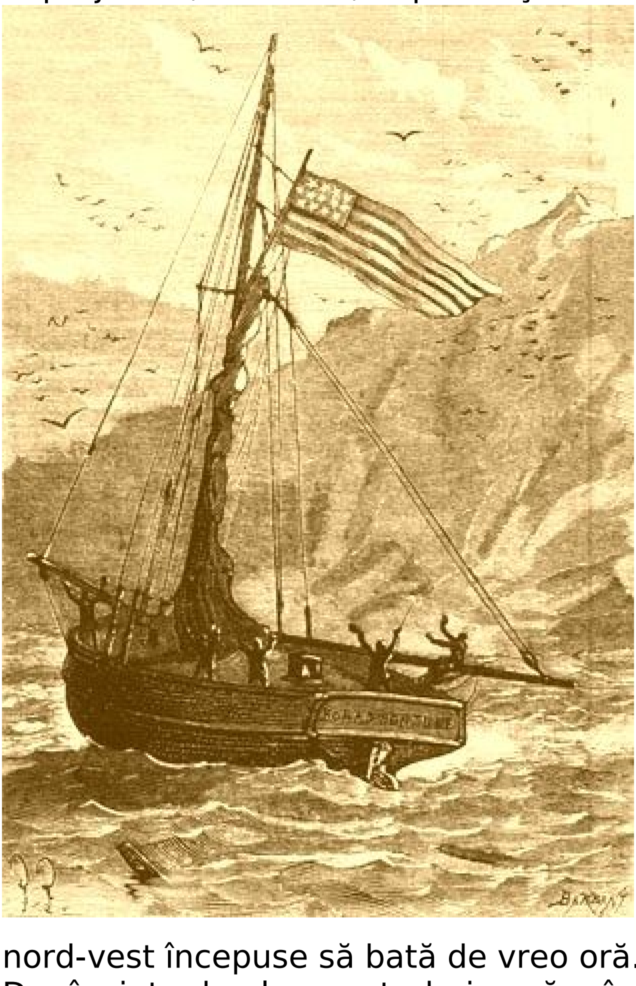

Atacul suferit, care ar fi putut avea urmări grave, fu o lecţie pentru pionieri, care nu se mai culcau înainte ca unul din ei să se fi asigurat că toate podurile erau ridicate şi deci ei erau la adăpost de orice pericol de acest fel.
În timpul acesta, Jup, a cărui stare îi îngrijorase foarte mult, începu să se înzdrăvenească. Constituţia lui robustă îl salvă, temperatura scăzu încetul cu încetul şi Gédéon Spilett, care se pricepea la medicină, îl socoti scăpat. În ziua de 16 august, Jup începu să mănînce.
Nab îi prepara tot felul de dulciuri, pe care bolnavul le mînca cu poftă, căci marele lui defect era lăcomia şi Nab nu făcuse nimic ca să-l dezveţe.
— Ce să-i faci ? îi răspundea el lui Gédéon Spilett, care îl certa cîteodată, susţinînd că răsfaţă maimuţoiul prea mult. Bietul Jup n-are altă plăcere decît mâncarea, iar eu sînt mulţumit că pot să-l răsplătesc măcar în felul acesta !

Zece zile după neplăcuta întîmplare, în ziua de 21 august, domnul Jup se sculă. Rănile i se cicatrizaseră, şi, după toate probabilităţile, avea să-şi revie complet. Ca toţi convalescenţii, fu cuprins de o foame grozavă şi reporterul îl lăsă să mănînce cît voia, avînd încredere în instinctul animalelor, care le pune la adăpost de excese. Nab era încîntat de pofta de mîncare a ucenicului său.
— Mănîncă, Jup dragă, — îi spunea el, — nu te lipsi de nimic ! Ţi-ai vărsat sîngele pentru noi şi este de datoria mea să te ajut să ţi-l refaci !
În sfîrşit, în ziua de 25 august, Nab îşi chemă tovarăşii.
— Domnule Cyrus, domnule Gédéon, domnule Harbert, Pencroff, veniţi repede încoace !
Pionierii, care se aflau în sala cea mare, se sculară şi veniră în camera lui Jup, unde-i chemase Nab.
— Ce s-a întîmplat ? întrebă reporterul.
— Veniţi să vedeţi ! răspunse Nab, rîzînd cu hohote. Ce le văzură ochii ? Domnul Jup şedea turceşte pe pragul Casei de Granit şi trăgea liniştit din lulea.
— Pipa mea ! strigă Pencroff. Mi-a luat pipa ! Ei, dragă Jup, ţi-o dăruiesc ! Fumează, dragul meu, fumează liniştit.
Iar Jup scotea nori groşi de fum şi părea foarte mulţumit.
Cyrus Smith nu se arătă prea mirat de această întîmplare; el cită mai multe cazuri de maimuţe domesticite, pentru care tutunul devenise o necesitate.
Din ziua aceea, Jup avu pipa lui, atîrnată la el în cameră, precum şi o mică provizie de tutun. Şi-o umplea singur, o aprindea cu un tăciune şi părea cel mai fericit maimuţoi din lume. Această potrivire de gusturi nu făcu decît să strîngă şi mai mult prietenia dintre maimuţă şi marinar.
— Cine ştie dacă nu este un om, îi spunea cîteodată Pencroff lui Nab. Te-ai mira dacă într-o bună zi ar începe să vorbească?
— De loc, răspunse Nab. Singurul lucru care mă miră este că nu vorbeşte încă, fiindcă este singurul lucru care-i lipseşte !
— Tare tni-ar plăcea, reluă marinarul, să-mi spună într-o bună zi: „Ce-ar fi dacă am face schimb de pipe, dragă Pencroff ?”
— Mda, n-ar fi rău, răspunse Nab. Ce păcat că este mut din naştere !
În luna septembrie, iarna luă sfîrşit şi pionierii se apucară din nou de lucru.

Construirea corăbiei înainta repede. Pereţii erau gata şi în interior fură sprijiniţi cu bîrne care fuseseră îndoite la aburi şi care legau trainic toate părţile calei.
Deoarece nu duceau lipsă de lemne, Pencroff îi propuse inginerului să căptuşească interiorul în întregime, pentru a obţine o cît mai mare soliditate şi impermeabilitate a vasului. Cyrus Smith, care se temea de ceea ce le-ar fi putut pregăti viitorul, aprobă ideea marinarului de a face vasul cît mai rezistent.
Căptuşirea corăbiei şi puntea fură gata în ziua de 15 septembrie. Încheieturile, astupate cu cîlţi de iarbă de mare uscată, fură acoperite cu răşină clocotită, pe care brazii pădurii o furnizau din belşug.
Amenajarea corăbiei fu cît se poate de simplă. Lestul era alcătuit din douăsprezece tone de.bolovani, de. granit, fixaţi cu ciment, peste care fu aşternută o podea de scînduri. întreg interiorul corăbiei fu împărţit în două camere, mobilate doar cu nişte bănci, care serveau şi drept Cuiere. Piciorul catargului principal susţinea peretele despărţitor dintre cele două camere, în care se intra prin două chepenguri deschise în punte şi care erau prevăzute cu obloane.
Pentru catarg, Pencroff găsi cu uşurinţă copacul potrivit. Alese un brad tînăr, drept, cu lemnul fără noduri, pe care-l ciopli la bază şi-l rotunji la cap. Fierăria necesară catargului, pupei şi cîrmei, solidă, dar grosolană, o făcură în atelierul de la Cămin. În sfîrşit, vîntrelele, vîrful catargului, catargele mici, vastele, totul fu gata în prima, săptămînă a lunii octombrie şi hotărîră să încerce corabia în apropierea insulei, pentru a-şi putea da seama cum se comportă pe mare şi în ce măsură o puteau folosi.
În tot acest timp pionierii nu părăsiră nici celelalte lucrări. Stîna se mări, căci turma de mufloni şi de capre se îmbogăţise cu o mulţime de iezi, care trebuiau adăpostiţi şi hrăniţi. Pionierii cercetau mereu parcul de stridii, iepurăria, zăcămintele de cărbune şi de fier şi făceau investigaţii în părţile neexplorate încă ale Far-West-ului, care păreau bogate în vînat.
Mai descoperiră şi diferite plante indigene, care, deşi nu aveau o întrebuinţare imediată, făceau ca provizia de produse vegetale a Casei de Granit să fie mai variată. Erau plante din familia

ficoidelor, unele cu foi cărnoase, bune de mîncat, altele care produceau nişte grăunţe din care se putea face un fel de făină.
În ziua de 10 octombrie, corabia fu lansată. Pencroff era nespus de fericit. Operaţia reuşi de minune. Vasul, gata pregătit, fusese împins pe butuci pînă la extrema limită a ţărmului, unde fu luat de valurile mării în flux şi începu să plutească în aplauzele pionierilor. Pencroff nu arătă prea multă modestie în această împrejurare, iar acum, după ce îşi dusese, munca la bun sfîrşit,

era mîndru şi de faptul că i se acordă titlul de căpitan al vasului.
Ca să-l mulţumească pe căpitanul Pencroff, căutară un nume pentru vasul lor, pe care, după oarecare discuţii, îl numiră Bonadventure, după numele de botez al bravului marinar.
Îndată ce corabia fu luată de valuri, pionierii văzură că ea pluteşte foarte bine şi că va fi în stare să navigheze sub toate vînturile.
De altfel, aveau de gînd să facă de îndată o plimbare în larg, căci timpul era frumos, marea liniştită, mai ales pe coasta de sud, şi o briză plăcută de la nord-vest începuse să bată de vreo oră.
Dar înainte de plecare, trebuiau să prînzească şi să ia chiar provizii pe bord, pentru cazul cînd excursia s-ar fi prelungit pînă-n seară.
Inginerul abia aştepta şi el să încerce vasul, care fusese construit după proiectele lui, cărora de fapt le adusese unele modificări, ţinînd seama de sfaturile lui Pencroff. Deoarece

marinarul nu mai pomenea de călătoria spre insula Tabor, Cyrus Smith nădăjduia că-şi schimbase gîndul.
Cu greu s-ar fi înduplecat el să încuviinţeze ca doi sau trei dintre tovarăşii săi să se aventureze în larg pe barca aceea, care nu putea să cîntărească decît cel mult cincisprezece tone.
La ora zece şi jumătate, toată lumea era pe bord; Jup şi Top nu lipseau nici ei. Nab şi Harbert ridicaseră ancora înfiptă în nisip la gura rîului, iar vasul „Bonadventure”, cu pavilionul fluturînd în vînt şi cu pînzale întinse, porni în larg, condus de Pencroff. Fură siliţi să meargă cu vîntul în faţă, pentru a ieşi din golf şi vasul merse bine.
Călătorii de pe corabie erau încîntaţi. Aveau o navă bună, care la nevoie putea să le aducă mari servicii. Vremea fiind frumoasă şi briza prielnică, plimbarea fu minunată.
Pencroff îi scoase în larg, la trei sau patru mile de coastă, în dreptul portului Balonului. Insula apăru atunci în toată întinderea ei. Înfăţişarea coastei dintre capul Ghearei şi promontoriul Reptilei era foarte variată. La mal creşteau păduri, în care verdele coniferelor se desprindea întunecat din mijlocul arborilor proaspăt înfrunziţi, mai încolo, muntele Franklin domina ţinutul, atingînd norii cu crestele lui acoperite cu zăpezi strălucitoare.
— Ce frumuseţi ! strigă Harbert.
— Da, insula noastră este frumoasă şi bună, răspunse Pencroff. O iubesc cum mi-am iubit mama. Ea ne-a primit săraci şi lipsiţi de toate şi astăzi ce le lipseşte celor cinci copii ai ei care au picat din cer ?
— Nimic ! răspunse Nab, nimic nu le lipseşte, căpitane !
Şi amîndoi scoaseră trei urale puternice în cinstea insulei lor.
Între timp, Gédéon Spilett, rezemat de catarg, desena panorama care se desfăşura în faţa ochilor săi. Cyrus Smith privea în tăcere.
— Ei, domnule Cyrus, întrebă Pencroff, ce spuneţi de vasul nostru?
— Pare să se poarte destul de bine, răspunse inginerul.
— Perfect ! Nu credeţi că am putea întreprinde cu el o călătorie puţin mai lungă ?
— Ce călătorie, Pencroff ?
— Spre insula Tabor, de pildă ?

— Dragul meu, răspunse Cyrus Smith, cred că în caz de nevoie va trebui să ne încredinţăm fără şovăire viaţa vasului nostru, chiar dacă ar fi vorba de o călătorie mai lungă; dar ştii foarte bine că tare m-ar mîhni să te văd pornind spre insula Tabor, atunci cînd nimic nu te sileşte.
— E bine să-ţi cunoşti vecinii, răspunse Pencroff cu încăpăţânare, insula Tabor este vecina noastră, singura vecină pe care o avem. Ar trebui sări facem o vizită, cel puţin de bună cuviinţă.
— Drace, zise Gédéon Spilett, prietenul nostru Pencroff ţine şi la etichetă !
— Nu ţin la nimic, mormăi marinarul, necăjit de împotrivirea inginerului, pe care însă n-ar fi vrut pentru nimic în lume să-l mîhnească.
— Gîndeşte-te, Pencroff, răspunse Cyrus Smith, că nu te poţi duce singur pînă în insula Tabor.
— Îmi ajunge un singur tovarăş.
— Fie, răspunse inginerul. Dar s-ar putea să lipseşti colonia noastră de doi pionieri din cinci cîţi are.
— Din şase ! răspunse Pencroff. L-aţi uitat pe Jup.
— Din şapte, adăugă Nab. Top nu-i nici el de lepădat.
— Dar nu risc nimic, domnule Cyrus', reluă Pencroff.
— S-ar putea să ai dreptate, Pencroff; dar ţi-o spun încă o dată: vă expuneţi fără să fie nevoie !
Încăpăţînatul marinar nu răspunse nimic, hotărît să reia mai tîrziu convorbirea. El nu bănuia că în curînd o întîmplare avea să-i dea prilejul să transforme într-o operă de ajutorare ceea ce nu reprezenta acum decît un capriciu.
Întradevăr, după ce navigase în larg, corabia se îndreptă spre portul Balonului. Trebuiau neapărat să verifice trecătorile dintre bancurile de nisip şi stînci, şi să le însemne la nevoie cu geamandure, deoarece golful acela mic avea să slujească drept radă pentru vasul lor.

Ajunseră la o jumătate de milă de coastă şi fuseră nevoiţi să navigheze cu ocoluri, deoarece înaintau împotriva vîntului. „Bonadventure" îşi micşorase viteza, căci briza domolită de înălţimile insulei abia umfla pînzele, iar marea, netedă ca o oglindă, unduia puţin doar la adierile unui vîntuleţ cu toane, Harbert, care stătea la prova ca să arate drumul printre bancuri, strigă pe neaşteptate:

— Mergi în direcţia vîntului, Pencroff !

— Ce e ? întrebă marinarul sculîndu-se. O stîncă ?

— Nu... aşteaptă, spuse Harbert... nu văd bine... ia-o puţin mai spre dreapta... bine... întoarce puţin.

Cu aceste cuvinte, Harbert, care se culcase de-a lungul punţii, vîrî repede braţul în apă şi se ridică strigînd:

— O sticlă !

Ţinea în mînă o sticlă, pe care o găsise la cîţiva paşi de ţărm.

Cyrus Smith luă sticla, scoase dopul în tăcere şi trase din ea o hîrtie umedă, pe care erau scrise următoarele cuvinte:

Naufragiat... Insula Tabor: 153° long. V. — 37°11' lat. S.

CAPITOLUL XIII

Se hotărăşte plecarea. Diferite presupuneri. Pregătiri. Cei trei călători. Prima noapte. A doua noapte. Insula Tabor. Cercetări pe plajă. Cercetări în pădure. Nici o urmă. Animale. Plante. O locuinţă. Pustietate.

— Un naufragiat! strigă Pencroff. Un naufragiat părăsit la cîteva sute de mile de noi, pe insula Tabor ! O, domnule Cyrus, acum n-o să vă mai puteţi împotrivi proiectelor mele.
— Nu, Pencroff, răspunse Cyrus Smith, şi chiar doresc să plecaţi cît mai curînd.
— Bine, să pornim mîine !
— Chiar mîine.
Inginerul ţinea în mînă hîrtia scoasă din sticlă. Stătu cîteva clipe pe gînduri, apoi spuse:
— Din felul cum este redactat acest document, dragii mei, trebuie să tragem mai multe concluzii: mai întîi naufragiatul din insula Tabor este un om cu bogate cunoştinţe marinăreşti, deoarece dă cu exactitate latitudinea şi longitudinea insulei, aşa cum le determinasem şi noi; în al doilea rînd el este englez sau american, documentul fiind scris în englezeşte.
— Ceea ce spui este foarte logic, răspunse Gédéon Spilett, şi prezenţa acestui naufragiat explică venirea lăzii pe ţărmul insulei noastre. De vreme ce există un naufragiat, înseamnă că s-a întîmplat prin părţile acestea şi un naufragiu. Noroc că Pencroff a construit o corabie pe care s-a gîndit s-o încerce tocmai astăzi, căci o singură zi de întîrziere ar fi fost de ajuns ca sticla să se fi spart de stînci.
— Într-adevăr, spuse Harbert, este o întâmplare fericită trecerea noastră pe aici, în timp ce sticla încă mai plutea.
— Nu ţi se pare nimic ciudat în toată întâmplarea asta ? îl întrebă Cyrus Smith pe Pencroff.
— Nu văd nimic extraordinar, răspunse marinarul. Sticla asta, oricum, trebuia să ajungă undeva şi a ajuns la noi, în loc să ajungă în altă parte.
— Se poate să ai dreptate, Pencroff, răspunse inginerul, şi totuşi...
— Dar, observă Harbert, nu putem şti dacă sticla pluteşte pe mare de multă vreme?
— Nu văd cum, răspunse Gédéon Spilett. De altfel, documentul pare să fi fost scris de curînd. Ce părere ai, Cyrus ?
— E greu de răspuns. Oricum, aceasta o vom afla noi mai târziu ! răspunse Cyrus Smith.
Cît dură schimbul acesta de cuvinte, Pencroff întoarse corabia, fără să mai piardă vreme, şi cu toate pînzele întinse se îndrepta

cu repeziciune către capul Ghearei. Toţi se gîndeau la naufragiatul de pe insula Tabor, întrebîndu-se dacă vor ajunge la timp să-! salveze, în viaţa pionierilor se produsese un eveniment însemnat. Ei înşişi erau naufragiaţi, dar se gîndeau cu teamă că un altul poate fusese mai puţin norocos decît ei, şi de aceea socoteau de datoria lor să-i sară în ajutor.
Ocoliră capul Ghearei şi pe la orele patru vasul ancoră la gura rîului Mercy.
În aceeaşi seară plănuiră toate amănuntele expediţiei lor. Fiindcă Harbert şi Pencroff erau singurii care se pricepeau să conducă un vas, păpea firesc să plece numai ei. Plecînd chiar a doua zi, la 11 octombrie, puteau să ajungă în ziua de 13 pe insula Tabor, căci vîntul bătea din direcţia potrivită, aşa încît nu le trebuiau mai mult de patruzeci de ore pentru o călătorie de o sută cincizeci de mile. Dacă petreceau o zi pe insulă şi făceau trei-patru zile pe drum la întoarcere, în ziua de 17 călătorii puteau fi înapoi pe insula Lincoln. Vremea era frumoasă, barometrul urca lin, vîntul sufla necontenit, totul părea să vină în ajutorul acestor oameni de treabă, pe care o datorie omenească îi mîna departe de insula lor.
Hotărîră ca Cyrus Smith, Nab şi Gédéon Spilett să rămînă la Casa de Granit. În ultima clipă însă trebuiră să modifice acest plan: Gédéon Spilett, care nu-şi uitase meseria de reporter, declară că, decît să piardă o asemenea aventură, mai bine pleacă înot spre insula Tabor, aşa încît îl primiră şi pe el pe corabie.
Toată după masa transportară pe „Bonadventure" cîteva obiecte de aşternut, unelte, arme, muniţii, o busolă şi alimente pentru o săptămînă, şi cînd totul fu încărcat pe vas, pionierii se întoarseră la Casa de Granit.
A doua zi, la cinci dimineaţa, îşi luară rămas bun, foarte mişcaţi, apoi Pencroff, întinzînd pînzele, se îndreptă spre capul Ghearei, pe care trebuia să-l ocolească înainte de a se îndrepta direct spre sud-vest.
Vasul ajunsese la un sfert de milă de ţărm, cînd călătorii zăriră în vîrful Casei de Granit doi oameni, care le făceau semne. Erau Cyrus Smith şi Nab.
— Prietenii noştri ! strigă Gédéon Spilett. Iată prima noastră despărţire după cincisprezece luni !...

Pencroff, reporterul şi Harbert făcură un ultim semn de rămas bun şi Casa de Granit dispăru după stînci.
În primele ore ale zilei „Bonadventure” se menţinu în apele insulei Lincoln, care semăna, văzută de departe, cu un coş de verdeaţă, din mijlocul căruia se ridica muntele Franklin. înălţimile ei micşorate de depărtare îi dădeau o înfăţişare puţin potrivită, pentru a atrage navigatorii pe ţărmurile ei.

Plutind la zece mile de ţărm, depăşiră pe la ora unu capul Reptilei. De la acea depărtare nu mai puteau deosebi ţărmul apusean al insulei care se întindea pînă la poalele muntelui Franklin. Trei ore mai tîrziu, insula Lincoln dispăru cu desăvîrşire în zare.
Vasul „Bonadventure” se lăsa uşor condus, tăia adînc valurile şi înainta repede. Pencroff întinsese pînza catargului mare şi, conducîndu-se după busolă, mergea în linie dreaptă spre insula Tabor.
Din cînd în cînd, Harbert îl înlocuia la cîrmă şi tînărul avea o mînă atît de sigură, încît marinarul nu-i putea, găsi nici un cusur. Gédéon Spilett vorbea cînd cu unul, cînd cu celălalt şi, la nevoie, dădea o mînă de ajutor. Căpitanul Pencrofî era foarte mulţumit de echipajul lui şi vorbea chiar de „un sfert de rom pe echipă”", ca răsplată.
Spre seară, secera lunii, care abia la 16 avea să fie în primul pătrar, se arătă pe cerul umbrit de amurg, însă dispăru curînd.

Noaptea era întunecoasă, dar înstelată, prevestind o zi frumoasă.
Pencroff Coborî pînza din vîrful catargului, pentru a nu fi surprins cumva de vreo pală de vînt mai puternică. Poate că nu era nevoie să ia această măsură, noaptea fiind liniştită, dar marinarul era prevăzător.
Reporterul dormi aproape toată noaptea. Pencroff şi Harbert făceau cu schimbul la cîrmă. Marinarul avea încredere în Harbert ca în el însuşi, şi încrederea sa era îndreptăţită de sîngele rece şi înţelepciunea tînărului. Băiatul primea instrucţiunile marinarului ca un adevărat timonier, neabătîndu-se nici măcar cu o linie de la cursul indicat.
Noaptea şi ziua următoare se scurseră liniştite. Direcţia sud-vest fu menţinută, toată ziua, astfel că „Bonadventure" trebuia să acosteze chiar pe insula Tabor, presupunînd că nici un curent necunoscut nu o va îndepărta de ea.
Marea pe care o străbăteau era cu desăvîrşire pustie. Numai albatroşii păreau să cutreiere spaţiul cuprins între insula Tabor şi insula Lincoln şi reporterul se întreba dacă nu cumva una din aceste păsări vînjoase era chiar aceea căreia îi încredinţase mesajul său adresat ziarului „New-York Herald".
— Cînd te gîndeşti că ne aflăm tocmai în vremea cînd pescuitorii de balene se îndreaptă spre sudul Pacificului, observă Harbert. Într-adevăr, nu cred să existe o mare mai puţin umblată, sau mai bine zis mai părăsită decît aceasta !
— Mie nu mi se pare chiar aşa de pustie ! răspunse Pencroff.
— Cum asta ? întrebă reporterul.
— Păi nu sîntem noi pe aici? Dar ce, corabia noastră este o epavă ? Noi nu sîntem oameni ?
Şi Pencroff rîse de gluma sa.
Spre seară socotiră că vasul străbătuse de la plecare o sută douăzeci de mile, adică vreo trei mile pe oră. Briza era slabă şi cu tendinţă de scădere. Dacă însă socotelile lor erau bune şi direcţia exactă, insula Tabor trebuia să se arate a doua zi în zori.
Nici Gédéon Spilett, nici Harbert şi nici Pencroff nu închiseseră ochii în noaptea de 12 spre 13 octombrie, fiind cu toţii foarte emoţionaţi. Era atîta nesiguranţă în încercarea lor ! Se apropiau oare de insula Tabor ? Se mai afla oare pe insulă naufragiatul în ajutorul căruia veneau ? Cine era omul acesta ? Nu va aduce oare tulburări prezenţa lui în mica lor colonie, atît de unită pînă

acum? Va consimţi el să schimbe o închisoare cu alta ? Toate aceste întrebări, care trebuiau să capete răspuns a doua zi, nu-i lăsau să doarmă. în zorii zilei călătorii cercetau cu încordare întreg orizontul, spre vest.
— Pămînt! strigă Pencroff, pe la orele şase dimineaţa.
Şi cum Pencroff nu se înşela niciodată, curînd un ţărm se ivi în faţa lor.
Se poate lesne închipui bucuria micului echipaj Peste cîteva ore aveau să Coboare pe insulă ! Insula Tabor, un fel de coastă joasă, abia răsărită din valuri, se afla doar la o depărtare de cincisprezece mile. îndreptară vasul spre ea şi, pe măsură ce răsărea soarele, zăriră ici, colo cîte un pisc.

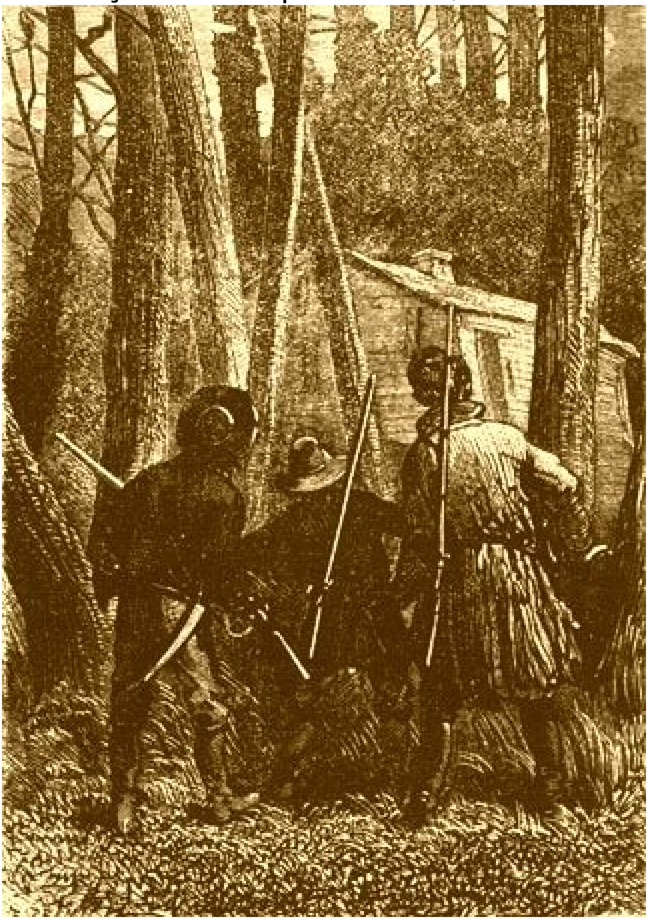
— Este mai mică decît insula Lincoln, observă Harbert, şi îşi datorează probabil existenţa aceloraşi frămîntări submarine.
La ora unsprezece dimineaţa, vasul „Bonadventure” ajunse la două mile de coastă şi Pencroff îl conducea cu multă băgare de seamă în aceste ape necunoscute.
Acum insula putea fi cuprinsă cu vederea în toată întinderea ei; ici, colo se zăreau grupuri de arbori de cauciuc înfrunziţi şi alţi copaci înalţi, de felul acelora care creşteau şi în insula Lincoln. Dar, lucru ciudat, nicăieri nu se ridica vreun nor de fum, care să trădeze prezenţa unui om, nicăieri pe litoral nu se zărea vreun semnal.

Şi totuşi, documentul era limpede: există un naufragiat pe insulă şi acest naufragiat ar fi trebuit să stea la pîndă pe ţărm !
Între timp, corabia înainta printre trecătorile destul de întortochiate dintre stînci şi Pencroff observă cu luare-aminte toate cotiturile drumului. Îl pusese pe Harbert la cîrmă, iar el stătea la prova cercetînd apele, gata în orice clipă să strîngă pînzele, a căror frînghie o ţinea în mînă. Gédéon Spilett cerceta ţărmul prin ochian, fără să vadă nimic deosebit.
În sfîrşit, pe la amiază, prova corăbiei se lovi de o plajă de nisip. Aruncînd ancora, echipajul strînse pînzele şi coborî pe uscat.
Nu încăpea nici o îndoială că se aflau pe insula Tabor. Pe hărţile cele mai recente nu se găsea nici o altă insulă în această margine a Pacificului, între Noua Zeelandă şi coasta americană.
Vasul fu bine legat ca să nu fie luat de reflux; apoi, Pencroff cu cei doi tovarăşi ai săi, bine înarmaţi, o luară de-a lungul ţărmului, în direcţia unui con înalt de aproximativ două sute cincizeci de picioare, ce se înălţa la vreo jumătate de milă.
— Din creştetul acestui deal, spuse Gédéon Spilett, ne vom forma o oarecare idee despre înfăţişarea insulei, lucru care ne va uşura cercetările.
— Prin urmare, vom face şi noi, spuse Harbert, la fel cum a procedat domnul Cyrus pe insula Lincoln, atunci cînd s-a urcat mai întîi pe muntele Franklin.
— Chiar aşa, răspunse reporterul. Este lucrul cel mai bun !
Tot vorbind, exploratorii înaintau de-a lungul unei păşuni, care se termina chiar la poalele conului. Stoluri de porumbei şi rîndunele de mare, asemănătoare celor din insula Lincoln, zburau în faţa lor. În păduricea din stînga păşunii se stîrni un freamăt uşor printre ierburi, care trăda prezenţa unor animale ce o luaseră la fugă; dar nimic nu arăta că insula este locuită.
Ajunşi la poalele conului, Pencroff, Harbert şi Gédéon Spilett îl urcară în cîteva minute şi privirile lor cercetară întreg orizontul. Se aflau pe o insulă cu un diametru de cel mult şase mile, de formă ovală, alungită, cu foarte puţine capuri, promontorii şi golfuri. De jur-împrejur, pînă în fundul zărilor se întindea marea pustie. Nu se zărea nici un ţărm şi nici un catarg !
Mica insulă, în întregime împădurită, nu prezenta varietatea insulei Lincoln, stearpă şi sălbatică într-o parte, roditoare şi bogată într-alta. De-a curmezişul insulei curgea printr-o păşune un pîrîiaş, vărsîndu-se în mare printr-o gură îngustă.

— Nu-i prea întinsă insula, spuse Harbert.
— Da, ar fi fost cam mică pentru noi, spuse şi Pencroff.
— Şi pare nelocuită, zise reporterul. Într-adevăr, observă Harbert, nimic nu trădează prezenţa omului.
— Să coborîm totuşi, spuse Pencroff, şi să căutăm.
Marinarul şi tovarăşii săi se întoarseră pe ţărm, la locul unde lăsaseră corabia. Hotărîră apoi să facă înconjurul insulei, mergînd de-a lungul ţărmului, înainte de a se aventura în interior. În felul acesta, nici un punct nu putea rămîne necercetat.
Plaja era netedă, străpunsă din loc în loc de nişte stînci mari, pe care le ocoleau. Exploratorii coborîră spre sud, stîrnind stoluri de păsări de apă şi turme de foci, care se aruncau în mare de cum îi zăreau.
— Animalele astea, observă reporterul, au mai văzut oameni. Se tem de noi, deci cunosc oamenii.
Peste o oră, călătorii ajunseră- la extremitatea de sud a insulei, terminată printr-un cap ascuţit, şi o luară îndată spre nord, mergînd de-a lungul coastei apusene, care şi ea se înfăţişa nisipoasă şi stîncoasă, mărginită de pădurea deasă.
Nu găsiră nici o locuinţă şi nu zăriră nici o urmă de picior omenesc pe întreg perimetrul insulei, pe care-l străbătură în patru ore.
Lucrul părea oricum foarte ciudat, şi le venea să creadă că insula Tabor nu era, sau nu mai era locuită. La urma urmei, documentul putea să aibă tot atît de bine cîteva luni sau cîţiva ani; se putea prin urmare ca naufragiatul să fi murit doborît de lipsuri sau să fi fost repatriat.
Prînzind în grabă pe corabie, Pencroff, Gédéon Spilett şi Harbert făceau tot felul de presupuneri, mai mult sau mai puţin vrednice de crezare.
La ora cinci după-amiază îşi reluară expediţia, aventurîndu-se în pădure.:
Prin faţa lor fugeau nenumărate animale, mai ales capre şi porci, aparţinînd speciilor europene. Se putea să le fi debarcat vreun balenier pe insulă, unde se înmulţiseră cu repeziciune. Harbert se gîndi să ia cu el vreo două perechi pe insula Lincoln. Deci, fără îndoială, insula fusese locuită cîndva de oameni.
Lucrul deveni şi mai evident atunci cînd găsiră în pădure crengi, trunchiuri şi copaci doborîţi cu toporul, şi peste tot urme de

mînă omenească. Dar copacii putreziţi păreau tăiaţi cu mulţi ani în urmă. Urmele de topor erau acoperite cu muşchi, şi pe potecile care cu greu se mai zăreau, creşteau ierburi.
— După cum vedeţi, observă Gédéon Spilett, urmele acestea dovedesc nu numai că au debarcat oameni pe această insulă, ci şi mai mult, că au locuit aici cîtva timp. Cine au fost acei oameni ? Cîţi au fost ? Cîţi au rămas ?
— Documentul, spuse Harbert, pomeneşte de un singur naufragiat.
— Atunci, răspunse Pencroff, trebuie să-l găsim, presupunînd că se mai află pe insulă.
Porniră mai departe, urmînd poteca ce tăia insula de-a curmezişul, mergînd astfel de-a lungul pîrîului ce se vărsa în mare.
Cîteva plante dovedeau că omul' trecuse pe aici, lucru pe care îl confirmau de altfel şi animalele de origine europeană, şi unele lucrări făcute de mîna omului, în unele locuri, în mijlocul luminişurilor, se vedeau foarte bine urmele unor culturi de: zarzavat, semănate odinioară.
Cu nespusă bucurie, Harbert descoperi printre ele cartofi, salată, măcriş,. morcovi, varză, napi. N-avea decît să le culeagă seminţele, ca să îmbogăţească flora insulei Lincoln.
— Foarte bine ! spuse Pencroff. Ce o să se mai bucure Nab ! Chiar dacă nu găsim naufragiatul, călătoria noastră tot nu a rămas fără folos.
— Fără îndoială, răspunse Gédéon Spilett; dar halul în care se găsesc aceste plante, mă face să cred că insula, nu mai este locuită, de mult.
— Asta aşa e, spuse şi Harbert. Un locuitor, oricare ar fi el, n-ar lăsa neîngrijită o cultură atît de însemnată.
— Da ! spuse Pencroff, naufragiatul a plecat ... ! Este de presupus...

— În cazul acesta sîntem siliţi să credem că documentul este destul de vechi ?
— Desigur !
— Şi că sticla a ajuns lîngă insula Lincoln, după ce a plutit vreme îndelungată pe mare ?
— Tot ce se poate, răspunse Pencroff. Dar iată că se întunecă şi cred că ar fi mai nimerit să ne întrerupem cercetările.
— Să ne întoarcem la , corabie şi le reîncepem mîine, hotărî reporterul.

Părea lucrul cel mai potrivit. Erau gata să pornească spre ţărm, cînd Harbert, arătînd ceva, ce se zărea printre copaci, strigă:
— O locuinţă !
Se îndreptară toţi trei în grabă spre locuinţa arătată, în lumina amurgului constatară că era clădită din scînduri ce fuseseră acoperite cu pînză gudronată.
Pencroff, împinse uşa, pe jumătate închisă, intrînd grăbit.
Locuinţa era goală.

CAPITOLUL XIV

Inventar. Noaptea în locuinţa părăsită. Cîteva litere. Noi cercetări. Animale şi plante. Harbert trece printr-o mare primejdie. Pe bord. Plecarea. Vreme rea. O scăpărare de lumină. Pierduţi în larg. Un foc ce se aprinde la timp.

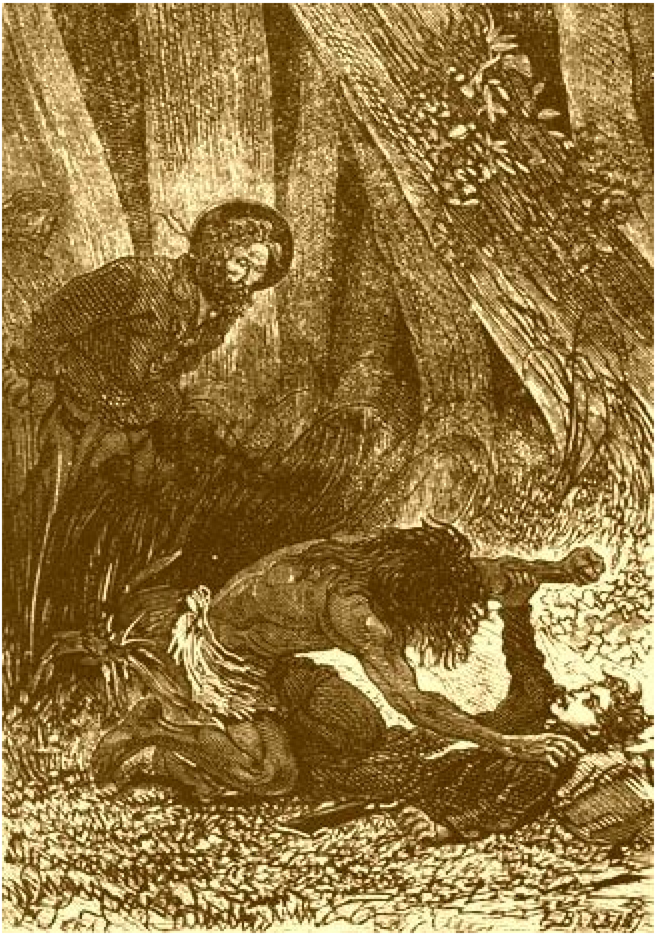
Încremeniţi în întunericul ce se lăsase, Pencroff, Harbert şi Gédéon Spilett tăcură cîtva timp. Apoi Pencroff începu să strige tare, dar nu primi nici un răspuns.

Marinarul ciocni amnarul şi aprinse o crenguţă uscată. Flacăra lumină o clipă încăperea ce părea părăsită de mult. în fund se afla un cămin grosolan, cu puţină cenuşă rece în vatră, peste care zăcea un braţ de lemne uscate. Pencroff apropie vreascul aprins şi lemnele trosniră, răspîndind o lumină vie.
Marinarul şi tovarăşii săi zăriră atunci la lumina lor un pat răvăşit, cu pături umede şi îngălbenite de vreme, ce nu mai fuseseră folosite de mult; într-un colţ al vetrei zăceau două ceainice ruginite şi un cazan răsturnat; se mai afla în încăpere şi un cufăr cu nişte haine de marinar mucegăite. Pe masă se vedea un tacîm de cositor şi o carte roasă de umezeală; într-un colţ zăceau aruncate cîteva unelte, o lopată, un tîrnăcop, o sapă şi două puşti de vînătoare, dintre care una era frîntă; pe o poliţă, făcută dintr-o scîndură, găsiră un butoiaş cu praf de puşcă, neatins, un butoiaş de alice şi mai multe cutii cu capse de fitiluri. Şi totul era acoperit de un strat gros de praf, adunat desigur în decursul anilor.
— Nu e nimeni, spuse reporterul.
— Într-adevăr ! răspunse Pencroff.
— Casa asta de mult n-a mai fost locuită, observă Harbert.
— Da, de mult ! răspunse reporterul.
— Domnule Spilett, spuse Pencroff, cred că ar fi mai bine să ne petrecem noaptea în locuinţa aceasta, în loc să ne întoarcem pe bord.
— Ai dreptate, Pencroff, răspunse Gédéon Spilett, şi dacă se înapoiază proprietarul, cred că nu se va plînge prea mult, găsind locul ocupat!
— Nu se va mai întoarce, spuse marinarul, dînd din cap.
— Crezi că a plecat de pe insulă ? întrebă reporterul.
— Dacă pleca, lua cu el şi armele, şi uneltele, răspunse Pencroff. Ştiţi bine cîtă valoare au astfel de lucruri pentru un naufragiat. Nu ! Nu ! repetă marinarul cu voce hotărîtă. Nu I El n-a părăsit insula. Dacă ar fi plecat cu o barcă făcută de el, cu atît mai mult n-ar fi părăsit aceste obiecte de primă necesitate Nu! El se află pe insulă!
— În viaţă ? întrebă Harbert.
— În viaţă sau mort. Dacă a murit, nu avea cum să se îngroape singur, aşa că îi vom găsi cel puţin rămăşiţele.
Hotărîră deci să petreacă noaptea în casa părăsită. O grămadă de lemne, ce se găsea într-un colţ, le ajută s-o încălzească cum

trebuie. Cu uşa închisă, Pencroff, Harbert şi Gédéon Spilett şedeau pe o bancă, vorbind puţin, însă reflectînd mult. Erau într-o stare sufletească ciudată, care-i făcea să se aştepte la orice, de aceea şi ascultau cu încordare zgomotele de afară. Dacă s-ar fi deschis pe neaşteptate uşa şi în faţa lor ar fi apărut un om, nu ar fi fost de loc surprinşi, deşi locuinţa părea părăsită. Erau gata să strîngă mîna omului aceluia, a naufragiatului, prietenul lor necunoscut, pe care îl aşteptau.
Dar nu se auzi nimic, uşa nu se deschise şi ceasurile se scurgeau fără să aducă vreo schimbare.
Ce lungă li se păru noaptea !
Doar Harbert dormi două ore, căci la vîrsta lui somnul era foarte necesar. Doreau să-şi reia cît mai curînd cercetările începute în ajun şi să scotocească insula pînă în colţurile ei cele mai tăinuite. Judecata lui Pencroff părea îndreptăţită: deoarece uneltele şi armele rămăseseră în casa părăsită, se putea deduce că stăpînul ei este mort. Trebuia însă ca cel puţin rămăşiţele să fie căutate şi îngropate.
Se lumină de ziuă. Pencroff şi tovarăşii săi începură să cerceteze locuinţa.
Ea fusese clădită într-un loc minunat, la poalele unui deal, umbrită de cîţiva copaci mari şi frumoşi, în faţa ei fusese croit un luminiş larg, prin care privirea străbătea pînă la mare. Luminişul era înconjurat, cu un gărduţ dărîmat, ce ajungea pînă la ţărm, unde se afla şi gura pîrîului.
Locuinţa era construită din scînduri, şi era lesne de văzut că ele proveneau din resturile unei corăbii. Se putea deci presupune că un vas avariat fusese aruncat pe ţărmul insulei; singurul membru care scăpase cu viaţă din întreg echipajul îşi construise o locuinţă din resturile corăbiei, avînd uneltele trebuitoare.
Lucrul deveni şi mai vădit cînd Gédéon Spilett, care se învîrtea în jurul casei, zări pe o scîndură cîteva litere şterse:
BR TAN A
— Britania ! strigă Pencroff, pe care reporterul îl chemase. Multe corăbii poartă numele acesta, aşa că n-aş putea să spun dacă a fost un vas englez ori american.
— N-are nici o importanţă, Pencroff !
— Nici o importanţă, într-adevăr, răspunse marinarul, iar pe supravieţuitor, de orice naţie ar fi el, îl vom scăpa dacă mai

trăieşte. Dar înainte de a reîncepe cercetările să ne întoarcem la vasul nostru.
Pencroff se simţea cuprins de oarecare îngrijorare, gîndindu-se la corabie. Te pomeneşti că insula este totuşi locuită, şi vreun locuitor o fi pus mîna pe vas... Dădu din umeri, zîmbind la acest gînd zănatic.
Oricum însă, marinarul n-avea nimic împotrivă să ia masa pe bord. Calea gata croită nu era lungă — să tot fi avut o milă. Porniră cercetînd cu atenţie pădurea şi desişurile, prin care caprele şi porcii mişunau cu sutele.
După douăzeci de minute, Pencroff şi tovarăşi săi îşi regăsiră corabia, priponită de ancora adînc înfiptă în nisip.
Pencroff răsuflă uşurat. La urma urmei corabia era odrasla lui şi era firesc să fie uneori mai îngrijorat decît ar fi trebuit.
Se urcară pe bord şi prînziră în aşa fel, încît să poată cina cît mai tîrziu; apoi, îşi reîncepură cu multă grijă cercetările.
De altfel, nu părea de necrezut că singurul locuitor al insulei murise, de aceea Pencroff şi tovarăşii săi căutau mai curînd urma unui mort decît a unei fiinţe vii ! Cercetară în zadar, scotocind desişurile care acopereau insula. În cele din urmă fură siliţi să admită că nu mai rămăsese nici o urmă din cadavrul naufragiatului, care, fără nici o îndoială, fusese înghiţit pînă la ultimul ciolan de vreo fiară sălbatică.
— Mîine în zori plecăm, le spuse Pencroff tovarăşilor săi, care, pe la două după-amiază, se culcaseră la umbra unor pini ca să se odihnească puţin.
— Cred că putem lua, fără nici o grijă, uneltele care au aparţinut naufragiatului, adăugă Harbert.
— Da, cred şi eu, răspunse Gédéon Spilett. Armele şi uneltele acestea vor întregi. inventarul Casei de Granit. Dacă nu mă înşel, provizia de praf de puşcă şi de alice este destul de mare.
— Da, răspunse Pencroff. Să nu uităm să prindem vreo două perechi de porci, căci ducem lipsă de ei pe insula Lincoln.
— Şi să luăm ceva seminţe, adăugă Harbert.
— Atunci ar fi poate bine, — spuse reporterul, — să mai rămînem o zi aici, ca să adunăm tot ce-ar putea să ne folosească.
— Nu, domnule Spilett, răspunse Pencroff, -— aş vrea să plecăm mîine în zorii zilei. Vîntul are tendinţa să-şi schimbe direcţia, lucru foarte potrivit pentru călătoria de întoarcere.

— Atunci să nu ne pierdem timpul ! spuse Harbert, sculîndu-se.
— Să nu ne pierdem timpul, repetă Pencroff. Tu, Harbert, adună seminţele acelea, că te pricepi mai bine decît noi. Domnul Spilett şi cu mine vom căuta să prindem cîţiva porci şi cred că vom izbuti, cu toate că nu-l avem pe Top.
Harbert apucă pe poteca ce ducea spre partea cultivată a insulei, pe cînd marinarul şi reporterul intrară direct în pădure.

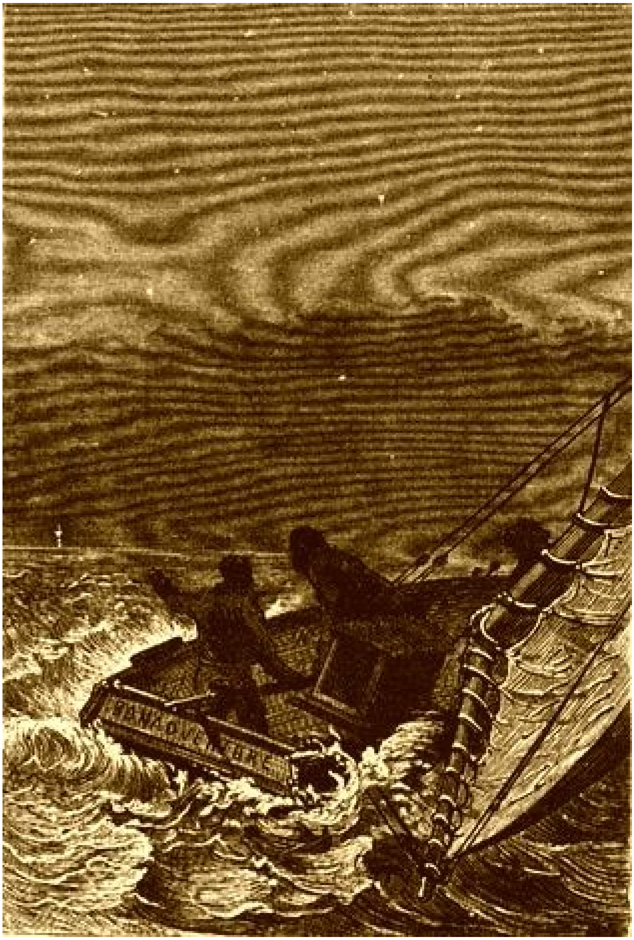
Cît despre porci, aceştia fugiră la vederea lor şi, grozav de sprinteni, nu păreau de loc dispuşi să se lase prinşi; totuşi, după o jumătate de oră de alergătură, vînătorii izbutiră să înhaţe o pereche ce se ascunsese într-un tufiş; în clipa aceea, nişte ţipete îngrozitoare izbucniră la cîteva sute de paşi, înspre nordul insulei. Aceste ţipete erau întovărăşite de nişte răcnete care nu aveau nimic omenesc. Pencroff şi Gédéon Spilett săriră în picioare, iar porcii profitară de ocazie ca să o rupă la fugă, tocmai în clipa în care marinarul se pregătea să-i lege.
— E vocea lui Harbert, spuse reporterul.
— Hai repede ! strigă Pencroff.
Marinarul, însoţit de Gédéon Spilett, se îndreptă în goană spre locul de unde se auzeau strigătele; la cotitura potecii, lingă un luminiş, îl zăriră pe băiat trîntit la pămînt, luptîndu-se cu o fiară

sălbatică, probabil vreo maimuţă uriaşă, care era cît pe-aci să-l omoare.
Pencroff şi Gédéon Spilett Se năpustiră asupra fiarei, doborînd-o la pămînt, şi-l scăpară astfel pe Harbert. Marinarul era foarte voinic, iar reporterul nu era nici el mai prejos, aşa că monstrul fu legat cobză, cu toată împotrivirea lui, fiind astfel redus la neputinţă.
— Nu te doare nimic, Harbert ? întrebă Gédéon Spilett.
— Nu, nimic !
— Ah ! Bine că nu te-a rănit maimuţa asta ! strigă Pencroff.
— Dar nu este o maimuţă îi răspunse Harbert.Pencroff şi Gédéon Spilett se uitară abia atunci la fiinţa ciudată care zăcea la pămînt.
Într-adevăr nu era o maimuţă ! Era o fiinţă omenească ! Era un om ! Dar ce om ! Un sălbatic în toată puterea cuvîntului, şi cu atît mai îngrozitor, cu cît părea cu totul abrutizat.
Înspăimîntătoarea fiinţă, care era totuşi un om, avea părul vîlvoi, o barbă lungă îi atîrna pe piept, iar trupul său gol era acoperit de o zdreanţă legată peste şolduri. Privirea îi era sălbatică, mîinile uriaşe aveau gheare lungi, pielea de culoare închisă părea tăbăcită, iar călcîiele lui întărite păreau nişte copite. Se putea pe drept cuvînt naşte întrebarea dacă în acest nenorocit mai sălăşluieşte o scînteie de înţelegere, sau dacă doar instinctul brutei mai rămăsese în el.
— Eşti într-adevăr sigur că este un om ? îl întrebă Pencroff pe reporter.
— Din nefericire nu mai poate fi îndoială, răspunse acesta.
— Să fie oare naufragiatul nostru ? întrebă Harbert.
— Cred că da, răspunse Gédéon Spilett, dar nenorocitul nu mai are nimic, omenesc în el !
Reporterul avea dreptate. Era limpede că singurătatea făcuse din omul acesta un adevărat sălbatic. Din gîtlejul său nu mai ieşeau decît nişte sunete nearticulate, ce se strecurau printre dinţii care se ascuţiseră pentru a sfîşia carnea crudă. Se părea că memoria îl părăsise de mult, şi că nu mai ştia să se folosească de unelte şi de arme, nici să aprindă un foc!
Devenise foarte sprinten şi mlădios, dar aceste calităţi fizice se dezvoltaseră în dauna celor intelectuale.

Gédéon Spilett îi vorbi. Se părea că nu înţelege şi nici nu aude nimic şi totuşi, privindu-l bine în ochi, reporterul avu simţămîntul că mintea nenorocitului nu este cu totul întunecată.
De altfel, prizonierul nu se zbătea şi nu căuta să-şi smulgă legăturile. Era oare copleşit în faţa semenilor săi, de care nu se deosebise odinioară ? Sau îşi amintea poate, într-o străfulgerare de o clipă, cîte ceva din vremea cînd trăise în mijlocul oamenilor ? Nu ştiau dacă, slobozindu-i legăturile, n-ar încerca să fugă. Îl lăsară deci în pace, aşa cum se afla.
— Oricine ar fi, spuse Gédéon Spilett, datoria noastră este să-l ducem cu noi pe insula Lincoln.
— Da, da, răspunse Harbert. Poate că, îngrijindu-l bine, vom mai trezi în el oarecari licăriri de înţelegere.
Pencroff dădea din cap neîncrezător.
— Trebuie să încercăm, zise reporterul. Este de datoria noastră, ca oameni.
Aceasta era într-adevăr datoria lor de oameni civilizaţi, şi ei ştiau că Cyrus Smith va încuviinţa în totul hotărîrea lor.
— Să-l lăsăm legat ? întrebă marinarul.
— Credeţi că o să umble dacă îi dezlegăm picioarele ? spuse Harbert.
— Putem încerca, răspunse Pencroff.
Frînghiile care încătuşau picioarele prizonierului fură desfăcute, braţele rămînîndu-i strîns legate. El se sculă singur, fără să arate vreo dorinţă de a fugi. Privirea lui, lipsită de expresie, era aţintită asupra celor trei oameni care umblau pe lîngă el, dar nu părea să-şi amintească să fi fost vreodată aidoma lor. Din gura lui ieşea un fel de fluierat neîncetat, arăta cu totul sălbăticit, totuşi nu li se împotrivea în nici un fel.
Reporterul fu de părere să-l readucă pe acest nenorocit în casa lui. Se gîndea că poate la vederea obiectelor care fuseseră ale lui va fi oarecum impresionat ! Poate că o simplă scînteie va fi de ajuns ca să-i trezească mintea întunecată !
Coliba nu era departe, şi în cîteva minute ajunseră acolo, dar prizonierul nu recunoscu nimic, parcă îşi pierduse cu desăvîrşire mintea !
După halul în care ajunsese nenorocitul, se părea că omul, care venise teafăr pe insulă, suferise vreme îndelungată chinurile singurătăţii.

Reporterul se gîndi să aprindă focul şi peste cîteva minute flăcările, care au darul să atragă şi fiarele, înveseleau vatra.
O clipă, atenţia nenorocitului se aţinti asupra flăcării, dar se dădu repede înapoi, iar privirea lui se stinse din nou.
Hotărît lucru, mai mult decît să-l ducă pe corabie nu puteau face deocamdată. După ce îl urcară pe corabie, îl lăsară în paza lui Pencroff, iar Harbert şi Gédéon Spilett se întoarseră pe insulă, ca să isprăvească ce le mai rămăsese de făcut. Cîteva ore mai tîrziu se întorceau la ţărm, aducînd uneltele, armele, seminţele de zarzavat, puţin vînat şi două perechi de porci. Totul fu încărcat pe „Bonadventure”, careera gata să ridice ancora a doua zi în zorii zilei, o dată cu fluxul.
Prizonierul fusese dus în camera din faţă, unde stătea liniştit, tăcut, surd şi mut totodată.
Pencroff îi dădu de mîncare, dar el respinse carnea friptă, de care se dezobişnuise după cîte se părea. Marinarul îi arătă atunci o raţă împuşcată de Harbert, la care nenorocitul se repezi, muşcînd sălbatic din ea.
— Credeţi că-şi va mai veni vreodată în fire ? întrebă Pencroff.
— Poate, răspunse reporterul. S-ar putea ca îngrijirile noastre să dea totuşi roade, căci pe omul acesta singurătatea l-a adus în halul ăsta, ori de apum înainte el va avea tovarăşi.
— Bietul om pare să fie de multă vreme în starea asta ! spuse Harbert,
— Tot ce se poate, zise Gédéon Spilett.
— Ce vîrstă să aibă ? mai întrebă Harbert.
— E greu de spus, căci nu-i pot vedea trăsăturile sub barba deasă care îi ascunde obrazul. Totuşi cred că nu mai e tînăr. Bănuiesc că are vreo cincizeci de ani.
— Aţi observat, domnule Spilett, ce afundaţi îi sînt ochii în orbite ? întrebă băiatul.
— Da, Harbert, totuşi, privirea lor e mai omenească decît restul înfăţişării lui.
— În sfîrşit, vom vedea, răspunse Pencroff. Sînt însă nerăbdător să aflu ce-o să spună domnul Smith de sălbaticul nostru. Ne-am dus să căutăm un om şi am găsit o fiară ! De, face omul ce poate !
Trecu şi noaptea. Nu ştiau dacă prizonierul lor dormise sau nu, dar cu toate că-i desfăcuseră legăturile, nu auziseră nici o

mişcare. Era aidoma fiarelor care cad într-un fel de toropeală cînd sînt închise în cuşcă, şi furia le revine abia mai tîrziu.
În zorii zilei de 15 octombrie vremea se schimbă, după cum prevestise marinarul. Vîntul, care bătea acum dinspre nord-vest, avea să înlesnească vasului drumul de întoarcere. În acelaşi timp însă aducea valuri de aer rece, destul de neplăcute pentru acel care conducea vasul.
La ora cinci dimineaţa, călătorii noştri ridicară ancora. Pencroff întinse pînza cea mare şi se îndreptă spre est-nord-est, în direcţia insulei Lincoln.

În prima zi nu se întîmplă nimic deosebit. Prizonierul stătea liniştit în cabina de la prova şi marea cu zbuciumul ei părea să aibă o influenţă binefăcătoare asupra acestui fost marinar. Să-şi fi adus el aminte de fosta lui meserie? în tot cazul, stătea liniştit, părînd mai mult mirat decît abătut.
A doua zi, la 16 octombrie, vîntul deveni din ce în ce mai puternic, suflînd dinspre nord, aşa că vasul îşi urmă ceva mai greu calea în mijlocul valurilor care îl scuturau puternic. Pencroff fu nevoit în curînd să nu mai lase cîrma din mîini şi începu să fie neliniştit de violenţa cu care marea lovea corabia. Era sigur că, dacă vîntul nn-şi va schimba direcţia, vor avea nevoie pentru a se întoarce pe insula Lincoln de mai mult timp decît le trebuise ca să atingă insula Tabor.

În dimineaţa zilei de 17 octombrie, insula Lincoln nu se zărea încă, deşi se scurseseră patruzeci şi opt de ore de la plecare. De altfel, cu greu puteau să calculeze fără instrumente care era drumul pe care-l străbătuseră, deoarece atît viteza, cît şi direcţia vîntului se schimbau mereu.
Trecură alte douăzeci şi patru de ore, dar nici un ţărm nu apăru în zare. Vîntul era puternic şi marea foarte agitată, iar pînzele trebuiau mereu mînuite după direcţia vîntului. în ziua de 18, corabia fu acoperită în întregime de un talaz şi călătorii ar fi fost luaţi de valuri, dacă nu ar fi avut fericita idee de a se lega din timp de punte.
În clipa aceea, spre marea lor uimire, Pencroff şi tovarăşii săi îşi văzură prizonierul sărindu-le cu totul pe neaşteptate în ajutor. Ca şi cînd instinctul lui de marinar s-ar fi trezit deodată, omul se repezi din cabină cu o cange în mînă, sparse în grabă obloanele gurilor de scurgere, uşurînd astfel golirea apei de pe punţi şi, odată pericolul trecut, se întoarse la loc, fără să scoată o vorbă. Pencroff, Gédéon Spilett şi Harbert încremeniseră de uimire şi îl lăsaseră să se descurce cum ştia.
Situaţia era însă proastă, şi marinarul se simţea îndreptăţit să creadă că se rătăcise pe întinsul mărilor, fără putinţă să regăsească drumul !
Noaptea, de 18 spre 19 se lăsă întunecoasă şi rece. Către orele unsprezece, vîntul se mai potoli, marea se mai linişti şi ea, iar corabia, mai puţin zbuciumată, îşi mări viteza. De altminteri se comportase foarte bine tot timpul.
Nici Pencroff, nici Gédéon Spilett, nici Harbert nu închiseră ochii. Vegheau îngrijoraţi, căci s-ar fi putut tot atît de bine să plutească în imediata apropiere a insulei Lincoln, după cum se putea să fi fost purtaţi de curenţi cu totul în altă direcţie, fără să mai poată găsi drumul înapoi.
Pencroff, om călit de greutăţi, deşi era foarte neliniştit, nu-şi pierduse speranţa. Şedea la cîrmă, căutînd cu tot dinadinsul să străpungă cu privirea întunericul ce-l învăluia.
Către ora două dimineaţa, se sculă deodată, strigînd:
— Foc ! Uite un foc !
Într-adevăr, la vreo douăzeci de mile spre nord-est se zărea o lumină strălucitoare. Era insula Lincoln, iar focul, aprins desigur de Cyrus Smith, le arăta calea.

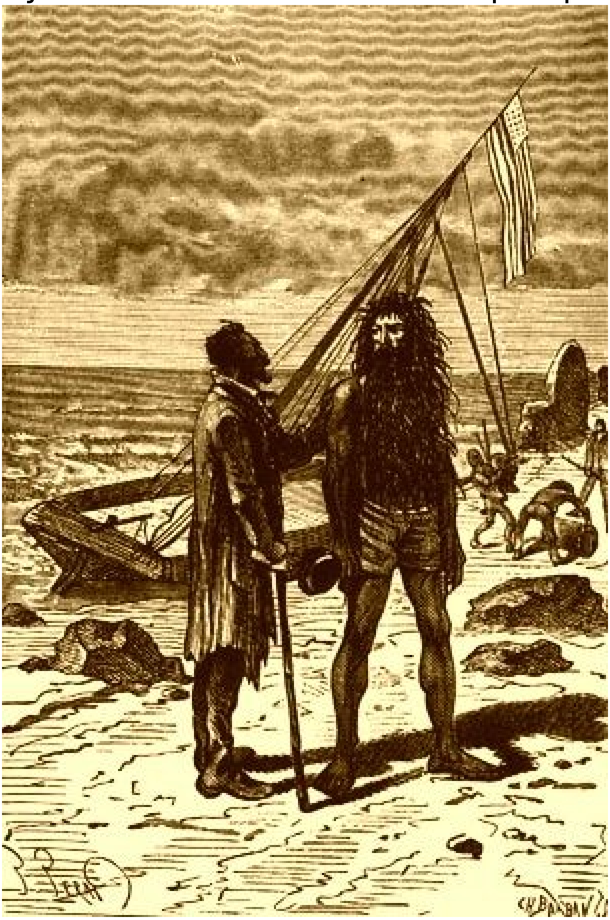
Pencroff, care se abătuse din drum cu mult prea spre nord, schimbă direcţia, îndreptîndu-se spre flacăra aceea care strălucea în zare ca o stea de mărimea întîia.

CAPITOLUL XV
Întoarcerea. Discuţia. Cyrus Smith şi necunoscutul. Portul Balonului. Devotamentul inginerului. O încercare mişcătoare. Cîteva lacrimi.

A doua zi, 20 octombrie, la ora şapte dimineaţa, vasul „Bonadventure” acostă lin la gura rîului Mercy, după o călătorie de patru zile.
Cyrus Smith şi Nab, îngrijoraţi din pricina vremii rele şi a lipsei prelungite a tovarăşilor lor, se urcaseră din zorii zilei pe platoul Grande-Vue, şi zăriseră în sfîrşit corabia ce întîrziase atîta vreme.
— În sfîrşit ! Iată-i ! strigă Cyrus Smith. Cît despre Nab, el juca de bucurie.
Numărînd persoanele de pe punte, inginerul îşi închipui în primul moment că naufragiatul de pe insula Tabor nu fusese găsit, sau că nenorocitul nu voise să părăsească insula.
Într-adevăr, pe puntea vasului, se zăreau numai Pencroff, Gédéon Spilett şi Harbert.
În clipa acostării, Nab şi inginerul se aflau pe ţărm. Cyrus Smith se grăbi să le strige, înainte ca pasagerii să fi sărit pe nisip:
— Am fost foarte îngrijoraţi de întârzierea voastră ! Ce vi s-a întâmplat ?
— Nimic, răspunse Gédéon Spilett, ne-a mers foarte bine. Îţi vom istorisi totul.
— Totuşi, continuă inginerul, expediţia voastră a dat greş. Văd că sînteţi tot trei, ca şi la plecare !
— S-avem iertare, domnule Smith, spuse marinarul, sîntem patru !
— Aţi găsit naufragiatul ?
— Da !
— Şi l-aţi adus cu voi ?
— Da !
— În viaţă ?
— Da.
— Unde e ? Cine e ?

— Naufragiatul nostru este, răspunse Gédéon Spilett, sau mai bine zis, a fost cîndva un om. Iată tot ce-ţi pot spune, Cyrus !
Inginerul află pe loc tot ce se petrecuse în timpul călătoriei. Îi istorisiră în ce împrejurări găsiseră coliba şi felul cum puseseră mîna pe naufragiat, care părea să nu mai facă parte din neamul omenesc.
— Într-atîta, adăugă Pencroff, încît mă întreb dacă am făcut bine aducîndu-l aici !
— Sînt sigur că ai făcut foarte bine, Pencroff! răspunse grăbit inginerul.
— Bine, dar nenorocitul şi-a pierdut minţile!
— Lucrurile trebuie să se fi petrecut în ultima vreme, răspunse Cyrus Smith, iar acum cîteva luni, nenorocitul ăsta era un om teafăr ca voi şi ca mine. Cine ştie ce s-ar întîmpla cu vreunul dintre noi, dacă ar trăi mai mult timp izolat pe insula aceasta ? Vai de acela care trăieşte singur, dragii mei ! Se pare că singurătatea îţi ia minţile, dovadă halul în care l-aţi găsit pe nenorocitul ăsta.
— Dar, domnule Cyrus, întrebă Harbert, ce vă face să credeţi că starea de abrutizare a nenorocitului acestuia datează doar de cîteva luni ?
— Documentul pe care l-am găsit era de curînd scris şi singur naufragiatul ar fi putut să-l scrie.
— S-ar putea, observă Gédéon Spilett, să fi fost scris de vreun tovarăş al acestui om, care să fi murit între timp.
— E cu neputinţă, dragă Spilett !
— De ce ? întrebă reporterul.
— Fiindcă documentul ar fi vorbit de doi naufragiaţi, ori el nu pomeneşte decît de unul singur, răspunse Cyrus Smith.
Harbert istorisi pe scurt peripeţiile călătoriei lor, stăruind asupra licăririi de inteligenţă pe care o avusese prizonierul, care în toiul vijeliei redevenise, pentru o clipă, marinar priceput.
— Ai dreptate, Harbert, răspunse inginerul, acest fapt are o deosebită însemnătate. S-ar putea ca nenorocitul acesta să nu fie de nevindecat şi sînt încredinţat că numai desperarea l-a adus în halul în care se află. Aici sînt semenii lui, printre care cred că îşi va reveni.
În cele din urmă, naufragiatul de pe insula Tabor fu scos din cabină, trezind mila inginerului şi marea uimire a lui Nab. Primul

simţămînt pe care îl vădi în noile împrejurări, fu dorinţa de a fugi.
Cyrus Smith îl reţinu, punîndu-i nuna pe umăr cu un gest autoritar, privindu-l totodată cu multă blîndeţe. Sub influenţa acestei priviri, nenorocitul se linişti, lăsă ochii în jos, îşi plecă fruntea şi nu se mai împotrivi.
— Sărmanul părăsit ! şopti inginerul.
Cyrus Smith îl cercetase îndeaproape şi, judecînd după

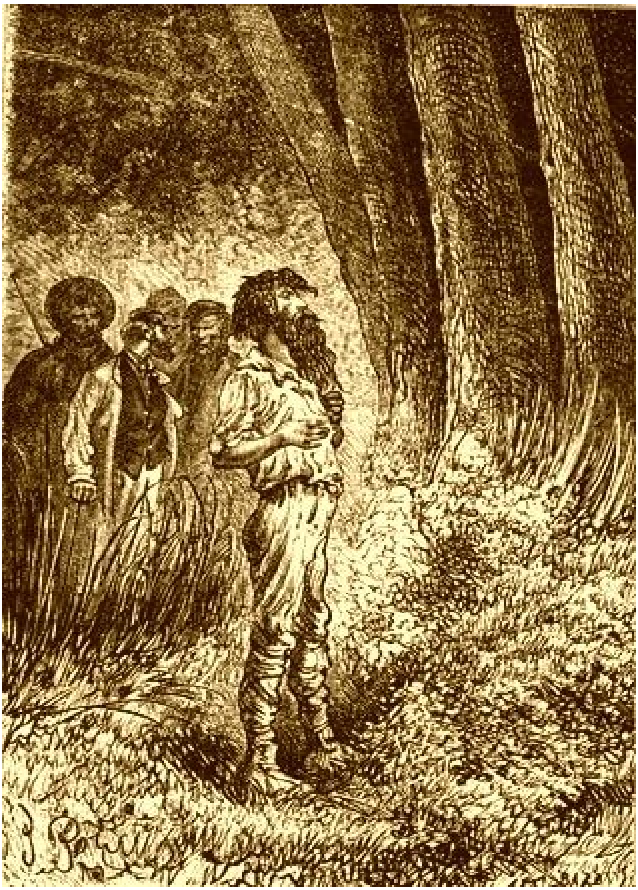
aparenţe, se părea că nenorocitul nu mai păstrase nimic omenesc în el. Totuşi Cyrus Smith surprinsese, ca şi reporterul, un fel de slabă licărire de înţelegere în privirile lui. Hotărîră ca părăsitul, sau mai bine zis necunoscutul, căci aşa era mai nimerit să-l numească de acum înainte noii lui tovarăşi, să locuiască într-una din camerele Casei de Granit, de unde nu putea să fugă. El se lăsă condus cu multă uşurinţă şi totul îi îndreptăţea să creadă că, bine îngrijit, necunoscutul va deveni şi el, alături de ceilalţi, unul din coloniştii insulei. În timpul mesei ce urmă, pe care Nab se grăbi să o servească, Cyrus Smith ascultă cu luare-aniinte toate amănuntele călătoriei lor. Fu şi el de părere că necunoscutul trebuie să fie englez sau american. Numele corăbiei dispărute „Britania”, cît şi puţinul ce se vedea din trăsăturile acoperite cu păr ale nenorocitului păreau să confirme această părere.

— Ascultă, Harbert, zise Gédéon Spilett, întorcîndu-se către băiat, de fapt tu nici nu ne-ai povestit cum l-ai întîlnit pe sălbaticul ăsta şi nici pînă acum nu ştim altceva, decît că te-ar fi sugrumat, dacă n-am fi sosit la timp să te scoatem din ghearele lui .
— Drept să vă spun, răspunse Harbert, nici eu nu prea ştiu cum s-au întîmplat lucrurile. Cred că eram ocupat să-mi culeg plantele, cînd am auzit ceva prăvălindu-se cu zgomot dintr-un copac foarte în nit. Nici n-am avut timpul să mă întorc... şi nenorocitul, care pesemne stătuse pitit între crengile unui copac, se şi aruncase asupra mea. Fără domnul Spilett şi Pencroff eram...
— Adevărat, băiete, spuse Cyrus Smith, ai trecut printr-o mare primejdie, dar tocmai mulţumită acestei primejdii l-aţi putut găsi pe nenorocitul ăsta, din care vom face un nou tovarăş.
— Nădăjduieşti să mai faci din el un om ? întrebă reporterul.
— Desigur, răspunse inginerul.
După masă, Cyrus Smith şi tovarăşii săi se întoarseră pe plajă, pentru a descărca corabia. Inginerul cercetă armele şi uneltele, dar nu găsi nimic care să-i ajute să stabilească identitatea necunoscutului.
Porcii aduşi din insula Tabor reprezentau un preţios adaos la fauna insulei Lincoln. Ei au fost duşi la stînă, unde s-au aclimatizat repede.
Butoiaşele cu praf de puşcă şi cu alice erau şi ele binevenite. Pionierii hotărîră să facă un mic depozit de pulbere în afara Casei de Granit, pentru a fi feriţi de pericolul unei explozii. Ei continuara totuşi să întrebuinţeze piroxilul, deoarece substanţa dădea rezultate minunate şi nu aveau nici un motiv s-o înlocu: iască cu praful de puşcă.
Cînd isprăviră cu descărcatul corăbiei, Pencroff zise:
— Domnule Cyrus, cred că ar fi bine să ducem vasul într-un loc sigur.
— Socoti că nu stă bine aici, la gura rîului ?
— Nu, domnule Cyrus, răspunse marinarul. Va rămîne aproape tot timpul pe nisip, fără apă, şi nu e bine. Ar fi păcat de corabia asta bună, care a suportat foarte bine vijelia de la întoarcere.
— N-ar putea să plutească chiar aici pe rîu ?

— Fără îndoială, domnule Cyrus, că ar putea, dar revărsarea rîului nu prezintă nici un fel de adăpost şi, dacă s-ar isca un vînt puternic, vasul ar avea de suferit de pe urma talazurilor mării.
— Şi atunci unde vrei să-l adăposteşti, Pencroff ?
— În portul Balonului, răspunse marinarul. Golful acela mic şi adăpostit între stînci este tocmai potrivit.
— Nu e cam departe ?
— Nu e nimic ! Sînt doar trei mile şi unde mai puneţi că şoseaua ce duce pînă acolo e frumoasă şi dreaptă !
— Fă cum vrei, Pencroff, răspunse inginerul, dar aş fi fost mai mulţumit să avem vasul aci, sub imediata noastră supraveghere. Cînd o să dispunem de oarecare timp, va trebui să-i facem un mic port.
— Minunat ! strigă Pencroff, un port cu un far, cu un dig şi cu un şantier de reparaţii. Domnule Cyrus, cît de simplu devine totul cînd sîntem cu dumneavoastră !
— Da, dragă Pencroff, răspunse inginerul, cu condiţia să mă ajuţi ! Şi aşa, mai mult dumneata faci totul !
Harbert şi marinarul se îmbarcară deci din nou pe „Bonadventure" şi, întinzînd pînzele, ocoliră cu repeziciune capul Ghearei, astfel că, după două ore, vasul era ancorat în apele liniştite din portul Balonului.
Să revenim acum la necunoscutul care era găzduit la Casa de Granit. Pionierii căutau să surprindă vreun semn care să le dovedească redeşteptarea minţii lui sau o domolire a sălbăticiei în care căzuse. Semnele se vădiră atît de limpezi, încît Cyrus Smith şi reporterul se întrebau dacă mintea lui fusese vreodată chiar atît de întunecată, cum li se păruse la prima vedere.
La început, fiind obişnuit cu viaţa în aer liber şi cu deplina libertate de care se bucurase pe insula Tabor, necunoscutul trecu prin stări de furie şi mai că se temeau să nu se arunce pe ferestrele Casei de Granit.
Încetul cu încetul se linişti şi atunci i se dădu oarecare libertate. Puteau deci nădăjdui că, mai mult ca sigur, starea lui avea să se schimbe în bine. Lăsîndu-şi la o parte apucăturile de fiară carnivoră, necunoscutul începuse chiar să primească o hrană mai potrivită decît aceea cu care se obişnuise pe insula Tabor; carnea friptă începu să nu-i mai inspire repulsia pe care o manifestase pe corabie.

Cyrus Smith se folosise de un moment cînd dormea, pentru a-i tăia părul şi barba, care formau un fel de coamă şi îi dădeau o înfăţişare sălbatică. Apoi îl îmbrăcară, luîndu-i zdreanţă din jurul şoldurilor. Mulţumită acestor îngrijiri, necunoscutul căpătă o înfăţişare mai omenească, iar ochii lui păreau mai blînzi. Fără îndoială că, înainte de a fi ajuns în starea în care se afla, chipul lui avusese o expresie plăcută, inteligentă.
Gyrus Smith îşi făcuse o datorie din a petrece zilnic cîteva ore în tovărăşia lui. Inginerul lucra lîngă el, ocupîndu-se cu tot felul de treburi şi căutînd astfel să-i atragă atenţia. Era, convins că o străfulgerare ar fi fost de ajuns pentru ca mintea nenorocitului să se trezească şi omul să-şi revină în fire. Purtarea lui pe corabie, în timpul furtunii, era cea mai bună dovadă. , Inginerul nu înceta să-i vorbească cu glas tare, ca să'pătrundă şi pe calea aceasta pînă în adîncurile minţii lui. Tovarăşii săi îi veneau rînd pe rînd în ajutor. Vorbeau, de cele mai multe ori despre lucruri în legătură cu marina, lucruri care probabil că erau cele mai adînc întipărite în mintea marinarului. cîteodată, necunoscutul părea să urmărească cele ce vorbeau ei, dînd impresia că înţelege o parte din aceste discuţii. Uneori i se întipărea pe faţă o durere adîncă, dovadă că era frămîntat de o suferinţă de care nu vorbea, deşi în diferite rînd uri păru gata să rostească unele cuvinte.
Bietul om era liniştit, dar cuprins de o mare tristeţe ! Să fi fost numai aparentă liniştea lui? Oare această tristeţe era urmarea captivităţii lui ? Nu puteau şti nimic. Văzînd doar puţine obiecte şi stînd într-un spaţiu limitat, tot timpul în tovărăşia pionierilor, cu a căror prezenţă se obişnuise, fiind bine hrănit şi bine îmbrăcat, era firesc ca înfăţişarea bietului om să se schimbe. Dar întrebarea era dacă îşi dădea seama că duce o viaţă nouă ? Poate se domesticise doar ca un simplu animal ? Problema aceasta îl frămînta pe Cyrus Smith, care grozav ar fi vrut s-o dezlege fără a-şi tulbura totuşi bolnavul ! Pentru el, necunoscutul nu era decît un biet bolnav. Se întreba însă dacă va începe vreodată să se însănătoşească ?
De aceea, inginerul nu-l slăbea din ochi nici o clipă ! Aştepta parcă să surprindă prima licărire de înţelegere a sărmanului om !

Pionierii urmăreau adînc impresionaţi toate fazele tratamentului aplicat de Cyrus Smith. Îl ajutau chiar, şi cu toţii - afară, uneori, de neîncrezătorul Pencroff - împărtăşeau speranţele lui.
După cum am spus, necunoscutul era foarte liniştit şi părea într-un fel legat de inginer, sub a cărui puternică influenţă se afla. Cyrus Smith se hotărî să-l supună unei încercări, ducîndu-l în alt mediu, şi anume în faţa oceanului, cu care fusese desigur obişnuit înainte vreme.
— Nu ţi-e teamă că pus în libertate va fugi ? întrebă Gédéon Spilett.
— Trebuie să încercăm, îi răspunse inginerul.
— Bine ! zise Pencroff. Dar să ştiţi că, atunci cînd se va vedea liber, va fugi cît îl vor ţine picioarele !
— Nu cred să facă aşa ceva, îi răspunse Cyrus Smith.
— Să încercăm, spuse Gédéon Spilett.
— Să încercăm, repetă inginerul.
Era în ziua de 30 octombrie. Naufragiatul din insula Tabor era de nouă zile prizonier în Casa de Granit. Vremea era caldă şi întreaga insula scăldată în soare.

Cyrus Smith şi Pencroff intrară în camera necunoscutului, pe care-l găsiră la fereastră, privind cerul.
— Vino, dragul meu, îi spuse inginerul.
Omul se sculă îndată, îşi aţinti ochii asupra lui şi îl urmă. Pencroff mergea după ei, aşteptînd neîncrezător rezultatele experienţei.
Cyrus Smith şi Pencroff se aşezară cu necunoscutul în

ascensor, în vreme ce Nab, Harbert şi Gédéon Spilett îi aşteptau jos. Coşul coborî şi peste cîteva minute se aflau cu toţii pe plajă. Pionierii se depărtară puţin de prizonierul lor, ca să-i dea oarecare libertate.
Omul făcu cîţiva paşi, apropiindu-se de mare; privirea îi străluci plină de însufleţire, totuşi nu căută să fugă. Cl urmărea cu ochii valurile mărunte care, spărgîndu-se de ţărm, se pierdeau pe nisip.
— Aici vede doar marea, observă Gédéon Spilett, şi poate că ea nu-i inspiră dorinţa de a fugi.
— Ai dreptate, răspunse Cyrus Smith, trebuie să-l ducem pe platou, la marginea pădurii. Acolo se va dovedi dacă experienţa a fost bună sau nu.
— De altfel nu va putea fugi de acolo, observă Nab, căci podurile sînt ridicate.
— Oh! Nu pare un om pe care să-l oprească un fleac cum e pîrîul Glicerinei, zise Pencroff rîzînd,
— Să mergem, spuse Cyrus Smith, ai cărui ochi nu-l părăseau pe bolnav. Ajunşi la marginea pădurii, unde se înălţau copaci frumoşi, cu frunzişul foşnind în bătaia vîntului, necunoscutul păru să soarbă cu nesaţ mireasma lor pătrunzătoare şi un oftat lung îi umflă pieptul.
Pionierii stăteau în spatele lui, gata să-l prindă dacă ar fi încercat să fugă.
Şi într-adevăr, bietul om păru o clipă că doreşte să sară pîrîul care-l despărţea de pădure, picioarele i se încordară ca nişte arcuri... dar de îndată se trase înapoi şi se prăbuşi pe jumătate la pămînt, cu ochii plini de lacrimi !
— Ah ! strigă Cyrus Smith. Iată-te iarăşi om, de vreme ce plîngi !

CAPITOLUL XVI

O taină ce trebuie lămurită. Primele cuvinte ale necunoscutului. Doisprezece ani pe insulă. Mărturisiri. Dispariţia. încrederea lui Cyrus Smith. Moara. Prima pîine. Un act de devotament, Mîini cinstite.

Într-adevăr, nenorocitul plîngea ! Cine ştie ce amintiri îl străfulgeraseră ! Pionierii îl lăsară cîtva timp pe platou, depărtîndu-se puţin, ca să se simtă mai liber. Dar acesta nu se

gîndea nicidecum să folosească libertatea spre a fugi, aşa că Cyrus Smith se hotărî să-l readucă la Casa de Granit.
Două zile după această întîmplare, necunoscutul începu să facă încercări să ia parte la viaţa comună. Se vedea foarte bine că aude şi înţelege totul, dar părea că se încăpăţînează să nu vorbească; într-o seară, Pencroff, care trăgea cu urechea la uşa camerii lui, îl auzi rostind:
— Nu ! Aici ! Eu ! Niciodată !
Marinarul repetă aceste cuvinte tovarăşilor săi.
— Cine ştie ce taină dureroasă ascunde ! murmură Cyrus Smith.
Necunoscutul începuse să folosească uneltele agricole şi lucra în grădina de zarzavat. Cîteodată se oprea din treabă şi părea cufundat în gînduri; potrivit sfatului inginerului, îl lăsau în pace, respectînd izolarea în care se complăcea deocamdată. Dacă unul din pionieri se apropia de el, omul'se dădea la o parte, suspinînd din adîncul pieptului !
S-ar fi putut crede că era copleşit de remuşcări, şi Gédéon Spilett nu se putu opri să facă într-o zi următoarea observaţie:
— Poate că nu vorbeşte, pentru că are lucruri prea grave de spus !
Trebuiau să aibă răbdare şi să aştepte. Altceva nu puteau face.
Cîteva zile mai tîrziu, la 3 noiembrie, necunoscutul, care lucra pe platou, se opri, aruncînd lopata pe jos.
Cyru's Smith, care îl observa, zări iar lacrimi picurînd din ochii săi. O milă adîncă îl împinse spre bietul om. îi cuprinse braţul, spunîndu-i:
— Ce ai, dragul meu ?

Necunoscutul încercă să-i ocolească privirea şi se depărta puţin de Cyrus Smith, care voia să-i apuce mîna.
— Priveşte-mă în faţă, prietene, rosti Cyrus Smith, cu o voce mai apăsată. îţi cer acest lucru !
Necunoscutul se uită la inginer şi păru să se supună cu totul privirii poruncitoare. Apoi încercă să fugă. Dar deodată chipul i se transfigura. Ochii-i aruncau scîntei şi cuvintele-i fluturau pe buze. Nu se mai putea opri !... În cele din urmă îşi încrucişa braţele, întrebînd cu o voce stinsă:

— Cine sînteţi ?
— Nişte naufragiaţi ca şi dumneata, răspunse inginerul, adînc mişcat. Noi te-am adus aici, printre semenii dumitale.
— Semenii mei... N-am nici un fel de semeni !
— Eşti printre prieteni.
— Prieteni !... Eu ! Prieteni ! strigă necunoscutul, ascunzîndu-şi capul în mîini... Nu... Nu e cu putinţă... Lăsaţi-mă ! Lăsaţi-mă !...
O rupse apoi la fugă. spre marginea dinspre mare a platoului şi rămase acolo nemişcat.
Cyrus Smith se întoarse la tovarăşii lui şi le povesti cele petrecute.
— Se pare că există o taină în viaţa acestui om, spuse Gédéon Spilett, şi că nu a reintrat în rândurile oamenilor decît din cauza unor remuşcări ce-l frămîntă.

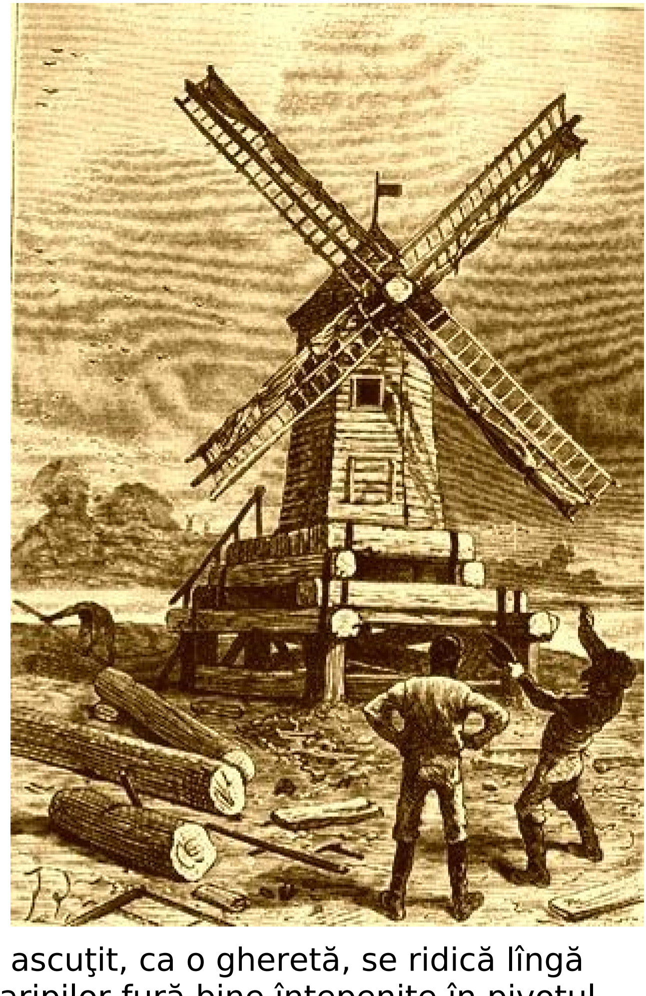
— Cine ştie ce fel de om am adus printre noi, spuse marinarul. Tainele astea...
— Le vom respecta, îi tăie vorba Cyrus Smith. Dacă a păcătuit, e destul de pedepsit, şi din partea noastră este iertat.
Timp de două ore necunoscutul stătu singur pe plajă, copleşit de amintirile trecutului său, un trecut întunecat, fără îndoială, iar pionierii, care nu-l scăpau din ochi, nu-i tulburară singurătatea.
După vreo două ceasuri, omul păru că ia o hotărîre şi se îndreptă spre Cyrus Smith. Ochii îi erau înroşiţi de lacrimile pe care le vărsase. Acum nu mai plîngea; avea însă întipărită pe faţă o mare sfiiciune. Parcă îi era frică şi ruşine totodată şi-şi ţinea capul plecat.
— Domnule, îl întrebă el pe Cyrus Smith, dumneata şi tovarăşii dumitale sînteţi englezi ?
— Nu, răspunse inginerul, sîntem americani.
— A ! exclamă necunoscutul, apoi şopti: Mai bine aşa!
— Dar dumneata, dragul meu, ce eşti ? întrebă inginerul.
— Sînt englez, răspunse el repede.
Şi, ca şi cum îi venise destul de greu să rostească aceste cuvinte, necunoscutul se depărta spre plajă, unde umblă de colo pînă colo, pradă unei grozave tulburări.
Trecînd la un moment dat pe lîngă Harbert, se opri, întrebîndu-l cu o voce stinsă:
— În ce lună sîntem ?
— În noiembrie, răspunse Harbert.
— Ce an ?
— 1866.
— Doisprezece ani ! Doisprezece ani ! strigă el. Apoi se depărta repede.
Harbert istorisi prietenilor săi cele spuse de necunoscut.
— Nenorocitul acesta, observă Gédéon Spilett, pierduse chiar şi socoteala lunilor şi anilor.
— Da ! zise Harbert. Cînd am dat de el se afla de doisprezece ani pe insulă.
— Doisprezece ani, spuse Cyrus Smith, doisprezece ani de singurătate, după cine ştie ce viaţă blestemată, pot face pe orice om să-şi piardă minţile !
— Îmi vine să cred, spuse Pencroff, că omul ăsta n-a ajuns pe insula Tabor în urma unui naufragiu, ci că a fost părăsit acolo din cauza vreunei crime.

— S-ar putea să ai dreptate, Pencroff, răspunse reporterul, şi dacă acesta e adevărul, poate că într-o bună zi acei care l-au părăsit vor veni să-l ia !
— Şi n-au să-l mai găsească ! spuse Harbert.
— Dar atunci, reluă Pencroff, ar fi poate mai bine să ne întoarcem şi...
— Dragii mei, spuse Cyrus Smith, degeaba vorbim de vreme ce nu cunoaştem adevărul. Cred că nenorocitul acesta a suferit destul şi că şi-a ispăşit din greu păcatele, oricare ar fi ele, şi că acum îl copleşeşte nevoia de a se destăinui. Să nu-l silim să vorbească ! Ne va mărturisi singur totul şi atunci vom vedea ce e de făcut. El ne va spune dacă mai are vreo speranţă sau siguranţa să fie repatriat într-o bună zi. De altfel eu mă îndoiesc...
— De ce ? întrebă reporterul.
— Dacă ar fi fost sigur că într-o bună zi va fi salvat, omul ar fi aşteptat scăparea fără să arunce documentul acela în mare. Mai curînd îmi vine să cred că a fost condamnat să se stingă acolo pe insulă, fără să-şi mai revadă semenii !
— Un singur lucru nu pot să-mi explic, zise marinarul.
— Ce anume ?
— Dacă omul acesta a fost părăsit acum doisprezece ani pe insula Tabor, este de presupus că se află de cîţiva ani în starea de sălbăticie în care l-am găsit.
— Foarte posibil, răspunse Cyrus Smith.
— Asta ar însemna că documentul a fost scris cu cîţiva ani în urmă?
— Fără îndoială... şi totuşi pare să fi fost scris de curînd !...
— De altfel, nu-mi vine să cred că i-au trebuit sticlei cîţiva ani ca să ajungă de la insula Tabor la insula Lincoln.
— N-ar fi cu neputinţă, răspunse reporterul. Se poate să fi rătăcit multă vreme în vecinătatea insulei.
— Asta nu se poate, răspunse Pencroff, — doar mai plutea încă. Şi nici măcar nu-mi vine să cred că după ce a stat cîtva timp pe ţărm s-o fi luat marea din nou. Prin locurile acelea ţărmul e plin de stînci şi s-ar fi spart cu siguranţă.
— Aşa e, murmură îngîndurat Cyrus Smith.
— Şi mai mult, — adăugă marinarul, — dacă documentul ar fi fost scris şi vîrît în sticlă acum cîţiva ani, el ar fi suferit din cauza umezelii, ori noi l-am găsit în perfectă stare.

Observaţia marinarului era foarte îndreptăţită şi toată această împrejurare era ciudată, căci documentul părea scris de curînd. Mai mult, amănuntele privind aşezarea geografică a insulei Tabor erau (late cu o preciziune care dovedea o serie de cunoştinţe pe care un simplu marinar nu le,putea avea.
— Iată încă o serie de fapte inexplicabile, spuse inginerul. Totuşi, să nu-l silim pe noul nostru tovarăş să vorbească din nou. Cînd va voi el, dragii mei, vom fi gata să-l ascultăm !
În zilele următoare, necunoscutul nu mai scoase nici un cuvînt şi nu părăsi de loc platoul. Muncea la cîmp, fără să se odihnească şi se ţinea întotdeauna departe de ceilalţi oameni. Cînd venea ora mesei nu-i însoţea la Casa de Granit, cu toate că fusese chemat de nenumărate ori şi se mulţumea cu cîteva legume crude. Noaptea nu se folosea de camera ce i se dăduse; se culca afară, sub copaci, iar cînd era vreme rea, se ghemuia într-o scorbură dintre stînci. Părea să trăiască din nou ca pe vremea cînd se adăpostea în pădurile insulei Tabor. După multe rugăminţi zadarnice, pionierii îl lăsară în pace. Totuşi se apropia clipa în care, împins parcă fără voia lui de propria-i conştiinţă, avea să le facă mărturisiri impresionante.
La 10 noiembrie, în amurg, necunoscutul răsări pe neaşteptate înaintea pionierilor, care şedeau cu toţii pe verandă. Ochii îi străluceau ciudat şi toată făptura lui recăpătase înfăţişarea sălbatică din timpurile rele.
Cyrus Smith şi tovarăşii săi văzură cu uimire cum, sub stăpînirea unei tulburări grozave, dinţii îi clănţăneau ca de friguri. Ce să fi avut ? Ii devenise oare de nesuferit vecinătatea semenilor săi ? îl apucase din nou dorul de ducă, sau reîncepea starea de abrutizare ? Nu-şi puteau închipui altceva, mai ales cînd îl auziră rostind cuvinte deslînate:
— De ce sînt aici ?... Cu ce drept m-aţi smuls de pe insula mea ?... Ce legătură poate să existe între mine şi voi ?.... Ştiţi cine sînt eu... ce-am făcut... de
ce eram acolo... singur ? Şi cine vă spune că n-am fost părăsit... că n-am fost osîndit să mor acolo ?... îmi cunoaşteţi trecutul ?... De unde ştiţi că n-am furat ?... Poate am ucis ?... Sînt poate un ticălos... o fiinţă blestemată... făcută să trăiască departe de oameni ca o fiară sălbatică... spuneţi.,, de unde ştiţi ?

Pionierii ascultau în tăcere mărturisirile pe care nenorocitul le rostea parcă fără voia lui. Cyrus Smith încercă să-l liniştească, apropiindu-se de el, dar necunoscutul se trase cîţiva paşi înapoi.
— Nu ! Nu ! strigă el. O singură întrebare... Sînt liber ?
— Eşti liber, răspunse inginerul.
— Atunci, rămîneţi sănătoşi ! strigă el şi o luă la fugă ca un nebun.
Nab, Pencroff şi Harbert se repeziră îndată spre marginea pădurii... dar se întoarseră singuri.
— Lăsaţi-l în pace, spuse Cyrus Smith.
— Nu se va mai întoarce niciodată... strigă Pencroff.
— Ba da, răspunse inginerul.
Trecură mai multe zile, totuşi Cyrus Smith era sigur că nenorocitul se va întoarce, mai devreme sau mai tîrziu.
— Sînt ultimele răbufniri ale acestei firi aspre, spunea inginerul, el a cunoscut remuşcarea şi de acum înainte singurătatea îl va îngrozi.
Între timp muncile de tot felul îşi urmau cursul atît pe platoul Grande-Vue, cît şi la stînă, unde Cyrus Smith avea de gînd să clădească o fermă. Seminţele aduse de Harbert din insula Tabor fuseseră semănate cu grijă. Platoul devenise o întinsă grădină de zarzavat, bine întreţinută şi care le dădea mult de lucru. Mereu aveau de făcut ceva la ea. Pe măsură ce se înmulţeau zarzavaturile, straturile deveneau şi ele adevărate lanuri, care înlocuiau păşunile. Dar fîneţele creşteau din belşug în restul insulei, aşa că onaggaşii îşi aveau şi pe viitor hrana asigurată. De altfel, fîneţele nu puteau fi primejduite de maimuţe sau de alte jivine, aşa că pionierii socotiră că este mai prevăzător să concentreze pe platou, la adăpostul brîului adînc de ape, toate culturile de zarzavat.
În ziua de 15 noiembrie culeseră a treia recoltă de grîu, care dădu patru mii de baniţe, adică peste cinci sute de milioane de boabe de grîu ! Colonia avea acum grîu din belşug. Păstrînd o duzină de baniţe pentru semănat, recolta anuală era asigurată şi le rămînea grîu destul pentru hrana lor şi a vitelor.
După strîngerea recoltei, a doua jumătate a lunii noiembrie fu hărăzită lucrărilor de panificaţie.
Într-adevăr, aveau grîu, dar nu făină, aşa că erau nevoiţi să facă o moară. Inginerul ar fi putut folosi în acest scop a doua cădere de apă de pe cursul fiului Mercy, deoarece, cum se ştie, prima

slujea pentru a pune în funcţiune piua cu care făceau pîslă.
După multe discuţii, hotărîră să ridice o moară de vînt pe platoul Grande-Vue, unde ar fi expusă tot anul vînturilor din larg.
— Unde mai pui, observă Pencroff, că o moară de vînt înveseleşte priveliştea.
Se apucară de lucru, alegînd lemn potrivit pentru scheletul şi mecanismul morii. În partea de nord a lacului găsiră nişte bolovani mari de gresie, din care îşi făcură pietrele de moară, iar aripile fură croite din interminabilul înveliş al balonului. Cyrus Smith întocmi planul morii, pe care hotărîră s-o aşeze lîngă lac, în dreapta crescătoriei, de păsări, întreg mecanismul era prins pe un ax puternic, ce era fixat într-o schelărie solidă, astfel că moara putea lucra, din orice parte ar fi bătut vîntul.

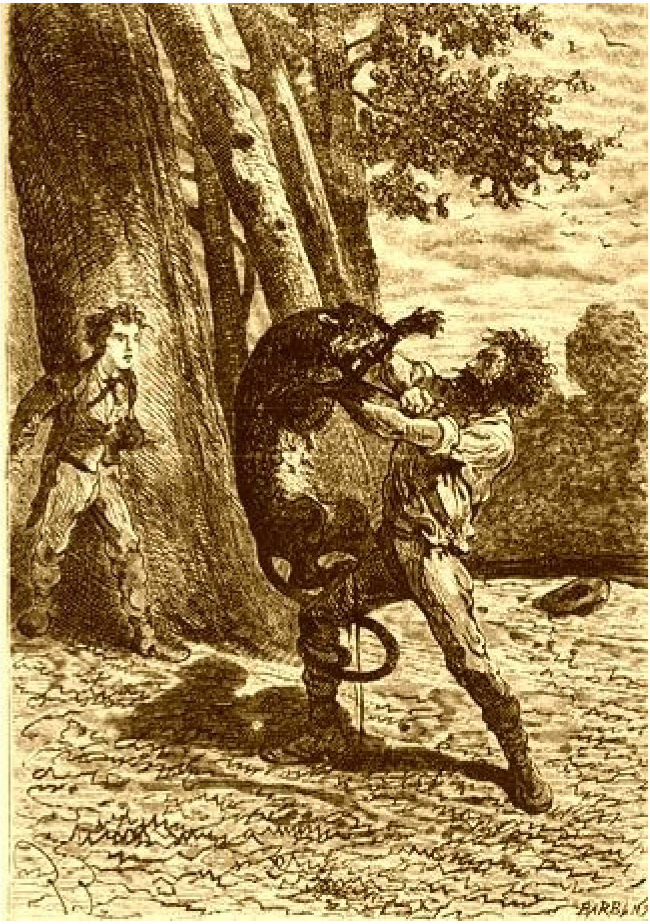

Lucrul mergea repede, căci Nab şi Pencroff deveniseră nişte dulgheri îndemînatici şi n-aveau decît să execute întocmai planurile trasate. în curînd, un fel de cuşcă cilindrică, cu un acoperiş ascuţit, ca o gheretă, se ridică lîngă lac. Cele patru braţe ale aripilor fură bine înţepenite în pivotul central şi fixate cu nişte drugi de fier. Cît despre diferitele părţi ale mecanismului interior al morii, ele nu erau greu de făcut. Lucrară pe rînd: o cutie în care aşezară pietrele morii — una fixă şi alta mobilă — apoi construiră scocul din care grîul se scurgea pe pietre, grătarul mobil, care, mişcîndu-se cu un ţăcănit

neîntrerupt, potriveşte scurgerea grăunţelor, şi sita cea deasă, care cerne făina, oprind pleava. Uneltele erau bune şi lucrarea nu prea grea, căci mecanismul unei mori este destul de simplu. Toţi luară parte la construirea ei, aşa că în ziua de 1 decembrie moara era gata.
Ca întotdeauna, Pencroff era încîntat de opera lui, găsind-o desăvîrşită.
— Ne mai trebuie un vînt bun, spuse el, şi să vedeţi ce frumos vom măcina prima noastră recoltă !
— De un vînt bun este nevoie, răspunse inginerul, dar nu de un vînt prea puternic, Pencroff.
— Nu-i nimic ! Moara noastră se va învîrti mai repede.
— Nu trebuie să se învîrtească mai repede, răspunse Cyrus Smith. Trebuie să cunoaştem viteza vîntului pe secundă, pentru că se ştie din experienţă că moara funcţionează cel mai bine atunci cînd aripile ei se învîrtesc de atîtea ori pe minut cît face de şase ori viteza vîntului pe secundă. Prin urmare n-avem nevoie de un vînt prea puternic, căci aripile s-ar învîrti prea iute.
— Se nimereşte de minune, strigă Harbert. Tocmai acum suflă o briză plăcută, aşa cum ne trebuie nouă .
Porniră moara de îndată, căci se grăbeau să guste din prima pîine făcută pe insula Lincoln. Măcinară în dimineaţa aceea trei baniţe de grîu şi a doua zi la prînz pe masa Casei de Granit se răsfăţa o jimblă, puţin cam necrescută, totuşi minunată. Nu e greu de închipuit cu cîtă plăcere mîncară pionierii noştri din ea !
Necunoscutul nu se mai arătase. De mai multe ori, Gédéon Spilett şi Harbert cercetară pădurea din vecinătatea Casei de Granit, fără să-l întîlnească şi fără să-i găsească urma. Erau destul de neliniştiţi de această absenţă prelungită. Desigur că fostul locuitor al insulei Tabor avea cu ce să-şi ţină zilele în pădurile bogate în vînat ale Far-West-ului. Dar nu era oare în primejdie să-şi reia vechile sale obiceiuri şi să devină iarăşi un sălbatic sperios ? Totuşi Cyrus Smith nu înceta să susţină că fugarul se va întoarce.
— Da, se va întoarce ! repeta el, stăpînit de o încredere pe care tovarăşii lui nu o împărtăşeau. Pe insula Tabor se ştia singur. Aici, dimpotrivă, se ştie aşteptat. De vreme ce bietul om ne-a şi povestit în parte viaţa lui, sînt sigur că se va întoarce să ne spună totul şi în ziua aceea va fi al nostru !
Mersul întîmplărilor avea să dea dreptate lui Cyrus Smith.

La 3 decembrie, Harbert plecase de pe platoul Grande-Vue şi pescuia pe malul sudic al lacului. Era neînarmat, pentru că fiarele sălbatice nu se arătaseră pînă atunci prin partea aceea a insulei.
În timpul acesta, Pencroff şi Nab erau ocupaţi în curtea de păsări,, iar Cyrus Smith şi reporterul se aflau la Cămin, unde preparau sodă, deoarece li se terminase săpunul.
Pe neaşteptate, izbucniră nişte ţipete:
— Ajutor ! Ajutor !
Cyrus Smith şi reporterul fiind departe, nu auziră nimic, însă Pencroff şi Nab părăsiră în grabă curtea de păsări, repezindu-se spre lac.
Dar fură depăşiţi de tovarăşul lor necunoscut, a cărui prezenţă prin apropiere n-o bănuise nimeni şi care sări peste pîrîul Glicerinei, ce despărţea platoul de pădure, ajungînd astfel primul pe malul opus.
Acolo, Harbert se afla în faţa unui jaguar uriaş, asemănător cu acela care fusese ucis pe promontoriul Reptilei. Luat pe neaşteptate, băiatul se lipise de un copac, iar fiara ghemuită la pămînt era gata să se năpustească asupra lui... Necunoscutul, înarmat doar cu un cuţit, se repezi la primejdiosul animal, care se întoarse să facă faţă noului duşman.
Lupta fu scurtă. Omul dădu dovadă de o putere şi de o îndemînare neobişnuită. El apucă fiara de, gît, ţinînd-o cu o mînă puternică, asemenea unui cleşte şi, fără să-i pese de ghearele ce-i sfîşiau carnea, îi înfipse cu cealaltă cuţitul în inimă.
Jaguarul se prăbuşi. Necunoscutul împinse cu piciorul leşul şi, în clipa în care pionierii ajungeau la locul de luptă, se pregătea s-o ia la fugă. Harbert se agăţă însă de el şi strigă:
— Nu ! Nu ! N-ai să pleci !
Cyrus Srhith se îndreptă spre fugar, care, zărindu-l, se încruntă. Haina-i era sfîşiată, iar din umăr i se prelingea sînge, fără ca el să ţină seamă de acest lucru.

— Prietene, îi spuse Cyrus Srhith, îţi sîntem foarte recunoscători. Ţi-ai primejduit viata, ca să ne scapi băiatul !
— Viaţa mea ! şopti necunoscutul. Ce preţ are ea ? Ce valorează ea ? Nici cît negru sub unghie !
— Eşti rănit ?
— N-are nici o importanţă.
— Vrei să-mi dai mîna ?

Şi, fiindcă Harbert încercă să prindă mîna care îl scăpase, necunoscutul îşi încrucişa braţele pe piept, îşi umflă pieptul, iar privirea i se întunecă. Li se păru că vrea din nou să fugă; dar el le vorbi cu o voce răstită, stăpînindu-se cu greu:
— Cine sînteţi voi ? Şi ce vreţi de la mine ?
Pentru prima oară dorea să afle povestea pionierilor. Poate că după ce o va auzi va vorbi şi el ?
În cîteva cuvinte, Cyrus Smith istorisi tot ce li se întîmplase din clipa plecării lor din Richmond, felul cum se descurcaseră şi cum îşi duceau viaţa acum.
Necunoscutul ascultă cu mare atenţie.
Apoi, inginerul îi spuse cine erau ei, Gédéon Spilett, Pencroff, Harbert, Nab şi el însuşi. îi mai povesti că cea mai mare bucurie a lor, de cînd se aflau pe insula Lincoln, au simţit-o în clipa cînd s-au întors din insula Tabor, aducînd printre ei un nou tovarăş:

Auzind acestea, necunoscutul plecă ochii în pămînt. Părea foarte ruşinat.
— Acum, cînd ne cunoşti pe toţi, adăugă Cyrus Srnith, vrei să dai mîna cu noi ?
— Nu, murmură necunoscutul, cu voce stinsă, nu ! Voi sînteţi oameni cinstiţi ! Eu însă...

CAPITOLUL XVII

Mereu singur. O cerere a necunoscutului. Ferma de la stînă. Cu doisprezece ani în urmă ! Contramaistrul de pe Britania. Părăsit pe insula Tabor. Cyrus Smith îi strînge mîna. Taina documentului.

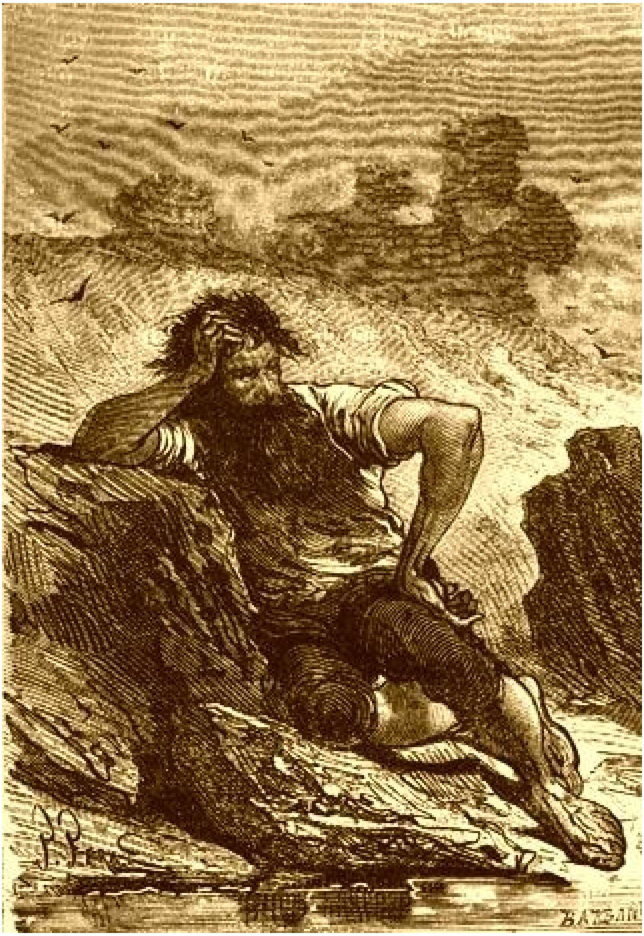
Ultimele cuvinte ale necunoscutului adevereau bănuielile pionierilor. Trecutul acestui om era întunecat de un păcat, ispăşit poate în ochii oamenilor, dar pe care conştiinţa lui nu-l iertase încă. Se vedea însă că vinovatul avea remuşcări: se căia şi nu se socotea vrednic să dea mîna cu oamenii cinstiţi. Totuşi, după întîmplarea cu jaguarul, el nu se mai întoarse în pădure, dar nici nu veni în Casa de Granit.
Ce taină ascundea viaţa lui ? Oare va vorbi vreodată despre aceasta ? Nu le rămînea decît să aştepte. Pînă una alta, locuitorii insulei Lincoln hotărîră să nu-l mai întrebe nimic şi să trăiască laolaltă, ca şi cînd n-ar fi existat nici o bănuială împotriva lui.
Cîteva zile, viaţa comună îşi urmă cursul obişnuit. Cyrus Smith şi Gédéon Spilett deveniseră pentru un timp chimişti, lucrau împreună şi reporterul nu-l părăsea pe inginer decît atunci cînd se ducea la vînătoare cu Harbert, socotind că nu era prudent să mai lase băiatul să cutreiere pădurea singur. Nab şi Pencroff trebăluiau cînd la grajd, cînd la stînă sau la Casa de Granit, unde nu duceau lipsă de' lucru.
Necunoscutul muncea singur mai la o parte. îşi reluase viaţa dinainte, nu venea la masă, dormea pe platou sub copaci şi nu se apropia niciodată de cei din jurul lui. Tovărăşia acelora care îl scăpaseră părea să-i fie nesuferită.
— Atunci, spuse Pencroff, de ce-a cerut ajutorul semenilor lui ? De ce-a aruncat documentul acela în apă ?
— Ne va răspunde singur cînd va veni vremea, răspunse Cyrus Smith.

— Şi cînd va veni vremea aceea ?
— Poate mai curînd decît crezi, Pencroff.
Într-adevăr, ziua mărturisirilor se apropia.
La 10 decembrie, o săptămînă după întoarcerea la Casa de Granit, necunoscutul se apropie de Cyrus Smith şi îi spuse cu o voce liniştită şi cu un aer sfios:
— Domnule, aş dori să vă rog ceva.
— Vorbeşte, îi spuse inginerul, dar înainte de toate aş vrea să-ţi spun ceva.
La aceste cuvinte, omul roşi, părînd că vrea să se retragă. Cyrus Smith înţelegea ce se petrece în sufletul vinovatului, care se temea să nu se vorbească despre trecutul lui.
Îl apucă de mînă, spunîndu-i:
— Prietene, vreau să ştii că noi sîntem tovarăşii dumitale şi prietenii dumitale. Acuma te ascult.
Necunoscutul duse mîna la ochi. Tremura şi cîteva minute nu fu în stare să scoată un cuvînt.
— Domnule, spuse el în sfîrşit, am venit cu o mare rugăminte la dumneavoastră.
— Anume ?
— Aveţi la patru sau cinci mile de aici, la poalele muntelui, o stînă, unde ţineţi vitele dumneavoastră. Animalele acelea au nevoie de îngrijire. Îmi daţi voie să trăiesc acolo, în mijlocul lor ?
Cyrus Smith îl privi cu milă şi adîncă înţelegere. Apoi îi spuse:
— Dragul meu, la stînă sînt numai staule, care nu sînt prea bune nici pentru vite...
— Sînt destul de bune pentru mine, domnule.
— Prietene, urmă Cyrus Smith, vei face aşa cum vei voi; dacă-ţi place să trăieşti la stînă, fie, să ştii însă că vei fi întotdeauna binevenit la Casa de Granit. De asemenea, vom face tot ce ne este cu putinţă ca să te simţi bine şi acolo.
— Oricum va fi, cred că-mi va fi bine.
— Prietene, îi răspunse inginerul, apăsînd asupra acestui cuvînt, în privinţa asta noi ştim mai bine ce avem de făcut !
— Mulţumesc, domnule, răspunse necunoscutul, depărtîndu-se.
Inginerul împărtăşi tovarăşilor săi această cerere şi hotărîră cu toţii să clădească la stînă o casă de lemn, cît se poate de confortabilă.
În aceeaşi zi, pionierii se duseră la stînă cu toate uneltele necesare şi peste o săptămînă casa, aşezată la vreo douăzeci de

picioare de staule, era gata să-şi primească oaspetele, care putea veghea de acolo cu uşurinţă asupra turmei de mufloni, ce număra peste optzeci de capete. Avea şi mobilă: un pat, o masă, o bancă, un dulap şi, în afară de acestea, arme, muniţii şi unelte.
Necunoscutul nici nu se dusese să-şi vadă noua locuinţă. El îi lăsă pe pionieri să procedeze cum credeau ei de cuviinţă, iar în timpul acesta îşi isprăvi munca pe platou. Mulţumită lui, pămîntul era gata pregătit pentru însămînţări, care se puteau face de îndată ce timpul era potrivit.
În ziua de 20 noiembrie, locuinţa de la stînă era terminată. Inginerul îşi înştiinţa prietenul că totul era gata şi îl aşteaptă şi acesta le aduse la cunoştinţă că are de gînd să doarmă acolo chiar în noaptea aceea.
În aceeaşi seară, pionierii se aflau cu toţii în Casa de Granit. Era ora opt, ora la care tovarăşul lor trebuia să plece. Ca să nu-l tulbure, îl lăsaseră singur şi se întorseseră în casă.
Stăteau de vorbă în sala cea mare, cînd deodată cineva bătu uşor în uşă. Intrînd, necunoscutul le spuse fără nici un fel de introducere:
— Domnilor, înainte de a pleca, e bine să-mi cunoaşteţi trecutul. Iată-l:
Cuvintele acestea mişcară adînc pe Cyrus Smith şi pe tovarăşii lui.
Inginerul se sculă în picioare:
— Nu-ţi cerem nimic, dragul meu, spuse el. E dreptul dumitale să-l păstrezi în tăcere...
— Datoria mea este sa vorbesc.
— Atunci, ia loc, te rog.
— Voi sta în picioare.
— Te ascultăm, răspunse Cyrus Smith.
Necunoscutul se trase într-un loc mai întunecat al sălii. Stătea cu capul descoperit, cu braţele încrucişate pe piept, iar vocea lui era sugrumată, vorbind ca un om care face eforturi să vorbească. Povesti apoi, ascultat de toţi cei de faţă, care nu-l întrerupseră nici măcar o singură dată.
— În ziua de 20 noiembrie 1857, un yacht de plăcere, purtînd numele de Duncan şi care aparţinea lordului Glenarvan, ancoră la capul Bernouilli, pe coasta apuseană a Australiei. Pe bordul yachtului se aflau lordul Glenarvan cu soţia, un maior din

armata, engleză, un geograf francez, o fată tînără şi un băiat. Aceştia din urmă erau copiii căpitanului Grant, al cărui vas, Britania, pierise cu un an înainte. Duncan-ul era condus de căpitanul John Mangles, care avea sub comanda lui un echipaj de cincisprezece oameni.
Iată de ce se afla yachtul în apele Australiei:
Cu şase luni în urmă, Duncan-ul găsise în marea Irlandei o sticlă, în care se afla un document scris, în limbile engleză, germană şi franceză. Din acest document reieşea că mai există trei supravieţuitori de pe Britania, că aceşti supravieţuitori sînt căpitanul Grant şi doi oameni ai echipajului şi că ei s-ar afla într-un ţinut a cărui latitudine era însemnată în document, dar a cărui longitudine fusese ştearsă de apele mării şi nu se mai putea citi.
Latitudinea era de 37°11' australă. Longitudinea fiind necunoscută, oricine călătorea de-a lungul paralelei de treizeci şi şapte de grade trebuia să dea cu siguranţă de ţinutul în care se afla căpitanul Grant şi tovarăşii săi.
Deoarece amiralitatea engleză şovăia să întreprindă asemenea cercetări, lordul Glenarvan hotărî să facă totul pentru a da de urma căpitanului. Se puse deci în legătură cu Mary şi Robert Grant. Yachtul Duncan fu pregătit pentru o călătorie lungă, în care se hotărîseră să plece atît copiii căpitanului, cît şi familia lordului, şi părăsind oraşul Glasgow, trecu Atlanticul, străbătu strîmtoarea Magellan şi, plutind în Pacific, ajunse pînă în Patagonia, unde se presupunea că se aflâ căpitanul Grant, căzut în miinile indigenilor.
Călătorii debarcară pe coasta apuseană a Patagoniei, iar vasul îşi urmă drumul, pentru a-i aştepta apoi la capul Corrientes pe coasta răsăriteană.
Lordul Glenarvan străbătu Patagonia, de-a lungul paralelei 37 şi, nedînd de urma căpitanului, se îmbarcă din nou în ziua de 13 noiembrie, ca să-şi urmeze cercetările pe întinsul oceanului.

După ce vizită zadarnic insulele Tristan d'Acunha şi Amsterdam, yachtul ajunse la capul Bernouilli, pe coasta Australiei, la 20 decembrie 1854.
Lordul Glenarvan avea de gînd să străbată Australia de-a lungul paralelei 37, după cum străbătuse şi America şi de aceea debarcară aici. La cîteva mile de ţărm se afla o fermă a unui irlandez, care dădu găzduire călătorilor. Lordul Glenarvan îi povesti irlandezului despre ţinta călătoriei sale, apoi îl întrebă dacă nu auzise de un vas englez cu numele Britania, care trebuie să se fi scufundat, cu doi ani în urmă, pe coasta de Vest a Australiei.

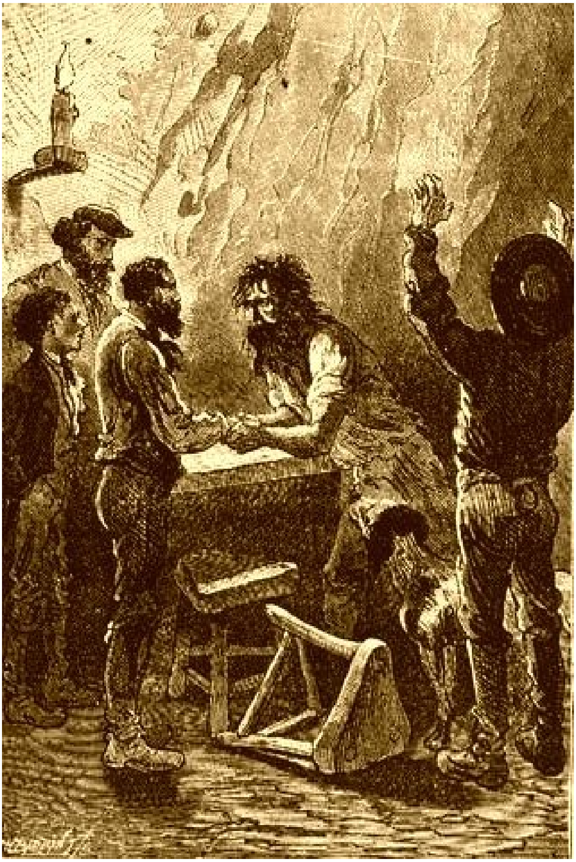
Irlandezul nu auzise pomenindu-se de acest naufragiu, dar, spre surprinderea tuturor, un servitor al irlandezului se amestecă în vorbă, spunînd:
— „Dacă mai trăieşte căpitanul Grant, atunci cu siguranţă că trăieşte pe pămînt australian”.
— „Cine eşti dumneata ?” întrebă lordul Glenarvan.
— „Un scoţian ca şi dumneavoastră, unul din naufragiaţii de pe Britania”.
Omul acela se numea Ayrton. Fusese contramaistru pe Britania, ceea ce dovedi cu acte. Despărţit de căpitanul Grant în clipa în care corabia se spărgea de stînci, el crezuse pînă atunci că întregul echipaj pierise împreună cu căpitanul şi că el, Ayrton, este singurul supravieţuitor al vasului.

— „Dar, adăugă el, naufragiul a avut loc pe coasta de est, nu de vest, a Australiei; şi dacă mai trăieşte căpitanul Grant, după cum reiese din documentul de faţă, el este desigur prizonierul indigenilor. Acolo trebuie căutat".
Omul avea o voce sinceră şi o privire liniştită, aşa că nu se îndoiră de cuvintele lui. Irlandezul, în slujba căruia se afla de peste un an, garantă pentru el. Lordul Glenarvan căpătă încredere în el şi hotărî să străbată Australia împreună de-a lungul paralelei 37. Glenarvan cu soţia, cei doi copii, maiorul, francezul, căpitanul Mangles şi cîţiva marinari alcătuiau grupul care trebuia să pornească sub conducerea lui Ayrton; yachtul Duncan, comandat de secundul Tom Austin, urma să se ducă la Melbourne şi să aştepte acolo ordinele lordului Glenarvan.
Plecară în ziua de 23 decembrie 1854.
E timpul să vă spun că acest Ayrton era un trădător. Fusese într-adevăr contramaistru pe Britania, dar în urma unor certuri cu căpitanul, acesta îl debarcase în ziua de 8 aprilie 1852 pe coasta de vest a Australiei şi îl părăsise acolo pe bună dreptate.
Ticălosul nici nu ştiuse deci pînă atunci că Britania se scufundase. El află lucrul acesta din povestirea lordului Glenarvan. Din clipa în care fusese părăsit, omul devenise, sub numele de Ben Joyce, căpetenia unor ocnaşi evadaţi; dacă îl sfătuia pe lordul Glenarvan să-şi facă cercetările pe coasta de est, o făcea ca să-l îndepărteze de vasul său, pe care voia să pună mîna, dorind să transforme Duncan-ul într-un vas de piraţi, care să opereze în apele Pacificului.
Aici, necunoscutul se opri o clipă, vocea îi tremura, apoi povesti mai departe:
— Expediţia porni prin inima continentului australian. Desigur că dădură greş, deoarece erau conduşi de Ayrton, urmat îndeaproape de banda lui de ocnaşi, care fusese instruită pentru lovitura pe care o pregătea el.
Duncan-ul fusese trimis între timp la Melbourne, pentru nişte reparaţii. Ayrton dorea să.-l facă pe lordul Glenarvan să-i dea ordine să părăsească oraşul Melbourne şi să acosteze pe coasta de est a Australiei, unde ar fi fost mai uşor să pună mîna pe vas.
Mişelul conduse expediţia pînă în apropierea coastei împădurite, unde cu greu se puteau găsi cele trebuitoare traiului şi aici obţinu din partea lordului o scrisoare către secundul yahtului. În această scrisoare i se ordona secundului să conducă de îndată

vasul pe coasta de est, în golful Twofold, care se afla la o depărtare de cîteva zile de locul unde se oprise expediţia. Acolo îşi dăduse Ayrton întîlnire cu complicii lui.
Dar cînd lordul era gata să-i încredinţeze scrisoarea, îşi dădu seama de intenţiile lui. Totuşi, Ayrton izbuti să pună mîna pe ea şi, două zile mai târziii, Ayrton sosea la Melbourne.
Pînă acum, planurile criminalului se împliniseră. Găsise mijlocul să conducă Duncan-ul în golful unde avea să cadă pradă ocnaşilor şi, după masacrarea echipajului, Beh Joyce urma să devină stăpînul mărilor...
Ayrton ajunse la Melbourne, unde dădu scrisoarea secundului Tom Austin, care, după ce luă cunoştinţă de conţinutul ei, porni de îndată în larg; dar care nu fu dezamăgirea şi furia lui Ayrton, aflînd că secundul îndrepta vasul spre coasta de est a Noii Zeelande, în loc să-l îndrepte spre coasta de est a Australiei. încercă să se opună, dar Austin îi arătă scrisoarea... Într-adevăr, printr-o greşeală a geografului francez, care redactase scrisoarea, era indicat ca loc de destinaţie, în loc de Australia, coasta de est a Noii Zeelande.
Toate planurile lui Ayrton, se prăbuşeau ! încercă să. se răzvrătească, dar fu închis şi condus pe coasta Noii Zeelande, fără să ştie ce avea să se întîmple cu lordul Glenarvan sau cu complicii lui.
Duncan-ul rămase să navigheze pe coasta aceasta pînă în ziua de 3 martie, cînd Ayrton auzi nişte detunături. Erau tunurile yachtului, care dădeau semnalul şi peste cîteva minute, lordul Glenarvan cu ai săi se urcau pe bord. Iată ce se întîmplase:
După multă oboseală şi trecînd prin multe primejdii, lordul Glenarvan ajunsese pe coasta de est a Australiei, în golful Twofold. Acolo nici urmă de Duncan ! Lordul telegrafie la Melbourne. I se răspunse: „Duncan plecat din ziua de 18 crt. spre destinaţie necunoscută”.
Lordul Glenarvan îşi închipui de îndată că yachtul căzuse în mîinile lui Ben Joyce, devenind astfel un vas de piraţi.
Dar, fiind un om curajos şi întreprinzător, nu se dădu bătut, ci se îmbarcă pe un vas de marfă, ajungînd pe coasta de vest a Noii Zeclande, pe care o străbătu de-a lungul paralelei 37, fără să dea. de urma căpitanului Grant. Pe coasta cealaltă, spre marea lui mirare, regăsi Duncan-ul, cared aştepta acolo de cinci săptămîni !

În ziua de 3 martie 1855, lordul Glenarvan se afla din nou pe bordul Duncan-ului, Ayrton de asemenea. Trădătorul fu adus în faţa lordului, care dorea să afle de la el tot ce ştia despre soarta căpitanului Grant. Ayrton refuză să vorbească. Lordul Glenarvan îi spuse atunci că la prima escală îl va preda autorităţilor engleze. Ayrton păstra aceeaşi tăcere.
Duncan-ul îşi reluă drumul de-a lungul paralelei 37. Între timp, lady Glenarvan încercă să învingă rezistenţa banditului. Ayrton îi propuse lordului ca, în schimbul informaţiilor pe care i le va da în privinţa căpitanului Grant, să fie lăsat pe una din insulele Pacificului şi să nu fie predat autorităţilor engleze. Lordul Glenarvan, hotărît să afle totul despre căpitanul Grant, consimţi. Ayrton îi istorisi atunci toată viaţa lui, arătîndU-i astfel că nu mai ştia nimic despre căpitan din ziua în care fusese debarcat cu de-a sila pe coasta australiană.
Cu toate acestea, lordul Glenarvan se ţinu de cuvînt. Duncan-ul îşi urmă drumul, ajungînd la insula Tabor. Acolo voiau să-l părăsească pe Ayrton şi tot acolo, printr-o adevărată minune, au fost regăsiţi căpitanul Grant şi cei doi oameni ai săi. Insula era aşezată chiar pe paralela 37. Banditul le luă astfel locul pe insula pustie şi iată cuvintele pe care le rosti lordul Glenarvan, pe cînd Ayrton părăsea yachtul:
— „Aici, Ayrton, vei fi departe de orice ţărm şi despărţit de semenii tăi. Nu vei putea fugi din locul acesta unde te lasă Duncan-ul. Vei fi singur, dar nu vei fi pierdut, neştiut de nimeni, aşa cum a fost căpitanul Grant. Oricît de nevrednic ai fi, oamenii se vor gîndi la tine. Ştiu unde te-am lăsat şi ştiu deci unde să te găsesc. Nu te voi uita niciodată !”
Şi Duncan-ul ridică pînzele, făcîndu-se nevăzut în zare.
Acestea se petrecură în ziua de 18 martie 1855.
Ayrton rămase singur, dar nu ducea lipsă de muniţii şi de arme, de unelte sau de seminţe. El, ticălosul, se putea folosi de casa clădită de un om cinstit, cum era căpitanul Grant. Nu-i mai rămînea decît să numere zilele şi să ispăşească în singurătate fărădelegile făcute.
Domnilor, omul se căi, se ruşina de faptele sale, simţindu-se nespus de nenorocit. îşi spunea mereu că trebuie să devină un om demn să se întoarcă printre oameni, presupunînd că vor veni să-l ia într-o bună zi. Suferi cumplit şi munci din răsputeri, căutînd să devină un alt om, mai bun.

Trăi astfel doi ani, trei ani. Abătut de singurătate, cercetînd mereu zarea în aşteptarea unei corăbii şi întrebîndu-se cît va dura ispăşirea, suferea cum nu suferise vreodată în viaţa lui ! Ah ! Cumplită-i singurătatea pentru sufletul ros de remuşcări !
Se vede însă că pedeapsa nu fusese destul de grea, căci omul simţi cum, încetul cu încetul, se sălbăticeşte, se abrutizează !
Nu vă pot spune dacă lucrul acesta s-a întîmplat la doi sau patru ani după ce fusese părăsit pe insulă, tot ce mai ştiu este că deveni omul nefericit pe care l-aţi găsit !
Cred că nu mai trebuie să vă mărturisesc, domnilor, că Ayrton, Ben Joyce şi cu mine sîntem una şi aceeaşi persoană !
Cyrus Smith şi tovarăşii săi se sculaseră în picioare. Erau cutremuraţi de cumplita mizerie, suferinţă şi desperare ce se dezvăluiseră în faţa lor.
— Ai făcut mari fărădelegi, Ayrton. Sînt însă sigur că ţi-ai ispăşit cu prisosinţă păcatele, îi spuse Cyrus Smith. De aceea, revenind printre semenii dumitale, eşti iertat. Şi acum te întrebăm: vrei să fii tovarăşul nostru ?
Ayrton se trase un pas înapoi.
— Dă-mi mîna, spuse inginerul.
Ayrton se repezi spre mîna pe care i-o întindea Cyrus Smith, în timp ce lacrimi amare i se rostogoleau pe obraji.
— Vrei să trăieşti în mijlocul nostru ? întrebă Cyrus Smith.
— Mai lăsaţi-mă singur cîtva timp, domnule Smith, răspunse Ayrton. Lăsaţi-mă singur în locuinţa de la stînă !
— Cum vrei, Ayrton.
Nenorocitul se pregătea să plece, cînd inginerul mai adăugă:

— O singură întrebare, dragul meu ! Dacă hotărîrea dumitale era să trăieşti singur, de ce-ai aruncat în mare documentul acela, care ne-a făcut să dăm de urma dumitale ?
— Ce document ? răspunse Ayrton, care nu părea să ştie despre ce e vorba.
— Documentul închis într-o sticlă, pe care l-am găsit noi şi prin care am aflat aşezarea exactă a insulei Tabor!
Ayrton duse mîna la frunte, răspunzînd după o clipă de gîndire:
— N-am aruncat nici un document în mare
— Niciodată ? strigă Pencroff.
— Niciodată !
Înclinîndu-se, Ayrton porni spre uşă, pe care o închise în urma lui.

CAPITOLUL XVIII
Convorbiri. Cyrus Smith şi Gédéon Spilett. O idee a inginerului. Telegraful electric. Firele. Pila electrică. Alfabetul. Vreme bună. Belşug În colonie. Fotografiile. Nălucirile zăpezii. Doi ani pe insula Lincoln.

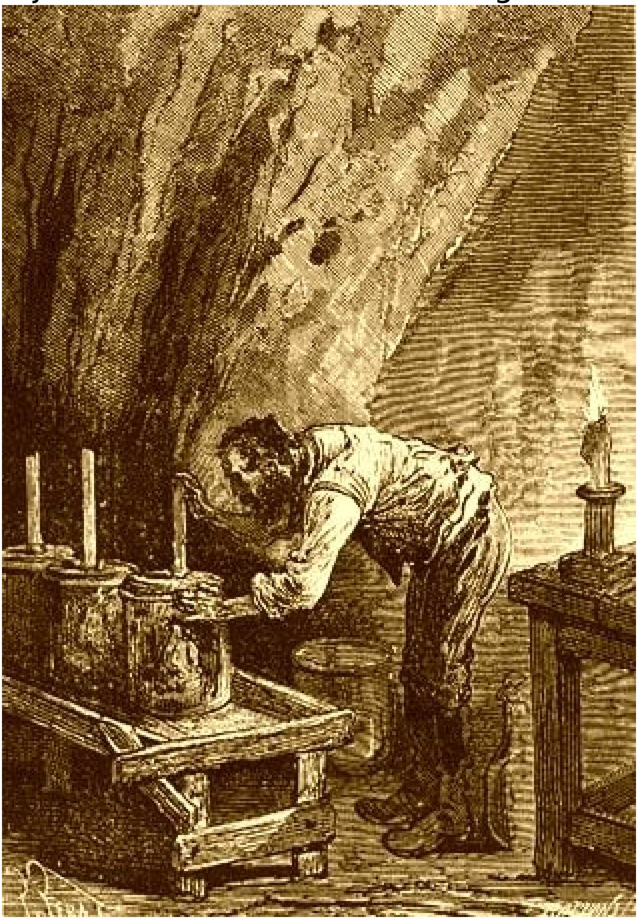
— Bietul om, spuse Harbert, care se întorcea de la uşă, de unde îl văzuse pe Ayrton alunecînd dea lungul cablului ascensorului şi dispărînd în beznă.
— Se va întoarce, spuse Cyrus Smith.
— Dar asta ce-o mai fi, domnule Cyrus ? strigă Pencroff. Dacă n-a aruncat Ayrton sticla în mare, cine a putut s-o arunce ? De bună seamă, întrebarea era la locul ei.
— Tot el trebuie s-o fi aruncat, răspunse Nab, — dar se poate să fi fost pe jumătate nebun cînd a făcut-o.
— S-ar putea, spuse Harbert. Pesemne că nu mai ştia ce face.
— Este singura explicaţie, dragii mei, se grăbi să răspundă Cyrus Smith: acum înţeleg şi cum de a fost în stare Ayrton să indice exact aşezarea insulei Tabor. Intîmplările petrecute înainte de părăsirea lui îl lămuriseră pe deplin în această privinţă.
— Totuşi, observă Pencroff, dacă a scris documentul cînd nu era încă abrutizat, trebuie s-o fi făcut acum şapte sau opt ani. Cum se face în cazul acesta că hîrtia nu a fost atacată de umezeală ?

— Faptul acesta dovedeşte, răspunse Cyrus Smith, că Ayrton şi-a pierdut minţile de puţină vreme, cu toate că lui i s-a părut timpul îndelungat.
— Aşa trebuie să fie, răspunse Pencroff, altfel lucrurile ar fi cu totul de neînţeles.
— De neînţeles, într-adevăr, răspunse inginerul, care părea dornic să scurteze această convorbire.
— Să fi spus Ayrton întreg adevărul ? mai întrebă marinarul.
— Sînt sigur că povestea lui e adevărată, răspunse reporterul. îmi aduc foarte bine aminte că ziarele au vorbit de încercarea lordului Glenarvan şi de rezultatele călătoriei sale.
— Ayrton a spus adevărul, adăugă Cyrus Smith. Nu trebuie să . te îndoieşti, Pencroff, căci adevărul acesta este foarte crud pentru el. Cînd te învinuieşti în aşa fel, nu poţi spune decît adevărul !
A doua zi, la 21 decembrie, cînd coloniştii coborîră pe ţărm, urcînd apoi pe platou, nu-l mai găsiră pe Ayrton, care se retrăsese în timpul nopţii la casa de la stînă şi pionierii găsiră de cuviinţă să-l lase în pace.
Harbert, Pencroff şi Nab îşi reluară îndeletnicirile obişnuite, iar Gédéon Spilett şi Cyrus Smith se aflau singuri în atelierul de la Cămin.
— Să ştii, dragă Cyrus, că nu m-a mulţumit explicaţia ta de ieri în privinţa sticlei Nu-mi vine să cred că nenorocitul ar fi putut să scrie documentul şi să arunce sticla în mare, fără să-şi mai aducă aminte de lucrul ăsta.
— Dar n-a aruncat-o el, Spilett dragă !
— Atunci tot mai crezi că...
— Nu cred nimic şi nu ştiu nimic, îl întrerupse Cyrus Smith. Mă mulţumesc să număr şi această întîmplare printre acelea pe care n-am izbutit să le desluşesc încă pînă astăzi.
— Ciudate lucruri, într-adevăr, spuse Gédéon Spilett. Salvarea dumitale, Cyrus, lada aceea găsită pe nisip, aventurile lui Top, în sfîrşit, sticla asta... Aflavom vreodată dezlegarea acestor taine ?
— Desigur, răspunse repede inginerul, — chiar dacă voi fi nevoit să scotocesc insula pînă în măruntaiele ei !
— Poate că vreo întîmplare norocoasă ne va da dezlegarea tainei 1
— Nu cred în întîmplări norocoase, Spilett, aşa cum nu cred nici în lucruri misterioase. Toate faptele neînţelese care se petrec

aci îşi au cauzele lor bine determinate. Dar să aşteptăm, să ne vedem de treabă şi să fim cu băgare de seamă !
Sosi şi luna ianuarie a anului 1867. Toţi locuitorii insulei erau ocupaţi cu muncile de vară. Trecînd pe la stînă în zilele acelea, Harbert şi reporterul văzură că Ayrton îngrijea foarte bine vitele, cruţîndu-le astfel osteneala unor vizite prea dese pe acolo. Totuşi, ca să nu se simtă părăsit, pionierii se abăteau din cînd în cînd pe la Ayrton.
De altfel, date fiind unele bănuieli ale inginerului, se cerea ca partea aceea a insulei să fie supusă unei oarecari supravegheri. Dacă se întîmpla ceva, Ayrton urma să-i înştiinţeze cît mai neîntîrziat.
Totuşi se puteau ivi întîmplări neaşteptate, care să trebuiască aduse pe dată la cunoştinţa inginerului: de pildă, putea să apară în larg un vas, în vestul insulei, sau se putea întîmpla un naufragiu, poate chiar un atac al unor piraţi.
Aşa încît, Cyrus Smith hotărî să stabilească o legătură directă cît mai rapidă între Casa de Granit şi stînă şi la 10 ianuarie împărtăşi planul său şi celorlalţi.
— Şi cum înţelegeţi să faceţi lucrul acesta, domnule Cyrus ? întrebă Pencroff. Aveţi de gînd să instalaţi un telegraf ?
— Întocmai, răspunse inginerul.
— Electric ? strigă Harbert.
— Electric, răspunse Cyrus Smith. Avem tot ce ne trebuie pentru confecţionarea unei pile electrice; cel mai greu va fi să fabricăm sîrma, cred însă că vom izbuti să facem şi această operaţie.
— Dacă-i aşa, răspunse marinarul, aproape că iar încep să nădăjduiesc că într-o bună zi vom merge şi cu trenul.
Se apucară deci de lucru, începînd cu ce era mai greu, adică tocmai cu fabricarea sîrmei, căci, dacă aceasta nu le-ar fi izbutit, nu mai avea nici un rost. să se mai apuce de fabricarea pilei şi a celorlalte accesorii.
Fierul din insula Lincoln era de calitate foarte bună, după cum ştim, şi prin urmare uşor de tras în fire. Cyrus Smith fabrică mai întîi o placă de oţel, bine călit, care era străbătută de găuri conice de diferite calibre, prin care trebuiau să subţieze rînd pe rînd fierul. Fixă apoi placa pe un eşafodaj, bine înţepenit în pămînt, pe care îl aşeză la cîteva picioare de cascada cea mare, a cărei energie avea de gînd să o folosească.

Aveau de gînd să întrebuinţeze axul piuei, care era mişcat de energia apei şi care putea să le folosească la fabricarea firelor de metal.
Operaţia era foarte migăloasă şi cerea multă răbdare. Prefăcură mai întîi fierul în bare lungi şi subţiri, pe care le piliră la capete, astfel ca să pătrundă prin gaura cea mai mare a plăcii de metal, care înlocuia maşina de trefilat. Firul era apoi tras cu ajutorul axului piuei, în jurul căruia se înfăşură. După aceea, desfăceau firele, trecîndu-le pe rînd prin găuri cu calibru din ce în ce mai mic, pînă ce inginerul obţinu o grămadă de fire potrivite, lungi de treizeci, pînă la cincizeci de picioare, ce puteau fi uşor racordate şi întinse pe distanţa de cinci mile, care despărţea casa de stînă.
În cîteva zile, operaţia se isprăvi. De altfel, de îndată ce maşina intră în funcţiune, Cyrus Smith o lăsă în seama tovarăşilor săi, el ocupîndu-se în timpul acesta cu alcătuirea unei pile electrice.
Avea nevoie de o pilă cu curent continuu. Se ştie că, în general, pilele sînt compuse din cărbune de retortă, zinc şi cupru. Cu toate cercetările întreprinse, inginerul nu găsise nici o urmă de cupru pe insulă, aşa că se vedea silit să se lipsească de el. Cărbunele de retortă, care este foarte dur şi rezultă din dezhidrogenarea huilei, putea fi obţinut şi pe insula lor. Cerea însă timp şi o aparatură complicată, greu de fabricat. Cît despre zinc, aveau din belşug, căci lada găsită la capul Epavei era căptuşită cu plăci din acest metal, cărora li se putea da astfel o minunată întrebuinţare.
După o îndelungată chibzuinţă, Cyrus Smith hotărî să fabrice o pilă foarte simplă, care să se asemene cu aceea concepută de Becquerel în 1820 şi pentru care avea nevoie doar de zinc. Cît despre celelalte substanţe, acidul azotic şi potasa, le. avea la îndemînă.
Iată deci cum fabrică inginerul pila electrică, a cărei funcţionare era determinată de reacţia ce se producea în momentul în care potasa venea în contact cu un acid.
Fabricară mai întîi cîteva flacoane de sticlă, pe care le umplură cu acid azotic. Inginerul le astupă cu un dop străbătut de un tub de sticlă, încins cu un tampon de argilă şi legat cu o cîrpă la capătul de jos, capăt pe care îl cufundă în acid. Apoi turnă în tub o soluţie de potasiu, obţinută din calcinarea diferitelor plante şi

care venea în contact cu acidul prin intermediul tamponului de argilă.
Cyrus Smith luă apoi două fîşii de zinc şi puse una în acid azotic, iar pe cealaltă în soluţia de potasiu, îndată se produse un curent electric, care circula între cele două lame; le legă apoi între ele printr-un fir metalic, astfel că lama tubului deveni polul pozitiv, iar lama flaconului, — polul negativ al instalaţiei. Electricitatea astfel obţinută urma, să slujească la instalarea unui telegraf electric.

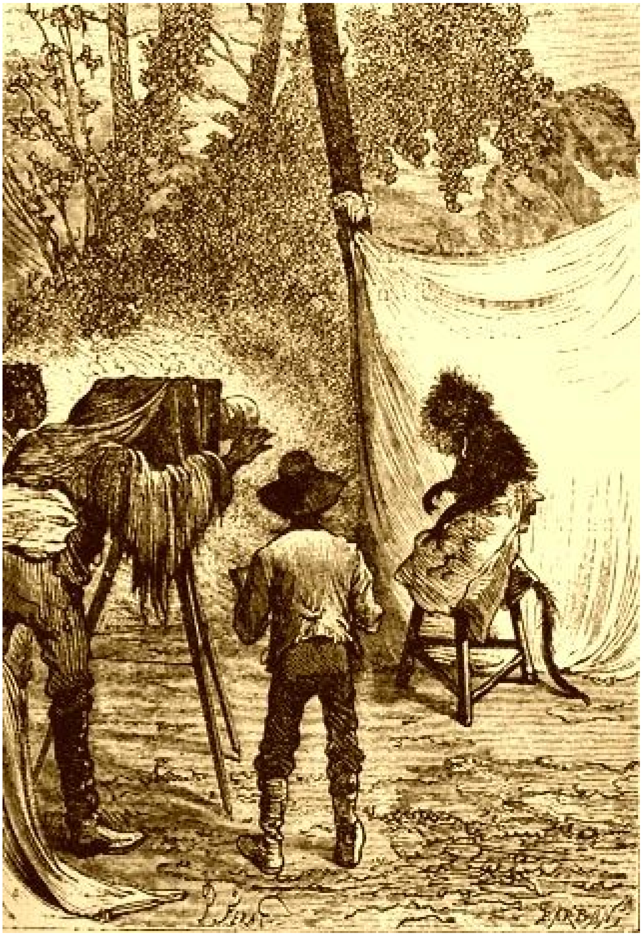

Aparatul acesta ingenios şi foarte simplu construit avea să le permită stabilirea unei legături telegrafice între Casa de Granit şi stînă.
În ziua de 6 februarie începură instalarea stîlpilor, înzestraţi cu izolatoare de sticlă, care urmau să sprijine firele de-a lungul drumurilor. Peste cîteva zile, firul prin care trebuia să treacă curentul electric cu o viteză de 100.000 km pe secundă, curent pe care pămîntul avea să-l readucă la punctul său de plecare, era tras. Fabricaseră două pile, una pentru Casa de Granit şi alta pentru stînă, fiindcă era tot atît de necesar să se poată vorbi de la stînă la Casa de Granit, pe cît era de necesar ca aceasta să aibă legătură cu stîna.
Aparatele de recepţie şi de manipulare erau cît se poate de simple. La ambele staţii firul se înfăşură în jurul unui electromagnet, alcătuit dintr-o bară de fier moale, pe care se înfăşură un fir electric. Cînd se făcea legătura între cei doi poli ai

pilei, curentul pornind de la polul pozitiv trecea prin fir şi prin electromagnet, care se magnetiza temporar, şi se întorcea prin pămînt, la polul negativ. Cum se întrerupea curentul, se descărca şi electromagnetul; de aceea, era destul să se aşeze o placă de fier moale în faţa electromagnetului, pentru ca aceasta să fie atrasă cînd trecea curentul prin magnet şi să cadă de îndată ce se întrerupea curentul. Cyrus Smith legase un ax ce urma mişcarea plăcii, de un ac ce se rotea în faţa unui cadran, pe care erau însemnate literele alfabetului, mijlocind astfel comunicările de la o staţie la alta.
În ziua de 12 februarie, instalaţia era completă şi Cyrus Smith întrebă prin telegraf dacă totul merge bine la stînă. Peste cîteva minute primi de la Ayrton un răspuns mulţumitor.
Pencroff nu mai putea de bucurie şi în fiecare dimineaţă şi seară trimitea o telegramă la stînă, telegramă la care primea întotdeauna răspuns.
Noul lor mijloc de comunicaţie aducea două, foloase mari: pe de o parte le permitea să controleze prezenţa lui Ayrton la stînă, iar pe de altă parte, Ayrton nu se simţea prea singur. De altfel, Cyrus Smith nu lăsa să treacă nici o săptămînă fără să se ducă să-l vadă, iar Ayrton venea şi el din cînd în cînd la Casa de Granit, unde era întotdeauna bine primit.
Anotimpul frumos se scurgea cu încetul, iar oamenii noştri îşi vedeau de muncile obişnuite. Resursele sporeau din zi în zi, iar seminţele aduse de pe insula Tabor se aclimatizaseră foarte bine. Platoul Grande-Vue avea o înfăţişare îmbucurătoare. A patra recoltă de grîu fu minunată şi niciunul dintre pionieri nu avu răbdare să numere grămezile de grăunţe, pentru a cerceta dacă într-adevăr adunaseră patru sute de miliarde de boabe. Pencroff ar fi fost gata să facă şi aşa ceva, dar după ce inginerul îi demonstra cu precizie matematică ce mult timp i-ar fi trebuit — nu mai puţin de cinci mii cinci sute de ani — se lăsă păgubaş.
Vremea era minunată. În timpul zilei era foarte cald, iar seara sufla o briză din larg, aşa că locuitorii Casei de Granit se bucurau de nopţi răcoroase. Din cînd în cînd se abătea o furtună scurtă, dar cumplită. Timp de cîteva ore, fulgerele aprindeau vîlvătăi pe cer şi trăsnetele se ţineau lanţ.
Starea micii colonii era înfloritoare. Oaspeţii crescătoriei de păsări se înmulţiseră atît de mult, încît pionierii se hrăneau mereu cu prisosul ei. Porcii sporiseră şi ei, iar îngrijirea lor ocupa

o bună parte din timpul lui Nab şi al lui Pencroff. Onaggaşii, care aveau doi mînji frumoşi, erau folosiţi de Gédéon Spilett şi de Harbert, care devenise un călăreţ desăvârşit sub supravegherea reporterului, sau erau înhămaţi la căruţă, pentru a căra la Casa de Granit lemne, cărbuni şi diferite produse minerale, de care avea nevoie inginerul.
Cam în aceeaşi vreme, pionierii făcură cîteva recunoaşteri în adîncul pădurilor Far-West, unde nu aveau a se teme de arşiţa soarelui, ale cărui raze străbăteau cu greu printre ramurile încîlcite. Cercetară de asemenea malul stîng al rîului Mercy.
În toate aceste excursii, pionierii porneau bine înarmaţi, căci întîlneau adesea porci mistreţi foarte sălbatici şi sîngeroşi, împotriva cărora erau siliţi să ducă o luptă aprigă.
Tot în vremea aceea porniră un război crîncen împotriva jaguarilor. Gédéon Spilett, îndeosebi, îi ura de moarte, iar elevul său Harbert se dovedi un ajutor preţios. Înarmaţi cum erau, nu se mai temeau de aceste fiare. Îndrăzneala lui Harbert era nemaipomenită, iar sîngele rece al reporterului, cu totul uimitor, aşa că în foarte scurt timp, douăzeci de piei minunate împodobeau sala mare a Casei de Granit. Dacă lucrurile aveau să meargă aşa mai departe, neamul jaguarilor din insulă era ameninţat cu pieirea, lucru de altfel dorit de vînătorii noştri.

Cîteodată lua parte şi inginerul la unele cercetări pe care le făceau în părţile necunoscute ale insulei, unde observa totul cu cea mai mare încordare. Străbătînd hăţişurile întinselor păduri, el căuta cu totul alte urme decît cele lăsate de animale. Nu găsi totuşi nimic care să-i dea de gîndit. De altfel, nici Top, nici Jup, care îl întovărăşeau, nu dădeau semne de tulburare, ca acelea pe care le vădise de multe ori cîinele, cînd lătrase la gura puţului, ce fusese cercetat zadarnic.

Tot în acea vreme, Gédéon Spilett, ajutat de Harbert, fotografie părţile cele mai interesante ale insulei, cu aparatul fotografic găsit în ladă, de care nu se folosiseră încă pînă atunci.

Aparatul avea o lentilă puternică şi dispuneau de toate substanţele necesare developării fotografiilor: găsiseră în ladă colodiu pentru acoperirea plăcilor de sticlă, nitrat de argint cu care să sensibilizeze plăcile la lumină, hiposulfit pentru fixarea imaginilor, clorură de amoniu pentru baia fixativă în care se pune fotografia şi nu lipsea nici acetatul de sodiu şi clorura de aur, cu care se îmbibă fotografiile. Aveau de asemenea multă hîrtie specială, clorurată pentru fotografii, pe care trebuiau doar s-o întindă într-un cadru peste plăcile negative, după ce o muiau mai întîi într-o soluţie de nitrat de argint.

Reporterul şi ajutorul său deveniră în scurt timp nişte operatori îndemînatici, obţinînd cîteva fotografii foarte frumoase, mai ales

vederi ale insulei, luate de pe platou, în care se vedeau: muntele Franklin în zare, pitorescul ţinut de la gura rîului Mercy, cu stîncile lui ciudate, luminişul şi stîna, adăpostite de primele povîrnişuri ale muntelui, capul Ghearei, Epavei şi altele. Fotografii nu uitară să facă portretele tuturor membrilor coloniei.
— Înveselesc locuinţa, spunea Pencroff despre ele.
Bravul marinar era încîntat să-şi vadă chipul împodobind pereţii Casei de Granit şi se oprea adesea în faţa expoziţiei lor de fotografii, ca odinioară în faţa vitrinelor din marile capitale.
Dar cea mai reuşită fotografie fu neîndoios aceea a lui Jup. Maimuţoiul pozase cu o gravitate ce nu poate fi descrisă, astfel că portretului său nu-i lipsea decît graiul !
— Ai zice că e gata să se strâmbe, strigă Pencroff.
Meşterul Jup ar fi dat dovadă de prost gust dacă s-ar fi arătat nemulţumit de poza lui. Nu făcu acest lucru, ba dimpotrivă se uita la fotografie cu un aer galeş, din care nu lipsea o oarecare înfumurare.
O dată cu venirea lunii martie, căldurile cele mari se sfârşiră. Timpul deveni ploios, dar vremea se menţinu caldă. Luna martie, care corespundea lunii septembrie din emisfera boreală fu mai puţin frumoasă decît se aşteptau. Părea să vestească o iarnă timpurie şi aspră.
În dimineaţa zilei de 21, li se păru că şi venise prima zăpadă. Într-adevăr, Harbert, care scosese capul pe fereastră dis-de-dimineaţă, începu să strige;
— Veniţi să vedeţi ! Insula cea mică e acoperită cu zăpadă !
— Zăpadă acuma ? se miră reporterul, venind lîngă băiat.
Tovarăşii lor se apropiară şi ei şi constatară că nu numai insula, dar şi toată plaja de la poalele Casei de Granit era acoperită cu o pătură albă, răspîndită uniform pe pămînt.
— E chiar zăpadă ! spuse Pencroff.
— Sau cel puţin pare să fie! adăugă Nab.
— Dar termometrul arată 58° (14° centigrade deasupra lui zero), observă Gédéon Spilett.
Cyrus Smith se uită în tăcere la întinderea aceea albă şi, cu drept cuvînt, nu ştia cum să explice fenomenul acesta, care se ivise într-un anotimp. nepotrivit şi la o temperatură atît de ridicată.
— Drace ! strigă Pencroff. Au să ne îngheţe semănăturile !

Marinarul se pregătea să coboare, dar sprintenul Jup i-o luă înainte, alunecînd cu repeziciune pînă jos.
Nici nu ajunsese bine maimuţa pe plajă, şi uriaşa pătură de zăpadă se ridică, risipindu-se în aer în fulgi atît de deşi, încît lumina soarelui se întunecă.
— Astea sînt păsări ! strigă Harbert.
Erau într-adevăr stoluri de păsări de mare, de 6 albeaţă orbitoare, ce se abătuseră asupra' insulei şi a coastei şi care se făcură nevăzute în depărtate* lăsîndu-i pe toţi înmărmuriţi de rapida schimbare a priveliştii. Dispăruseră atît de repede, încît nici reporterul, nici tînărul nu izbutiră să doboare vreuna dintre ele, aşa că nu aflară niciodată din care familie făceau parte.
Peste cîteva zile, la 26 martie, se împlineau doi ani de cînd naufragiaţii aerului fuseseră zvîrliţi pe insula Lincoln.

CAPITOLUL XIX

Amintiri din patrie. Planuri de viitor. Se cercetează coastele insulei. Plecarea din 16 aprilie. Peninsula Serpentinei văzută din larg. Stîncile de bazalt de pe coasta apuseană. Vreme rea. Se lasă noaptea. Un nou incident.

Doi ani ! De doi ani pionierii nu mai comunicaseră cu semenii lor.
Ce se petrecuse oare în ţara lor ? Icoana patriei o aveau mereu înaintea ochilor, icoana patriei distruse de războiul civil şi pe care rebeliunea Sudului o făcea poate să sîngereze şi în clipa de faţă.
În cursul acestor doi ani nu trecuse nici o corabie prin dreptul insulei, nu zăriseră nici un catarg. Era vădit că insula Lincoln se găsea în afara drumurilor maritime şi era probabil necunoscută, lucru dovedit şi de hărţile pe care le aveau, căci altfel, chiar în lipsa unui port, vasele ar fi putut să acosteze aici pentru a-şi reînnoi provizia de apă. Marea care îi înconjura era veşnic pustie, iar pionierii nu se puteau bizui decît pe propriile lor mijloace, pentru o eventuală repatriere.
Totuşi, mai exista şi un alt mijloc de scăpare şi despre aceasta discutară în primele zile ale lunii aprilie, în sala mare a Casei de Granit.
Vorbiseră în ziua aceea despre America, patria lor, pe care aproape nu mai nădăjduiau s-o revadă vreodată.

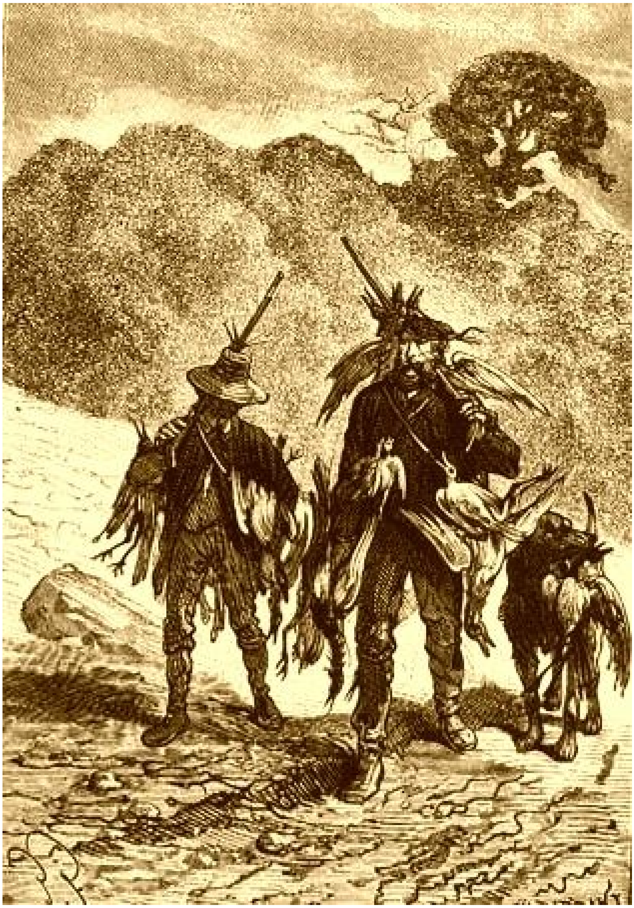
— Hotărît, spuse Gédéon Spilett, ne-a mai rămas un singur mijloc să părăsim insula Lincoln: să construim o corabie mare, cu .care să putem străbate cîteva sute de mile. Cred că dacă am construit o şalupă, putem construi şi un vapor !
— Şi vom putea să ajungem pînă în insulele Pomotu, de vreme ce am fost pe insula Tabor !
— Nu spun nu, răspunse ca de obicei Pencroff, expertul în materie de marină. Nu spun nu, cu toate că nu este acelaşi lucru să te aventurezi atît de departe sau să te duci pînă în apropiere! Dacă şalupa ar fi fost ameninţată de furtună, în timpul călătoriei spre insula Tabor, ştiam că portul nu e prea departe nici într-o direcţie, nici în alta; dar să străbaţi o mie două sute de mile, asta nu e glumă şi ştiţi cu toţii că nu există nici un ţărm care să fie aşezat la o distanţă mai mică.
— Totuşi, dacă ar fi nevoie, te-ai încumeta, Pencroff, să faci o asemenea încercare ? întrebă reporterul.
— Aş încerca tot ce mi s-ar cere, domnule Spilett, răspunse marinarul. Ştiţi doar că nu mă dau în lături de la nimic !
— Apoi nu uitaţi că mai avem un marinar în mijlocul nostru, spuse Nab.
— Cine ? întrebă Pencroff.
— Ayrton.
— E drept, răspunse Harbert.
— Dacă ar vrea să meargă ! observă Pencroff.
— Crezi că Ayrton ar fi refuzat să plece dacă yachtul lordului Glenarvan s-ar fi întors să-l ia de pe insula Tabor ? întrebă reporterul.
— Uitaţi, dragii mei, întrerupse Cyrus Smith, că Ayrton nu mai era întreg la minte în cursul ultimilor ani petrecuţi în insula Tabor. Dar nu despre asta e vorba. Să nc întrebăm mai curînd, dacă ne putem bizui pe întoarcerea vasului scoţian. Lordul Glenarvan i-a făgăduit lui Ayrton că va veni să-l ia, atunci cînd va socoti că şi-a ispăşit păcatele; eu cred că se va ţine de cuvînt.
— Şi eu cred, spuse reporterul, şi voi adăuga chiar că s-ar putea să vină curînd, căci au trecut doisprezece ani de cînd îşi ispăşeşte Ayrton pedeapsa.
— Ei bine, răspunse Pencroff, sîntem siguri că lordul se va întoarce şi poate chiar foarte curînd. Dar unde o să acosteze ? Fireşte că pe insula Tabor şi nu pe insula Lincoln.

— Cu atît mai mult, răspunse Harbert, cu cît insula Lincoln nici nu se află pe hartă.
— Şi de aceea, prieteni, urmă inginerul, trebuie să luăm toate măsurile, pentru ca prezenţa noastră şi aceea a lui Ayrton pe insula Lincoln să fie semnalată şi pe insula Tabor.
— Desigur, răspunse reporterul, nimic mai uşor decît să lăsăm în coliba unde a locuit căpitanul Grant şi apoi Ayrton o notă, în care să indicăm aşezarea exactă a insulei noastre. Cu siguranţă că lordul Glenarvan sau echipajul său o vor descoperi.
— Păcat că n-am făcut acest lucru la prima noastră călătorie pe insula Tabor, observă marinarul.
— Cum era s-o facem ? răspunse Harbert. Nu cunoşteam pe atunci povestea lui Ayrton şi nu ştiam că s-ar putea să fie salvat într-o bună zi, iar atunci cînd am aflat toate acestea era prea tîrziu, căci vremea nu ne mai îngăduia să ne întoarcem în insula Tabor.
— Da, răspunse Cyrus Smith, este prea tîrziu şi trebuie să amînăm călătoria pînă la primăvara viitoare.
— Dar dacă vine între timp yachtul scoţianului ? spuse Pencroff.
— Nu prea e cu putinţă, răspunse inginerul, căci lordul Glenarvan nu va întreprinde pe vreme de iarnă o astfel de călătorie pe aceste mări îndepărtate. S-ar putea întîmpla să fi fost pe insula Tabor în ultimele cinci luni, de cînd Ayrton e la noi, şi atunci a plecat; sau va veni mai tîrziu şi atunci avem tot timpul să mergem pînă la insula Tabor şi sa lăsăm o notiţă.
— Mare nenorocire ar fi, spuse Nab, să fi venit Duncan-ul la insula Tabor în cursul ultimelor luni.
— Nădăjduiesc să nu se fi întîmplat una ca asta, răspunse Cyrus Smith, ca să nu ne fie răpită ultima şansă care ne-a rămas.
— Cred, zise reporterul, că în orice caz ne vom lămuri pe deplin cînd vom ajunge pe insula Tabor; dacă scoţienii s-au întors, ei trebuie să fi lăsat urme.
— Ai dreptate, răspunse inginerul. Prieteni, de 'vreme Ce ne-a mai rămas o posibilitate de repatriere, să aşteptăm cu răbdare. Dacă vom pierde şi această nădejde, vom vedea atunci ce este de făcut.
— În tot cazul, zise Pencroff, să rămînă bine stabilit că dacă vom părăsi insula Lincoln, nu o vom face fiindcă ne-am simţit rău aici !

— Nu, Pencroff, răspunse inginerul, o vom părăsi, pentru că sîntem departe de tot ce poate fi drag unui om: familia, prietenii şi ţara în care s-a născut.
Lucrurile odată hotărîte, nu se mai gîndiră la construirea unui vas mare, care le-ar fi îngăduit să se aventureze fie pînă la arhipelagurile mai apropiate din nord, fie pînă la coastele Noii Zeelande în vest, şi se ocupară de obişnuitele pregătiri în vederea celei de-a treia ierni pe care o petreceau la Casa de Granit.
Hotărîră totuşi ca, înainte de statornicirea iernii, să facă ocolul insulei în şalupă. Coastele nu fuseseră în întregime cercetate, aşa că pionierii noştri nu cunoşteau încă prea bine configuraţia litoralului din spre nord şi vest, începînd de la revărsarea rîului Cascadei pînă la capul Mandibulei. Nu ştiau cum arată nici golful acela îngust, în chip de bot de rechin care era cuprins între cele două capuri ale Mandibulei,
Pencroff propusese această excursie. Şi Cyrus Smith primi îndată, căci dorea să cunoască şi această parte a domeniului lor. Vremea era variabilă, totuşi barometrul nu afăta oscilaţii prea mari. Chiar în prima săptămînă a lunii aprilie, după ce se semnalase o mare scădere a presiunii atmosferice, barometrul se urcă din nou, o dată cu apariţia unui vînt puternic. Apoi barometrul arătă o situaţie staţionară la presiunea de 759, 45 mm., ceea ce li se păru favorabil pentru a începe expediţia. Hotărîră plecarea pentru ziua de 16 aprilie şi vasul „Bonadventure", care era ancorat în portul Balonului, fu pregătit pentru o călătorie mai lungă.
Cyrus Smith îi vorbi şi lui Ayrton despre călătoria lor propunîndu-i să-l ia cu ei; însă acesta, dorind să rămînă pe insulă, hotărîră ca în lipsa lor să locuiască la Casa de Granit. Meşterul Jup urma să-i ţie de urît, lucru pe care domnia-sa se arăta că-l înţelesese.
În dimineaţa zilei de 16 aprilie, pionierii se îmbarcară împreună cu Top. Sufla o briză puternică de la sud-vest, aşa că vasul părăsi cam greu portul Balonului şi se îndreptă spre capul Reptilei. Perimetrul insulei era de nouăzeci de mile, dintre care tocmai coasta de sud, de la port pînă la promontoriu, număra douăzeci de mile. De aceea erau siliţi să meargă mai încet", vasul plutind împotriva vîntului.
Le trebui o zi întreagă ca să ajungă la promontoriu, căci mersul corăbiei, care la ieşirea din port fusese purtată de reflux timp de

două ore, fu împiedecat apoi de valuri contrarii, alte şase ore. Cînd ajunseră în dreptul promontoriului, se întunecase de-a binelea.
Pencroff îi propuse atunci inginerului să urmeze drumul mai încet, cu o parte din pînze strînse. Dar Cyrus Smith găsi mai nimerit să ancoreze la o mică depărtare de ţărm ca să poată revedea partea aceea a coastei la lumina zilei. Hotărîră chiar, deoarece îşi puseseră în gînd să exploreze cît mai bine litoralul, să nu mai navigheze noaptea şi să ancoreze în fiecare seară lîngă ţărm, în măsura în care-avea să le-o îngăduie vremea.
Şi astfel petrecură noaptea ancoraţi în dreptul capului. O dată cu căderea brumei, vîntul se potolise. Afară de Pencroff, marinar încercat, toţi călătorii dormiră, poate nu chiar atît de bine ca în camerele lor de la Casa de Granit, dar tot dormiră.
A doua zi, la 17 aprilie, marinarul ridică ancora în zorii zilei şi, cu toate pînzele întinse, o porniră de-a lungul coastei apusene. Pionierii cunoşteau ţărmul acesta împădurit, minunat de frumos, de vreme ce îl străbătuseră şi pe jos, totuşi el le stîrni din nou admiraţia. Navigau de-a lungul litoralului, înaintînd încet şi cît mai aproape de coastă, ca să poată observa totul, ferindu-se numai din calea trunchiurilor de copaci, care pluteau ici, colo pe valuri. De cîteva ori ancorară, ca Gédéon Spilett să poată fotografia minunatele privelişti.
Pe la amiază, vasul atinse revărsarea rîului Cascadei. Mai încolo, pe ţărmul drept al rîului, copacii se răreau, pentru a apare la trei mile mai departe doar ca nişte simple buchete ce se ridicau printre povîrnişurile apusene ale muntelui, a căror creste golaşe coborau' pînă la ţărm.
Cîtă deosebire între partea de sud şi partea de nord a ţărmului ! Pe cît era prima de verde şi de împădurită, pe atît era cealaltă de aspră şi de sălbatică. Puteai să crezi că te afli pe un adevărat „ţărm de fier", cum se spune în unele ţări; înfăţişarea lui zbuciumată părea să indice o cristalizare bruscă a bazaltului în fierbere, care avusese loc într-o îndepărtată epocă geologică. Grozava îngrămădire i-ar fi înspăimîntat pe pionierii noştri, dacă întîmplarea i-ar fi aruncat la început pe partea aceea a insulei ! Privind din vîrful muntelui Franklin, nu-şi dăduseră seama de înfăţişarea fioroasă a acestor locuri. Văzut însă dinspre mare ţărmul apărea atît de ciudat, încît nu semăna poate cu nici un alt punct al globului. Vasul trecu de-a lungul acestei coaste

plutind la o jumătate de milă de ţărm. Se vedeau bine blocurile de stîncă ce o alcătuiau. Erau de toate mărimile, unele doar de cîteva picioare, altele însă atingînd înălţimea de trei sute de picioare. Se găseau acolo stînci cilindrice ca nişte hornuri, prismatice, se mănînd cu turlele bisericilor, altele păreau nişte obeliscuri piramidale, altele, conuri trunchiate, ce semănau cu coşurile de fabrică. Nici banchizele mărilor glaciale nu înfăţişau atîta măreaţă şi înspăimîntătoare varietate. Ici se zăreau punţi de piatră zvîrlite de la o stîncă la alta, dincolo, arcade boltite ca în adîncul unei biserici gotice, în care privirea se pierdea; în altă parte se vedeau bolţi largi cu înfăţişare monumentală; mai departe o adevărată îngrămădire de ascuţişuri, săgeţi şi mici piramide de piatră, aşa cum nici o catedrală gotică nu se putea mîndri că are. Natura, care se întrecuse în capricii ce depăşeau cea mai bogată închipuire omenească, izbutise să dea coastei, pe o întindere de opt sau nouă mile, o înfăţişare plină de măreţie.

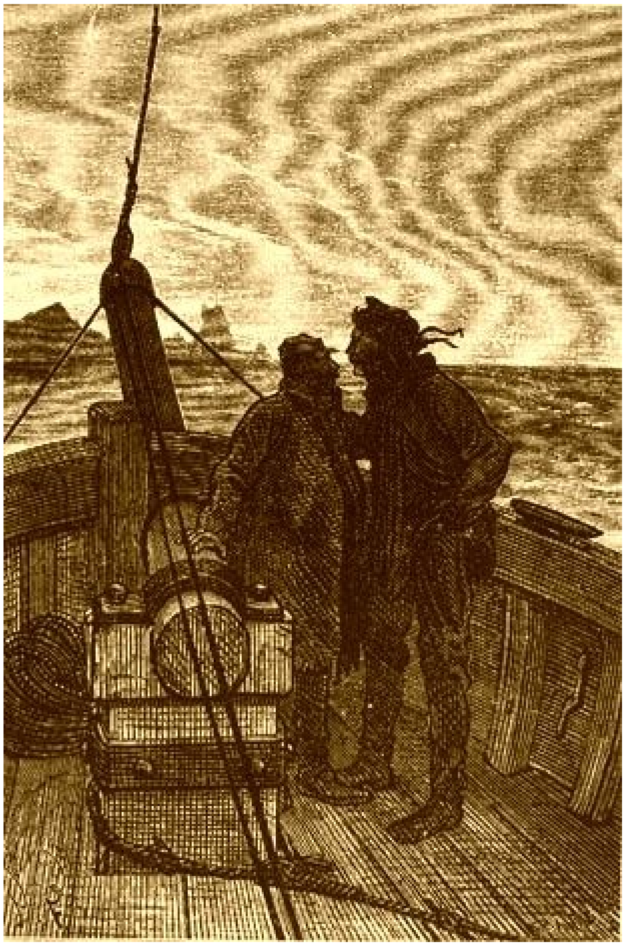

Cyrus Smith şi prietenii săi erau uimiţi, uluiţi aproape de această privelişte. Top însă nu se sfia să tulbure tăcerea lor, lătrînd cu îndărătnicie, şi glasul lui era repetat de ecou. Inginerul observă că lătratul cîinelui este la fel de ciudat ca atunci cînd se învîrtea împrejurul puţului de la Casa de Granit.

— Să acostăm, spuse el.

Şi vasul se apropie cît mai mult cu putinţă de stîncile litoralului. Poate că exista aici o peşteră, care trebuia cercetată. Cyrus Smitfr nu zări însă nici o grotă, nici o scobitură care să poată adăposti o fiinţă oarecare, căci poalele stîncilor se prăvăleau de-a dreptul în mare. Curînd, Top încetă să mai latre şi corabia îşi reluă drumul, plutind la oarecare depărtare de mal.
În partea de nord-est a insulei, ţărmul îşi recapătă înfăţişarea netedă şi nisipoasă. Ici, colo se zăreau copaci răzleţi care creşteau printre mlaştinile cunoscute pionierilor noştri. Spre deosebire de coasta atît de pustie pe care o lăsaseră în urmă, aici se simţea freamătul nenumăratelor păsări de apă, care populau bălţile.
Seara, corabia ancoră într-o scobitură a litoralului de pe coasta de nord a insulei, foarte aproape de ţărm, căci prin acele locuri apele erau foarte adînci. O dată cu căderea nopţii adormi parcă şi vîntul, pentru a se înviora din nou în zorii zilei, aşa că pionierii petrecură o noapte liniştită.
Fiind doar la un pas de mal, Harbert şi Gédéon Spilett, vînătorii coloniei, debarcară şi făcură o plimbare de doua ore, întorcîndu-se cu o bogată pradă de raţe şi becaţine. Top se întrecuse pe sine, nelăsînd să-i scape nimic.
Pe la ora opt, vasul mînat din urmă de o briză din ceînce mai răcoroasă, îşi reluă calea, îndepărtîndu-se cu repeziciune către capul Mandibulei de Nord.
— Nu m-ar mira, spuse Pencroff, să ne apuce azi vreo furtună. Era tare roşu apusul soarelui aseară şi norişorii ăştia prelungi, care mătură cerul, nu prevestesc nimic bun.
Norii aceia subţiri şi întinşi ca nişte „cozi de pisici”, cum le spunea Pencroff, erau nişte nori cyrus înguşti, ce pluteau la o înălţime de vreo cinci mii de picioare. Păreau nişte fulgi de vată şi prezenţa lor prevesteşte de obicei tulburarea vremii.
— Atunci, spuse Cyrus. Smith, să întindem cît mai mult pînzele şi să ne refugiem cît mai repede spre golful Rechinului. Socot că acolo vom fi în siguranţă.
— Foarte bine, răspunse Pencroff. De altfel, ţărmul ăsta nordic este acoperit cu dune, care nu prea ne interesează.
— Nu mi-ar părea rău, adăugă inginerul, să trecem chiar şi ziua de mîine în golful acela. Cred că merită să fie bine cercetat.

— Mă tem că vom fi siliţi s-o facem, vrînd, nevrînd, răspunse Pencroff, căci orizontul începe să se întunece în partea de vest. Priviţi cum se tulbură vremea !
— În tot cazul, vîntul este bun, ne ajută să ajungem la capul Mandibulei, observă reporterul.
— Chiar prea bun, răspunse marinarul, — dar intrarea în golf va fi destul de grea şi tare aş vrea să ajung pe lumină, căci nu cunosc locurile acelea !
— Acolo vom da desigur de multe stînci răzleţe, adăugă Harbert, dacă ne gîndim la înfăţişarea litoralului, mai la sud de golful Rechinului.
— Fă cum ştii, Pencroff, — spuse Cyrus Smith, — avem toată încrederea în dumneata.
— Fiţi pe pace, domnule Cyrus, răspunse marinarul. N-am de gînd să-mi pun viaţa în primejdie aşa cu una cu două ! Cît e ceasul ?

— Zece, răspunse Gédéon Spilett.
— Şi cît să mai fie pînă la cap, domnule Cyrus ?
— Vreo cincisprezece mile.
— Se pot străbate în două ore şi jumătate, socoti marinarul. Ne vom afla prin urmare în dreptul capului între douăsprezece şi unu. Din nefericire vom sosi în timpul refluxului, cînd apele se retrag şi cred că vom pătrunde foarte greu în golf plutind împotriva vîntului şi a curentului.
— Mai avem şi lună plină, şi acum în aprilie fluxul şi refluxul sînt şi mai puternice, adăugă Harbert.

— Spune, Pencroff, întrebă inginerul, n-am putea să ancorăm în dreptul capului ?
— Unde s-a mai auzit aşa ceva, domnule Cyrus ? strigă marinarul. Să ancorăm lîngă mal, pe timp de furtună ? Ne aruncă valurile pe ţărm !
— Atunci, ce-i de făcut ?
— Mă voi menţine în larg pînă la orele şapte seara, cînd vine refluxul şi dacă va mai fi încă puţină lumină, voi încerca să pătrund în golf; dacă nu izbutesc, plutim toată noaptea cum putem şi tragem la ţărm mîine dimineaţă în zori.
— Eşti liber să faci cum crezi, Pencroff, ţi-am mai spus, răspunse Cyrus Smith.
— Ah ! oftă Pencroff, bine-ar fi să existe un far pe ţărmul ăsta. Ar fi mult mai lesne pentru navigatori !
— Da, răspunse Harbert, şi de data asta nu mai avem un binevoitor, care să ne aprindă un foc şi să ne arate astfel intrarea în port.
— Cyrus dragă, spuse Gédéon Spilett, noi nici nu ţi-am mulţumit încă; fără focul acela n-am fi ajuns niciodată...
— Care foc ?... întrebă Cyrus Smith, foarte mirat la auzul acestor cuvinte.
— Trebuie să ştiţi domnule Cyrus, răspunse Pencroff, că noi ne-am cam rătăcit la sfîrşitul călătoriei şi treceam prin faţa insulei fără s-o vedem, dacă nu aţi fi avut dumneavoastră grija să aprindeţi un foc pe platou, în noaptea de 19 spre 20 octombrie.
— Da, da !... A fost într-adevăr o idee minunată ! răspunse inginerul.
— De data asta, adăugă marinarul, nu avem pe nimeni să facă aşa ceva, afară numai dacă nu-i va da în gînd lui Ayrton.
— Mda ! Nu e nimeni spuse Cyrus Smith.
Peste cîteva minute, aflîndu-se singur cu reporterul, inginerul se plecă şi-i şopti la ureche:
— Dacă există în lumea asta un lucru de care sînt sigur, Spilett, este că în noaptea de 19 spre 20 octombrie n-am aprins nici un foc pe platoul Casei de Granit şi nici într-altă parte a insulei I

CAPITOLUL XX

Noaptea pe mare. Golful Rechinului. Destăinuiri. Pregătiri de iarnă. Iarnă timpurie. Geruri mari. Lucrări în interiorul locuinţei. Şase luni mai tîrziu. Un clişeu fotografic. Întîmplare neaşteptată.

Lucrurile se petrecură după cum prevăzuse Pencroff. Vîntul se întări, prefăcîndu-se dintr-o simplă briză într-o vijelie care, suflînd cu peste 100 kilometri pe oră, ar fi primejduit orice vas prins în larg, dacă echipajul nu ar fi avut grijă să strìnga toate pîmzele şi să lase jos catargele. Pe la ora şase ajunseră la intrarea golfului, în care n-au putut pătrunde datorită refluxului. Se văzură nevoiţi să rămînă îm larg, căci chiar să fi vrut Pencroff, tot nu mai aveau cum să ajungă pînă la vărsarea rîului Mercy.
Din fericire, cu tot vîntul puternic, marea fiind apărată de coastă, nu era prea zbuciumată. Nu avură de înfruntat valurile mari, foarte primejdioase pentru vasele mici. „Bonadventure" nu se putea răsturna, avînd lest destul, dar se putea să nu-i reziste lemnăria, dacă se întîmpla s-o lovească uriaşele trîmbe de apă, care se prăvălesc pe bord în timpul furtunilor. Pencroff, marinar priceput, se gîndea la toate. Avea desigur multă încredere în vasul lui, dar asta nu-l împiedică să aştepte zorile cu oarecare îngrijorare.
În cursul nopţii aceleia, Cyrus Smith şi Gédéon Spilett nu mai avură prilejul să stea de vorbă; dar cuvintele pe care le şoptise inginerul la urechea reporterului arătau că trebuiau să mai discute despre misterioasa prezenţă, care se făcea simţită pe insula Lincoln. Gédéon Spilett se gîndea mereu la noua întîmplare inexplicabilă, la apariţia focului pe coasta insulei. îl văzuse desluşit. Tovarăşii lui, Harbert şi Pencroff, îl văzuseră şi ei. Mulţumită focului aceluia izbutiseră ei să găsească insula în noaptea aceea întunecată. Nu se îndoiseră nici o clipă că el fusese aprins de inginer şi iată că Cyrus Smith desminţea cu hotărîre acest lucru !
Gédéon Spilett îşi propunea să revină asupra acestei întîmplări de îndată ce se vor întoarce şi voia să-l convingă pe Cyrus Smith să împărtăşească şi tovarăşilor lor întîmplările acestea ciudate. Poate că în felul acesta se vor hotărî să facă cu. toţi împreună o cercetare amănunţită prin toată insula.
Oricum, "de data asta, la intrarea în golf, nu se mai aprinse nici un foc pe ţărmul acela încă necunoscut şi mica lor corabie fu nevoită să rămînă toată noaptea în larg.
În zorii zilei, vîntul îşi schimbă direcţia şi se mai linişti îngăduindu-i lui Pencroff să pătrundă mai uşor la intrarea

îngustă a golfului. Pe la orele şapte, vasul „Bonadventure", care pornise în direcţia capului Mandibulei de Nord, se strecura, condus cu grijă, prin strimta trecere dintre stînci şi aluneca pe apele înconjurate de un ciudat chenar de blocuri de lavă.
— Iată, — spuse Pencroff, — un braţ al mării ce alcătuieşte o radă foarte bună, în care vasele ar putea găsi adăpost !
— Aici s-a petrecut un fenomen ciudat, observă Cyrus Smith. Golful s-a format din două şuvoaie de lavă aruncate de vulcan, care s-au suprapus în decursul erupţiilor repetate şi cred că aşa, cum arată azi, chiar pe furtunile cele mai mari, aicwnarea este liniştită ca un lac.
— Fără îndoială! reluă marinarul. Vîntul nu poate pătrunde decît prin deschiderea îngustă dintre cele două capuri, care se îmbucă în aşa fel, încît valurile sînt oprite de stînci. De fapt, aici corabia noastră ar putea sta liniştită tot anul, fără să arunce măcar ancora !
— E cam mare golful pentru ea ! observă reporterul.
— Pentru corabia noastră e cam mare, ce-i drept, domnule Spilett, răspunse marinarul. Cred însă că la caz de nevoie ar fi numai bun pentru vasele Uniunii !
— Şi acum, prieteni, iată-ne ajunşi îm gura Rechinului ! observă Nab, făcînd aluzie la forma golfului.
— Chiar între fălcile lui, dragul meu Nab, răspunse Harbert. Dar nu-ţi fie teamă că nu ne înghite!
— Nu, domnule Flarbert, răspunse Nab, şi totuşi acest golf nu-mi place ! Are o înfăţişare fioroasă !
— Asta-i acum ! strigă Pencroff. Nab îmi defăimează golful tocmai în clipa în care îl lăudam mai mult !
— Dar cel puţin apele or fi destul de adînci pe aici ? întrebă inginerul.
— Iată un lucru uşor de aflat, răspunse Pencroff. Marinarul desfăşură o frînghie lungă, la capătul căreia atîrna un bloc de fier, care le servea drept sondă. Frânghia avea cincizeci de brasse[27] şi se desfăşură în întregime, fără să atingă fundul.
— Golful ăsta e o adevărată prăpastie, spuse Cyrus Smith. Dacă ne gîndim însă la originea vulcanică a insulei, nu e de mirare că marea e atît de a d încă.
— Iar pereţii de stîncă ce închid golful par a fi tăiaţi perpendicular pe suprafaţa mării. Cred că Pencroff n-ar da de

[27] Brasse — măsură de aproximativ 1,62 m. (N. R.).

baza lor chiar dacă ar avea o sondă de cinci sau şase ori mai lungă, observă Harbert.
— Toate bune şi frumoase, se amestecă reporterul, dar îmi permit totuşi să observ că radei lui Pencroff îi lipseşte un lucru însemnat.
— Şi ce anume, domnule Spilett ?
— O spărtură, o falie care să deschidă un drum spre interiorul insulei. Nu văd nici un loc unde s-ar putea pune piciorul pe ţărm !
Într-adevăr, masele de lavă, înalte şi abrupte, care înconjurau întreg golful, nu îngăduiau nicăieri debarcarea. Lavele alcătuiau un fel de barieră de metrecut, dînd golfului înfăţişarea unui fiord norvegian, ba chiar mult mai sălbatică. Corabia plutea de-a lungul acestor ziduri, negăsind nici cel mai .mic loc de trecere, care le-ar fi îngăduit debarcarea.
Pencroff se mîngîia cu gîndul că vor despica acest perete cu ajutorul unui exploziv, oricînd va fi nevoie. Cum deocamdată nu mai aveau ce căuta în acest golf, îndreptă corabia spre trecerea dintre stînci, ieşind din nou în larg pe la orele două.
— Uf! făcu Nab uşurat.
S-ar fi spus că viteazul negru se simţea mai bine după ce se văzuse ieşit dintre fălcile uriaşe ale golfului !
De la capul Mandibulei pînă la rîul Mercy nu erau mai mult de opt mile. Cîrmiră spre Casa de Granit şi „Bonadventure”, cu pînzele întinse, o luă de-a lungul coastei, plutind la o milă de ţărm. După uriaşele stînci de origine vulcanică, prin faţa ochilor li se perindau dunele capricios aşezate, printre care fusese găsit inginerul şi unde îşi aveau aşezarea sute de zburătoare ale mării.
Pe la orele patru, Pencroff pătrundea în canalul care despărţea ţărmul de insula cea mică, iar la orele cinci, corabia era ancorată pe nisipurile de la revărsarea rîului Mercy.
Pionierii lipsiseră trei zile. Ayrton îi aştepta pe plajă, însoţit de meşterul Jup, care le ieşi înainte, vesel şi mîrîind de bucurie.
Coastele insulei fuseseră cercetate în întregime, fără ca pionierii noştri să fi găsit vreo urmă care să le dea de gîndit. Dacă vreo fiinţă misterioasă locuia în insulă, ea se putea adăposti doar în pădurile de nepătruns ale peninsulei Serpentinei, acolo unde pionierii nu răzbătuseră încă niciodată.

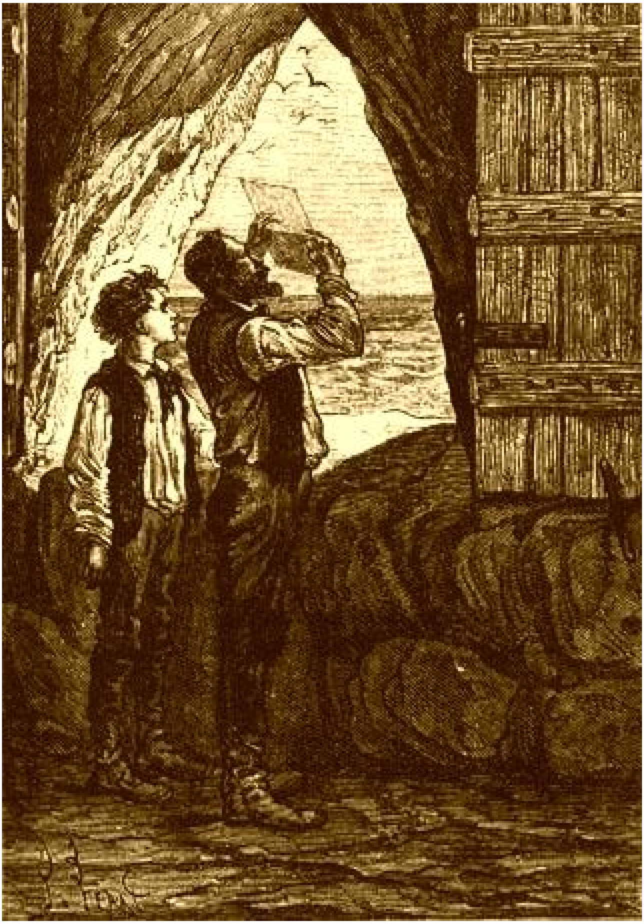
Gédéon Spilett discută aceste lucruri cu inginerul şi hotărîră să atragă atenţia tovarăşilor lor asupra ciudăţeniei diferitelor întîmplări petrecute pe insulă, ultima fiind cea mai de neînţeles dintre toate.
Vorbind din nou despre focul aprins pe litoral de o mînă necunoscută, Cyrus Smith nu se putu opri să nu-l întrebe pentru a douăzecea oară pe reporter:
— Eşti sigur că ai văzut bine? Să nu fi fost vreo erupţie parţială a vulcanului, sau vreun meteor oarecare !
— Nu, Cyrus, răspunse reporterul. Era cu siguranţă un foc aprins de mîna omului. De altfel, întreabă pe Pencroff şi pe Harbert. L-au văzut şi ei ca şi mine şi pot întări spusele mele.
În ziua de 25 aprilie, spre seară, pe cînd pionierii se aflau cu toţii adunaţi pe platoul Grande-Vue, Cyrus Smith luă cuvîntul, spunîndu-le:
— Dragii mei, cred că este de datoria mea să vă atrag atenţia asupra unor întîmplări petrecute pe insula noastră, în privinţa cărora aş dori să cunosc părerea voastră. Aceste fapte par, ca să spun aşa, supranaturale...
— Supranaturale ? ! strigă marinarul, scoţînd nori de fum din pipă. Să fie supranaturală insula noastră?
— Supranaturală nu-i, Pencroff, dar este cu siguranţă misterioasă, răspunse inginerul. Afară numai dacă ne poţi explica ceea ce Spilett şi cu mine n-am putut dezlega pînă în prezent.
— S-auzim, domnule Cyrus, răspunse marinarul.
— Iată: vi s-a părut oare uşor de înţeles, — spuse inginerul, — faptul că după căderea mea în mare am fost regăsit la un sfert de milă în interiorul insulei, fără să-mi fi dat seama şi eu cum de-am ajuns acolo?
— Poate că leşinat fiind... zise Pencroff.
— Nu se poate, răspunse inginerul. Să mergem mai departe. Aţi înţeles voi cum de-a putut să vă găsească Top la cinci mile de scorbura în care mă aflam ?
— Instinctul cîinelui... răspunse Harbert.
— Ciudat instinct mai este şi ăsta ! observă reporterul. L-a făcut pe Top să ajungă la noi uscat şi fără urmă de noroi pe el, deşi toată noapte plouase şi fusese o vijelie de pomină.
— Să trecem mai departe, urmă inginerul. Aţi înţeles voi cum de a fost aruncat cîinele afară din apă, după lupta cu dugongul?

— Nu ! nu prea, răspunse Pencroff, — după cum n-am priceput nici de unde venea rana dugongului, care părea să fi fost făcută cu un instrument tăios.
— Mai departe, urmă Cyrus Smith. Aţi înţeles voi, dragii mei, cum de s-a găsit o alice în trupul pecariului, cum de ne-a sosit la timp lada aceea, fără să găsim altă urmă de naufragiu ? Aţi înţeles cum de am dat peste sticla cu documentul acela chiar la prima noastră plimbare pe mare ? Aţi înţeles cum de-a venit luntrea cu frînghia ruptă întru întîmpinarea noastră pe apele rîului Mercy, tocmai în clipa în care aveam nevoie de ea ? Aţi înţeles cum de ne-a fost aruncată scara la timp din înălţimile Casei de Granit, după năvala maimuţelor şi, în sfîrşit, cum de a picat în mîinile noastre documentul pe care Ayrton pretinde că nu l-a scris ?
Cyrus Sniith înşirase toate întîmplărîle ciudate petrecute pe insulă, fără să uite nimic. Harbert, Pencroff şi Nab se uitau unul la altul, neştiind ce să răspundă, căci succesiunea acestor incidente, înmănunchiate pentru prima oară, îi minuna grozav.
— Pe legea mea, spuse în sfîrşiţ Pencroff, se poate să aveţi dreptate, domnule Cyrus. Sînt foarte greu de explicat aceste lucruri!
— Şi acum, dragii mei, urmă inginerul, un ultim fapt tot atît de inexplicabil.
— Şi anume, domnule Cyrus ? întrebă repede Harbert.
— Cînd v-aţi întors de pe insula Tabor, reluă inginerul, mi-ai spus, Pencroff, că ai zărit un foc pe insula Lincoln !
— Desigur, răspunse marinarul.
— Eşti sigur că ai văzut focul acela ?
— Aşa cum vă văd.
— Şi tu, Harbert ?
— Dar bine, domnule Cyrus, strigă Harbert, focul acela lucea ca o stea de mărimea întîia !
— Te pomeneşti că era chiar o stea, stărui inginerul.
— Nu se poate, răspunse Pencroff. Cerul era acoperit cu nori groşi şi o stea nu e aşezată atît de jos la orizont. Domnul Spilett a văzut focul ca şi noi şi poate întări spusele noastre.
— Pot să mai adaug, — spuse reporterul, — că focul acela era foarte viu. Semăna cu o lumină electrică.
— Da, da! Aşa este… răspunse Harbert, — şi cusiguranţă că ardea pe înălţimile Casei de Granit.

— Ei bine, dragii mei, răspunse Cyrus Smith, — în noaptea de 19 spre 20 octombrie, nici Nab, nici eu n-am aprins vreun foc pe ţărm.
— Nu dumneavoastră aţi... ? strigă Pencroff, care de mirare nici nu mai putu să-şi termine vorba.
— Noi n-am ieşit din casă şi dacă aţi zărit un foc pe coastă, el a fost aprins de altcineva.
Pencroff şi Harbert erau înmărmuriţi. Ei nu se înşelaseră; în cursul nopţii de 19 spre 20 octombrie zăriseră un foc pe ţărmul insulei.
Da ! Hotărît lucru, exista un mister pe insulă ! O putere ciudată, fără îndoială binevoitoare pionierilor, care le aţîţa tot mai mult curiozitatea, se făcea simţită întotdeauna în momentul potrivit. Să fi trăind oare cineva ascuns în adîncurile insulei? Lucrul trebuia lămurit fără întîrziere.
Cyrus Smith le reaminti tovarăşilor săi purtarea ciudată a lui Top şi a-lui Jup, de cîte ori se. învîrteau în jurul gurii puţului, care punea Casa de Granit în legătură cu marea. El le povesti că cercetase puţul, în care nu găsise nimic neobişnuit. în cele din urmă, membrii coloniei hotărîră să scotocească insula în întregime, de îndată ce timpul se va face frumos.
Dar din ziua aceea Pencroff începu să fie neliniştit. Insula, pe care o socoteau un fel de domeniu al lor, parcă nu mai era a lui în întregime; avea simţămîntul că o împarte cu altul şi fără voia lui nu se mai simţea liber. Vorbea adesea cu Nab despre toate lucrurile astea inexplicabile şi amîndoi erau gata să creadă că insula Lincoln era cîrmuită de puteri supranaturale.
Între timp, la începutul lunii mai — noiembrie din zonele boreale — începu vremea rea. Iarna se vestea timpurie şi aspră, aşa că se apucară fără întîrziere de pregătirile de iarnă. De altfel, de data aceasta o aşteptau liniştiţi, oricît de grea ar fi fost ea. îmbrăcăminte din pîslă aveau din belşug, iar muflonii, din ce în ce mai numeroşi, le dădeau lînă destulă pentru fabricarea acestei stofe călduroase.
Bineînţeles că Ayrton primi şi el îmbrăcăminte potrivită. Cyrus îl pofti să petreacă iarna la Casa de Granit, unde era mai plăcut decît la stînă; Ayrton făgădui să fină de îndată ce-şi va isprăvi treaba, ceea ce şi făcu de la jumătatea lunii mai. Din acel moment Ayrton împărtăşi viaţa tuturor, căutînd să le ajute în

orice împrejurare. Rămase însă trist şi abătut şi nu lua parte niciodată la plăcerile tovarăşilor săi.
Aproape toată iarna, a treia pe care o trăiau pe insula Lincoln, pionierii o petrecură închişi în Casa de Granit. Se dezlănţuiră furtuni groaznice şi vînturi turbate, care scuturau parcă stîncile din temelii. Uriaşe talazuri de fund ameninţau insula şi orice vas ancorat în apropiere ar fi pierit cu siguranţă. Pe o asemenea furtună, rîul Mercy crescu în două rînduri atît de năvalnic, încît se temeau ca podul şi podeţele de trecere să nu fie luate de ape. Pionierii fură nevoiţi să ia măsuri pentru a întări podeţele de pe plajă, pe care le înecau de fiecare dată valurile ce se spărgeau de ţărm.
E uşor de închipuit ce stricăciuni au putut produce aceste vîrtejuri, adevărate trombe marine, în care ploaia se amesteca cu zăpada. Moara şi curtea de păsări au avut cel mai mult de suferit. Pionierii erau adesea nevoiţi să facă reparaţii grabnice fără de care viaţa păsărilor ar fi fost serios ameninţată.
Din pricina timpului prost, mai multe perechi de jaguari şi cete de maimuţe se aventurară pînă la marginea platoului. Pionierii se temeau ca nu cumva fiarele cele mai îndrăzneţe şi mai sprintene, împinse de foame, să nu caute să treacă apa rîiilui, ceea ce era destul de lesne, acesta fiind îngheţat. Fără o supraveghere neîntreruptă, plantaţiile şi animalele domestice erau ameninţate să fie distruse. De multe ori, coloniştii se văzură siliţi să pună nuna pe arme, pentru a ţine la distanţă musafirii primejdioşi. Astfel că pionierii nu duceau lipsă de lucru, deoarece pe lîngă toate cîte trebuiau făcute pe afară, aveau multe lucrări şi în interiorul Casei de Granit. Pe un ger mare au avut loc cîteva vînători frumoase în mlaştinile Tadornelor. Gédéon Spilett şi Harbert, ajutaţi de Jup şi de Top, nu trăgeau nici un glonte fără folos în mulţimea de raţe, becaţine, lişiţe şi nagîţi.
Trecură astfel patru luni de iarnă cu adevărat aspră, adică iunie, iulie, august şi septembrie. Dar, la drept vorbind, Casa de Granit nu suferi prea mult de pe urma intemperiilor. Stîna de asemenea avu puţin de îndurat, fiind aşezată la adăpostul muntelui Franklin, unde nu ajungeau decît ultimele rafale, după ce se loviseră de pădurile şi culmile stîncoase ale litoralului. Stricăciunile de la fermă erau deci cu totul neînsemnate, şi

Ayrton rîndui totul cu îndemînare, pe la sfîrşitul lunii octombrie, cînd se abătu cîteva zile pe acolo.
În tot timpul iernii nu se rnai ivi nici o întîmplare inexplicabilă. Nu se petrecu nimic ciudat, deşi Pencroff şi Nab pîndeau toate incidentele, oricît de neînsemnate, care ar fi putut avea o cauză misterioasă. Top şi Jup nu se mai învîrteau în jurul puţului şi nu mai dădeau semne de nelinişte. Seria întâmplărilor supranaturale părea să fi încetat. în lungile seri de iarnă, vorbiră totuşi mult despre ele şi despre hotărîrea luată de a cerceta insula pînă în colţurile ei cele mai ascunse. Un eveniment grav, şi care ar fi putut avea urmări foarte neplăcute, veni să schimbe pentru un timp planurile lui Cyrus Smith şi ale tovarăşilor lui.
Era în octombrie, primăvara se apropia cu paşi repezi. Natura se trezea sub razele călduţe ale soarelui, iar copacii, abia înfrunziţi, formau insule luminoase în mijlocul verdelui întunecat al coniferelor.
Vă amintiţi desigur că Gédéon Spilett şi Harbert fotografiaseră, în mai multe rînduri, diferite părţi frumoase ale insulei.
Tot astfel, în ziua de 17 octombrie, pe la orele trei după-amiază, Harbert, fermecat de frumuseţea zilei, se gîndi să fotografieze întreg golful Uniunii, de la capul Mandibulei pînă la capul Ghearei.
Liniă orizontului se arcuia limpede, iar marea, dinspre care adia o briză uşoară, părea un lac liniştit, străpuns de luciri argintii.
Harbert aşezase aparatul în dreptul unei ferestre a Casei de Granit, de unde se vedea întreg golful şi plaja. Procedă ca de obicei şi apoi se duse să developeze clişeul într-un ungher întunecat al casei, unde îşi depozitase toate substanţele necesare operaţiei.

Întorcîndu-se la lumină, Harbert zări pe clişeu un punct foarte mic, care-i păta orizontul. încercă să scoată pata spălînd placa din nou, dar în zadar.
„O fi fost defectă sticla”, gîndi el.
Avu apoi curiozitatea să cerceteze defectul acesta cu o lentilă puternică, pe care o deşurubă dintr-un ochian.
Dar nici nu se uită bine şi scoase un ţipăt, iar clişeul fu cît pe-aci să-i scape din mînă.
Se repezi în camera în care se afla Cyrus Smith şi-i întinse clişeul şi lentila, arătîndu-i pata.
Cyrus Smith cercetă şi el punctul, apoi, luîndu-şi ochianul, se repezi la fereastră.
Inginerul scrută cu privirea întreaga zare, oprindu-se în cele din urmă asupra punctului căutat. Lăsînd ochianul, rosti un singur cuvînt:
— Corabie !
Şi într-adevăr, în dreptul insulei Lincoln se zărea în larg un vas.

Sfârşitul părţii a doua

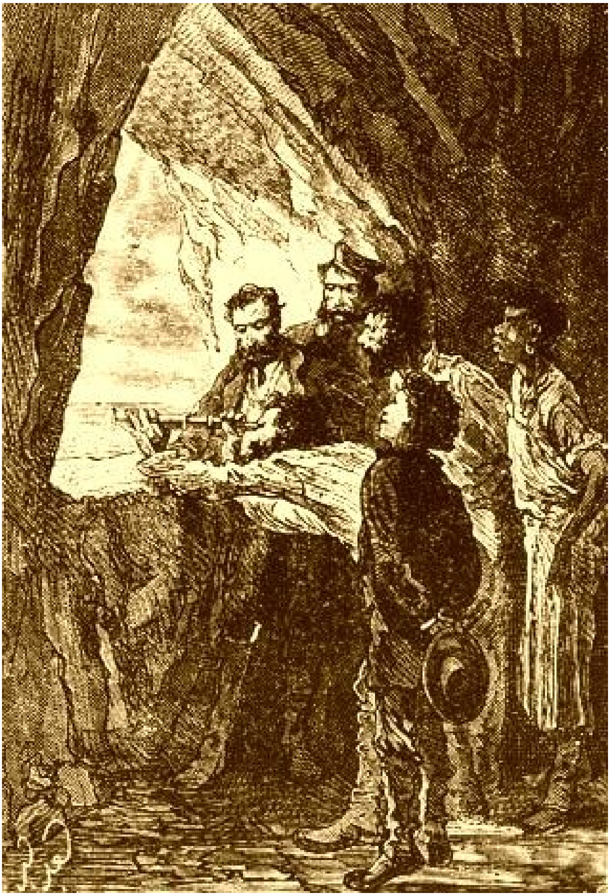
PARTEA a III-a – TAINA INSULEI

CAPITOLUL I

Salvare sau pieire ? Ayrton e chemat. Discuţie importantă. Nu este Duncan-ul. Un vas suspect. Măsurile ce se iau. Vasul se apropie. O lovitură de tun. Corabia ancorează în dreptul insulei. Noaptea.

Naufragiaţii aerului se aflau de doi ani şi jumătate pe insula Lincoln şi nu izbutiseră încă să intre în legătură cu semenii lor. O singură dată încercase reporterul să comunice cu restul lumii, încredinţînd unei păsări o notă, în care se dezvăluia existenţa lor pe insulă, dar nu puteau şti care fusese soarta acelei hîrtii. Doar Ayrton ajunsese pe insulă, mărind numărul membrilor coloniei, în împrejurările pe care le cunoaştem. Şi iată că în ziua de 17 octombrie, pe această mare, veşnic pustie, apăreau pe neaşteptate în apropierea insulei alţi oameni.
Nu mai încăpea nici o îndoială ! În larg se zărea o corabie ! Nu se putea însă şti dacă vasul trecea numai în depărtare, sau se va opri pe insulă. În cîteva ore pionierii aveau să cunoască lucrul acesta.
Cyrus Smith şi Harbert îi chemară pe Gédéon Spilett, Pencroff şi Nab în sala mare a Casei de Granit şi le împărtăşiră cele ce se petreceau. Pencroff luă ochianul, cercetă repede pînă ce dădu de punctul care apăruse ca o mică pată pe clişeul fotografic şi constată apoi cu o voce ciudat de liniştită:
— Drace! E într-adevăr o corabie.
— Se îndreaptă spre noi ? întrebă Gédéon Spilett. Încă nu pot spune nimic, răspunse Pencroff. La orizont se zăreşte numai catargul, nu şi vreo parte din corpul vasului.
— Ce trebuie să facem ? întrebă băiatul.
— S-aşteptăm ! răspunse Cyrus Smith.
Pionierii păstrară mult timp tăcere, năpădiţi de toate acele gînduri, emoţii, temeri şi speranţe pe care le poate stîrni o astfel de întîmplare - cea mai importantă dintre toate cîte se petrecuseră de cînd ajunsesera pe insula Lincoln.
Ei fuseseră cruţaţi de soarta acelor naufragiaţi care, părăsiţi pe vreo insulă stearpă, îşi smulg o existenţă mizerabilă din sînul

unei naturi vitrege, oameni care, prin forţa împrejurărilor, sunt mînaţi într-una de dorul să revadă ţinuturi locuite. Pencroff şi Nab, mai ales, se socoteau fericiţi şi bogaţi şi cu greu s-ar fi putut hotărî să-şi părăsească insula. Se obişnuiseră de altfel cu viaţa asta nouă, în mijlocul unui domeniu pe care îl civilizaseră doar cu ajutorul inteligenţii lor! Şi totuşi, vasul acesta putea să aducă ştiri de pe continent, însemna, poate, chiar o părticică din patria lor, care le venea astfel întru întîmpinare ! Şi e lesne de înţeles că inimile lor băteau puternic la gîndul că pe bordul acestui vas se aflau semenii lor!
Din cînd în cînd Pencroff lua ochianulşi se aşeza la fereastră. Cerceta cu mare grijă corabia, care acum se afla la douăzeci de mile spre est. Pionierii încă.nu aveau cum să-şi semnaleze prezenţa. Un pavilion nu putea fi zărit de la asemenea depărtare, o detunătură nu putea fi auzită, un foc n-ar fi fost văzut.
Totuşi era greu de crezut că insula, străjuită de muntele Franklin, va scăpa vederii posturilor de observaţie de pe vas. Pe de altă parte, se prea putea ca nava să n-aibă nici un motiv să se apropie de un ţărm şi ajunsese din întîmplare în această regiune a Pacificului, unde doar insula Tabor era trecută pe hartă, insulă aşezată şi ea cu totul în afara drumului vaselor ce mergeau spre Polinezia, Noua Zeelandă şi coastele Americii.
Deodată Harbert strigă:
— N-o fi Duncan-ul ?
După cum ştim, Duncan era yaehtul lordului Glenarvan, care îl lăsase pe Ayrton pe insula Tabor şi trebuia să vină într-o bună zi să-l ia. Şi, deoarece insula aceasta nu era prea departe de insula Lincoln, un vas care s-ar fi îndreptat spre una din ele n-ar fi putut să nu treacă prin faţa celeilalte. Erau situate doar la o depărtare de 150 mile longitudine şi 75 mile latitudine una de alta.
— Să-l înştiinţăm pe Ayrton, spuse Gédéon Spilett, şi să-l chemăm de îndată aici. Numai el ne poate spune dacă acesta este Duncan-ul.
Găsind cu toţii că ideea e bună, Spilett telegrafie la stînă:
— Vino repede!
Peste cîteva minute, Ayrton răspundea:
— Sosesc !
Apoi pionierii continuara să observe vasul.

— Dacă este Duncan-ul, spuse Harbert, Ayrton îl va recunoaşte îndată. Doar a trăit cîtva timp pe bordul lui.
— Şi ce tulburat are să fie, adăugă Pencroff, dacă este chiar Duncan-ul!
— Da, răspunse Cyrus Smith, dar acum Ayrton este vrednic să se întoarcă pe Duncan. Bine-ar fi să fie într-adevăr yachtul lordului Glenarvan, pentru că orice alt vas m-ar pune rău pe gînduri. Mările astea au o faimă rea şi mă tem să nu primim pe insulă vizita unor piraţi malaezi.
— În cazul acesta ne vom apăra ! strigă Harbert.
— Fără îndoială, dragul meu, răspunse inginerul, zîmbind, — totuşi socot că ar fi mai bine să nu fim nevoiţi să ne apărăm.
— Am de făcut o observaţie, interveni Gédéon Spilett. Insula Lincoln e necunoscută, nefiind trecută nici pe hărţile cele mai noi. Nu crezi oare, Cyrus, că orice vas care zăreşte un ţărm nou va căuta mai curînd să-l cerceteze, decît să fugă de el ?
— Aveţi dreptate, spuse Pencroff.
— Aşa cred şi eu, adăugă inginerul. Ba este chiar de datoria oricărui căpitan de vas să semnaleze şi prin urmare să se apropie şi să cerceteze orice insulă necunoscută, cum ar fi de exemplu insula Lincoln.
— Bine, zise Pencroff, să presupunem că vasul se apropie şi ancorează lîngă insulă. Ce facem atunci ?
Această întrebare neaşteptată rămase mai întîi fără răspuns. Dar după cîteva clipe de gîndire, Cyrus Smith răspunse liniştit cum îi era obiceiul:

— Atunci, dragii mei, iată ce va trebui să facem: să ne punem în legătură cu vasul, să cerem să ne ia pe bordul lui şi să părăsim insula, după ce o vom fi luat în stăpînire în numele ţării noastre. Apoi să ne întoarcem cu toţi cei ce vor dori să se stabilească aci împreună cu noi şi să înzestrăm Republica americană cu o staţiune folositoare în această parte a Pacificului !
— Ura ! strigă Pencroff, frumos dar va primi ţara noastră o insulă în parte colonizată, cu regiuni purtînd numiri geografice, avînd un port natural, rezerve îndestulătoare de apă dulce, drumuri practicabile, o linie telegrafică, un şantier, o uzină ! Nu-i mai rămîne decît să înscrie numele insulei Lincoln pe hărţi !
— Dar dacă pune altcineva stăpînire pe insulă în lipsa noastră ? observă Gédéon Spilett.
— Ei, drăcie ! strigă marinarul. Atunci mai bine rămîn aici s-o păzesc şi cred că vă închipuiţi că n-ar putea nimeni să mi-o fure ca pe un ceas de buzunar !
Timp de o oră nu-şi dădură seama dacă vasul se îndreaptă spre insula Lincoln sau nu. Părea să se fi apropiat, totuşi, Pencroff nu putea să-i determine direcţia. De altfel, briza care sufla dinspre nord-est părea să mîne vasul spre insulă, iar marea era atît de liniştită, încît străinii puteau să se apropie fără frică, deşi adîncimile din acele locuri nu erau însemnate pe hartă.
Pe la orele patru - o oră după ce fusese chemat - Ayrton sosi la Casa de Granit. Intră în sala mare, spunînd:
— La ordinele dumneavoastră, domnilor!
Cyrus Smith îi întinse mîna, ca de obicei, conducîndu-l la fereastră.
— Ayrton, te-am chemat să-ţi anunţăm un lucru foarte important. În larg se zăreşte un vas.
Omul mai întîi păli şi privirea i se tulbură o clipă. Apoi cercetă zarea, plecîndu-se în afară, dar nu văzu nimic.
— Ia ochianul, spuse Gédéon Spilett, şi uită-te bine, Ayrton. S-ar putea ca vasul acesta să fie Duncan-ul, venit să te repatrieze.
— Duncan-ul ! şopti Ayrton. A şi sosit!
Cuvintele îi scăpaseră parcă fără voia lui şi îşi ascunse obrazul în palme.
I se părea oare că doisprezece ani de singurătate pe o insulă pustie nu erau o ispăşire suficientă ? Vinovatul pocăit nu se socotea încă vrednic de iertare, atît în ochii săi, cît şi în ochii semenilor săi ?

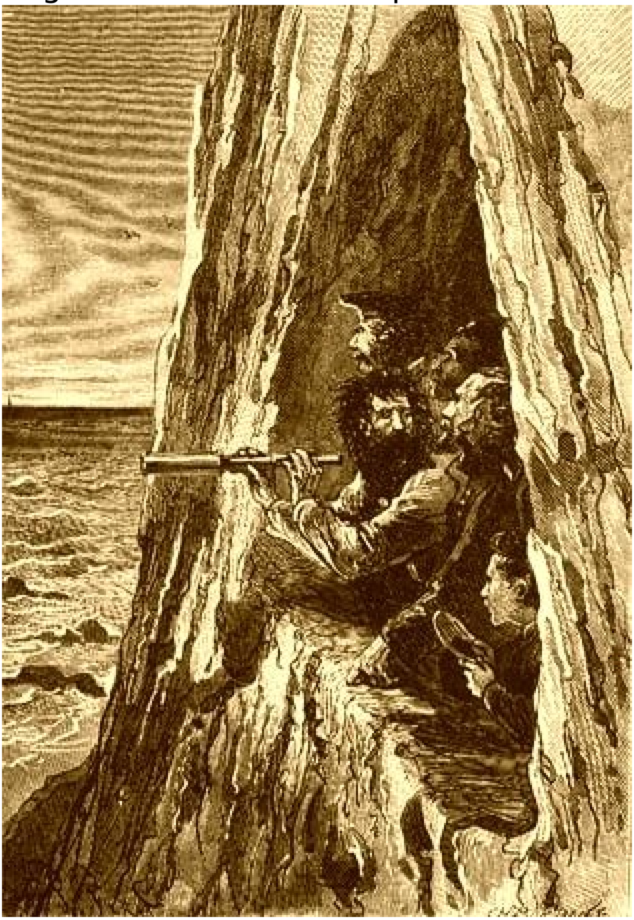
— Nu, nu ! zise el. Nu poate fi Duncan-ul !
— Uită-te bine, Ayrton, îi spuse inginerul. Trebuie să ştim din timp cu ce vas avem de-a face.
— Este într-adevăr un vas, dar nu cred să fie Duncan-ul.
— Şi de ce n-ar fi el ? întrebă Gédéon Spilett.
— Pentru că Duncan-ul este un vas cu aburi, iar eu nu zăresc nici o umbră de fum, nici deasupra, nici în urma corăbiei.
— Poate că deocamdată, vîntul fiind prielnic, se foloseşte numai de pînze, vrînd să facă economie de cărbune, aflîndu-se atît de departe de orice ţărm, observă Pencroff.
— S-ar putea să aveţi dreptate, domnule Pencroff, răspunse Ayrton. Poate că vasul şi-a stins focurile. Să aşteptăm să se apropie de coastă şi în curînd vom fi lămuriţi.
După aceste cuvinte, Ayrton se retrase într-un colţ al sălii unde rămase tăcut. Pionierii discutau într-una despre vasul necunoscut. Ayrton însă nu lua parte la conversaţie.
Erau cu toţii atît de tulburaţi, încît le era cu neputinţă să-şi mai vadă de treburile obişnuite. Gédéon Spilett şi Pencroff, deosebit de frămîntaţi, nu puteau sta o clipă locului. Harbert era curios. Doar Nab era cu desăvîrşire liniştit. Cît despre inginer, el era preocupat şi părea mai curînd că se teme decît că doreşte sosirea vaporului.
Între timp, nava se mai apropiase. Cu ajutorul ochianului, îşi dădură seama că era vorba de un vas de curse lungi, şi nu de una din acele corăbii uşoare de care se slujesc de obicei piraţii Pacificului. Neliniştea inginerului putea fi deci neîntemeiată, iar prezenţa vasului în apele insulei Lincoln nu mai părea să prezinte un pericol pentru locuitorii ei. După o îndelungă cercetare, Pencroff afirmă că vasul era un „bric”[28] şi că se apropia oblic de coastă, plutind cu pînzele mici întinse.
Dar, mergînd în felul acesta, vasul avea să dispară curînd după capul Ghearei, urmînd direcţia sudvest. în cazul acesta, trebuiau să urce pe înălţimile golfului Washington, aproape de portul Balonului, ca să-l poată observa, ceea ce era destul de greu, căci se făcuse ora cinci şi amurgul, care se lăsa repede, nu le-ar mai fi îngăduit să-l urmărească prin ochian.
— Ce facem cînd se întunecă de tot ? întrebă Gédéon Spilett. Aprindem un foc ca să le semnalăm prezenţa noastră ?

---

[28] Vas cu pînze de mic tonaj folosit şi azi pentru şcolile de navigaţie. (N. T.)

Problema era gravă şi, cu toate îndoielile inginerului, hotărîră să aprindă focul. În timpul nopţii, vasul putea să dispară, să se îndepărteze pentru totdeauna, şi cine ştie dacă se va mai arăta altă corabie în apele insulei Lincoln? Şi cine putea şti ce le pregătea pionierilor viitorul ?
— Da, spuse reporterul, cei de pe vasul acesta, oricine ar fi ei, trebuie să afle că insula este locuită. S-ar putea să ne căim amarnic în viitor dacă vom lăsa să ne scape acest prilej.
Hotărîră deci ca Nab şi Pencroff să se ducă la portul Balonului şi să aprindă acolo, de îndată ce se va întuneca, un foc mare, care să atragă luareaaminte a echipajului.
Dar pe cînd Nab şi marinarul se pregăteau să părăsească Casa de Granit, vasul îşi schimbă direcţia, îndreptîndu-se în plin spre insulă, şi anume spre golful Uniunii. Era un vas rapid, care se apropie curînd de coastă.
Nab şi Pencroff îşi amînară deci plecarea, iar ochi anul fu trecut lui Ayrton, ca să-şi dea bine seama dacă vaporul este sau nu yachtul Duncan. Deoarece Duncan-ul avea şi el pînze de bric, mai rămînea de văzut dacă între cele două catarge ale vasului din larg, care se afla acum doar la o distanţă de zece mile,, se ridică un coş.
Orizontul era încă luminos, astfel că se putea desluşi uşor acest lucru şi Ayrton părăsi ochianul, spunînd:
— Nu este Duncan-ul ! Nu ! Nici nu putea fi !...
Pencroff luă din nou ochianul şi văzu că aveau de-a face cu un bric de trei pînă la patru sute de tone, minunat construit, cu pînze numeroase, şi părea făcut pentru a străbate cu repeziciune mările. Dar cărei naţiuni aparţinea el ? Greu de spus.
— Şi totuşi, adăugă marinarul, poartă un pavilion, dar nu îi văd culorile.
— În mai puţin de o jumătate de oră vom fi lămuriţi, răspunse reporterul. De altfel, căpitanul acestui vas pare să aibă gîndul să ancoreze, aşa că azi sau mîine aflăm noi cine sînt.
— Mda, totuşi, spuse Pencroff, mi-ar place să ştiu de pe acum cu cine avem de-a face. N-ar fi rău să-şi arate culorile.
Tot vorbind, marinarul nu părăsea ochianul. începuse să se întunece, şi o dată cu venirea nopţii, vîntul slăbi. Pavilionul bricului se vedea din ce în ce mai greu.

— Ăsta nu-i pavilion american, rostea din timp în timp Pencroff, nici englez. Roşul s-ar vedea lesne. Nu sînt nici culorile franceze sau germane, nu-i nici pavilionul spaniol... Pare să fie de o singură culoare... Să vedem... în apele astea... cam ce vase se întîlnesc de obicei ?... pavilionul chilian ? e tricolor, al Braziliei? e verde... japonez? ...e negru şi galben... pe cînd ăsta...
În clipa aceea briza întinse pavilionul necunoscut. Ayrton ridică în grabă ochianul ce scăpase din mîna marinarului, îl duse la

ochi şi strigă cu voce sugrumată:
— Pavilionul negru !
Să fi avut dreptate inginerul ? Într-adevăr, la pupa vasului necunoscut fîlfîia o pînză întunecată, încît nu mai rămînea îndoială că era suspect. Să fie cu adevărat un vas de piraţi ? Colinda oare după pradă apele Pacificului, la întrecere cu corăbiile malaezilor ? Ce căuta în jurul insulei Lincoln ? O considera oare un ţinut în care să-şi poată ascunde prada ? Sau piraţii căutau un adăpost pentru lunile de iarnă ? Era oare sortit frumosul domeniu al pionierilor să devie un bîrlog al infamiei, un fel de capitală a piraţilor Pacificului ?
Toate aceste gînduri se înfăţişară instinctiv în mintea pionierilor. Nu mai aveau nici o îndoială în privinţa pavilionului. Era într-adevăr pavilionul piraţilor ! Acela pe care l-ar fi purtat şi Duncan-ul, dacă lovitura ocnaşilor ar fi izbutit .
Nu-şi mai pierdură timpul în discuţii.

— Dragii mei, spuse Cyrus Smith, s-ar putea ca vasul să se mulţumească numai să observe litoralul insulei. S-ar putea ca echipajul să n-aibă de gînd să debarce ? S-ar putea. Oricum ar fi, noi trebuie sa ne ascundem prezenţa pe insulă. Insă moara de pe platou cam bate la ochi. Ayrton şi Nab să se ducă îndată să-i demonteze aripile. De asemeni să ascundem sub crengi groase ferestrele Casei de Granit. Toate focurile să fie stinse. Nimic să nu trădeze prezenţa omului pe această insulă !
— Şi corabia noastră ? spuse Harbert.
— Oh! răspunse Pencroff, e aşa de bine ascunsă în portul Balonului, încît nu cred să izbutească păcătoşii ăştia să dea de ea.
Ordinele inginerului fură executate cu repeziciune. Nab şi Ayrton se urcară pe platou şi luară toate măsurile ca orice urmă a prezenţei omului pe insulă sa fie ascunsă. între timp, tovarăşii lor se repeziră la marginea pădurii Jacamarului, aducînd de acolo o grămadă de crengi şi de liane, care, văzute de departe, puteau semăna cu o vegetaţie naturală. Ei camuflară astfel destul de bine deschizăturile peretelui de granit. Totodată, armele şi muniţiile fură aşezate în aşa fel, încît să se afle la îndemîna pionierilor în cazul unui atac neaşteptat.
După ce luară toate aceste măsuri, Cyrus Smith le spuse cu vocea tremurînd de emoţie:
— Dragii mei, nu-i aşa că ne vom apăra insula dacă ticăloşii ăştia vor voi să pună stăpînire pe ea ?
— Da, răspunse reporterul, şi, de va fi nevoie, vom muri cu toţii apărînd-o !
Inginerul întinse mîna tovarăşilor săi, care i-o strînseră cu căldură.
Numai Ayrton, rămas singur în colţul său, nu se alăturase pionierilor. Poate că fostul tîlhar se simţea încă nevrednic !
Cyrus Smith înţelese ce se petrece în sufletul lui Ayrton şi, îndreptîndu-se spre el, îl întrebă:
— Dar dumneata, Ayrton, ce-ai face în asemenea caz ?
— Mi-aş face datoria răspunse Ayrton.
Apoi se aşeză la fereastră, uitîndu-se prin frunziş afară.
Între timp, se făcuse ora şapte şi jumătate. Soarele dispăruse de vreo douăzeci de minute în dosul Casei de Granit, zarea se întuneca cu încetul, iar bricul înainta către golful Uniunii. îl mai despărţeau doar opt mile de coastă şi venea direct spre platou,

căci, după ce ocolise capul Ghearei, fusese prins de curentul stîrnit de flux, care îl purtase o bună bucată spre nord. Se părea chiar, din depărtare, că şi pătrunsese în largul golf.
Aveau de gînd piraţii să înainteze adînc în golf ? Asta era prima întrebare. Odată la adăpost, aveau de gînd să ancoreze? Iată a "doua întrebare. Nu se vor mulţumi oare numai să observe litoralul şi apoi să pornească din nou în larg, fără să debarce echipajul ? Lucrul acesta aveau să-l afle pînă într-o oră. Pionierii nu puteau face altceva decît să aştepte.
Inima lui Cyrus Smith se strînsese, atunci cînd zărise pavilionul negru. Nu constituia el oare o ameninţare împotriva operei pe care el şi tovarăşii lui o împliniseră atît de bine pînă atunci ? Poate că piraţii mai fuseseră cîndva pe insulă, deoarece arborau acum la debarcare pavilionul lor. Poate aceasta ar fi explicat toate întîmplările ciudate rămase fără dezlegare. Trăia oare într-un colţ încă necercetat a insulei vreun complice cu care să se poată pune ei în legătură ?
Cyrus Smith nu ştia ce să răspundă la întrebările acestea pe care şi le punea în tăcere. De un lucru era sigur: colonia lor nu putea să aibă decît de suferit de pe urma sosirii acestui bric. Totuşi, atît el cît şi tovarăşii lui erau hotărîţi să reziste pînă la urmă. Tare ar fi vrut să ştie dacă piraţii erau mai numeroşi, mai bine înarmaţi decît pionierii ! Dar cum să ajungi pînă la ei ?
Se înnoptase. Nu se mai vedea nici luna nouă, iar insula şi marea erau învăluite de un întuneric adînc. Nori grei, grămădiţi la orizont, nu lăsau să treacă nici o rază de lumină. O dată cu amurgul, vîntul încetase. Nici o frunză nu foşnea, nici un val nu şopotea pe plajă. Vasul nu se mai vedea, căci plutea cu focurile stinse. Nu puteau deci şti dacă se mai afla în apropierea insulei şi în ce loc anume.
— Ei ! Cine ştie ? spuse atunci Pencroff. Poate că blestemata asta de corabie se va depărta în timpul nopţii, şi n-o s-o mai vedem mîine dimineaţă!
Ca un răspuns dat marinarului, o lumină vie ţîşni în larg urmată de o bubuitură de tun.
Vasul nu plecase, şi pe bordul lui se aflau piese de artilerie.
Între lumină şi bubuitură se scurseră şase secunde.
Bricul se găsea prin urmare cam la o milă şi un sfert de ţărm.
În acelaşi timp, auziră un zăngănit de lanţuri. Vaporul ancorase chiar în faţa Casei de Granit!

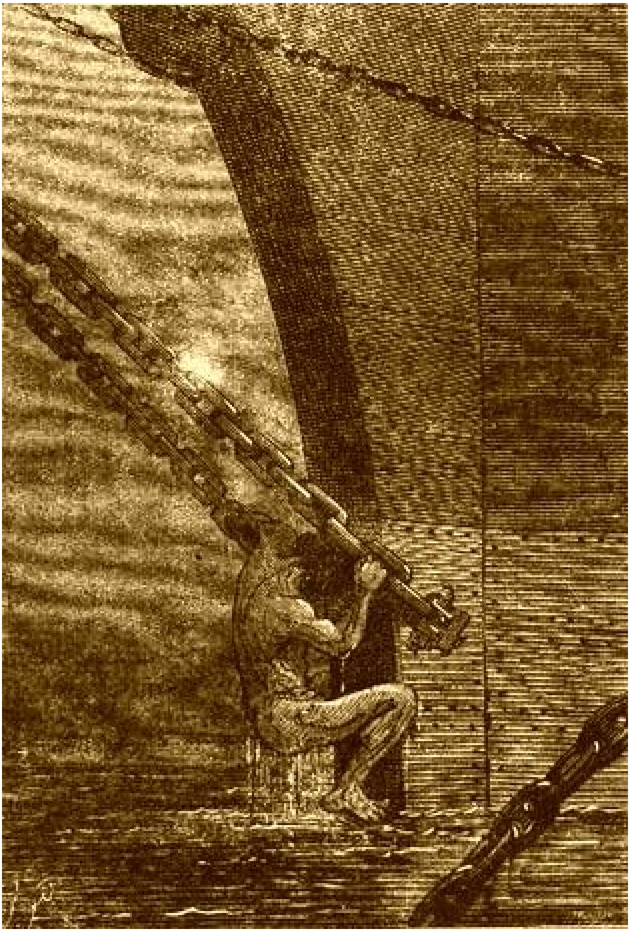
CAPITOLUL II

Discuţii. Presimţiri. Propunerea lui Ayrton. Propunerea e acceptată. Ayrton şi Pencroff pe ostrovul Gr'ant. Ocnaşii din Norfolk. Planurile lor, încercarea eroică a lui Ayrton. întoarcerea. Şase contra cincizeci.

Nu mai era nici o îndoială în privinţa planurilor nutrite de piraţi. Ancoraseră aproape de insulă şi era limpede că a doua zi vor acosta cu bărcile lor.
Cyrus Smith şi tovarăşii săi erau gata de luptă, dar oricît de hotărîţi ar fi fost ei, trebuiau să procedeze cu băgare de seamă. Dacă piraţii se mulţumeau să debarce pe litoral, fără să pătrundă în interiorul insulei, prezenţa pionierilor mai putea fi ascunsă. S-ar fi putut într-adevăr ca cei de pe vas să fi dorit pur şi simplu să se aprovizioneze cu apă, şi nu era cu neputinţă ca podul, construit la o milă şi jumătate de revărsarea, rîului Mercy, să scape nevăzut.
Dar de ce arboraseră pavilionul ? De ce au tras cu tunul ? Din simplă sfidare, fără îndoială, afară numai dacă acestea nu însemnau o luare în posesie a insulei ! Cyrus Smith ştia acum că vasul era foarte bine-înarmat. Cu ce puteau răspunde locuitorii insulei tunurilor piraţilor ? Doar cu cîteva puşti...
— Ne aflăm totuşi într-o poziţie strategică greu de cucerit, observă inginerul. Duşmanul nu poate să dea de gura canalului, pentru că e ascunsă de stuf şi ierburi, şi prin urmare nu poate pătrunde în Casa de Granit.
— Dar semănăturile noastre, curtea cu păsări, stîna... Pot distruge totul în cîteva ore, strigă Pencroff, bătînd din picior.
— Aşa-i, Pencroff, răspunde Cyrus Smith, pot distruge totul şi nu avem cum să-i împiedicăm.
— Cîţi or fi ? Iată întrebarea, spuse reporterul. Dacă nu sînt decît vreo doisprezece, i-am putea opri, dar dacă sînt patruzeci, cincizeci, mai mulţi poate...
— Domnule Smith, spuse deodată Ayrton, îndreptîndu-se spre inginer, vă rog să-mi îngăduiţi un lucru !
— Ce anume, dragul meu ?
— Să mă duc pînă la vas, să văd cîţi oameni sînt.
— Dar, Ayrton... răspunse şovăind inginerul, ştii că îţi prirnejduieşti viaţa ?.

— Ce-are a face, domnule ?
— Nu este datoria dumitale să faci una ca asta !
— Eu trebuie să-mi fac mai mult decît datoria ! răspunse Ayrton.
— Şi vrei să te duci cu barca pînă la vapor ? întrebă Gede.on Spilett.
— Nu, domnule, m-aş duce înot. Barca nu poate trece pe unde se strecoară un om, care poate înota şi pe sub apă.
— Ştii că bricul se află la o milă şi un sfert de ţărm ? spuse Harbert.
— Sînt un bun înotător, domnule Harbert.
— Îţi mai spun odată: îţi pui viaţa în primejdie, Ayrton, insistă inginerul.
— Nu face nimic, răspunse Ayrton. Domnule Smith, vă cer acest lucru ca o dovadă de bunăvoinţă. E poate un mijloc să mă ridic în ochii meii.
— Du-te, Ayrton, răspunse inginerul, care simţea că altfel l-ar fi mîhnit adînc pe fostul ocnaş, acum pocăit.
— Merg şi eu, spuse Pencroff.
— N-aveţi încredere în mine ! zise Ayrton tresărind. Apoi şopti umil:
— Aşa este !
— Nu ! Nu ! spuse cu vioiciune Cyrus Smith. Nu, Ayrton ! Pencroff nu se îndoieşte de dumneata ! Ai înţeles greşit cuvintele lui !
— Aşa e, răspunse marinarul. Am de gînd să-l însoţesc pe Ayrton doar pînă la ostrov. S-ar putea, deşi nu-mi vine să cred, ca vreunul din tîlharii ăştia să fi debarcat; în cazul ăsta, un om mai mult nu-i de prisos, ca să-l împiedice să dea alarma. îl voi aştepta pe Ayrton în ostrov, iar el se va duce singur pînă la vas, aşa cum ne-a spus.
Odată hotărîrea luată, Ayrton se pregăti de plecare. Planul lui era îndrăzneţ, dar, ajutat de întunericul nopţii, putea să reuşească. Ayrton voia ca, ajuns lîngă vas, să se agaţe de diferitele lanţuri şi frînghii, căutînd să afle numărul piraţilor şi poate chiar planurile lor.
Ayrton şi Pencroff coborîră pe ţărm, urmaţi de tovarăşii lor. Apa fiind încă foarte rece, Ayrton, după ce se dezbrăcă, se unse cu grăsime, ca să sufere mai puţin de frig. S-ar fi putut să fie nevoit să stea în apă mai multe ore.

Pencroff şi Nab se duseră între timp să aducă piroga priponită la cîteva Sute de paşi, pe malul rîului, şi când se întoarseră cu ea îl găsiră pe Ayrton gata de plecare.
Îi aruncară o pătură pe umeri şi pionierii îi strînseră cu toţii mîna.
Apoi, Ayrton se urcă în pirogă împreună cu Pencroff.
La ora zece şi jumătate seara, cei doi marinari dispărură în

beznă, iar tovarăşii lor se întoarseră să-i aştepte la Cămin. Trecură uşor-canalul şi piroga acostă pe malul ostrovului. Nu era nimeni pe acolo, totuşi înaintară cu băgare de seamă, dar după cîteva. clipe de cercetare se asigurară că într-adevăr nu le stătea nimic în cale. Urmat de Pencroff, Ayrton străbătu repede mica insulă, speriind păsările ascunse în găurile stîncilor; apoi se aruncă în mare fără nici o şovăială şi înotă în direcţia vasului pe care îl vedeau bine, deoarece aprinsese cîteva lumini.
Pencroff se ghemui într-o scorbură de pe mal, aşteptînd întoarcerea tovarăşului său.
Ayrton înota cu putere, lunecînd prin apă, fără cel mai mic zgomot. Capul de-abia i se vedea şi ochii îi erau aţintiţi spre bricul întunecat, ale cărui lumini se oglindeau în mare. Omul se gîndea numai la datoria lui şi nicidecum la primejdia prin care trecea, străbătînd apele bîntuite de rechini. Dus de curent, el se depărta repede de ţărm.

După o jumătate de oră, Ayrton, care înotase un timp sub apă, se agăţă cu o mînă de frînghiile de la capătul bompresului, fără să fi fost văzut sau auzit. Respiră adînc şi, agăţîndu-se de lanţuri, se furişă pînă aproape de bastingaj. Acolo se aflau întinşi la uscat nişte pantaloni de marinar. Trase pe el o pereche şi, după ce se propti bine, începu să tragă cu urechea.
Pe bordul bricului nu dormea nimeni. Dimpotrivă, răsunau vorbe, cîntece şi rîsete. Unele cuvinte, însoţite de înjurături, ajunseră pînă la Ayrton:
— Bună afacere bricul ăsta pe care am pus mîna !
— Merge iute „Speedy”[29] îşi merită numele !
— Poate să se ia după noi toată flota din Norfolk ! Să poftească !
— Trăiască căpitanul nostru.
— Trăiască Bob Harvey !
Simţămintele lui Ayrton la auzul acestor cuvinte sînt uşor de înţeles: Bob Harvey era unul din tovarăşii lui din Australia, un marinar îndrăzneţ, care dusese la îndeplinire planurile lui criminale. Bob Harvey pusese mîna, în vecinătatea insulei Norfolk, pe bricul încărcat de arme, muniţii, şi unelte de tot felul, destinate uneia din insulele Sandwich[30]. Cu toată banda lui de ocnaşi, deveniţi piraţi, Harvey cutreiera Pacificul, scufundînd vapoare şi masacrînd echipajele. Ei se dovedeau mai cruzi decît piraţii malaezi !
Bînd peste măsură, ocnaşii vorbeau tare şi îşi istoriseau faptele. Şi iată ce auzi Ayrton:
Echipajul vasului Speedy era alcătuit acum numai din bandiţi englezi de pe insula Norfolk. Insula aceasta este aşezată la răsăritul Australiei, la 29°2' latitudine sudică şi 165°42' longitudine estică; are un perimetru de şase mile şi e străjuit de muntele Pitt, înalt de o mie o sută de picioare. Această insulă devenise sediul unui aşezămînt, în care erau trimişi cei mai îndărătnici puşcăriaşi din închisorile engleze. Erau acolo vreo cinci sute de inşi, supuşi unei discipline de fier, ameninţaţi cu pedepse grozave şi păziţi de o sută cincizeci de soldaţi şi o sută cincizeci de funcţionari, toţi la ordinele unui guvernator. Ar fi greu de închipuit o adunătură de tîlhari mai mare decît aceasta. Uneori, cu toată supravegherea straşnică, unii mai izbuteau să fugă şi să pună mîna pe cîte un vas, cu care începeau să

---

[29] Speedy — în limba engleză înseamnă rapid. (N. A.)
[30] Insulele Sandwich sau Hawai. (N. R.)

cutreiere insulele Pacificului, aşa cum făcuse Bob Harvey şi tovarăşii săi. Pe vremuri, Ayrton dorise să facă şi el acelaşi lucru.
Bob Harvey pusese mîna pe bricul Speedy, ancorat în portul Norfolk, şi masacrase echipajul. Devenit vas de piraţi, Speedy cutreiera Pacificul sub comanda lui Harvey, care fusese cîndva căpitan de cursă lungă. Ayrton îl cunoştea foarte bine !
Cea mai mare parte a ocnaşilor erau adunaţi pe dunctă la pupa, iar unii se tolăniseră pe punte şi vorbeau în gura mare. Convorbirea îşi urma cursul, în mijlocul zbieretelor şi a beţiei generale; Ayrton află astfel că bricul Speedy trecuse din întîmplare prin apele insulei Lincoln.
Bob Harvey nu pusese niciodată piciorul pe insulă, dar - după cum bănuise şi Cyrus Smith - întîlnind în drumul lui ţinutul acesta necunoscut, care nu se afla trecut pe nici o hartă, îşi pusese în gînd să-l viziteze şi, poate, să facă din insulă o ascunzătoare pentru vasul lor.
Ridicarea pavilionului negru şi bubuitura de tun fuseseră simple manifestări de îngîmfare ale piraţilor, care voiau să imite vasele de război. Ele nu fuseseră semnale şi deocamdată nu exista nici un fel de legătură între evadaţii din Norfolk şi locuitorii insulei Lincoln.
Se dovedi astfel că domeniul pionierilor era ameninţat de o mare primejdie. Fără îndoială că insula, cu izvoarele ei îmbelşugate de apă, cu micul port, cu bogăţiile ei, atît de bine folosite de pionieri, cu ascunzişul Casei de Granit, nu putea fi decît pe placul ocnaşilor, în mîinile lor, ea ar fi devenit un minunat loc de refugiu, tocmai fiindcă era necunoscută şi i-ar fi pus multă vreme la adăpostul urmăririlor. Fără îndoială că,
În cazul acesta, prima grijă a lui Bob Harvey ar fi să masacreze fără milă pionierii. De vreme ce ocnaşii hotărîseră să-şi facă reşedinţa lor aici, Cyrus Smith şi tovarăşii lui nu puteau nici măcar nădăjdui să scape fugind şi ascunzîndu-se vremelnic în vreun fumd necunoscut al insulei, pentru că era de bănuit că piraţii vor lăsa cîţiva oameni pe uscat, chiar atunci cînd bricul va fi plecat în expediţie. Prin urmare, nu exista altă cale decît lupta, şi distrugerea ticăloşilor pînă la unul! Tîlharii ăştia nu meritau milă şi orice mijloc întrebuinţat împotriva lor era îndreptăţit.
Iată ce gîndea Ayrton şi el ştia că Cyrus Srnith îi va împărtăşi părerea.

Dar cum vor izbuti oare pionierii să reziste şi să învingă ? Totul depindea de armamentul bricului şi de numărul oamenilor de pe bord.
Ayrton hotărî să facă ceva cu orice preţ şi cam după un ceas, cînd strigătele se mai potoliră, deoarece mulţi dintre ocnaşi adormiseră între timp, doborîţi de băutură, el nu şovăi să se furişeze pe puntea vasului, care, după ce se stinseseră felinarele, era cufundată în întuneric.
Se urcă deci pe vas, avîntîndu-se peste bompres. Strecurîndu-se printre ocnaşii întinşi ici, colo, Ayrton înconjură bricul, aflînd astfel că acesta avea patru tunuri şi că ele erau piese moderne, uşor de mînuit şi cu efecte grozave.
Pe punte dormeau vreo zece oameni, dar era de presupus că alţii, mai numeroşi, se culcaseră înăuntru. De altfel, Ayrton înţelesese din cele vorbite că trebuie să fie cu toţii vreo cincizeci. Erau cam mulţi pentru cei şase locuitori ai insulei Lincoln! Totuşi, mulţumită devotamentului lui Ayrton, Cyrus Smith nu va fi luat prin surprindere; el va cunoaşte cel puţin forţa adversarilor şi va lua măsuri în consecinţă.
Lui Ayrton nu-i mai rămînea decît să se întoarcă pentru a-şi înştiinţa tovarăşii. Se pregătea chiar să sară din nou în apă, cînd prin mintea omului acestuia, care dorea să-şi facă mai mult decît datoria, fulgeră un gînd eroic. îşi va sacrifica viaţa, scăpînd cu preţul acesta insula şi locuitorii ei. Căci nu mai rămînea îndoială că Cyrus Smith n-ar putea opune rezistentă dacă cei cincizeci de bandiţi ar pătrunde în Casa de Granit sau dacă i-ar răpune pe colonişti prin înfometare. Ii şi vedea pe salvatorii lui, pe pionierii care făcuseră din el un om cinstit, cărora le datora totul, ucişi fără milă. Vedea toată munca lor distrusă şi insula transformată într-un cuib de piraţi ! Şi îşi spuse că, la urma urmei, chiar el avea să poarte vina acestor nenorociri, deoarece fostul său tovarăş, Bob Harvey, punea în aplicare chiar planurile lui. Ayrton se îngrozi peste măsură. Şi atunci fu cuprins de. dorinţa de neînvins de a face să sară în aer bricul cu întregul lui echipaj. Era adevărat că şi el, Ayrton, va pieri în acea explozie, dar va muri făcîndu-şi datoria.
Nu şovăi nici o clipă. Nu era greu să nimerească la magazia unde se păstra praful de puşcă, magazie care se află totdeauna în partea dinapoi a corăbiei. De altfel, un vas care se îndeletnicea cu pirateria trebuia să aibă un depozit destul de

bogat de praf de puşcă; va fi de ajuns o singură scînteie şi totul va sări în aer într-o clipă.
Ayrton se strecură cu băgare de seamă pe puntea de jos, pe care erau întinse trupuri mai curînd ameţite de băutură decît de somn, ajungînd pînă la piciorul catargului cel mare unde, luminat de un felinar, se afla un rastel cu tot felul de arme. El ridică un revolver şi cercetă dacă era încărcat. Această armă îi ajungea ca să îndeplinească opera de distrugere. Se strecură apoi sub dunetă, unde socotea că va găsi magazia cu praful de puşcă.
Aci domnea însă un întuneric de nepătruns şi era greu să se furişeze fără să lovească vreun ocnaş, care nu dormea destul de adînc. I se răspundea cu înjurături şi pumni, şi de cîteva ori se opri în loc. în sfîrşit ajunse în faţa magaziei, dar uşa era încuiată. Ayrton se văzu silit să spargă lacătul, lucrare grea de îndeplinit fără zgomot. Totuşi, sub mîna lui puternică, lacătul cedă şi uşa se deschise...
În clipa aceea, o mînă căzu pe umărul lui Ayrton.
— Ce cauţi aici ? întrebă cu voce aspră un vlăjgan, răsărit din beznă, ridicînd în dreptul feţei lui Ayrton lumina unei lanterne.
Ayrton se trase înapoi. În străfulgerarea de o clipă a lanternei recunoscuse pe vechiul său tovarăş Bob Harvey; era sigur însă că ocnaşul nu ştia cine este el, socotindu-l mort de multă vreme.

— Ce cauţi aici ? mai strigă Bob Harvey, apucîndu-l de cingătoare.
Dar Ayrton, fără să răspundă nimic, îl îmbrînci cu putere, căutînd să pătrundă în magazie. O singură împuşcătură în mijlocul butoiaşelor cu pulbere şi totul se sfîrşea !
— Săriţi, băieţi! strigă Bob Harvey.
Vreo doi piraţi, treziţi de strigăt, se repeziră la Ayrton încercând să-l doboare. Voinicul Ayrton izbuti totuşi să scape din strînsoarea lor. Două focuri scăpărară şi doi ocnaşi se prăbuşiră, dar o lovitură de cuţit îi sfîşie umărul.

Ayrton înţelese că nu-şi mai putea îndeplini planul. Bob Harvey închisese uşa magaziei, iar de pe vas se auzeau diferite zgomote, care dovedeau că piraţii se trezesc. Acum, Ayrton trebuia să scape, pentru a lupta alături de Cyrus Smith şi ai săi. Nu-i mai rămînea decît să fugă, dar cum ? Nu prea vedea cum ar izbuti să scape, deşi era hotărît să caute cu orice preţ să se întoarcă la tovarăşii săi.
Mai avea patru focuri de revolver. Două gloanţe le trase de îndată, ţintindu-l pe Harvey, pe care-l răni uşor; apoi se folosi de o clipă de spaimă a duşmanului, spre a se repezi la scara ce ducea pe puntea bricului. Trecînd prin faţa felinarului, îl sfărîmă cu mînerul revolverului, pentru a putea dispare mai uşor la adăpostul întunericului,

Între timp, alţi piraţi, treziţi de zgomot, coborau scara venind de pe punte. Cu al treilea foc, Ayrton doborî pe unul dintre ei, iar ceilalţi se dădură la o parte, neînţelegînd ce se petrece. Din două sărituri, Ayrton era pe punte şi trei secunde mai tîrziu, după ce trăsese ultimul glonte în obrazul unui pirat ce-l apucase de gît, el sărea peste bastingaj, aruncîndu-se în mare.
Nici nu făcuse cîţiva metri şi gloanţele începură să răpăie ca grindina în jurul lui.
E lesne de înţeles prin ce spaimă trecură Pencroff în ascunzătoarea lui şi Cyrus Smith, reporterul, Harbert şi Nab ascunşi în Cămin, auzind împuşcăturile de pe vas. Aceştia din urmă se repeziră pe plajă, cu puşca fiind gata să respingă orice atac.
Pentru ei nu mai exista nici o îndoială. Ayrton fusese prins de piraţi şi ucis, iar acum se puteau aştepta la atacul ticăloşilor, care, folosindu-se de întunericul nopţii, vor năvăli poate pe insulă !
Trecu o jumătate de oră chinuitoare. Împuşcăturile încetaseră, dar nici Ayrton, nici Pencroff nu se arătau. Năvăliseră oare piraţii pe mica insulă? Nu cumva Pencroff şi Ayrton aveau nevoie de ajutorul lor? Dar cum să treacă în ostrov? Venise fluxul şi barcă nu mai aveau ! Se poate uşor închipui cît de îngrijoraţi erau Cyrus Smith şi tovarăşii săi.
În sfîrşit, pe la douăsprezece şi jumătate, piroga aluneca pe plajă, aducînd pe cei doi tovarăşi: Ayrton uşor rănit la umăr şi Pencroff teafăr fură îmbrăţişaţi de prietenii lor.
Se adăpostiră de îndată cu toţii în Cămin şi Ayrton istorisi ce se întîmplase, neascunzîndu-le nici planul de a zvîrli în aer bricul, încercare pe care nu o dusese însă la bun sfîrşit.
Mîinile tuturor se întinseră spre Ayrton, care nu le ascunse gravitatea situaţiei. Acum, piraţii aflaseră că insula Lincoln este locuită. Vor coborî prin urmare bine înarmaţi şi în număr mare. Ei nu vor cruţa nimic şi pionierii nu puteau să se aştepte la nici un fel de milă, dacă s-ar fi întîmplat să cadă în mîinile lor.
— Vom şti să murim ! spuse reporterul.
— Să ne întoarcem şi să veghem ! hotărî Cyrus Smith.
— Domnule Cyrus, — întrebă marinarul, — credeţi că avem oarecari sorţi de izbîndă ?
— Da, Pencroff.
— Mde, şase împotriva a cincizeci.

— Da, şase, însă totul depinde de curajul nostru !

CAPITOLUL III

Ceaţa se ridică. Ordinele inginerului. Trei posturi. Ayrton şi Pencrotf. Prima barcă. Alte două bărci. Pe ostrov. Şase ocnaşi pe ţărm. Bricul ridică ancora. Ghiulelele. Nu mai e nici o scăpare. Deznodămînt neaşteptat.

Noaptea trecu netulburată. Pionierii petrecuseră tot timpul la pîndă, gata de atac, fără să iasă din adăpostul de la Cămin. La rîndul lor, piraţii nu făcuseră nici o încercare de a coborî pe uscat. După împuşcăturile trase în urma fugarului Ayrton, nici un foc de armă, nici cel mai mic zgomot nu mai semnala prezenţa vasului în apele insulei. S-ar fi putut crede.chiar că bricul ridicase ancora şi pornise în larg temîndu-se că are de-a face cu forţe prea mari.
Dar pionierii se înşelaseră. în zori, văzură prin ceaţă o umbră mare, întunecată. Era bricul Speedy.
— Iată, prieteni, spuse inginerul, dispoziţiile ce mi se par mai potrivite şi pe care le vom lua pînă se risipeşte ceaţa. Deocamdată putem lucra fără să fim văzuţi. Lucrul cel mai însemnat este ca ocnaşii să creadă că locuitorii insulei sînt numeroşi şi deci în stare să opună rezistenţă. Vă propun să ne despărţim în trei grupe, care se vor aşeza: prima la Cămin, a doua la revărsarea rîului Mercy, iar a treia, socot nimerit s-o aşezăm pe ostrov, ca să împiedice sau cel puţin să întîrzie orice încercare de debarcare. Avem două carabine şi patru puşti. Vom fi cu toţii înarmaţi şi nu vom face economie de gloanţe, căci avem de ajuns praf de puşcă. Puştile şi tunurile bricului sînt neputincioase faţă de aceste stînci şi deoarece noi nu vom trage de la ferestrele Casei de Granit, bandiţilor nu le va trece prin gînd să bată cu tunurile încoace, astfel că nu ne vor produce mari stricăciuni cu ghiulelele lor. Singurul lucru de temut este lupta corp la corp, pentru că ocnaşii sînt numeroşi. De aceea, trebuie să încercăm să ne împotrivim oricărei debarcări, fără ca ei să ne poată descoperi. Nu economisiţi deci muniţiile, trageţi des, dar ochiţi bine. Fiecare dintre noi trebuie să ucidă opt sau zece duşmani, şi trebuie să-i ucidă !
Cvrus Smith expuse situaţia cît se poate de limpede, vorbind foarte liniştit, parcă ar fi expus planul unor lucrări, nu al unei

lupte şi tovarăşii săi primiră hotărîrile fără să cîrtească. Nu le mai rămînea decît să se ducă la posturile lor înainte ca ceaţa să se risipească.
Nab şi Pencroff se urcară de îndată în Casa de Granit de unde cărară muniţii îndestulătoare. Gédéon Spilett şi Ayrton, buni trăgaci, primiră cîte o carabină de precizie, care bătea pînă la o milă. Cele patru puşti şi le împărţiră Cyrus Smith, Nab, Pencroff şi Harbert.
Iată cum au fost alcătuite posturile:
Cyrus Smith şi Harbert rămaseră ascunşi la Cămin, de unde puteau păzi plaja şi Casa de Granit.
Gédéon Spilett şi Nab se ascunseră printre stînci, la revărsarea rîului Mercy. Ridicară punţile şi se aşezară în aşa fel, încît se împiedice trecerea bărcilor şi orice debarcare pe ţărmul opus.
Cît despre Pencroff şi Ayrton, ei porniră în pirogă să ocupe două posturi pe ostrov. Astfel, văzîndu-se atacaţi deodată din trei locuri diferite, ocnaşii vor crede că insula este bine populată şi bine apărată.
În cazul unei debarcări pe care nu o vor putea opri, şi chiar dacă s-ar lua după ei vreo barcă de pe vas, Pencroff şi Ayrton trebuiau să se întoarcă cu piroga, să coboare pe ţărm şi să se îndrepte spre punctul cel mai ameninţat.
Înainte de a-şi ocupa posturile, pionierii îşi mai strînseră odată mîinile. Pencroff izbuti să se stăpînească, pentru a-şi ascunde emoţia în clipa în care îl îmbrăţişa pe Harbert, copilul lui !... Apoi se despărţiră.
Peste cîteva clipe, Cyrus Smith şi Harbert de o parte, Gédéon Spilett şi Nab de altă parte dispăruseră printre stînci. După alte cîteva minute, Ayrton şi Pencroff ajungeau cu bine la ostrov şi se ascundeau printre stîncile coastei răsăritene.
Niciunul dintre ei nu putuse fi zărit de pirafi, devreme ce şi bricul abia se desluşea prin ceată.
La ora şase şi jumătate erau cu toţii la posturi.
Curînd, pîcla începu să se risipească mai întîi în înălţimi, făcînd să se ivească vîrfurile catargului, Cîtva timp trîmbe mari de ceată se rostogoliră deasupra valurilor, apoi prinse să adie o briză, care spulberă foarte repede pîclele adunate.
Acum, bricul Speedy, reţinut de două ancore, se arăta în întregime privirilor. După cum socotise Cyrus Smith, ancorase la o milă şi un sfert de ţărm.

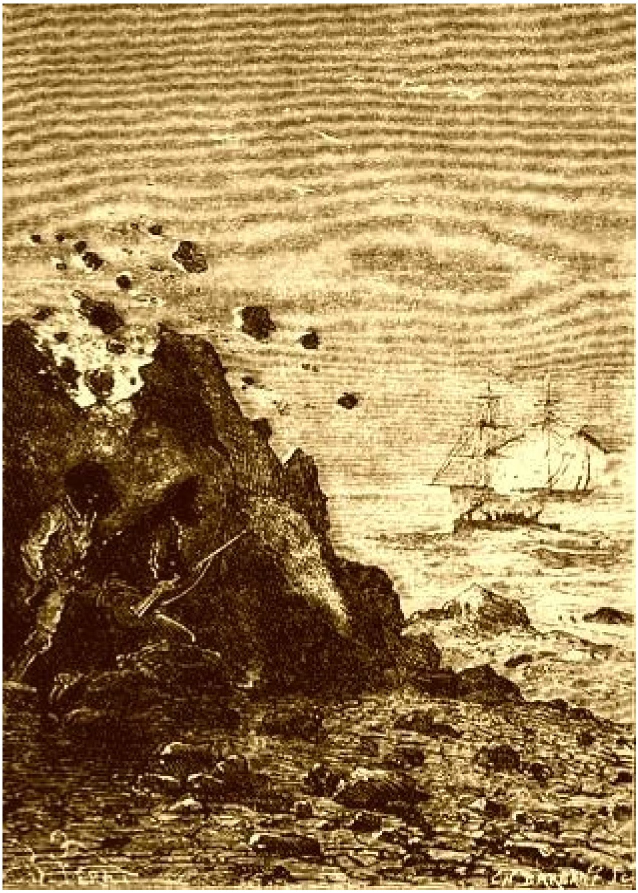
În vîrful catargului flutura fiorosul steag negru.
Inginerul zări prin ochian cele patru tunuri îndreptate spre insulă. Erau desigur gata să tragă la primul semnal. Totuşi, pe bricul Speedy era linişte ! Piraţii circulau pe punte şi îşi vedeau de treburi. Numai cîţiva se urcaseră pe dunetă, iar doi dintre ei, cocoţaţi pe barele catargului mare, urmăreau cu ochianele, cu mare atenţie, tot ce se petrecea pe insulă.
Desigur că Bob Harvey şi echipajul său nu-şi dăduseră prea bine seama de tot ce se întîmplase în timpul nopţii pe bordul vasului. Omul acela pe jumătate gol, care forţase uşa magaziei cu pulbere, care trăsese şase focuri de revolver asupra lor şi se luptase cu ei, omorîndu-l pe unul dintre ai lor, şi rănind pe alti doi, omul acela scăpase oare de gloanţele lor? De unde venea el, ce căuta pe bord ? Să fi avut într-adevăr de gînd să arunce bricul în aer, aşa cum i se păruse lui Bob Harvey ? Toate acestea erau destul de nelămurite în mintea ocnaşilor. De un singur lucru nu se puteau îndoi, şi anume,că insula necunoscută, în faţa căreia ancoraseră, era locuită şi poate chiar de o întreagă colonie hotărîtă să se apere. Totuşi, nu se arăta nimeni nici pe plajă nici pe înălţimile insulei. Ţărmul părea pustiu şi nu vedeau nici urmă de locuinţă. Să fi fugit locuitorii spre interior ?
Iată întrebările ce frămîntau desigur pe căpetenia piraţilor, care, foarte prevăzătoare, căuta să-şi dea seama de împrejurări înainte de a porni la atac.
Timp de o oră şi jumătate nu întreprinse nimic. Bob Harvey şovăia. Nu-i zărise nici cu cel mai bun ochian pe pionierii ascunşi printre stînci. Pe cît se părea, nu găsise ciudate nici perdelele verzi de crengi şi liane, care ascundeau ferestrele Casei de Granit şi care se desprindeau foarte limpede pe faleza goală. Într-adevăr, cu greu şi-ar fi putut închipui că exista o locuinţă aşezată la o atare înălţime, în mijlocul unui masiv de granit. De la capul Ghearei, pînă la cele două Mandibule, nimic nu trăda prezenţa unor locuitori pe insulă.
Pe la orele opt, pionierii observară totuşi oarecare mişcare pe bric. Coborau o barcă, în care luară loc şapte piraţi înarmaţi cu puşti. Unul dintre bandiţi se aşeză la cîrmă, patru la vîsle, iar alţi doi, ghemuiţi la prova bărcii, pîndeau cu încordare ţărmul. Porniseră fără îndoială într-o primă recunoaştere, dar nu păreau dornici să debarce, deoarece în acest caz ar fi plecat desigur în număr mai mare.

Din înălţimea catargelor, piraţii văzuseră desigur că ţărmul era apărat de un ostrov, de care îl despărţea un canal lat de o jumătate de milă. Cyrus Smith îşi dădu totuşi în curînd seama — după direcţia bărcii —< că banditţii nu intrau în canal, ci se îndreptau spre ostrov, lucru ce dovedea o măsură de prevedere şi destulă înţelepciune din partea lor.

Pencroff şi Ayrton, ascunşi printre stînci, îi văzură îndreptîndu-se spre ei şi aşteptară să se apropie.

Barca înainta încet. Vîslele se afundau în apă la intervale mari. Unul dintre ocnaşi, care şedea în faţă, ţinea în mînă o sondă, căutînd să afle adîncimea apelor canalului. Deci Harvey avea de gînd să se apropie cu bricul cît mai mult de ţărm. Piraţii căţăraţi pe frînghiile catargelor nu pierdeau barca din ochi, urmărind. încercările de sondaj, care aveau să le fie de folos la debarcare.

Barca se opri la o mică depărtare de ţărmul ostrovului. Cîrmaciul, în picioare, căuta un punct unde să acosteze. În aceeaşi clipă, răsunară două împuşcături, şi norişori de fum plutiră deasupra stîncilor, Cîrmaciul şi marinarul cu sonda se prăbuşiră în barcă, loviţi în acelaşi timp.

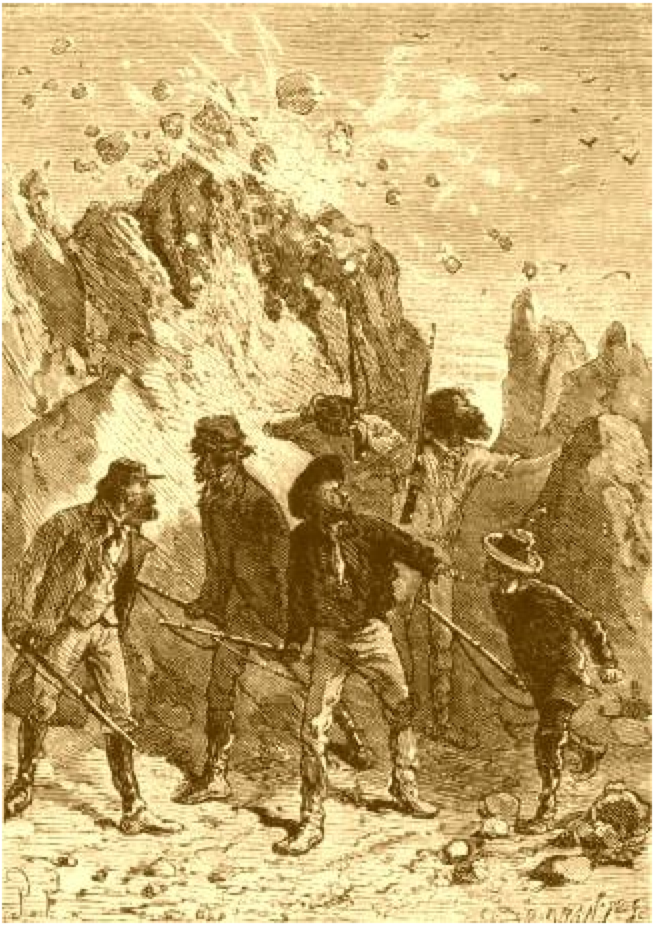
Numaidecît urmă o detunătură puternică, un nor de fum scînteietor ţîşni din coasta vasului şi o ghiulea făcu ţăndări creştetul stîncilor, sub care se adăposteau Ayrton şi Pencroff. Cei doi apărători scăpară neatinşi. în barcă izbucniră blesteme groaznice. Cârmaciul fu înlocuit cu unul dintre tovarăşii săi, iar vîslele loviră grăbite apa.

Totuşi, în loc să se întoarcă spre vas, cum ar fi fost de crezut, barca o lua de-a lungul ţărmului, căutînd să ocolească ostrovul pe la sud. Piraţii vîsleau repede ca să iasă din bătaia gloanţelor. Înaintară astfel pînă în apropierea capului Epavei, pe care îl ocoliră, apăraţi mereu de tunurile bricului, şi se îndreptară apoi spre vărsarea rîului Mercy.
Piraţii aveau deci de gînd să pătrundă pe canal, ca să-i ia pe la spate pe pionierii din ostrov, în aşa fel, încît să-i prindă între focurile celor din barcă şi tunurile bricului, situaţie destul de primejdioasă.
Trecu un sfert de oră şi barca înainta mereu. în aer şi pe apă, tăcere, linişte desăvîrşită.
Pencroff şi Ayrton, deşi vedeau bine că pot fi luaţi pe la spate, nu părăsiră postul,fie pentru că nu voiau să rămînă descoperiţi în bătaia tunurilor de pe vas, fie pentru că se bizuiau pe tovarăşii care vegheau la revărsarea rîului şi printre stîncile Căminului.
Douăzeci de minute după încetarea primelor focuri, barca se afla la gura rîului Mercy. Fluxul tocmai începea cu violenţa lui obişnuită, ocnaşii erau împinşi spre gura rîului şi cu greu se menţineau în mijlocul canalului, vîslind cu putere. Cum treceau de ajuns de aproape de gura rîului, fură întîmpinaţi cu două gloanţe, care mai doborîră în barcă doi dintre ei. Nab şi Spilett îşi nimeriseră şi ei ţinta.
Bricul trimise pe dată o a doua ghiulea asupra locului pe care îl trăda fumul armelor, dar fără să facă nici o pagubă.
În barcă rămăseseră doar trei oameni teferi. Luată de curent, ea alunecă pe canal cu repeziciunea unei săgeţi, trecînd prin faţa lui Cyrus Smith şi a lui Harbert, care nu găsiră de cuviinţă să tragă, nesocotind-o de ajuns de aproape. Barca ocoli vîrful nordic al ostrovului şi, mînată de doi dintre marinarii care mai rămăseseră teferi, căuta să se înapoieze la bric,
Pînă acum, pionierii n-aveau 'de ce să se plîngă. Lucrurile începuseră prost pentru adversari. Aceştia aveau patru răniţi sau poate chiar patru morţi; pionierii, dimpotrivă, scăpaseră teferi, nimerindu-şi adversarii în plin. Dacă piraţii urmau să-i atace în felul acesta, reînnoind încercările de debarcare cu ajutorul bărcilor, ei puteau fi doborîţi unul cîte unul.
Acum se dovedea cît de nimerite erau dispoziţiile inginerului. Piraţii puteau să-şi închipuie într-adevăr că aveau de-a face cu.

duşmani numeroşi şi bine înarmaţi, pe care nu-i vor învinge cu uşurinţă.
Mai trecu o jumătate de oră pînă ce barca, lovită de curentul din larg, izbuti să ajungă la bric. În momentul în care barca, aducînd răniţii, fu urcată pe vas, izbucniră răcnete groaznice şi cîteva ghiulele, slobozite fără nici un rost, se pierdură în văzduh.
Între timp, doisprezece ocnaşi, înnebuniţi de furie, sau poate încă sub stăpînirea băuturii din ajun, se zvîrliră în barcă. Coborîră încă o barcă, în care luară loc alţi opt inşi; prima se îndreptă spre ostrov, iar a doua spre revărsarea rîului Mercy.
Situaţia lui Pencroff şi a lui Ayrton începea să se înrăutăţească. Ei îşi dădeau seama că e timpul' să se întoarcă pe insulă.
Totuşi aşteptară trecerea primei bărci, şi alte două gloanţe, bine ţintite, stîrniră tulburare în sînul echipajului. Apoi, Pencroff şi Ayrton îşi părăsiră posturile şi, urmăriţi de gloanţele piraţilor, străbătură în goană ostrovul. Se aruncară în pirogă şi trecură repede canalul, pe cînd barca ocolea capul ostrovului, şi în cele din urmă se adăpostiră în Cămin.
Nici nu ajunseră bine lîngă Cyrus Smith şi Harbert, cînd ostrovul fu invadat de piraţi, care îl cutreierau în lung şi în lat.
Dar aproape în aceeaşi clipă, alte detunături răsunară de la postul aşezat lîngă rîu. Doi din cei opt ocnaşi, care se aflau în barcă, fură ucişi de Gédéon Spilett şi de Nab, iar barca tîrîtă spre stînci, se sfărâmă chiar la gura rîului. Cei şase supravieţuitori, ţinînd armele ridicate deasupra capului ca să le ferească de umezeală, izbutiră totuşi să iasă pe malul drept al rîului, fugind apoi cît îi ţineau picioarele spre capul Epavei, departe de bătaia gloanţelor.
Situaţia se schimbase. Pe ostrov se aflau doisprezece ocnaşi dintre care cîţiva erau răniţi. Aveau totuşi o barcă, pe care o puteau folosi. Pe insulă pătrunseseră şase oameni, care nu puteau să ajungă la Casa de Granit, fiindcă nu puteau trece rîul, podurile fiind ridicate.
— Merge! strigă Pencroff năvălind în cămin. Merge, domnule Cyrus! Dumneavoastră ce credeţi ?
— Cred că lupta va lua o nouă întorsătură. Nu putem să ne închipuim că bandiţii sînt atît de proşti, încît să continue într-un chip atît de neprielnic pentru ei !
— Totuşi, canalul n-au să-l treacă, spuse marinarul. Carabina lui Ayrton şi a domnului Spilett veghează şi ştiţi că bat departe !

— Fără îndoială, răspunse Harbert, dar ce pot două carabine faţă de tunurile bricului ?
— Dar bricul încă n-a intrat pe canal, zise Pencroff.
— Şi dacă vine? întrebă Cyrus Smith.
— E cu neputinţă. Riscă să se împotmolească, şi atunci e pierdut.
— Ba e foarte cu putinţă, răspunse Ayrton. Ocnaşii se pot folosi de flux ca să intre în canal, chiar dacă se vor împotmoli la retragerea apelor, iar noi n-o să ne putem păstra locurile în bătaia tunurilor lor.
— Ei drăcie! răcni Pencroff. Mi se pare că tîlharii se pregătesc să ridice ancora !
— S-ar putea să fim siliţi să ne adăpostim în Casa de Granit ! observă Harbert.
— Deocamdată aşteptăm, răspunse Cyrus Smith.
— Dar Nab şi domnul Spilett ? întrebă Pencroff.
— Vor şti ei să ne găsească. Fii gata, Ayrton ! Carabina dumitale şi a lui Spilett au cuvîntul !
Ayrton avusese dreptate. Bricul începu să se apropie de ostrov. Marea mai crescu încă un ceas şi jumătate, uşurînd manevra bricului. Totuşi, Pencroff nu era de părerea lui Ayrton şi era sigur că bricul nu va îndrăzni să încerce să intre pe canal.
Piraţii de pe ostrov se apropiaseră între timp de ţărmul opus, astfel că numai canalul îi mai despărţea de uscat. Fiind înarmaţi numai cu puşti, ei nu puteau face nici un rău pionierilor ascunşi în Cămin şi la revărsarea rîului Mercy. Neştiind însă că pionierii aveau carabine cu tragere lungă, nu se credeau nici ei în primejdie şi înaintau descoperiţi.
Scurtă le fu însă liniştea. Carabinele lui Ayrton şi a lui Gédéon Spilett începură să glăsuiască, spunînd ocnaşilor lucruri atît de neplăcute, încît doi dintre ei se întinseră la pămînt.
Urmă o debandadă generală. Fără să-şi ridice măcar răniţii sau morţii, cei zece care scăpaseră cu viaţă alergară în fuga mare spre malul opus al ostrovului, săriră în barcă şi vâsliră repede spre bric.
— Opt bandiţi mai puţin ! strigă Pencroff. Se pare că domnul Spilett şi Ayrton se înţeleg bine.
— Domnilor, zise Ayrton, încărcîndu-şi carabina, se încurcă lucrurile. Bricul porneşte.
— Dar n-au ridicat încă ancora ! strigă Pencroff,

— Uite că au şi început s-o tragă !
Într-adevăr se auzea huruitul lanţului ancorei smulse din adînc, pe măsură ce se înfăşură pe scripete. Vîntul bătea din larg şi înălţînd pînza de la catargul cel mare şi de la cel mijlociu, vasul se apropia, încet, de coastă.
De la cele două posturi ale lor, pionierii priveau cuprinşi de tulburare, dar fără să dea nici un semn de viaţă. Groaznică va fi situaţia lor, cînd vor ajunge în bătaia tunurilor, fără să se mai poată apăra. Cum vor putea împiedica atunci debarcarea piraţilor ?

Cyrus Smith îşi dădea bine seama care era situaţia şi se întreba ce era de făcut ? Trebuia să ia peste puţin o hotărîre. Ce era de făcut ? Să se închidă în Casa de Granit şi să reziste acolo săptămîni întregi, poate chiar luni de zile, mai ales că provizii aveau din belşug ? Bine, dar apoi ? Piraţii nu vor fi mai puţin stăpîni pe insulă; vor distruge totul şi încetul cu încetul vor pune mîna şi pe ei, deveniţi prizonieri în Casa de Granit.
O singură scăpare le mai rămînea: Bob Marvey să nu se aventureze pe canal şi să rămînă de partea cealaltă a ostrovului. De la o asemenea depărtare, loviturile de tun nu le puteau pricinui stricăciuni prea mari.
— Dacă Bob Harvey este un marinar bun, spuse Pencroff, nu se va aventura niciodată pe canal ! Ştie el prea bine că-şi

primejduieşte vasul dacă se iveşte vreo furtună ! Şi ce se face el fără bric ?
Dar bricul se apropiase de ostrov şi se vedea lămurit că încearcă să se apropie de extremitatea lui inferioară. Briza era uşoară, curentul slab şi Bob Harvey putea să-şi manevreze vasul în voie. Observînd drumul străbătut de bărci, aflase traseul canalului, în care se avînta acum cu multă îndrăzneală. Planul lui era limpede: căuta să se aşeze în faţa Căminului şi să răspundă cu ghiulele gloanţelor care îi loviseră echipajul.
în curînd bricul ajunse la extremitatea inferioară a ostrovului, pe care o ocoli cu uşurinţă. îndreptînd apoi pînza din urmă după direcţia vîntului, ajunse chiar în dreptul revărsării rîului.
— Fir-ar ei de tîlhari, vin peste noi ! strigă Pencroff.
În clipa aceea, Nab şi Gédéon Spilett veniră şi ei lîngă Cyrus Smith, Ayrton, Pencroff şi Harbert.
Reporterul şi tovarăşul său găsiseră nimerit să părăsească postul de lîngă rîul Mercy, de unde nu mai puteau să tragă asupra bricului. Şi bine făcuseră. Era mai potrivit ca pionierii să fie adunaţi la un loc, în clipa în care avea să înceapă desigur o acţiune hotărîtoare. Gédéon Spilett şi Nab se strecuraseră, adăpostiţi de stînci, sub o ploaie de gloanţe care din fericire nu-i atinsese.
— Spilett ! Nab ! strigă inginerul, nu sînteţi răniţi?
— Nu, răspunse reporterul, numai cîteva contuziuni provocate de gloanţele care au ricoşat, împroşcîndu-ne cu bucăţi de stîncă ! Dar blestematul de bric intră în canal !
— Da, răspunse Pencroff, şi în mai puţin de zece minute va fi în faţa Casei de Granit !
— Ce ai de gînd, Cyrus ? întrebă reporterul.
Trebuie să ne adăpostim în Casa de Granit cît mai e timp şi cît nu ne văd ocnaşii.
— Sînt de aceeaşi părere, răspunse Gédéon, dar odată închişi...
— Să mergem acolo şi vom vedea noi ce e de făcut, răspunse inginerul. Atunci să pornim imediat ! spuse reporterul.
— Nu sînteţi de părere, domnule Cyrus, ca Ayrton şi cu mine să rămînem aici ? întrebă marinarul.
— La ce bun, Pencroff ? răspunse Cyrus Smith. Nu, să nu ne despărţim !...
Nu mai aveau nici o clipă de pierdut. Pionierii părăsiră Căminul apăraţi de cotitura stîncilor, care-i ascundeau de privirile celor

de pe vas, în timp ce două-trei detunături şi zgomotul ghiulelelor, care se spărgeau de stînci, vesteau apropierea bricului.
Se repeziră la ascensor şi, într-o clipită, se suiră pînă la uşa Casei de Granit, unde Top şi Jup erau închişi din ajun, şi pătrunseră în fugă în sala cea mare.
Era şi timpul, căci, în clipa aceea, pionierii zăriră prin frunziş bricul învăluit de fum, strecurîndu-se în canal. Fură nevoiţi să se ferească de la ferestre, căci salvele bubuiau fără încetare şi ghiulelele celor patru tunuri, însoţite de urale, loveau la întîmplare atît Căminul, cît şi fostul post de observaţie de la gura rîului, sfărîmînd stîncile. Nădăjduiau totuşi că ascunzătoarea lor va fi cruţată, mulţumită măsurilor luate de Cyrus Smith, care camuflase ferestrele, cînd pe neaşteptate, o ghiulea pătrunse în coridor prin deschizătura uşii.

— Blestemaţi să fie ! Sîntem descoperiţi strigă Pencroff.
Poate că nu-i văzuse, totuşi Bob Harvey găsise de cuviinţă să trimită un proiectil spre frunzişul suspect, care învăluia partea aceea a falezei. Bombardamentul se înteţi chiar atunci cînd, izbutind să distrugă o parte din perdeaua de frunziş, lovitura dezgolise una din deschizăturile făcute în granit.

Situaţia pionierilor era desperată. Ascunzişul lor fusese descoperit. Nu aveau cum să se apere împotriva ghiulelelor, nici nu puteau împiedica distrugerea stîncilor, ale căror sfărîmături zburau în jurul lor. Nu le mai rămînea decît să se ascundă în coridorul de sus al Casei de Granit şi să lase locuinţa lor pradă tîlharilor. Dar deodată se auzi un zgomot asurzitor, urmat de ţipete groaznice !
Urmat de tovarăşii săi, Cyrus Smith se repezi la una din ferestre. Ridicat pe un fel de trombă lichidă, căreia nu putuse să i se împotrivească, bricul se despicase în două, şi în mai puţin de zece secunde fu înghiţit de valuri împreună cu fiorosul lui echipaj !

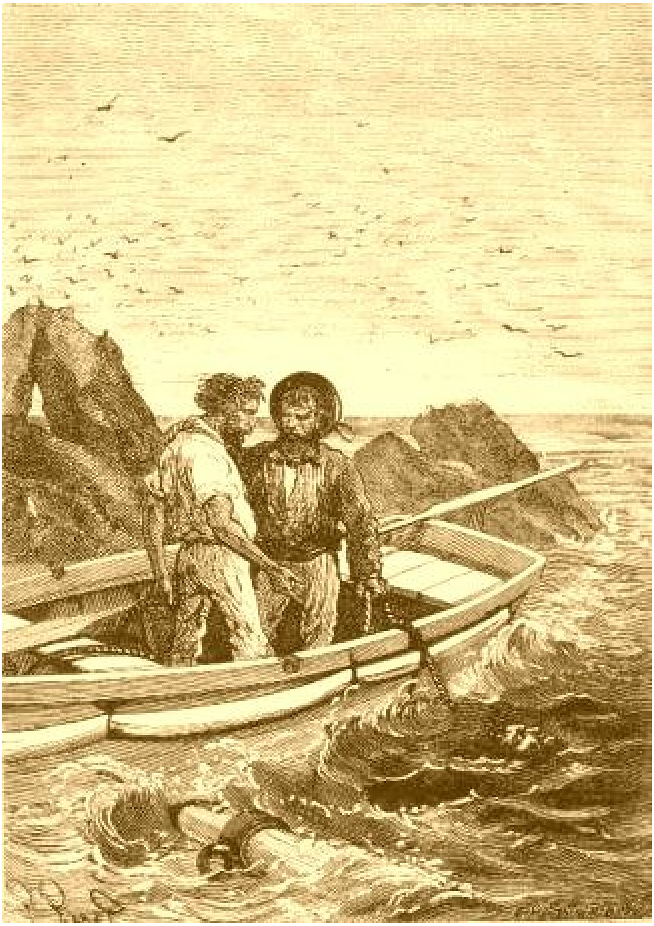
CAPITOLUL IV

Pionierii pe ţărm. Ayrton şi Pencroff la lucrările de salvare. Convorbirea din timpul mesii. Părerile lui Pencroff. Vizitarea bricului. Magazia de pulbere intactă. Noi bogăţii. Ultimele rămăşiţe. Un cilindru spart.

— Au sărit, în aer ! strigă Harbert.
— Da, au sărit, de parcă ar fi aprins Ayrton praful de puşcă ! răspunse Pencroff, aruncîndu-se în ascensor împreună cu Nab şi Harbert.
— Dar ce s-a întîmplat ? întrebă Gédéon Spilett, înmărmurit de sfîrşitul neaşteptat.
— De data asta aflăm noi ce este !... răspunse repede inginerul.
— Ce să aflăm ?
— Mai tîrziu ! Mai tîrziu ! Hai, Spilett. Un singur lucru are acum însemnătate. Piraţii au fost nimiciţi !
Cyrus Smith împreună cu reporterul şi cu Ayrton îi ajunseră din urmă pe cei de pe plajă.
Din bric nu se mai vedea nimic, nici măcar catargele. După ce fusese ridicat de trombă, se răsturnase pe o coastă, dîndu-se la fund, probabil din pricina unei spărturi uriaşe. Dar cum în locul acela canalul nu era prea adînc - să fi avut douăzeci de picioare - vasul avea să reapară desigur o dată cu retragerea apelor.
Cîteva rămăşiţe pluteau la suprafaţa mării: pînze de corabie, o întreagă armătură cu catarge şi bare de schimb, coteţe cu păsări încă în viaţă, lăzi şi butoiaşe, care ieşeau cu încetul la suprafaţă din pîntecele vasului. Totuşi nu apăreau nici un fel de

sfărîmături sau scînduri din punte ori din îmblănitura vasului, ceea ce făcea ca scufundarea bricului să pară destul de ciudată !
Se iviră însă şi cele două catarge, care fuseseră frînte aproape de baza lor. Unele pînze ale catargelor erau strînse, altele desfăcute. Aceste bogăţii nu puteau fi lăsate pradă refluxului; Ayrton şi Pencroff săriră în pirogă, avînd de gînd să tîrască toate resturile spre ţărmul insulei sau al ostrovului.
Dar în clipa în care se îmbarcau, îi opri o reflexie a lui Gédéon Spilett.
— Ce s-o fi întîmplat cu cei şase ocnaşi care au debarcat pe ţărmul drept al rîului Mercy ? se întrebă el.
Într-adevăr, nu trebuiau să uite că cei şase oameni, a căror barcă se sfărîmase de stînci, izbutiseră să ajungă la capul Epavei.
Priviră într-acolo, fără să vadă pe nimeni. Poate că după ce se scufundase bricul o luaseră la fugă spre interiorul insulei.
— De ei ne ocupăm mai tîrziu, spuse Cyrus Smith. Pot fi foarte primejdioşi, căci sînt înarmaţi, dar, în sfîrşit, şase contra şase, luptăm la egalitate. Să ne ocupăm acum de lucrurile mai grabnice.
Ayrton şi Pencroff se urcară în pirogă şi vîsliră cu putere, îndreptîndu-se spre resturile vasului.
Marea era liniştită şi apele mari, căci de două zile apăruse luna în primul pătrar. Mai erau deci încă două ore pînă ce corpul vasului avea să iasă la suprafaţa apelor.
Ayrton şi Pencroff avură răgaz să lege toate resturile cu un odgon, al cărui capăt îl tîrîră pe mal, în faţa Casei de Granit şi acolo, unindu-şi puterile, pionierii traseră totul la mal. Apoi adunară în pirogă tot ce mai plutea pe apă: coteţele, butoiaşele şi lăzile şi le cărară la Cămin.
În voia apei mai pluteau şi cîteva cadavre. Printre ele Ayrton recunoscu pe Bob Harvey, pe care îl arătă tovarăşului său, rostind cu glas sugrumat:
— Uite ce-am fost odată şi eu, Pencroff !
— Dar nu mai eşti, dragă Ayrton răspunse marinarul.

Lucru ciudat, pluteau foarte puţine leşuri printre sfărîmături. Să tot fi fost cinci sau şase cadavre, pe care refluxul le şi împingea în larg. După cît se părea, ocnaşii, surprinşi de explozie, n-avuseseră timp să fugă, iar vasul aplecîndu-se pe o rînă, cea mai mare parte dintre ei rămăseseră prinşi în bastingaje. Tîrînd în larg cadavrele acestor ticăloşi, refluxul scutea pionierii de neplăcuta datorie de a-i înmormînta în vreun colţ al insulei.

Timp de două ore, Cyrus Smith şi tovarăşii săi traseră pe plajă, apoi desfăcură şi uscară pînzele bricului, care scăpaseră neatinse. Adînciţi în munca lor, pionierii vorbeau puţin, dar cîte nu le treceau prin minte! Bricul, sau mai bine zis conţinutul lui, însemna pentru ei o adevărată comoară. Într-adevăr, o corabie este un fel de mică lume, cu toate cele trebuitoare. Datorită acestei întîmplări, inventarul coloniei avea să se îmbogăţească cu o mulţime de lucruri folositoare, mult mai multe decît cele găsite odinioară în lada de la capul Epavei.

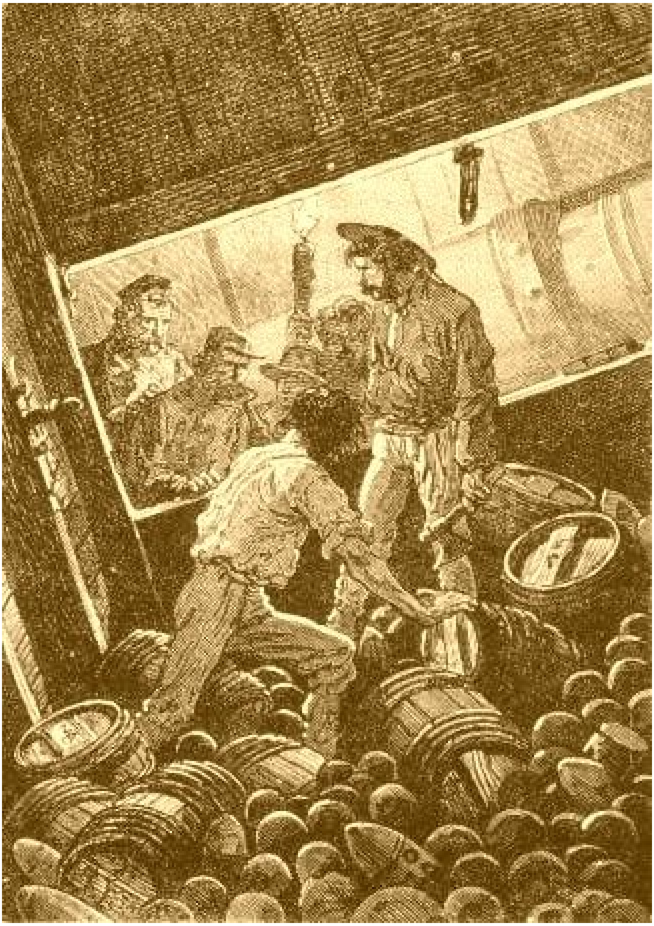
„De altfel, — gîndea Pencroff, — nu văd de ce n-am izbuti să reparăm bricul ? Dacă are o singură spărtură nu e grav, se poate astupa, şi un vas de trei sau patru sute de tone este un adevărat vapor ! Un uriaş pe lîngă bietul nostru Bonadventure. Mergi departe cu un astfel de bric ! Te duci unde vrei ! Trebuie să vorbesc cu domnul Cyrus şi Ayrton! Merită !”

Într-adevăr, dacă vasul mai era bun de ceva, aceasta însemna că pionierii aveau mult mai mulţi sorţi de scăpare. Dar ca să-şi dea seama de lucrul acesta, trebuiau să aştepte retragerea apelor, pentru a putea cerceta întreg corpul bricului.
După ce traseră toate resturile pe plajă, la adăpost, Cyrus Smith şi tovarăşii săi îşi îngăduiră un scurt răgaz pentru masă. Se simţeau lihniţi de foame. Din fericire, cămara nu era departe, iar Nab era un bucătar foarte vrednic. Mîncară lîngă cămin şi tot timpul nu vorbiră decît de întîmplarea neaşteptată, care scăpase colonia de la pieire.
— A fost o adevărată minune, spuse Pencroff, şi trebuie să mărturisim că tîlharii au sărit în aer la timp ! Casa de Granit era pe cale să devină un adevărat iad!
— Ia spune, Pencroff, întrebă reporterul, cum s-or fi petrecut lucrurile şi ce să fi provocat asemenea explozie ?
— Nimic mai simplu, domnule Spilett, răspunse Pencroff. Un vas de piraţi nu este un vas de război. Ocnaşii nu sînt disciplinaţi ca marinarii ! Poate că magazia bricului era deschisă şi a fost de ajuns ca unul singur să fie mai neîndemînatic, sau mai neprevăzător, ca totul să sară în aer !
— Mă miră totuşi, domnule Cyrus, spuse Harbert, că explozia nu a avut un efect mai mare. Detunătura n-a fost prea puternică şi de fapt nu sînt decît puţine sfărîmături; nu ştiu de ce mi se pare că vasul a fost mai curînd scufundat, decît aruncat în aer.
— Îţi pare ciudat lucrul acesta ? întrebă inginerul.
— Da, domnule Cyrus.
— Şi mie la fel, Harbert dragă, răspunse inginerul. Cînd vom vizita bricul, vom găsi fără îndoială şi dezlegarea misterului.
— Cum, domnule Cyrus? spuse Pencroff. Doar nu veţi fi crezînd că vasul s-a scufundat ca orice corabie care se loveşte de stînci ?
— De ce nu ? îşi dădu cu părerea Nab. Doar sînt stînci destule prin canalul ăsta !
— Asta e adevărat, Nab. Dar tu n-ai văzut tocmai ceea ce trebuia. O clipă înainte de a se scufunda, am văzut foarte bine cum bricul a fost ridicat de un val uriaş şi s-a prăbuşit apoi, întorcîndu-se pe o parte. Dacă s-ar fi lovit de o stîncă, s-ar fi scufundat încet, încet, s-ar fi dat şi el la fund ca orice vas cumsecade care ia apă.

— Păi, vezi bine că ăsta nu era un vas de oameni cumsecade, zise Nab liniştit.
— Lasă, Pencroff, vom vedea noi ce s-a petrecut, îi întrerupse inginerul.
— De văzut, vedem noi, adăugă marinarul, dar pot să fac prinsoare pe orice că nu e nici o stîncă în canal. Credeţi oare, domnule Cyrus, că poate fi iar vorba de una din întîmplările acelea năzdrăvane cu care ne-am spart capul acum cîteva luni ?,
Cyrus Smith nu răspunse nimic.
— Orice-ar fi, spuse Gédéon Spilett, lovitură sau explozie, trebuie să recunoşti, Pencroff, că lucrul a venit la ţanc.
— Da !... Da !... răspunse marinarul. Dar aş vrea să ştiu dacă domnul Smith nu vede şi aici un lucru ciudat.
— Încă nu pot şti, Pencroff, spuse inginerul, şi altceva nu-ţi pot spune.
Răspunsul nu-l mulţumi pe marinar. El ţinea morţiş că fusese „explozie" şi nu putea să admită că în canalul cu albia nisipoasă, pe care îl trecuse de atîtea ori cînd marea era joasă, să se fi aflat o stîncă necunoscută de el. De altfel, bricul se scufundase în timpul fluxului, cînd apele erau atît de mari, încît vasul ar fi putut trece peste orice vîrf de stîncă. Prin urmare, bricul nu se ciocnise. Nu lovise nici o stîncă. Nu mai rămînea nici o îndoială că vasul sărise în aer.
Trebuie să recunoaştem că părerea marinarului era cît se poate de îndreptăţită.
Pe la ora unu, pionierii se suiră în pirogă şi se îndreptară spre locul catastrofei. Din nefericire, niciuna din bărcile bricului nu putuse fi salvată: una se sfărîmase, după cum se ştia, la gura rîului, şi nu mai era bună de nimic, iar a doua se scufundase o dată cu vasul şi nu mai reapăruse.
În momentul acela, corpul vasului începea să se arate deasupra apelor. Bricul nu mai era culcat pe o parte. Lestul din fundul calei alunecase rupînd şi baza catargelor, astfel că vasul era atît de aplecat, încît i se vedea mai tot fundul. Fusese aproape răsturnat de ciudatul fenomen submarin care se manifestase prin ridicarea unei uriaşe trombe de apă.
Pionierii făcură înconjurul vasului. Pe măsură ce marea se retrăgea, se vedeau mai lămurit dacă nu cauzele, cel puţin efectele catastrofei.

În partea de dinainte, în flancuri, se căscau două spărturi mari, ce nu puteau fi astupate. Nu dispăruseră numai tăbliile de aramă din interiorul bricului şi marginile dinafară ale punţii, sfărîmate de explozie, dar pînă şi din legăturile şi armăturile de fier care întăreau vasul nu mai rămăsese nici urmă. Blănile din care fusese încheiat corpul, ambarcaţiei abia se mai ţineau în încheieturi, iar tălpoaia vasului, desprinsă de partea centrală de la piciorul catargului mare, era despicată de la un cap la altul.
— Drace ! strigă Pencroff. Vasul nu va fi uşor de reparat!
— Eu mă tem că nici nu poate fi reparat! spuse Ayrton.
— În orice caz, ciudată explozie a mai fost şi asta, observă Gédéon Spilett. A distrus fundul navei, în loc să arunce în aer puntea vasului. Spărturile astea uriaşe par a fi mai curînd rezultatul unei ciocniri, decît al unei explozii.
— Nu există stînci în canal ! răspunse marinarul. Primesc orice concluzie vreţi, afară de ciocnirea de stînci.
— Să încercăm să pătrundem înăuntrul bricului, spuse inginerul. Poate că vom afla pricina pieirii lui.
Era lucrul cel mai potrivit, căci trebuiau să se apuce de inventarierea obiectelor de pe bord şi să ia măsuri pentru salvarea lor.

Acum puteau intra cu uşurinţă înăuntru. Apa se retrăgea mereu şi partea de dedesubt a punţii devenise accesibilă în urma răsturnării bricului. Lestul greu, de fontă brută, făcuse şi aci cîteva spărturi şi se auzea zgomotul valurilor mării, care se retrăgeau acum prin crăpăturile vasului.
Cu toporul în mînă, Cyrus Smith şi tovarăşii săi se aventurară pe puntea sfărîmată. Peste tot erau împrăştiate lăzi, al căror conţinut nu putea fi avariat, deoarece nu stătuseră prea mult timp sub apă.

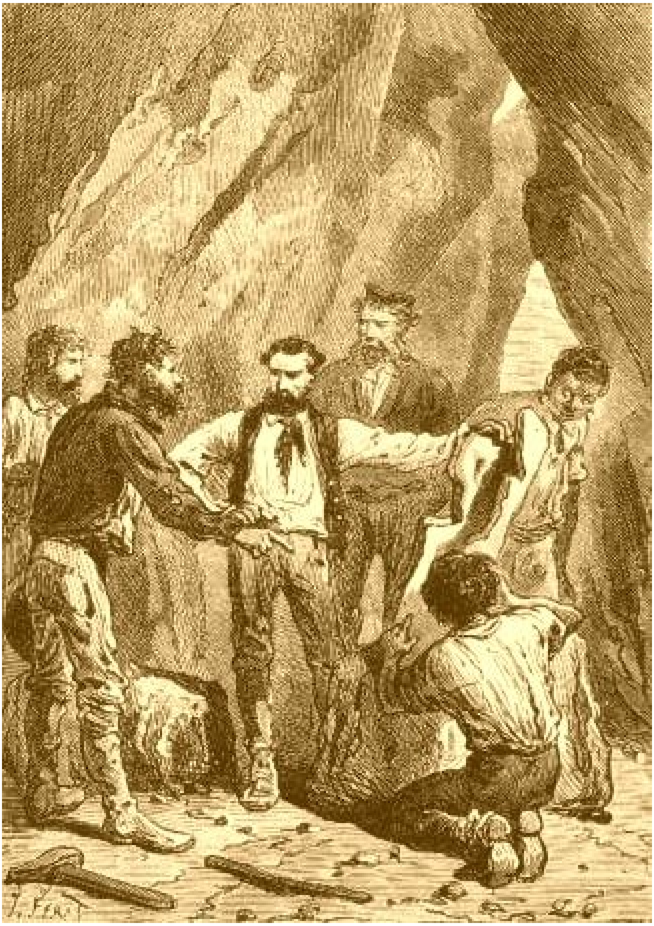

Întreaga încărcătură fu pusă în siguranţă. Mai erau cîteva ore pînă la flux, pe care pionierii le folosiră din plin. Ayrton şi Pencroff aşezară lîngă una din spărturi o macara, cu ajutorul căreia ridicară butoiaşele şi lăzile, pe care le cărau apoi cu piroga pe plajă. Luau totul, fără să aleagă, deoarece timpul nu le îngăduia să facă o asemenea operaţie pe vas.
Pionierii constatară totuşi, chiar de la început, spre marea lor mulţumire, că încărcătura bricului era foarte variată. Găsiră un asortiment complet de diferite mărfuri, unelte, produse manufacturate, instrumente, aşa cum transportă toate vasele care deservesc porturile Polineziei. Găsiră cîte puţin din toate şi asta era tocmai ceea ce le trebuia lor.
Totuşi, Cyrus Smith, care cerceta vasul, observă cu mirare că nu numai corpul bricului suferise de pe urma şocului care pricinuise

catastrofa, dar şi amenajarea lăuntrică a vasului. Fusese distrusă mai ales partea dinainte. Pereţii despărţitori şi schelăria care susţinea punţile erau sfărîmate ca şi cînd un obuz ar fi explodat în pîntecul bricului. Pionierii circulau cu uşurinţă pe toată lungimea lui, mişcînd doar din loc lăzile, pe care le scoteau una după alta. Nu se aflau pe vas baloturi mari şi grele pe care să nu le poată mişca, ci erau numai simple colete, care zăceau de-a valma unele peste altele.
Pionierii ajunseră în cele din urmă în partea dinapoi a bricului, acolo unde se ridica altădată duneta. După cît ştia Ayrton, pe acolo se afla magazia cu praf de puşcă. Cyrus Smith socotea că magazia nu făcuse explozie şi că vor mai putea salva vreo cîteva butoiaşe cu praf de puşcă. Cum de obicei praful de puşcă se păstrează închis în cutii metalice, se putea ca el să nu fi suferit prea mult de pe urma scufundării vasului.
Şi într-adevăr, avusese dreptate. Găsiră în mijlocul unei grămezi de proiectile vreo douăzeci de butoiaşe căptuşite cu aramă, pe care le scoaseră cu multă băgare de seamă. Pencroff se convinse astfel că distrugerea vasului nu se datora unei explozii. Partea corăbiei'în care se afla magazia era tocmai aceea care suferise mai puţin.
— O fi, se încăpăţînă marinarul, dar stîncă eu vă spun că nu există în canal.
— Atunci ce să se fi întîmplat ? întrebă Harbert. Nu ştiu, răspunse Pencroff. Domnul Cyrus nu ştie nici el. Nimeni nu ştie nimic şi nu vom şti niciodată nimic !
Trecuseră cîteva ceasuri de cînd tot descărcau şi marea începea să crească. Erau nevoiţi să întrerupă operaţiile de salvare, cu atît mai mult cu cît scheletul vasului nu putea fi luat de ape, fiind tot atît de bine înţepenit ca şi odinioară în cele două ancore.
Puteau deci să aştepte în linişte şi să reînceapă lucrul o dată cu refluxul următor. Cît despre corpul vasului, el putea fi considerat ca şi pierdut şi trebuiau chiar să adune în grabă toate rămăşiţele ce se puteau salva, căci nisipurile mişcătoare ale canalului aveau să acopere cu repeziciune epava.
Se făcuse ora cinci. Ziua fusese grea pentru pionierii noştri. Mîncară cu poftă şi, cu toată oboseala, nu se putură opri să cerceteze după aceea lăzile care alcătuiseră încărcătura vasului.

Pionierii constatară cu plăcere că cea mai mare parte dintre ele conţineau îmbrăcăminte de bună calitate. S-ar fi putut îmbrăca o întreagă colonie; erau rufe de tot felul şi încălţăminte pentru toate măsurile.
— Iată-ne prea bogaţi strigă Pencroff. Ce să facem cu atîtea haine?
Bucuria marinarului fu de nedescris cînd văzu butoiaşele cu rachiu, tutun şi armele de tot felul. Mai găsiră bumbac, unelte agricole, unelte de dulgherie, de tîmplărie, de fierărie şi lădiţe cu tot felul de seminţe pe care. apa nu le stricase în timpul cît stătuseră scufundate. Cît de bine venite ar fi fost aceste lucruri cu doi ani în urmă . Dar chiar acum, după ce harnicii colonişti îşi făcuseră singuri toate cele trebuitoare, aceste bogăţii aveau să le folosească: în magazia Casei de Granit era loc destul, dar nu mai aveau timp să grămădească totul în aceeaşi zi. De altfel, pionierii nu trebuiau să uite că şase supravieţuitori ai bricului se aflau pe insulă şi că erau fără îndoială tîlhari de care trebuiau să se păzească. Cu toate că podurile şi podeţele fuseseră ridicate, trebuiau să fie cu băgare de seamă, căci ocnaşii nu erau oameni care să se lase opriţi de un rîu şi, împinşi de nevoie, ticăloşii aceştia puteau deveni primejdioşi.
Hotărîră să se ocupe mai tîrziu de măsurile ce urmau să fie luate împotriva lor; pînă una alta, lăzile şi coletele îngrămădite lîngă Cămin trebuiau păzite, aşa că pionierii veghează cu rîndul.
Noaptea trecu, fără ca ocnaşii să fi dat vreun semn de viaţă. Jup şi Top, de pază la poalele Casei de Granit, i-ar fi simţit îndată.
În zilele următoare, adică 19, 20, 21 octombrie, salvară tot ce putea avea vreo valoare pentru ei, fie din încărcătură, fie din accesoriile vasului. Goleau cala în timpul refluxului, iar în timpul fluxului adunau mărfurile salvate... O bună parte din căptuşeala de aramă a vasului fu scoasă şi ea, înainte ca nisipul să fi acoperit totul. Ayrton şi Pencroff se cufundară de cîteva ori pînă pe fundul canalului, aducînd la suprafaţă lanţurile, ancorele şi lestul de fontă. Chiar cele patru tunuri fură trase pe uscat susţinîndu-le de nişte butoiaşe goale.
Atît arsenalul, cît şi cămara şi magazia Casei de Granit se îmbogăţiseră. Pencroff, care veşnic îşi făcea planuri măreţe, vorbea despre înfiinţarea unei baterii de coastă, la intrarea în canal şi la gura rîului, şi îşi lua răspunderea să ţină la respect cu

cele patru tunuri orice flotă „oricît de puternică ar fi fost ea", care s-ar fi aventurat în apele insulei !
Pe neaşteptate, cînd nu mai rămăsese decît scheletul nefolositor al bricului, timpul se strică şi continuă opera de distrugere. Cyrus Smith avusese de gînd să arunce epava în aer pentru a-i culege apoi rămăşiţele pe plajă. Dar vijelia puternică ce se pornise le cruţă praful de puşcă. În noaptea de 23 spre 24, corpul vasului fu complet dislocat şi o parte din epavă zvîrlită pe plajă.
De prisos să se mai spună că Cyrus Smith nu dădu de urma jurnalului de bord, cu toate că cercetase cu de-amănuntul dulapurile de pe dunetă. Se vede că piraţii nimiciseră toate hîrtiile ce vorbeau fie de căpitan, fie de armatorul vasului, şi cum numele portului de origine nu era scris nicăieri, nu aflară nici naţionalitatea bricului. Totuşi, după anumite particularităţi, Ayrton şi Pencroff socotiră că fusese construit în Anglia.
După o săptămînă nu mai rămăsese nimic din corabie. Resturile ei se risipiseră, iar încărcătura îmbogăţise magaziile Casei de Granit.
Taina acestei ciudate nimiciri nu s-ar fi lămurit niciodată, dacă în ziua de 30 noiembrie, Nab, care se plimba pe plajă, n-ar fi găsit un cilindru gros de fier, ce purta urma unei explozii. Cilindrul era strîmbat şi sfîrtecat, ca şi cum ar fi suferit acţiunea unor substanţe explozive.
Nab dădu bucata de metal inginerului, care lucra cu tovarăşii săi în atelierul de la Cămin.

Cyrus Smith cercetă cu atenţie cilindrul, apoi spuse, întorcîndu-se spre Pencroff:

— Dragul meu, mai eşti de părere că bricul Specdy nu s-a scufundat de pe urma unei ciocniri ?

— Da, domnule Cyrus, răspunse marinarul. Ştiţi ca şi mine că nu există stînci în canal.

— Dar dacă s-ar fi lovit de bucata asta de fier? spuse inginerul, întinzîndu-i cilindrul spart.

— Ce, de bucăţica asta de ţeava ? strigă neîncrezător Pencroff.

— Dragii mei, vă amintiţi că, înainte de a se scufunda, bricul a fost ridicat de o adevărată trombă de apă ?

— Da, domnule Cyrus, răspunse Harbert,

— Ei bine, vreţi să ştiţi ce-a determinat apariţia trombei ? E lucrul pe care îl vedem aici, spuse inginerul, arătînd tubul spart.

— Fierul ăsta ? se miră Pencroff.

— Da ! Cilindrul acesta, care de fapt este restul unei torpile,

— O torpilă ! strigară toţi deodată.

— Şi cine să fi aşezat torpila ? întrebă Pencroff, care nu voia să se dea bătut.

— Tot ce vă pot spune, e că nu sînt eu acela ! răspunse Cyrus Smith. Totuşi torpila a fost aşezată în canal, şi singuri v-aţi dat seama de forţa ei cu totul neobişnuită !

CAPITOLUL V

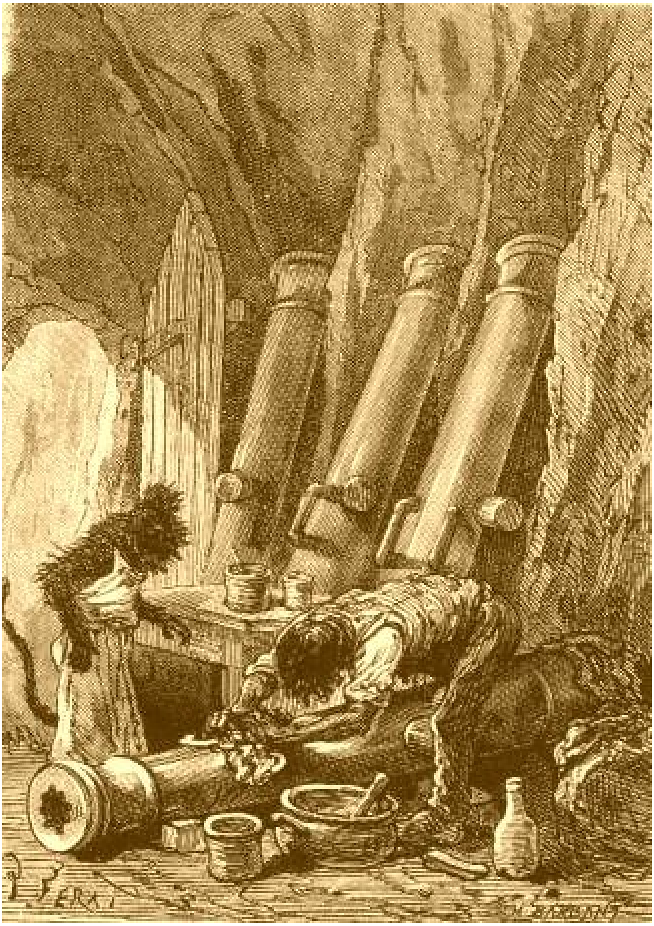
Ce spune inginerul. Presupunerile măreţe ale lui Pencroff. Bateria de coastă. Cele patru proiectile. Ocnaşii rămaşi în viaţă. Ayrton şovăie. Mărinimia lui Cyrus Smith. Pencroff este greu de înduplecat.

Şi astfel, rămăşiţa torpilei lămurea explozia submarină. Cyrus Smith, care cunoscuse în timpul războiului aceste grozave mijloace de distrugere, nu se putea înşela. Sub acţiunea cilindrului încărcat cu o substanţă explozivă, nitroglicerină sau alta, apa canalului se ridicase în trombă şi bricul, zguduit de o puternică lovitură, se scufundase pe loc, fără să mai poată fi tras pe uscat, atît de mari erau stricăciunile suferite. Vasul nici n-ar fi putut rezista unei torpile în stare să distrugă o fregată cuirasată tot atît de lesne ca şi o barcă de pescuit.
Da ! Totul se lămurea, totul... afară de prezenţa torpilei în apele canalului.
— Prieteni, începu Cyrus Smith, nu mai putem să ne îndoim că pe insulă se află o fiinţă misterioasă, poate un naufragiat ca şi noi; vă spun toate acestea pentru ca Ayrton să afle şi el despre lucrurile ciudate care s-au petrecut aici în ultimii doi ani. Cine să fie binefăcătorul necunoscut al cărui ajutor l-arn primit în atîtea împrejurări? Nu pot şti, Ce-l îndeamnă oare să se poarte astfel şi să se ascundă totuşi după ce ne-a făcut atîta bine ? Iar nu ştiu. Dar aceste binefaceri au existat şi sînt de asemenea natură, încît îmi vine să cred că omul acesta dispune de puteri neobişnuite. Ayrton îi este tot atît de îndatorat ca şi noi, căci, fără îndoială, acelaşi om care m-a scăpat din valuri a scris şi documentul pe care l-a aruncat în drumul nostru, făcîndu-ne cunoscută situaţia lui Ayrton. Trebuie să mai adaug că lada, atît de bine încărcată cu tot ce ne lipsea, a fost adusă de acelaşi necunoscut, la capul Epavei, că focul aprins pe înălţimile insulei şi care a uşurat întoarcerea voastră tot lui i se datorează, că alicea găsită în trupul pecariului, de el a fost trasă, că torpila, care a distrus bricul, de el a fost aşezată în canal; într-un cuvînt, toate aceste fapte ciudate, pe care noi nu ni le putem explica, fiinţa asta misterioasă le-a pricinuit. De aceea, oricine ar fi prietenul necunoscut, naufragiat sau exilat pe această insulă, trebuie să-i fim recunoscători. Avem o datorie faţă de el, pe care sper că ne vom învrednici să o plătim odată.

— Ai dreptate, dragă Cyrus, răspunse Gédéon Spilett. Există o fiinţă cît se poate de puternică, ascunsă undeva în insulă, care a dat mult ajutor coloniei noastre. Aş putea spune că acest necunoscut pare să dispună de forţe supranaturale, dacă aş admite existenţa unor asemenea forţe. Să fie el acela care se pune în legătură cu noi prin puţul Casei de Granit, aflînd astfel planurile noastre ? Să fie el acela care ne-a trimis în cale sticla, cînd corabia a ieşit pentru prima oară în larg ? Să fie el acela care l-a azvîrlit pe Top din apele lacului şi a ucis dugongul ? Să fie el acela care te-a salvat pe tine, Cyrus, în împrejurări atît de ciudate ? Dacă toate acestea i se datorează lui, înseamnă că necunoscutul dispune de mijloace care îi permit să stăpînească elementele naturii.
Cuvintele reporterului erau cît se poate de întemeiate. Toţi îşi dădeau foarte bine seama de aceasta.
— Sînt sigur că necunoscutul care ne ajută stăpîneşte mijloace cu totul neobişnuite. Este şi aici un mister, dar dacă aflăm cine e omul, dezlegăm şi misterul. Acuma se pune următoarea întrebare: oare se cuvine să respectăm discreţia binefăcătorului nostru, care ne ajută fără să se arate, sau trebuie dimpotrivă să facem totul ca să ajungem pînă la el? Ce părere aveţi ?
— Părerea mea este, răspunse Pencroff, că oricine o fi el, e un om de treabă şi se bucură de toată stima mea !
— Se poate, urmă Cyrus Smith, dar acesta nu e un răspuns, Pencroff.
— Domnule Cyrus, spuse Nab, cred că oricît l-am căuta pe domnul de care vorbiţi, nu l-am găsi decît atunci cînd ar dori el singur să-l găsim.
— Ai foarte multă dreptate, Nab, răspunse Pencroff.
— Şi eu sînt de părerea lui Nab, zise Gédéon Spilett, dar asta nu înseamnă că nu trebuie să-l căutăm peste tot. Fie că-l găsim, fie că nu-l găsim, vom şti cel puţin că ne-am făcut datoria.
— Dar tu, copilul meu, ce părere ai ? întrebă inginerul, întorcîndu-se către Harbert.
— Cît aş vrea să-i mulţumesc aceluia care v-a salvat pe dumneavoastră, strigă Harbert, a cărui privire strălucea. Să-i mulţumesc că ne-a salvat apoi şi pe noi toţi.
— Bine zici, răspunse Pencroff, şi eu aş vrea să-i mulţumesc, şi noi toţi am vrea ! Nu sînt curios din fire, dar ce n-aş da să văd chipul acestei făpturi cu totul neobişnuite. Trebuie să fie frumos,

înalt, zdravăn, cu o barbă minunată, cu părul ca, nişte raze şi cred că stă întins pe nori şi ţine o bilă mare în mînă !
— Bine, Pencroff, spuse Gédéon Spilett, dar tu îl înfăţişezi aşa cum e zugrăvit în biserici dumnezeu !
— O fi, domnule Spilett, răspunse marinarul, dar eu aşa mi-l închipui!
— Şi dumneata, Ayrton, ce crezi ? întrebă inginerul.
— Domnule Smith, răspunse Ayrton, în această chestiune nu am nici o părere. Ceea ce veţi face, va fi bine făcut. Dacă hotărîţi că pot lua parte la cercetările dumneavoastră, voi fi gata să vă urmez.
— Mulţumesc, Ayrton, aş dori totuşi un răspuns direct la întrebarea mea. Ştii bine că eşti tovarăşul nostru; de mai multe ori ţi-ai pus viaţa în primejdie pentru noi, de aceea, trebuie să-ţi spui şi dumneata părerea cînd e vorba de o hotărîre însemnată. Vorbeşte !
— Domnule Smith, răspunse Ayrton, eu gîndesc că trebuie cu orice chip să dăm de binefăcătorul nostru necunoscut. Poate este singur. Poate că suferă şi el. Poate că-i putem da şi noi vreun ajutor. Şi eu am o datorie faţă de acest om. Doar el a putut veni pînă la insula Tabor, unde a găsit biata fiinţă pe care aţi cunoscut-o, el este acela care v-a dat de veste că trăieşte pe insulă un nenorocit care trebuie salvat. Lui trebuie să-i mulţumesc că am devenit iarăşi om. Nu, nu-l voi uita niciodată !
— Atunci s-a hotărît, spuse Cyrus Smith. Vom începe de îndată cercetările. Nu vom lăsa nici un colţ de insulă necercetat. Vom scotoci ungherele cele mai tainice şi prietenul nostru necunoscut ne va ierta, înţelegînd ce ne îndeamnă s-o facem.
Cîteva zile, pionierii se îndeletniciră cu cositul fînului şi cu secerişul grîului. înainte de a porni aşa cum plănuiseră la cercetarea părţilor încă necunoscute ale insulei, ei socoteau că trebuiau făcute toate lucrările ce nu sufereau amînare. Era anotimpul în care se recoltau diferite legume provenite din răsadurile aduse de pe insula Tabor. Totul trebuia pus la adăpost. Din fericire, era loc destul la Casa de Granit. Toate produsele coloniei erau adunate acolo, aşezate cu chibzuială şi pe cît se părea la loc sigur. In mijlocul masivului de granit n-avea să le fie teamă de umezeală. Mai multe scobituri ce se aflau în coridorul de sus fură mărite fie cu tîrnăcopul, fie cu fulminant şi Casa de Granit deveni un antrepozit general, în care

se păstrau proviziile, muniţiile, instrumentele şi uneltele, într-un cuvînt zestrea toată a coloniei.
Tunurile bricului erau nişte piese frumoase, din oţel turnat, pe care, în urma stăruinţelor lui Pencroff, le ridicară cu macaraua pînă la intrarea Casei de Granit; între ferestre făcură nişte deschizături, şi aşezară tunurile cu gurile, lor lucioase, căscate la marginea peretului de granit. De la înălţimea casei, gurile de foc vegheau asupra întregului golf al Uniunii, locul devenind astfel un mic Gibraltar. Orice vas ar fi pătruns în golf, în largul ostrovului, ar fi fost supus focului acestei baterii aeriene.

— Domnule Cyrus, spuse într-o zi Pencroff, bateria noastră este gata. Ce-ar fi să încercăm cît de departe bate ?
— Crezi că e nevoie de aşa ceva ? întrebă inginerul.
— Mare nevoie, domnule Cyrus ! Altfel de unde să ştim la ce depărtare putem trimite drăguţele de ghiulele cu care ne-am aprovizionat ?
— Să încercăm, Pencroff, răspunse inginerul. Dar sînt de părere să nu întrebuinţăm praful de puşcă, de care nu vreau să mă ating, ci piroxilul, care nu va lipsi niciodată.
— Crezi că au să reziste tunurile la explozia piroxilul ui ? întrebă reporterul, dornic să încerce bateria.
— Cred că vor rezista. De altfel, vom fi prevăzători.

Inginerul avea toate motivele să fie mulţumit de tunuri. Erau din oţel şi se încărcau prin culată, suportînd desigur o încărcătură mare şi avînd astfel o rază de acţiune foarte întinsă.
Se ştie că traiectoria unei ghiulele trebuie să fie cît mai întinsă, pentru ca proiectilul să cadă cît mai departe. Lucrul acesta se obţine imprimînd ghiulelei o cît mai mare viteză iniţială.
— De aceea, spuse Cyrus Smith, viteza iniţială este determinată de cantitatea de praf de puşcă folosită. Prin urmare, avem nevoie de tunuri fabricate dintr-un material rezistent şi oţelul este fără îndoială metalul cel mai potrivit. Tunurile noastre fiind fabricate din oţel bun, cred că vor rezista la presiunea gazelor, provocate de aprinderea piroxilului, şi ghiulelele vor bate departe.
— O să ştim noi totul după ce le încercăm ! spuse Pencroff.
Cele patru tunuri erau în bună stare. După ce le scoseseră din apă, marinarul le curăţase cu deosebită grijă. Ore întregi nu făcuse altceva decît să le frece, să le ungă, să le Instruiască şi să le cureţe mecanismul. Şi acum, tunurile păreau noi, tot atît de strălucitoare ca pe bordul unui vas.
În ziua de 8 noiembrie, în prezenţa tuturor membrilor coloniei, de lîngă care nu lipseau nici Jup şi Top, cele patru tunuri fură încărcate pe rînd. Le încărcară cu piroxil, ţinînd seama că puterea lui explozivă este de patru ori mai mare decît a prafului de puşcă obişnuit, apoi aşezară şi proiectilele de formă eilindrică-conică.
Pencroff ţinea capătul fitilului, gata să-i dea foc.
La un semn al lui Cyrus Smith, ghiuleaua ţîşni din ţeava, îndreptîndu-se spre mare, trecu peste insula cea mică, pierzîndu-se în larg, la o depărtare greu de apreciat cu exactitate.
Al doilea tun fu îndreptat spre stîncile de la marginea capului Epavei şi proiectilul se sfărîmă de o stîncă la trei mile de Casa de Granit-
A doua lovitură fusese trasă de Harbert, care era foarte mîndru că ţintise atît de bine. Dar Pencroff se simţi şi mai rnîndru de îndemînarea copilului său drag!
Al treilea proiectil fu îndreptat spre dunele care alcătuiau coasta de sud a golfului Uniunii; ghiuleaua căzu în nisip, la o depărtare de patru mile şi, după ce ricoşa, se pierdu în mare într-un nor de spumă.

La al patrulea tun, Cyrus Smith mări încărcătura, ca să-i încerce puterea maximă. Se traseră cu toţii la o parte, pentru a se feri de o eventuală explozie şi fitilul fu aprins de la distanţă, folosindu-se o sfoară lungă.
Răsuna o detunătură asurzitoare, dar tunul rezistă. Pionierii se repeziră la fereastră şi văzură proiectilul ciuntind în trecere stîncile de la capul Mandibulei, la o depărtare de cinci mile de Casa de Granit, şi pierzîndu-se apoi în golful Rechinului.
— Ei, domnule Cyrus, strigă Pencroff, ale cărui urale păreau să se ia la întrecere cu detunăturile. Ce spuneţi de artileria noastră ? N-au decît să se adune toţi piraţii Pacificului în faţa Casei de Granit. Nu va putea debarca niciunul fără voia noastră !
— Crede-mă, Pencroff, răspunse inginerul, că m-aş lipsi cu plăcere de asemenea încercare.
— Fiindcă veni vorba, reluă marinarul, ce ne facem cu cei şase nemernici care se plimbă pe insulă ? Ii lăsăm să umble în voie prin pădurile şi lanurile noastre ? Piraţii ăştia sînt nişte adevăraţi jaguari şi merită să-i vînezi ca pe fiare. Ce părere ai, Ayrton ?
Ayrton şovăi să răspundă şi lui Cyrus Smith îi păru rău de întrebarea nesocotită a lui Pencroff. Fu foarte stingherit cînd Ayrton răspunse într-un tîrziu cu o voce sfioasă:
— Şi eu am fost un jaguar dintr-ăştia, domnule Pencroff, aşa că n-am dreptul să vorbesc...
Se depărta apoi încet. Pencroff înţelesese.
— Mare dobitoc mai sînt şi eu ! strigă el. Sărmanul Ayrton ! Cred totuşi că aici are dreptul să vorbească, ca şi oricare dintre noi…
— Desigur, spuse Gédéon Spilett, dar rezerva aceasta îi face cinste şi se cuvine să respectăm acest sentiment al lui despre trecutul său trist...
— Am înţeles, domnule Spilett, răspunse marinarul, şi n-o să se mai întîmple. Mai bine îmi muşc limba decît să-l mai mîhnesc pe Ayrton. Dar să revenim la întrebarea mea. Cred că banditii aceştia trebuie trataţi fără milă şi ar fi mai bine să curăţăm insula de ei.
— Asta e părerea ta, Pencroff? întrebă inginerul,
— Bineînţeles.
— Nu crezi că ar fi bine să constatăm mai întîi vreun act duşmănos din partea lor, înainte de a-i urmări fără milă ?

— Ce-au făcut nu v-ajunge ? întrebă Pencroff, care nu înţelegea şovăielile inginerului.
— Poate că se vor schimba, spuse Cyrus Smith, poate că se căiesc...
— Să se căiască ei ! strigă marinarul, dînd din umeri.
— Pencroff, gîndeşte-te la Ayrton ! spuse atunci Harbert, apucînd mîna marinarului. Şi el s-a transformat, devenind un on cinstit!
Pencroff îşi privi tovarăşii, unul după altul. Nu şi-ar fi închipuit că propunerea lui ar putea fi întîmpinată cu atîtea şovăieli. Firea lui aspră nu-i îngăduia nici o cruţare faţă de aceşti tîlhari care debarcaseră pe insulă, ciracii lui Bob Harvey, nişte ucigaşi pe care îi socotea fiare, ce trebuiau stîrpite fără nici un fel de remuşcare.
— Ia te uită ! strigă el. Toată lumea e împotriva mea ! Vreţi să fiţi mărinimoşi cu nemernicii ăştia ? Fie ! Dar să nu ne pară rău !
— Nu ne paşte nici o primejdie dacă umblăm cu băgare de seamă, spuse Harbert.
— Hm ! făcu reporterul, care nu se amestecase pînă atunci. Sînt şase şi bine înarmaţi. Dacă fiecare dintre ei se ascunde într-un colt şi trage asupra unuia dintre noi, ajung repede stăpînii insulei.
— De ce n-au făcut-o pînă acum ? zise Harbert. Desigur, pentru că nu avea nici un rost s-o facă. De altminteri, şi noi sîntem şase !
— Bine ! Bine! mormăi Pencroff, pe care nimic nu-l putea convinge să-şi schimbe părerea. Să-i lăsăm pe „bieţii oameni” să-şi vadă de treabă şi să nu ne mai gîndim la ei !
— Hai, Pencroff, spuse Nab, nu te arăta mai rău decît eşti! Sînt sigur că dacă nenorociţii ăia s-ar afla în faţa ta, în bătaia puştii tale, n-ai trage asupra lor...
— Ba i-aş doborî ca pe nişte cîini turbaţi, Nab, răspunse Pencroff rece,
Pencroff, spuse inginerul, întotdeauna ai ţinut seama de părerile mele. N-ai vrea să ţii seama de ele şi în această împrejurare?
— Voi face aşa cum spuneţi, domnule Smith, răspunse marinarul, cu jumătate de gură.
— Dacă-i aşa, să aşteptăm şi să nu atacăm decît atunci cînd vom fi atacaţi.

Astfel, ei hotărîră - deşi Pencroff se arăta neîncrezător - că nu vor ataca bandiţii, dar că vor fi pregătiţi pentru orice eventualitate. La urma urmei, insula era mare şi mănoasă. Dacă vreo fărîmă de cinste mai dăinuia în sufletul lor, ticăloşii se mai puteau îndrepta. Interesul lor era să înceapă o viaţă nouă. De aceea, măcar din simplă omenie, pionierii trebuiau să aştepte. Ei ştiau că nu vor mai putea să umble de colo, colo în linişte şi fără griji. Pînă în clipa de faţă se păziseră numai de fiare, dar de acum înainte şase ocnaşi, dintre cei mai răi, trăiau pe insulă. Greu lucru — fără îndoială; şi alţi oameni, mai puţin curajoşi, s-ar fi temut de această primejdie.
Deocamdată, dreptatea nu era de partea lui Pencroff, ci de partea celorlalţi. Ce urma să fie mai tîrziu ? Rămînea de văzut.

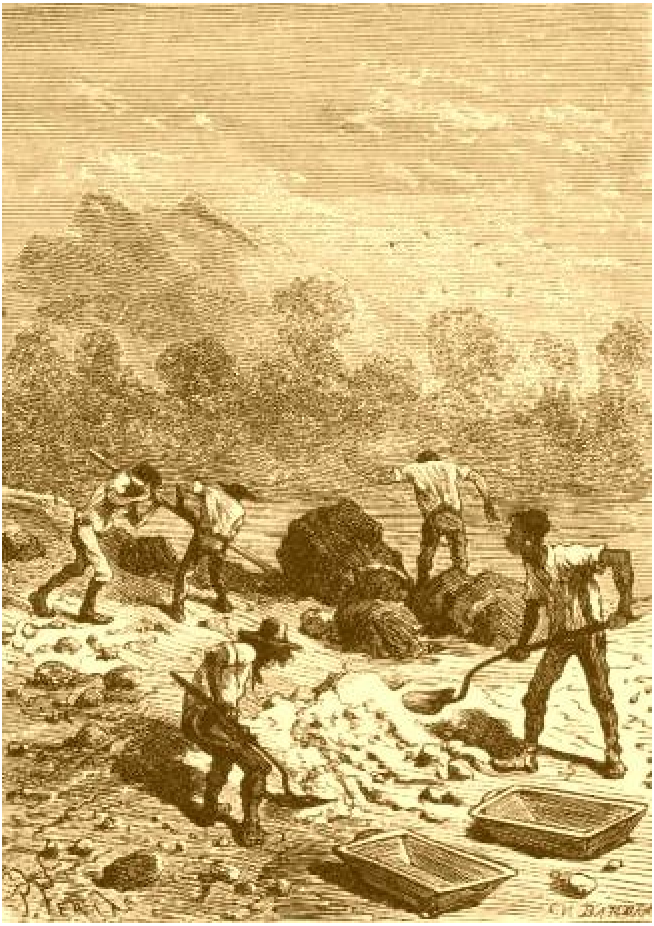
CAPITOLUL VI

Planuri de expediţie. Ayrton la stînă. O vizită la portul Balonului. Observaţiile făcute de Pencroff pe bordul corăbiei Bonadventure. Telegramă la stînă. Ayrton nu răspunde. Plecarea. De ce nu funcţionează firul. O detunătură.

Preocuparea de căpetenie a pionierilor rămase însă explorarea întregii insule şi prin aceasta urmăreau acum, în primul rînd, să descopere fiinţa misterioasă a cărei existenţă devenise neîndoielnică şi în al doilea rînd să vadă ce deveniseră piraţii, unde sălăşluiau, ce fel de viaţă duceau şi la ce se puteau aştepta din partea lor,
Cyrus Smith dorea să plece cît mai repede. Socotind însă că expediţia va dura mai multe zile, hotărîră să transporte cu căruţa diferitele lucruri trebuitoare popasului în aer liber. Însă tocmai atunci, unul dintre onaggaşi era rănit la un picior şi astfel fură nevoiţi să amîne plecarea cu o săptămînă. în cele din urmă stabiliră că vor putea porni negreşit în ziua de 20 noiembrie. Luna noiembrie corespunde în acele ţinuturi lunii mai din emisfera boreală. Se făcuse deci vreme frumoasă şi soarele trecînd prin dreptul tropicului Capricornului, zilele erau foarte lungi. Prin urmare, nimic mai potrivit pentru o asemenea călătorie, care, chiar dacă nu-şi atingea ţinta, îngăduia totuşi pionierilor să descopere noi produse naturale şi să cerceteze pădurile Far-West-ului, care după cum ştim se întindeau pînă la capătul peninsulei Serpentine.

Cele nouă zile pînă la plecare le închinară diferitelor munci ce rămăseseră neisprăvite, pe platou.
De asemenea, trebuia ca Ayrton să se repeadă pînă la stînă, ca să vadă de animale. Hotărîră ca el să zăbovească acolo două zile şi să nu se întoarcă la Casa de Granit decît după ce le va fi pregătit nutreţ din belşug.
La plecare, Cyrus Smith îl întrebă dacă nu vrea să fie întovărăşit de vreunul dintre pionieri, căci acum nu se mai simţeau în siguranţă ca altădată.
Ayrton răspunse că n-are nevoie de ajutor şi că lui nu-i este frică de nimic. Mai spuse că dacă se va întîmpla ceva neobişnuit, la stînă sau în împrejurimi, îi va înştiinţa de îndată printr-o telegramă.
Ayrton plecă deci în zorii zilei de 8 noiembrie, cu căruţa la care era înhămat un singur onaggas. Două ore mai tîrziu, soneria electrică vestea că găsise totul în ordine la stînă, în ultimele două zile, Cyrus Smith adusese la îndeplinire un proiect, care avea să pună Casa de Granit pentru totdeauna la adăpost de atacuri neaşteptate. Dorea să ridice nivelul lacului în aşa fel, încît să camufleze cu totul gura fostei scurgeri, care fusese zidită şi era pe jumătate ascunsă printre ierburi. Nimic mai uşor! Ajungea să înalţe cu două, trei picioare nivelul apelor lacului, pentru a acoperi în întregime locul unde fusese canalul de scurgere.

Pentru a ridica nivelul apelor lacului, era destul să se construiască două stăvilare, unul pe rîul Cascadei şi celălalt pe pîrîul Glicerinei. Pionierii se aşternură toţi pe treabă şi muncind cu rîvnă, ridicară nişte zăgazuri de şapte-opt picioare lungime şi de trei picioare lăţime, construite din blocuri de piatră, cimentate.
După terminarea lucrării, era greu de bănuit că la capătul sudic al lacului existase cîndva un canal prin care se scurgeau apele.

Păstrară bineînţeles mica derivaţie prin care se scurgea apa trebuitoare rezervorului din Casa de Granit şi funcţionării ascensorului, îngrijindu-se ca ea să aibă un debit continuu. O dată ce se ridica ascensorul, locuinţa lor atît de confortabilă şi de sigură era pusă la adăpostul oricărei surprize şi oricărui atac.
Deoarece lucrarea fu gata destul de repede, Pencroff, Gédéon Spilett şi Harbert avură timp să se repeadă pînă la portul Balonului. Marinarul dorea să ştie dacă micul golf, în care era ancorată corabia lui, fusese călcat de ocnaşi.
— Domnii ăştia, spuse el, s-au aciuat tocmai pe coasta sudică. Dacă le-a dat în gînd s-o ia de-a lungul ţărmului, mi-e teamă să nu fi descoperit şi micul nostru port şi, în cazul acesta, nu mai dau doi bani pe vasul nostru !

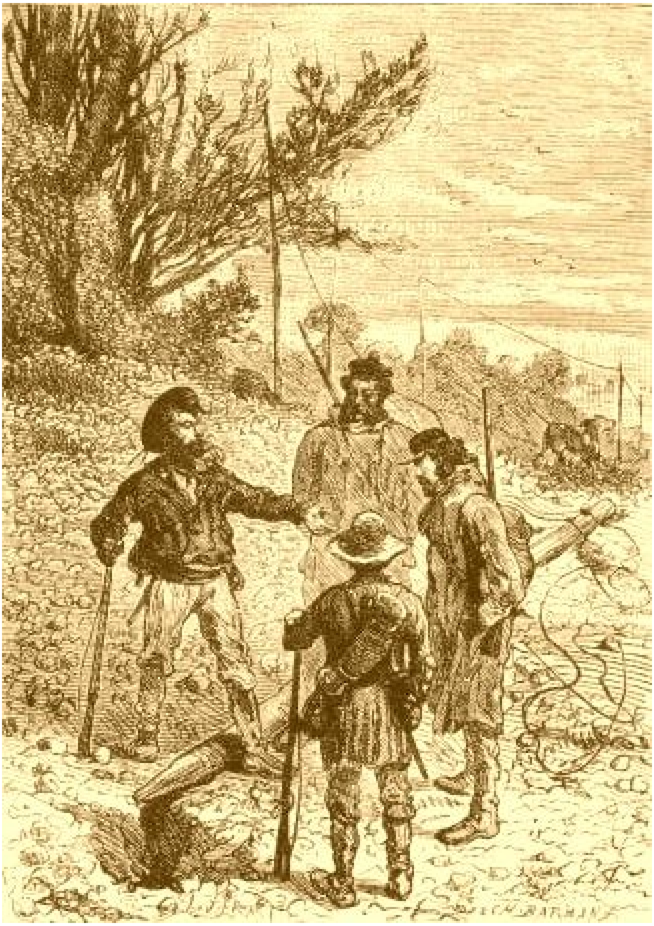
Deoarece temerile marinarului erau destul de întemeiate, o vizită la portul Balonului era cît se poate de necesară.
În după-amiaza zilei de 10 noiembrie, marinarul şi tovarăşii lui porniră bine înarmaţi. Pencroff vîrî, în văzul tuturor, cîte două gloanţe în fiecare ţeava a puştii, dînd din cap ameninţător, lucru ce nu prevestea nimic bun pentru oamenii sau „fiarele” ce-i vor ieşi în cale. Gédéon Spilett şi Harbert luară şi ei cîte o puşcă şi îndată, după prînz, părăsiră toţi trei Casa de Granit.
Nab îi întovărăşi pînă la cotul rîului Mercy, ridicînd podeţul după trecerea lor. Calatorii trebuiau să-şi vestească întoarcerea printr-o împuşcătură şi, la auzul acestui semnal, Nab avea să restabilească legătura între cele două maluri.
Micul grup o apucă în direcţia portului de pe coasta sudică. Distanţa era doar de trei mile şi jumătate, totuşi, Gédéon Spilett şi tovarăşii săi o străbătură în două ore şi jumătate. Cercetară cu-de-amănuntul toată marginea pădurii, precum şi mlaştina Tadornelor. Nu găsiră nici o urmă a fugarilor, care, neştiind cîţi locuitori are insula, se ascunseseră desigur într-un loc mai greu de descoperit.
Cînd ajunseră la destinaţie, Pencroff zări cu multă plăcere corabia ancorată la locul ei, în micul golf al portului. De altfel, portul Balonului era atît de bine ascuns între stâncile înalte, încît nu putea fi descoperit nici dinspre mare, nici dinspre uscat.
— Mă bucur că ticăloşii n-au trecut încă pe aici, spuse Pencroff. Şerpilor de soiul ăsta le plac ierburile înalte, aşa că s-au ascuns prin pădurea Far-West
— Cu atît mai bine. Dacă ar fi pus mîna pe vasul nostru, adăugă Harbert, l-ar fi luat şi noi n-am mai fi putut merge în insula Tabor.
— Într-adevăr, răspunse reporterul, şi drumul acela este foarte, necesar. Trebuie să lăsăm acolo un document care să indice situaţia insulei Lincoln şi noua reşedinţă a.lui Ayrton, căci în cazul că se întoarce yachtul scoţian, să ştie unde să vină.
— Din fericire, vasul nostru e aici, domnule Spilett, răspunse marinarul, şi atît vasul, cît şi echipajul sînt gata de plecare .
— Cred, Pencroff, că vom porni de îndată ce vom isprăvi cu expediţia în insulă. Poate că necunoscutul nostru, dacă îl vom găsi, ne va spune multe despre insulele Lincoln şi Tabor. Să nu uităm că el este fără îndoială autorul documentului şi că s-ar putea să ştie ceva şi despre întoarcerea yachtului.

— Ei, drace ! strigă Pencroff. Cine să fie şi omul ăsta ? El ne cunoaşte pe noi, iar noi nu-l cunoaştem. Dacă nu este decît un simplu naufragiat, de ce se ascunde ? Noi sîntem oameni cumsecade şi tovărăşia oamenilor cumsecade e plăcută orişicui. Să fi venit aici de bună voie ? Poate să părăsească insula cînd vrea ? Se mai află aci ? Să fi plecat ?...
Tot vorbind, Pencroff, Harbert şi Gédéon Spilett se urcară în corabie şi se plimbau pe punte. Deodată, marinarul, care examina butucul în jurul căruia era înfăşurat odgonul ancorei, strigă:
— Ce-o mai fi şi asta ?
— Ce s-a întîmplat ? întrebă reporterul.
— Nodul ăsta nu l-am făcut eu !
Şi Pencroff arătă o frînghie, care lega odgonul de butuc, împiedicîndu-l astfel să alunece.
— Cum, nu l-ai făcut dumneata ? întrebă Gédéon Spilett.
— Nu ! Pot să jur. E un nod simplu, şi eu fac nodul marinăresc.
— Poate că te înşeli, Pencroff?
— Nu mă înşel de loc afirmă marinarul. Lucrurile astea se fac după cum le-ai deprins, odată şi întotdeauna în acelaşi fel.
— Atunci crezi că ocnaşii au trecut pe aici ? întrebă Harbert.
— Nu ştiu, răspunse Pencroff, dar ceea ce este sigur, e că ancora corăbiei a fost ridicată şi apoi aruncată din nou. Şi mai avem o dovadă: cablul a fost desfăşurat şi garnitura lui nu se mai află acolo unde am lăsat-o. Vă spun încă o dată că cineva s-a folosit de vasul nostru !
— Dacă ocnaşii s-ar fi servit de el, l-ar fi jefuit sau ar fi fugit...
— Să fugă ?... Unde ?... Spre insula Tabor ?... răspunse Pencroff. Credeţi că ei s-ar aventura în larg pe un vas atît de mic ?
— De altfel, ar fi trebuit să ştie mai întîi de existenţa insulei, murmură Gédéon Spilett,
— În orice caz, sînt sigur că vasul a făcut un drum fără noi I
Marinarul era atît de convins, încît nici Gédéon Spilett, nici Harbert nu-l putură contrazice. În orice caz, vasul se urnise din loc, de cînd îl adăpostise în golf. Pentru marinar nu exista nici un fel de îndoială; ancora fusese ridicată şi apoi aruncată din nou. Aceste manevre n-aveau nici un rost, dacă vasul n-ar fi făcut un drum.
— Dar cum de nu l-am văzut trecînd în larg ? întrebă reporterul, care făcea presupunerile cele mai diferite.

— Ei, domnule Spilett, îi răspunse marinarul, e de ajuns să pleci noaptea, cu un vînt bun în spate şi în două ore nu mai poţi fi zărit de pe insulă .
— Bun, urmă Gédéon Spilett, dar mă mai întreb: de ce-au luat ocnaşii corabia noastră şi apoi de ce-au mai adus-o înapoi ?
— Domnule Spilett, răspunse marinarul, să trecem încă.un lucru pe lista întâmplărilor nelămurite şi să nu ne mai gîndim. Deocamdată, bine că Bonadventure este aici. Dacă din nefericire ocnaşii pun mîna pe ea, s-ar putea să n-o mai găsim pe locul ăsta !
— Atunci, Pencroff, spuse Harbert, poate că e mai bine să tragem vasul în faţa Casei de Granit ?
— Da şi nu, răspunse marinarul, sau mai bine zis nu. Gura rîului Mercy nu este un loc bun pentru o corabie. Sînt prea mari valurile pe acolo.
— Atunci s-o tragem pe nisip la poalele Căminului ?...
— Poate că... da... răspunse Pencroff. În orice caz de vreme ce tot părăsim Casa de Granit pentru un timp mai îndelungat, socot că vasul se află în mai multă siguranţă aci şi că am face bine să-l lăsăm pe loc, pînă cînd vom curăţi insula de ocnaşi.
— Aceasta este şi părerea mea, spuse reporterul. Cel puţin dacă se strică vremea, va fi mai puţin primejduit aici, decît la gura rîului.
— Dar dacă vin din nou piraţii ? întrebă Harbert. Atunci, băiete, răspunse Pencroff, ei tot îl vor căuta în altă parte dacă nu-l vor găsi aici şi, în lipsa noastră, nimic nu-i va împiedica să pună rnîna pe el ! Hotărît, sînt de părerea domnului Spilett. Lăsăm vasul în portul Balonului. La întoarcere, dacă n-am curăţit insula de ocnaşi, cred însă că va fi mai bine să ţinem vasul sub ochii noştri pînă cînd nu ne vom mai teme de atacuri neplăcute.
— Bine ! S-o pornim ! spuse reporterul.
Întorşi la Casa de Granit, Pencroff, Harbert şi Gédéon Spilett povestiră inginerului cele petrecute şi el încuviinţă în totul măsurile luate de ei. Mai mult, făgădui chiar marinarului să studieze posibilitatea construirii unui port artificial în apropierea Casei de Granit, pentru ca vasul să fie în permanenţă supravegheat de ei.
În aceeaşi seară, trimiseră o telegramă lui Ayrton, cu rugămintea de a aduce de la stînă o pereche de capre, pe care Nab dorea să le aclimatizeze pe păşunile platoului. Lucru ciudat,

Ayrton nu confirmă primirea telegramei, după cum obişnuia să facă. Inginerul se miră. Totuşi se putea ca Ayrton să nu fi fost la stînă cînd telegrafiaseră sau chiar să fie în drum spre Casa de Granit. Trecuseră două zile de la plecarea lui şi rămăsese stabilit ca pînă în seara zilei de 10 noiembrie, sau cel mai tîrziu în dimineaţa de 11 noiembrie să se întoarcă acasă.
Pionierii îl aşteptară deci pe Ayrton; Nab şi Harbert căutau să fie mereu în apropierea podului, ca să-l coboare de îndată ce tovarăşul lor va sosi.
Dar, pînă la zece seara, nici urmă de Ayrton. Hotărîră să trimită încă o telegramă, prin care să ceară un răspuns grabnic.
Soneria Casei de Granit rămase însă mută !
Pionierii deveniră foarte neliniştiţi. Ce să se fi întîmplat ? Ayrton să nu mai fie la stînă sau nu mai era liber? Era oare bine pentru ei să se ducă acolo în timpul nopţii ? Discutară cu aprindere. Unii erau de părere să plece, alţii să rămînă.
— Dar, spuse Harbert, poate s-a întîmplat ceva cu aparatul electric, de aceea nu funcţionează?
— Tot ce se poate, întări reporterul.
— Să lăsăm totul pe mîine, spuse Cyrus Smith. Se poate ca Ayrton să nu fi primit telegrama noastră sau ca noi să n-o fi primit pe a lui.
Aşteptară pînă dimineaţa; se înţelege însă că erau foarte îngrijoraţi.
În zorii zilei, Cyrus Smith telegrafie din nou, fără să primească răspuns.
Făcu încă o încercare; nici un răspuns.
— Haideţi la stînă ! strigă el.
— Înarmaţi pînă în dinţi! adăugă Pencroff.
Totodată hotărîră să nu lase casa singură, aşa că Nab rămase la Casa de Granit. El trebuia să-şi însoţească prietenii pînă la pîrîul Glicerinei, să ridice podul şi apoi să pîndească, ascuns după un copac, întoarcerea lor sau a lui Ayrton.
Dacă se iveau piraţii, el trebuia să încerce să-i oprească cu focuri de armă şi dacă nu izbutea, urma să se adăpostească în Casa de Granit, unde se afla în deplină siguranţă, dacă ridica ascensorul.

Cyrus Smith, Gédéon Spilett, Harbert şi Pencroff voiau să se ducă de-a dreptul la stînă. Dacă nu-l găseau pe Ayrton, erau hotărîţi să cerceteze împrejurimile.
La şase dimineaţa, inginerul şi cei trei tovarăşi ai săi trecură pîrîul Glicerinei şi Nab se aşeză la pîndă pe malul stîng al apei, la adăpostul unei mici teşituri, ascunsă de conifere uriaşe.
Lăsînd în urmă platoul Grande-Vue, pionierii luară de îndată drumul stînei. Purtau puşti şi erau gata să tragă la cea mai mică mişcare. Carabinele şi puştile erau încărcate cu gloanţe.

De o parte şi de alta a drumului creşteau desişuri mari, în care uşor se puteau ascunde răufăcători înarmaţi, ceea ce însemna că locul era foarte primejdios.
Pionierii mergeau repede, fără să vorbească. Top alerga în faţa lor, zbenguindu-se pe drum sau intrînd din cînd în cînd în pădure, dar fără să dea semne de nelinişte. Oamenii aveau toată încrederea în credinciosul lor cîine, fiind siguri că lătratul lui avea să le vestească de îndată orice semne de primejdie.
Pe drum, Cyrus Smith şi tovarăşii săi controlau firul telegrafic, care lega stîna de Casa de Granit. Făcuseră două mile, fără să găsească nici o stricăciune. Stîlpii erau în stare bună, izolatoarele intacte şi firul bine întins. Totuşi, la un moment dat,

inginerul observă că firul se lasă şi într-adevăr, ajunşi la stîlpul nr. 74, Harbert, care păşea în fruntea grupului, strigă:
— Firul e rupt!
Tovarăşii grăbiră pasul şi-l ajunseră pe băiat.
Stîlpul zăcea de-a curmezişul drumului. Firul era rupt ceea ce explica pe deplin tăcerea lui Ayrton, de vreme ce legătura dintre stînă şi Casa de Granit era întreruptă.
— Stîlpul ăsta n-a fost trîntit de vînt, observă Pencroff.
— Nu, spuse Gédéon Spilett. Pămîntul a fost scormonit la baza stîlpului, care a fost smuls de mînă de om.
— Şi firul a fost rupt, adăugă Harbert, arătînd cele două capete ale sîrmei, care se vedeau că fuseseră rupte.
— Ruptura e făcută de curînd ? întrebă Cyrus Smith.
— Da, răspunse Harbert, asta e sigur.
— La stînă. Haidem iute la stînă ! strigă marinarul.
Pionierii se aflau la jumătatea drumului dintre Casa de Granit şi stînă, şi mai aveau de făcut două mile şi jumătate. O luară la fugă.
Se temeau să nu se fi întîmplat o nenorocire Se putea Să fi telegrafiat Ayrton şi ei să nu fi primit nimic din cauza ruperii cablului. Ceea ce îi nelinişte a mai mult era faptul că Ayrton, care făgăduise să se întoarcă în ajun, nu se arătase nici pînă acum. Legătura dintre stînă şi Casa de Granit nu fusese degeaba întreruptă şi cine altcineva decît ocnaşii ar fi avut vreun interes s-o facă ?
Pionierii alergau cît îi ţineau picioarele, cu inima strînsă de nelinişte. începuseră să-şi îndrăgească sincer noul lor tovarăş. Aveau să-l găsească oare ucis de mîna acelora cărora le fusese şef ?
În curînd, ajunseră la braţul Pîrîlui Roşu, care străbătea păşunile. încetiniră pasul, pentru a nu fi prea obosiţi în momentul în care poate că ar fi fost nevoie să se lupte. Ridicară piedica la arme, pîndind fiecare desiş de pe marginea pădurii, iar Top mîrîia într-un fel care nu prevestea nimic bun.
În sfîrşit, printre copaci zăriră gardul stînii, care nu purta nici o urmă de violenţă. Poarta era închisă ca de obicei. în stînă domnea o tăcere adîncă. Nu se auzea nici behăitul muflonilor, nici vocea lui Ayrton.

— Să intrăm, spuse Cyrus Smith. Şi inginerul înainta primul, în timp ce tovarăşii săi stăteau la pîndă, în spatele lui, cu puştile pregătite.
Cyrus Smith ridică ivorul uşii şi era cît p-aci s-o deschidă, cînd Top începu să latre cu furie. Peste gard trosni o detunătură, urmată de un ţipăt de durere..
Harbert zăcea la pămînt, lovit de un glonte.

CAPITOLUL VII

Reporterul şi Pencroff la stînă. Transportarea lui Harbert. Deznădejdea marinarului. Reporterul şi inginerul se consultă. Tratamentul. Clipe de speranţă. Cum să-l prevină pe Nab ? Un sol credincios şi sigur. Răspunsul lui Nab.

Auzind ţipătul băiatului, Pencroff aruncă puşca şi se repezi la Harbert, strigînd:
— Ne-au omorît copilul! Copilul meu! L-au ucis ! Cyrus Smith şi Gédéon Spilett se repeziră şi ei; reporterul se plecă să asculte dacă inima bietului copil mai bătea.
— Trăieşte, spuse el. Dar trebuie transportat...
— Unde ? La Casa de Granit e cu neputinţă, răspunse inginerul.
— La stînă, atunci ! strigă Pencroff.
— O clipă, spuse Cyrus Smith.
Făcu un salt spre stînga, ca să ocolească ţarcul. Pe neaşteptate se pomeni cu un ocnaş în faţă, care trase în el, străpungîndu-i cu un glonte pălăria. Dar peste cîteva secunde, ticălosul căzu înjunghiat în inimă de pumnalul lui Cyrus Smith, mai înainte de a fi avut timp să tragă un al doilea foc.
În acelaşi timp, Gédéon Spilett şi marinarul săriră peste gard, dărîmară proptelele care ţineau poarta închisă pe dinăuntru, se repeziră în casă, pe care o găsiră goală, şi peste cîteva minute, sărmanul Harbert era întins în patul lui Ayrton.
Nu trecu mult şi sosi şi Cyrus Smith.
Văzîndu-l pe Harbert în nesimţire, marinarul fu cuprins de o grozavă durere. Plîngea în hohote şi se lovea cu pumnii în cap. Nici inginerul, nici reporterul nu erau în stare să-l liniştească. Ei înşişi erau copleşiţi de emoţie şi nu izbuteau să vorbească. Totuşi, făcură tot ce le stătea în putinţă ca să smulgă din ghearele morţii pe bietul copil, care se părea că intrase în agonie. Gédéon Spilett, care trecuse prin multe în viaţa lui, avea

cîteva noţiuni de medicină. Ştia cîte ceva din toate şi în multe împrejurări fusese silit să îngrijească răni pricinuite de tot felul de arme. Ajutat de Cyrus Smith, făcu tot ce-i era posibil ca să uşureze starea lui Harbert. Îi neliniştea, mai ales, starea de apatie în care se afla bolnavul, stare datorită fie pierderii de sînge, fie unei comoţii, dacă din întîmplare glonţul lovise cu putere un os.
Harbert era foarte palid şi pulsul lui era atît de slab încît Gédéon Spilett nu-l simţea bătînd decît la intervale mari, ca şi cînd ar fi fost pe cale să se oprească, în acelaşi timp, băiatul îşi pierduse cunoştinţa — toate simplome destul de grave.
Îi dezveliră pieptul şi, după ce spălară sîngele cu apă rece, văzură şi rana. Era o deschizătură ovală, între a treia şi a patra coastă. Pe acolo intrase glontele.
Cyrus Smith şi Gédéon Spilett întoarseră copilul, care scoase un geamăt atît de slab, încît se părea că-şi dă sufletul.
O altă rană însîngera spatele lui Harbert şi glontele care îl lovise căzu din ea.
— Slavă domnului ! spuse reporterul, glontele n-a rămas în trup şi deci nu vom fi nevoiţi să-l extragem.
— Dar inima ?... întrebă Cyrus Smith.
— Inima n-a fost atinsă, altfel Harbert ar fi murit.
— A murit! răcni Pencroff care nu auzise decît ultimul cuvînt al reporterului.
— Nu, Pencroff,. răspunse Cyrus Smith. Nu! N-a murit, îi simt pulsul. Adineauri a gemut. Dar te rog, spre binele copilului tău, linişteşte-te. Avem nevoie de mult sînge rece. Nu-ţi pierde capul, dragul meu.
Pencroff tăcu şi lacrimi mari prinseră a-i luneca pe obraji.
Gédéon Spilett încercă să-şi adune amintirile şi să procedeze cu metodă. Fără îndoială, glontele intrat prin piept ieşise prin spate. Dar ce străpunsese glontele în drumul lui ? Ce organe atinsese ? Nici un chirurg de profesie n-ar fi putut să se pronunţe atît de curînd şi cu atît mai puţin reporterul.
El ştia un singur lucru: trebuia să evite şi să combată inflamaţiile locale şi febra ce se puteau ivi de pe urma acestei răni, care i-ar fi primejduit viaţa băiatului. Dar cu ce mijloace să împiedice inflamarea ? Mai ştia că trebuie să panseze cît mai repede cele două răni, fără să mai provoace altă scurgere de sînge, căci şi aşa Harbert era foarte slăbit din pricina hemoragiei puternice.

Reporterul spălă cele două răni cu apă rece. Harbert fu culcat pe partea stîngă şi trebuia menţinut în această poziţie.
— Nu trebuie să se mişte, spuse Gédéon Spilett. Se aHă în poziţia cea mai bună, pentru ca cele două răni să se poată vindeca în voie, şi are nevoie de odihnă desăvîrşită.
— Cum ? Nu-l putem transporta la Casa de Granit ? întrebă Pencroff.
— Nu, Pencroff, răspunse reporterul.

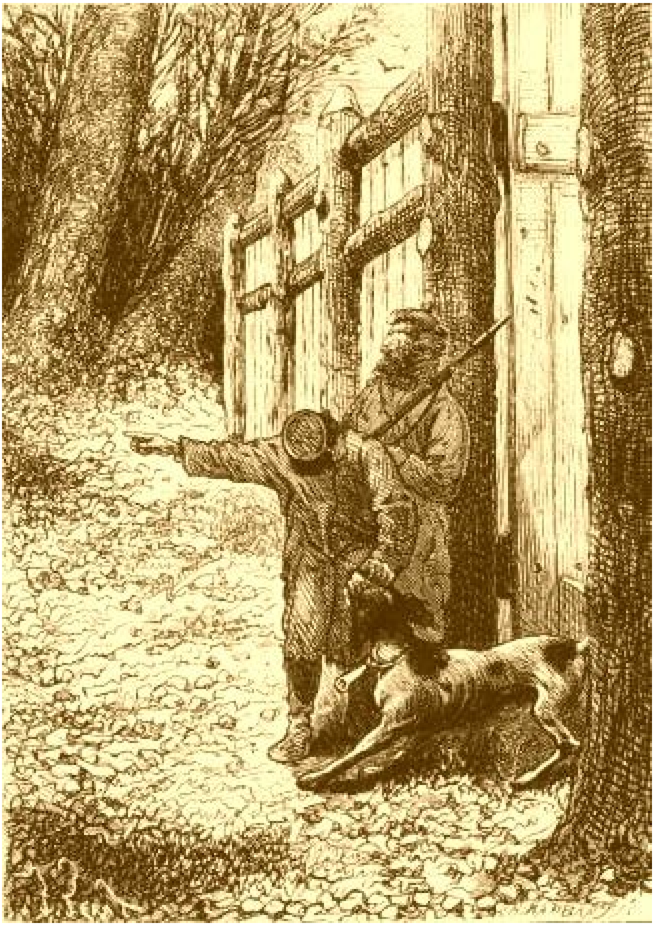
Gédéon Spilett cercetă din nou, cu multă grijă, starea bolnavului. Harbert era aşa de palid, încît reporterul se îngrijoră.
— Cyrus, spuse el, eu nu sînt medic... şi sînt într-o cumpănă teribilă. Trebuie să mă ajuţi cu sfaturile şi cu experienţa dumitale !
— Linişteşte-te, dragul meu, răspunse inginerul, strîngînd mîna reporterului. Păstrează-ţi sîngele rece... Gîndeşte-te la un singur lucru: trebuie să-l salvăm pe Harbert!
Aceste cuvinte îl liniştiră oarecum pe Gédéon Spilett care se lăsase o clipă copleşit de deznădejde, uitînd de răspunderea ce-i revenea. Se aşeză pe pat. Cyrus Smith rămase în picioare. Pencroff îşi rupsese cămaşa şi cu gesturi maşinale pregătea feşi pentru bandaje.
Gédéon Spilett îi explică lui Cyrus Smith că, după părerea lui, trebuiau să oprească mai întîi cu orice preţ hemoragia, fără să închidă totuşi cele două plăgi şi fără să provoace cicatrizarea lor

imediată, deoarece glontele străbătuse toracele şi trebuia evitată acumularea puroiului în interior.
Cyrus Smith fiind de aceeaşi părere, hotărîră să panseze ambele răni, fără să încerce să le închidă imediat. Din fericire, marginile rănilor nu se lipiseră încă şi nu era nevoie de nici o intervenţie. Dar ce mijloc aveau ei la îndemnă pentru a combate infecţia ?
Un asemenea mijloc îl pusese chiar natura la îndemîna lor: era apa rece, leacul cel mai puternic împotriva inflamaţiilor, agentul terapeutic cel mai eficace, în cazurile grave, întrebuinţat de toţi medicii. Apa rece mai avea avantajul că lăsa rana în repaus absolut, izolînd-o, în primele zile, de contactul cu aerul.
Astfel gîndiră Gédéon Spilett şi Cyrus Smith şi judecata lor sănătoasă îi ajută să procedeze ca cei mai buni chirurgi. Aşezară pe rănile bietului Harbert comprese de pînză pe care le stropeau într-una cu apă rece.
Marinarul aprinsese focul în bucătărie şi găsise în casă tot ce le trebuia. Plantele medicinale, pe care chiar băiatul le culesese pe malurile lacului Grant, slujiră la prepararea unor ceaiuri răcoritoare, îndulcite cu zahăr de arţar, pe care bolnavul le înghiţi fără să-şi dea seama. Avea temperatură şi toată ziua şi noaptea următoare trecură fără ca el să-şi fi venit în fire. Viaţa pîlpîia slab în trupul rănitului.
Dar a doua zi, Cyrus Smith şi tovarăşii săi prinseră oarecare nădejde. Harbert îşi veni în fire. Deschise ochii şi îi recunoscu pe Cyrus Smith, pe reporter, pe Pencroff. Rosti chiar două, trei cuvinte. Nu ştia ce se petrecuse. Îi povestiră totul şi Gédéon Spilett îl rugă să stea liniştit, spunîndu-i că viaţa nu-i e în prirnejdie şi că rănile i se vor cicatriza în cîteva zile. De allfel, Harbert aproape n-avea dureri şi apa rece împiedica inflamarea rănilor. Totul decurgea în mod normal, temperatura părea că nu se va urca, îndreptăţindu-i să spere că rana atît de gravă nu va avea urmări fatale. Pencroff începuse să se liniştească. Se purta ca o soră de caritate sau ca o mamă care veghează la căpătîiul copilului ei.
Harbert aţipi din nou, dar somnul lui părea mai liniştit.
— Mai spuneţi-mi o dată că n-aţi pierdut speranţa, domnule Spilett! spuse Pencroff. Mai spuneţi-mi o dată că-l veţi salva pe Harbert!

— Da, îl vom salva ! răspunse reporterul. Rana este gravă, se poate chiar să fi străpuns plămînul, dar nu moare omul dintr-un plămîn găurit.
— Să dea dumnezeu ! răspunse Pencroff. Bineînţeles, că în douăzeci şi patru de ore de cînd se aflau la stînă, pionierii nu se gîndiseră decît la Harbert. Nu fuseseră preocupaţi nici de posibilitatea întoarcerii ocnaşilor, nici de măsurile ce trebuiau luate pentru viitor.
Dar în ziua aceea, în timp ce Pencroff veghea la căpătîiul bolnavului, Cyrus Smith şi reporterul discutară despre toate aceste lucruri.
Începură prin a cutreiera stîna. Nici o urmă de Ayrton. Să se fi lăsat tîrît din nou de foştii lui complici ? Să fi fost surprins de ei la stînă ? Să fi luptat şi să fi fost răpus în luptă ? Acesta părea să fie adevărul. În clipa în care Gédéon Spilett sărise gardul, el zărise pe unul dintre ocnaşii, care, încolţit de Top, o luase la fugă spre povîrnişul de sud al muntelui Franklin. Era unul dintre ticăloşii aflaţi în barca ce se sfărîmase de stînci, la gura rîului. Găsiseră şi cadavrul celui răpus de pumnalul lui Cyrus Smith şi se convinseseră că era tot din banda lui Bob Harvey.
Stîna nu suferise nici un fel de stricăciune. Porţile erau închise şi animalele nu putuseră să fugă spre pădure. Nu găsiră nici o urmă de luptă şi nici o stricăciune în casă sau pe afară. Numai muniţiile pe care le avusese Ayrton dispăruseră o dată cu el.
— Nenorocitul, trebuie să fi fost luat pe neaşteptate, spuse Cyrus Smith, şi fiindcă nu era un om, care să se lase doborît cu una cu două, o fi fost răpus.
— Da, de asta mă tem şi eu I răspunse reporterul. Ocnaşii trebuie să se fi instalat apoi la stînă, unde au găsit de toate, şi au rupt-o desigur la fugă atunci cînd ne-au văzut pe noi. Sînt sigur că în clipa aceea Ayrton - mort sau viu - nu mai era aici.
— Va trebui să răscolim pădurea, spuse inginerul, şi să curăţim insula de tîlharii ăştia. Avea dreptate Pencroff, cînd spunea că trebuie ucişi ca fiarele. Nu mai cădeau toate nenorocirile astea pe capul nostru !
— Da, răspunse reporterul, acum avem tot dreptul să fim fără milă !
— Totuşi, spuse inginerul, sîntem siliţi să mai aşteptăm cîtva timp şi să rămînem la stînă pînă în clipa în care vom putea transporta băiatul fără nici o primejdie la Casa de Granit.

— Dar Nab ? întrebă reporterul.
— Nab este în siguranţă.
— Şi dacă, îngrijorat de lipsa noastră îndelungată, încearcă să vină pînă aici ?
— Nu trebuie să vină ! răspunse repede Cyrus Smith. Au să-l omoare pe drum !
— Dar e mai mult ca sigur că va încerca să vină !
— Ce bine ar fi dacă ar funcţiona telegraful ! Am putea să-i dăm de veste! Dar acum e cu neputinţă. Şi nici nu putem să-l lăsăm aici pe Harbert numai cu Pencroff... Ştii ce ? Mă duc singur la Casa de Granit.
— Nu, nu, Cyrus ! răspunse reporterul. N-ai dreptul să faci aceasta. Ticăloşii aceia stau cu siguranţă la pîndă în pădure şi dacă pleci vom suferi două nenorociri în loc de una.
— Dar Nab? repetă inginerul. N-are nici o ştire de la noi de douăzeci şi patru de ore. Sînt sigur că va veni !
— Şi cum nu ştie nici ce s-a întîmplat, răspunse Gédéon Spilett, va fi atacat!...
— Nu există nici un mijloc să-i dăm de veste?
În timp ce inginerul se gîndea, privirile sale căzură asupra lui Top, care se plimba de colo pînă colo, parcă ar fi spus: „Dar ce, eu nu sînt aici ?"
— Top ! strigă Cyrus Smith.
Animalul alergă în goană spre stăpînul său.
— Da, Top se va duce, spuse reporterul, care înţelesese totul. Top va trece pe unde noi n-am putea trece. El va duce la Casa de Granit veşti de la stînă şi ne va aduce ştirile de la Casa de Granit!

— Repede ! răspunse Cyrus Smith. Repede ! Gédéon Spilett rupse o filă din carnet şi scrise pe ea următoarele rînduri:
„Harbert rănit. Ne aflăm la stînă. Fii cu băgare de seamă. Nu părăsi Casa de Granit. Sînt ocnaşi prin împrejurimi? Răspunde prin Top.”
Deşi foarte scurt, biletul cuprindea tot ce trebuia să ştie Nab şi totodată întreba tot ce doreau să afle pionierii.

Fu legat de zgarda lui Top, aşa ca să se vadă.
— Top ! Top ! Căţelul meu ! spuse inginerul, mîngîindu-l. Nab, Top ! Nab ! Du-te ! Du-te !
Auzind aceste cuvinte, Top sări în sus. înţelesese tot ce i se cerea. Cunoştea bine drumul şi putea să-l străbată în mai puţin de jumătate de ceas, alergînd prin ierburi sau pe sub marginea pădurii, unde nu putea fi zărit, trecînd pe acolo pe unde nici inginerul, nici reporterul nu puteau să treacă fără a-şi pune viaţa în primejdie.
Inginerul deschise poarta stînei, repetînd: „Nab ! Top! Nab!", în timp ce arăta în direcţia Casei de Granit.
Top dădu buzna afară, făcîndu-se nevăzut.
— Are să ajungă ! spuse reporterul.
— Da ! şi fără îndoială se va întoarce.
— Cît o fi ceasul ? întrebă Gédéon Spilett.
— E zece.

— Peste un ceas poate fi înapoi. Să aşteptăm.
Poarta stînei fu închisă din nou. Inginerul şi reporterul intrară în casă. Harbert dormea adînc. Pencroff umezea mereu compresele. Gédéon Spilett, văzînd că n-are nimic de făcut, începu să pregătească ceva de mîncare, supraveghind gardul sprijinit de poalele muntelui, de unde putea să se ivească vreun duşman.
Pionierii aşteptau destul de îngrijoraţi întoarcerea lui Top.
înainte de unsprezece, inginerul şi reporterul se aşezară în dosul porţii, ţinîndu-şi carabinele pregătite şi gata să deschidă poarta la primul lătrat al cîinelui. Erau siguri că Nab va trimite cîinele de îndată ce va citi biletul,
Aşteptară vreo zece minute, cînd deodată răsună o detunătură, urmată de lătrături puternice.
Inginerul deschise poarta şi, zărind un norişor de fum la o sută de paşi în pădure, trase un foc într-acolo.
În aceeaşi clipă, Top sări înăuntru şi poarta fu repede închisă.
— Top ! Top ! strigă inginerul, luîndu-i capul frumos între mîini.
De zgardă era legat un bilet şi Cyrus Smith citi cîteva cuvinte, scrise cu stîngăcie de Nab:
„Nu stat piraţi în jurul Casei de Granit. Nu mă mişc de aici. Bietul Harbert.”

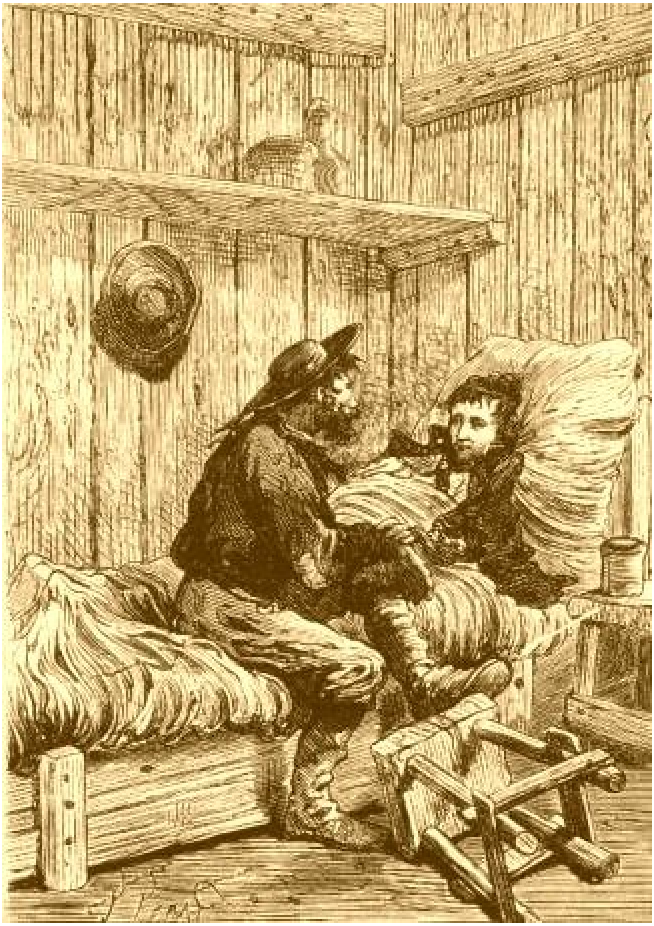
CAPITOLUL VIII

Ocnaşii în jurul stînei. Aşezare vremelnică. Tratamentul lui Harbert continuă. Primele mulţumiri ale lui Pencroff. Întoarcerea în trecut. Viitorul. Ce gîndeşte Cyrus Smith.

Prin urmare, ocnaşii stăteau încă la pîndă în jurul stînei, hotărîţi să-i ucidă unul după altul. Pionierii trebuiau să-i stârpească ca pe nişte fiare sălbatice. Se cădea totuşi să procedeze cu multă băgare de seamă, căci situaţia era prielnică ocnaşilor; ei vedeau fără ca să fie văzuţi, puteau să surprindă pionierii printr-un atac brusc, fără ca să poată fi surprinşi la rîndul lor,
Cyrus Smith potrivi lucrurile în aşa fel, încît să poată locui la stîna destul de bine aprovizionată pentru cîtva timp. Casa lui Ayrton avea tot ce trebuie şi ocnaşii nu avuseseră timp s-o jefuiască. Se părea, după cum socotea reporterul, că lucrurile trebuie să se fi întâmplat cam aşa: cei şase ocnaşi debarcaţi pe insulă o luaseră de-a lungul litoralului în partea de sud, pînă la

peninsula Serpentinei. Neavînd chef să se aventureze în pădurile Far-West-ului, urcaseră firul Cascadei, pînă ce ajunseseră la poalele muntelui Franklin, unde era şi firesc să-şi caute adăpost, şi descoperiseră stîna, pe atunci nelocuită. Se instalaseră pesemne acolo, aşteptând momentul potrivit ca să-şi îndeplinească planurile lor mişeleşti. Sosirea lui Ayrton îi luase pe neaşteptate. Izbutiseră totuşi să pună mîna pe bietul om şi... restul se putea ghici uşor.
Acum, ocnaşii, în număr de cinci, dar bine înarmaţi cutreierau pădurea, în care nimeni nu s-ar fi putut aventura fără să se expună atacurilor lor prin surprindere, cărora nu li s-ar fi putut împotrivi.
— Să aşteptăm ! Altceva nu e de făcut repeta Cyrus Smith. Îndată ce Harbert se însănătoşeşte, vom cutreiera toată insula şi vom isprăvi cu ocnaşii. Va fi şi acesta unul din scopurile marii noastre expediţii, ca şi...
— ...aflarea ocrotitorului nostru misterios, adăugă Gédéon Spilett, întregind cuvintele inginerului. Trebuie să recunoşti, dragă Cyrus, că de data asta ajutorul lui ne-a lipsit în clipa în care am fi avut cea mai mare nevoie de el !
— Cine ştie! răspunse inginerul.
— Ce vrei să spui cu asta ? întrebă reporterul.
— Că încercările noastre încă nu s-au isprăvit, dragă Spilett, şi că mă tem că va mai avea prilejul să ne ajute cu atotputernicia lui. Dar nu de asta e vorba acum. Viaţa lui Harbert e mai presus de orice.
Aceasta era grija cea mai chinuitoare a pionierilor. Mai trecură cîteva zile şi, din fericire, starea băiatului nu se înrăutăţi. Apa rece, mereu schimbată, împiedicase inflamarea rănilor şi se părea că sulful pe care-l conţinea, deoarece izvora de la poalele vulcanului, ajuta la cicatrizarea rănilor. Nu mai supurau atît de mult şi, mulţumită îngrijirilor primite, Harbert îşi revenea cu încetul, iar temperatura începea să-i scadă. Din păcate însă nu mînca mai nimic şi astfel se explica slăbiciunea lui. Ceaiurile întăritoare însă nu-i lipseau, iar repausul absolut îi făcea bine. Cyrus Smith, Gédéon Spilett şi Pencroff învăţară să-l panseze cu multă îndemînare pe tînărul rănit. Toată rufăria locuinţei fusese prefăcută înfeşi. Rănile lui Harbert, acoperite cu comprese, nu erau legate prea strîns, ca să se poată cicatriza, fără să se provoace inflamaţii. Reporterul făcea pansamentele cu multă

grijă. El le spunea tovarăşilor săi un lucru cunoscut de toţi medicii: că este mai greu să pansezi bine, decît să operezi bine. Peste zece zile, Harbert se simţi mult mai bine. începu să mănînce cîte ceva. Obrajii îi erau mai puţin palizi şi ochii lui blînzi zîmbeau celor care îl îngrijeau. Vorbea şi el cîte puţin, cu toate că Pencroff îşi dădea toate silinţele să-l împiedice, îndrugîndu-i într-una tot felul de poveşti, care de care mai grozave. Harbert îl întrebase ce este cu Ayrton, mirîndu-se că nu-l vede. Îl credea la stînă. Dar marinarul, dorind să-l cruţe de orice supărare, îi spuse că Ayrton s-a dus la Nab ca să apere Casa de Granit.

— Ei, spunea el, ce părere ai acum despre piraţi ? Iată nişte indivizi care nu mai au dreptul să fie cruţaţi ! Şi domnul Smith, care voia să-i ia cu binişorul ! Am să-i iau eu cu binişorul, dar cu gloanţe, care au să le vină de hac !

— N-au mai dat nici un semn de viaţă ? întrebă Harbert.

— Nu, dragul meu, dar lasă că-i găsim noi. Cînd te vei face bine, vom vedea noi dacă nemernicii ăştia, care ştiu să lovească pe la spate, îndrăznesc să ne atace din faţă.

— Sînt încă foarte slab, dragă Pencroff!

— Lasă că te întăreşti tu, încetul cu încetul ! Crezi că-i mare lucru un glonte în piept? O glumă! Am cunoscut eu altele şi mai rele şi după cum vezi mă simt destul de bine !

Lucrurile păreau să meargă bine şi dacă nu se ivea vreo complicaţie, Harbert putea fi socotit vindecat.
Aşa cum mai procedaseră şi în alte împrejurări, pionierii făcuseră apel şi în această împrejurare la logica şi bunul lor simţ şi ca întotdeauna izbutiseră să iasă din încurcătură, datorită cunoştinţelor lor generale. Ar fi putut însă interveni împrejurări, în care toate cunoştinţele lor să nu le fie de nici un folos. Şi erau singuri pe insulă ! În sînul marii comunităţi omeneşti, oamenii se completează unii pe alţii, se ajută. Cyrus Smith ştia prea bine acest lucru şi se întreba uneori dacă nu le mai era dat să cunoască şi alte încercări, pe care poate nu vor fi în stare să le biruie !
De altfel, i se părea că el şi cu tovarăşii săi, pînă atunci atît de fericiţi, intraseră într-o perioadă grea. De doi ani şi jumătate, de cînd fugiseră din Richmond, totul mersese bine. Natura le pusese la îndemînă pe insulă belşug de minerale, plante şi animale, iar cunoştinţele lor le fuseseră de mare ajutor, pentru a folosi din plin aceste bogăţii. Bunăstarea coloniei fusese, desăvîrşită, nu le lipsea nimic şi, în unele împrejurări grele, o forţă necunoscută le venise în ajutor !... Dar totul avea un sfîrşit! Cyrus Smith avea simţămîntul că împrejurările începeau să le fie potrivnice.
Într-adevăr, în apele insulei se ivise un vas de piraţi şi, cu toate că vasul fusese distrus în chip..miraculos, scăpaseră totuşi şase ticăloşi. Nemernicii izbutiseră să se furişeze pe insulă şi cinci dintre ei chiar trăiau, fără ca pionierii să-i poată prinde. Ayrton fusese cu siguranţă ucis de ocnaşii înarmaţi cu« puşti şi, la prima ciocnire dintre pionieri şi bandiţi, Harbert căzuse lovit aproape mortal de gloanţele lor. Să fi fost oare acestea primele lovituri încercate de grupul lor ? Iată întrebarea pe care şi-o punea inginerul şi pe care o repeta adesea reporterului. Şi amîndurora li se părea că ajutorul necunoscutului, care venise la timp de atîtea ori, nu se arătase de astă dată. Misteriosul personaj, a cărui existenţă era de netăgăduit, părăsise oare insula ? Se prăpădise oare şi el ?
La aceste întrebări, pionierii nu găseau răspuns. Dar Cyrus Smith şi tovarăşii săi nu erau oameni care să cadă uşor pradă deznădejdii. Dimpotrivă, ei priveau lucrurile în faţă, cercetau toate cele ce se iveau, erau pregătiţi pentru orice greutate, înfruntau dîrzi şi neclintiţi viitorul şi, dacă vreo nenorocire

trebuia să-i lovească, aveau s-o întîrnpine ca nişte oameni pregătiţi şi care ştiau să lupte.

CAPITOLUL IX

Nu sînt ştiri de la Nab. Propunerea lui Pencroff şi a reporterului nu e primită. Gédéon Spilett face cîteva incursiuni. O bucăţică de stofă. O ştire. Plecare grabnică. Sosirea pe platoul Grande-Vue.

Tînărul bolnav era în convalescenţă şi îi mergea bine. Un singur lucru mai doreau: să prindă puteri ca să-l poată transporta la Casa de Granit. Oricît de bine orînduită şi aprovizionată era locuinţa de la stînă, ea nu avea confortul Casei de Granit. Afară de aceasta, nu se simţeau acolo atît de siguri şi trăiau sub veşnica ameninţare a unui atac al ocnaşilor. Dincolo, dimpotrivă, în mijlocul masivului de piatră, nu aveau de ce să le fie teamă şi orice încercare împotriva lor era sortită să dea greş. Aşteptau deci cu nerăbdare clipa în care Harbert va putea fi transportat şi erau hotărîţi s-o facă, deşi drumul prin pădurea Jacamarului era foarte greu.
N-aveau nici o ştire de la Nab, dar nu erau îngrijoraţi în privinţa lui. Curajosul tînăr,. bine ascuns în adîncul Casei de Granit, nu putea fi luat prin surprindere. Top nu mai fusese trimis, căci nu avea rost să expue credinciosul lor cîine unei împuşcături, lipsindu-i astfel de un ajutor de neînlocuit.
Aşteptau deci, cu toate că pionierii ar fi dorit să fie cu toţii împreună la Casa de Granit. Inginerul îşi dădea seama că această despărţire a forţelor lor folosea mult piraţilor. De la dispariţia lui Ayrton, ei nu mai erau decît patru pionieri împotriva a cinci piraţi, căci pe Harbert nu se puteau bizui încă. Bietul băiat se necăjea grozav, ştiind cîte încurcături le pricinuise.
La 29 noiembrie, Cyrus Smith, Gédéon Spilett şi Pencroff, folosindu-se de un moment cînd Harbert aţipise, se sfătuiră asupra felului în care aveau să lupte pe viitor împotriva ocnaşilor.
— Dragii mei, spuse reporterul, după ce vorbiseră de faptul că nu puteau intra în legătură cu Nab, cred, ca şi voi, că a te aventura în afara stînei înseamnă să primeşti o împuşcătură fără

să poţi răspunde. Nu sînteţi de părere că singurul lucru potrivit ar fi să declarăm război făţiş acestor ticăloşi ?
— La asta mă gîndeam şi eu, răspunse Pencroff. Noi nu sîntem oameni care să ne speriem de un glonte şi, în ceea ce mă priveşte pe mine, dacă domnul Cyrus îmi dă voie, sînt gata să mă reped în pădure. Ce dracu ! Doar n-oi fi mai prejos decît ei !
— Ai lupta singur împotriva a cinci bandiţi ? întrebă inginerul.
— M-aş duce şi cu cu Pencroff, spuse reporterul, şi amîndoi, bine înarmaţi, împreună cu Top...
— Dragă Spilett şi tu, Pencroff, spuse Cyrus Smith, să privim lucrurile în faţă. Dacă ocnaşii s-ar afla într-un loc al insulei cunoscut de noi şi dacă ar fi vorba să-i scoatem de acolo, aş înţelege un atac direct. Dar mă tem că, dimpotrivă, lucrurile stau altfel, încît atacul va porni din partea lor.
— Ei, domnule Cyrus, strigă Pencroff, gloanţele nu-şi nimeresc întotdeauna ţinta.
— Glontele care l-a lovit pe Harbert şi-a nimerit ţinta, răspunse inginerul. De altfel, dacă părăsiţi amîndoi stîna, rămîn singur ca s-o apăr. De unde ştiţi că ocnaşii nu vă vorvedea plecînd şi, după ce vă vor lăsa să intraţi în pădure, nu se vor folosi de lipsa voastră ca să atace stîna, unde vor şti că nu se mai află decît un singur om şi un copil rănit ?
— Aveţi dreptate, domnule Cyrus, răspunse Pencroff, plin de mînie neputincioasă, aveţi dreptate. Ei vor face totul pentru a pune din nou nuna pe stînă, ştiind-o bine aprovizionată ! Şi singur nu le puteţi ţine piept! Ah! Dacă am fi la Casa de Granit !
— Dacă am fi la Casa de Granit, răspunse inginerul, situaţia ar fi cu totul alta. Acolo nu m-aş teme să-l las pe Harbert cu unul singur, din noi, iar ceilalţi trei ar putea cerceta pădurile. Dar din păcate sîntem la stînă şi trebuie să rămînem aici pînă în clipa în care vom putea s-o părăsim cu toţii împreună.
Nu aveau ce să răspundă la obiecţiile inginerului: şi cei doi înţelegeau acest lucru.
— Bine-ar fi fost dacă era Ayrton aici ! spuse Gédéon Spilett. Bietul om ! Scurtă i-a fost întoarcerea printre oameni !
— Mă întreb dacă e mort ?.., zise Pencroff cu glas ciudat,
— Crezi, Pencroff, că l-au cruţat ticăloşii aceia ? întrebă Gédéon Spilett.
— Desigur, dacă au avut vreun interes să o facă !

— Ce, îţi închipui că Ayrton, regăsindu'-şi vechii complici, a uitat ce ne datorează?...
— Mai ştii? răspunse marinarul, care nu îndrăznea să meargă prea departe pe calea acestor presupuneri.
— Pencroff, spuse Cyrus Smith, apucîndu-l de braţ, rău ai gîndit şi ai să mă mîhneşti mult dacă vei continua să vorbeşti astfel. Eu garantez pentru sinceritatea lui Ayrton !

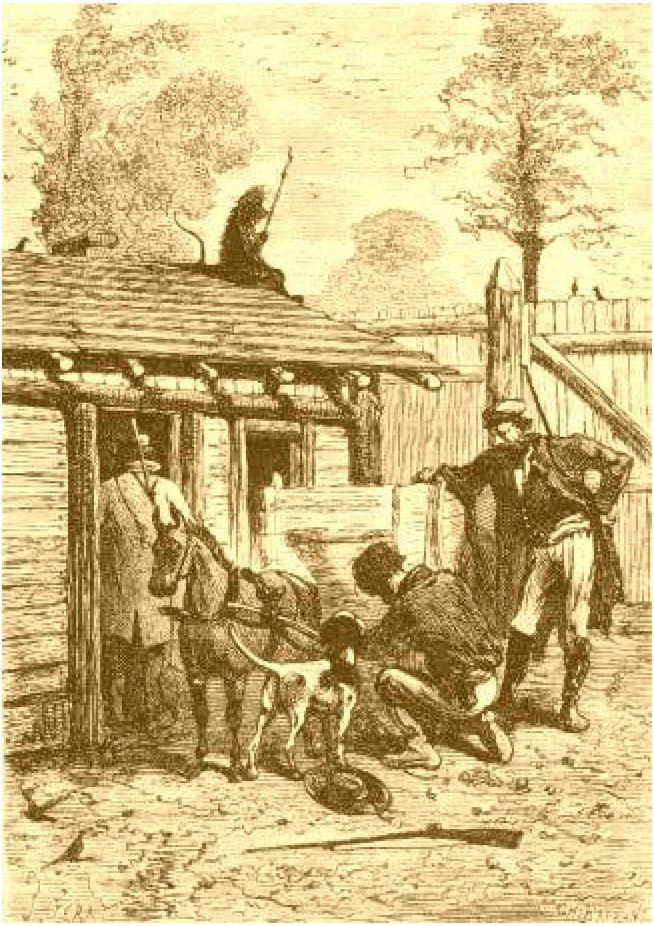

— Şi eu, adăugă repede reporterul.
— Da... da !... domnule Cyrus... n-am dreptate, îi răspunse Pencroff, am un gînd rău, pe care nimic nu-l îndreptăţeşte. Dar ce vreţi ? îmi pierd şi eu capul. închisoarea asta la stînă mă apasă şi niciodată n-am fost atît de nervos !
— Ai răbdare, Pencroff, răspunse inginerul. Dragă Spilett, peste cît timp. crezi că Harbert va putea fi transportat la Casa de Granit ?
— Asta e greu de spus, Cyrus, răspunse reporterul, căci o imprudenţă ar putea avea urmări grave. Băiatului îi e din ce în ce mai bine şi, dacă peste opt zile se simte în puteri, vom vedea !
O săptămînă ! Aceasta însemna că nu se puteau întoarce la Casa de Granit înainte de începutul lunii decembrie.
De două luni era primăvară. Timpul era frumos şi foarte cald, pădurile înfrunziseră şi se apropia vremea recoltelor. La întoarcerea pe platou îi aşteptau munci agricole importante, pe

care numai expediţia ce plănuiseră s-o facă pe insulă avea să le întrerupă.
Faptul că fuseseră nevoiţi să rămînă la stînă le pricinuia mult rău pionierilor. Se plecau în faţa necesităţii, dar nu se puteau opri să nu fie nerăbdători.
O dată sau de două ori, reporterul îndrăzni să iasă, ocolind ţarcul pe dinafară. Top îl întovărăşea şi Gédéon Spilett, cu carabina pregătită, era gata să întîmpine orice atac.
Nu întîlni pe nimeni şi nu găsi nici o urmă care să-i dea de gîndit. Cîinele ar fi vestit orice primejdie şi cum Top nu lătra, socotiră ca ocnaşii se aflau în altă parte a insulei.
Totuşi, în ziua de 27 noiembrie, Gédéon Spilett, care înaintase un sfert de milă în pădure, observă că Top simte ceva. Cîinele părea neliniştit; el umbla de colo pînă colo, adulmecînd, ca şi cînd mirosul i-ar fi vestit un lucru îngrijorător.
Gédéon Spilett îl urmă, îndemnîndu-l, ţinînd însă carabina la ochi şi ascunzîndu-se pe după copaci. Top nu părea să fi simţit prezenţa unui om, căci ar fi lătrat mînios. Dar el nu lătra, ci doar mîrîia, dovadă că pericolul era încă departe.
Mai trecură cinci minute. Top căuta şi reporterul îl urma păşind cu grijă. Deodată, cîinele se repezi într-un tufiş, aducînd de acolo o bucăţică de stofă.
Era o bucată de stofă murdară şi ruptă dintr-o haină, şi Gédéon Spilett o aduse îndată la stînă.
Aici, pionierii o cercetară şi recunoscură o bucată din vesta lui Ayrton, făcută din pîsla fabricată de ei.
— Vezi, Pencroff, îl mustră Cyrus Smith, iată că Ayrton s-a apărat. Ocnaşii l-au luat fără voie ! Te mai îndoieşti de cinstea lui ?
— Nu, domnule Cyrus, răspunse marinarul, mi-am schimbat de mult părerea ! Dar trebuie să ne gîndim ce înseamnă lucrul acesta.
— Şi anume ? întrebă reporterul.
— Înseamnă că Ayrton n-a fost omorît la stînă. Că a fost tîrît, încă în viaţă, de vreme ce a rezistat S-ar putea să mai trăiască.
— Poate, într-adevăr! răspunse inginerul gînditor.
Exista astfel o slabă nădejde, de care tovarăşii lui Ayrton se puteau agăţa.
Într-adevăr se putea crede că, surprins la stînă, Ayrton căzuse doborît de un glonte, asemenea lui Harbert. Dar poate că tîlharii

nu-l omorîseră pe loc şi îl tîrîseră cu ei în altă parte a insulei, unde îl mai ţineau prizonier ? Poate că fusese recunoscut de vreunul din foştii săi ciraci din Australia, care nădăjduia să-l mai atragă de partea lor, pentru a avea foloase de pe urma acestui lucru ?
Întîmplarea aceasta îi făcea pe locuitorii stînei să spere; acum nu li se mai părea cu neputinţă să-l regăsească pe Ayrton. Dacă era prizonier, el va face, fără îndoială, totul ca să scape din mîna banditţilor şi lucrul va fi de mare ajutor pionierilor.
— Oricum, spuse Gédéon Spilett, dacă printr-o întîmplare fericită Ayrton izbuteşte să scape, el se va duce direct la Casa de Granit, căci el nu ştie ce s-a petrecut cu Harbert şi prin urmare nu ştie că sîntem închişi în stînă.
— Ah ! Ce n-aş da să fie acum la Casa de Granit, strigă Pencroff, şi să fim şi noi toţi acolo E adevărat că ticăloşii nu pot face nimic împotriva locuinţei noastre, dar pot devasta platoul, recolta şi curtea noastră de păsări.
Pencroff devenise un adevărat fermier, legat de recolta lui. Dar mai nerăbdător decît toţi era Harbert, care ştia cît de necesară era prezenţa pionierilor la Casa de Granit. Şi totuşi, din pricina lui stăteau cu toţii la stînă ! El era stăpînit de un singur gînd: să părăsească stîna, s-o părăsească oricum Socotea că va fi în stare să suporte drumul pînă la Casa de Granit. îi asigura că se va întrema mult mai repede în camera sa, bucurîndu-se de frumoasa privelişte a mării şi de aerul înviorător.
De mai multe ori stărui pe lîngă Gédéon Spilett să pornească, dar reporterul se temea că rănile lui Harbert, doar în parte vindecate, să nu se deschidă pe drum. De aceea, nu încuviinţa încă transportarea.
Se petrecu totuşi un lucru, care-l făcu pe Cyrus Smith şi pe cei doi prieteni ai săi să dea ascultare rugăminţilor băiatului. Nu ştiau însă cîtă durere şi cîte remuşcări avea să-i coste hotărîrea asta !
Era în ziua de 29 noiembrie. Pe la ora şapte dimineaţa, pionierii stăteau de vorbă în camera lui Harbert, cînd îl auziră pe Top lătrînd zgomotos.
Cyrus Smith, Gédéon Spilett şi Pencroff puseră mîna pe puştile lor, totdeauna încărcate şi ieşiră din casă.
Top alergă pînă la gard, sărind şi lătrînd. Nu părea să latre de supărare, ci de bucurie. Venea cineva ! Da !

Nu poate fi un duşman. Poate Nab ? Sau Ayrton ?...
În clipa aceea, cineva sări gardul, căzînd la picioarele lor.
Era Jup, domnul Jup în persoană, pe care Top îl primi cu multă prietenie.
— Jup ! strigă Pencroff.
— Să ştiţi că ni l-a trimis Nab ! spuse reporterul,
— O fi avînd un bilet la el, răspunse inginerul.
Pencroff se repezi la maimuţoi. Dacă Nab dorea să le vestească ceva deosebit, el nu putea găsi un sol mai iute şi mai sigur, care să treacă pe unde nici Top n-ar fi putut să se furişeze.
Cyrus Smith nu se înşelase. De gîtul lui Jup atîrna un săculeţ şi în săculeţ era un bileţel scris de mîna lui Nab.
Cît de mare fu durerea lui Cyrus Smith şi a tovarăşilor săi, cînd citiră următoarele cuvinte:
„Vineri, ora şase dimineaţa. Platoul cotropit de ocnaşi! Nab”.
Se uitau unul la altul fără să scoată o vorbă. Intrară apoi în casă.
Ce era de făcut ? Ocnaşii pe platoul Grande-Vue însemna prăpăd, jaf, distrugere!
Cînd inginerul, reporterul şi marinarul intrară în casă, Harbert înţelese după feţele lor că situaţia se înrăutăţise, şi cînd îl văzu şi pe Jup, nu se mai îndoi că o nenorocire ameninţa Casa de Granit.
— Domnule Cyrus, spuse el, vreau să plec. Pot să suport drumul. Vreau să plec.
Gédéon Spilett se apropie de Harbert, îl. privi cu atenţie, apoi hotărî:
— Plecăm !
Hotărîră să-l transporte pe o targa sau cu căruţa, în care vor aşeza o saltea şi pe. care o vor conduce cu cea mai mare băgare de seamă, pentru a nu zdruncina prea tare băiatul.
Targa l-ar fi zdruncinat mai puţin, fireşte, dar era nevoie de doi inşi care s-o poarte, ceea ce însemna doi puşcaşi mai puţin, în cazul cînd ar fi fost atacaţi pe drum.
Căruţa fu trasă în faţa casei. Pencroff înhamă un onaggas, iar Cyrus Smith şi reporterul îl ridicară pe Harbert cu saltea cu tot şi -l aşezară în fundul căruţei, între loitre. Vremea era frumoasă, şi razele strălucitoare ale soarelui se strecurau printre crengi.

— Armele sînt pregătite ? întrebă Cyrus Smith.
Erau pregătite. Inginerul şi Pencroff, înarmaţi fiecare cu o puşcă, iar Gédéon Spilett cu o carabină erau gata de drum.
— Cum te simţi, Harbert ?, întrebă inginerul.
— Fiţi liniştit, domnule Cyrus, răspunse băiatul, n-am să mor eu pe drum.
Se vedea că bietul copil se străduia din răsputeri să facă faţă situaţiei şi că printr-o încordare grozavă căuta să-şi adune puterile sleite.
Inima inginerului se strînse. Nu-i venea să pornească. Ştia însă că lucrul acesta l-ar fi deznădăjduit, l-ar fi omorît poate pe Harbert.
— Să pornim ! spuse Cyrus Smith. Deschiseră poarta ţarcului. Jup şi Top, care ştiau cînd trebuie să tacă, ieşiră cei dintîi; urmă apoi căruţa, după care poarta fu închisă şi onaggasul, mînat de Pencroff, porni încet la drum.
Ar fi fost desigur mai potrivit să apuce o altă cale decît aceea care ducea de-a dreptul de la stînă la Casa de Granit, dar căruţa ar fi înaintat cu greu prin pădure. Se văzură deci siliţi să urmeze calea bătută, deşi se putea s-o fi descoperit şi ocnaşii.
Cyrus Smith şi Gédéon Spilett umblau de o parte şi de alta a căruţei, gata să respingă orice atac, cu toate că erau siguri că ocnaşii nu părăsiseră încă platoul Grande-Vue. Biletul lui Nab fusese, fără îndoială, scris şi trimis de îndată ce apăruseră tîlharii. Ori pe acest bilet scria ora şase dimineaţa şi sprintena

maimuţă, obişnuită să vină la stînă, străbătuse cele cinci mile în trei sferturi de oră. De aceea, în momentul de faţă, pionierii socoteau că drumul era sigur, aşteptîndu-se la un atac doar în jurul Casei de Granit.
Cu toate acestea, înaintau cu băgare de seamă. Top şi Jup, care era înarmat cu un ciomag, alergau mereu înainte sau cercetau pădurea de o parte şi alta a drumului, fără să vestească vreo primejdie.
Căruţa, mînată de Pencroff, înainta încet, şi o oră mai tîrziu, adică pe la opt şi jumătate, făcuseră patru mile din cinci, fără să fi fost tulburaţi de nimeni.
Drumul era pustiu, pustie şi pădurea Jacamarului, cuprinsă între lac şi rîul Mercy. Desişurile păreau la fel de pustii, ca şi în ziua în care pionierii puseseră piciorul pe insulă.
Se apropiau de platou. Mai aveau o milă pînă la podeţul de pe pîrîul Glicemiei, pe care Cyrus Smith era sigur că îl vor găsi lăsat, deoarece, pe oriunde ar fi pătruns ocnaşii, ei trebuiau să fi coborît podul pentru a-şi asigura retragerea.
În sfîrşit zăriră marea printre ultimii copaci. Căruţa înainta însă încet şi nici unul din apărătorii ei nu putea s-o părăsească.
Deodată, Pencroff opri onaggasul, strigînd cu o voce îngrozitoare:
— Ah, nemernicii! Şi cu mîna arătă un fum gros, ce se ridica deasupra morii, a grajdurilor şi a coteţelor.
În mijlocul vîlvătăilor alerga de colo-colo un om. Era Nab.
Tovarăşii săi scoaseră un strigăt. Nab îl auzi şi se repezi spre ei.
Ocnaşii părăsiseră de vreo jumătate de oră platoul, pe care îl devastaseră !
— Şi Harbert ? strigă Nab.
Gédéon Spilett întoarse capul spre căruţă.
Harbert leşinase.

CAPITOLUL X

Harbert e transportat la Casa de Granit. Nab povesteşte ce s-a întîmplat. Cyrus Smith se duce pe platou. Praf şi pulbere. Neputincioşi în faţa bolii. Coaja de salcie. Friguri grele. Top latră din nou.

Pionierii uitară pentru o clipă primejdia ce ameninţa Casa de Granit, ruinele de pe platou şi chiar ocnaşii. Oare drumul îl

slăbise pe Harbert sau îi pricinuise leziuni interioare? Reporterul nu ştia ce să creadă. Pionierii erau cu toţii pradă deznădejdii.
Căruţa fu trasă la cotul rîului. Făcură apoi o targa din cîteva crengi şi aşezară pe ele salteaua pe care zăcea băiatul leşinat.
Peste zece minute, Cyrus Smith, Gédéon Spilett şi Pencroff erau la poalele falezei, lăsîndu-l pe Nab să ducă pe platou căruţa.
Porniră ascensorul şi în curînd Harbert era întins pe patul lui din Casa de Granit.
Îngrijirile tovarăşilor săi îl făcură să-şi revină. Zîmbi, revăzîndu-se în camera lui, dar de-abia fu în stare să şoptească cîteva cuvinte, atît era de slăbit,
Gédéon Spilett îi cercetă rănile. Se temea să nu se fi redeschis, fiindcă ştia că nu erau încă bine vindecate. Dar nu era aşa.
Atunci, cărui fapt se datora leşinul lui Harbert ? De ce se simţea rău băiatul ?
Tînărul fu cuprins de un somn zbuciumat şi Pencroff cu reporterul rămaseră lîngă patul său.
Între timp, Cyrus Smith îi povesti lui Nab cele petrecute la stînă, iar Nab îi istorisi ce se întîmplase pe platoul Grande-Vue.
Abia cu o noapte înainte se arătaseră ocnaşii la marginea pădurii, în apropierea pîrîului Glicerinei. Nab, care stătea la pîndă lîngă coteţe, trăsese numaidecît asupra unuia dintre piraţi, care se pregătea să treacă apa. Noaptea fiind întunecoasă, el nu-şi dăduse seama dacă glontele îşi atinsese

ţinta. Oricum, aceasta nu fusese de ajuns şi banda nu bătuse în retragere. Nab se întorsese repede la Casa de Granit, unde cel puţin se afla în siguranţă.
Nu ştia însă ce să facă. Cum să împiedice devastarea platoului ? Prin ce mijloc să dea de veste tovarăşilor săi ? De altfel nu ştia nici ce făceau cei de la stînă.
Cyrus Smith şi tovarăşii săi plecaseră în ziua de 11 noiembrie şi acum erau în 29. De nouăsprezece zile Nab n-avusese alte ştiri, decît acelea aduse de Top; ştiri foarte rele: Ayrton dispărut, Harbert grav rănit, inginerul, reporterul şi marinarul siliţi să stea închişi la stînă !
„Ce e de făcut ?” se întreba bietul Nab. Ştia că pentru fiinţa lui n-aveau de ce se teme, căci ocnaşii nu puteau să-l ajungă în Casa de Granit. Dar ce se va întâmpla cu lucrurile, plantaţiile — toată munca lor ameninţată de piraţi ? Trebuia neapărat să-l întrebe pe Cyrus Smith ce era de făcut sau să-i vestească cel puţin primejdia ce ameninţa platoul.
Nab se gîndi atunci să-l trimită pe Jup cu un bilet. Ştia că urangutanul era deosebit de inteligent. Jup înţelegea cuvîntul „stînă”, care fusese rostit de multe ori în faţa lui şi îşi aminti că foarte adesea maimuţoiul condusese căruţa într-acolo împreună cu Pencroff. Vremea era potrivită, căci nu se luminase încă de ziuă. Nab era sigur că maimuţa va şti să treacă fără să fie simţită prin pădure şi de altfel, chiar dacă ar vedea-o ocnaşii, ar lua-o drept unul din locuitorii pădurii.
Nab nu mai stătu la îndoîală. Scrise biletul şi-l legă de gîtul lui Jup; duse maimuţa pînă la uşa Casei de Granit, desfăşură pînă la pămînt o frînghie lungă şi apoi repetă de mai multe ori:
— Jup ! Jup ! Stînă !
Animalul înţelese, apucă frînghia şi, lunecînd repede pînă jos, se făcu nevăzut în beznă, fără ca ocnaşii să-l fi zărit.
— Bine-ai făcut, Nab, spuse Cyrus Smith, dar dacă nu ne vesteai, făceai poate şi mai bine !
Vorbind astfel, Cyrus Smith se gîndea la Harbert, a cărui stare părea să se fi înrăutăţit foarte mult de pe urma călătoriei.
Nab îşi isprăvi istorisirea. Ocnaşii nu se arătară pe plajă. Necunoscînd numărul locuitorilor de pe insulă, socoteau Casa de Granit bine apărată. Ei îşi aminteau numeroasele împuşcături ce-i întîmpinaseră în clipa debarcării, din diferitele puncte ale stîncilor şi, fără îndoială, nu vrură să se expună. Platoul Grande-

Vue era însă deschis şi apărat de bătaia focurilor Casei de Granit. Acolo ocnaşii dădură frîu liber pornirii lor prădalnice, distrugînd şi dînd foc din simpla plăcere de a face rău. Dispăruseră cu o jumătate de ceas înainte de sosirea pionierilor, pe care îi socoteau încă retraşi la stînă.
Văzînd cele ce se petreceau, Nab se repezise afară din adăpost, se urcase pe platou şi, fără să se mai gîndească la primejdie, încercase să stingă focul ce mistuia coteţele. Luptase zadarnic împotriva flăcărilor, pînă în clipa în care căruţa pionierilor apăruse la marginea pădurii.
Acestea erau nenorocirile ce se abătuseră asupra Casei de Granit. Ocnaşii dovediră astfel că sînt un pericol permanent pentru locuitorii insulei Lincoln, care pînă atunci trăiseră liniştiţi, dar care acum se puteau aştepta la nenorociri şi mai mari!
Gédéon Spilett rămase împreună cu Pencroff la Casa de Granit, ca să-l îngrijească pe Harbert, iar Cyrus Smith, întovărăşit de Nab, porni să cerceteze stricăciunile făcute.
Din fericire, ocnaşii nu se apropiaseră de Casa de Granit, căci altfel atelierele Căminului n-ar fi scăpat neatinse.
Ar fi fost totuşi mai uşor de înlocuit decît ruinele rămase pe platoul Grande-Vue.
Cyrus Smith şi Nab se îndreptară spre rîul Mercy şi o luară de-a lungul malului stîng, fără să întâlnească nici o urmă care să trădeze trecerea ocnaşilor pe acolo, nici dincolo de rîu, nici în pădure, unde nu se vedea nimic ce-ar fi putut da de bănuit.
Ar fi fost tot atît de posibil ca ocnaşii să fi fugit cînd i-au văzut întorcîndu-se la Casa de Granit sau să se fi înfundat în pădurea Jacamarului, după devastarea platoului, fără să ştie nimic de întoarcerea pionierilor.
Dacă prima presupunere era cea bună, inginerul era sigur că nemernicii se vor întoarce la stîna lipsită de apărare, unde ştiau că vor găsi rezerve preţioase pentru ei.
Dacă a doua presupunere era cea adevărată, atunci se putea ca ei să se fi întors în ascunzişul lor, aşteptând prilejul să reînceapă atacul.
Bine ar fi fost să li se taie aceste căi, dar orice măsură împotriva lor era legată de starea lui Harbert. Pentru a porni împotriva ocnaşilor, Cyrus Smith avea nevoie de toate forţele, ori în clipa de faţă nimeni nu putea părăsi Casa de Granit.

Inginerul şi Nab ajunseră pe platou. îi întîmpină o privelişte jalnică. Lanuri călcate în picioare, spice coapte zăcînd la pămînt, celelalte plantaţii răscolite şi grădina de zarzavat în întregime răvăşită. Din fericire, la Casa de Granit se găsea o rezervă de seminţe, cu ajutorul căreia puteau face faţă stricăciunilor.
Focul mistuise moara, coteţele şi grajdul. Cîteva animale speriate rătăceau pe platou, iar păsările, care în timpul incendiului se refugiaseră pe apele lacului, se întorceau la locurile lor, bălăcindu-se pe maluri. Toată munca trebuia luată de la început.
Cyrus Smith nu scotea nici o vorbă, dar faţa lui, mai palidă ca de obicei, trăda mînia grozavă pe care se străduia s-o stăpînească. Mai aruncă o privire asupra lanurilor răvăşite şi asupra dărîmăturilor şi apoi se întoarse la Casa de Granit.
Veniră zile grele pentru pionieri, cele mai triste din cîte petrecuseră pe insulă. Harbert slăbea din ce în ce. Se părea că asupra băiatului se abătuse o boală mai grea, urmare a marii tulburări prin care trecuse organismul său. Gédéon Spilett prevedea o înrăutăţire a stării bolnavului, pe care ştia că n-o va putea combate.
Într-adevăr, Harbert era cuprins de un fel de toropeală şi din cînd în cînd începea să aiureze. Singurele medicamente pe care le aveau la îndemînă pionierii, ceaiurile răcoritoare, se dovediră neputincioase. Febra nu se urcase prea tare, dar în curînd începu parcă să revină în accese regulate.
Aceste accese începură în ziua de 6 decembrie. Degetele, nasul şi urechile băiatului erau foarte palide. Fu cuprins de fiori şi tremurături, pulsul îi era slab şi neregulat, pielea uscată şi era chinuit de o sete grozavă. Urmă apoi un răstimp de febră. Pielea i se înroşi, pulsul se acceleră, apoi fu scăldat de sudori şi temperatura scăzu. Accesul ţinuse cinci ore.
Gédéon Spilett nu se mişcase o clipă de lîngă Harbert. Reporterul îşi dădu seama că băiatul suferea de o febră intermitentă, care trebuia curmată cît mai era vreme.
— Ne trebuiesc medicamente, ca să luptăm împotriva febrei, îi spuse Gédéon Spilett lui Cyrus Smith,
— Medicamente!... răspunse inginerul. N-avem nici chinină, nici sulfat de chinină.
— Ştiu, spuse Gédéon Spilett, dar pe marginea lacului cresc sălcii şi scoarţa lor înlocuieşte cîteodată chinina.

— Să încercăm, fără să pierdem o clipă! spuse Cyrus Smith.
Scoarţa de salcie trecea drept un înlocuitor al chininei şi se gîndeau s-o folosească aşa cum o aveau la îndemînă, căci nu puteau extrage substanţa medicamentoasă care se presupunea că ar conţine-o. Inginerul se repezi chiar el să taie cîteva bucăţi de scoarţă de pe o salcie neagră, pe care le aduse la Casa de Granit. Prefăcură coaja în pulbere şi îi dădură lui Harbert o parte, chiar în aceeaşi seară.
Noaptea trecu fără să aducă vreo înrăutăţire a boalei. Harbert mai aiura cîteodată, totuşi nu se iviră accese în timpul nopţii şi nici în cursul zilei următoare.
Pencroff se mai linişti puţin. Gédéon Spilett nu spunea nimic. Cuprins de îngrijorare, reporterul aştepta ziua următoare, temîndu-se ca Harbert să nu aibă o febră terţă, în care caz accesul următor trebuia să se ivească a doua zi.
Între timp, în momentele cînd îl lăsa febra, Harbert era frînt, cu capul greu şi ameţit. Apăru şi alt semn care îl sperie pe reporter: ficatul băiatului începuse să se congestioneze şi în curînd un delir intens arătă că şi creierul era aprins de boală.
Gédéon Spilett, îngrozit în faţa acestor complicaţii, îl trase pe inginer la o parte.
— E o febră pernicioasă ! spuse el.
— Febră pernicioasă ! strigă Cyrus Smith. Te înşeli, Spilett. O febră pernicioasă nu apare din senin. Trebuie ca mai întîi să fi prins undeva germenul bolii !
— Nu mă înşel, răspunse reporterul. Harbert o fi prins boala asta în mlaştină. Primul acces a trecut. Dacă se iveşte al doilea, şi dacă nu izbutim să-l împiedicăm nici pe al treilea... băiatul e pierdut !
— Dar scoarţa de salcie ?...
— Nu ajută, răspunse reporterul, şi al treilea acces de febră pernicioasă este întotdeauna mortal, dacă nu este combătut cu chinină.
Din fericire, Pencroff nu auzise nimic, altfel ar fi înnebunit de durere.
Inginerul şi reporterul trăiră clipe de grea îngrijorare atît în ziua, cît şi în noaptea următoare.
Pe la mijlocul zilei următoare se ivi al doilea acces. Criza fu îngrozitoare şi sărmanul Harbert se simţea pierdut ! Întindea braţele spre Cyrus Smith, spre Spilett, spre Pencroff ! Nu voia să

moară !... Suferinţa băiatului era sfîşietoare. Pionierii se văzură nevoiţi să-l scoată pe Pencroff din încăpere.
Accesul ţinu cinci ore şi pionierii îşi dădură seama că Harbert nu va fi în stare să mai suporte un altul.
Noaptea fu îngrozitoare. în delirul său, Harbert spunea lucruri care frîngeau inimile tovarăşilor săi. Rostea vorbe fără şir, se lupta cu ocnaşii, îl striga pe Ayrton ! Implora ajutorul fiinţei misterioase, protectorul lor necunoscut, dispărut acum, a cărui imagine îl mai obseda... Cădea apoi într-o stare de inconştienţă care-l dobora: de cîteva ori, lui Gédéon Spilett i se păru că băiatul murise !
A doua zi, 8 decembrie, leşinurile se ţinură lanţ. Cu mîinile uscate, Harbert se încleşta de pat. îi dădură din nou cîteva doze de scoarţă de salcie pulverizată, dar reporterul pierduse orice nădejde.
— Dacă pînă mîine dimineaţă nu-i dăm un medicament mai puternic, spuse reporterul, Harbert e pierdut!
Sosi şi noaptea, după cît se părea ultima noapte a copilului bun, curajos, inteligent, atît de matur pentru vîrsta lui, pe care toţi îl iubeau. Singurul leac împotriva groaznicei boli, singurul care putea s-o învingă, nu se găsea pe insula Lincoln !
În timpul nopţii, Harbert aiura din ce în ce mai des. Ficatul se congestionase în mod înspăimîntător, creierul era şi el atins şi băiatul nu mai recunoştea pe nimeni.
Nu credeau s-o mai ducă pînă a doua zi, pînă la al treilea acces, care trebuia să-l ucidă. Băiatul părea sfîrşit şi în intervalul dintre crize părea lipsit de simţiri.
Pe la orele trei dimineaţă, Harbert scoase un ţipăt îngrozitor, părînd să se zbată în ghearele morţii. Nab, care se afla lîngă el, fugi înspăimîntat în camera alăturată, unde vegheau tovarăşii săi !
Şi tocmai în acel moment, Top începu să latre într-un fel straniu...
Se repeziră cu toţii în cameră şi izbutiră să oprească băiatul, care voia să sară din pat; luîndu-i mîna, lui Gédéon Spilett i se păru că pulsul se întăreşte puţin...
Era ora cinci dimineaţa. Razele soarelui începeau să pătrundă în camerele Casei de Granit. Prevesteau o zi luminoasă, ultima zi a bietului Harbert
O rază alunecă şi pe masa de lîngă pat.

Pencroff scoase un ţipăt şi arătă un obiect aşezat pe masă...
Era o cutie mică, lunguiaţă, pe capacul căreia scria:

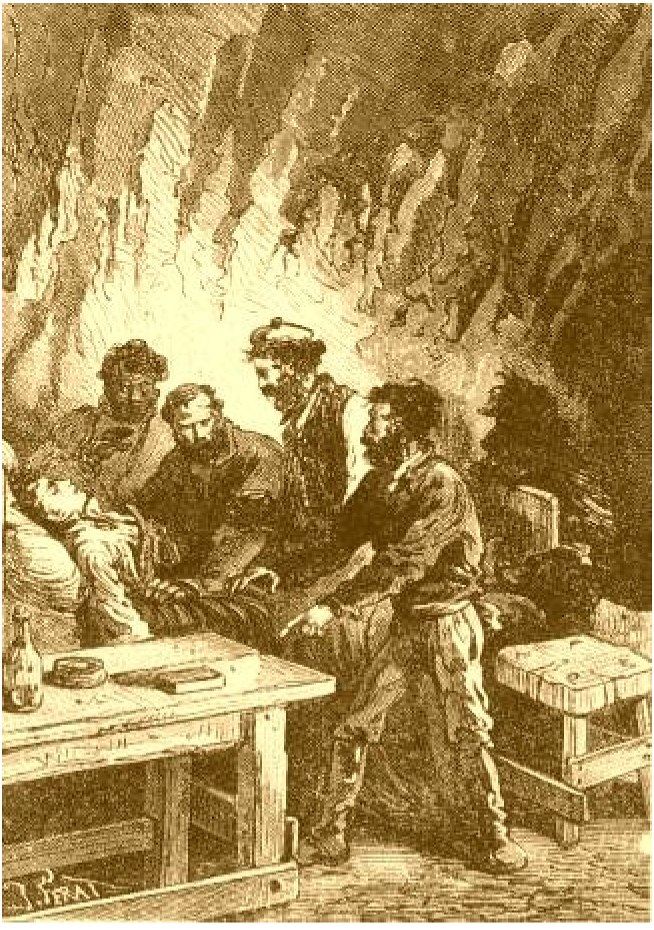
Sulfat de chinină

CAPITOLUL XI

Mister. Convalescenţa lui Harbert. Colţuri încă necunoscute ale insulei. Pregătiri de plecare. Prima zi. Noaptea. A doua zi. Perechea de casoari. Urme de paşi în pădure. Pe promontoriul Reptilei.

Gédéon Spilett deschise cutioara. Ea conţinea vreo două sute de mici buline albe, din care duse cîteva la gură. Amărăciunea lor îi înlătură orice şovăială, ţinea în mînă o cutie plină cu buline preţioase de chinină, cel mai bun leac împotriva acceselor periodice de friguri.
Trebuiau să-i administreze lui Harbert, fără întîrziere, medicamentul. Mai tîrziu vor afla ei cum ajunsese chinina acolo.
— Daţi-mi repede cafea, ceru Gédéon Spilett. Peste cîteva minute Nab aducea o ceaşcă aburindă. Gédéon Spilett amestecă vreo zece grame de chinină în lichid şi izbuti să-l facă pe Harbert să înghită amestecul.
Era şi timpul, căci al treilea acces se putea ivi oricînd.
Accesul însă nu avea să se mai ivească niciodată!

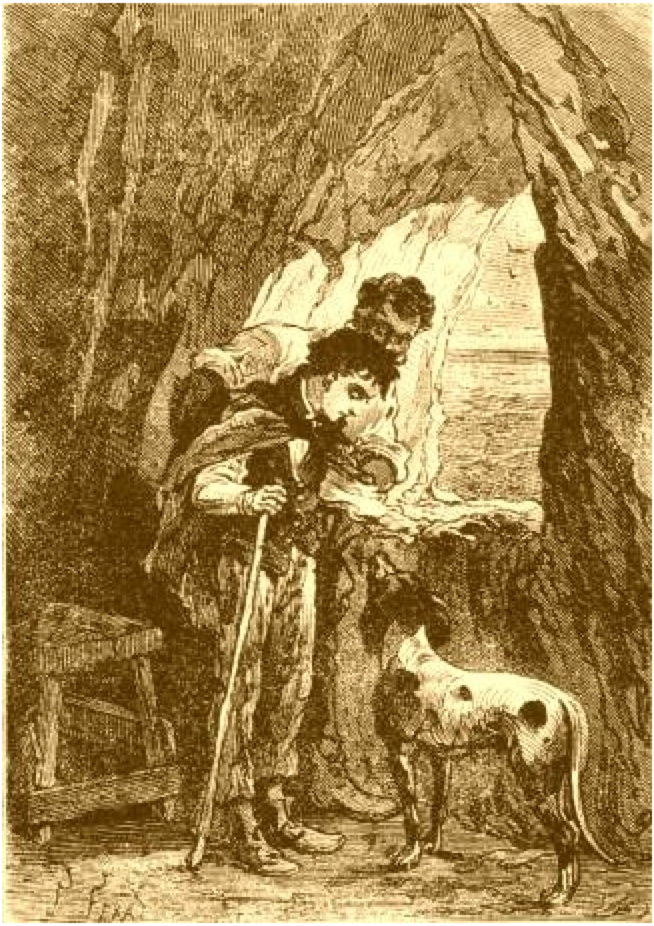
Speranţa înflorea din nou în sufletele tuturor. Puterea misterioasă apăruse din nou, într-o clipă de grea cumpănă, cînd nu se mai aşteptau la ajutorul ei !...
Peste cîteva ore, Harbert dormea liniştit şi pionierii putură discuta întîmplarea. Intervenţia necunoscutului era mai limpede ca oricînd. Dar cum pătrunsese el în timpul nopţii pînă în Casa de Granit? Lucrul era cu totul de neînţeles, după cum de neînţeles era întreaga purtare a „spiritului ocrotitor" al insulei.

În tot timpul zilei, Harbert primi din trei în trei ore cîte o doză de sulfat de chinină.
A doua zi, băiatul se şi simţea ceva mai bine. Fără îndoială, nu era vindecat, căci febrele intermitente sînt supuse revenirilor, dar acum pionierii aveau cu ce să-l îngrijească, aveau la îndemînă medicamentul care le trebuia ! Şi desigur că şi acel care-l adusese nu se afla departe !
Inimile tuturor erau pline de speranţă.
Şi oamenii nu se înşelau. Zece zile mai tîrziu, la 20 decembrie, Harbert intră în convalescenţă. Era desigur foarte slab şi ţinut la un regim sever, dar accesele nu mai apărură. De altfel, băiatul respecta cu sfinţenie tot ce i se spunea, dorind din tot sufletul să se facă bine.
Pencroff arăta şi el ca un om scăpat de la moarte. Era nebun de fericire, aiura parcă, iar pe Gédéon Spilett nu-l mai numea decît doctorul Spilett.

Nu le mai rămînea decît să dea de adevăratul medic.
— Las' că-l găsim noi repeta marinarul.
Un lucru era sigur oricare ar fi fost omul, trebuia să se aştepte ca Pencroff să-l strîngă în braţe cu putere, ca un adevărat marinar.
O dată cu luna decembrie, luă sfîrşit şi anul 1867, an plin de grele încercări pentru locuitorii insulei Lincoln. Anul 1868 începu cu o vreme minunată şi cu nişte călduri tropicale, pe care, din fericire, briza mării mai izbutea să le domolească. Harbert prindea noi puteri şi de pe patul lui, aşezat la fereastră, trăgea în plămîni aerul sănătos încărcat cu sare, care îi dădea sănătate. începuse să mănînce, şi Nab îi pregătea nişte mîncăruri minunate, uşoare şi gustoase.
— Mai, mai să-mi pară rău că n-am tras să mor, spunea Pencroff.
În tot timpul acesta, ocnaşii nu se mai arătaseră prin jurul Casei de Granit. De la Ayrton n-aveau nici o ştire. Totuşi, inginerul şi Harbert mai trăgeau nădejdea să-l regăsească într-o zi, deşi tovarăşii lor nu se mai îndoiau de moartea lui. îşi dădeau însă cu toţii seama că nu puteau trăi în asemenea nesiguranţă şi erau hotărîţi să înfăptuiască expediţia lor, de îndată ce băiatul se va simţi bine. Trebuiau totuşi să mai aştepte o lună cel puţin, căci aveau nevoie de toate forţele coloniei, pentru a putea doborî pe ocnaşi.
Lui Harbert îi mergea din ce în ce mai bine. Congestia ficatului dispăruse şi rănile lui puteau fi socotite pe de-a-ntregul vindecate.

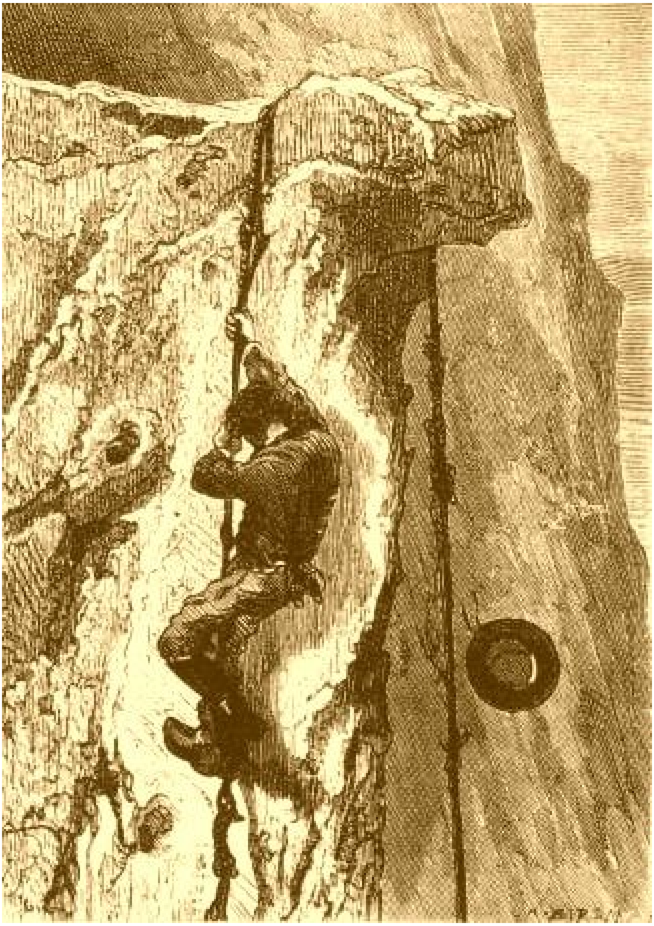
În cursul lunii ianuarie munciră mult pe platoul Grande-Vue, dorind să mai salveze din rămăşiţele recoltei de grîu şi legume, pe care voiau să le folosească drept seminţe pentru recolta viitoare. Cît despre refacerea coteţelor, a morii şi grajdurilor, Cyrus Smith socoti că era mai bine să mai aştepte. în timp ce tovarăşii lui şi el vor fi departe, ocnaşii erau în stare să viziteze din nou platoul şi, după obiceiul lor, să prade şi să incendieze iar totul. De aceea, aveau de gînd să înceapă aceste lucrări după curăţirea insulei de răufăcători.

Pe la mijlocul lunii ianuarie, tînărul convalescent începu să se scoale din pat cîteva ore pe zi. Puterile îi creşteau văzînd cu ochii, ajutat fiind de natura lui robustă. Harbert împlinise optsprezece ani. Era înalt şi făgăduia să devină un bărbat frumos şi vînjos. începînd de atunci, merse cu paşi repezi spre însănătoşire, sub supravegherea atentă şi îngrijirea severă a „doctorului Spilett”. Către sfîrşitul lunii ianuarie, Harbert cutreiera platoul Grande-Vue şi plaja. Câteva băi de mare, făcute în tovărăşia lui Pencroff şi a lui Nab, îi grăbiră întremarea. Cyrus Smith socoti că venise timpul să hotărască ziua plecării. Aleseră data de 15 februarie. Nopţile foarte înstelate ale anotimpului aveau să le uşureze cercetările pe întreg cuprinsul insulei.

Începură pregătirile destul de importante pentru această călătorie. Pionierii juraseră să nu se mai întoarcă la Casa de Granit înainte de a fi omorît pe ocnaşi şi a-l fi regăsit pe Ayrton, dacă mai trăia. Pe de altă parte, erau hotărîţi să descopere ascunzătoarea necunoscutului, care veghea cu atîta grijă asupra lor.
Pionierii noştri cunoşteau bine toată coasta răsăriteană a insulei, de la capul Ghearei pînă la capul Mandibulelor, mlaştina Tadornelor, împrejurimile lacului Grant, pădurea Jacamarului, între cursul rîuiui Mercy şi al Pîrîului Roşu, după cum cunoşteau şi o parte din povîrnişurile de la poalele muntelui Franklin, unde îşi aşezaseră stîna.
Ei mai cercetaseră, dar nu îndeajuns, litoralul golfului Washington, de la capul Ghearei pînă la promontoriul Reptilei, mlaştinile şi regiunea împădurită din vest, precum şi nesfîrşitele dune, care se terminau la botul căscat al golfului Rechinului.
Pionierii nu cercetaseră însă de loc pădurile întinse care acopereau peninsula Serpentină, ţărmul drept al rîuiui Mercy, ţărmul stîng al rîului Cascadei, văile şi povîrnişurile întortochiate de la estul, nordul şi sudul muntelui Franklin, unde existau desigur multe ascunzişuri adînci. Erau deci cîteva mii de acri de teren, care trebuiau cercetate.
Hotărîră să înceapă cu Far-West-ul în aşa fel, încît să cuprindă tot ţărmul drept al rîuiui Mercy. Poate că ar fi fost mai nimerit să se îndrepte mai întîi spre stînă, unde se temeau că se instalaseră din nou ocnaşii, fie ca să se adăpostească acolo, fie ca să prade. Se putea însă.întîmpla ca să ajungă acolo prea tîrziu, şi să găsească totul devastat. Iar dacă piraţii aveau de gînd să stea ascunşi, era timp oricînd să-i prindă, chiar în bîrlog.
Pionierii hotărîră deci, după ce se sfătuiseră, să se îndrepte spre promontoriul Reptilei, mergînd prin pădure. Aveau de gînd să-şi deschidă drum cu toporul, croind astfel primul traseu al şoselei, care avea să lege Casa de Granit cu extremitatea peninsulei, pe o lungime de 16-17 mile.
Căruţa era în bună stare. Onaggaşii, bine odihniţi, puteau să umble mult. Încărcară căruţa cu alimente, îmbrăcăminte, vase de bucătărie, unelte de tot felul, precum şi arme şi muniţii, alese cu grijă din arsenalul atît de bogat al Casei de Granit. Pionierii ştiau că ocnaşii puteau fi ascunşi în pădure şi că, în mijlocul acestor desişuri, nu era greu să-i nimerească un glonte. De

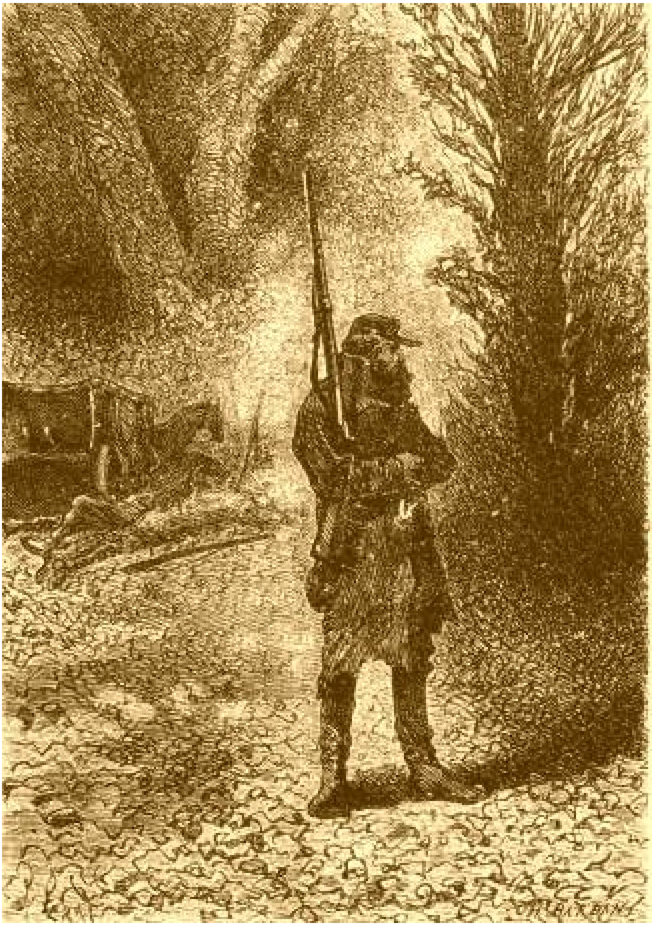
aceea trebuiau să ţină seama de acest lucru şi să nu se despartă, orice s-ar fi întîmplat.
Hotărîră să nu lase pe nimeni la Casa de Granit. Top şi Jup făceau şi ei parte din expediţie. Locuinţa lor din mijlocul stîncilor se putea păzi şi singură.
Ziua de 14 februarie, ajunul plecării, cădea într-o duminică. Ea fu consacrată în întregime odihnei. Harbert, vindecat, dar încă slab, avea un loc rezervat în căruţă.

A doua zi, în zori, Cyrus Smith luă toate măsurile ca să pună Casa de Granit la adăpost de orice invazie. Scările pe care le folosiseră odinioară fură duse la Cămin, unde le îngropară adînc în nisip. Aveau să se slujească de ele la întoarcere, deoarece scripetele ascensorului fusese demontat. Pencroff rămase ultimul în Casa de Granit, pentru a termina operaţia, apoi coborî pe o frînghie, pe care o strînseră după aceea, împiedicînd astfel orice legătură între terasa casei şi plajă.
Vremea era minunată.
— O să fie o zi călduroasă ! spuse reporterul vesel.
— Nu-i nimic, doctore Spilett, răspunse Pencroff, vom merge pe sub copaci, aşa că nici nu vom zări soarele !
— Să pornim ! zise inginerul.

Căruţa îi aştepta pe ţărm, lîngă Cămin. Reporterul era de părere ca Harbert să ia loc în ea, cel puţin în primele ore ale călătoriei, şi tînărul se văzu nevoit să se supună sfatului doctorului său.
Nab luă onaggaşii de căpăstru. Cyrus Smith, reporterul şi marinarul mergeau înainte. Top sărea vesel de colo pînă colo. Harbert îl pofti în căruţă şi pe Jup, care primi fără să se lase rugat. în cele din urmă, grupul se puse în mişcare.
Căruţa ocoli cotul rîului Mercy şi, după ce urcă malul stîng, cale de o milă, trecu podul care lega platoul cu drumul spre portul Balonului. Lăsînd drumul în stînga lor, pionierii se afundară în uriaşele păduri ale regiunii Far-West.
Primele două mile, căruţa se mişcă uşor, copacii fiind mai răsfiraţi; din cînd în cînd, erau nevoiţi să taie cîteva liane sau mărăcini, fără ca mersul lor să fie stînjenit de vreo piedică mai serioasă.
Frunzişul des al copacilor ţinea umbră şi răcoare. Cît cuprindeau cu ochii se întindeau desişuri mari de brazi „douglas", dragonieri şi alte esenţe cunoscute, în care forfotea lumea păsărilor obişnuite ale insulei: tetra, jacamari, fazani şi tot solul de papagali zgomotoşi zburau de colo pînă colo. Prin iarbă alergau canguri, agutii şi cabiai, amintind pionierilor de primele excursii făcute pe insulă.
— Mi se pare totuşi, spuse Cyrus Smith, că toate vieţuitoarele astea, fie cu pene, fie cu păr, sînt mai sperioase ca altădată. Se vede că pădurea a fost cutreierată de ocnaşi şi sînt sigur că în curînd vom găsi şi urmele lor.
Într-adevăr, găsiră urme în nenumărate locuri. Mai mult sau mai puţin proaspete, toate dovedeau trecerea piraţilor. Ici, copaci crestaţi, pentru a însemna desigur drumul, colo urmele unui foc, mai departe urme de paşi rămase în locuri mocirloase. Totuşi, nimic nu indica o tabără stabilă.
Inginerul îşi sfătuise tovarăşii să nu vîneze. împuşcăturile ar fi putut atrage atenţia ocnaşilor, dacă aceştia se mai aflau în pădure, iar vînătorii ar fi fost ispitiţi să se depărteze de căruţă, umblînd răzleţi, lucru cu totul neîngăduit.
Spre sfîrşitul zilei, începură să înainteze mai greu. În unele locuri, pionierii se văzură nevoiţi să doboare copaci pentru a-şi croi drum. înainte de a pătrunde în desişuri, inginerul avea grijă să-i trimită pe Top şi Jup în cercetare. Cele două animale îşi îndeplineau conştiincios sarcina, astfel că inginerul înainta

liniştit, ştiind că prin locurile cercetate de ele nu va întîlni fiare sau ocnaşi, tot atît de primejdioşi ca şi fiarele.
În prima seară, pionierii poposiră la opt mile depărtare de casa lor, pe malurile unui mic afluent al rîului Mercy, pe care nu-l cunoscuseră încă şi care făcea parte din reţeaua de ape ce dădeau atîta fertilitate acestor pămînturi.
Cinară cu poftă, căci erau înfometaţi, şi apoi luară toate măsurile pentru a petrece o noapte liniştită. Inginerul s-ar fi mulţumit să aprindă focuri în jurul taberei, dacă ar fi avut de-a face doar cu animale sălbatice — jaguari sau alte fiare; ocnaşii însă ar fi fost mai curînd atraşi decît opriţi de aceste flăcări, aşa că socoti mai potrivit să se culce cu toţii pe întuneric.

Paza fu bine întocmită. Doi dintre pionieri vegheau în acelaşi timp şi din două în două ore hotărîră să fie schimbaţi de alţi doi tovarăşi ai lor. Şi cum, în ciuda protestelor sale, Harbert nu fu lăsat să facă de gardă, Pencroff cu reporterul şi inginerul cu Nab veghează pe rînd în împrejurimile taberei.
Întunericul ţinu doar cîteva ore, pricinuit mai curînd de desişul de nepătruns al ramurilor, decît de lipsa soarelui. Tăcerea fu tulburată din cînd în cînd de urletele răguşite ale jaguarilor şi de strigătele maimuţelor, care păreau să-l supere mult pe Jup.

Noaptea trecu în linişte, iar a doua zi, la 16 februarie, pionierii îşi reluară mersul încet prin pădure,
În ziua aceea străbătură doar şase mile, căci la fiecare pas erau nevoiţi să-şi croiască drum cu topoarele, Procedînd ca nişte pionieri adevăraţi, călătorii cruţau copacii mari şi frumoşi - care de altfel ar fi cerut sforţări uriaşe din partea lor - doborînd mai curînd puieţii, astfel că drumul lor ocolea şi şerpuia mereu.
În cursul acelei zile, Harbert descoperi soiuri noi de copaci, cum erau ferigile arborescente, cu frunze frumos aşezate, şi roşcovi cu fructe dulci, lunguieţe, care plăcură mult onaggaşilor. Mai găsiră şi nişte conifere minunate din specia „kauri". Uriaşii aceştia, ale căror conuri verzi se ridicau pînă la două sute de picioare, creşteau în pîlcuri izolate. Coniferele acestea creşteau în număr mare în Noua Zeelandă şi erau la fel de vestite ca şi cedrii din Liban.
Specii noi de animale nu se vedeau. Zăriră însă, de departe, fără să se poată apropia de ele, o pereche de păsări de origine australiană, un fel de casoari, numiţi „emu”. Aveau vreo cinci picioare înălţime, erau acoperiţi cu pene cafenii şi cocoţaţi pe picioroange lungi. Top se repezi la ele, dar casoarii o luară la fugă, depărtîndu-se cu uşurinţă, deoarece goneau nemaipomenit de repede.
Mai găsiră cîteva urme ale ocnaşilor. Lîngă un foc, care părea stins de curînd, pionierii descoperiră nişte urme de ghete, pe care le cercetară cu multă atenţie. Măsurîndu-le una după alta în lăţime şi în lungime, ei aflară cinci urme deosebite. Cei cinci ocnaşi poposiseră fără îndoială aici; dar pionierii nu o găsiră pe a şasea, cea pe care o căutau şi care ar fi fost a piciorului lui Ayrton.
— Ayrton nu-i cu ei ! spuse Harbert.
— Nu, răspunse Pencroff, şi asta înseamnă că ticăloşii l-au omorît. Păcat că n-au o vizuină a lor, unde să-i înconjurăm ca pe nişte fiare sălbatice !
— Nu stau pe loc, ci, pe cît se pare, rătăcesc de ici, colo, răspunse reporterul. Socot, se vede, că e mai bine aşa, pînă ce vor deveni stăpînii insulei.
— Stăpînii insulei ? răcni marinarul. Stăpînii insulei ? Vocea i se sugruma, ca şi cînd o mînă de fier i-ar fi strîns gîtul. Spuse apoi cu un glas mai potolit:
— Ştiţi, domnule Cyrus, ce glonte am eu în puşcă ?

— Nu, Pencroff.
— Acela care a străbătut pieptul lui Harbert şi vă dau cuvîntul meu că glontele ăsta îşi va nimeri ţinta !
Dar această dreaptă răzbunare tot nu l-ar fi putut învia pe Ayrton, şi din cercetarea urmelor se părea că, din nefericire, nu mai era nici o nădejde să-l mai revadă vreodată !
În seara aceea, poposiră la paisprezece mile de Casa de Granit şi Cyrus Smith socoti că-i mai despart doar cinci mile de capul Reptilei.
Într-adevăr, pionierii ajunseră a doua zi la capătul peninsulei. Străbătuseră pădurea în toată lungimea ei, dar nu găsiseră nici un semn care să le arate unde era ascunzişul ocnaşilor sau ascunzişul şi mai tainic al misteriosului necunoscut,

CAPITOLUL XII

Explorarea peninsulei Serpentine. Popas la revărsarea rîului Cascadei. La şase sute de paşi de stînă. Gédéon Spilett şi Pencroff pleacă în recunoaştere. Întoarcerea lor. Înainte! O poartă deschisă. O fereastră luminată. La lumina lunii.

A doua zi, la 18 februarie, cercetară tot litoralul împădurit, ce se întindea de la promontoriul Reptilei pînă la rîul Cascadei. Pionierii scotociră cu de-amănuntul pădurea, care ocupa întreaga lăţime a peninsulei, pe o întindere de trei-patru mile. Copacii uriaşi şi rămuroşi dovedeau fertilitatea pămîntului, mai uimitoare aci decît pe tot restul insulei. Părea un colţ de junglă africană sau de pădure virgină de pe malul Amazonului, transplantată aici, în mijlocul zonei temperate. Lucrul acesta îi făcea pe pionieri să creadă că minunaţii arbori găseau în pămîntul acesta umed la suprafaţă, dar încălzit în adîncime de focuri vulcanice, condiţii neobişnuite într-o climă temperată. Peste tot dominau kaurii şi eucalipţii uriaşi.
Totuşi, pionierii nu veniseră să admire aceste frumuseţi. Ei ştiau de mult că în această privinţă, insula Lincoln putea să se ia la întrecere cu insulele din grupul Canarelor, numite pe vremuri „Insulele Fericite”. Dar insula lor nu le mai aparţinea în întregime. Alţi oameni pătrunseseră aici; pe meleagurile lor călcau ticăloşi, care trebuiau ucişi fără milă.

Pe coasta răsăriteană, cu toate cercetările lor, nu mai găsiră nici o urmă. Nici urme de paşi, nici crestături pe copaci, nici cenuşă rece, nici tabere părăsite.
— Nu mă miră ! spuse Cyrus Smith. Ocnaşii au debarcat pe insulă lîngă capul Epavei şi s-au afundat îndată în pădurile Far-West-ului, după ce au trecut de mlaştinile Tadornelor. Ei au urmat cam acelaşi drurn pe care l-am străbătut şi noi de cînd am părăsit Casa de Granit. Astfel se explică urmele găsite în pădure. Odată ajunşi pe litoral, ocnaşii au înţeles că nu vor găsi un adăpost bun prin locurile astea, aşa că au luat-o spre nord, unde au dat de stînă...
— Poate că s-au întors acolo, spuse Pencroff.
— Nu prea cred, răspunse inginerul. îşi închipuie ei că vom cerceta şi pe acolo. Stîna este pentru ei doar un loc de aprovizionare, nu o tabără definitivă.
— Are dreptate Cyrus, spuse reporterul, şi după mine, ocnaşii trebuie să-şi fi căutat un adăpost în văile dintre povîrnişurile de la poalele muntelui Franklin.
— Atunci la ce mai stăm, domnule Cyrus ? Să mergem drept la stînă ! strigă Pencroff. Să isprăvim odată ! M-am săturat să ne tot pierdem timpul !
— Nu, dragul meu, răspunse inginerul. Uiţi că trebuie să aflăm neapărat dacă se ascunde vreo locuinţă în pădurea Far-West. Ştii că expediţia noastră are un dublu scop, Pencroff. Pe de o parte vrem să pedepsim nişte ticăloşi, iar pe de altă parte, adu-ţi aminte, am pornit să arătăm cuiva recunoştinţa noastră !
— Frumoase cuvinte, domnule Cyrus, răspunse marinarul. Mă bate totuşi gîndul că pe domnul acela o să-l găsim numai cînd va binevoi el singur să se arate.
Pencroff exprima prin aceste cuvinte părerea tuturor. După cîte se părea, ascunzişul necunoscutului era tot atît de tainic, ca şi persoana lui.
În seara aceea, căruţa se opri la revărsarea rîului Cascadei. Tabăra fu aşezată ca de obicei şi măsurile de pază luate ca întotdeauna. Harbert era din nou băiatul zdravăn şi sănătos de odinioară şi se simţea foarte bine în aer liber, între briza oceanului şi aerul înviorător al pădurii. Nu mai călătorea în căruţă, ci alerga în fruntea caravanei.
A doua zi, la 19 februarie, pionierii părăsiră litoralul, pe care se îngrămădeau atît de pitoresc stîncile de bazalt de forme atît de

diferite şi o luară de-a lungul malului stîng al rîului. Drumul fusese croit, în parte, în timpul excursiilor, ce le făcuseră de la stînă pînă la ţărmul de vest. Pionierii se aflau la şase mile de muntele Franklin.
Planul inginerului era următorul: să cerceteze cu de-amănuntul toată valea rîului şi să înainteze, cu băgare de seamă, pînă în împrejurimile stînei; dacă găseau stîna ocupată, trebuiau s-o ia cu asalt, cu forţa; dacă nu era ocupată, se vor întări acolo şi vor face din ea baza de la care aveau să cerceteze povîrnişurile muntelui Franklin.
Pionierii aprobară planul, grăbiţi cum erau să ia din nouă în stăpînire insula lor.
Urmară deci valea îngustă, care despărţea două din cele mai puternice metereze ale muntelui Franklin. Cu cît înaintau spre zonele superioare ale vulcanului, cu atît se răreau copacii, atît de deşi pe malul apei. Solul accidentat ar fi putut să ascundă curse, aşa că nu înaintau decît cu mare grijă. Top şi Jup deschideau drumul ca înaintaşi, cercetînd în dreapta şi în stingă tufişurile dese, întrecîndu-se în pricepere şi vioiciune, Nu găsiră totuşi nici urmă de ocnaşi.
Pe la orele cinci, căruţa se opri la şase sute de paşi de ţarcul stînei, care era ascuns de o perdea semi-circulară de copaci. Trebuiau să afle dacă stîna era ocupată. Nu puteau face lucrul acesta în plină zi, fără să se expună să fie împuşcaţi ca Harbert. Cel mai bun lucru era să aştepte venirea nopţii.
Dar Gédéon Spilett ardea de nerăbdare să cerceteze împrejurimile stînei, iar Pencroff, nerăbdător şi el, voia să-l întovărăşească.
— Nu, dragii mei, se împotrivi inginerul. Aşteptaţi pînă la noapte. Nu voi lăsa pe niciunul dintre voi să-şi primejduiască viaţa în plină zi.
— Dar, domnule Cyrus... începu marinarul, care nu părea dispus să se supună.
— Te rog, Pencroff, spuse inginerul.
— Fie ! se învoi marinarul, înjurîndu-i pe ocnaşi marinăreşte, ca să-i mai treacă necazul.
Pionierii rămaseră deci în jurul căruţei, supraveghind cu grijă pădurea din jurul lor.
Mai trecură trei ore. Vîntul încetase şi o tăcere deplină domnea pe sub copacii uriaşi. S-ar fi auzit cu uşurinţă căderea unei

crenguţe, zgomotul unui pas pe frunzele uscate sau foşnetul unui trup strecurîndu-se printre ierburi. Nu mişca însă nimic, de altminteri, riici Top, culcat cu botul pe labe, nu dădea nici un semn de nelinişte.
Pe la orele opt era destul de întuneric ca să poată porni în recunoaştere. Gédéon Spilett şi Pencroff erau gata de plecare. Cyrus Smith se învoi. Top şi Jup rămaseră cu inginerul, Harbert şi Nab, ca să nu dea de veste sosirea lor printr-un lătrat sau strigăt necugetat.

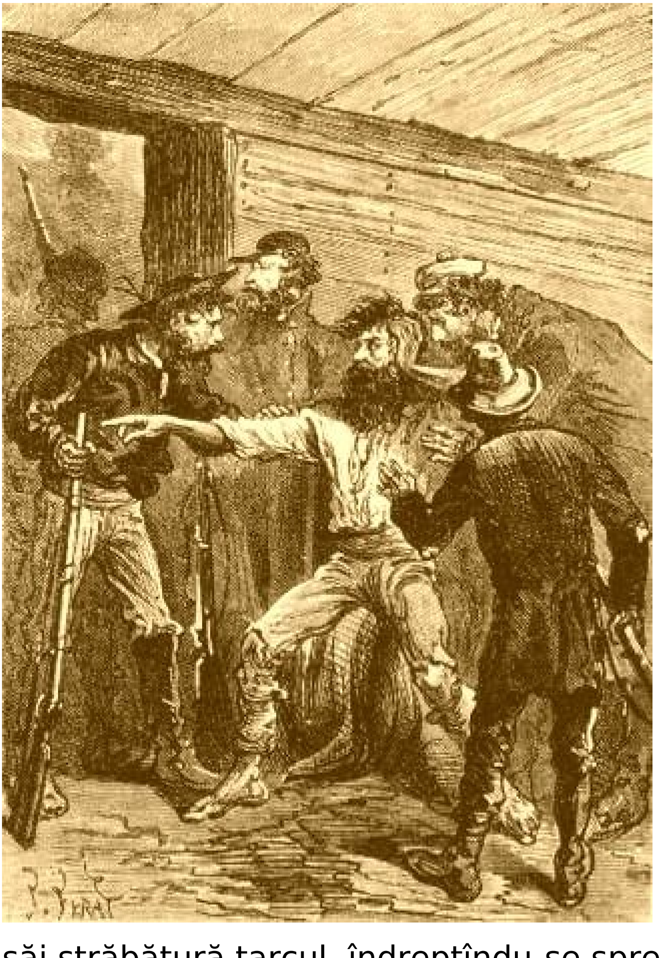
— Nu vă avîntaţi fără socoteală ! le spuse Cyrus Smith marinarului şi reporterului. Nu trebuie să puneţi stăpînire pe stînă, trebuie doar să vedeţi dacă este sau nu ocupată !
— Am înţeles ! răspunse Pencroff.
Şi plecară amîndoi. Frunzişul îi ascundea bine, aşa că nimeni nu-i putea zări la o depărtare de douăzeci, treizeci de paşi. Pencroff şi reporterul înaintau încet, oprindu-se la fiece zgomot suspect ce-l auzeau.
Păstrau oarecare, depărtare între ei, ca să nu-i poată lovi cu uşurinţă gloanţele ocnaşilor, la care se aşteptau în orice clipă. Cinci minute mai tîrziu, Gédéon Spilett şi. Pencroff ieşiseră din pădure. Ajunseră la marginea luminişului, unde se ridica ţarcul stînei.

Se opriră. Asupra tăpşanului despădurit mai stăruia o lumină ştearsă. Poarta stînei, ce se zărea la vreo treizeci de paşi, părea să fie închisă. Cei treizeci de paşi pînă la ea constituiau, cum se spune, „zona primejdioasă", căci orice glonţ pornit din vîrful gardului putea să-l răpună pe îndrăzneţul care s-ar fi aventurat în locul acesta deschis.
Gédéon Spilett şi marinarul nu erau oamenii care să se înspăimînte de un glonte, dar ştiau - în afară de faptul că ei ar fi fost primele victime - că nesocotinţa lor ar putea primejdui viaţa tovarăşilor lor. Şi dacă ei ar fi căzut, ce se făceau Cyrus Smith, Nab şi Harbert ?
Pencroff, a cărui enervare sporise de cînd se vedea atît de aproape de stînă, era gata să se repeadă, dar reporterul îl trase înapoi cu putere.
— Peste cîteva clipe va fi întuneric, îi şopti Gédéon Spilett la ureche, şi atunci pornim.
Pencroff strînse cu putere patul armei, se stăpîni şi aşteptă înjurînd pe înfundate.
Ultimele lumini ale amurgului se stinseră curînd şi întunericul, ce părea să izvorască chiar din pădure, cuprinse întregul luminiş. Muntele Franklin părea acum un paravan uriaş, care acoperea zarea înspre apus. Noaptea venise repede, aşa cum se lasă ea în zonele calde. Era timpul să pornească.
De cînd se postaseră la marginea luminişului, reporterul şi marinarul nu slăbiseră din ochi gardul. Stîna părea părăsită. Muchea gardului se zărea limpede, ca o linie mai întunecată, ce se desprindea din bezna înconjurătoare. Totuşi, era foarte posibil ca un ocnaş să stea la pîndă în dosul ulucilor, spre a fi feriţi de orice surpriză.
Gédéon Spiletf strînse mîna tovarăşului său şi amîndoi se tîrîră spre stînă, ţinîndu-şi puştile pregătite.
Ajunseră la poartă, fără să fi zărit vreo lumină.
Pencroff încercă s-o împingă, dar, după cum bănui seră şi ei, era închisă. Constată însă că barele exterioare nu erau proptite.
S-ar fi putut întîmpla ca ocnaşii să fie la stînă şi să fi proptit în aşa fel poarta, ca ea să nu poată fi împinsă din afară.
Gédéon Spilett şi Pencroff traseră cu urechea.
Nu se auzea nici un zgomot. Caprele şi muflonii dormeau desigur în grajduri şi nimic nu tulbura liniştea nopţii.

Neauzind nici o mişcare, reporterul şi marinarul se întrebară dacă n-ar fi fost nimerit să sară gardul şi să intre în stînă, cu toate că Cyrus Smith le pusese în vedere să nu facă asemenea încercare.
De fapt, planul putea să izbutească, dar putea tot atît de bine să dea greş. Dar, presupunînd că ocnaşii nu bănuiau ce se pornise împotriva lor şi că ar fi putut fi luaţi prin surprindere, era oare nimerit ca ei doi să compromită eventuala reuşită a atacului, năpustindu-se orbeşte peste gard ?
Reporterul socoti deci că era totuşi mai bine să aştepte şi să încerce să pătrundă în stînă împreună cu ceilalţi pionieri. Un lucru era sigur: că puteau ajunge pînă la gard fără să fie văzuţi. Ţarcul nu era păzit.' Era mai bine deci să se întoarcă la căruţă.
Pencroff fu şi el de aceeaşi părere şi primi numaidecît să-l însoţească pe reporter înapoi la tovarăşii lor,
Peste cîteva minute, inginerul află cum stăteau lucrurile.
— Gîndindu-mă bine, spuse el, încep să cred că ocnaşii nu sînt la stînă.
— Vedem noi, după ce sărim gardul, răspunse Pencroff.
— Mergem la stînă, dragii mei ! îi anunţă Cyrus Smith.
— Căruţa o lăsăm în pădure ? întrebă Nab,
— Nu, ea e furgonul nostru cu muniţii şi alimente, răspunse inginerul, şi la nevoie ne va sluji de baricadă. O luăm cu noi !
— Hai să pornim, îi îndemnă Gédéon Spilett. Căruţa ieşi din pădure şi înainta fără zgomot spre gard.
Era întuneric şi peste tot domnea o tăcere desăvîrşită. Iarba deasă înăbuşea şi zgomotul paşilor.
Pionierii erau pregătiţi să tragă. Pencroff îi porunci lui Jup să meargă în urmă, iar Nab îl ţinea pe Top de zgardă, ca să nu se avînte prea repede.
Ajunseră în luminiş. Era pustiu. Fără teamă, oamenii înaintară spre ţarc. Străbătură în cîteva clipe „zona primejdioasă”, fără să fie întîmpinaţi cu împuşcături. Căruţa se opri în faţa gardului. Nab rămase lîngă onaggaşi, iar inginerul, reporterul, Harbert şi Pencroff se îndreptară spre poartă, ca să cerceteze dacă era proptită pe dinăuntru.
Poarta însă era deschisă !
— Ce tot spuneaţi voi mai înainte? întrebă inginerul, întorcîndu-se spre marinar şi reporter.
Aceştia priveau înmărmuriţi.

— Aş putea să jur, spuse Pencroff, că poarta era închisă adineauri !
Pionierii şovăiră o clipă. Să fi fost ocnaşii la stînă atunci cînd Pencroff şi reporterul porniseră în recunoaştere ? Fără îndoială, căci poarta închisă adineauri, doar unul dintre ei putea s-o fi deschis. Se mai aflau acolo sau ieşiseră ?
Toate întrebările acestea se îmbulzeau în mintea pionierilor, fără să-şi găsească răspuns !
În clipa aceea, Harbert, care înaintase cîţiva paşi, se dădu repede înapoi, apucîndu-l pe Cyrus Smith de mînă.
— Ce s-a întîmplat ? întrebă inginerul.
— Se vede lumină.
— În casă ?
— Da !
Toţi cinci înaintară spre poartă şi într-adevăr, prin geamuri, străbătea o lumină slabă.
Cyrus Smith luă repede o hotărîre.
— Mare noroc să-i găsim pe ocnaşi închişi în casă şi să-i luăm prin surprindere. S-a isprăvit cu ei ! Haideţi !
Pionierii se strecurară în ţarc cu puştile pregătite. Lăsară căruţa afară, în paza lui Jup şi a lui Top, pe care-i legaseră pentru mai multă siguranţă.
Cyrus Smith, Pencroff şi Gédéon Spilett, pe o parte, Harbert şi Nab, pe cealaltă, se furişară de-a lungul gardului pînă în faţa casei, cercetînd această parte a stînei, care însă era pustie şi cufundată în întuneric.
În cîteva clipe se adunară cu toţii lîngă casă, în faţa uşii închise.
Cyrus Smith făcu tovarăşilor un semn cu mîna ca să nu se mişte; se apropie apoi de fereastra slab luminată şi aruncă o privire în cameră.
Pe masă se afla un felinar aprins. Lîngă masă era patul lui Ayrton.
Pe pat era întins un om.
Deodată, Cyrus Smith se dădu înapoi, strigînd cu glas stins:
— Ayrton !
Pionierii se repeziră la uşă, mai s-o smulgă din ţîţîni şi năvăliră cu toţii în cameră.
Ayrton părea să doarmă. Se vedea pe chipul lui că suferise mult. Pe mîini şi pe picioare avea vînătăi mari.
Cyrus Smith se plecă asupra lui.

— Ayrton, strigă inginerul, apucînd braţul omului regăsit în împrejurări atît de neaşteptate.
La acest strigăt, Ayrton deschise ochii, uitîndu-se la Cyrus Smith şi la ceilalţi:
— Dumneavoastră, dumneavoastră ?
— Ayrton ! Ayrton ! repetă Cyrus Smith.
— Unde mă aflu ?

— În casa de la stînă !
— Singur ?
— Da !
— Se vor întoarce! strigă Ayrton. Apăraţi-vă. Apăraţi-vă !
Şi căzu înapoi sleit.
— Spilett, spuse inginerul, putem fi oricînd atacaţi. Aduceţi căruţa în ţarc, baricadaţi poarta şi apoi întoarceţi-vă cu toţii aici.
Pencroff, Nab şi reporterul se repeziră să îndeplinească ordinele inginerului. Nu aveau nici un moment de pierdut. Poate că ocnaşii şi puseseră mîna pe căruţa lor.
Într-o clipă, reporterul şi cei doi tovarăşi ai săi străbătură ţarcul, îndreptîndu-se spre poartă, în dosul căreia Top începuse să mîrîie.
Inginerul, părăsindu-l un moment pe Ayrton, ieşi din casă cu puşca pregătită. Harbert mergea lîngă el. Supravegheau amîndoi coasta muntelui care domina stîna. Dacă ocnaşii pîndeau ascunşi acolo, ei ar fi putut să ucidă pe rînd toţi pionierii.

În clipa aceea, luna se ridică deasupra pădurii întunecate şi un val de lumină se răspîndi pe cuprinsul ţarcului. Se vedeau pîlcurile de copaci, pîrîiaşul şi întinsul covor de iarbă, ce acoperea pămîntul. înspre munte, casa şi o parte din gard se desprindeau albe în lumina lunii. în partea cealaltă, spre poartă, ţarcul se afla în umbră.
Pe neaşteptate, o matahală întunecată se ivi în faţa lor. Era căruţa, care pătrundea în cercul de lumină şi Cyrus Smith auzi zgomotul porţii pe care o închideau tovarăşii lui, proptind-o apoi pe dinăuntru.
Dar în aceeaşi clipă, Top începu să latre cu furie şi se repezi, rupîndu-şi zgarda, spre fundul ţarcului, în dreapta casei.
— Prieteni, fiţi atenţi ! Puşca la ochi ! strigă Cyrus Smith.
Pionierii îşi potriviră puştile, aşteptînd să tragă. Top lătra într-una, iar Jup scotea nişte şuierături ascuţite, alergînd după cîine.
Pionierii se repeziră pe urmele lor, ajungînd pe malul pîrîului, străjuit de copaci uriaşi.
Şi acolo, în plină lumină, ce le văzură ochii ?
Pe mal zăceau cinci trupuri!
Erau cadavrele ocnaşilor, care debarcaseră cu patru luni înainte pe insula Lincoln.

CAPITOLUL XIII

Ce povesteşte Ayrton. Planurile foştilor tovarăşi. Ocnaşii se instalează la stînă. Cel ce face dreptate pe insula Lincoln. Vasul Bonadventure. Cercetări în jurul muntelui Franklin. Povîrnişurille superioare. Bubuituri subterane. Un răspuns al lui Pencroff. În fundul craterului. Întoarcerea.

Ce se întîmplase ? Cine-i ucisese pe ocnaşi ? Poate Ayrton ? Era cu neputinţă; cu foarte puţin înainte se temea de întoarcerea lor !
Ayrton căzuse într-un somn adînc, din care nu izbutiră să-l trezească. După cele cîteva cuvinte pe care le rostise, fusese cuprins de o toropeală adîncă şi căzuse pe pat, nemaifiind în stare să se mişte.
Pionierii, pradă gîndurilor învălmăşite şi cît se poate de agitaţi, aşteptară toată noaptea, fără să părăsească casa lui Ayrton şi fără să se întoarcă la locul unde zăceau trupurile ocnaşilor.
După cît se părea, Ayrton nu va fi în stare să le dea amănunte

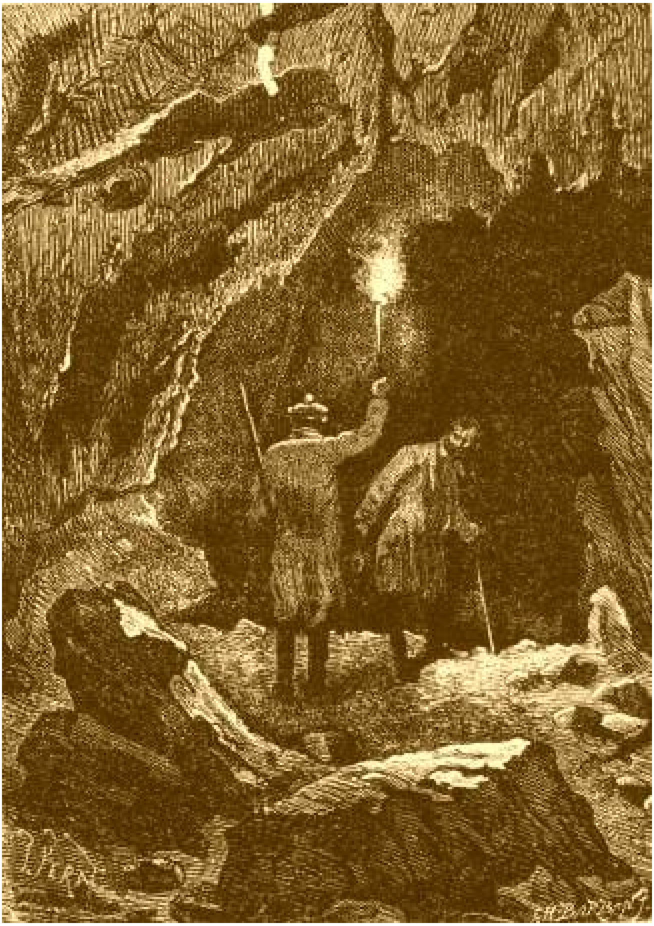
asupra împrejurărilor în care îşi găsiseră moartea ticăloşii, pentru că nici el nu ştia cum de se afla la stînă. S-ar fi putut totuşi să cunoască cele petrecute înaintea groaznicei execuţii.
A doua zi, Ayrton se trezi din toropeală şi tovarăşii îi împărtăşiră bucuria pe care o resimţeau regăsindu-l, aproape sănătos, după o lipsă de peste patru luni de zile.
Ayrton le istorisi în puţine cuvinte ce i se întîmplase sau mai bine-zis ceea ce ştia el.
A doua zi, după întoarcerea la stînă, în ziua de 10 noiembrie, în amurg, fusese luat prin surprindere de către ocnaşii care săriseră gardul. Îl legaseră cobză şi îl tîrîseră într-o peşteră întunecoasă de la poalele muntelui Franklin, unde îşi făcuseră ascunzişul.
Hotărîseră să-l ucidă şi a doua zi erau gata s-o facă, cînd unul dintre ocnaşi îl recunoscu şi-l strigă pe numele ce-l purtase în Australia. Nemernicii aceştia, pregătiţi să-l ucidă pe Ayrton, cruţară viaţa lui Ben Joyce.
Din clipa aceea, Ayrton fu hărţuit fără încetare de foştii lui tovarăşi. Voiau să-l atragă din nou de partea lor şi nădăjduiau să pătrundă cu ajutorul lui în inaccesibila Casă de Granit şi să devină stăpînii insulei, după ce vor fi ucis pionierii !
Ayrton se împotrivi. Fostul ocnaş, pocăit şi iertat de semenii lui, era hotărît să moară fără să-şi trădeze tovarăşii.
Legat şi păzit, cu căluş în gură, Ayrton trăi patru luni în peştera ocnaşilor.
Ticăloşii descoperiseră stîna puţin după venirea lor pe insulă şi trăiau folosind rezervele ei, fără să locuiască totuşi acolo. În ziua de 11 noiembrie, doi dintre tîlhari, surprinşi pe neaşteptate de pionieri, traseră asupra lui Harbert şi unul dintre ei se înapoie, lăudîndu-se că a ucis un locuitor al insulei. Se întorsese totuşi singur. Tovarăşul lui căzuse înjunghiat de Cyrus Smith.
E lesne de închipuit durerea lui Ayrton cînd aflǎ despre moartea lui Harbert. Rămăseseră doar patru pionieri, oricînd la cheremul ocnaşilor.
După această întîmplare, tot timpul cît Harbert zăcu bolnav la stînă, piraţii nu-şi părăsiră bîrlogul şi chiar după ce devastară platoul se întoarseră tot acolo.
Începură să-l chinuie mai rău pe Ayrton. Mîinile şi picioarele lui mai purtau încă urmele frînghiilor cu care fusese legat zi şi noapte. Tot timpul se aştepta să fie ucis.

Lucrurile merseră astfel pînă în a treia săptămînă a lunii februarie. Ocnaşii, pîndind mereu clipa potrivită, părăseau destul de rar adăpostul, mulţumindu-se să vîneze, fie în interiorul insulei, fie pe coasta sudică. Ayrton nu mai avea ştiri de la prietenii lui şi nu mai credea să-i revadă vreodată.
În cele din urmă, nenorocitul, slăbit de chinurile suferite, căzu într-o toropeală adîncă, nemaivăzînd şi nemaiauzind nimic. Din clipa aceea, cu două zile în urmă, nu mai ştia ce s-a petrecut cu el.
— Dar, domnule Smith, adăugă el, cum se face că deşi eram închis în peşteră, mă aflu acum la stînă ?
— Cum se face că ocnaşii zac morţi acolo, în mijlocul ţarcului ? răspunse inginerul.
— Morţi ? strigă Ayrton, ridicîndu-se într-o rînă, cu toate că era foarte slăbit.
Tovarăşii săi se grăbiră să-l sprijine. Voia să se scoale cu tot dinadinsul, aşa că îl însoţiră pînă la rîu.
Se luminase de ziuă.
Pe ţărm zăceau cele cinci cadavre ale ocnaşilor, în poziţia în care îi surprinsese moartea fulgerătoare.
Ayrton era înmărmurit. Cyrus Smith şi tovarăşii lui îl priveau în tăcere.
La un semn al inginerului, Nab şi Pencroff cercetară trupurile înţepenite de frig.
Nu găsiră nici un fel de rană.
Examinîndu-i însă cu de-amănuntul, Pencroff observă pe fruntea unuia, pe pieptul altuia, pe spatele celuilalt, pe umărul altuia un punct mic roşu, urma unei lovituri atît de puţin vizibile, încît era imposibil să-şi dea seama ce o pricinuise.
— Aici au fost loviţi ! spuse Cyrus Smith.
— Dar cu ce armă ? strigă reporterul.
— O armă care trăsneşte, necunoscută nouă.
— Dar cine să-i fi trăsnit ? .se miră Pencroff.
— Acela care face dreptate pe insulă, răspunse Cyrus Smith, acela care te-a transportat pe tine aici, Ayrton, acela care ne-a ajutat din nou, acela care face pentru noi ceea ce nu putem face singuri, acela care se ascunde după ce ne vine într-ajutor.
— Hai să-l căutăm ! strigă Pencroff.
— Să-l căutăm, desigur, răspunse Cyrus Smith, dar fiinţa superioară care face astfel de minuni se va arăta doar atunci

cînd va dori ea să o cunoaştem. Să-l căutăm, totuşi, urmă el. Poate vom izbuti într-o bună zi să dovedim binefăcătorului nostru că sîntem oameni care am meritat bunăvoinţa sa ! Ce n-aş da să-i putem fi şi noi de ajutor, chiar cu preţul vieţii noastre.
Din ziua aceea, singura grijă a locuitorilor insulei Lincoln a fost să-l găsească pe binefăcătorul lor. Se străduiau toţi să dezlege taina aceluia, care părea să fie un om înzestrat cu daruri necunoscute celorlalţi oameni.
Pionierii se întoarseră în casa de la stînă, unde, mulţumită îngrijirilor primite, Ayrton îşi recapătă puterile şi liniştea.
Nab şi Pencroff tîrîră cadavrele ocnaşilor în pădure şi le îngropară adînc, departe de stînă.
Apoi, Ayrton află tot ce se întîmplase în timpul cît fusese închis. Află de suferinţele lui Harbert şi prin ce încercări trecuseră pionierii. Află de asemenea că pionierii nu mai credeau să-l revadă vreodată, fiind siguri că fusese ucis fără milă de ocnaşi.
— Şi acum, spuse Cyrus Smith, mai avem de îndeplinit o datorie. Jumătate din ce ne-am pus în gînd a fost înfăptuit, dar, deşi am scăpat de ocnaşi, nu ne putem totuşi lăuda că am redevenit stăpînii insulei prin noi înşine.
— De aceea, răspunse. Gédéon Spilett, ar fi bine să căutăm prin toate văile de la poalele muntelui Franklin. Să nu lăsăm nici o văgăună şi nici o peşteră necercetată ! Credeţi-mă, în viaţa mea nu am întîlnit un mister mai atrăgător pentru gusturile unui reporter !
— Şi nu ne întoarcem la Casa de Granit, completă Harbert, pînă ce nu dăm de binefăcătorul nostru !
— Vom face tot ce este omeneşte cu putinţă, zise inginerul, dar vă spun încă o dată: cred că nu-l vom găsi decît atunci cînd va voi el singur să se arate.
— Rămînem la stînă ? întrebă Pencroff.
— Da, rămînem aici, hotărî Cyrus Smith. Avem tot ce ne trebuie şi ne aflăm în inima ţinutului pe care dorim să-l cercetăm. De altminteri, cu căruţa ajungem repede la Casa de Granit, de va fi nevoie.
— Bine, zise marinarul, dar mai este ceva.
— Ce anume ?
— Trece vara şi noi avem de făcut un drum pe mare !
— Un drum pe mare ? se miră Gédéon Spilett.

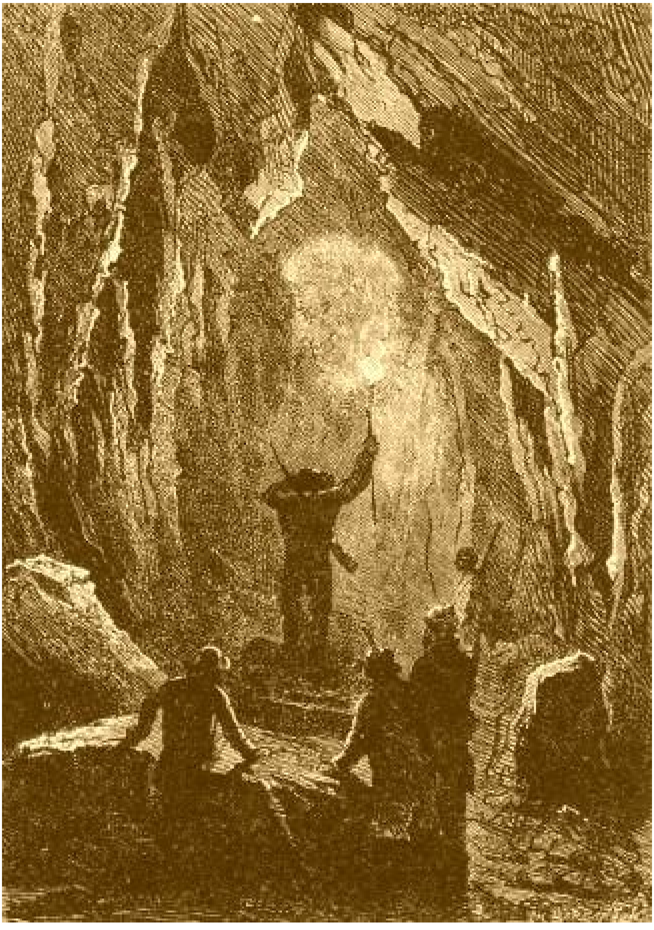
— Da, la insula Tabor, răspunse Pencroff. Trebuie să ducem acolo o scrisoare, în care arătăm aşezarea insulei noastre, unde se află şi Ayrton. Dacă vine yachtul scoţian să-l ia ? Cine ştie dacă nu e prea tîrziu ?
— Dar bine, Pencroff, întrebă Ayrton, cu ce vrei să faci drumul ăsta ?
— Cum cu ce ? Cu Bonadventure !
— Cu Bonadventure ?! strigă Ayrton. Nu mai există !
— Cum, nu mai există vasul meu ? răcni Pencroff, sărind în picioare.
— Nu ! răspunse Ayrton. Ocnaşii au dat de el acum o săptărnînă, au pornit pe mare şi...
— Şi ? îl grăbi Pencroff cu inima zvîcnind.
— Şi, nemaiavîndu-l pe Bob Harvey ca să conducă vasul, s-au lovit de stînci şi au sfărîmat corabia !
— Ah, ticăloşii ! Tîlharii ! Nemernicii ! strigă Pencroff.
— Pencroff, spuse Harbert, cuprinzând mîna marinarului, vom face un alt Bonadventure, mai mare! Avem doar la îndemînă toată fierăria şi întreg echipamentul bricului,
— Dar nu vă daţi seama, zise Pencroff amărît, că va dura cinci sau şase luni pînă să construim un vas de treizeci sau patruzeci de tone ?
— Avem tot timpul, răspunse reporterul, — şi oricum, anul acesta nu mai mergem la insula Tabor.
— Ce vrei, Pencroff, nu avem ce face! spuse inginerul. Doresc numai ca întîrzierea asta să nu ne aducă vreo pagubă !
— Ah ! Bonadventure a mea ! Sărmana mea corabie ! se văicărea Pencroff, adînc mîhnit de pierderea vasului, de care fusese atît de mîndru.
Distrugerea corăbiei era o lovitură grea pentru pionieri, care hotărîră să repare pierderea cît mai repede cu putinţă. Acum însă, voiau să ducă la bun sfîrşit cercetările începute în regiunea cea mai tainică a insulei.
Se aşternură pe lucru în aceeaşi zi, 19 februarie. Cercetările ţinură o săptămînă. Poalele muntelui, cu povîrnişurile şi ramificaţiile lor, alcătuiau un labirint de văi şi clinuri foarte încîlcite. Fără îndoială că aici, în fundul trecătorilor înguste, şi poate chiar înăuntrul masivului muntelui Franklin, trebuiau făcute cercetările. Nicăieri pe insulă nu s-ar fi putut ascunde mai bine o locuinţă, al cărui ocupant ţinea să rămînă necunoscut.

Atît de întortochiate erau văile, încît Cyrus Smith se văzu nevoit să procedeze cît se poate de sistematic.
Pionierii cercetară mai întîi valea care se deschidea la sudul vulcanului şi primea apele rîului Cascadei. Aci le arătă Ayrton şi peştera în care se adăpostiseră ocnaşii şi în care fusese ţinut închis. Era aşa cum o părăsise Ayrton. Găsiră dosite în ea provizii şi muniţii, furate de ocnaşi pentru a-şi face rezerve.

Toată valea care ducea la peşteră era umbrită de copaci frumoşi, printre care dominau coniferele, şi fu cercetată cu grijă. La capătul văii, pionierii cotiră spre vest şi se afundară într-o rîpă îngustă, care se pierdea printre stîncile de bazalt ale litoralului.
Aici, copacii se răreau şi pietrişul lua locul păşunilor, începea regiunea stearpă a insulei. Se şi putea recunoaşte că dintre văile care se încrucişau la poalele muntelui Franklin, numai trei erau împădurite şi bogate în păşuni, cum era valea în care se afla aşezată stîna. Valea stînei se mărginea la răsărit cu valea prin care curgea rîul Cascadei şi la apus cu valea Pîrîului Roşu. Ambele ape primeau mulţi afluenţi din munte, cursuri de apă mărunte, care înviorau regiunea roditoare din sudul insulei. Rîul Mercy era alimentat direct de izvoare bogate, ascunse prin desişurile pădurilor Jacamarului, izvoare asemănătoare acelora

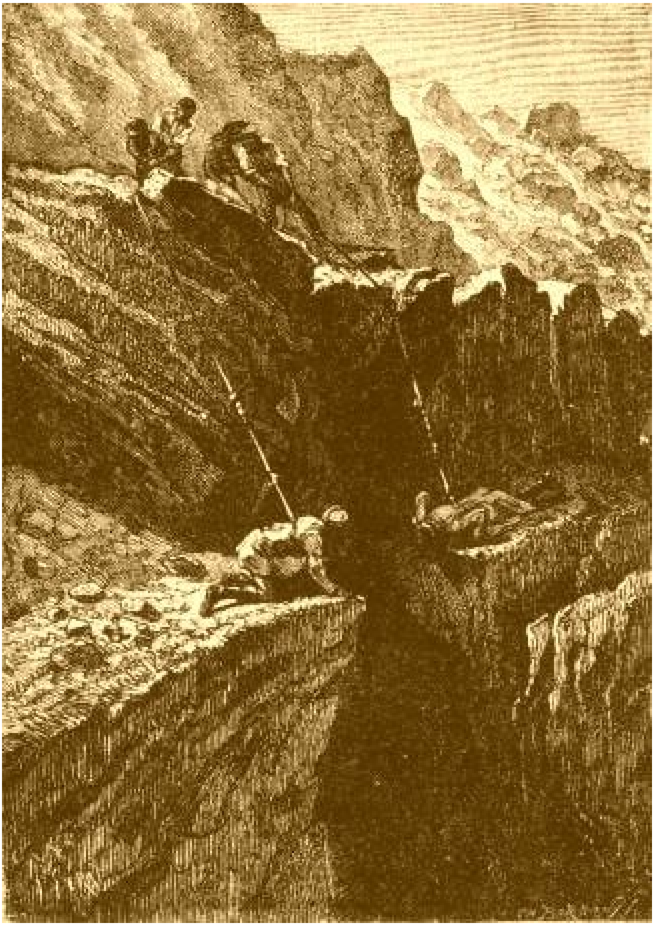
care se răsfirau în nenumăratele cursuri mici de apă, ce udau pădurile care acopereau peninsula Serpentinei.
Oricare dintre cele trei văi, bogate în apă, ar fi putut adăposti un , pustnic, care ar fi găsit în ele toate cele necesare traiului. Dar pionierii le mai cercetaseră şi altădată şi nicăieri nu găsiseră urma omului.
Oare ascunzătoarea căutată să fie pitită în fundul trecătorilor sterpe, în mijlocul stîncilor prăvălite, în văgăunile dinspre nord, pe unde se scurseseră rîurile de lavă ?

În partea de nord, la poalele muntelui Franklin, se aflau doar două văi, largi, nu prea adînci, lipsite de verdeaţă, presărate cu blocuri de granit, brăzdate de morene lungi şi pardosite cu lavă. Pe alocuri zăceau blocuri de minereu, printre care erau presărate bucăţi de obsidian şi labradorit. Cercetările fură lungi şi anevoioase. Prin văile acestea se căscau mii de cavităţi, care nu prea erau plăcute de locuit, însă bine ascunse, şi în care se pătrundea foarte greu. Pionierii cercetară chiar şi tunelurile întunecate, rămase încă din epoca activităţii vulcanului, bolţi înnegrite de flăcările vechi, care pătrundeau pînă în adîncul muntelui. Cercetară galeriile întunecate folosind torţe aprinse, scotocind toate adîncimile. Peste tot domneau tăcerea şi întunericul. Părea că nici o fiinţă omenească nu-şi purtase vreodată paşii prin aceste tuneluri

străvechi şi nu mişcase din loc vreo stîncă, din clipa cînd insula ieşise din valuri.
Dar, deşi văgăunile erau pustii şi întunecate, Cyrus Smith fu nevoit să constate că prin acele locuri nu domnea totuşi o tăcere desăvîrşită.
În fundul uneia dintre aceste caverne, care se întindea pe o distanţă de cîteva sute de picioare, pătrunzînd în inima muntelui, el auzi nişte zgomote surde, a căror intensitate era mărită de sonoritatea bolţilor de stîncă.
Gédéon Spilett, care îl întovărăşea, auzi şi el acest murmur îndepărtat, care putea să însemne o trezire a focurilor subterane. Se opriră de mai multe ori să asculte şi amîndoi înţeleseră că în adîncurile pământului se petrecea o reacţie chimică.
— Te pomeneşti că vulcanul nu este cu totul stins! spuse reporterul.
— Se prea poate ca după plimbarea noastră în crater, răspunse Cyrus Smith, să se fi întîmplat oarecare schimbări în păturile adînci. Orice vulcan, chiar dacă este stins, poate să se trezească.
— N-ar fi primejdios pentru insula Lincoln o erupţie a muntelui Franklin ? întrebă Gédéon Spilett.
— Nu cred, răspunse inginerul. Craterul, adică supapa de siguranţă, există, şi surplusul de vapori şi de lavă va irupe pe drumul obişnuit, aşa cum izbucnea şi în trecut.
— Afară numai dacă lavele nu-şi croiesc o altă cale, nouă, către ţinuturile mănoase ale insulei!
— Nu văd de ce ar face-o, dragă Spilett, răspunse Cyrus Smith,
— şi de ce n-ar urma drumul de pînă acuma ?
— Ei ! Vulcanii au uneori toane ! răspunse reporterul.
— Ia seama, observă inginerul, că înclinarea întregului masiv al muntelui Franklin înlesneşte scurgerea lavei spre văile pe care le cercetăm în clipa de faţă. Doar un cutremur de pămînt ar putea să schimbe centrul de gravitate al muntelui, modificând şi calea lavei.

— În asemenea împrejurări ne putem aştepta oricînd la un cutremur de pămînt, observă Gédéon Spilett.
— Desigur, răspunse inginerul, mai ales cînd încep să se trezească forţele subterane şi cînd măruntaiele globului se simt prea apăsate după un repaus mai lung. Aşa încît, dragă Spilett, o erupţie este un lucru, grav şi ar fi mai bine să nu se trezească vulcanul. Dar parcă stă în puterea noastră ?, În tot cazul, orice s-ar întîmpla, domeniul nostru de la Grande-Vue nu cred să fie serios ameninţat. între munte şi şes există o depresiune simţitoare şi dacă lava ar lua drumul lacului, ea ar fi aruncată spre dune şi împrejurimile golfului Rechinului.

— N-am văzut în creştetul muntelui nici o dîră de fum, care să vestească vreo erupţie apropiată, observă Gédéon Spilett, ,
— Nu, spuse Cyrus Smith, nici aburi nu ies din crater. Chiar ieri l-am observat. Dar se poate ca la baza lui să se fi adunat cu timpul stînci, cenuşă şi lavă întărită, şi astfel, supapa de care vorbesc să fie închisă deocamdată. Dar la cea dintîi sforţare mai puternică, piedica va dispare şi poţi să fii sigur, dragă Spilett, că nici insula, care este un fel de cazan cu aburi, şi nici vulcanul, care e hornul lui, nu vor plesni din cauza apăsării gazelor. Totuşi, îţi repet că ar fi mai bine să nu vină nici o erupţie.
— Şi totuşi nu ne înşelăm, îl întrerupse reporterul. Se aud bubuituri în adîncurile vulcanului.

— Într-adevăr, se aud, recunoscu inginerul, care asculta cu multă atenţie, nu ne putem înşela... Aici se pregăteşte o reacţie şi nu ştim cît e de mare şi nici cum se va sfîrşi.
La întoarcere, Cyrus Smith şi Gédéon Spilett împărtăşiră şi tovarăşilor lor cele aflate.
— Ei, asta-i ! Vulcanul ăsta vrea să ne arate ce poate! Să încerce ! Sînt sigur că îşi va găsi stăpînul ! strigă Pencroff.
— Care stăpîn ? întrebă Nab.
— Binefăcătorul nostru, Nab, binefăcătorul nostru, care îi va astupa craterul de îndată ce va încerca să-l deschidă !
După cum se vede, încrederea marinarului în zeul insulei era neţărmurită şi, într-adevăr, puterea necunoscută care le ajutase pînă acum în împrejurări atît de grele părea fără margini. Astfel, ea izbuti să scape de cercetările pionierilor şi, cu toată strădania lor, cu tot zelul şi cu toată îndîrjirea desfăşurată, strania ascunzătoare nu fu descoperită.
Între 19 şi 25 februarie, pionierii cercetară partea de nord a insulei Lincoln. Ciocăniră fiecare perete stîncos, aşa cum face poliţia într-o casă suspectă. Ba mai mult, inginerul făcu un plan exact al muntelui şi împinse cercetările pînă în cele mai ascunse unghere.
Cercetară şi prăpastia vulcanului, deocamdată stins, dar din adîncimile căruia răbufneau bubuituri. Totuşi, nici o dîră de fum, nici o urmă de abur, nici
Încălzire a pereţilor nu vesteau apropierea unei erupţii. Nicăieri pionierii nu afiară urma aceluia pe care îl căutau.
Cercetară în cele din urmă şi regiunea dunelor, şi pereţii de lavă din jurul golfului Rechinului, în toată înălţimea lor, cu toate că le fu cît se poate de greu să coboare la baza stîncilor. Nimeni ! Nimic !
Aceste cuvinte reprezentau pînă la urmă .rezultatul ostenelilor lor, iar Cyrus Smith şi tovarăşii săi se simţeau copleşiţi, descurajaţi şi oarecum mînioşi.
Pionierii fură deci nevoiţi să facă drumul înapoi, căci cercetările nu se puteau prelungi, la nesfîrşit. Erau îndreptăţiţi să creadă că fiinţa misterioasă nu trăia pe suprafaţa insulei şi presupunerile cele mai năstruşnice se născură în mintea lui Nab şi a lui Pencroff.

În ziua de 25 februarie, pionierii se întoarseră la Casa de Granit. Cu ajutorul unei săgeţi aruncară frînghia pînă la terasa din faţa uşii şi restabiliră legătura între locuinţa lor şi pămînt.
O lună mai tîrziu, în ziua de 25 martie, se împlineau trei ani de cînd se aflau pe insula Lincoln.

CAPITOLUL XIV

Au trecut trei ani. Problema unei noi corăbii. Ce s-a hotărît. Colonia e bogată. Şantierul. Frigul emisferei australe. Pencroff se resemnează. Albitul rufelor. Muntele Franklin.

Trecuseră trei ani de cînd prizonierii fugiseră din Richmond şi de cîte ori nu pomeniseră ei de patria lor în cursul acestor ani !
Erau încredinţaţi că războiul civil se sfîrşise şi că cei din nord învinseseră. Dar cum se desfăşurase acest război ? Ce prieteni ai lor căzuseră în lupte ?,
Iată ce-i frămînta, deşi nu ştiau cînd le va fi dat să-şi revadă ţara. Visul lor era să se întoarcă în patrie măcar pentru scurt timp, să reînoiască legăturile cu lumea locuită, să facă legătura între patria lor şi insulă, apoi să-şi petreacă cea mai mare şi cea mai bună parte a vieţii lor în această colonie întemeiată de ei.
Dar visul nu putea fi împlinit decît în două feluri: sau apărea un vas în apele insulei Lincoln, sau pionierii erau în stare să construiască singuri o corabie destul de mare, care să poată rezista la drum şi care să-i ducă spre pămînturile cele mai apropiate.
— Mai este o cale, spunea Pencroff. Să ne dea „geniul" nostru un mijloc de a ne întoarce în patrie!
Şi într-adevăr, dacă cineva le-ar fi spus, lui Pencroff şi lui Nab, că un vas de trei sute de tone îi aşteaptă în golful Rechinului sau în portul. Balonului, nici n-ar fi clipit din ochi. Ei se aşteptau acum la orice minune.
Cyrus Smith însă, care nu trăia în închipuire, îi pofti să coboare din nori şi să privească realitatea în faţă. Ea le cerea să construiască grabnic un nou vas, cu ajutorul căruia să ajungă cît mai curînd pe insula Tabor, pentru a depune acolo documentul, în care să arate noua reşedinţă a lui Ayrton.
Le trebuiau cel puţin şase luni ca să construiască un nou vas. între timp se apropia însă iarna şi călătoria trebuia amînată pînă în primăvara următoare.

— Avem deci tot timpul să construim corabia pînă în primăvară, îi spunea inginerul lui Pencroff, cu care vorbea despre toate acestea. Sînt de părere, dragul meu, că dacă tot construim un vas nou, ar fi bine să-l facem mai mare. Sosirea yachtului scoţian pe insula Tabor este îndoielnică. S-ar putea chiar să fi venit acum cîteva luni şi să fi plecat după ce l-au căutat în zadar pe Ayrton. Nu ar fi mai bine să construim un vas care să ne ducă la nevoie pînă în arhipelagurile Polineziei sau în Noua Zeelandă ? Ce crezi ?
— Sînt de părere, domnule Cyrus, răspunse marinarul, că dumneavoastră sînteţi în stare să construiţi tot atît de bine un vas mare, ca şi unul mic. Nu ne lipsesc nici uneltele, nici lemnul. Ne trebuie doar timp.
— În cîtă vreme am putea să construim un vas de trei pînă la patru sute de tone ? întrebă Cyrus Smith.
— Cel puţin şapte, opt luni, răspunse Pencroff. Nu trebuie să uităm că vine iarna şi că pe ger lemnul se lucrează greu. Trebuie să socotim cîteva săptămîni în care nu vom lucra, aşa că va trebui să fim mulţumiţi dacă vasul nostru va fi gata în luna noiembrie.
— Foarte bine, răspunse Cyrus Smith, e timpul cel mai potrivit pentru o călătorie pe mare spre insula Tabor sau mai departe.
— Cred că aveţi dreptate, domnule Cyrus, răspunse marinarul. Faceţi planurile, căci lucrătorii sînt gata să înceapă treaba şi sînt sigur că Ayrton ne va fi de mare ajutor în această lucrare.
Pionierii, întrebaţi, încuviinţară în totul proiectul inginerului. Este drept că era o muncă uriaşă construirea unui vas atît de mare, dar pionierii erau plini de încredere în puterile lor, încredere îndreptăţită de izbînzile ce le avuseseră pînă atunci.
Cyrus Smith se apucă să întocmească planul corăbiei. între timp, tovarăşii lui tăiau şi cărau copacii, din care aveau să cioplească lemnăria vasului. Pădurea Far-West le furniza lemnul cel mai potrivit — stejar sau ulm. Se folosiră de cărarea deschisă cu prilejul ultimei lor călătorii, pentru a croi un drum nou, care primi numele de şoseaua Far-Westului. Copacii îi cărară la Cămin, unde instalară şantierul de construcţie. Noua cale deschisă în pădure era destul de întortochiată, deoarece fusese determinată mai mult de alegerea copacilor de care aveau nevoie, totuşi ea uşura foarte mult accesul spre o mare parte a peninsulei Serpentine.

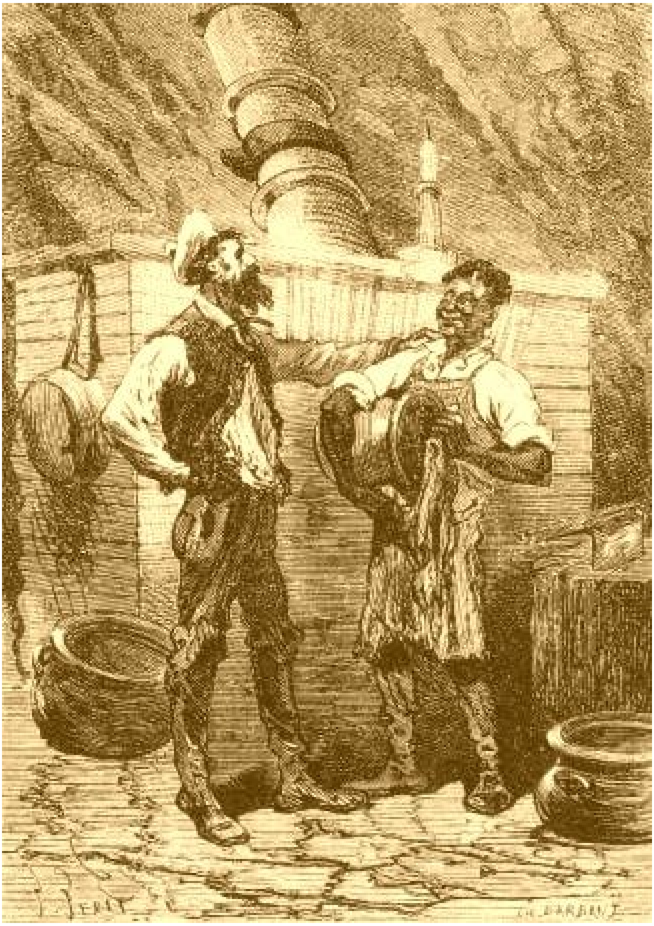
Tăierea şi fasonarea acestor lemne trebuia făcută repede, căci verzi nu le puteau întrebuinţa, şi trebuia să treacă destulă vreme pînă să se usuce. Dulgherii lucrară cu rîvnă toată luna aprilie, în care timp fură tulburaţi doar de cîteva furtuni de echinox, destul de violente. Meşterul Jup îi ajuta cu multă îndemînare, fie urcîndu-se în vîrful vreunui copac pentru a lega frînghiile, fie transportând pe umerii lui vînjoşi trunchiurile curăţate de crengi.
Lemnăria fu aşezată într-o magazie mare, făcută din scînduri, pe care o ridicaseră în apropierea Căminului. Aveau de gînd să o păstreze acolo pînă va veni timpul să fie prelucrată.
Luna aprilie fu destul de frumoasă, cum e de multe ori luna octombrie în zona boreală. Muncile agricole le îndepliniră în aşa fel, încît curînd urmele pîrjolului dispărură cu desăvîrşire de pe platoul Grande-Vue. Moara fu reclădită, iar în locul coteţelor vechi ridicară altele mai mari, căci numărul oaspeţilor curţii de păsări sporise simţitor. Grajdurile adăposteau acum cinci onaggaşi, dintre care patru mari, zdraveni, bine dresaţi şi unul mic, care de abia se născuse. Inventarul coloniei se îmbogăţise cu un plug şi onaggaşii arau cîmpul tot atât de bine ca şi nişte boi. Pionierii îşi împărţeau diferitele munci şi niciunul nu avea timp să stea degeaba. Şi ce sănătoşi erau muncitorii noştri şi cîtă voie bună însufleţea serile Casa de Granit, atunci cînd fiecare făurea mii de planuri de viitor
Se înţelege că Ayrton împărtăşea viaţa pionierilor, aceştia nemaiîngăduindu-i să locuiască la stână. Rămăsese totuşi trist, aceeaşi fire închisă, împărtăşind mai mult muncile decît plăcerile tovarăşilor săi. Se dovedi însă un muncitor aprig, vînjos, îndemînatic, ingenios şi foarte inteligent. Toţi îl iubeau şi îl stimau, iar el simţea acest lucru.
Totuşi nu părăsiră cu desăvîrşire stîna. Din doua în două zile, unul dintre pionieri se ducea călare sau cu căruţa să îngrijească turmele, uducînd la întoarcere laptele de care aveau nevoie. Drumurile astea erau în acelaşi timp prilej de vînătoare. De aceea, Harbert şi reporterul se duceau cel mai des la stână, întovărăşiţi de Top. Vînătorii noştri erau înarmaţi cu puşti bune, cu care vînau canguri şt mistreţi, fără să dispreţuiască nici vînatul mărunt ca fazanii, jacamarii şi becaţinele. Iepurii şi stridiile, cîteva broaşte ţestoase, somonii prinşi în rîti, legumele

de pe platou, poamele pădurii, toate se îngrămădeau în cămara în care domnul Nab, primul bucătar, nu prididea să le aşeze.
Firul telegrafic care lega stîna de Casa de Granit fusese întins din nou şi era întrebuinţat ori de cîte ori vreunul dintre pionieri, aflîndu-se la stîna, găsea de cuviinţă să petreacă noaptea acolo. De altfel nu se mai aşteptau la nici un fel de atac, cel puţin din partea oamenilor.
Totuşi, ceea ce se întîmplase putea să se mai repete. Oricînd puteau năvăli alţi piraţi sau ocnaşi. Se putea prea bine ca unii complici ai lui Bob Har» vey, încă deţinuţi la Norfolk, să fie iniţiaţi în planurile sale secrete şi să fie ispitiţi să-i calce pe urme. De aceea, pionierii cercetau zilnic cu ochianul zarea, ce se întindea în faţa golfului Uniunii şi a golfului Washington. Cînd mergeau la stîna, cercetau cu aceeaşi grijă partea dinspre apus a mării şi urcîndu-se pe meterezele stîncoase, cuprindeau cu privirea o bună parte a orizontului.
Nu zăriseră pînă atunci nimic ciudat, totuşi, pionierii nu slăbeau paza,
Mînat de această grijă, inginerul dezvălui într-o seară prietenilor săi hotărîrea de a întări stîna. El socotea că trebuiau să înalţe gardul şi să clădească un fel de blochaus, din care pionierii să poată rezista la nevoie împotriva duşmanilor. Casa de Granit, datorită aşezării sale, devenise o fortăreaţă greu de cucerit. Dar stîna, cu rezervele şi vitele care se aflau acolo, avea să stîrnească întotdeauna lăcomia oricărui năvălitor, iar pionierii trebuiau să fie în stare să ţină piept oricărui atac, care i-ar fi surprins acolo.
Era un plan vrednic să fie cercetat, dar execuţia lui trebui să fie amînată pentru primăvara următoare.
Pe la 15 mai, fundul noului vas era gata şi în curînd prova şi pupa se înălţau şi ele pe şantier. Tălpoaia făcută de stejar solid măsura în lungime o sută zece picioare. Dar dulgherii nu izbutiră să facă mai mult, fiind împiedicaţi de vînt şi vreme rea. În cursul săptămînii următoare începură să căptuşească pupa, dar fură nevoiţi să întrerupă lucrările.
În ultimele zile ale lunii vremea se strică de tot. Sufla un vînt de răsărit, uneori puternic ca un uragan. Inginerul era îngrijorat de soarta şantierului de construcţie, pe care de altfel n-ar fi putut să-l aşeze în altă parte, pentru a nu fi prea departe de casă. Ostrovul apăra doar în parte litoralul împotriva talazurilor din

larg, astfel că în timpul marilor furtuni valurile ajungeau pînă la poalele falezei de granit.
Din fericire, temerile sale nu se adeveriră. Vîntul bătea mai tot timpul dinspre sud-vest, aşa că plaja de la poalele Casei de Granit era apărată de capul Epavei, care frîngea violenţa valurilor mari.
Pencroff şi Ayrton, cei mai sîrguitori dintre constructorii vasului, lucrară cît le mai îngădui vremea Ei nu se speriau de vîntul care le zburlea părul, nici de ploaia care îi uda pînă la piele, şi ştiau că un cui bine bătut ţine la fel de e vreme rea sau bună. Dar după umezeală urmă un ger cumplit şi lemnul se întări ca fierul, astfel că se lucra anevoie. Pe la 10 iunie, cei doi meşteri se văzură nevoiţi să părăsească şantierul.
Cyrus Smith şi tovarăşii săi ştiau de mult cît de aspră poate fi iarna pe insula Lincoln. Domnea un frig ca în Noua-Britanie, care era aşezată cam la aceeaşi depărtare de ecuator. Dar în ţinuturile din emisfera boreală lucrul nu era greu de înţeles, pentru că peste tot se întindeau cîmpii joase, care nu pun nici o piedică în calea vînturilor reci, care bat dinspre pol. Lucrul era mult mai greu de înţeles aici, pe insula Lincoln.
— S-a putut chiar observa, spunea într-o zi Cyrus Smith tovarăşilor săi, că la aceeaşi latitudine, insulele şi ţinuturile aşezate pe malul mării se bucură de o climă mai blîndă decît ţinuturile mediteraniene. Am auzit adesea spunîndu-se că iernile sînt mai aspre în Lombardia decît în Scoţia şi că lucrul acesta s-ar datora faptului că marea restituie în timpul iernii căldura acumulată în timpul verii. Insulele sînt deci acelea care beneficiază cel mai mult de aceasta.
— Dar atunci, domnule Cyrus, întrebă Harbert, de ce nu e supusă şi insula Lincoln aceleiaşi legi ?
— Greu de explicat, răspunse inginerul. Totuşi, îmi vine să cred că această particularitate se datorează aşezării insulei noastre în emisfera australă, care, după cum ştii, este mai rece decît emisfera boreală.
— Aşa este, spuse Harbert. Se ştie că gheţurile plutitoare se întind mai aproape de tropice în sudul Pacificului, decît în nordul lui.
— Foarte adevărat, interveni Pencroff. Pe vremea cînd mă îndeletniceam cu pescuitul balenelor, am întîlnit gheţuri plutitoare pînă în dreptul capului Horn.

— Poate că frigul aspru care domneşte în insula Lincoln, spuse Gédéon Spilett, s-ar putea explica prin prezenţa gheţarilor sau a banchizelor la o depărtare nu prea mare.
— Tot ce se poate, dragă Spilett, răspunse Cyrus Smith, cu siguranţă că iernile noastre aspre se datorează vecinătăţii gheţarilor plutitori. Mai există şi altă cauză: de vreme ce soarele se află mai aproape de această emisferă în timpul verii, prin forţa lucrurilor este mai îndepărtat în timpul iernii. Astfel se explică şi salturile mari de temperatură, căci, deşi iernile sînt foarte reci pe insula Lincoln, să nu uităm că verile, dimpotrivă, sînt grozav de călduroase.
— Dar de ce, domnule Smith? întrebă Pencroff încruntîndu-se. De ce este emisfera noastră atît de nedreptăţită ? N-ar trebui să fie aşa.
— Pencroff dragă, zise rîzînd inginerul, trebuie sau nu, noi nu putem decît să ne împăcăm cu situaţia. Iată de altfel şi pricina: pămîntul nu descrie un cerc împrejurul soarelui, ci o elipsă, aşa cum cer legile mecanicii raţionale. Pămîntul ocupă unul din focarele elipsei şi în consecinţă, la o anumită epocă din drumul său, el se află la apogeu, adică la cea mai mare depărtare de soare şi la o altă epocă - la perigeu - adică la cea mai mică distanţă. Ori, se întîmplă că tocmai în timpul iernii din ţinuturile australe, pămîntul să se afle în punctul cel mai îndepărtat de soare, pricinuind astfel frigul aspru, care domneşte prin meleagurile astea, Ăşa că, dragă Pencroff, nu ne rămîne decît să aşteptăm vara.
— Şi totuşi, adăugă Pencroff, căruia îi venea greu să se dea bătut, oamenii sînt destul de învăţaţi. Gîndiţi-vă ce carte groasă s-ar putea scrie, domnule Cyrus, dacă am aduna tot ce ştie omenirea !
— Am scrie o carte şi mai groasă dacă am aduna tot ce nu se ştie încă, răspunse Cyrus Smith.
Era greu de stabilit cauza, dar luna iunie a fost ca de obicei grozav de friguroasă şi pionierii s-au văzut nevoiţi destul de des să stea închişi în Casa de Granit. Le era foarte neplăcut să trăiască astfel, sechestraţi între zidurile Casei de Granit. îndeosebi Gédéon Spilett îndura greu această constrîngere.
— Ce n-aş da să pot primi de undeva zilnic un ziar ! se tînguia el lui Nab. Cititul ziarului era îndeletnicirea mea cea mai plăcută.
Nab izbucni în rîs.

— Pe legea mea, răspunse el, ceea ce mă preocupă pe mine sînt treburile de fiecare zi.
Adevărul este că aveau destul de lucru şi în afară şi înăuntru. După trei ani de muncă fără preget, colonia din insula Lincoln atinsese pe vremea aceea culmea prosperităţii. Catastrofa bricului fusese un izvor de bogăţie pentru ei. Fără să mai vorbim de echipamentul complet, care avea să folosească vasului de pe şantier, magaziile Casei de Granit se umpluseră cu unelte şi scule, cu arme şi muniţii, cu îmbrăcăminte şi instrumente. Pionierii nu mai erau nevoiţi să fabrice pîslă şi dacă în timpul primei ierni, petrecute pe insulă, suferiseră din pricina gerului, acum nu se mai temeau de frig. Rufărie aveau destulă şi o întreţineau cu multă grijă. Din clorură de sodiu, adică sare de mare, Cyrus Smith extrăsese sodiu şi clor. Transformase apoi cu uşurinţă sodiul în carbonat de sodiu, folosind clorul pentru a prepara eterat de calciu şi alte substanţe; primele două le folosea în gospodărie şi pentru albitul rufelor. De altfel nu spălau decît de patru ori pe an, atît de multe rufe aveau, iar Pencroff şi chiar Gédéon Spilett, care tot aştepta să-i aducă poştaşul ziare, deveniseră adevăraţi meşteri în albitul rufelor.

Astfel trecură lunile de iarnă, iunie, iulie şi august, luni foarte aspre. Vremea fu mai rece decît iarna trecută, termometrul

coborînd pînă la 8° Fahrenheit (13,33 centigrade sub zero). Dar ce foc minunat ardea în vatra Casei de Granit ! Nu economiseau combustibilul care creştea singur la cîţiva paşi. Lemnul rămas din construcţia vasului îi ajuta să facă economie de cărbuni, care erau mai greu de cărat.
Oamenii erau sănătoşi, animalele de pe lîngă casă o duceau bine, doar meşterul Jup cam suferea de frig. Era singurul lui cusur şi pionierii îi făcură o haină groasă, vătuită. Ce tovarăş îndemînatic, neobosit, discret şi tăcut era maimuţoiul ăsta .
— Nu mă mir că munceşte bine, spunea Pencroff. Cînd ai patru mîini, e firesc să munceşti mai bine !
Într-adevăr, Jup cel deştept lucra minunat.
În tot timpul celor şapte luni care trecuseră, nimeni nu mai pomenise de protectorul insulei. De altfel nu mai dăduse nici un semn de viaţă. E drept că nu avusese prilejul, căci nu se ivise nici o întâmplare care să-i pună la grea încercare pe pionieri. Cîinele nu mai mîrîia şi încetase şi neliniştea urangutanului. Cei doi prieteni nu se mai învîrteau în jurul puţului interior, nu mai lătrau şi nu mai gemeau în felul acela straniu, care trezise de la început bănuielile inginerului.
În sfîrşit trecu şi iarna. În primele zile de primăvară se întîmplă un fapt care ar fi putut să aibă urmări grele.
În ziua de 7 septembrie, Cyrus Smith, care se uita la creştetul muntelui Franklin, zări un nor de fum ce se încolăcea deasupra craterului.

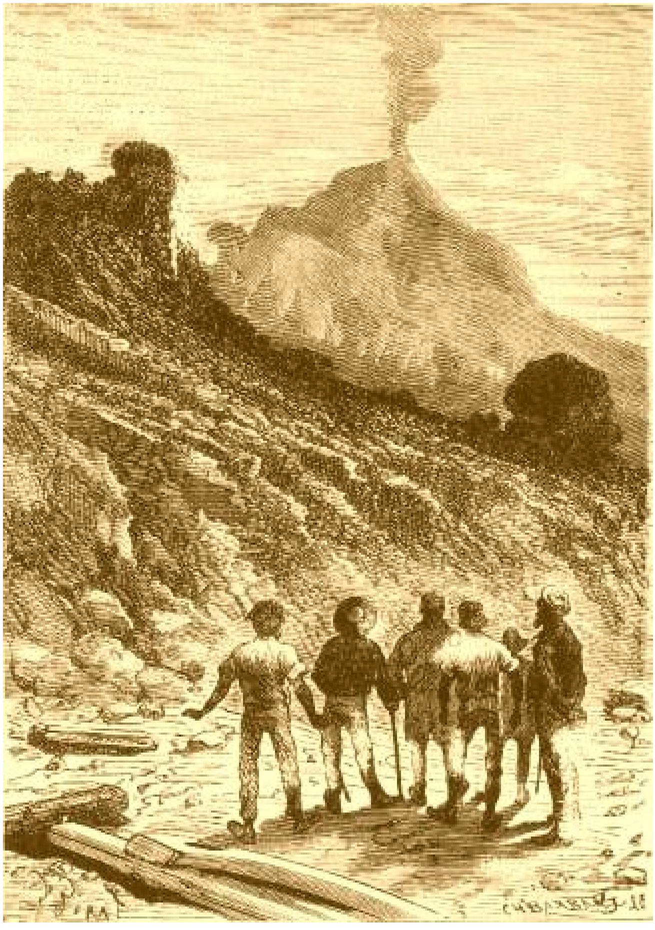
CAPITOLUL XV

Trezirea vulcanului. Vreme frumoasă. Reluarea lucrărilor. Seara de 15 octombrie. O telegramă. O cerere. Răspunsul. Plecarea la stînă. însemnarea. Firul suplimentar. Coasta de bazalt. Fluxul. Refluxul. Peştera. O lumină orbitoare.

Pionierii, înştiinţaţi de inginer, îşi lăsaseră lucrul şi priveau în tăcere creştetul muntelui Franklin. Se trezise vulcanul şi aburii străpunseseră desigur stratul mineral din fundul craterului. Oare locurile subterane vor provoca vreo erupţie violentă ? Iată un lucru pe care nu-l puteau împiedica.
Dar, admiţînd chiar posibilitatea unei erupţii, s-ar fi putut ca insula Lincoln să n-aibă prea mult de suferit în întregul ei. Scurgerile de lavă nu sînt întotdeauna dezastruoase. Insula mai

trecuse prin astfel de încercări, după cum o dovedeau urmele de lavă de pe povîrnişul nordic al muntelui. Mai mult încă, forma craterului şi spărtura de la marginea superioară erau de natură să proiecteze materiile eruptive spre partea opusă ţinuturilor mănoase ale insulei.

Totuşi, urmele trecutului nu erau pentru pionieri o garanţie de viitor. De multe ori se astupă craterele vechi şi se deschid altele noi. Fenomenul se ivise În toate continentele, cu vulcani ca Etna, Popocatepetl şi Orizaba, şi nu se ştie niciodată ce va aduce după sine erupţia unui vulcan. Ajungea un cutremur de pămînt, fenomen care însoţeşte uneori erupţiile, pentru ca aşezarea straturilor din interiorul muntelui să se schimbe, iar lavele incandescente să-şi croiască drumuri noi.

Cyrus Smith explică aceste lucruri tovarăşilor săi şi le zugrăvi situaţia aşa cum o vedea el.

Nu era nimic de făcut. Casa de Granit nu era ameninţată, afară doar de un cutremur de pămînt, care ar zgudui violent insula. Stîna însă era în primejdie, dacă se deschidea un crater nou în partea de sud a muntelui Franklin.

Din ziua aceea, aburii încununau mereu creştetul muntelui, răsfirîndu-se în trîmbe, care deveneau din ce în ce mai înalte şi mai dese. Nu se vedea însă nici o flacără. Se părea că fenomenele se concentrau deocamdată la baza hornului central.

Vremea îndreptîndu-se, pionierii îşi reluară muncile. Grăbeau construirea vasului; Cyrus Smith făcu un ferăstrău hidraulic, pus în mişcare de căderea de apă de pe plajă, şi, cu ajutorul lui, pionierii fabricară mai repede scînduri şi bîrne. Mecanismul aparatului era din cele mai simple şi lemnul împins înainte era tăiat cu un ferăstrău, care avea o mişcare verticală. Inginerul izbutise să pună în funcţiune acest mecanism, folosind o roată, doi cilindri şi un sistem special de scripeţi.
Pe la sfîrşitul lunii septembrie, scheletul vasului, care avea să devină o goeletă, se şi înălţa pe şantier. Lucrările mergeau foarte bine, mulţumită fierăriei bricului, pe care o salvaseră în urma exploziei. Pencroff şi Ayrton scoaseră dintre sfărîmături toate şuruburile şi o cantitate mare de cuie de aramă. Munca fierarilor era astfel mai uşoară, dulgherii însă aveau mult de lucru.
Lucrările fură întrerupte timp de o săptămînă pentru seceriş, pentru cositul fînului şi pentru înmagazinarea diferitelor legume, ce se coceau pe platoul Grande-Vue. După terminarea muncilor agricole, pionierii îşi închinară tot timpul lor construirii vasului. Cînd venea seara, muncitorii erau sleiţi. Ca să nu piardă timpul, schimbaseră şi ora meselor: luau prînzul la orele douăsprezece şi masa de seară abia cînd se întuneca complet. Apoi se întorceau la Casa de Granit şi, frînţi de oboseală, se grăbeau să meargă la culcare.
Cîteodată, cînd discutau cîte un lucru interesant, întîrziau puţin ora culcării. Astfel, pionierii vorbeau de viitor şi le făcea plăcere să-şi închipuie schimbările pe care le-ar aduce ei pe insulă după ce-ar întreprinde o călătorie spre alte ţărmuri. Dar din toate planurile răzbătea gîndul întoarcerii lor pe insula Lincoln. Ei n-aveau de gînd să părăsească o colonie creată cu atîta trudă, cu atît mai mult cu cît truda le fusese încununată de succes, iar legătura cu ţara lor nu putea decît să dea un nou imbold dezvoltării insulei.
Pencroff şi Nab mai ales voiau să-şi termine zilele aici.
— Harbert, spunea marinarul, ai de gînd să părăseşti vreodată insula Lincoln ?
— Niciodată, Pencroff, mai cu seamă dacă rămîi şi tu aici !
— Nici vorbă că rămân, băiete! răspundea Pencroff. Am să te aştept aici. Ai să te întorci cu soţia şi copiii tăi, din care am de gînd să fac nişte ştrengari în lege.

— Ne-am înţeles, făgădui Harbert, rîzînd tulburat şi îmbujorîndu-se la faţă.
— Şi dumneata, domnule Cyrus, urmă Pencroff încîntat, vei fi guvernatorul insulei. Cîţi locuitori credeţi c-ar putea trăi aici ? Cel puţin zece mii !
Discutau astfel de una, de alta, îl lăsau pe Pencroff să alerge cu închipuirea şi, din vorbă în vorbă, pînă la urmă reporterul ajungea la concluzia că vor întemeia un ziar cu numele de „New Lincoln Herald”.
Aşa este făcut omul. Simte nevoia să creeze opere durabile, care să-i supravieţuiască, şi tocmai acesta este semnul superiorităţii lui faţă de celelalte vieţuitoare.
Cine ştie dacă Top şi Jup nu făureau şi ei micile lor planuri de viitor ?
Ayrton tăcea, gîndindu-se că ar dori să-l mai vadă o dată pe lordul Glenarvan şi să se arate în ochii tuturor schimbat şi pocăit.
Într-o seară, la 15 octombrie, tot vorbind despre acestea, convorbirea se prelungi mai mult ca de obicei. Se făcuse ora nouă, căscau cu toţii şi Pencroff se îndrepta spre camera lui, cînd soneria electrică, aşezată în sala cea mare, răsună pe neaşteptate.
Erau toţi de faţă: Cyrus Smith, Gédéon Spilett, Harbert, Ayrton, Pencroff şi Nai); deci la stînă nu era nimeni.
Cyrus Smith sări în picioare. Tovarăşii lui se uitau unul la altul, necrezîndu-şi urechilor.
— Ce-o mai fi şi asta ? strigă Nab. Te pomeneşti că ne telegrafiază dracul ! ?
Nimeni nu-i răspunse.
— Se pregăteşte o furtună, observă Harbert. Poate că influenţa electricităţii...
Harbert nu isprăvi fraza. Inginerul, spre care erau întoarse toate privirile, scutură din cap,
— S-aşteptăm, spuse Gédéon Spilett. Dacă-i un semnal, oricine ar fi acela care-l face, îl va repeta.
— Dar cine să fie ? strigă Nab.
— Desigur, răspunse Pencroff, — acela care...
Cuvintele marinarului fură întrerupte de o nouă zbîrnîitură.
Cyrus Smith se îndreptă spre aparat şi telegrafie următoarea întrebare:

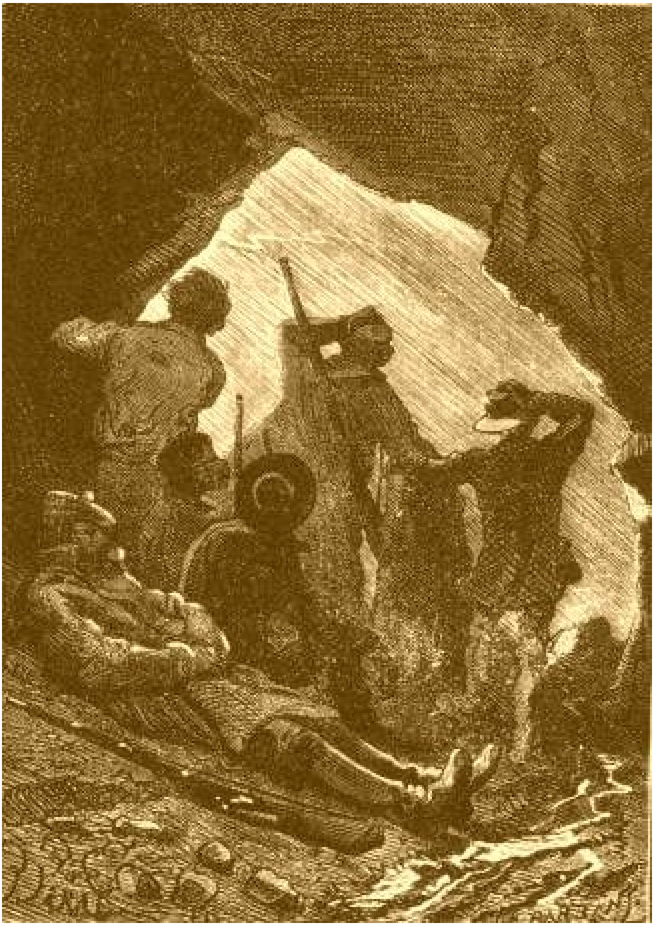
„Ce doriţi ?"
Peste cîteva secunde, acul care se mişca pe cadranul alfabetic răspundea locuitorilor Casei de Granit:
„Veniţi repede la stînă !”
— În sfîrşit! strigă Cyrus Smith.
Da ! În sfîrşit se va lămuri taina insulei ! Oboseala şi nevoia de odihnă a pionierilor dispărură în faţa perspectivei de a-şi cunoaşte binefăcătorul. În cîteva clipe, ei părăsiră în tăcere Casa de Granit, coborînd pe plajă. Top şi Jup rămaseră acasă, căci nu era nevoie de ei.
Noaptea era foarte întunecată. Luna în primul pătrar dispăruse o dată cu soarele. După cum observase şi Harbert, nori grei de furtună se tîrau aproape de pămînt, acoperind lumina stelelor. Fulgere, pricinuite de o furtună îndepărtată, sfîşiau zarea. Pînă în cîteva ore era foarte posibil să se abată furtuna asupra insulei. Noaptea era înăbuşitoare.
Dar oricît de adînc ar fi fost întunericul, el nu-i putea opri din drum pe pionierii obişnuiţi cu şoseaua ce ducea la stînă. Luînd-o pe malul stîng al rîului Mercy, se urcară pe platou, trecură puntea peste pîrîul Glicerinei şi înaintară prin pădure.
Pionierii umblau repede, fiind pradă unei tulburări puternice. Nu mai încăpea nici o îndoială, erau pe cale să afle cheia misterului, pentru a cărui dezlegare se osteniseră atît, numele fiinţei necunoscute, care luase parte la toate întâmplările vieţii lor, fiinţă atît de puternică şi de mărinimoasă ! Desigur, acest necunoscut cunoştea cele mai mici amănunte ale vieţii lor, auzea tot ce se spunea la Casa de Granit, izbutind astfel să-i ajute întotdeauna la timpul potrivit.
Copleşiţi de gînduri, pionierii grăbeau pasul. Sub bolta copacilor era atît de întuneric, încît nu mai distingeau nici marginea drumului. în pădure domnea cea mai desăvîrşită linişte. Păsări şi animale, apăsate de vremea furtunoasă, stăteau nemişcate şi tăcute. Nici o adiere nu clintea frunzişul. Doar paşii pionierilor, pe pămîntul tare, răsunau în bezna apăsătoare.
Mergeau de un sfert de oră, cînd Pencroff rupse tăcerea, spunînd:
— Ar fi trebuit să luăm un felinar !
— Vom găsi unul la stînă, răspunse inginerul.

Cyrus Smith şi tovarăşii lui părăsiseră Casa de Granit la ora nouă şi două minute. La nouă şi patruzeci şi şapte, străbătuseră trei mile din cele cinci care despărţeau locuinţa lor de stînă. Fulgere mari, strălucitoare, începură să brăzdeze văzduhul, profilînd pe cer dantela frunzişului sub care înaintau. Lumina lor era orbitoare. Judecînd după fulgerele din ce în ce mai dese şi mai luminoase şi după bubuiturile îndepărtate care răsunau în înălţimi, furtuna se apropia cu repeziciune. Aerul devenise înăbuşitor.
Pionierii umblau ca şi cînd ar fi fost mînaţi din urmă de o putere necunoscută.
Cînd ajunseră lîngă stînă, un fulger puternic lumină gardul ţarcului şi nici nu puseră bine piciorul pe prag, cînd un tunet năprasnic făcu să se cutremure văzduhul. Străbătură într-o clipă ţarcul şi Cyrus Smith se opri în faţa locuinţei.
S-ar fi putut ca necunoscutul să se afle în casă, căci de aici pornise telegrama. Dar ferestrele erau întunecate.
Inginerul bătu la uşă.
Nici un răspuns.
împinse apoi uşa şi pionierii intrară în camera cufundată în întuneric.
Nab scăpără amnarul şi, un moment mai tîrziu, felinarul lumina întreaga încăpere...
În odaie nu era nimeni. Lucrurile nu fuseseră mişcate din loc.
— Să fi avut cu toţii năluciri ? murmură Cyrus Smith.
Nu ! Nu era cu putinţă ! Telegrama anunţase „Veniţi repede la stînă !”
Se apropiara de masa pe care se afla telegraful. Pila electrică se afla în cutia ei, aparatul de transmisie şi de recepţie, totul era la locul lui.
— Cine a fost aici ultima oară ? întrebă inginerul.
— Eu, domnule Smith, răspunse Ayrton.
— Cînd ?
— Acum patru zile.
— A! Uite o însemnare! strigă Harbert, arătînd spre masă.
Pe hîrtie scria în englezeşte: „Urmaţi firul cel nou !”
— La drum ! strigă Cyrus Smith, care înţelese că telegrama nu pornise de la stînă, ci din ascunzişul tainic al necunoscutului. Un fir suplimentar, legat de cel instalat de ei, îl punea în legătură directă cu Casa de Granit.

Nab luă felinarul aprins şi părăsiră cu toţii stîna.
Furtuna se dezlănţuise cu nemaipomenită violenţă. Intervalul dintre fulgere şi tunete era din ce în ce mai mic. în curînd vijelia avea să cuprindă întreaga insulă şi muntele Franklin. La lumina fulgerelor se zărea creştetul vulcanului, încununat cu aburi.
În tot interiorul ţarcului, între casă şi gard, nu exista nici o legătură telegrafică. Dar, după ce ieşiră pe poartă, inginerul alergă pînă la primul stîlp, unde, la lumina unui fulger, descoperi un nou fir, ce se lăsa de la izolator la pămînt.
— Iată-l ! spuse el.
Firul se tîra pe pămînt, dar era înconjurat de o substanţă izolatoare, care semăna cu aceea folosită pentru cablurile submarine, care asigură libera transmisiune a curentului. Firul părea că se îndreaptă în direcţia pădurii şi a povîrnişurilor sudice ale muntelui, luînd-o spre sudul insulei.
— Să ne luăm după el ! spuse Cyrus Smith.
La lumina felinarului şi a fulgerelor, pionierii urmau calea arătată de fir.
Tunete asurzitoare bubuiau neîncetat, aşa că nu se putea auzi nici o vorbă. De altminteri, nici nu era timp de vorbă, căci trebuiau să meargă repede.
Cyrus Smith şi tovarăşii lui urcară mai întîi povîrnişul care se ridica între valea stînei şi valea rîului Cascadei, pe care-l trecură printr-un vad. întins pe pămînt sau aninat de crengile copacilor, firul îi călăuzea mereu.
Inginerul crezuse la început că firul se opreşte undeva în fundul văii şi că acolo se află şi adăpostul necunoscutului. Văzu însă curînd că se înşelase.
Pionierii fură nevoiţi să urce şi panta din sud-vest şi să coboare din nou platoul golaş, care se isprăvea la stîncile de bazalt, atît de straniu îngrămădite pe ţărm. Din cînd în cînd unul dintre pionieri se apleca, pipăia firul cu mîna şi la nevoie corecta direcţia spre care trebuiau să meargă. Acum nu se mai îndoiau că firul se tîra spre mare. Se vede că acolo, în vreo văgăună, printre rocile calcinate, se afla pitită locuinţa zadarnic căutată de pionieri.
Deasupra lor cerul părea cuprins de flăcări. Fulgera neîntrerupt. Trăsnetele loviră de cîteva ori creştetul vulcanului, scurgîndu-se în craterul din care se înălţa un fum gros. Cîteodată, muntele părea că aruncă flăcări.

La zece fără cîteva minute, pionierii ajunseră pe faleza care se înălţa la marginea oceanului, în partea de apus. Vîntul sufla cu putere şi talazurile se spărgeau mugind la picioarele lor.
Cyrus Smith socoti că se aflau la o milă şi jumătate de stînă.
Aici firul se strecura printre stînci, coborînd o pantă foarte înclinată, în marginea unei rîpe înguste şi foarte întortochiate.
Pionierii coborîră rîpa, cu toate că s-ar fi putut să provoace o prăbuşire a stîncilor, care să-i zvîrle în mare. Coborîşul era foarte primejdios, dar ei nu se mai temeau de nimic, nu mai erau stăpîni pe ei, erau parcă mînaţi de cineva spre acest punct misterios, aşa cum magnetul atrage fierul.
Coborîră în rîpă, aproape fără să ştie cum, cu toate că locurile erau primejdioase chiar în plină zi. Pietrele se rostogoleau, scînteind ca bolizii incandescenţi, cînd erau luminate de fulgere.
Cyrus Smith mergea în fruntea grupului şi Ayrton încheia şirul.
Cîteodată umblau încet, alteori alunecau pe stînca lucioasă; se ridicau însă şi-şi urmau drumul mai departe !
În cele din urmă, firul coti brusc, atingînd lanţul de stînci răzleţe prăvălite în mare de-a lungul litoralului. Pionierii ajunseră la poalele peretelui de bazalt.
Acolo se afla o streaşină îngustă, care şerpuia de-a lungul zidului, la cîteva picioare deasupra mării. Firul era tras şi aici, aşa încît pionierii se luară după el. Nu făcură nici o sută de paşi, cînd streaşina, înclinîndu-se în pantă lină, ajunse la nivelul apei.
Inginerul apucă firul şi văzu că se cufundă în mare.
Tovarăşii, opriţi lîngă el, erau înmărmuriţi.
Scoaseră un strigăt de deznădejde ! Să se arunce în mare ca să pătrundă în vreo peşteră submarină ? Atît de mare era încordarea care-i stăpînea, încît n-ar fi şovăit să facă şi acest lucru!

Un cuvînt al inginerului îi opri.
Cyrus Smith îşi duse tovarăşii într-o scobitură a stâncilor, spunîndu-le:
— Să aşteptăm. Marea e în plin flux; cînd vine refluxul se deschide şi drumul nostru.
— Dar de unde ştiţi ? întrebă Pencroff.
— Nu ne-ar fi chemat, dacă nu s-ar fi putut ajunge pînă la el !
Cyrus Smith vorbise cu atîta siguranţă, încît nimeni nu i se împotrivi. De altfel părea să aibă dreptate. Se putea să fie prin apropiere o deschizătură, acoperită de apă, în timpul fluxului, dar în care să se poată pătrunde cînd se retrag apele.

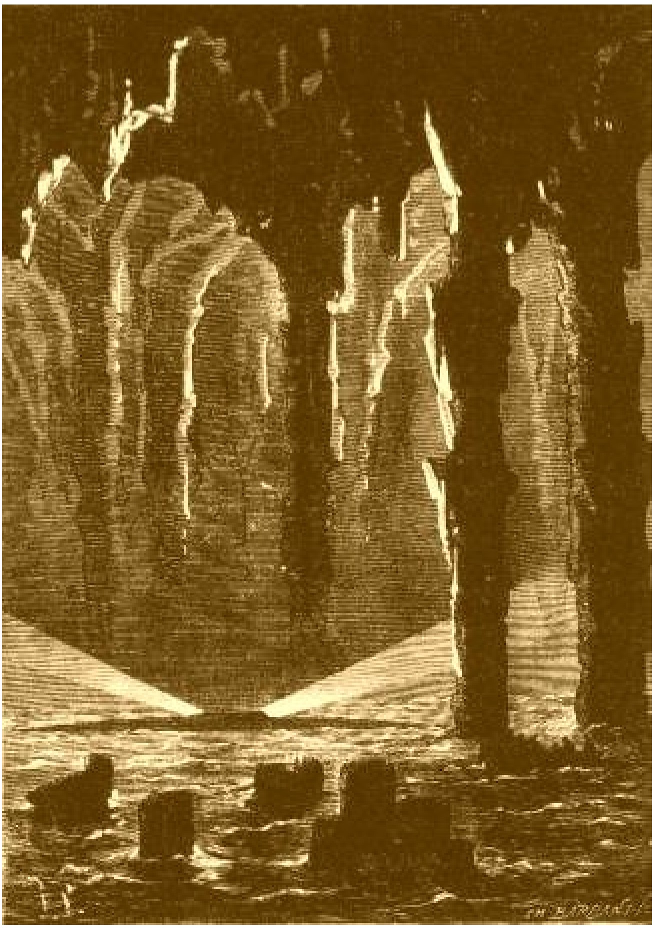

Oricum, erau siliţi să aştepte cîteva ore. Pionierii se strînseră în tăcere sub un fel de boltă adîncă, săpată în stîncă. începuse să plouă şi în curînd norii, sfîrtecaţi de fulgere, revărsau pe pămînt adevărate torente de apă. Ecoul repeta bubuiturile tunetelor, dîndu-le o sonoritate măreaţă.
Pionierii erau nespus de tulburaţi. Gîndurile cele mai stranii li se fugăreau prin minte şi căutau să-şi închipuie vreo apariţie supranaturală, a cărei înfăţişare să se potrivească întru totul cu părerea ce şi-o făcuseră ei despre misteriosul spirit al insulei;
La miezul nopţii, Cyrus Smith luă felinarul şi coborî pe plajă ca să observe aşezarea stîncilor. Refluxul începuse de două ore.

Şi într-adevăr, inginerul nu se înşelase. Din mijlocul apelor începea să se ridice arcul unei bolţi uriaşe. Firul cobora, pătrunzînd în deschizătură.
Cyrus Smith se întoarse la tovarăşii lui, spunîndu-le scurt:
— Peste o oră ne vom putea continua drumul.
— Va să zică există o deschizătură ? întrebă Pencroff.
— Te-ai îndoit vreodată de aceasta ? răspunse Cyrus Smith.
— Dar peştera trebuie să fie plină de apă, observă Harbert.
— Vom vedea, s-ar putea ca apele să se retragă în întregime din peşteră şi să putem face drumul pe jos, sau să nu se retragă şi atunci vom găsi cu siguranţă un mijloc oarecare de transport, care ne aşteaptă.
Mai trecu o oră. Coborîră cu toţii prin ploaie, pînă la marginea apei. În trei ore, marea coborîse cu cincisprezece picioare. Creştetul arcului format de boltă se ridica la opt picioare deasupra luciului apei. Semăna cu arcada unui pod, sub care se scurgeau apele spumegînde.
Aplecîndu-se, inginerul zări un obiect negru, ce plutea la suprafaţa apei. îl trase spre mal şi văzu că era o barcă, legată de un colţ al peretelui stîncos. Barca era făcută din plăci nituite şi sub bănci se aflau două vîsle.
— Să ne îmbarcăm, spuse Cyrus Smith.
Peste o clipă, pionierii erau în barcă. Nab şi Ayrton puseră mîna pe vîsle. Pencroff se aşeză la cîrmă, iar Cyrus Smith în partea din faţă, luminînd calea cu felinarul.
Bolta, foarte joasă la început, se înălţa deodată, dar bezna era prea adîncă şi lumina felinarului prea slabă ca pionierii să poată desluşi întinderea peşterii, lărgimea, înălţimea şi adîncimea ei. O tăcere adîncă domnea între aceste ziduri de bazalt. Nici un zgomot din afară nu pătrundea pînă aici şi trăsnetele nu puteau străpunge grosimea stâncilor.
Există în unele părţi ale globului peşteri uriaşe, de felul acesta, cripte naturale, rămase din epoci geologice îndepărtate. în unele dintre ele au năvălit apele mării, altele ascund în străfundurile lor lacuri întregi. Natura a săpat aceste peşteri, păstrîndu-le pentru desfătarea oamenilor.
Peştera pe care o cercetau pionierii se întindea oare pînă în inima insulei ? De un sfert de ceas, barca înainta cotind mereu, în timp ce inginerul îi indica lui Pencroff drumul, cînd deodată îi spuse:

— Mai la dreapta !
Cotind, barca se apropie îndată de peretele din dreapta.
Inginerul dorea, cu drept cuvînt, să se încredinţeze dacă firul se mai întindea de-a lungul peretelui.
Era acolo, agăţat de colţurile stîncii.
— Înainte ! spuse Cyrus Smith.
Lovind apele negre, cele două vîsle mînară barca mai departe.
Mai înaintară un sfert de oră şi să tot fi străbătut o jumătate de milă, cînd se auzi din nou vocea lui Cyrus Smith:
— Opriţi!
Barca se opri şi pionierii zăriră o lumină puternica ce inunda cripta uriaşă, săpată adînc în măruntaiele insulei.
Puteau în sfîrşit să cerceteze această peşteră, a cărei existenţă nici n-ar fi putut-o bănui.
La o sută de picioare deasupra lor, se rotunjea o boltă susţinută de coloane, de bazalt, care păreau toate turnate în acelaşi tipar.
Pe coloane se sprijineau arcade neregulate şi fel de fel de ieşituri de formă capricioasă, pe care natura le crease în mii de locuri, în primele epoci ale formării globului. Trunchiurile de bazalt, îmbucate unul într-altul, atingeau înălţimi de patruzeci-cincizeci de picioare şi apa, liniştită, cu toată furtuna de afară, se întindea la picioarele lor. Strălucirea luminii, semnalată de inginer, aprindea pe fiecare creastă mii de scîntei, prefăcînd cele mai neînsemnate colţuri de stîncă în pietre nestemate.

Apa reflecta la suprafaţa ei toate aceste puncte luminoase, astfel încît barca părea să plutească între două rîuri de lumini, Nu mai încăpea îndoială că razele luminoase, care ţîşneau din apă şi se loveau de bazalturi, proveneau dintr-un izvor de lumină electrică. De altfel, culoarea ei albă ii trăda originea. Era soarele acestei caverne şi el o umplea de lumină.
La un semn a lui Cyrus Smith, vîslele loviră apa, ridicînd o ploaie de nestemate, şi barca se îndreptă spre focarul de lumină, apropiindu-se pînă la cîţiva metri.
Aici, lărgimea apei măsura vreo trei sute cincizeci de picioare şi în spatele orbitoarei lumini se ridica un zid uriaş de bazalt, care închidea peştera în partea aceea. Marea forma aci un fel de lac, deoarece peştera se lărgise mult. Bolta, pereţii laterali, peretele din fund, toate ornamentele, prismatice, cilindrice, conice, apăreau scăldate în lumină şi sclipeau atît de viu, încît s-ar fi putut spune că iradiau lumină.

În mijlocul lacului, tăcut şi nemişcat, un obiect lungăreţ, de forma unui fus, plutea la suprafaţa apelor. Din laturile lui, ca din două cuptoare supraîncălzite, răzbăteau două fîşii luminoase. Aparatul, care semăna cu trupul unei balene uriaşe, avea o lungime de două sute de picioare şi se ridica la zece-douăsprezece picioare deasupra mării.
Barca se apropie încet. Cyrus Smith se sculase în picioare, privind înainte cuprins

de o adîncă tulburare. Apucîndu-l deodată pe reporter de braţ, strigă i
— El este ! Nu poate fi decît el !...
Apoi căzu îndărăt în barcă, şoptind un nume, pe care numai Gédéon Spilett îl auzi.
Fără îndoială că reporterul cunoştea acest nume, căci păru şi el foarte tulburat, răspunzînd cu vocea sugrumată:
— El ! Un om în afara legii !
— Da ! Da ! murmură Cyrus Smith.
Inginerul îi spuse lui Pencroff să vîslească spre straniul aparat plutitor. Trase în partea stîngă, de unde, printr-un geam gros, ţîşnea o fîşie de lumină,
Cyrus Smith şi tovarăşii săi se urcară pe o platformă, în faţa lor se afla o turelă deschisă. Se repeziră cu toţii pe scară şi apoi pe un coridor luminat electric. La capătul coridorului se afla o uşă, pe care Cyrus Smith o deschise.
Pionierii străbătură grăbiţi o sală bogat împodobită, care dădea într-o bibliotecă scăldată în razele de lumină ce izvorau dintr-un tavan luminos.
În fundul bibliotecii zăriră o uşă mare, pe care inginerul o deschise.
Pionierilor li se păru că au pătruns în lumea basmelor sau a visurilor; în faţa lor se întindea un salon uriaş, un fel de muzeu, în care erau îngrămădite comori minerale, opere de artă şi minuni ale industriei.
Întins pe un divan frumos, stătea un om, ce părea să nu-i fi zărit încă.
Cyrus Smith, ridicînd glasul, rosti atunci, spre marea mirare a tovarăşilor săi:
— Ne-ai chemat, căpitane Nemo ? Iată-ne.

CAPITOLUL XVI

Căpitanul Nemo. Primele sale cuvinte. Povestea unui erou al luptei pentru independenţa Indiilor. Ura cotropitorilor. Tovarăşii săi. Viaţa în sînul apelor. Singur. Ultimul adăpost al lui Nautilus în insula Lincoln. Geniul misterios al insulei.

La auzul acestor cuvinte, omul se sculă, iar lumina îi scaldă chipul, înfăţişînd un cap minunat, cu frunte înaltă, privire mîndră, barba albă şi păr bogat dat spre spate.

Omul se. sprijini cu mîna de divanul de pe care se ridicase. Privirea lui era liniştită. Se vedea că o boală ascunsă îl rosese încetul cu încetul, dar vocea lui răsuna încă destul de puternic, cînd rosti în englezeşte, pe un ton ce trăda o mare mirare;
— Domnule, eu n-am nume !
— Totuşi vă cunosc ! răspunse Cyrus Smith.
Căpitanul Nemo aruncă inginerului o privire fulgerătoare, ce dorea parcă să-l nimicească.
Apoi căzu îndărăt pe pernele divanului:
— La urma urmei ce-mi pasă ? şopti el. Curînd voi muri !
Cyrus Smith se apropie de căpitanul Nemo, căruia Gédéon Spilett îi apucă mîna fierbinte. Ayrton, Pencroff, Harbert şi Nab se grămădiseră cuviincioşi mai la o parte, într-un colţ al minunatului salon, scăldat de orbitoarele raze electrice.
Căpitanul Nemo îşi trase repede mîna, făcînd semn inginerului şi reporterului să ia loc.
Se uitau cu toţii la el, fără să-şi ascundă tulburarea, în faţa lor se afla deci necunoscutul pe care îl botezaseră „geniul insulei”, fiinţa atotputernică, al cărui ajutor fusese atît de binevenit în împrejurări grele. în faţa lor era binefăcătorul, căruia îi datorau atîta recunoştinţă. în faţa lor, acolo unde Pencroff şi Nab credeau să găsească un zeu, se afla un simplu om: şi omul acela era pe moarte.
Dar cum de-l cunoştea Cyrus Smith pe căpitanul Nemo ? De ce se sculase atît de repede căpitanul la auzul numelui pe care-l credea uitat de toţi ?
Căpitanul îşi reluase locul pe divan şi, proptit într-un cot, se uita la inginer, care şedea lîngă el.
— Îmi cunoşti numele, domnule ? întrebă el.
— Îl cunosc, răspunse Cyrus Smith, după cum cunosc şi pe acela al minunatului dumitale aparat submarin...
— „Nautilus” ? zise căpitanul zîrnbind.
— Da, „Nautilus”.
— Dar ştii... ştii cine sînt ?
— Ştiu.
— S-au scurs totuşi treizeci de ani de cînd am rupt orice legătură cu lumea locuită, treizeci de ani de cînd trăiesc în adîncul mării, singurul loc în care am găsit libertatea ! Cine a putut să-mi trădeze taina ?

— Un om care nu ţi-a promis s-o păstreze, căpitane Nemo, şi care, prin urmare, nu poate fi învinuit de trădare.
— Francezul pe care întîmplarea l-a zvîrlit pe bord acum şaisprezece ani ?.
— Chiar el !
— Atunci, n-a pierit împreună cu cei doi tovarăşi ai săi în vîrtejul Maelslrüm-ului, unde intrase submarinul „Nautilus" ?
— N-au pierit, şi povestea lor a fost dăruită cititorilor sub numele de „douăzeci de mii de leghe sub mări"[31].
— E doar povestea cîtorva luni din viaţa mea domnule! rosti repede căpitanul.
— Adevărat, urmă Cyrus Smith, dar cîteva luni din viaţa dumneavoastră ciudată au fost destul ca să vă faceţi cunoscut...
— Şi să fiu socotit un mare vinovat, nu-i aşa ? răspunse căpitanul Nemo, zîmbind dispreţuitor. Desigur, un revoltat, scos poate din rîndul oamenilor.
Inginerul nu răspunse.
— Şi acum, domnule ?
— Nu mi-e dat mie să-l judec pe căpitanul Nemo, răspunse Cyrus Smith, — cel puţin în ceea ce priveşte trecutul său. Ca şi alţii, de altfel, nici eu nu ştiu ce v-a îndemnat să duceţi o viaţă atît de ciudată şi nu pot să judec efectele, necunoscînd cauzele. Ştiu însă un lucru, că, de cînd am fost zvîrliţi pe insula Lincoln, un om ne-a ajutat în cele mai grele împrejurări. Mai ştiu că datorăm viaţa noastră unui om bun, mărinimos, puternic, şi că acest om puternic, mărinimos şi bun, sînteţi dumneavoastră, căpitane Nemo !
— Eu sînt, răspunse simplu căpitanul.
Inginerul şi reporterul se ridicară. Tovarăşii lor se apropiara şi ei şi erau cît pe ce să-şi arate recunoştinţa prin vorbe...
Îi opri însă, o mişcare a căpitanului Nemo, care le spuse cu o voce mai mişcată decît ar fi dorit:
— După ce mă veţi fi ascultat.
Şi căpitanul în fraze scurte şi simple, le dezvălui întreaga sa viaţă
Povesti pe scurt, totuşi era nevoit să-şi încordeze toate puterile ce-i mai rămăseseră, pentru a spune tot ce dorea. Se vedea că lupta împotriva unei mari slăbiciuni. De mai multe ori, Cyrus

---

[31] Povestea căpitanului Nemo a fos publicată sub titlul: „Douăzeci de mii de leghe sub mări". (Nota red. fr.)

Smith îl rugă să se odihnească, dar căpitanul dădea din cap, ca unul căruia nu-i mai aparţine ziua următoare, iar atunci cînd reporterul îi propuse să-l îngrijească, îi răspunse:
— În zadar. Clipele mele sînt numărate !
Căpitanul Nemo era un indian, prinţul Dakkar, fiu de rajah şi nepotul eroului Indiilor, Tippoo-Sahib[32]. La vîrsta de zece ani, tatăl său îl trimise în Europa, ca să primească acolo o educaţie completă, în dorinţa ascunsă de a-l vedea luptînd o dată, cu arme egale, împotriva acelora care erau asupritorii ţării sale.
De la zece la treizeci de ani, prinţul Dakkar, om înzestrat cu însuşiri alese, sufleteşti şi intelectuale, învăţă de toate. Ştiinţă, literatură, artă — în toate aceste ramuri, prinţul îşi însuşi cunoştinţe temeinice...
Prinţul Dakkar călători în toată Europa. Numele şi averea lui îi deschideau toate uşile, dar ispitele acestei lumi nu-l atrăgeau niciodată. Tînăr şi frumos, rămînea întotdeauna serios, închis, setos de învăţătură, purtînd în suflet o ură înverşunată.
Prinţul Dakkar purta în el ura împotriva singurei ţări în care nu călcase niciodată, cu toate că fusese poftit de nenumărate ori; prinţul Dakkar ura Anglia şi purta în el toată ura pe care o simte învinsul faţă de cotropitor. Cotropitul nu iertase cotropitorul. Fiul ţării, pe care Anglia nu izbutise s-o îngenunchieze decît de ochii lumii, crescut în spiritul ideilor de luptă şi de răzbunare, plin de dragoste neţărmurită pentru patria sa încătuşată de englezi, nu voia să pună piciorul pe acel pămînt blestemat, ai cărui stăpîni înrobiseră Indiile.
Prinţul Dakkar deveni un artist, pe care-l impresiona tot ce era frumos, un învăţat, căruia nici o ştiinţă nu-i era străină, un om politic, format la şcoala diplomaţiei europene. în ochii observatorului superficial, el putea să treacă drept unul din acei cosmopoliţi dornici să cunoască, dar care dispreţuiesc faptele, putea fi socotit unul din acei călători ce se scaldă în bogăţii, firi reci şi mîndre, care cutreieră necontenit lumea şi nu au nici o patrie. Lucru cu totul neadevărat. Artistul, învăţatul acesta, rămăsese indian cu sufletul, indian prin dorinţa lui de răzbunare, indian prin nădejdea pe care o nutrea că într-o zi va cîştiga drepturile ţării sale, redîndu-i independenţa şi gonind străinii.

[32] Tippoo-Sahib — ultimul nabab de Mysore, duşman al englezilor (1749—1799). (N.R.)

În 1849, prinţul Dakkar se întoarse în ţara lui. El se căsători cu o indiană, al cărei suflet nobil sîngera şi el pentru patria lor. Avu doi copii pe care-i iubea nespus de mult. Dar fericirea lui casnică nu putea să-l facă să uite robia Indiilor. El aştepta un prilej şi prilejul se ivi.
Jugul englez apăsa prea greu asupra poporului indian. Prinţul Dakkar se aşeză în fruntea nemulţumiţilor, sădind în sufletele lor toată ura ce clocotea în el împotriva străinilor. Cutreieră nu numai teritoriile libere ale Indiei, dar şi cele supuse direct administraţiei engleze, amintind tuturor de zilele măreţe în care Tippoo-Sahib murise ca un erou la Seringapatam, luptând împotriva englezilor.
În 1857 izbucni marea revoltă a cipailor. Prinţul Dakkar deveni sufletul şi organizatorul răscoalei, punîndu-şi toată priceperea şi bogăţia în slujba cauzei poporului său. El însuşi nu se cruţă: lupta în primele rînduri; îşi primejdui viaţa ca cel mai necunoscut dintre eroii ce se ridicaseră pentru libertatea ţării lor; fu rănit de zece ori, fără să-şi găsească moartea, chiar atunci cînd cei din urmă luptători pentru independenţă cădeau răpuşi de gloanţele englezeşti.
Niciodată puterea britanică nu trecuse printr-o primejdie mai mare; dacă cipaii ar fi fost ajutaţi din afară, aşa cum nădăjduiseră, influenţa şi dominaţia Angliei în Asia ar fi luat sfîrşit.
Numele prinţului Dakkar era vestit. Eroul nu se ascunsese, el luptase în văzul tuturor. Se puse un mare preţ pe capul lui şi, fiindcă nu se găsi nici un trădător care să-l vîndă, răzbunarea căzu asupra tatălui şi mamei sale, asupra soţiei şi copiilor săi, mai înainte ca el să-şi fi dat seama de primejdia ce-i păştea din pricina lui...
Încă o dată dreptatea se prăbuşise. Ca de atîtea ori în istoria omenirii, puterea nesocotise dreptatea. Cipaii fură învinşi şi ţara vechilor rajahi căzu din nou sub jugul englezilor, care deveni şi mai apăsător.
Prinţul Dakkar nu fusese răpus în luptă şi se retrase în munţii provinciei Bundelkung. Rămas singur, fu cuprins de un mare dezgust de omenire. începuse să urască lumea civilizată, care ajunsese să-l îngrozească. Dorea să fugă cît mai departe, pentru totdeauna, aşa că îşi adună resturile averii şi, într-o bună zi,

împreună cu douăzeci de tovarăşi, oameni de nădejde, se făcu nevăzut.
Oare unde plecase prinţul Dakkar să caute libertatea pe care n-o găsise în ţinuturile locuite de oameni ? În sînul apelor, în adîncurile mărilor unde nu putea să-l caute nimeni.
Învăţatul luă locul războinicului. Prinţul prefăcu în şantier o insulă pustie din Pacific şi acolo construi, după planurile sale, un submarin. Pentru toate nevoile aparatului său plutitor se sluji de electricitate, a cărei putere uriaşă se pricepu s-o întrebuinţeze, folosind procedee care aveau să fie cunoscute mai tîrziu. Obţinu astfel lumină, căldură şi forţă motrice. Marea, cu comorile sale nesfîrşite, cu miriadele de peşti, cu plantele şi ierburile ei, cu toate bogăţiile ei naturale, cu cetaceele uriaşe ce trăiau în apele ei, la care se adăugau şi comorile ce le pierduseră oamenii, mulţumea pe deplin trebuinţele eroului nostru şi ale echipajului său. Astfel se împlinea cea mai mare dorinţă a prinţului, aceea de a rupe orice legături cu oamenii de pe pămînt. Submarinul fu botezat Nautilus, el însuşi îşi spuse căpitanul Nemo, apoi dispăru sub mări.
Ani de-a rîndul cutreieră oceanele de la un pol la celălalt. Trăind ca un om izgonit de societate, culegea de pe meleaguri nestrăbătute cele mai minunate comori. Milioanele scufundate o dată cu galioanele spaniole în golful Vigo în 1702 îi puseseră la îndeuiînă bogăţii nesecate, pe care le folosea ajutînd popoarele ce luptau pentru independenţa patriei lor[33]. Niciodată însă nu se afla cine trimitea aceste ajutoare.
Nu mai avusese de multă vreme de-a face cu semenii săi, cînd, în noaptea de 6 noiembrie 1866, trei oameni fură zvîrliţi pe bordul submarinului. Erau un profesor francez, servitorul lui şi un pescar canadian. Cei trei oameni fuseseră aruncaţi în mare în timpul ciocnirii dintre „Nautilus” şi vasul american „Abraham Lincoln”, care îl urmărea.
De la profesor află căpitanul Nemo că „Nautilus”, socotit cînd un mamifer uriaş din familia cetaceelor, cînd un submarin condus de piraţi, era urmărit pe toate mările.
Căpitanul Nemo ar fi putut azvîrli în ocean aceşti oameni pe care întîmplarea îi aruncase pe vas, tulburîndu-i misterioasa existenţă, totuşi nu procedă astfel. Se mulţumi să-i ţină

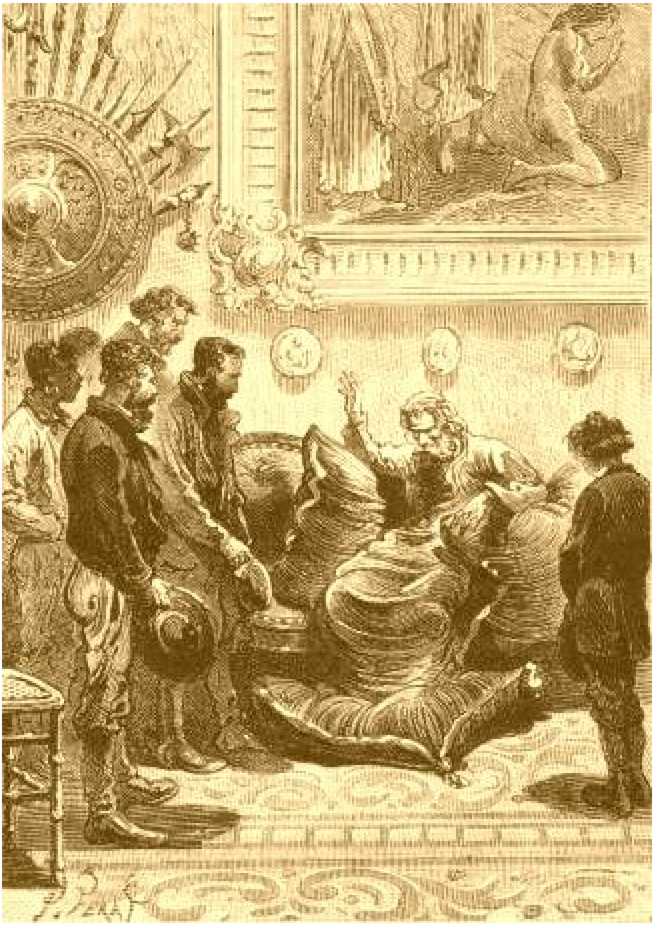
---

[33] E vorba de revolta candiolilor, pe care căpitanul Nemo îi ajutase. (N. A.).

prizonieri şi le fu dat să trăiască o minunată călătorie de douăzeci de mii de leghe sub mări.
În ziua de 22 iunie 1867, cei trei oameni, care. nu cunoşteau trecutul căpitanului Nemo, izbutiră să fugă cu o barcă de pe „Nautilus”. Cum în clipa aceea „Nautilus” era tîrît spre coasta Norvegiei, fiind purtat de vîrtejul Maelsirom-ului, căpitanul îşi închipui că fugarii îşi găsiseră moartea în fundul grozavei prăpăstii căscată sub ape. Nu află niciodată că francezul şi cei doi tovarăşi ai lui fuseseră aruncaţi ca prin minune pe ţărm, unde îi adăpostiseră pescarii insulelor Lofoten. Nu ştia nimic nici despre cartea pe care profesorul, întors în Franţa, o publicase, carte în care povestea călătoria ciudată şi aventuroasă a submarinului „Nautilus”! în timpul celor şapte luni petrecute pe vas.
Căpitanul Nemo continuă multă vreme această viaţă, cutreierînd mereu mările. Tovarăşii săi pieriră unul cîte unul şi îşi găsiră loc de veşnică odihnă în cimitirul de corali din fundul Pacificului. „Nautilus” ajunse încetul cu încetul pustiu, şi, în cele din urmă, căpitanul rămase singurul în viaţă dintre toţi cei care se refugiaseră cu el în adîncul oceanului.
Pe atunci, căpitanul Nemo avea şaizeci de ani. Rămas singur, izbuti să aducă submarinul pînă la unul din porturile submarine, unde obişnuia să poposească uneori.
Portul se afla sub insula Lincoln; era chiar acela în care se găsea şi acum vasul „Nautilus”.
De şase ani căpitanul stătea acolo; nu mai călătorea pe mare şi aştepta moartea, clipă în care va porni şi el pe calea tovarăşilor săi. întîmplarea făcu să asiste la prăbuşirea balonului, în care se aflau prizonierii sudiştilor. Îmbrăcat în haine de scafandru, el se plimba sub ape, pe lîngă ţărmul insulei, cînd fu zvîrlit în mare inginerul. într-o pornire de omenie, căpitanul îl salvă pe Cyrus Smith.
La început ar fi dorit să fugă de cei cinci naufragiaţi, dar, datorită acţiunii vulcanice, portul său fusese închis prin ridicarea unui prag de bazalt, aşa că submarinul nu mai putea să treacă prin bolta criptei. O barcă uşoară putea trece, submarinul însă nu mai avea apă destulă pentru a se deplasa.
Astfel stînd lucrurile, căpitanul Nemo rămase pe loc şi, pîndind oamenii ce fuseseră aruncaţi pe o insulă pustie, făcu totul ca să rămînă nevăzut. încetul cu încetul, văzîndu-i cinstiţi, energici,

legaţi între ei printr-o frăţească prietenie, încercările lor îi stîrniră interesul. Fără să vrea, pătrunse toate tainele vieţii lor. îmbrăcat în scafandru, căpitanul se strecura cu uşurinţă pînă la puţul interior al Casei de Granit şi, ridicîndu-se pe colţurile stîncii, îi auzea pe pionieri vorbind de trecut, de prezent şi viitor. Şi oamenii aceştia cinstiţi izbutiră să-l împace pe căpitanul Nemo cu omenirea, pe care o reprezentau atît de frumos pe insulă .
Căpitanul Nemo îl salvase pe Cyrus Smith. Tot el îl adusese pe Top la Cămin, îl scosese apoi din apele lacului şi tot el, căpitanul Nemo, aşezase la capul Epavei lada cu preţiosul ei conţinut. Căpitanul dăduse drumul bărcii pe curentul rîului Mercy, aruncase frînghia din înălţimea Casei de Granit, atunci cînd năvăliseră maimuţele, el le dezvăluise prezenţa lui Ayrton pe insula Tabor. El aşezase în fundul canalului torpila care zvîrlise bricul în aer şi tot el il scăpase pe Harbert de la o moarte sigură, aducînd chinina, după cum, tot el lovise ocnaşii cu nişte gloanţe electrice, cunoscute numai de el, gloanţe pe care le folosea în vînătorile submarine. Astfel se explicau atîtea incidente care păreau de neînţeles şi care toate dovedeau mărinimia şi cunoştinţele neobişnuite ale căpitanului.
Acest mare mizantrop ardea totuşi de dorinţa de a ajuta pe alţii. Mai avea de dat cîteva sfaturi bune protejaţilor săi şi, cum simţea că i se apropie sfîrşitul, el îi chemase pe pionieri, după cum am văzut, de la Casa de Granit, folosind firul cu care legase stîna de „Nautilus”. Poate că n-ar fi făcut acest lucru, dacă ar fi ştiut că Cyrus Smith îi cunoştea povestea şi îi ştia numele.
Căpitanul terminase povestea vieţii sale. Cyrus Smith luă cuvîntul; el reaminti toate incidentele care exercitaseră asupra coloniei o influenţă atît de binefăcătoare, şi, în numele tovarăşilor săi şi al lui, aduse mulţumiri binefăcătorului lor.

Dar căpitanul Nemo nu cerea să fie răsplătit pentru binele făcut. Era stăpînit de un singur gînd şi, înainte de a strînge mîna pe care i-o întindea inginerul, spuse:
— Acum, domnule, îmi cunoaşteţi viaţa, vă rog să mă judecaţi.
Vorbind astfel, căpitanul făcea aluzie la un incident grav, la care fuseseră martori cei trei străini aruncaţi pe bordul submarinului său, incident pe care profesorul francez cu siguranţă că îl relatase în cartea sa şi al cărui răsunet desigur că fusese îngrozitor.

Într-adevăr, cu cîteva zile înainte de fuga profesorului şi a celor doi tovarăşi ai săi, „Nautilus”, urmărit de o fregată, în nordul Atlanticului, se repezise ca un berbece asupra acestui vas, scufundîndu-l fără milă.
Cyrus Smith înţelese despre ce este vorba şi nu răspunse nimic.
— Era o fregată engleză, domnule, strigă căpitanul Nemo, redevenind pentru o clipă prinţul Dakkar. O fregată engleză, m-aţi înţeles ? Ea m-a atacat ! Eram încolţit într-un golf îngust şi nu prea adînc !... Trebuia să trec şi... am trecut.
Apoi, cu vocea calmă:
— Eram în dreptul meu, adăugă el. Am făcut peste tot binele pe care l-am putut face şi tot răul pe care eram dator să-l fac. Dreptate nu înseamnă întotdeauna iertare !

Urmară cîteva minute de tăcere, apoi căpitanul Nemo rosti următoarea întrebare:
— Ce părere aveţi despre mine, domnilor ?
Cyrus Smith întinse mîna căpitanului, răspunzînd cu voce gravă:
— Căpitane, aţi greşit crezînd că trecutul poate fi reînviat, şi aţi luptat împotriva istoriei. Greşeala dumneavoastră nu exclude admiraţia, şi numele dumneavoastră poate să înfrunte judecata istoriei.
Căpitanul Nemo suspină adînc ridicînd mîna spre cer.
— Am făcut bine sau am făcut rău ? şopti el, Cyrus Smith răspunse:
— Căpitane, aveţi în faţa dumneavoastră nişte oameni cinstiţi, pe care i-aţi ajutat şi care vă vor plînge de-a pururi !
Harbert se apropie de căpitan, îngenunche şi luîndu-i mîna i-o sărută.
O lacrimă se prelinse din ochii muribundului,
— Fii binecuvîntat, fiul meu !.., şopti el.

CAPITOLUL XVII
Ultimele ceasuri ale căpitanului Nemo. Dorinţele unui muribund. O amintire pentru prietenii săi de o zi. Sicriul căpitanului Nemo. Câteva sfaturi. Momentul suprem. În fundul mărilor.

Era în zori. Nici o rază de lumină nu pătrundea în cripta a cărei intrare era închisă acum de flux. Dar lumina artificială, care izvora în lungi fîşii din pereţii vasului, nu slăbise şi apa continua să strălucească în jurul vasului plutitor.
Copleşit de oboseală, căpitanul Nemo căzu înapoi pe divan. Nu putea fi vorba să-l transporte la Casa de Granit, căci îşi manifestase dorinţa să rămînă în mijlocul minunăţiilor de pe „Nautilus”, să aştepte aci moartea, care nu mai putea să întîrzie.
În timpul unei lungi toropeli, care semăna cu un lung leşin, Cyrus Smith şi Gédéon Spilett examinară cu grijă bolnavul. Vădit lucru, căpitanul se stingea încetul cu încetul. Acest trup, altădată atît de puternic, nu mai era decît învelişul plăpînd al unui suflet gata să se stingă. Viaţa, cîtă mai era în el, se concentrase acum în inimă şi în creier.
Inginerul şi reporterul se sfătuiră în şoaptă. Cum puteau să-l mai îngrijească pe muribund ? Era oare în puterea lor dacă nu să-l

scape, cel puţin să-i prelungească viaţa cu cîteva zile ? El însuşi le spusese că nu exista nici un leac şi că aşteaptă liniştit moartea de care nu se temea.
— Nu putem face nimic, spuse Gédéon Spilett.
— Dar de ce se stinge? întrebă Pencroff.
— Nu ştiu. Se stinge încet, răspunse reporterul.
— Totuşi, spuse marinarul, dacă l-am duce afară, la aer şi la soare, poate că şi-ar reveni ?
— Nu, Pencroff, răspunse inginerul, nu-i nimic de făcut! De altfel, căpitanul Nemo n-ar consimţi să părăsească bordul. De treizeci de ani trăieşte pe ,,Nautilus” şi tot aici vrea să moară.
Se vede că răspunsul lui Cyrus Smith fusese auzit de căpitanul Nemo, căci el se ridică puţin, spunînd cu voce slabă, dar totuşi desluşită:
— Aveţi dreptate, domnule. Trebuie şi vreau să mor aci. Am o singură rugăminte.
Cyrus Smith şi tovarăşii săi se apropiara de divan, aşezînd pernele în aşa fel, încît muribundul să se sprijine mai bine.
Privirea lui se opri rînd pe rînd pe minunăţiile salonului scăldat de razele electrice, ce treceau prin plafonul luminos. Se uita rînd pe rînd la tablourile maeştrilor italieni, flamanzi, francezi şi spanioli, atîrnate pe pereţi, la reproducerile în marmură şi în bronz, aşezate pe piedestale, la orga minunată, apoi la vitrinele aşezate în jurul unei fîntîni centrale şi împodobite cu cele mai frumoase produse ale mării - plante marine, zoofite, perle minunate, de o nepreţuită valoare - şi în sfîrşit, ochii i se aţintiră asupra cuvintelor scrise pe frontonul muzeului:
„Mobilis in mobili".
Căpitanul Nemo parcă dorea să mai vadă pentru cea din urmă oară minunăţiile naturii şi ale artei, la care îşi limitase orizontul în anii nenumăraţi petrecuţi sub mare !
Cyrus Smith respectă tăcerea căpitanului Nemo. El aştepta ca muribundul să vorbească.
Peste cîteva minute, în timpul cărora întreaga lui viaţă i se depănase în faţa ochilor, căpitanul Nemo se întoarse către pionieri:
— Domnilor, credeţi că-mi datoraţi oarecare recunoştinţă ?...
— Căpitane, ne-am da viaţa pentru dumneavoastră !

— Bine, urmă căpitanul Nemo, bine!... Făgăduiţi-mi că-mi veţi îndeplini ultimele dorinţe şi voi fi astfel răsplătit pentru tot ceea ce am făcut pentru dumneavoastră.
— Vă făgăduim, răspunse Cyrus Smith.
Prin această făgăduială se simţea angajat atît el, cît şi tovarăşii săi.
— Domnilor, grăi căpitanul, mîine voi fi mort.
Îl opri cu un semn pe Harbert, care ar fi vrut să răspundă ceva.
— Mîine voi fi mort şi doresc să nu am alt mormînt decît vasul meu. El va fi sicriul meu ! Toţi prietenii mei odihnesc în fundul mărilor; acolo vreau să odihnesc şi eu.
Aceste cuvinte ale căpitanului Nemo fură primite cu o adîncă tăcere.

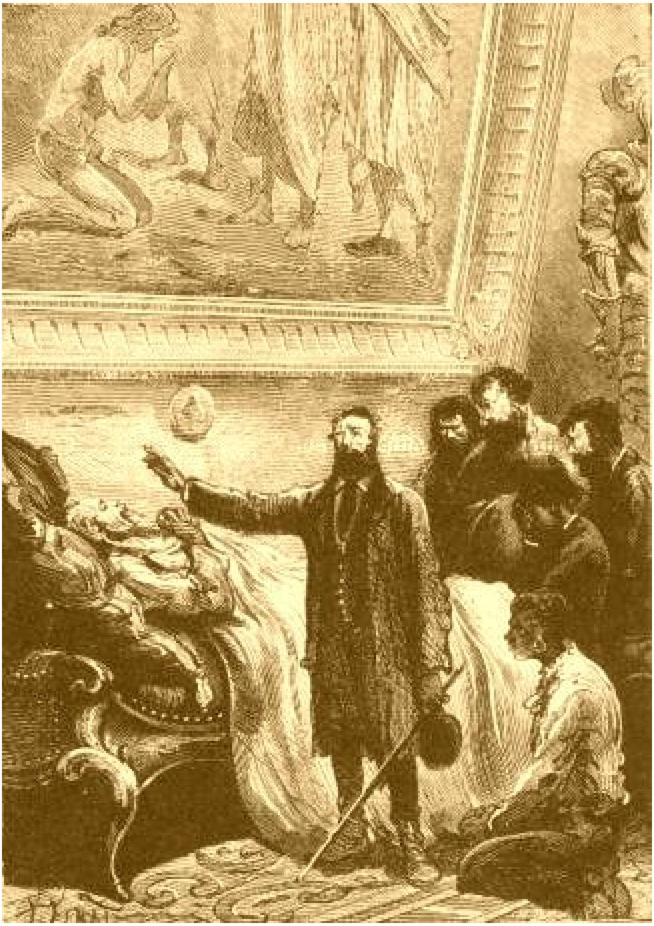
— Ascultaţi-mă cu luare-aminte, domnilor, urmă el. Vasul „Nautilus” este prizonier în această peşteră, a cărei intrare a fost astupată. Dar, deşi el nu mai poate să-şi părăsească închisoarea, poate totuşi să se scufunde în abisul din fundul ei, servind astfel drept sicriu rămăşiţelor mele pămînteşti.
Pionierii ascultau cu evlavie cuvintele muribundului.
— Mîine, după moartea mea, domnule Smith, urmă căpitanul, veţi părăsi, împreună cu tovarăşii dumneavoastră, vasul „Nautilus”, căci toate bogăţiile pe care le conţine trebuie să dispară o dată cu mine. Prinţul Dakkar vă lasă o singură amintire: caseta... de acolo... conţine diamante în valoare de

cîteva milioane, amintiri ale unui timp în care, fiu şi soţ, am Crezut aproape în fericire; ea mai conţine o colecţie de perle, adunate de mine şi de prietenii mei în fundul mărilor. Cu această comoară veţi putea face într-o zi lucruri multe şi bune. În mîinile dumneavoastră, domnule Smith, şi a tovarăşilor dumneavoastră, banii nu vor constitui o armă primejdioasă. Sînt sigur că vor fi bine folosiţi.
După cîteva clipe de odihnă, căpitanul Nemo vorbi mai departe:
— Mîine veţi lua caseta şi veţi părăsi salonul, închizînd uşa, apoi vă veţi urca pe platforma lui „Nautilus”, veţi închide turela, fixînd-o în buloane.
— Aşa vom face, căpitane.
— Bine. După aceea vă veţi urca în barca cu care aţi venit! Dar înainte de a părăsi vasul, duceţi-vă în partea dinapoi şi deschideţi cele două robinete mari, care se află la nivelul apei. Marea va pătrunde în rezervoare şi vasul „Nautilus” se va scufunda încetul cu încetul sub valuri, odihnindu-se pe vecie în fundul abisului.
Cyrus Smith făcu o mişcare de împotrivire, dar căpitanul adăugă:
— Nu te teme ! Veţi scufunda un cadavru !
Nici Cyrus Smith şi niciunul dintre tovarăşii săi nu se crezură îndreptăţiţi să facă vreo observaţie. Aceasta era ultima dorinţă a căpitanului Nemo, pe care ei trebuiau s-o respecte.
— Am cuvîntul dumneavoastră, domnilor ? mai întrebă căpitanul Nemo.
— Îl aveţi, căpitane, făgădui inginerul. Căpitanul făcu un gest de mulţumire şi îi rugă pe pionieri să-l lase singur cîteva ore. Gédéon Spilett ceru să rămînă lîngă el, pentru cazul în care s-ar fi ivit vreo criză, dar muribundul se împotrivi spunînd:
— Voi trăi pînă mîine, domnilor !
Părăsiră cu toţii salonul, străbătură biblioteca şi sufrageria şi ajunseră în partea din faţă, în camera maşinilor, unde se aflau aparatele electrice, care o dată cu căldura şi lumina dădeau şi forţa mecanică ce punea în mişcare vasul „Nautilus”.
Inginerul constată uluit că submarinul era o adevărată capodoperă, care adăpostea la rîndul ei alte capodopere.
Pionierii urcară pe platforma care se ridica la vreo şapte-opt picioare deasupra apei. Ei se opriră acolo, lîngă un geam gros lenticular, care închidea un fel de ochi mare din care ţîşnea un

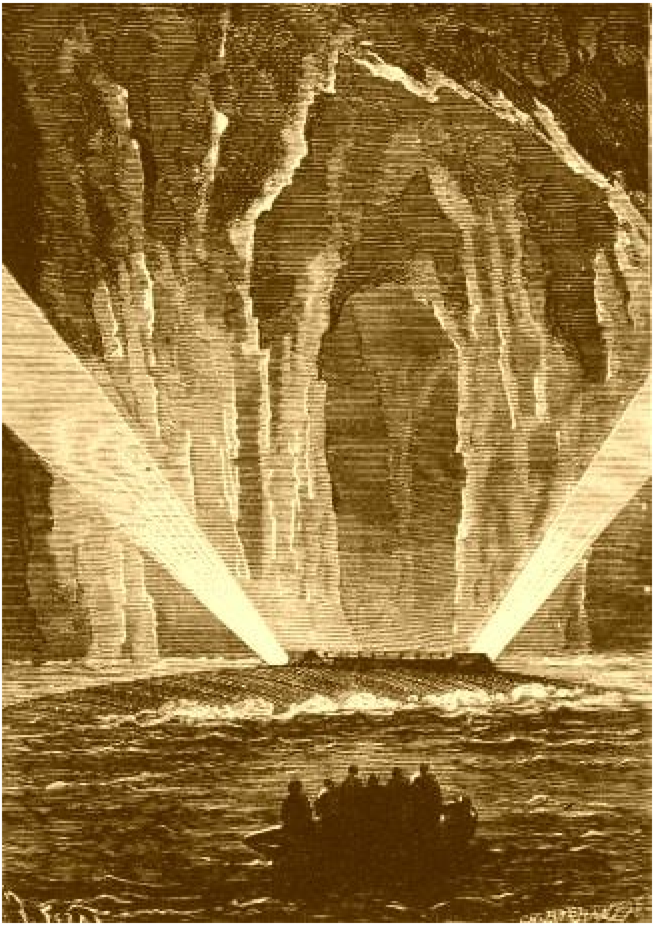
val de lumină, îndărătul acestui ochi se afla o cabină, în care se zăreau roţile cîrmei. Aici stătea timonierul cînd conducea vasul „Nautilus” printre straturile lichide, pe care razele electrice le luminau pînă la mare depărtare.
Mişcaţi de cele văzute şi auzite, Cyrus Smith şi tovarăşii săi rămaseră mai întîi tăcuţi şi li se strîngea inima, gîndindu-se la acela a cărui mînă îi scăpase de atâtea ori, la protectorul pe care abia îl cunoscuseră de cîteva ore şi care acum era pe moarte !
Oricare va fi judecata posterităţii, prinţul Dakkar avea să rămînă una din acele figuri deosebite, care nu se pot şterge din amintirea oamenilor.
— Ce om ! spuse Pencrotf. E de necrezut cum a putut să trăiască în fundul oceanului. Şi cînd te gîndeşti că n-o fi fost mai liniştit aci ca în altă parte !
— „Nautilus”, observă Ayrton, ar fi putut să ne folosească. Părăseam insula Lincoln, îndreptîndu-ne cu ajutorul lui către ţinuturile locuite.
— Drace ! strigă Pencroff. Eu nu m-aş încumeta să conduc o astfel de corabie. înţeleg să cutreier mările, dar nu să mă plimb pe sub mare !
— Socot, Pencroff, răspunse reporterul, că manevrarea unui aparat submarin ca „Nautilus" trebuie să fie uşoară, şi că ne-am fi deprins destul de repede. Cu el nu te temi nici de furtuni şi nici de ciocniri. La cîteva picioare de la suprafaţă, apele mării sînt tot atît de liniştite ca şi apele unui lac.
— Se poate! răspunse marinarul, dar eu prefer să înfrunt o furtună zdravănă cu un vas bine echipat. O corabie e făcută să plutească pe apă şi nu să meargă pe sub apă.
— Dragii mei, îi împacă inginerul, este de prisos, cel puţin în ceea ce priveşte vasul „Nautilus”, să discutăm chestiunea navelor submarine. Vasul „Nautilus” nu este al nostru şi nu avem dreptul să dispunem de el. De altminteri, în nici un caz nu ar servi la nimic. Afară de faptul că nu poate să iasă din peştera a cărei intrare e închisă de un perete din stînci de bazalt, căpitanul Nemo doreşte ca după moartea sa să se scufunde împreună cu vasul. Aceasta este dorinţa lui şi noi trebuie s-o respectăm.
Cyrus Smith şi tovarăşii săi mai vorbiră cîtva timp, apoi coborîră în interiorul vasului. După ce mîncară, se întoarseră în salon.

Căpitanul Nemo ieşise din toropeala care-l copleşise şi ochii săi îşi regăsiseră strălucirea de altădată. Un zîmbet îi flutură pe buze.
Pionierii se apropiară de el.
— Domnilor, le spuse căpitanul, sînteţi nişte oameni curajoşi, cinstiţi şi buni. V-aţi devotat cu totul operei comune. V-am observat adesea. V-am iubit şi vă iubesc !... Daţi-mi mîna, domnule Smith .
Cyrus Smith întinse mîna căpitanului, care i-o strînse călduros.
— Ce bine-mi face ! şopti el. Apoi urmă:
— Dar am vorbit destul despre mine ! Trebuie acum să vă vorbesc despre dumneavoastră şi despre insula Lincoln, pe care v-aţi adăpostit... Aveţi de gînd s-o părăsiţi ?
— Da, căpitane, dar ne vom reîntoarce! răspunse cu vioiciune Pencroff.
— Să vă întoarceţi ?... Se pare, Pencroff, răspunse căpitanul zîmbind, că iubeşti mult această insulă. De altfel, ea s-a transformat datorită vouă şi vă aparţine de drept.
— Aveţi vreo ultimă dorinţă de transmis ? întrebă inginerul. Vreo amintire de predat prietenilor pe care i-aţi lăsat în munţii Indiilor ?
— Nu, domnule Smith, nu mai am prieteni ! Sînt ultimul din neamul meu... sînt mort de mult pentru toţi acei pe care i-am cunoscut... Dar să revenim la dumneavoastră. Singurătatea, izolarea sînt lucruri triste, ele sapă puterile omeneşti... Mă sting fiindcă am crezut că omul poate trăi singur !... Trebuie să faceţi totul, ca să părăsiţi insula Lincoln şi să revedeţi ţara unde v-aţi născut. Ştiu că nemernicii au distrus corabia pe care aţi făcut-o...
— Construim alta, spuse Gédéon Spilett, un vas destul de mare, ca să ne transporte pînă în ţinuturile cele mai apropiate; dar ne vom întoarce cu siguranţă ! Prea multe amintiri ne leagă de aceste ţărmuri, ca să le uităm vreodată !
— Aici l-am cunoscut pe căpitanul Nemo, spuse Cyrus Smith.
— Numai aici vom regăsi amintirea dumneavoastră neştirbită ! adăugă Harbert.
— Şi eu aici îmi voi dormi somnul de, veci dacă... răspunse căpitanul. Şovăi o clipă şi în loc să-şi termine fraza, se mulţumi să spună: Domnule Smith, aş vrea să vă vorbesc numai dumneavoastră !

Tovarăşii inginerului, respectînd dorinţa muribundului, părăsiră încăperea.
Cyrus Smith rămase numai cîteva minute singur cu căpitanul Nemo; îşi chemă apoi prietenii îndărăt, dar nu le spuse nimic din cele destăinuite de muribund.
Gédéon Spilett observă bolnavul cu multă atenţie. Se vedea că acesta nu mai era susţinut decît de energia lui morală, care curînd nu va mai putea să lupte cu slăbiciunea fizică.

Ziua luă sfîrşit, fără ca să se ivească vreo schimbare. Pionierii nu părăsiră nici o clipă submarinul. Se înnoptase, lucru care' nu se observa în criptă.
Căpitanul Nemo nu suferea, dar se stingea. Chipul său măreţ şi palid era liniştit. Pe buze îi fluturau cîteodată cuvinte neînţelese, care aminteau diferite întîmplări din viaţa lui ciudată. Se vedea că viaţa părăsea încetul cu încetul trupul ale cărui extremităţi începeau să se răcească.
O dată sau de două ori, el se mai adresă pionierilor aşezaţi lîngă el, zîmbindu-le cu acel ultim zîmbet, ce mai dăinuieşte şi după moarte.
În sfîrşit, puţin după miezul nopţii, căpitanul Nemo făcu o ultimă mişcare, izbutind să-şi încrucişeze braţele pe piept, ca şi cînd ar fi dorit să moară astfel aşezat.

Pe la ora unu dimineaţa, ultima licărire de viaţă i se refugiase în privire. în ochii din care altădată ţîşniseră flăcări, luci o ultimă scînteie. Apoi îşi dădu sufletul.
Aplecîndu-se, Cyrus Smith închise ochii aceluia care fusese prinţul Dakkar şi care acum nu mai era nici căpitanul Nemo.
Harbert şi Pencroff plîngeau. Ayrton îşi ştergea pe furiş ochii. Nab, împietrit, îngenunchease lîngă reporter.
Cyrus Smith, întinzînd mîna peste capul mortului, şopti:
— Odihneşte-te în pace !, zise el şi, întorcându-se către prietenii săi, adăugă:
— Să ne rugăm pentru cel pe care l-am pierdut!
....
Peste cîteva ore, pionierii îndepliniră ultimele dorinţeale căpitanului, ţinîndu-şi astfel făgăduiala dată.
Cyrus Smith şi tovarăşii săi părăsiră vasul Nautilus, luînd cu ei singura amintire lăsată de binefăcătorul lor, caseta cu comori.
Minunatul salon, scăldat în lumină, fu închis cu grijă. Uşa de fier a turelei fu înşurubată în aşa fel, încît nici o picătură de apă să nu pătrundă în interiorul submarinului.
Apoi pionierii coborîră în barca legată de vas şi o traseră spre pupa. Acolo, la nivelul apelor, se aflau două robinete mari, care erau în directă legătură cu rezervorul ce determina scufundarea submarinului.

Ei deschiseră robinetele, rezervorul se umplu şi submarinul Nautilus, scufundîndu-se încetul cu încetul, dispăru în adîncuri. Pionierii îl urmăriră cu privirea. Lumina sa puternică se zărea prin apa străvezie, în timp ce cripta se întuneca treptat. Apoi, uriaşa revărsare de raze electrice se şterse şi, în curînd, vasul „Nautilus”, sicriul căpitanului Nemo, atinse fundul mării.

CAPITOLUL XVIII

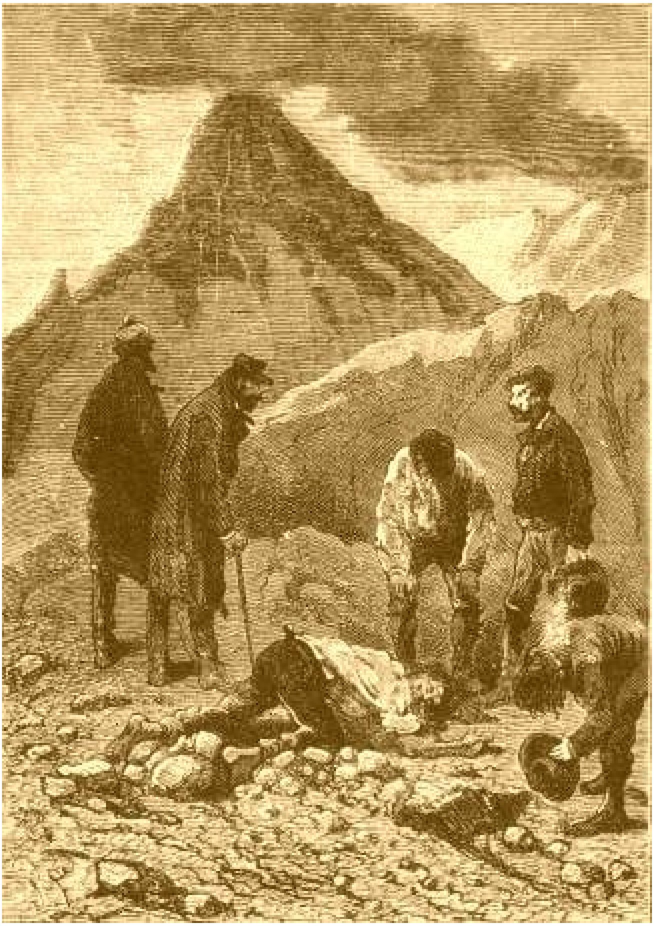
Gînduri. Lucrările de construcţie sînt reluate. 1 ianuarie 1869. Flăcări în creştetul vulcanului. Primele simptome ale erupţiei. Ayrton şi Cyrus Smith la stînă. Explorarea criptei Dakkar. Ce-i spusese căpitanul Nemo inginerului ?

În zorii zilei, pionierii se îndreptară spre intrarea peşterii, căreia îi dăduseră numele de cripta Dakkar, în amintirea căpitanului Nemo. Marea se retrăsese, îngăduindu-le să se strecoare cu uşurinţă sub boltă.
Barca de tablă rămase acolo, la adăpost de valuri. Mai prevăzători ca de obicei, Pencroff, Nab şi Ayrton o traseră pe mica fîşie de nisip, care mărginea una din laturile criptei; acolo era la loc sigur.
Furtuna încetase. Ultimele bubuituri de tunet se pierdeau spre apus. Nu mai ploua, dar cerul era încă înnorat. Luna octombrie, începutul primăverii australe, nu se anunţa frumoasă şi, din pricina vîntului schimbător, nu se putea conta pe o vreme stabilă.
Cyrus Smith şi tovarăşii săi părăsiră cripta Dakkar, îndreptîndu-se spre stînă. De-a lungul drumului, Naib şi Harbert ridicară firul întins de căpitan între stînă şi peşteră, ca să-l folosească mai tîrziu.
Pionierii vorbiră puţin pe drum. Cele trăite în timpul nopţii îi mişcase profund. Necunoscutul care îi ocrotise atît de mult, omul din care închipuirea lor făcuse un geniu, căpitanul Nemo, nu mai era. Dispăruse împreună cu vasul său în adîncuri. Fiecăruia i se părea că este mai singur ca înainte. Se obişnuiseră

să se bizuie pe această intervenţie atotputernică, ce le va lipsi de acum înainte, şi atît Gédéon Spilett, cît şi Cyrus Smith erau stăpîniţi de aceleaşi gînduri. Aşa încît, tot drumul păstrară cu toţii tăcerea.
Pe la ora nouă dimineaţă, pionierii se întoarseră la Casa de Granit.
Ei hotărîră să se ocupe cît mai serios de construirea vasului căruia Cyrus Smith îi consacră tot timpul şi toată grija sa. Nu ştiau ce. le pregăteşte viitorul. Se cerea ca pionierii să aibă la îndemînă o corabie, cu care să poată înfrunta chiar vremea rea, şi cu care, la nevoie, să poată străbate un drum mai lung. Chiar dacă după terminarea lucrărilor de construcţie, pionierii nu s-ar fi putut hotărî să părăsească insula, pornind spre unul din arhipelagurile Polineziei sau spre coastele Noii Zeelande, trebuiau însă neapărat să întreprindă călătoria pe insula Tabor, pentru a depune acolo un document, care să arate unde se afla Ayrton. Era o precauţie foarte nimerită, presupunând că se întoarce yachtul scoţian.
Lucrările fură reluate. Cyrus Smith, Pencroff şi Ayrton, cărora Nab, Gédéon Spilett şi Harbert le ajutau ori de cîte ori nu aveau treburi mai importante, munceau neobosiţi. Corabia trebuia să fie gata peste cinci luni, adică la începutul lui martie, pentru ca vizita la insula Tabor să se facă înaintea furtunilor din timpul echinoxului. De aceea, dulgherii nu pierdeau o clipă. Le trebuiau doar corpul vasului, căci tot restul echipamentului îl aveau de la bricul Speedy.
Sfîrşitul anului 1868 se scurse cu aceste lucrări importante. După două luni şi jumătate de muncă se vădi cît de bune erau planurile lui Cyrus Smith. Pencroff muncea de zor şi nu se sfia să bombăne cînd cineva lăsa uneltele dulgherului, luînd puşca vînătorului. Dar rezervele Casei de Granit trebuiau reînoite, căci iarna se apropia. Totuşi marinarul era nemulţumit cînd vreunul din muncitori lipsea de pe şantier. În zilele acelea de zor el muncea cît şase.
Toată vara fu ploioasă. După cîteva zile de călduri mari, atmosfera încărcată cu electricitate dezlănţuia de fiecare dată furtuni violente, care deplasau straturile superioare de aer. Puţine erau răstimpurile în care nu se auzea zgomotul surd şi îndepărtat al tunetului. Era un. huruit continuu, aşa cum se aude în regiunile ecuatoriale ale globului.

În ziua de 1 ianuarie 1869 izbucni o furtună de o violentă nemaivăzută şi trăsnetul căzu de mai multe ori pe insulă, doborînd şi lovind cîţiva copaci mari. Să fi avut oare vreo legătură furtuna cu fenomenele ce se petreceau în măruntaiele globului ? Cyrus Smith avea toate motivele să creadă acest lucru, căci furtunile erau întovărăşite de simptomele vulcanului, care reintrase în acţiune.
În ziua de 3 ianuarie, Harbert, care se urcase în zorii zilei pe platoul Grande-Vue pentru a înşeua unul din onaggaşi, zări nori groşi de fum în creştetul conului, îşi chemă îndată tovarăşii.
— Ei, strigă Pencroff, de data asta. nu mai sînt aburi ! Mi se pare că uriaşul nu se mai mulţumeşte să răsufle, văd că vrea să şi fumeze !
Această metaforă întrebuinţată de marinar zugrăvea întocmai schimbarea petrecută la gura vulcanului. De vreo trei luni, din crater ieşeau nişte aburi mai mult sau mai puţin groşi; ei proveneau din fierberea lăuntrică a substanţelor minerale. Dar acuma, în locul aburilor, se ridica un fum gros, o adevărată coloană cenuşie largă la bază de vreo trei sute de picioare, şi care se deschidea ca o ciupercă uriaşă, la înălţimea de şapte, pînă la opt sute de picioare deasupra creştetului muntelui.
— S-a aprins coşul, spuse Gédéon Spilett.
— Şi nu-l vom putea stinge! răspunse Harbert.
— Ar trebui să existe hornuri şi pentru vulcani, observă Nab cu seriozitate.
— Bine, Nab, strigă Pencroff, te pomeneşti că ţi-ar conveni să stingi un asemenea horn ?
Şi marinarul rîse cu hohote.
Cyrus Smith observa cu atenţie fumul gros care se ridica deasupra muntelui Franklin şi din cînd în cînd trăgea cu urechea, ca şi cînd ar fi vrut să prindă vreo bubuitură depărtată. Apoi, întorcîndu-se spre tovarăşii săi, de care se depărtase puţin, le spuse:
— Dragii mei, nu trebuie să ascundem adevărul. S-a petrecut o mare schimbare. Materiile vulcanice nu mai sînt în stare de fierbere, acum ele s-au aprins şi sîntem fără îndoială ameninţaţi de o erupţie !
— Bine, domnule Smith ! Să vedem erupţia, strigă Pencroff, şi dacă este frumoasă, vom aplauda ! Nu cred că trebuie să ne îngrijorăm prea tare !

— Nu, Pencroff, răspunse Cyrus Smith, căci fostul drum al lavelor rămîne deschis şi, mulţumită aşezării sale, craterul s-a revărsat întotdeauna spre nord. Şi totuşi...
— Şi totuşi, deoarece nu avem nici un folos de pe urma unei erupţii, ar fi mai bine să nu aibă loc, spuse reporterul.
— Cine ştie ! răspunse marinarul. Poate că vulcanul conţine vreo substanţă folositoare şi preţioasă, pe care va binevoi s-o scuipe şi pe care o vom folosi.

Cyrus Smith clătină din cap, ca unul care nu se aştepta la nimic bun de pe urma unui fenomen atît de năvalnic. El nu privea lucrurile în felul lui Pencroff. Deşi lava, în urma orientării craterului, nu ameninţa direct părţile împădurite şi cultivate ale insulei, se puteau totuşi ivi alte încurcături. Într-adevăr, erupţiile pot fi însoţite şi de cutremure; o insulă de felul insulei Lincoln, alcătuită din roci atît de diferite, bazalt într-o parte, granit într-alta, lavă la nord, nisipuri mişcătoare la sud, substanţe care nu erau bine închegate între ele, risca să fie fărâmiţată. Prin urmare, deşi scurgerea materiilor vulcanice nu constituia prin ea însăşi un pericol serios, orice mişcare la temelia insulei putea să aibă însă urmări foarte grave.
— Mi se pare, spuse Ayrton, care îşi lipise ure. chea de pămînt, mi se pare că aud un huruit, ea acelai pe care îl face o căruţă încărcată cu bare de fier.

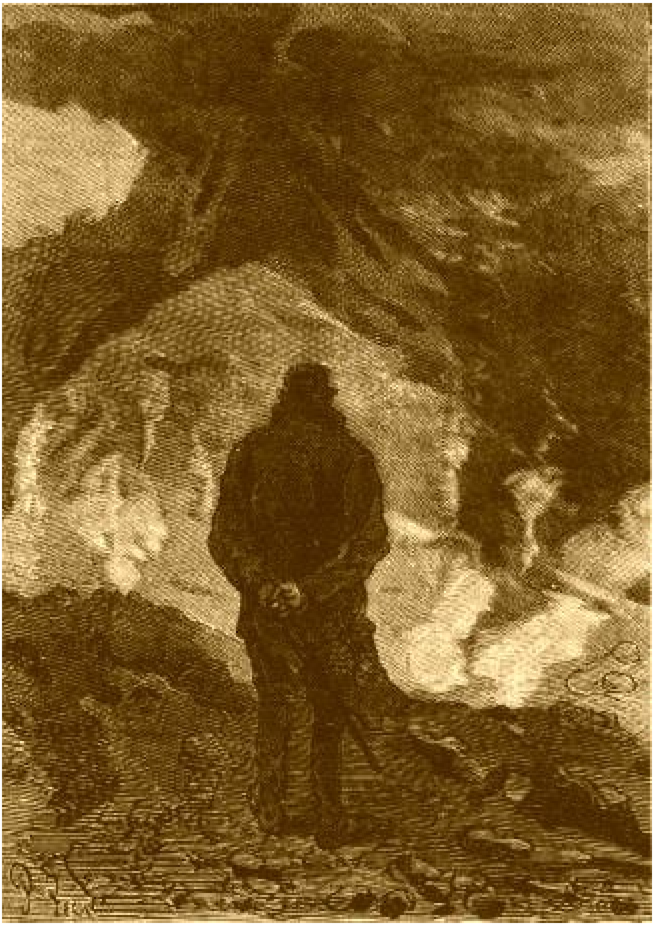
Pionierii ascultară cu multă atenţie şi se încredinţară că Ayrton avea dreptate. Huruitul era însoţit de nişte mugete subterane, care se stingeau şi reînviau, ca şi cînd un vînt puternic ar fi suflat în adîncul pămîntului. Dar nu se auzea nici o detunătură propriuzisă. Se putea crede că aburii şi fumul îşi croiseră drum prin coşul central şi că supapa fiind destul de largă, nici o explozie nu era de temut.
— Ei, spuse Pencroff, n-aveţi de gînd să vă întoarceţi la lucru ? Muntele Franklin n-are decît să fumeze, să plîngă, să geamă, să scuipe foc şi flăcări cît i-o place, dar ăsta nu-i un motiv să stăm degeaba ! Haideţi, Ayrton, Nab, Harbert, domnule Cyrus şi dumneavoastră, domnule Spilett, azi toată lumea trebuie să se ţină de lucru. Peste două luni vreau ca noul „Bonadventure" - căci îi vom da acelaşi nume - să plutească pe apele portului Balonului ! N-avem nici o clipă de pierdut !
Pionierii, pe care Pencroff îi chema la lucru, coborîră cu toţii pe şantierul de construcţie şi-şi văzură de treabă.
În timpul zilei de 3 ianuarie munciră cu rîvnă, fără să se preocupe de vulcan, pe care nu-l puteau zări de pe plaja Casei de Granit. Dar, de vreo două ori, o umbră mare acoperi soarele, care-şi urma drumul lui zilnic pe un cer cît se poate de senin, indicînd astfel că un nor gros de fum trecea între discul lui şi insulă. Vîntul, suflînd din larg, căra aburii spre apus. Cyrus Smith şi Gédéon Spilett observară aceste întunecări trecătoare şi vorbiră între ei de fenomenul vulcanic, care era tot mai puternic, dar lucrul nu fu întrerupt. Interesul lor, mai mult ca oricînd, era ca vasul să fie construit cît mai repede. Cine ştie dacă această corabie nu va deveni într-o bună zi singurul lor adăpost ?
Seara, după cină, Cyrus Smith, Gédéon Spilett şi Harbert se urcară pe platoul Grande-Vue. Se întunecase de-a binelea, şi, mulţumită întunericului, aveau să poată constata dacă se zăreau şi flăcări sau materii incandescente printre aburii şi fumul care ţîşneau pe gura craterului.
— Craterul este în flăcări ! strigă Harbert, care, mai-sprinten decît tovarăşii săi, pusese cel dintîi piciorul pe platou.
Muntele Franklin, care se afla la o depărtare de şase mile, apăru ca o torţă uriaşă, în creştetul căreia pîlpîiau cîteva flăcări fumegînde. Ele erau amestecate cu atîta fum, atîta zgură şi atîta cenuşă, încît strălucirea lor, foarte slabă, nu reieşea prea mult din întunericul nopţii. Doar un fel de licărire roşcată se

răspîndise pe întreaga insulă; vîrtejuri uriaşe de fum întunecau înălţimile cerului, printre care străluceau cîteva stele.
— Merge repede ! spuse inginerul.
— Nici nu e de mirare, răspunse reporterul. Vulcanul s-a trezit cam de mult timp. Îţi aduci aminte, Cyrus, că primii aburi au apărut pe vremea cînd am cercetat bolţile muntelui, în căutarea ascunzişului căpitanului Nemo ? Dacă nu mă înşel, asta s-a întâmplat la 15 octombrie.
— Da ! răspunse Harbert. Şi de atunci au trecut două luni şi jumătate !
— Focurile subterane mocnesc de zece săptămâni, urmă Gédéon Spilett, aşa că nu mă mir că sînt acum atît de violente !
— Nu ţi se pare că freamătă pământul ? întrebă Cyrus Smith.
— Ba da, răspunse Gédéon Spilett, dar de la asta şi pînă la un cutremur de pămînt...
— Nu spun că sîntem ameninţaţi de un cutremur, zise Cyrus Smith. Nu ! Aceste vibraţiuni sînt datorite efervescenţei focului interior. Scoarţa pămîntului nu este decît peretele unui cazan, şi peretele unui cazan vibrează ca o placă sonoră sub apăsarea gazelor. Este tocmai ceea ce se petrece şi aci în clipa de faţă.
— Ia uitaţi-vă ce limbi de foc minunate! strigă Harbert.
În clipa aceea ţîşni din crater un adevărat foc de artificii, a cărui strălucire nu fusese întunecată de aburi. mii de scîntei luminoase şi de puncte strălucitoare zburau în toate părţile. Unele spărgeau bolta de fum, lăsînd după ele o dîră de praf incandescent. Această desfăşurare fu întovărăşită de pocnituri succesive, care semănau cu ţăcănitul unei mitraliere.
Cyrus Smith, Gédéon Spilett şi Harbert, după ce stătură o oră pe platoul Grande-Vue, se întoarseră la Casa de Granit. Inginerul era gînditor, preocupat chiar, în aşa măsură, încît reporterul se crezu îndreptăţit să-l întrebe dacă se Veni ea de vreun pericol apropiat, ce s-ar datora erupţiei.
— Da şi nu ! răspunse Cyrus Smith.
— Totuşi, urmă reporterul, cea mai mare nenorocire care ar putea să ne lovească ar fi un cutremur de pămînt, care să răscolească întreaga insulă. Cred însă că nu ne ameninţă acest pericol, de vreme ce aburii şi lava au găsit drum liber şi s-au scurs în afară.

— Da, răspunse Cyrus Smith, nici mie nu mi-e frică de un cutremur de pămînt obişnuit, provocat de expansiunea gazelor subterane. Dar sînt alte cauze, care pot pricinui mari catastrofe.
— Care anume, dragă Cyrus ?
— Nu prea ştiu... trebuie să văd... să vizitez muntele... peste cîteva zile vom fi lămuriţi.
Gédéon Spilett nu mai întrebă nimic şi, curînd, cu toate detunăturile vulcanului, care se întăreau mereu şi erau repetate de ecou, locuitorii Casei de Granit se scufundară într-un somn adînc.
Mai trecură trei zile: 4, 5 şi 6 ianuarie. Lucrau mereu la construcţia vasului, şi inginerul îi zorea cît putea, fără să dea nici o explicaţie. Muntele Franklin purta în creştet un nor întunecat, urît la înfăţişare; o dată cu flăcările, vulcanul arunca şi bucăţi de stînci incandescente, care cădeau înapoi în crater. Pencroff, care căuta să vadă mai puţin sumbru fenomenul ce se desfăşura înaintea ochilor săi, zise rîzînd:
— Ia te uită! Uriaşul se joacă cu mingea! Jonglează !
Într-adevăr, pietrele cădeau înapoi şi se părea că lava ridicată de presiunea lăuntrică, nu ajunsese încă la orificiul craterului. Dar, oricît de grabnice erau lucrările de construcţie ale vasului, pionierii erau nevoiţi să vadă şi de celelalte treburi, care-i chemau în diferite colţuri ale insulei, înainte de toate trebuiau să meargă la stînă, unde se afla turma de mufloni şi de capre, pentru a le reînnoi provizia de furaj. Hotărîră deci ca Ayrton să se ducă acolo în ziua de 7 ianuarie, şi fiindcă el putea să se ocupe singur de treburile de la stînă, pionierii se mirară cu toţii cînd îl auziră pe inginer spunîndu-i lui Ayrton:
— Dacă te duci mîine la stînă, am să te întovărăşesc.
— Ei ! Domnule Cyrus ! strigă marinarul... Zilele noastre de lucru sînt numărate şi dacă plecaţi şi dumneavoastră vom avea patru braţe mai puţin !
— Lipsim doar o zi, răspunse Cyrus Smith, dar trebuie să mă duc la stînă... trebuie să-mi dau seama cum stăm cu erupţia.
— Erupţia ! Erupţia ! răspunse Pencroff nemulţumit. Mare lucru şi cu erupţia asta ! Ce-mi pasă mie de erupţie ?
Cu toată împotrivirea marinarului, explorarea dorită de inginer fu hotărîtă pentru a doua zi. Harbert ar fi vrut să-l întovărăşească pe Cyrus Smith, dar se feri să-l supere pe Pencroff prin lipsa sa.

A doua zi, în zori, Cyrus Srnith şi Ayrton se urcară în căruţa la care înhămaseră cei doi onaggaşi şi se îndreptară în mare grabă spre stînă.
Deasupra pădurii treceau nori groşi, mereu reînoiţi de funinginea ce ieşea o dată cu fumul din craterul muntelui Franklin. Norii aceştia, care se rostogoleau greoi prin văzduh, erau compuşi din tot felul de substanţe. Singur, fumul vulcanului nu putea să-i facă atît de deşi şi de greoi. În mijlocul acestor vălătuci pluteau în suspensie zgură pulverizată şi o cenuşă foarte fină, atît de fină, încît se putea menţine în aer luni de zile. Dar, de cele mai multe ori, praful acesta cade la pămînt, lucru care se întîmplă şi de data aceasta. îndată după sosirea lui Cyrus Smith şi a lui Ayrton la stînă, se lăsă un fel de ninsoare negricioasă, semănînd cu un praf de puşcă fin, care schimbă pe loc înfăţişarea solului. Copacii şi pajiştile se acoperiră cu un strat de pulbere destul de gros. Din fericire, vîntul sufla de la nord-est, alungind cea mai mare parte a norilor deasupra mării.
— Ciudat fenomen, domnule Smith ! spuse Ayrton.
— E destul de grav, răspunse inginerul. Această piatră pulverizată, acest praf de origină minerală.dovedesc tulburări mari în păturile inferioare ale vulcanului.
— Şi ce e de făcut ?
— Nimic. Doar să ne dăm seama cît de înaintată este erupţia. Dumneata, Ayrton, ocupă-te de stînă. în timpul acesta, eu voi urca pînă la izvoarele Pîrîului Roşu şi voi examina povîrnişul de nord al muntelui. Apoi...
— Apoi... domnule Smith ?
— Apoi vom vizita cripta Dakkar... Vreau să văd... în sfîrşit, am să mă întorc să te iau peste două ore.
Ayrton pătrunse în curtea stînei, şi, în aşteptarea inginerului, văzu ,de mufloni şi de capre. Animalele păreau oarecum neliniştite din pricina primelor simptome ale erupţiei.

Cyrus Smith o luă pe creasta de răsărit a muntelui, ocoli Pîrîul Roşu şi ajunse la locul unde, împreună cu tovarăşii săi, descoperise izvorul sulfuros, în timpul primei lor cercetări. Lucrurile se schimbaseră mult. În loc de o singură coloană de fum, acum ţîşneau din pămînt treisprezece coloane, ce păreau împinse cu violenţă de un piston. Se vedea limpede că, în locul acela, scoarţa pămîntului era supusă unei presiuni înspăimîntătoare.

Atmosfera era saturată de gaze sulfuroase, de hidrogen sulfurat, de acid carbonic, amestecate cu aburi de apă. Inginerul simţi cum tresăreau blocurile de lavă pietrificate de odinioară, risipite prin acele locuri, dar nu văzu nici o urmă de lavă proaspătă.

Privind coasta de nord a muntelui Franklin, constată acelaşi lucru. Vîrtejuri de fum şi de flăcări zvîcneau din crater; o adevărată grindină de zgură cădea la pămînt; dar nici o scurgere de lavă nu-şi făcuse loc prin gura craterului, fapt care dovedea că nivelul materiilor vulcanice nu atinsese încă orificiul superior al coşului central.

„Tare aş dori să se fi întîmplat ! gîndi Cyrus Smith. Aş avea cel puţin siguranţa că lava şi-a luat drumul său obişnuit. Cine ştie dacă ea nu se va revărsa printr-o deschizătură nouă ? Dar nu în asta constă primejdia ! Căpitanul Nemo a ştiut ce spune ! Nu ! Primejdia nu este aci !”

Cyrus Smith înainta pînă la şoseaua imensă, a cărei prelungire încadra golful îngust al Rechinului. Putu deci să cerceteze cu grijă dîrele de lavă din această regiune. Nu încăpea îndoială că ultima erupţie avusese loc de foarte mult timp.
Se întoarse, trăgînd cu urechea la bubuiturile subterane, care huruiau ca un tunet neîntrerupt şi printre care se deosebeau detunături puternice. La ora nouă, era înapoi la stînă.
Ayrton îl aştepta.
— Vitele au tot ce le trebuie, domnule Smith, spuse el.
— Bine, Ayrton.
— Sînt însă neliniştite!
— Da, instinctul nu înşală, Ayrton. Ia un felinar şi amnarul şi să pornim.
Ayrton făcu ce i se cerea. Onaggaşii, destrămaţi, fură lăsaţi liberi în stînă. Poarta fu închisă pe dinafară şi Cyrus Smith apucă, împreună cu Ayrton, poteca îngustă care ducea la ţărm. Călcau amîndoi pe pămîntul acoperit cu substanţe pulverizate, căzute din văzduh. Nici un patruped nu se zărea în pădure. Păsările fugiseră şi ele. Din cînd în cînd, o adiere ridica cenuşa şi cei doi pionieri, prinşi în vîrtejul ei, nu se mai vedeau unul pe celălalt. În asemenea clipe, duceau batista la ochi şi la gură, ca să nu se înăbuşe şi să nu fie orbiţi.
În astfel de condiţii, Cyrus Smith şi Ayrton nu puteau umbla repede. Pe lîngă aceasta, aerul era irespirabil, ca şi cînd o parte din oxigenul ce-l conţinea ar fi fost consumat. Se opreau mereu ca să respire adînc. Trecuse de ora zece, cînd inginerul şi tovarăşul său ajunseră pe creasta uriaşei îngrămădiri de bazalt şi de porfir, care alcătuia ţărmul de nord-est al insulei.
Ayrton şi Cyrus Smith începură să coboare povîrnişul abrupt, apucînd aproape acelaşi drum pe care-l urmaseră în noaptea furtunoasă, cînd se duseseră pentru prima oară la cripta Dakkar. Ziua, această coborîre era mai puţin primejdioasă, iar stratul de cenuşă care acoperea stîncile înclinate le făcea mai puţin lunecoase.
Peste puţin timp dădură de streaşină care înainta în prelungirea ţărmului. Cyrus Smith îşi reaminti că ea cobora în pantă lină pînă la mare. Era vremea refluxului, dar nu se zărea nici o fîşie de nisip şi valurile, cu apa tulburată de cenuşa vulcanică, se spărgeau de-a dreptul de stînci.

Cyrus Smith şi Ayrton regăsiră cu uşurinţă deschizătura criptei Dakkar şi se opriră sub ultima stîncă, ce se găsea la capătul drumului.
— Barca de tablă trebuie să fie acolo, spuse inginerul.
— E la locul ei, domnule Smith, răspunse Ayrton, trăgînd spre el barca ce se afla sub boltă.
— Să ne urcăm, Ayrton!
Urcară amîndoi în barcă. Un uşor curent îi împinse spre interiorul criptei şi acolo, Ayrton aprinse felinarul, scăpărînd amnarul. Apoi apucă cele două vîsle, iar Cyrus Smith trecu la cîrmă şi, cu felinarul aşezat pe marginea bărcii, în aşa fel încît să le lumineze calea, se îndreptară spre întunericul bolţii.
Vasul „Nautilus” nu mai era acolo ca să inunde peştera cu lumina farurilor sale. Poate că radiaţiunile electrice, alimentate de puternicul focar, se mai răspîndeau încă în fundul apelor, totuşi, nici o rază nu răzbătea din adîncul în care se odihnea căpitanul Nemo.
Lumina felinarului, deşi slabă, îngădui totuşi inginerului să înainteze de-a lungul peretelui criptei. O tăcere mormîntală domnea în boltă, cel puţin în partea din faţă, căci curînd Cyrus Smith auzi nişte bubuituri, care ieşeau din măruntaiele pămîntului.
— Vulcanul, spuse el.
Deodată, împreună cu zgomotul, reacţiile chimice se manifestară printr-un miros puternic, încît inginerul şi tovarăşul său începură să se înăbuşe, din cauza emanaţiunilor sulfuroase.
— Iată de ce se temea căpitanul Nemo şopti Cyrus Smith, pălind uşor. Totuşi trebuie să mergem pînă la capăt!
— Să mergem ! răspunse Ayrton, plecîndu-se peste vîsle şi împingînd barca spre fundul peşterii.

Douăzeci şi cinci de minute după intrarea în peşteră, barca atinse peretele din fund.
Aci, sculîndu-se în picioare, Cyrus Smith plimbă felinarul pe toată suprafaţa peretelui, ce despărţea cripta de hornul central al vulcanului. Care era grosimea acestui perete ? Nu se ştia dacă era de o sută sau de zece picioare. Dar zgomotele subterane se auzeau atît de bine, încît nu părea să fie prea gros.

Inginerul îl cercetă, urmînd o linie orizontală; apoi fixă felinarul la capătul unei vîsle şi îl plimbă din nou la o înălţime mai mare.
Acolo, prin crăpături care de-abia se vedeau, prin unele prizme puţin depărtate, răzbătea un fum înecăcios, care infecta aerul peşterii. Aceste crăpături, dintre care unele mai largi, ajungeau pînă la o distanţă de două sau trei picioare deasupra apelor peşterii.
Cyrus Smith rămase pe gânduri. Apoi şopti:
— Da ! Căpitanul avea dreptate ! Aci se află pericolul, un pericol grozav !
Ayrton nu spuse nimic, dar, la un semn a lui Cyrus Smith, apucă vîslele şi peste o jumătate de oră ieşeau amîndoi din cripta Dakkar.

CAPITOLUL XIX

Cyrus Smith dă raportul. Pionierii grăbesc lucrările de construcţie. O ultimă vizită la stînă. Lupta între foc şi apă. Ce

rămîne la suprafaţa insulei. Se hotărăşte lansarea corăbiei. Noaptea de 8 spre 9 martie.

A doua zi dimineaţă, la 8 ianuarie, după o zi şi o noapte petrecute la stînă, Cyrus Smith şi Ayrton se întoarse la Casa de Granit, lăsînd totul în ordine.
Inginerul îşi adună tovarăşii şi le spuse că insula Lincoln trece printr-un pericol foarte mare, pe care nici o putere omenească nu putea să-l oprească.
— Dragii mei, zise el, şi vocea sa trăda adîncă emoţie. Insula Lincoln nu este din acelea care dăinuiesc cît globul pămîntesc. Ea este sortită unei distrugeri mai apropiate sau mai depărtate, a cărei cauză se află chiar în structura ei. De la această distrugere nimic n-o poate sustrage !
Pionierii se uitară unul la altul şi apoi la inginer. Nu înţelegeau nimic.
— Vorbeşte lămurit, Cyrus ! ceru Gédéon Spilett.
— Voi vorbi lămurit, răspunse Cyrus Smith, sau mai bine zis vă voi transmite explicaţia pe care, în timpul convorbirii noastre secrete, mi-a dat-o căpitanul Nemo.
— Căpitanul Nemo ! strigară pionierii.
— Da, este ultimul serviciu pe care a vrut să ni-I facă înainte de a muri !
— Ultimul serviciu ! strigă Pencroff. Ultimul serviciu ! Să vedeţi că, aşa mort cum este, el ne va mai face şi alte servicii !
— Dar ce ţi-a spus căpitanul Nemo ? întrebă reporterul.
— Veţi afla totul, dragii mei, răspunse inginerul. Insula Lincoln nu se aseamănă cu celelalte insule ale Pacificului, şi o anume particularitate a ei, pe care mi-a dezvăluit-o căpitanul Nemo, e de natură să atragă, mai tîrziu sau mai devreme, dislocarea temeliei sale submarine.
— O dislocare! Insula Lincoln ! Nu se poate! strigă Pencroff, care, cu tot respectul care-l avea pentru Cyrus Smith, nu se putea opri să dea din umeri.
— Ascultă, Pencroff, urmă inginerul. Căpitanul Nemo a observat şi am observat şi eu însumi, ieri, în cursul unei explorări făcute în cripta Dakkar, că această peşteră se prelungeşte sub insulă pînă în inima vulcanului, nefiind despărţită de hornul centra! decît prin peretele din fundul ei. Acum, acest perete este

brăzdat de crăpături şi spărturi, prin care au şi început să iasă gazele sulfuroase din interiorul vulcanului.
— Şi atunci ? întrebă Pencroff, a cărui frunte se încruntase.
— Atunci mi-arn dat seama că aceste crăpături se măresc sub presiunea interioară, că peretele de bazalt se crapă încetul cu încetul şi că în curînd apa mării care se află în peşteră, va trece dincolo de spărturi.
— Bine ! răspunse Pencroff, care încercă încă o dată să mai glumească. Marea va stinge vulcanul şi totul se va isprăvi !
— Da, totul se va isprăvi ! răspunse Cyrus Smith. În ziua în care marea va năvăli prin peretele despărţitor, pătrunzînd prin hornul central pînă în măruntaiele insulei, unde clocotesc materiile eruptive, în ziua aceea, Pencroff, insula Lincoln va fi aruncată în aer, aşa cum s-ar întîmpla cu Sicilia, dacă Mediterana ar năvăli în vulcanul Etna!
Pionierii nu răspunseră nimic la cele arătate atît de lămurit de către inginer. Înţelegeau acum pe deplin pericolul ce-i ameninţa. Trebuie să spunem că Cyrus Smith nu exagerase nimic. Mulţi oameni s-au gîndit că s-ar putea stinge vulcanii, care mai toţi se află pe malul mării sau a! lacurilor, deschizînd un drum apelor. Ei nu bănuiau că în felul acesta o parte a globului ar putea sări în aer, întocmai ca un cazan ai cărui aburi sînt înteţiţi brusc de un foc puternic. Năvălind într-un spaţiu închis, a cărui temperatură este evaluată la cîteva mii de grade, apa s-ar evapora cu atîta energie încît nici un înveliş n-ar mai putea să-i reziste.
Nu mai încăpea îndoială că insula, ameninţată de o dislocare groaznică şi apropiată, va rezista atîta timp cît va rezista peretele criptei Dakkar. Nu era o chestie de luni, nici de săptămîni, ci de zile, poate de ore !
Primul simţămînt al pionierilor fu unul de durere adîncă ! Ei nu se gîndeau la pericolul care-i ameninţa direct, ci numai la distrugerea ţinutului care îi adăpostise, a insulei pe care o făcuseră atît de roditoare, pe care o iubeau şi a cărei înflorire o doreau ! Atîta oboseală şi atîta muncă zadarnică !
Pencroff nu-şi putu reţine lacrimile care-i lunecară pe obraji.
Mai vorbiră astfel cîtva timp şi analizînd ce le rămînea de făcut ajunseră la concluzia că nu mai aveau timp de pierdut, că trebuiau să grăbească terminarea vasului, care era singurul mijloc de scăpare la îndemîna locuitorilor insulei.

Fiecare fu deci folosit pentru această muncă. La ce-ar mai fi avut nevoie să secere, să strîngă recolta, să vîneze şi să mărească rezervele Casei de Granit ? Rezervele din cămară şi magazie ajungeau pentru aprovizionarea vasului, oricît de lungă ar fi fost călătoria. Era nevoie însă, mai presus de orice, ca vasul să fie gata înainte de inevitabila catastrofă.
Muncile fură reluate cu înfrigurare. Pe la 23 ianuarie vasul era aproape gata. Pînă atunci nu se mai ivise nici o schimbare în creştetul vulcanului. Prin crater ieşeau mereu aburi, fum amestecat cu flăcări şi pietre incandescente. Dar, în timpul nopţii de 23 spre 24, sub presiunea lavei, care ajunsese la nivelul primului etaj al vulcanului, conul care-i forma creştetul fu zvîrlit la pămînt. Se auzi un zgomot îngrozitor. Pionierii crezură în primul moment că începuse dislocarea insulei. Se repeziră cu toţii afară. Era pe la ora două noaptea.
Cerul era în flăcări. Conul superior — un masiv înalt de o mie de picioare, cîntărind miliarde de livre — fusese trîntit pe insula al cărei sol se cutremurase. Din fericire, conul înclina spre nord, aşa încît căzu pe nisipurile şi stîncile vulcanice aflate între vulcan şi mare. Craterul, larg deschis, proiecta spre cer o lumină atît de intensă încît, prin efectul răsfrîngerii, atmosfera părea incandescentă. În acelaşi timp, un torent de lavă, pornind din creştetul cel nou, se scurgea în mai multe cascade, ca apa care se revarsă dintr-un vas prea plin; mii de şerpi de foc se prelingeau pe povîrnişurile vulcanului.
— Stîna ! Stîna ! strigă Ayrton.
În urma orientării noului crater, lavele se prăvăleau spre stînă, ameninţînd cu distrugerea imediată părţile cele mai mănoase ale insulei, izvoarele Pîrîului Roşu şi pădurea Jacamarului.
La ţipetele lui Ayrton, pionierii se repeziră spre grajdul onaggaşilor. Căruţa era înhămată. Aveau cu toţii un singur gînd: să se grăbească să dea drumul animalelor închise la stînă.
Înainte de ora trei dimineaţă ajunseră la stînă. Zbieretele asurzitoare arătau groaza muflonilor şi a caprelor. Un puhoi de materii incandescente, de minerale lichefiate se şi prăvăleau de pe povîrnişul muntelui spre livadă, doborînd gardul în acea parte. Ayrton deschise repede poarta şi animalele înnebunite o luară la fugă care încotro.
O oră mai tîrziu, lava clocotindă umplea stîna, ştergînd urma micului pîrîiaş din livadă şi aprinzînd locuinţa care se mistui ca

un chibrit, distrugînd gardul pînă la ultimul stîlp. Nu mai rămăsese nimic din stînă !
Pionierii ar fi vrut să lupte împotriva acestei cotropiri; încercară, dar degeaba, căci nu puteau opri acest cataclism.
Se luminase de ziuă. Era în 24 ianuarie. Cyrus Smith şi tovarăşii săi hotărîră, înainte de a se întoarce la Casa de Granit, să observe direcţia definitivă pe care o luase puhoiul de lavă. Panta generală a solului cobora de la muntele Franklin spre ţărmul de răsărit şi se temeau că, deşi avea în cale pădurea deasă a Jacamarului, torentul să nu ajungă totuşi pînă la platoul Grande-Vue.
— Lacul ne va apăra, spuse Gédéon Spilett.
— Să sperăm ! răspunse Cyrus Smith scurt. Pionierii ar fi dorit să înainteze pînă la şesul pe care se prăvălise conul superior al muntelui Franklin, dar lava le tăia drumul. Ea se prelingea de o parte de-a lungul văii Pîrîului Roşu, şi de altă parte de-a lungul văii rîului Cascadei, prefăcînd aceste ape în aburi. Era cu neputinţă să treci puhoiul de lavă; dinu potrivă, erau nevoiţi să dea înapoi în faţa lui. Vulcanul decapitat nu mai era de recunoscut. Vechiul crater era înlocuit cu un fel de cîmpie dreaptă. Prin două guri, aşezate pe marginile lui de sud şi de est, lava se scurgea mereu, formînd două puhoaie diferite. Deasupra noului crater, un nor de fum şi de cenuşă se contopea cu pîclele din atmosferă, adunate deasupra insulei. Răsunau bubuituri de tunet, care se confundau cu bubuitul muntelui. Din gura craterului ţîşneau roci calcinate, care, proiectate la o înălţime de peste o mie de picioare, se sfărîmau în văzduh, risipindu-se ca nişte focuri de mitralieră. Cerul răspundea erupţiei vulcanice prin fulgere şi trăsnete.

Pe la orele şase dimineaţa, situaţia devenise insuportabilă pentru pionierii care se refugiaseră la marginea pădurii Jacamarului. Nu numai proiectilele plouau în jurul lor, dar şi lava, revărsîndu-se din albia Pîrîului Roşu, ameninţa să le taie drumul stînei. Primele rînduri de copaci luară foc şi seva lor, prefăcută dintr-o dată în aburi, îi făcu să pocnească aidoma unor focuri de artificii, în timp ce alţii, mai puţin umezi, rămaseră intacţi în mijlocul lavei.

Pionierii o luară înapoi pe drumul stînei. Ei umblau încet, aproape de-a-ndăratelea. Dar, solul fiind înclinat, puhoiul se întindea repede spre est şi, de îndată ce straturile inferioare de lavă se întăreau, erau acoperite de altele clocotitoare.
Torentul principal, care urma valea Pîrîului Roşu, devenea din ce în ce mai ameninţător. toată această parte a pădurii era în flăcări şi nori uriaşi de fum se rostogoleau deasupra copacilor, ale căror rădăcini pîrîiau în lavă.
Pionierii se opriră lîngă lac, la o jumătate de milă de punctul de revărsare al Pîrîului Roşu. O problemă de viaţă şi de moarte se punea pentru ei.
Cyrus Smith, obişnuit cu situaţii grele şi ştiind că se adresează unor oameni în stare să privească în faţă adevărul, oricare ar fi fost el, le zise:
— Dacă lacul opreşte puhoiul, atunci o parte a insulei va fi ferită de completa devastare, dar dacă şuvoiul de lavă cuprinde

pădurea Far-West-ului, atunci nici un copac, nici o plantă nu va mai rămîne pe suprafaţa ei. Pe aceste stînci golaşe nu ne va mai rămîne altceva de făcut decît să aşteptăm moartea, care nu va întîrzia şi care se va datora distrugerii insulei !

— Atunci, strigă Pencroff, încrucişîndu-şi braţele şi lovind pămîntul cu piciorul, nici nu mai e nevoie să lucrăm la corabie, nu-i aşa ?

— Pencroff, răspunse Cyrus Smith, trebuie să ne facem datoria pînă la urmă !

În clipa aceea, fluviul de lavă, care îşi croise drum printre copacii frumoşi pe care îi şi distrusese, ajunse la marginea lacului. Exista acolo o ridicătură a solului, care, dacă ar fi fost ceva mai mare, ar fi putut să zăgăzuiască puhoiul.

— La lucru ! strigă Cyrus Smith.

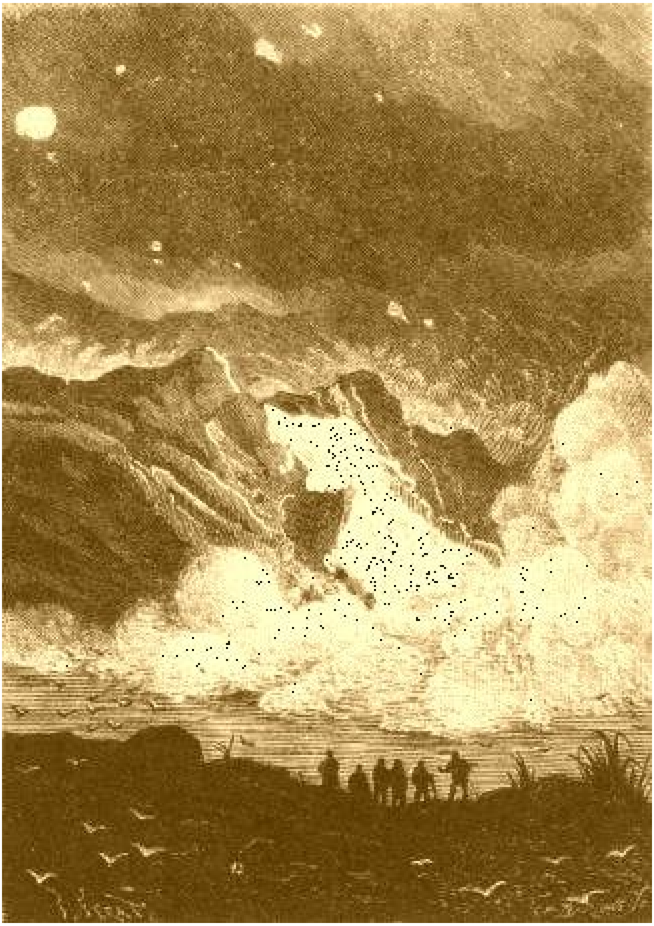
Înţeleseră cu toţii ce avea de gînd să facă inginerul. Trebuia oprit torentul de lavă, silindu-l să se arunce în lac.

Pionierii alergară pe şantier. Luară lopeţi, târnăcoape, topoare şi izbutiră în cîteva ore, cu pămînt şi copacii tăiaţi, să ridice un dig înalt de trei picioare şi lung de cîteva sute de paşi. După terminarea lucrului, li se păru că munciseră doar cîteva minute!

Era şi timpul. Materiile lichefiate ajunseseră pînă la poalele ridicăturii. Fluviul de lavă crescu aidoma unui rîu care caută să se reverse, ameninţînd să treacă peste singurul obstacol, care se afla între el şi pădurea Far-West... dar digul izbuti să înfrîneze lava şi, după o groaznică clipă de şovăire, ea se prăvăli în lacul Grant, de la o înălţime de douăzeci de picioare.

Pionierii priveau gîfîind şi fără să scoată o vorbă lupta dintre cele două elemente.

Nici o pană nu este în stare să descrie minunata grozăvie a luptei dintre foc şi apă ! Apa şuiera evaporîndu-se în atingere cu lava incandescentă. Aburii se ridicau la o înălţime uluitoare, ca şi cînd s-ar fi deschis deodată supapele unui cazan uriaş. Dar, oricît de mare ar fi fost masa de apă a lacului, ea avea să fie absorbită, căci nu se reînnoia, pe cînd puhoiul, alimentat de un izvor fără sfîrşit, aducea mereu alte valuri de materii incandescente.

Cele dintîi lave căzute în lac se solidificară îndată, acumulîndu-se într-o asemenea măsură, încît se ridicară pînă la suprafaţă. Peste ele se prăvăli o nouă cantitate de lavă, care, întărindu-se la rîndul său, ocupa centrul lacului. Se formă un fel de zăgaz, ce aduna lava care ameninţa cu umplerea lacului, acesta neputîndu-se revărsa, căci surplusul de ape se pierdea în aburi. Şuierăturile şi pîriiturile făceau un zgomot asurzitor, iar aburii tîrîţi de vînt cădeau în mare sub formă de ploaie. Zăgazul creştea şi blocurile de lavă solidificată se adunau unele peste altele. În locul apelor liniştite se înălţa acum o îngrămădire uriaşă de stînci fumegînde: părea că din frămîntările scoarţei pămîntului s-ar fi ridicat mii de colţuri de rocă. Trei ore după năvălirea puhoiului, căruia nimic nu i se mai putea împotrivi, priveliştea lacului te făcea să te gîndeşti că apele fuseseră răscolite de un uragan, îngheţîndu-le în acelaşi

timp pe neaşteptate, la o temperatură de douăzeci grade sub zero.
De data aceasta, focul învinsese apa.
Scurgerea lavei spre lacul Grant fu un adevărat noroc pentru pionieri. Aveau acum cîteva zile de răgaz. Platoul Grande-Vue, Gasa de Granit şi şantierul se aflau deocamdată la adăpost. Aceste cîteva zile aveau să le îngăduie să-şi termine vasul. După aceea aveau de gînd să-l lanseze pentru a se refugia în el, urmînd să-l echipeze cînd va pluti în elementul său. Temîndu-se de explozia care ameninţa insula, nu mai aveau nici o siguranţă să rămînă pe uscat. Adăpostul, pînă acum atît de sigur, de la Casa de Granit, putea să-şi prăbuşească în fiecare clipă pereţii peste ei.
În cele şase zile care urmară, de la 25 la 30 ianuarie, pionierii munciră cît douăzeci la construirea vasului. Aproape că nici nu se odihneau, iar lumina flăcărilor care ţîşneau din crater le îngăduia să lucreze noaptea ca şi ziua. Scurgerea vulcanului parcă era mai înceată, din fericire, căci lacul Grant era aproape umplut şi, dacă ar mai fi căzut altă lavă peste cea dintîi, ea s-ar fi răspîndit, fără îndoială, pe platoul Grande-Vue şi de acolo pe plajă.
Dar dacă din partea aceasta insula era pusă la adăpost, lucrurile se prezentau cu totul altfel în partea apuseană.
Într-adevăr, al doilea puhoi de lavă, care urmase valea rîului Cascadei, nu întîlnise nici un obstacol. Lichidul incandescent se răspîndise în pădurea FarWest-ului. În acest anotimp, cînd copacii erau uscaţi de căldură şi secetă, pădurea se aprinsese pe loc in aşa fel, încît focul cuprinse în acelaşi timp trunchiurile, cît şi crengile înalte, a căror împletire favoriza întinderea catastrofei. Flăcările păreau să se răspîndească mai repede în înălţimi, decît curentul de lavă care încingea poalele pădurii. Animalele înnebunite, fiarele, ca şi cele îmblînzite, vînat cu păr şi cu pene, se adăpostiră în jurul rîului Mercy şi în mlaştini, dincolo de drumul care ducea la portul Balonului. Dar pionierii erau prea ocupaţi ca să ţină seama de fiare. Ei părăsiseră Casa de Granit şi nici nu mai încercară să se odihnească la Cămin; se adăposteau sub un cort, lîngă punctul de revărsare al rîului Mercy.

În fiecare zi, Cyrus Smith şi Gédéon Spilett se urcau pe platoul Grande-Vue. Harbert îi întovărăşea cîteodată, dar Pencroff nu voia, căci se îngrozea să vadă cum arată insula devastată. Spectacolul era într-adevăr dintre cele mai dureroase. Toată partea împădurită a insulei era dezgolită. Un singur pîlc de arbori verzi se mai zărea la capătul peninsulei Serpentinei. Ici, colo zăreai trunchiuri înnegrite. În locul pădurilor distruse se întindea un ţinut mai sterp decît mlaştina. Lava înghiţise totul. În locul minunatei vegetaţii, solul era acoperit cu stînci vulcanice, ce-i dădeau un aspect sălbatic. Văile rîului Cascadei şi ale rîului Mercy nu mai aveau nici o picătură de apă şi dacă lacul Grant ar fi fost în întregime secat, pionierii n-ar fi avut cu ce să-şi stingă setea. Din fericire, capătul dinspre sud fusese cruţat şi forma un fel de eleşteu, care conţinea toată apa potabilă a insulei. La nord-est tîşneau sălbatice ascuţişurile povîrnişurilor vulcanice, care se întindeau ca o gheară uriaşă asupra insulei. Ce înfăţişare tristă, ce spectacol îngrozitor şi cîtă suferinţă pentru aceşti pionieri, care, de pe un domeniu mănob, bogat în cursuri de apă, cu păduri, cu grîne şi cu recolte, se vedeau dintr-o dată pe o stîncă stearpă, pe care, fără rezervele lor, ar fi murit de foame !
— Mi se rupe inima ! spuse într-o zi Gédéon Spilett.
— Da, Spilett, ai dreptate, răspunse inginerul. Numai de-am avea timp să isprăvim corabia, singura noastră scăpare !
— Nu ţi se pare, Cyrus, că vulcanul se potoleşte ? Mai aruncă lavă, dar parcă ceva mai puţină !
— Şi ce-i cu asta ? întrebă Cyrus Smith. Focul tot mai arde în măruntaiele muntelui, iar marea poate să năvălească dintr-o clipă într-alia. Ne aflăm în situaţia călătorilor unui vas mistuit de un incendiu, pe care nu-l pot stinge, şi care ştiu că mai curînd sau mai tîrziu focul va ajunge pînă la magazia cu praf de puşcă ! Vino, Spilett, să nu pierdem nici o clipă !
Timp de încă o săptămînă, adică pînă la 7 februarie, lava continuă să se răspindească, dar erupţia se menţinu ca mai înainte. Mai presus de orice, Cyrus Smith se temea de scurgerea substanţelor lichefiate pe plajă, care n-ar fi cruţat în cazul acesta nici şantierul de construcţie. Între timp, pionierii începuseră să simtă în adîncul insulei nişte, vibraţii îngrijorătoare.

Era în ziua de 20 februarie. Corabia nu putea fi lansată înainte de o lună. Va mai rezista oare insula atîta ? Pencroff şi Cyrus Smith aveau de gînd s-o lanseze de îndată ce corpul vasului va fi în stare să plutească fără să ia apă. Restul se va face mai tîrziu, dar partea cea mai însemnată era ca pionierii să-şi găsească un adăpost în afara insulei. Ar fi fost poate chiar recomandabil să tragă corabia pînă la portul Balonului, adică cît se poate de departe de centrul erupţiei, căci la punctul de revărsare al rîuiui Mercy, aşezat între insula cea mică şi faleză, ea risca să fie strivită în caz de dislocare. Pionierii făcură totul ca să termine corpul vasului.
Ajunseră astfel pînă în ziua de 3 martie, socotind că-l vor putea lansa peste vreo zece zile.
Speranţa înflori din nou în inima pionierilor, atît de greu încercaţi în cursul acestui al. patrulea an petrecut pe insula Lincoln! însuşi Pencroff mai ieşi puţin din deznădejdea în care-l zvîrlise ruina şi devastarea domeniului său. Nu se mai gîndea ce-i drept decît la corabie, asupra căreia se concentrase nădejdea tuturor.
— O vom isprăvi, spunea el inginerului, o vom isprăvi, domnule Cyrus. De altfel e şi timpul, căci în curînd vine echinoxul şi de va fi nevoie vom petrece iarna pe insula Tabor. Dar să stăm pe insula Tabor după ce am stat pe insula Lincoln ? ! Ah, doamne ! Ce nenorocire ! Cine-ar fi crezut una ca asta ? !
— Să ne grăbim ! răspundea de fiecare dată inginerul.
Şi lucrau înainte, fără să piardă o clipă.
Peste cîteva zile, Nab îl întrebă pe Cyrus Smith:
— Credeţi că toate astea s-ar fi întâmplat dacă ar fi trăit căpitanul Nemo ?
— Desigur, Nab, răspunse Cyrus Smith.
— Eu nu cred ! şopti Pencroff la. urechea lui Nab.
— Nici eu ! răspunse Nab serios.
În cursul primei săptămîni a lunii martie, muntele Franklin ameninţă din nou. Fire de sticlă, care nu erau altceva decît lavă topită, căzură ca o ploaie pe sol. Craterul se umplu din nou cu lavă, care se scurse în toate părţile. Puhoiul năvăli peste lava întărită, distrugând astfel scheletele copacilor care rezistaseră primei erupţii. Curentul urmă de data aceasta ţărmul de sud-vest al lacului Grant, trecu peste pîrîul Glicerinei şi se năpusti pe platoul GrandeVue. Această ultimă lovitură dată operii pionierilor fu îngrozitoare. Din moară, din coteţe şi din grajduri

nu mai rămăsese nimic. Păsările speriate se risipiră în toate direcţiile. Top şi Jup dădeau semne de spaimă şi instinctul lor îi făcea să presimtă o catastrofă. Multe animale pieriseră în timpul primei erupţii. Supravieţuitoarele nu găsiseră alt adăpost afară de mlaştină şi de platoul Grande-Vue. Drumul spre acesta din urmă le fu acum închis, căci un fluviu de lavă sări peste creasta falezei, prăvălind, pe plajă adevărate cataracte de foc. Nimic nu poate descrie sublima grozăvie a acestui spectacol. Toată noaptea, o adevărată Niagară de fontă lichidă, acoperită cu aburi incandescenţi sus şi clocotind în partea de jos, se înfăţişa privirilor îngrozite ale pionierilor.

Aceştia, nemaivăzînd alt mijloc de scăpare şi deşi nu călăfătuiseră încă încheieturile din partea de sus a corăbiei, hotărîră s-o lanseze.

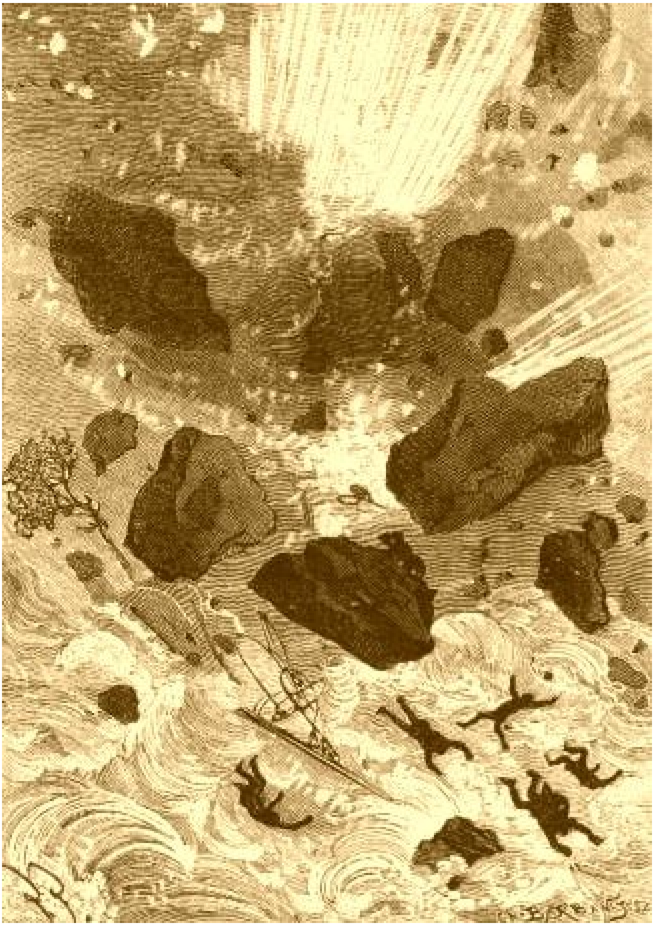
Pencroff şi Ayrton făcură deci îndată toate pregătirile de lansare, care trebuia să aibă loc a doua zi, în dimineaţa de 9 martie.

Dar, în timpul nopţii de 8 spre 9, o coloană uriaşă de aburi, izbucnind din crater, se înălţă cu detunături îngrozitoare pînă la o înălţime de peste trei mii de picioare. Peretele criptei Dakkar cedase fără îndoială sub presiunea gazelor, şi apele mării, năvălind prin coşul central în abisul de foc, se transformaseră deodată în aburi. Craterul nu fu în stare să ofere aburilor o deschizătură destul de largă. O explozie, care s-ar fi putut auzi pînă la o sută de mile, răvăşi atmosfera. Bucăţi de munte se prăvăliră în Pacific şi peste cîteva minute oceanul acoperi locul unde fusese insula Lincoln.

CAPITOLUL XX

O stîncă singuratică în Pacific. Ultimul refugiu al pionierilor insulei Lincoln. Perspectiva morţii. Ajutorul neaşteptat. De ce şi cum vine. Ultima binefacere. O insulă pe uscat. Mormîntul căpitanului Nemo.

O stîncă singuratică, lungă de treizeci de picioare şi lată de cincizeci, puţin ridicată deasupra mării, era singurul punct solid pe care valurile Pacificului nu-l acoperiseră încă.
Atît mai rămăsese din masivul Casei de Granit ! Pereţii se prăbuşiseră, apoi fuseseră dislocaţi şi cîteva stînci din sala mare se îngrămădiseră în aşa fel, încît formaseră acest pisc. De jur-împrejur totul dispăruse în adîncimi: conul inferior al muntelui Franklin, sfîrtecat de explozie, fălcile de lavă ale golfului Rechinului, platoul Grande-Vue, insula Salvării, rocile de granit de la portul Balonului, bazaltul criptei Dakkar şi prelunga peninsulă Serpentină, atît de depărtată de centrul erupţiei ! Din insula Lincoln nu se mai vedea decît această stîncă îngustă, pe care se adăposteau cei şase pionieri şi cîinele Top.

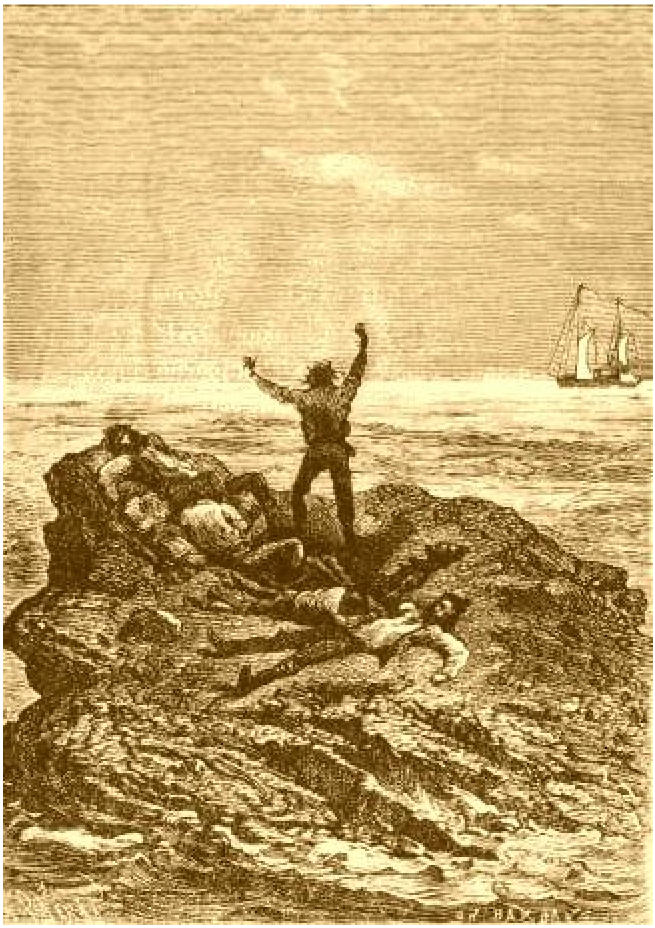

Animalele dispăruseră şi ele — păsările ca şi ceilalţi reprezentanţi ai faunei de pe insulă —: toate fuseseră strivite sau înecate şi din nenorocire bietul Jup îşi găsise şi el moartea într-o crăpătură a solului !
Cyrus Smith, Gédéon Spilett, Harbert, Pencroff, Nab şi Ayrton scăpaseră cu viaţă, pentru că în mo mentul exploziei se aflaseră cu toţii sub cort şi fuseseră zvîrliţi în mare în clipa în care sfărîmăturile insulei erau proiectate în toate direcţiile.
Reveniţi la suprafaţă, ei zăriră la mică depărtare o grămadă de stînci, spre care înotară şi izbutiră să se urce pe ele.

Pe această stîncă goală trăiau de nouă zile. Nenorociţii mai aveau doar cîteva provizii din magazia Casei de Granit, pe care le salvaseră înainte de catastrofă, şi puţină apă dulce, pe care o lăsase ploaia într-o scobitură a stîncii. Ultima lor speranţă, corabia, fusese sfărîmată. Nu mai aveau cum să părăsească stînca. N-aveau foc şi nici cu ce să-l facă. Erau sortiţi pieirii !
În ziua de 18 martie, le mai rămăseseră alimente doar pentru două zile, deşi mîncaseră numai atîta cît să poată trăi. Toată ştiinţa şi toată înţelepciunea lor nu mai slujea la nimic.
Cyrus Smith era liniştit. Gédéon Spilett mai nervos şi Pencroff furios se plimbau de colo pînă colo pe stîncă. Harbert nu-l părăsea pe inginer şi se uita la el cerîndu-i parcă un ajutor, pe care acesta nu avea cum să i-l dea. Nab şi Ayrton se împăcaseră cu soarta.
— Of! Nenorocirea nenorocirilor ! repeta mereu Pencroff. Dacă am avea măcar o coajă de nucă, şi tot ne-am duce pînă la insula Tabor ! Dar n-avem nimic, nimic !
— Bine a făcut căpitanul Nemo, că a murit! suspina Nab.
În cele cinci zile care urmară, Cyrus Smith şi nenorociţii săi tovarăşi trăiră mîncînd cu cea mai mare enonomie, atît cît le trebuia ca să nu moară de foame. Erau cu toţii grozav de slăbiţi. Harbert şi Nab începură chiar să aiureze !
Mai puteau ei să păstreze o umbră de nădejde într-o astfel de împrejurare ? Nu ! Care era singura lor scăpare ? Să treacă un vapor prin apropierea stîncii. Dar ei ştiau din experienţă că nici un vas nu trecea prin părţile acelea ale Pacificului ! S-ar fi putut oare ca, printr-o întîniplare minunată, yachtul scoţian să vină chiar acum să-l ia pe Ayrton din insula Tabor ? Era puţin probabil. De altminteri, adiniţînd chiar că venea, comandantul yachlului, după ce va fi cercetat insula fără rezultat, va porni desigur spre alte meleaguri, deoarece pionierii nu izbutiseră să lase acolo o notă, care să-l înştiinţeze despre schimbările survenite în viaţa lui Ayrton.

Nu ! Nu mai aveau nici o speranţă şi o moarte îngrozitoare îi aştepta pe stîncă ! Vor muri de foame şi de sete.
Şi iată că zăceau la pămînt, leşinaţi, nemaiştiind ce se petrece în jurul lor. Singur Ayrton, printr-o sforţare supremă, mai ridica din cînd în cînd capul, aruncînd priviri dezamăgite spre marea pustie...
Dar iată că în dimineaţa zilei de 24 martie, braţul lui Ayrton se întinse spre un punct din spaţiu; el se ridică, întîi în genunchi, apoi în picioare şi mîna sa schiţă un semnal !... În larg plutea un vas ! Vasul nu cutreiera marea la întîmplare. Stînca era pentru el punctul spre care se îndrepta în linie dreaptă, cu cea mai mare viteză, şi nenorociţii l-ar fi zărit cu cîteva ore mai devreme, dacă ar fi avut destulă putere ca să observe zarea.
— Duncan-ul ! şopti Ayrton, căzînd în nesimţire.
....

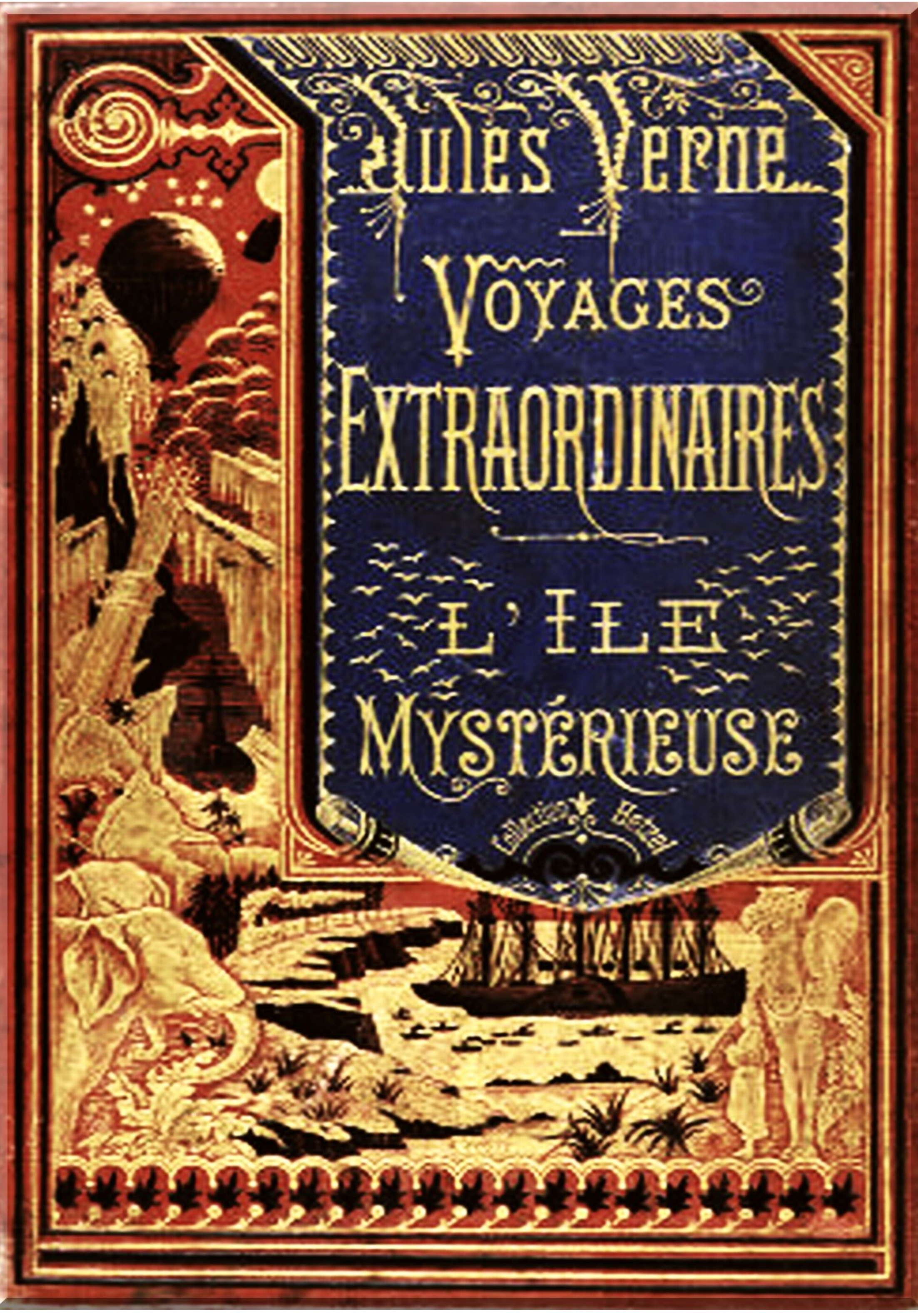
Cînd Cyrus Smith şi tovarăşii săi îşi veniră în fire, mulţumită îngrijirilor primite, fără ca să înţeleagă cum de au putut să scape cu viaţă, ei se aflau în cabina unui vapor.
Un singur cuvînt al lui Ayrton îi lămuri:
— Duncan-ul ! şopti el.
— Duncan-ul ? ! se miră Cyrus Smith.
Era într-adevăr vasul Duncan, yachtul lordului Glenarvan, comandat de Robert, fiul căpitanului Grant, care fusese trimis pe insula Tabor, pentru a-l lua pe Ayrton şi a-l readuce în patrie, după doisprezece! ani de ispăşire !...

Pionierii erau salvaţi şi se aflau pe drumul întoarcerii !
— Căpitane Robert, întrebă Cyrus Smith, cum v-a dat prin gînd, după ce aţi părăsit insula Tabor, unde nu l-aţi mai găsit pe Ayrton, să vă îndreptaţi spre nord-est, străbătînd o distanţă de o sută de mile ?
— Domnule Smith, îi răspunse Robert Grant, aveam de gînd să vă iau şi pe dumneavoastră, nu numai pe Ayrton !
— Pe noi ?
— Fără îndoială ! Mă îndreptam spre insula Lincoln !
— Insula Lincoln ! strigară Gédéon Spilett, Harbert, Nab şi Pencroff înmărmuriţi.
— Dar de unde cunoaşteţi insula Lincoln, întrebă Cyrus Smith, de vreme ce nu este însemnată pe nici o hartă ?
— Am aflat de existenţa ei din nota pe care aţi lăsat-o pe insula Tabor, răspunse Robert Grant.
— Care notă ? strigă Gédéon Spilett.
— Iat-o, răspunse Robert Grant, arătîndu-le un document care indica poziţia exactă a insulei Lincoln, locuinţa actuală a lui Ayrton şi a cinci cetăţeni americani.
— Căpitanul Nemo !... spuse Cyrus Smith, după ce citi notiţa şi recunoscu scrisul de pe documentul găsit la stînă.
— Ah, spuse Pencroff, el este acela care s-a servit de Bonadventure şi s-a aventurat singur pînă la insula Tabor !...
— Ca să lase această notă ! răspunse Harbert.
— Aveam eu dreptate cînd spuneam că şi după moarte căpitanul ne va mai face un ultim serviciu ! strigă marinarul.
— Dragii mei, spuse Cyrus Smith adînc mişcat, să mulţumim căpitanului Nemo, salvatorul nostru.
Pionierii se înclinară, şoptind numele căpitanului. În momentul acela, Ayrton, apropiindu-se de inginer, puse următoarea întrebare:
— Unde să depun caseta ?
Era caseta pe care Ayrton o scăpase cu preţul vieţii sale, în clipa în care insula se scufunda, şi pe care acum o înapoia inginerului.
— Ayrton ! Ayrton ! strigă mişcat Cyrus Smith.
Apoi se întoarse către Robert Grant, spunînd:
— Domnule, aţi lăsat un vinovat şi regăsiţi un om, pe care ispăşirea l-a readus pe calea cea bună şi căruia sînt mîndru să-i strîng mîna.

Robert Grant fu pus la curent cu strania poveste a căpitanului Nemo şi a pionierilor de pe insula Lincoln. Notă poziţia stîncii, care avea să figureze pe hărţile Pacificului, apoi dădu semnalul de plecare.
Peste două săptămîni pionierii debarcau în America, regăsindu-şi patria. Cea mai mare parte a moştenirii căpitanului Nemo fu întrebuinţată pentru cumpărarea unui vast domeniu în Statul Iowa.
Acolo, pionierii chemară la muncă, adică la fericire, pe toţi acei pe care ar fi dorit să-i găzduiască pe insula Lincoln. Ei întemeiară o colonie mare, ce purta numele insulei dispărute în adîncul Pacificului. Rîuleţul care o străbătea primi numele de rîul Mercy, un deal fu numit muntele Franklin, micul lac primi numele de lacul Grant, iar pădurile fură numite Far-West. Era o adevărată insulă pe uscat.
Acolo, sub conducerea înţeleaptă a inginerului şi a tovarăşilor săi, totul înflorea. Niciunul din foştii locuitori ai insulei Lincoln nu lipsea, căci juraseră cu toţii să rămînă mereu împreună; Nab, acolo unde se afla Cyrus Smith, Ayrton totdeauna gata la orice sacrificiu, Pencroff, iubind pămîntul şi muncile agricole mai mult decît marea. Harbert îşi termină studiile, sub îndrumarea lui Cyrus Smith, iar Gédéon Spilett înfiinţa ziarul New Lincoln Herald, unul dintre ziarele foarte bine informate.
Acolo, Cyrus Smith şi tovarăşii săi primiră vizita lordului Glenarvan, a căpitanului John Mangles şi a soţiei sale, sora lui Robert Grant, a lui Robert Grant, a maiorului Mac Nabbs şi a tuturor acelora care fuseseră amestecaţi în aventurile căpitanului Grant şi ale căpitanului Nemo.
Acolo îşi găsiră cu toţii fericirea, prieteni ca în trecut; dar n-aveau să uite niciodată insula pe care fuseseră zvîrliţi, goi şi lipsiţi, insulă care timp de patru ani îi adăpostise şi îi hrănise şi din care mai rămăsese doar un colţ de granit, bătut de talazurile Pacificului, mormîntul aceluia care fusese cîndva căpitanul Nemo.

S F Î R Ş I T

Jules Verne
Voyages
Extraordinaires
L'Île
Mystérieuse